

Raftul
Denisei

„O explorare nuanțată a secretelor de familie,
a iubirii și trădării. Absolut captivant.“

People, USA

Kate Morton

---

*O*rele
îndepărtate

roman

HUMANITAS
fiction

Bestseller internațional aflat în topurile de vânzări ale publicațiilor *New York Times*, *Sunday Times* și *Die Zeit*. Recompensat în 2011 cu Australian Book Industry Award for General Fiction Book of the Year. Din primele ei trei romane publicate, *Casa de la Riverton*, *Grădina uitată* și *Orele îndepărtate*, scriitoarea australiană Kate Morton a vândut peste 8 000 000 de exemplare în peste 40 de țări.

Când ajunge la castelul Milderhurst tânăra Edie Burchill știe doar că aici s-a refugiat mama ei în urmă cu cinci decenii, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Când în scenă intră însă surorile Blythe, și mai ales excentrica Juniper, dar și o carte a cărei istorie camuflează de fapt teribile secrete de familie, viața ei va lua o întorsătură neașteptată. Povești de dragoste, trădări și mistere ce par de nedescifrat alcătuiesc un puzzle în care trecutul și prezentul se întâlnesc, făcând să se audă șaptele orelor îndepărtate.

„In tradiția romanului gotic, cu o extraordinară calitate cinematografică și personaje perfect conturate, care dezvăluie mereu noi secrete, povestea complexă a lui Kate Morton se citește pe îndelete și își ține cititorul în priză până la capăt.“

Library Journal

„*Orele îndepărtate* e dovada că autoarea a trecut la un nou nivel al scriiturii sale. Ea reușește să creeze o atmosferă de suspans fabuloasă... Un adevărat regal pentru iubitorii de ficțiune istorică.“

Washington Post

„Romanul îi conduce pe cititori într-o lume fascinantă în care pasionații de Charlotte și Emily Bronte, de Lewis Carroll și de Ian McEwan se vor simți ca acasă. O poveste ale cărei secrete așteaptă să fie dezvăluite.“

Bookseller & Publisher

„Un castel în ruină, două surori gemene în vârstă care-ți dau fiori, o scrisoare demult dispărută: Kate Morton combină impecabil elementele esențiale ale unei povești pline de mister și romantism.“

Entertainment Weekly

ISBN 978-973-689-590-6

9 789736 895906

O scrisoare care ajunge la destinatar la câteva zeci de ani după ce fusese trimisă bulversează existența unei familii din Londra: Edie Burchill, editoare pasionată, descoperă astfel un mister surprinzător legat de mama ei, Meredith, care implică un castel plin de secrete – Milderhurst, un autor celebru – Raymond Blythe, și pe cele trei fiice ale acestuia – Percy, Saffy și Juniper. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Meredith este evacuată, alături de alți copii, din Londra, iar ea ajunge la castelul Milderhurst, devenind cea mai bună prietenă a lui Juniper. Dar castelul, deși aparent un loc minunat, înconjurat de o grădină fabuloasă, ascunde multe mistere pe care Meredith doar le intuiește, pentru ca fiica ei, Edie, să le descopere ani mai târziu. Povești despre trădare, întâmplări dramatice, iubiri nefericite alcătuiesc un labirint periculos în care Edie e pe cale să se rătăcească, la fel cum mama ei, Meredith, cu jumătate de secol mai devreme, se pierduse pe coridoarele întunecate și întortocheate ale castelului. Singure zidurile acestuia mai știu însă toate poveștile de demult, și Edie nu trebuie decât să le asculte pentru a le desluși.

KATE MORTON

Orele îndepărtate

Traducere din engleză și note de
Sînziana Dragoș

HUMANITAS
fiction

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Proeditură și Tipografie

KATE MORTON
THE DISTANT HOURS
Copyright © Kate Morton 2010
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2013, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORTON, KATE
Orele îndepărtate / Kate Morton; trad.: Sinziana Dragoș. -
București: Humanitas Fiction, 2013
ISBN 978-973-689-590-6
I. Dragoș, Sinziana (trad.)
821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Pentru Kim Wilkins, care m-a încurajat să încep,
și pentru Davin Patterson, care a fost alături de
mine până la ultimul punct.

Șșșst... Îl auzi?

Copacii îl simt. Ei sunt primii care știu că se apropie.

Ascultă-i! Copacii pădurii întunecate și adânci își tremură și-și scutură frunzele asemenea așchiilor pergamentoase de argint bătuț, vântul viclean se furișează printre vârfulurile lor, șoptind că va începe curând.

Copacii știu prea bine, căci sunt bătrâni și au văzut multe.

E o noapte fără lună.

E o noapte fără lună când se ivește Omul Noroaielor. Noaptea și-a pus o pereche de mănuși fine, de fole, a întins un văl negru peste întreg ținutul: un vicleșug, o vrajă sub care totul să se cufunde în somn fără vise.

E întuneric, dar nu beznă, căci totul în jur păstrează nuanțe, și tonuri, și contururi. Uite: vălătucii aspri ai codrului îngrămădit, întinderile peticite ale câmpului, noroiul șanțului de apărare, ca o melasă netedă. Și totuși... Doar dacă nu ești foarte atent ai putea să nu bați de seamă că s-a mișcat ceva tocmai acolo unde nu te-ai fi așteptat. Dar chiar ești norocos. Căci nu s-a mai întâmplat ca cineva să apuce să-l vadă pe Omul Noroaielor și să rămână în viață pentru a povesti cum a fost.

Uite-acolo! Șanțul de apărare negru și întins, năpădit de noroi, nu mai e neted. Pare că se ridică o gâlmă, acolo, unde i se lărgesc malurile, o umflătură ce tot crește, cu un tremur vălurit, ca o părere...

Dar ți-ai abătut privirile, și bine ai făcut! Căci astfel de priveliști nu sunt pentru unii ca tine. Mai bine să ne ndreptăm atenția spre castel, căci și acolo se mișcă ceva.

Acolo, sus, în turn.

Privește cu băgare de seamă și-ai să vezi.

O tânără fată își dă așternutul deoparte. Fusesse demult așezată la culcare, doica sforăie ușurel în încăperea de alături, visând săpunuri parfumate, și crini, și carafe mari de lapte cald și proaspăt. Ceva a trezit-o pe copilă; se ridică pe furiș în capul oaselor, o ia tiptil peste așternuturile albe și scrobite și-și lasă tălpile mici și palide, una lângă alta, pe podelele de lemn.

Afară nu e lună să-i atragă privirile sau să o lumineze, și totuși ceva o cheamă la fereastră. Geamul e rece, simte că o străbate aerul înghețat al nopții când se cațără pe bibliotecă joasă și se așază deasupra raftului cu cărțile favorite ale copilăriei, uitate de-acum, victime ale grabei ei de a crește mare și de a-și lua zborul. Își trage cămașa de noapte peste pulpele palide și-și sprijină obrazul în căușul unde i se adună genunchii albi.

Afară e lumea, oameni care umblă de colo-colo, asemenea păpușilor din ceasurile mecanice.

Într-o bună zi o să o vadă cu ochii ei. Oricâte zăvoare ar avea castelul acesta și oricâte ferecături la ferestre, ele sunt menite să-l țină pe celălalt la distanță, nu pe ea captivă înăuntru.

Celălalt! Auzise o mulțime de povești despre el. E doar o închiuire. O poveste de demult, urma unor zăvoare și ferecături ale vremurilor când lumea credea în astfel de lucruri. Șoapte despre monștrii care stau la pândă în șanțul de apărare dimprejurul castelului ca să răpească fecioarele neprihănite. Un om căruia i s-a făcut cândva o mare nedreptate și caută mereu să se răzbune.

Dar tânăra copilă – care s-ar încrunta să știe că este descrisă astfel – nu se mai lasă tulburată de monștrii copilăriei și de basmele cu zâne. E nerăbdătoare, e o fată modernă și matură și arde de nerăbdare să scape de acolo. Fereastră asta, castelul ăsta nu-i mai sunt de ajuns, dar, până una alta, e tot ce are, așa că rămâne uruză, cu privirea pierdută prin geam.

În depărtare, satul e cufundat într-un somn adânc printre încrețiturile dintre dealuri. Se-aude fluieratul monoton și pierdut

al unui tren, ultimul din noaptea aceea, ca un strigăt singuratic fără răspuns, iar impieगतul, cu chipiul lui de postav tare, dă fuga să tragă macazul. În pădurile din preajmă, un braconier își ocheste prada, gândindu-se cum să ajungă mai iute în patul de acasă, în vreme ce la marginea satului plânge un prunc abia născut, într-o colibă cu pereții scorojiți.

Întâmplări absolut firești într-o lume unde totul are un rost. Unde vezi lucruri care există sau îți lipsesc cele ce nu sunt. O lume foarte diferită de cea în care s-a pomenit fata.

Căci jos, la poale, mult mai aproape decât s-a întins privirea ei, se întâmplă ceva.

Șanțul de apărare cu apă din jurul castelului începe să răsuflă. Adânc scufundată în nămol, inima omului îngropat se zbate jilav. Un zgomot înfundat, asemenea șuieratului de vânt, răzbate din adâncuri și se ridică șovăind la suprafață. Fata îl aude, mai bine zis îl simte, căci temelia castelului e adânc înrădăcinată în nămol, și șuierul se strecoară printre pietre, străbătând în sus pe ziduri, etaj după etaj, ajungând pe nesimțite la biblioteca pe care stă ea. O carte mult iubită cândva se rostogolește pe podea și fata din turn tresare.

Omul Noroaielor deschide un ochi. Larg, îl mișcă iute într-o parte și alta. S-o fi gândind chiar atunci la familia lui pierdută? La femeia lui micuță și frumoasă și la pruncii dolofani și albi ca laptele pe care i-a lăsat în urmă? Sau gândurile îl poartă mult mai departe, în copilărie, când alerga pe câmpurile pline de paie lungi și palide cu fratele lui? Sau îi zboară, poate, la cealaltă femeie, cea care l-a iubit înainte de moarte? Ale cărei lingușeli, ochi dulci și încăpățănare de a nu fi respinsă l-au costat totul...

Ceva se schimbă. Fata simte și se înfioară. Atinge cu mâna fereastra înghețată, lăsând o urmă în formă de stea pe geamul aburit. E ceasul vrăjilor, deși ea nu știe să-l numească așa. Nu mai e nimeni să o ajute acum. Trenul a plecat, braconierul e în așternut, lângă nevastă, până și pruncul a amuțit, renunțând să mai încerce să spună întregii lumi tot ceea ce știe. La castel, doar fata de la geam mai e trează. Doica nu mai sforăie, iar răsuflarea ei e acum atât

de ușoară, că parcă ar fi înțepenită. Până și păsările din pădurea din jurul castelului au amuțit, cu capul vârât sub aripile tremurătoare, cu ochii strâns pecetluiți cu fire subțiri și întunecate, să nu vadă ceea ce știu că are să se întâmple.

Doar fata mai e trează, omul se trezește la viață în nămol. Inima îi zvâcnește, mai tare acum, căci i-a venit sorocul și nu va dura prea mult. Își răsucesce încheieturile mâinilor, gleznelor și se ridică din culcușul lui înnămolit.

Nu te uita! Te rog, ferește-ți privirile, să nu-l vezi cum iese la suprafață, cum se târăște din șanț, se ridică pe malul întunecat și, îmbibat de apă, își ridică brațele și trage aer în piept. Își amintește cum e să respiri, să iubești și să te doară.

Uită-te mai bine la norii de furtună. Îi vezi cum se apropie chiar și pe întuneric. Un bubuit de nori încrâncenați, rostogolindu-se, frământându-se, până ajung deasupra castelului. Oare Omul Noroaielor aduce furtuna sau furtuna îl aduce pe el? Nimeni nu are de unde să știe.

În alcov, fata își înclină capul, pe când primii stropi nehotărâți de ploaie se izbesc de geam și-i ating mâna. Fusese o zi frumoasă, nu prea caldă, iar seara fusese răcoare. Nici vorbă de ploaie. A doua zi dimineață, lumea o să se mire de pământul îmbibat de apă, o să se scarpine în cap și o să zâmbească spunându-și: „Ia te uită! Când te gândești că am dormit tun și n-am auzit nimic!”

Dar ce se vede acolo? O umbră se cațără pe zidul turnului. Urcă repede, agil, cu o forță incredibilă, căci nici o ființă omenească n-ar putea săvârși o astfel de faptă.

Ajunge la fereastra fetei. Acum sunt față în față. Ea îl zărește prin geamul aburit, prin ploaia care curge șiroaie, o creatură înnămolită, monstruoasă. Deschide gura să țipe, să strige după ajutor, dar în clipa aceea totul se schimbă.

Sub ochii ei, omul se preface... prin straturi de nămol, prin generații de întuneric și mânie și obidă, iese la iveală chipul omnesc. Un chip de tânăr, un chip uitat, frumos, plin de dor și tristețe. Iar ea întinde mâna, fără să stea pe gânduri, să deschidă fereastra, să-l ia înăuntru, să-l ferească de ploaie.

Adevărata poveste a Omului Noroaielor,
Prolog, Raymond Blythe

PARTEA ÎNTÂI

O scrisoare pierdută ajunge la destinatar 1992

Totul a început cu o scrisoare. O scrisoare de mult rătăcită, care a așteptat o jumătate de secol într-un sac de poștă uitat în podul întunecat al unei case oarecare din Bermondsey. Câteodată mă mai gândesc la sacul acela de poștă: la sutele de scrisori de dragoste, bonuri de băcănie, felicitări de zile de naștere, scrisori de la copii către părinți, toate de-a valma, fremătând de gânduri zădărnice care şușotesc pe întuneric. Așteptând la nesfârșit să vină cineva care să-și dea seama că ele sunt acolo. Căci se spune, cum bine știți, că orice scrisoare își caută cititorul, că, mai devreme sau mai târziu, fie că ne place sau nu, cuvintele știu cum să iasă la lumină, să scoată la iveală tot felul de taine.

Scuzați-mă, dar devin prea romantică! E un obicei căpătat în vremurile când citeam la lumina lanternei romane din secolul al nouăsprezecelea când părinții mei credeau că dorm de mult. Ceea ce vreau să spun e că, dacă Arthur Tydell ar fi fost ceva mai responsabil și dacă nu ar fi dat peste cap prea multe pahare de grog cu rom în seara aceea de Ajun și nu ar fi mers acasă unde a adormit buștean, în loc să termine de dus scrisorile la destinație, dacă sacul de poștă nu ar fi fost pus bine în pod și ținut ascuns acolo mai bine de cincizeci de ani, până la moartea lui, când a dat peste el una din fiicele lui și a anunțat ziarul *Daily Mail*, totul ar fi fost altfel... pentru mama, pentru mine și mai ales pentru Juniper Blythe.

Dumnevoastră citiți despre asta cu siguranță la mult timp după această întâmplare; a apărut în toate ziarele, la știrile de la televizor.

Canalul 4 a făcut chiar și o emisiune la care i-a invitat pe unii dintre destinatari să vorbească despre scrisori, despre acele voci din trecut care ne iau prin surprindere. O femeie al cărei iubit fusese pilot în armata britanică, un bărbat cu o felicitare pe care i-o trimisese de ziua lui de naștere fiul lui evacuat, un băiețel care fusese ucis de o bucată de obuz o săptămână mai târziu. Mi s-a părut că a fost un program foarte reușit: emoționant pe alocuri, cu povești vesele și triste, intercalate cu filmări din timpul războiului. Chiar am plâns de câteva ori, dar asta nu are vreo importanță, căci eu plâng destul de ușor.

Mama nu s-a dus la emisiunea aceea. Producătorul a căutat-o și a întrebat-o dacă era ceva special în scrisoarea aceea despre care ar dori să povestească întregii națiuni, dar ea a spus că nu, era doar un bon vechi, obișnuit, de haine comandate de la un magazin care nu mai funcționa de mult. Dar nu era adevărat. Știu asta pentru că eram de față când a sosit. I-am văzut reacția la scrisoarea pierdută și nu a fost deloc ceva obișnuit.

Era într-o dimineață, pe la sfârșitul lui februarie, când iarna nu se lăsa dusă deloc, rondurile de flori erau înghețate, iar eu venisem să o ajut să facă friptura de duminică. Fac asta uneori pentru că le place părinților mei, deși sunt vegetariană și știu că, la un moment dat, în timpul mesei, mama va începe să devină îngrijorată, apoi tot mai nervoasă, până când, în cele din urmă, se va porni să reverse statistici despre proteine și anemii.

Curățam cartofi în chiuvetă când s-a auzit scrisoarea căzând prin tăietura din ușă.¹ De obicei poștașul nu vine duminica, așa că asta ar fi trebuit să ne dea de gândit, dar atunci nu s-a întâmplat așa. Eu eram prea preocupată cum să fac să le spun părinților mei că m-am despărțit de Jamie. Trecuseră două luni de când se întâmplase și eram conștientă că trebuia să le spun până la urmă, dar, cu cât întârziam să rostesc cuvintele, cu atât se pietrificau mai tare. Și aveam motive întemeiate să tac: părinților mei nu le plăcuse Jamie niciodată și suportase greu orice tulburare, iar mama avea să se îngrijoreze încă

---

¹ În majoritatea caselor englezești nu există o cutie poștală lângă ușă, ci o fantă tăiată chiar în lemnul ușii, prin care scrisorile cad direct pe podeaua holului de la intrare.

și mai mult dacă ar fi aflat că locuiesc singură în apartament. Și cel mai groază îmi era de inevitabila discuție stânjenitoare care avea să urmeze după ce le spuneam. Să văd mai întâi uimirea, apoi spaima și, în fine, resemnarea perindându-se pe chipul mamei, pe măsură ce își dădea seama că obligațiile ei materne îi cereau să ofere un fel de consolare... Dar să ne întoarcem la scrisoare. La sunetul unui obiect care cade ușor prin gura cutiei poștale.

— Edie, te duci tu să vezi ce e?

Asta era mama (iar Edie sunt eu, scuzați-mă, trebuia să vă fi spus mai devreme). Și mi-a arătat cu capul spre ușa de la intrare, gesticulând cu mâna care nu era înfiptă în mădularele puiului.

Am lăsat cartoful în chiuvetă, m-am șters pe mâini cu prosopul de bucătărie și m-am dus să aduc corespondența. Nu era decât o singură scrisoare pe ștergătorul de la ușa: era un plic oficial al poștei pe care scria că este o „corespondență redirectionată“. I-am citit mamei ce scria pe etichetă în timp ce mă îndreptam înapoi spre bucătărie.

Ea terminase de umplut puiul și se ștergea pe mâini. Mi-a luat scrisoarea din mâini încruntându-se ușor, mai mult din obicei decât dintr-un motiv anume, și și-a luat ochelarii înfipti în ananasul din fructieră. Și-a trecut iute privirea peste eticheta poștei și a început să rupă plicul, ridicând din sprâncene.

Eu mă întorsesem deja la cartofii mei, o treabă evident mai atrăgătoare decât să mă uit la mama cum își deschide scrisoarea, așa că îmi pare rău să mărturisesc că nu i-am văzut fața când a scos plicul mai mic din cel mare, când și-a dat seama cât de neobișnuită și fragilă era hârtia și cât de vechi timbrul, când a întors plicul să vadă numele scris pe spate. Dar mi-am imaginat de multe ori, de atunci încolo, cum i-a pierit culoarea din obraji, cum au început să-i tremure degetele, încât i-a luat destul timp să rupă plicul.

Ceea ce nu trebuie să-mi imaginez însă e sunetul pe care l-a scos. Horcăitul acela oribil, gutural, urmat de o serie de suspine ascuțite care au umplut bucătăria și m-au făcut să scap curățitorul de cartofi și să mă tai la deget.

— Ce-i, mamă?

M-am dus la ea și am cuprins-o pe după umeri, cu grijă să nu-i murdăresc rochia de sânge. Dar nu mi-a spus nimic. Nu putea, după cum

mi-a spus mai târziu. Rămăsese înțepenită, cu lacrimile curgându-i pe obraji, strângând pliculețul ciudat la piept, cu hârtia lui atât de subțire că puteam vedea colțul scrisorii împăturite înăuntru. Apoi a dispărut sus, în dormitor, spunându-mi grăbită ce să fac cu pasărea, cu cartofii, cu cuptorul.

În absența ei, bucătăria s-a lăsat năpădită de o tăcere îmbufnată și eu am rămas liniștită, mișcându-mă încet ca să nu o risipesc. Mama mea nu plânge de obicei, dar momentul acela – tulburarea ei și șocul pe care l-a avut – mi s-a părut ciudat de familiar, de parcă mai trăisem asta cândva. După cincisprezece minute în care am curățat cartofi, mirându-mă de la cine ar fi putut fi acea scrisoare și întrebându-mă ce să fac mai departe, m-am dus în cele din urmă și-am ciocănit la ușa ei, întrebând-o dacă nu voia un ceai. Își revenise de-acum și ne-am așezat una în fața celeilalte la măsuța din bucătărie acoperită cu placă de ardezie. Pe când eu mă prefăceam că nu-mi dădeam seama că plânsese, a început să-mi spună despre conținutul plicului.

– E o scrisoare de la o persoană pe care am cunoscut-o de mult, când aveam vreo doisprezece, treisprezece ani.

Mi-a venit atunci în minte, ca prin ceață, imaginea unei fotografii care stătuse pe noptiera bunicii când era foarte bătrână și trăgea să moară. Trei copii, dintre care cel mai mic era mama: o fetiță cu părul scurt și închis la culoare, cocoțată pe ceva în fundal. Ce ciudat! Stătusem la bunica de sute de ori, dar îmi era imposibil să-mi aduc aminte trăsăturile fetei aceleia. Poate că nouă, copiilor, nu ne pasă de fapt cum au fost părinții noștri înainte de a ne naște noi, sau ne interesează doar dacă se întâmplă ceva anume care să aibă vreo legătură cu trecutul. Așa că am continuat să-mi sorb ceaiul, așteptând ca mama să vorbească mai departe.

– Nu cred că ți-am povestit vreodată ceva despre vremea aceea, nu-i așa? Era pe vremea războiului, cel de al Doilea Război Mondial. Erau vremuri cumplite, un haos total, atât de multe s-au stricat atunci. Părea că... a continuat ea oftând, ei bine, părea că lumea n-o să mai revină niciodată la normal. De parcă ar fi deraiat de pe șine și nimic nu o mai putea îndrepta la loc.

Și-a strâns palmele în jurul căinii aburinde și a rămas cu privirile pierdute deasupra ei.

— Familia mea – mami, tati, Rita, Ed și cu mine – locuiam într-o căsuță pe strada Barlow, în zona Elephant and Castle și, a doua zi după izbucnirea războiului, ne-au adunat de la școală, ne-au dus la gară și ne-au urcat în tren. N-o să uit cât oi trăi: toți purtam ecusoane cu numele scrise pe ele, cu măști de gaze și ne duceam bocceluțele, iar mamele noastre, care se răzgândiseră, pesemne, veneau în goană pe drumul spre gară, strigând paznicilor să le dea drumul copiilor lor, ca mai apoi să strige la copiii mai mari să aibă grijă de cei mici, să nu-i scape din ochi.

S-a oprit o clipă, mușcându-și buza de jos, de parcă ar fi rețrăit scena în minte.

— Cred că erai foarte înspăimântată, am spus eu încetișor.

Noi nu suntem prea sentimentali, în familia noastră, altminteri aș fi întins mâinile să i le cuprind pe ale ei.

— Sigur că am fost, la început.

Și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi. Fără ochelari, avea o privire vulnerabilă, abătută, asemenea unui mic animal nocturn zăpăcit de lumina zilei. Așa că m-am bucurat când și i-a pus la loc și a continuat.

— Nu mai plecasem de-acasă niciodată, nu mai petrecusem nici o noapte departe de mama, dar îi aveam pe fratele și pe sora mea mai mare și, pe măsură ce trecea timpul și unul dintre profesori ne-a împărțit batoane de ciocolată, ne-a mai venit inima la loc și-am luat-o ca pe o mare aventură. Îți dai seama?!? Tocmai izbucnise războiul, iar noi intonam cântece, mâncam pere din compot și ne uitam pe fereastră, jucându-ne de-a telefonul fără fir. Copiii sunt foarte puternici, să știi, chiar nesimțiți câteodată. Am ajuns în cele din urmă într-un oraș numit Cranbrook, unde ne-au împărțit în grupuri și ne-au urcat în autobuze diferite. Cel în care am nimerit eu, cu Ed și cu Rita ne-a dus în satul Milderhurst. Și-acolo ne-au încolonat și ne-au dus într-o sală mare, unde ne aștepta un grup de femei din partea locului, cu niște zâmbete forțate largi pe buze, cu liste în mână. Ne-au pus să stăm în picioare, pe rânduri printre care umblau oameni care ne alegeau.

Cei dintâi au fost aleși cei mici, mai ales cei drăguți. Cred că lumea își imagina că aveau să le dea mai puțină bătaie de cap, că n-ar fi avut atâtea ifose de londonezi. Dar s-au lămurit ei repede, a zâmbit ea într-o parte. Pe fratele meu l-au luat mai întâi, era un băiat zdravăn, înalt

pentru vârsta lui, iar țăranii aveau mare nevoie de ajutor. După aceea au luat-o și pe Rita, împreună cu colega ei de clasă.

Ei, asta era. Am întins mâna și am mângâiat-o pe a ei.

— Vai, mami!

— N-are importanță! a spus ea, trăgându-și mâna și bătându-mă ușor peste degete. Dar n-am rămas nici eu chiar la urmă. Mai erau câțiva, un băiețel cu o boală cumplită de piele, nu știu ce s-o fi ales de el, dar rămăsese încă în mijlocul sălii când am plecat eu. Știi, mult timp după aceea, ani și ani de-a rândul, mă străduiam să cumpăr fructele lovite pe care puneam prima dată mâna la piață. Nu puteam să le iau, să le cercețez pe toate fețele și să le pun înapoi la loc dacă nu-mi plăceau.

— Dar te-a ales și pe tine cineva până la urmă, nu?

— Da, m-a ales și pe mine, în cele din urmă, a spus ea, cu voce atât de joasă, făcându-și de lucru cu ceva în poală, încât a trebuit să mă aplec spre ea ca s-o aud. A venit târziu. Sala era aproape goală, majoritatea copiilor plecaseră și doamnele de la Serviciul Femeilor Voluntare strângeau ceștile de ceai. Eu începusem să plâng un pic, dar foarte discret. Apoi, dintr-odată, când și-a făcut ea apariția, sala întreagă, aerul din jur, părea că s-a schimbat.

— Cum așa? am întrebat eu, strâmbând din nas, gândindu-mă la scena aceea din *Carrie* când se schimbă reflectoarele.

— E greu de explicat. Ai întâlnit vreodată pe cineva care creează o atmosferă când intră undeva?

Poate... am ridicat din umeri, nesigură. Prietena mea Sarah are obiceiul să facă lumea să întoarcă capul după ea oriunde se duce, nu e chiar un fenomen atmosferic, dar cam așa ceva...

— Nu, sigur că nu ai întâlnit. Sună prostește când o spui așa! Ceea ce vreau să zic e că era atât de diferită de alți oameni, avea ceva mai mult... nu știu cum să spun. Mai mult. Era frumoasă într-un fel ciudat, cu părul lung, ochii mari, destul de sălbatică, dar nu asta o făcea să pară altfel. La vremea aceea, în septembrie 1939, nu avea decât șaptesprezece ani, dar toate celelalte femei păreau că se pleacă dinaintea ei când a apărut.

— Din respect?

— Da, ăsta e cuvântul, respect. Erau surprinse să o vadă și nu știau cum să se poarte. În cele din urmă, una dintre ele i s-a adresat întrebând-o

cu ce îi poate fi de folos, dar fata și-a fluturat degetele lungi și le-a anunțat că a venit să își ia copilul *ei* evacuat. Chiar așa a zis: copilul *ei*, nu *un* copil evacuat. Și s-a îndreptat apoi țintă spre locul unde mă așezasem eu pe podea. „Cum te cheamă?” m-a întrebat și, după ce i-am spus, mi-a zâmbit și-a zis că trebuie să fiu tare obosită după un drum atât de lung. „N-ai vrea să vii să stai la mine?”, iar eu am încuviințat din cap, sau așa cred că am făcut, căci ea s-a întors către femeia cea mai autoritară de acolo, cea cu lista în mână, și i-a spus că o să mă ia la ea acasă.

— Și cum o chema?

— Blythe, a răspuns mama, abia oprindu-și un fior imperceptibil. Juniper Blythe.

— Și scrisoarea asta e de la ea?

Mama a dat din cap.

— Apoi m-a condus la cea mai elegantă mașină pe care o văzusem până atunci și am pornit spre casa unde locuia cu surorile ei. Am trecut printre niște porți mari de fier, pe o alee șerpuită până când am ajuns dinaintea unei clădiri enorme de piatră, înconjurată de o pădure deasă: castelul Milderhurst.

Numele părea rupt dintr-un roman gotic și am tresărit, amintindu-mi suspinul mamei când citea numele și adresa expeditorului de pe spatele plicului. Mai auzisem povești despre copiii evacuați, despre unele întâmplări de pe vremea aceea, așa că am întrebat-o fără suflare:

— Era lugubru?

— O, nu, nicidecum. Dimpotrivă!

— Dar scrisoarea asta...? Te-a făcut să...

— Scrisoarea a fost o surpriză, asta-i tot. O amintire dintr-un trecut foarte îndepărtat.

A tăcut, și gândul mi-a zburat la cât de cumplită trebuie să fi fost evacuarea, cât de înspăimântătoare, cât de straniu trebuie să fi fost pentru un copil să fie trimis într-un loc necunoscut, unde totul era atât de diferit. Îmi aduceam aminte de propriile mele experiențe din copilărie, de groaza de a fi azvârlită în situații noi, care te vlăguiau de-a dreptul, de legăturile excesive, născute din necesitate, față de clădiri, de adulți înțelegători, de prieteni deosebiți, pentru a putea supraviețui. Gândul la acele prietenii stăruitoare m-a făcut să o întreb:

- Dar mamă te-ai întors vreodată la Milderhurst, după război?
- Sigur că nu, de ce m-aș mai fi întors? mi-a răspuns, privindu-mă uimită.
- Știi și eu? Așa, să-i mai vezi, să-i saluți. Să-ți vezi prietena.
- Nu, a repetat ea convinsă. Aveam propria mea familie la Londra, mama avea nevoie de mine și, pe deasupra, era atâta treabă de făcut, de curățat peste tot după război. Viața adevărată și-a urmat cursul.
- Și cu asta am știut că vălul atât de cunoscut de tăcere s-a lăsat din nou între noi, iar confesiunea a luat sfârșit.

Nici nu am mai făcut friptura, în cele din urmă. Mama a spus că nu mai avea chef de ea și m-a întrebat dacă m-ar supăra să mâncăm altceva. Mi s-a părut nepoliticos din partea mea să-i amintesc că eu oricum nu mâncam carne și că prezența mea acolo nu era decât din datorie filială, așa că i-am răspuns că era bine și așa și i-am propus să se întindă puțin. A fost de acord și, în timp ce-mi strângeam lucrurile, înghițea deja două tablete de paracetamol, amintindu-mi să îmi trag căciula peste urechi în vântul de afară.

În tot acest timp, tata dormise dus. E mai în vârstă decât mama și se pensionase cu câteva luni în urmă. Asta nu-i prea pria: în timpul săptămânii bântuia prin casă, căutând ceva de curățat sau de reparat, înnebunind-o pe mama, iar sâmbăta și-o petrecea în fotoliu. Dreptul divin al bărbatului casei, spune el oricui e dispus să-l asculte.

L-am sărutat iute pe obraz și am ieșit din casă, luând în piept aerul rece, îndreptându-mă spre metrou, obosită, oarecum înspăimântată și abătută să mă întorc singură în apartamentul îngrozitor de scump pe care îl împărțisem cu Jamie până de curând. Doar când am ajuns pe undeva între High Street Kensington și Notting Hill mi-am dat seama că mama nu-mi spusese ce spunea în scrisoarea aceea.

Limpezirea unei amintiri

Acum, când aștern toate acestea pe hârtie, sunt un pic dezamăgită de felul în care am reacționat atunci. Toți suntem mai deștepți, cu mintea de pe urmă, și e ușor să mă întreb de ce nu m-am dus să caut,

mai ales că acum știu ce puteam găsi. Și nu sunt chiar atât de netoată. Peste câteva zile, m-am întâlnit cu mama în oraș să bem un ceai și, deși n-am apucat să-i pomenesc despre schimbările din viața mea, am întrebat-o despre conținutul scrisorii. Ea a schimbat vorba, spunând că nu era nimic important, un simplu salut și că a reacționat așa din pricina surprizei, nu din alt motiv. Nu știam pe atunci că mama poate minți așa de bine, dac-aș fi știut aș fi avut motive să mă îndoiesc de ea, să o iscodesc mai departe sau să-i observ mai îndeaproape limbajul corpului. Nu ți-ar fi trecut prin cap, nu-i așa? De obicei crezi ce-ți spun oamenii, mai ales persoanele pe care le cunoști bine, cei din familie, cei în care ai încredere. Sau așa fac eu, cel puțin. Sau, mai bine spus, așa am făcut.

O vreme am uitat de castelul Milderhurst, de evacuarea mamei și chiar de faptul ciudat că nu o auzisem niciodată vorbind despre asta. Nu e greu de găsit o explicație, dacă te străduiești suficient: eu mă înțelegeam destul de bine cu mama, dar nu fusesem niciodată prea apropiate și nu ne lansasem în discuții dintr-acelea intime despre trecut. Sau despre prezent, de exemplu. După cum se părea, evacuarea ei din Londra fusese o experiență plăcută, dar nedemnă de ținut minte, așa că nu avea nici un motiv să-mi povestească despre ea. Și, Dumnezeuu să mă ierte, aveam și eu destule lucruri pe care nu i le povestisem.

Mai greu de înțeles era însă senzația puternică și ciudată pe care am avut-o când i-am văzut reacția la scrisoarea aceea: siguranța inexplicabilă a unei amintiri pe care nu știam de unde să o iau. Un lucru pe care-l mai văzusem sau îl mai auzisem și îl uitasem pâlâia prin colțurile întunecate ale minții mele și nu voia să se așeze ea să îl pot descrie. Pâlâia și mă întrebam, străduindu-mă să îmi amintesc, dacă mai venise vreodată altă scrisoare, cu ani în urmă, care să o fi făcut să plângă. Dar nu avea nici un rost să mă chinui, senzația aceea nedeslușită, fărâmițată refuza să se coaguleze, așa că am decis că era numai în imaginația mea prea activă, despre care părinții mă avertizaseră întotdeauna că mă va băga în bucluc dacă n-am să fiu atentă.

Și oricum, la vremea aceea, aveam alte griji mai mari: unde urma să locuiesc când se va termina perioada cât aveam plătită chiria la apartamentul în care stăteam. Cele șase luni plătite în avans au fost darul de despărțire al lui Jamie, un fel de scuză, de compensare pentru

purtarea lui regretabilă, dar se terminau în iunie. Citisem toate anunțurile din ziare și din vitrinele agențiilor imobiliare în căutarea unei garsoniere, dar cu salariul meu modest nu era chip să găsesc ceva la o distanță rezonabilă de serviciu.

Eu sunt redactor la Billing & Brown, o editură mică, de familie, înființată în Notting Hill, la sfârșitul anilor '40, de Herbert Billing și Michael Brown, în primul rând pentru a-și publica propriile lor poezii și piese de teatru. La început cred că erau destul de bine văzuți, dar, în timp, editurile mari au înghițit un segment mare de piață și gustul publicului pentru titluri de „nișă“ a scăzut, așa că am ajuns să tipărim unele producții pe care le numim cu îngăduință „speciale“ sau altele pe care le considerăm, cu mai puțină îngăduință, drept „vanități“. Domnul Billing - Herbert - este șeful, mentorul, apărătorul și cel mai bun prieten al meu. Oricum nu am prea mulți sau, în nici un caz, dintre cei în viață. Și nu spun asta cu tristețe sau dintr-un sentiment de singurătate. Pur și simplu nu sunt genul care să adune prieteni sau căruia să-i placă mulțimile. Mă pricep la cuvinte, dar nu la cele rostite. De multe ori m-am gândit ce grozav ar fi dacă aș putea întreține o relație doar în scris. Și presupun că asta și fac, într-un anume sens, căci am sute de astfel de prieteni, ascunși între copertile cărților, printre pagini superbe pline de cerneluri, cu povești care se redescoperă la fel de fiecare dată, fără să-și piardă farmecul, care mă iau de mână și mă trec pragul într-o lume plină de mister și plăceri neînchipuite. Prieteni interesanți, respectabili, de nădejde, unii dintre ei plini de sfaturi înțelepte, dar, din păcate, incapabili să-mi ofere o cameră liberă pentru vreo lună, două.

Și, deși nu aveam mare experiență în privința despărțirilor - Jamie fusese primul meu iubit adevărat, dintre aceia cu care îți închipui că îți vei petrece întreaga viață - , bănuiam că acum era momentul să apelez la prieteni. Drept care m-am adresat lui Sarah. Copilărisem împreună pe aceeași stradă și fugea în casa noastră ori de câte ori cei patru frați mai mici ai ei îi mâncau sufletul și voia să scape de ei. Mă simțeam flatată că o persoană ca Sarah socotea drept refugiu casa destul de posacă a părinților mei și am rămas apropiate tot timpul liceului, până când Sarah a fost prinsă de mai multe ori fumând în spatele toaletelor din curtea școlii și a dat orele de matematică pe

școala de cosmetică. Acum lucrează pe cont propriu pentru tot felul de reviste și filme. Succesul ei e minunat, dar, din păcate, atunci când aveam mai multă nevoie de ea, se afla tocmai la Hollywood, machiind actori ca să arate ca niște zombi, și își subînchiriasse apartamentul și camera de serviciu unui arhitect austriac.

O vreme m-am frământat imaginându-mi până la cele mai picante amănunte cum ar arăta viața mea dacă aș fi nevoită să-mi târâi zilele fără adăpost, până când, cu un minunat gest cavaleresc, Herbert mi-a oferit canapeaua din micul său apartament de sub biroul nostru.

— Cum să nu? După tot ce ai făcut tu pentru mine? mi-a răspuns când l-am întrebat dacă era sigur. M-ai adunat de pe jos, asta ai făcut. M-ai salvat!

Exagera, evident. De fapt nu-l găsisem niciodată căzut pe podele, dar știam ce voia să spună. Lucram la el de câțiva ani și tocmai începusem să-mi caut altă slujbă, ceva mai interesantă, când s-a întâmplat că domnul Brown s-a prăpădit. Herbert a suferit atât de mult după moartea partenerului său, încât n-am putut să-l părăsesc chiar atunci. Părea că nu mai are pe nimeni altcineva în afară de cățelul lui grăsan, cu înfățișare de purcel și, deși nu a dat niciodată de înțeles, după intensitatea suferinței sale, mi-a fost foarte clar că domnul Brown îi fusese mai mult decât un partener de afaceri. Nu mai mânca, nu se mai spăla și într-o dimineață s-a făcut pulbere bând gin, deși de obicei nici nu punea gura pe băutura.

Așa că nu avusesem de ales: am început să-i gătesc câte ceva de mâncare, i-am confiscat ginul și, când ni se încurcau rău socotelile și nu reușeam să-i stârnesc interesul, m-am apucat eu să bat pe la uși ca să găsesc ceva de lucru. Așa că ne-am apucat să tipărim pliante pentru companiile din jur. Herbert a fost atât de recunoscător când a aflat asta, că mi-a supraestimat motivația. A început să mă considere protejata lui și se înviora considerabil când începea să vorbească despre viitorul editurii Billing & Brown: noi doi aveam să repunem pe picioare afacerea în amintirea domnului Brown. Îi străluceau din nou ochii, iar eu am amânat să-mi mai caut altă slujbă.

Și iată-mă tot aici, opt ani mai târziu. Spre uimirea lui Sarah. Mi-e greu să-i explic ei – o persoană deșteaptă, creativă, care nici în ruptul capului n-ar face ceva în condiții care să nu fie stabilite de ea – că noi,

ceilalți, avem alte criterii de satisfacție în viață. Lucrez cu oameni pe care îi iubesc foarte mult, câștig suficient cât să mă întrețin (deși nu chiar într-un apartament cu două camere în Notting Hill), și-mi petrec timpul jucându-mă cu cuvinte și propoziții, ajutând oamenii să-și exprime mai bine ideile și să-și împlinească visul de a publica o carte. Și nu se poate spune că n-aș avea un viitor. Nu mai departe de anul trecut, Herbert m-a promovat în postul de vicepreședinte, chiar dacă suntem singurii angajați permanenți în companie. Am făcut chiar și o mică petrecere. Susan, stagiara noastră care lucrează câteva zile pe săptămână, a făcut o prăjitură și a venit în ziua ei liberă ca să putem fi toți trei împreună și să bem vin fără alcool din cești de ceai.

Sub amenințarea că voi fi aruncată în stradă, i-am acceptat cu recunoștință oferta, era un gest foarte emoționant, mai ales luând în considerație dimensiunile minuscule ale apartamentului său. Și oricum era singura mea posibilitate. Iar Herbert era încântat.

– Minunat! Jess o să moară de bucurie, așa mult îi plac musafirii!

Așa că în luna mai mă pregăteam să părăsesc pentru totdeauna apartamentul în care trăisem cu Jamie, pentru a întoarce pagina finală, nescrisă, a poveștii noastre, și a începe alta nouă, doar a mea. Aveam munca mea, o grămadă de cărți, eram sănătoasă, așa că trebuia doar să am curaj, să țin piept zilelor cenușii de singurătate care se înșirau la nesfârșit dinaintea mea.

Cu toate acestea, cred că mă descurcam destul de bine: doar uneori îmi permiteam să mă cufund adânc în sentimentalismele mele dulcege. Și-atunci mă retrăgeam într-un colțisor tihnit și întunecos – ca să mă pot lăsa pradă complet fanteziei – și-mi închipuiam în amănunt toate zilele acelea serbede în care voi păși singură pe strada noastră, oprindu-mă în dreptul casei ca să privesc la fereastra unde îmi țineam ghivecele cu plante aromate și să văd silueta altcuiva prin geam. Ca să întrezăresc umbra liniei ce desparte trecutul de prezent și să simt durerea fizică produsă de imposibilitatea de a mă mai întoarce vreodată în timp.

Când eram mică, eram visătoare, iar asta îi producea o permanentă iritare mamei. O apuca disperarea când călcam prin bălți pline de noroi sau când trebuia să mă tragă de prin șanțuri sau din calea autobuzelor.

– E periculos să te rătăcești în propriul tău cap, spunea ea adesea. Pentru că n-o să mai poți vedea ce e în jur. Așa se întâmplă accidentele,ddie. Trebuie să fii atentă.

Ei îi venea ușor să vorbească așa, căci n-a existat vreodată pe pământ o femeie mai cu scaun la cap și mai pragmatică. Dar nu era la fel de simplu pentru o fată care a trăit în imaginația sa de când se știa, întrebându-se: „Ce-ar fi dacă...?” Și bineînțeles că nu am încetat să visez, doar că am învățat să mă prefac mai bine. Dar, de fapt, ea avea dreptate, căci, preocupată să-mi imaginez viitorul groaznic și lugubru fără Jamie, nu eram pregătită în nici un fel pentru ceea ce urma să se întâmple.

Pe la sfârșitul lui mai am primit la birou un telefon de la un autor inchipuit de povestiri cu fantome care dorea să publice o carte despre vedeniile cu lumea cealaltă pe care le avusese la Mlaștina Romney. Când ne contactează un potențial nou client, facem tot posibilul să-l mulțumim. Și uite-așa m-am pomenit conducând Peugeot-ul străvechi al lui Herbert până în comitatul Kent ca să-l întâlnesc, să-l salut și să-l ademenesc, dacă se putea. Eu nu șofez prea des, nu pot să sufăr aglomerația de pe autostradă și am pornit la crăpatul zorilor, gândindu-mă că o să pot ieși din Londra vie și nevătămată.

Am ajuns acolo înainte de ora nouă, întâlnirea a decurs foarte bine – am reușit să-l conving, am semnat contractul și m-am pomenit că străbat drumul înapoi pe la vremea prânzului. Șoseaua era mult mai aglomerată la ora aceea, iar mașina lui Herbert, care nu putea merge cu mai mult de optzeci de kilometri la oră fără să-i sară roțile, nu făcea față nicum. M-am plasat pe prima bandă, dar continuam totuși să stârnesc un val de claxoane și de clătinări din cap. Și cum nu e bine să stai în calea nimănui, mai ales când nu ai de ales, am ieșit de pe autostradă la Ashford și-am luat-o pe drumul de țară. Cum simțul meu de orientare este îngrozitor și știam că în torpedou era un atlas, n-am avut încotro și am oprit de câteva ori să mă uit pe unde să o iau.

Nu mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră să mă rătăcesc de-a binelea. Nici acum nu-mi dau seama cum s-a putut întâmpla, dar cred că a contribuit și vechimea hărții. Pe lângă aceasta, atenția îmi era mereu atrasă de priveliște – câmpuri smălțate cu ciuboțica-cucului, flori sălbatice la marginea drumului – în loc să mă concentrez pe unde

umblu. Indiferent din ce pricină, nu știam nici unde mă aflu pe hartă și m-am pomenit pe o alee îngustă, mărginită de copaci mari cu coroanele arcuite. În cele din urmă a trebuit să recunosc că habar nu aveam dacă mergeam spre nord, sud, est sau vest.

Dar nu mă îngrijoram, totuși, cel puțin nu în acel moment. După câte se părea, dacă continuam să merg înainte, ar fi trebuit să ajung, mai devreme sau mai târziu, la o răspântie, la un semn sau la vreo tarabă de pe marginea drumului unde să găsesc pe cineva suficient de amabil să marcheze pe hartă cu un X mare și roșu locul unde mă aflu. Nu trebuia să ajung la birou în după-amiaza aceea, iar drumurile nu pot merge, așa, la nesfârșit, tot ce aveam de făcut era să stau cu ochii ațintiți înainte.

Și așa s-a făcut că l-am văzut ieșind dintr-un vălătuc de iederă. Era un stâlp dintr-acelea vechi, alb, cu săgeți de lemn pe care sunt scrise numele satelor îndreptate în toate direcțiile. *Milderhurst*, scria pe una dintre ele, *5 kilometri*.

Am oprit mașina și am mai citit o dată indicatorul, simțind cum mi se zburlește părul pe ceafă. Un al șaselea simț mi s-a trezit și mi-a revenit imaginea încețoșată pe care mă străduiam să mi-o limpezesc încă din februarie, când sosise scrisoarea pierdută a mamei. M-am dat jos din mașină, ca prin vis, și am luat-o în direcția arătată de indicator. Mă simțeam de parcă mă priveam din afară, ca și cum aș fi fost sigură peste ce aveam să dau. Și poate că așa și era.

Căci, un kilometru mai încolo, le-am văzut, chiar acolo unde mi le închipuisem că erau. Ivindu-se din măcăniș, o pereche de porți mari de fier, cândva impunătoare, dar abia ținându-se acum, căzute într-o rână. Aplecate una spre alta, de parcă s-ar fi opintit sub o povară grea. Iar pe căsuța de piatră a portarului stătea agățată o plăcuță ruginită pe care scria castelul *Milderhurst*.

Inima a început să-mi bată cu putere și am traversat drumul spre porți. M-am apucat cu mâinile de bare, simțindu-le fierul rece, aspru și ruginit în palme, și mi-am apropiat fața, sprijinindu-mi fruntea de ele. Am urmărit cu privirea aleea cu pietriș care șerpuia în sus pe deal, trecând peste un pod și pierzându-se în pădurea deasă. Priveliștea era frumoasă, sălbatică și melancolică, dar nu asta mi-a tăiat răsufarea, ci

senzația izbitoare, de neclintit, că mai fusesem acolo cândva. Că mai stătusem dinaintea acestor porți și mă uitasem printre bare la păsările care zburau peste pădurea zburliță, ca niște fâșii de cer întunecat.

Tot felul de lucruri nevăzute foșneau așezându-se la loc în jurul meu și mi se părea că intrasem într-un vis, de parcă ocupam încă o dată același spațiu geografic și temporal unde mă mai aflasem și altă dată, demult. Degetele mi s-au încleștat pe bare și undeva, în adâncul trupului, mi-am amintit acest gest. Mai făcusem asta cândva. Iar pielea palmelor mele își amintea. Și-mi aminteam și eu. O zi de vară, o adiere caldă care se juca cu tivul rochiei mele - cea mai frumoasă - și umbra mamei, înaltă, cum o vedeam eu cu coada ochiului.

Mi-am aruncat privirea într-o parte, spre ea, urmărind-o cum se uita la castel, forma aceea întunecată din depărtare. Mi-era cald și sete, așa fi vrut să mă scald în lacul care se unduia dincolo de porți. Să mă bălăcesc cu rațele, potârnicșile și libelulele care străpungeau văzduhul zburând dintre trestiiile de pe maluri.

– Mamă, mi-amintesc că am strigat-o. Mamă!

Dar nu mi-a răspuns. Și-a întors capul spre mine și, pentru o clipă, a părut că nici un semn de recunoaștere nu i-a luminat chipul, bântuit de o expresie pe care nu am înțeles-o atunci. Mi s-a părut o străină, o femeie matură ai cărei ochi ascund lucruri tainice. Acum cunosc cuvintele care să descrie acel amestec ciudat: regret, dragoste, tristețe, nostalgie, dar atunci am rămas nedumerită. Și m-am mirat și mai tare când mi-a spus:

– Am făcut o greșală, nu trebuia să fi venit. E prea târziu.

Nu cred că i-am răspuns atunci. Habar nu aveam ce voise să spună și, înainte să apuc să întreb ceva, m-a apucat de mână, trăgându-mă atât de tare că m-a durut umărul, și m-a târât pe partea cealaltă a drumului, unde era parcată mașina. Și i-am simțit parfumul, mai aspru acum și mai acrișor, după ce se amestecase cu fierbințeala aerului și cu miremele neobișnuite de la țară. A pornit mașina și ne aflam de ceva vreme pe drum. Eu mă uitam pe geam la niște vrăbii când am auzit: era același țipăt groaznic din momentul când primise scrisoarea de la Juniper Blythe.

Cărțile și familia Bird

Porțile caselului erau ferecate și mult prea înalte ca să le pot escala, oricum tot nu aș fi avut nici o șansă să o fac, chiar dacă ar fi fost mai scunde. N-am avut niciodată înclinații către vreun sport sau exercițiu fizic și, după ce mi s-a reconstituit în minte acel episod uitat, am simțit că mi se înmoaie picioarele de tot, lucru care nu m-ar fi ajutat în nici un fel. Mă simțeam nesigură și ciudat de ruptă de realitate și, după o vreme, n-am avut ce face și a trebuit să mă întorc la mașină și să mă gândesc cum ar fi mai bine să procedez. La urma urmei, nu aveam prea multe opțiuni. Mă simțeam prea tulburată să șofez, oricum n-aș fi fost în stare să ajung până la Londra, așa că am pornit mașina și m-am îndreptat abia târându-mă către satul Milderhurst.

La o primă vedere nu se deosebea cu nimic de celelalte sate prin care trecusem în ziua aceea: cu un singur drum principal care trecea prin centru, cu o pajiște la un capăt, lângă biserică și cu o școală ceva mai încolo. Am parcat în fața bisericii și am încercat să-mi închipui șirurile de copii istoviți sosiți de la Londra, murdari și dezorientați, după călătoria nesfârșită cu trenul. O imagine fantomatică a mamei, de demult, dinainte de a fi fost mama mea, dinainte de a fi fost orice altceva, îndreptându-se neajutorată către necunoscut.

Am luat-o pe Strada Mare, încercând – fără prea mult succes – să-mi domolesc gândurile răzlețe. Mama venise înapoi la Milderhurst, asta îmi era clar, iar eu fusesem cu ea. Stătuserăm dinaintea acelor porți înalte și ea se tulburase. Mi-aminteam foarte clar. Chiar așa se întâmplase. Dar, pe măsură ce găseam un răspuns, se iveau numeroase alte întrebări, năpădindu-mi mintea asemenea fluturilor cu aripi prăfoase care se reped la lumină. De ce venisem acolo și de ce plânsese? Ce voise să spună când ea zisese că făcuse o greșală și că era prea târziu? Și de ce mă mințise, doar cu trei luni în urmă, când susținuse că scrisoarea lui Juniper Blythe nu avea nici o importanță?

Și-n timp ce întrebările astea mi se învârtteau în minte, m-am pomenit în fața ușii deschise a unei librării. Cred că pentru mine e firesc, în momentele de mare cumpănă, să caut să mă refugiez în locuri cunoscute, iar rafturile înalte cu șiruri lungi de cotoare frumos aliniat mi s-au părut marea salvare. Simțeam că pot respira mai ușor în mireasma

familiară de cerneluri și clei, cu fire de praf plutind în razele abia cernute, învăluită în aerul cald și liniștit. Îmi dădeam seama cum mi se domolește pulsul și cum gândurile își strâng aripile. Înăuntru era aproape întuneric, ceea ce-mi făcea și mai bine, și am început să-mi caut autorii preferați, ca un profesor care strigă catalogul. Brontë! Prezent! Dickens! Aici. Shelley! Câteva ediții minunate. Nici nu era nevoie să-i scot de pe raft, mi-era de-ajuns doar să mă asigur că se aflau acolo, să-i ating ușor cu vârful degetelor.

Am rătăcit o vreme, observând și reasezând, din când în când, câte o carte care nu se afla la locul ei, până când am ajuns, în cele din urmă, într-un spațiu deschis, în partea din spate a magazinului, unde în mijloc se afla o masă cu o expoziție de cărți purtând titlul *Povestiri din partea locului*. Erau puse de-a valma cărți de istorie, albume și volumele unor autori locali: *Povești misterioase*, *Crime și mutilări*, *Aventurile piraților din Hawkhurst*, *Istoria cultivării hameiului*. Iar în mijloc trona, sprijinită de un stativ de lemn, *Adevărata poveste a Omului Noroaielor*.

Am tresărit ținându-mi respirația și-am luat-o în mână.

— Vă place cartea asta? a întrebat librăreasa care apăruse se știe de unde, cu o cârpă de praf în mână.

— O, sigur că da! am răspuns eu cu admirație. Cui nu-i place?

Aveam zece ani când am făcut cunoștință cu *Adevărata poveste a Omului Noroaielor* și lipseam de la școală pe motiv de boală. Cred că aveam oreion, una dintre acele boli ale copilăriei care te țin izolat în casă săptămâni întregi și probabil că devenisem smiorcăită și irascibilă, căci zâmbetul înțelegător al mamei încremenise într-o strâmbătură înăcrită și stoică. Într-o zi, după ce o tulise pentru o scurtă pauză pe Strada Mare, se întorsese cu un optimism reînnoit și îmi pusese în mâini o carte ferfenițată de la bibliotecă.

— Poate că asta o să te mai înveselească nițel, mi-a spus ea adevărat. Cred că e pentru copii ceva mai mari, dar tu ești o fată isteată și, cu un pic de efort, sunt convinsă că ai să te descurci. E destul de lungă față de ce ai mai citit tu până acum, dar nu te da bătută!

Probabil că am tușit plângându-mi de milă, nedându-mi seama că eram pe punctul de a trece un prag extraordinar, dincolo de care nu mai era cale de întoarcere, că țineam în mână un obiect a cărui simplă

înfățișare nu trăda nimic din marea lui putere magică. Toți cititorii adevărați au o carte anume, un moment în viață ca acesta pe care îl descriu eu acum, și, când mama mi-a dat acea carte tocită de la bibliotecă, minunea mi s-a întâmplat și mie. Căci, deși nu mi-am dat seama imediat, după ce am plonjat adânc în lumea Omului Noroaielor, viața reală nu s-a mai putut compara niciodată cu ficțiunea. Și de atunci încolo i-am rămas recunoscătoare domnișoarei Perry, căci ea îi dăduse acel roman mamei mele atât de chinuite și o îndemnase să mă pună să-l citesc, crezând că sunt un copil mai mare sau dându-și seama că, undeva, adânc în sufletul meu, era un gol care trebuia umplut. Iar eu mă amăgeam singură că aceasta din urmă a fost motivația. Căci ce altă menire are un bibliotecar decât să aducă dinaintea cititorului potrivit cartea nimerită.

Am deschis coperta galbenă și, de la primul capitol, în care se descrie trezirea Omului Noroaielor din apa netedă și neagră a șanțului de apărare din jurul castelului, momentul cumplit când inima începe să-i bată, n-am mai putut s-o las din mână. Nervii îmi erau răscoliți, pielea mi se înroșea și mi se încordau degetele de nerăbdarea de a da pagină după pagină, cu colțurile subțiate de degetele numeroșilor cititori care le întorseseră înaintea mea. Mă transporta în locuri mărețe și înspăimântătoare, fără să părăsesc canapeaua cu cuvertură de stofă din camera de zi a familiei mele. Omul Noroaielor m-a țintuit acolo zile întregi: mama și-a recăpătat zâmbetul, falca mea umflată și-a revenit, iar viitorul meu era de-acum pecetluit.

Am observat din nou eticheta scrisă de mână – *Povestiri din partea locului* – și m-am întors către librăreasa zâmbitoare:

– Raymond Blythe era de pe-aici?

– Sigur că da! a răspuns ea, dându-și după ureche o șuviță subțire de păr. A trăit și a scris aici, la castelul Milderhurst, și tot aici a și murit. E moșia aceea impozantă la câțiva kilometri dincolo de sat. Sau cel puțin a fost cândva impozantă, a urmat ea cu o voce tristă.

Raymond Blythe. Castelul Milderhurst. Inima începuse să-mi bată cu putere.

– N-a avut cumva o fiică?

- Ba a avut chiar trei.
- Și pe una dintre ele o chema Juniper?
- Chiar așa, pe cea mai mică.

Gândul mi-a zburat la mama, la amintirea ei despre tânăra de șaptesprezece ani care a umplut sala cu prezența ei, care a salvat-o din șirul de copii evacuați și i-a trimis în 1941 o scrisoare care a făcut-o să plângă cincizeci de ani mai târziu când a primit-o. Și brusc am simțit nevoia să mă sprijin de ceva.

– Trăiesc toate trei și-acum acolo, sus, la castel, a continuat librăreasa. E ceva în apa de la castel, așa spunea mama mea. Sunt sănătoase și voioase, cu excepția lui Juniper, desigur.

– Dar de ce, ea ce-a pățit?

– Ei, știți, demența... cred că e o boală de familie. O poveste tristă: se spune că era o frumusețe în tinerețe și foarte deșteaptă... o scriitoare talentată, dar a părăsit-o logodnicul în timpul războiului și nu și-a mai revenit niciodată. S-a scrântit la cap, îl tot așteaptă să vină.

Am deschis gura să întreb unde se dusesese logodnicul ei, dar pe librăreasă n-o mai putea opri nimeni și era clar că nu stătea să-mi răspundă mie la tot felul de întrebări.

– Noroc că le-a avut pe cele două surori să aibă grijă de ea. Oamenii de soiul lor sunt pe cale de dispariție în vremurile astea... Pe vremuri erau implicate în tot felul de acțiuni caritabile, altminteri ar fi expulsi de mult la vreun azil.

S-a uitat îndărăt, să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, și-apoi s-a apropiat mai tare de mine și mi-a șoptit:

– Mi-aduc aminte că, atunci când eram mică, Juniper băntuia prin sat și pe câmpuri, nu deranja pe nimeni, doar rătăcea de colo-colo fără nici un rost. Îi speria pe copii, dar cărui copil nu-i place să fie speriat?

Eu am încuviințat grăbită din cap și ea și-a urmat povestea:

– Nu făcea nici un rău, nu intra în buclucuri din care să nu poată ieși. Și orice sat care se respectă trebuie să aibă excentricii lui, nu-i așa? a întrebat ea cu un zâmbet tremurat pe buze. Cineva care să țină de urât nălucilor. Puteți să citiți mai mult despre ele aici, dacă doriți, a spus ea întinzându-mi o carte intitulată *Milderhurstul lui Raymond Blythe*.

– Am s-o cumpăr, am spus, întinzându-i o bancnotă de zece lire sterline. Și un exemplar din *Omul Noroaielor*, vă rog.

Tocmai dădeam să ies din librărie, cu pachetul învelit în hârtie cenușie sub braț, când a strigat după mine:

– Știți, dacă chiar vă interesează, ați putea face o vizită.

– La castel? am întreat eu, privind înapoi în întunecimea magazinului.

– Trebuie să vă adresați doamnei Bird, la pensiunea Casa Fermierului, de pe Tenterden Road.

Pensiunea se afla la câțiva kilometri mai jos pe drumul pe care venisem. Era o căsuță de piatră, acoperită cu țiglă, înconjurată de grădini pline de flori, dincolo de care se zăreau și alte căsuțe pitite undeva mai în spate. Din acoperiș se iveau două lucarne și un stol de porumbei albi se învârtea deasupra cornișei unor hornuri înalte îngemănate. Ferestrele ranforsate cu fire de plumb erau larg deschise pentru a profita de căldură, iar ochiurile de geam în formă de romb sclipeau în lumina soarelui de amiază.

Am parcat mașina sub un frasin ale cărui ramuri uriașe umbreau o parte a căsuței și-am luat-o apoi prin hățișul încins de soare: iasomie năvalnică, nemțioșor și clopoței care se revărsau peste poteca pavată cu cărămidă. O pereche de găște albe au trecut lipăind pe dinaintea mea, fără să dea vreun semn că-mi observaseră prezența, pe când am pășit pragul, trecând de la strălucirea orbitoare a soarelui la penumbra dinăuntru. Pereții de la intrare erau împodobiți cu fotografii alb-negru ale castelului și împrejurimilor sale, făcute, după cum scria dedesubtul lor, de revista *Country Life* în 1910. Pe peretele cel mai depărtat se afla o teighea cu o plăcuță pe care scria cu litere aurite „Recepție“, îndărătul căreia stătea o femeie.

– Ei, se pare că sunteți musafira cea tânără pe care-o așteptam de la Londra!

A clipit pe după ochelarii cu rame rotunde de baga și a zâmbit văzându-mi nedumerirea.

– M-a sunat Alice de la librărie să-mi spună că s-ar putea să veniți. Se vede că n-ați pierdut timpul pe drum. Bird¹ credea că o să vă ia cel puțin o oră.

---

¹ *Bird* (engl.), pasăre, aici nume de familie.

Instinctiv m-am uitat spre canarul galben din cușca în formă de dom agățată în spatele ei.

– Tocmai era pe punctul de a lua prânzul, dar i-am spus că eram sigură că o să ajungeți chiar când o să încui ușa și-o să scot plăcuța pe care scrie „Închis“, a spus ea râzând, cu un zgomot tabagic care i se rostogolea din fundul gâtului.

Să tot fi avut șaizeci de ani, dar râsul acela trăda o femeie mult mai tânără și mai năstrușnică decât ai fi crezut la o primă impresie.

– Alice mi-a spus că vă interesează castelul.

– Așa e. Speram să pot face o vizită și m-a trimis la dumneavoastră. Trebuie să mă înscriu undeva?

– Nu, vai de mine! Nu e chiar așa de oficial! Eu organizez vizitele, a spus ea bombându-și pieptul sub bluza de in, ca să-l lase să cadă înapoi la loc. De fapt, le organizam cândva.

– Cândva?

– Ei, da... și ce frumos era! La început le făceau domnișoarele Blythe personal, porniseră prin anii '50 ca mod de a susține întreținerea castelului și de a-l salva din ghearele Trustului Național¹. Domnișoara Percy nici nu voia să audă de așa ceva. Dar, cu timpul, a devenit o povară prea grea pentru ele. Avem cu toții limitele noastre și, când domnișoara Percy n-a mai făcut față, am fost bucuroasă să-i iau locul. Erau vremuri când aveam și câte cinci vizite pe săptămână, dar acum nu prea mai vine nimeni. Se pare că lumea a uitat de vechiul castel, a încheiat ea, aruncându-mi o privire întrebătoare de parcă eu aș fi putut să explic capriciile firii umane.

– Ei bine, mie tare mi-ar plăcea să-l văd, am spus eu iute, încrezătoare, poate un pic disperată.

Doamna Bird m-a privit și a clipit:

– Sigur că ți-ar plăcea, draga mea, și tare aș vrea să te conduc chiar eu, dar mi-e teamă că nu se mai organizează vizite deloc.

---

¹ National Trust (engl.), organizație neguvernamentală britanică fondată în 1895 de Octavia Hill. Se ocupă de protejarea, restaurarea, conservarea și redarea în circuitul turistic a unor monumente de patrimoniu (castele, rezidențe ale unor personalități istorice, diverse clădiri istorice, grădini, situri naturale, colecții de artă, achiziționate sau donate, restaurate și deschise publicului pe bază de bilete sau abonamente anuale). În prezent are patru milioane de membri cotizanți.

Eram atât de dezamăgită, încât pentru o clipă am amuțit.

– Vai, abia am putut îngăima, ce rău îmi pare!

– E păcat, dar domnișoara Percy a spus că e hotărâtă. Spunea că s-a săturat să-și deschidă casa unor oameni care caută un loc unde să-și arunce gunoaiile. Îmi pare rău că Alice v-a indus în eroare, a încheiat ea, ridicând din umeri.

Se lăsase o tăcere stânjenitoare.

Am încercat să mă retrag politicos, dar, pe măsură ce posibilitatea de a vedea castelul Milderhurst se îndepărta, nu-mi doream nimic cu mai multă ardoare decât asta.

– Doar că eu sunt o mare admiratoare a lui Raymond Blythe, m-am pomenit spunând. Și nici nu cred că aș fi devenit editor dacă n-aș fi citit *Omul Noroaielor* când eram mică. N-aș crede că ar fi... adică, poate dacă ați pune *dumneavoastră* o vorbă bună pentru mine, asigurându-le pe proprietărese că nu sunt dintr-aceia care-și aruncă gunoaiile în casa lor...

– Eeei, s-a încruntat ea, căzând pe gânduri, castelul e o minune! Și nimeni nu e mai mândră de el ca domnișoara Percy... Ați spus că sunteți editoare?

Fusese o aluzie necugetată, dar de efect: doamna Bird aparținea acelei generații pentru care un astfel de cuvânt purta măreția de pe Fleet Street¹; n-avea importanță că eu veneam dintr-un birouaș înghesuit, înșesat cu hârtii stivuite peste tot și cu situații contabile îngrijorătoare. Așa că m-am agățat de această oportunitate ca un înecat de o plută:

– Lucrez la editura Billing & Brown din Notting Hill.

Și mi-am amintit atunci de cărțile de vizită pe care Herbert mi le dăruise la mica sărbătorire prilejuită de promovarea mea. Nu-mi aduc niciodată aminte să le iau cu mine în vreun scop oficial, dar sunt foarte folositoare drept semn de carte și am putut astfel să pescuiesc una dintre filele exemplarului din *Jane Eyre* pe care îl port mereu în geantă, pentru cazurile când trebuie să stau la vreo coadă neprevăzută. Și i-am întins-o ca pe un bilet de loterie câștigător.

– Vicepreședinte!?! a silabisit doamna Bird, privindu-mă peste ochelari. Ei... asta-i altceva!

---

¹ Fleet Street, stradă în Londra' (în City) unde se aflau cândva redacțiile tuturor ziarelor.

Nu cred că nuanța de respect din vocea ei a fost doar o închipuire de-a mea. Ținând între degete un colț al cărții de vizită, și-a strâns buzele și-a dat din cap hotărâtă.

— Bine, lăsați-mă o clipă să le dau un telefon drăguțelor de ele. Să văd dacă le pot convinge să mă lase să vă conduc acolo în după-amiaza asta.

Și-n timp ce doamna Bird șușotea într-un receptor de telefon demodat, m-am așezat pe un scaun tapisat cu creton și am desfăcut pachetul învelit în hârtie cafenie în care se aflau cărțile noi. Am scos mai întâi *Omul Noroaielor* și i-am privit coperta. Era adevărat ceea ce spusese: întâlnirea mea cu povestea lui Raymond Blythe îmi hotărâse într-un fel sau altul cursul vieții. Ținând-o acum în mâini aveam o senzație certă că știam precis cine sunt.

Formatul copertei acestei noi ediții era identic cu cel al volumului de la biblioteca din cartierul West Barnes pe care îl împrumutase mama cu douăzeci de ani în urmă și am zâmbit, promițându-mi în sinea mea să cumpăr un plic, dintr-acelea cu bule de aer, și să le-o expediez de îndată ce ajung acasă. Ca să mă pot achita, în fine, de o datorie neonorată de atâta timp. Căci, pe când oreionul meu era pe trecute și venea momentul să înapoiem domnișoarei Perry *Omul Noroaielor*, cartea se făcuse nevăzută. Nici căutările furioase ale mamei și nici declarațiile mele înflăcărâte, dar mincinoase, nu au reușit să o descopere, nici măcar în hăul cu lucruri pierdute de sub patul meu. Când fuseseră epuizate toate formele de căutare am fost dusă cu forța la bibliotecă să îmi mărturisesc păcatul.

Biata mama a fost străpunsă de privirea cigătoare a domnișoarei Perry și era să moară de rușine, dar mie gloria de a poseda așa o minunăție îmi dăduse atâta curaj, că nici nu-mi păsa. A fost prima și ultima dată când am furat ceva, dar nu am avut încotro, pur și simplu, cartea aceea era făcută pentru mine!

Receptorul doamnei Bird s-a lăsat în furcă cu un zgomot care m-a făcut să tresar. După cum arătau trăsăturile chipului ei am dedus pe loc că nu avea vești bune. M-am ridicat pornind șchiopătat spre recepție, târându-mi piciorul stâng amortit.

— Mi-e teamă că una dintre surorile Blythe nu se simte prea bine astăzi, a început doamna Bird.

— Și?

— Cea mai mică a avut o criză și au chemat doctorul.

M-am străduit să-mi ascund dezamăgirea. Nu se cădea să-ți arăți supărarea pentru faptul că o doamnă în vârstă se îmbolnăvise.

— Vai, ce păcat! Sper că o să-și revină.

— Sigur că o să-și revină, a exclamat doamna Bird, alungându-mi îngrijorarea cu mâna, ca pe o muscă inofensivă, dar sâcâitoare. Nu-i prima dată când se întâmplă. A tot avut astfel de episoade când era tânără.

— Episoade?

— Rătăcirii, așa le spuneau, momente de care nu-și aduce aminte, de obicei când se agită prea tare. Ceva legat de ritmul inimii, prea iute sau prea lent, nu-mi mai duc bine aminte care din ele, dar de multe ori se pierdea și când se trezea nu-și mai aducea aminte nimic din ce făcuse.

Buzele i s-au strâns brusc, de parcă ar fi vrut să-și oprească o senzație pe care era mai bine să nu o exprime.

— Surorile ei mai mari o să fie prea ocupate să o îngrijească astăzi ca să le mai tulburăm și noi, dar le-a părut rău să vă refuze. Castelul are nevoie de vizitatori, așa mi-au spus. Ce ciudate mai sunt, dragele de ele, să vă spun sincer, chiar mă uimesc, că de obicei nu sunt prea bucuroase de oaspeți! Cred că se mai plictisesc și ele să hălăduiască singure prin castelul ăla. Așa că mi-au propus să venim mai bine mâine-dimineață.

M-a cuprins o undă de neliniște. Nu mă gândisem să rămân peste noapte, dar gândul că aș putea să plec fără să văd castelul pe dinăuntru îmi producea un val de tristețe. Dezamăgirea sporea tot mai întunecată în sufletul meu.

— Tocmai a renunțat cineva la o cameră, așa că avem loc, dacă doriți să rămâneți, a spus doamna Bird. Și cina e inclusă în preț.

Aveam ceva de lucru peste weekend, Herbert avea nevoie de mașină să se ducă la Windsor a doua zi după-masă și nu-mi stă în fire să mă hotărâsc pe loc dacă înnoptez într-un loc necunoscut.

— Bine, m-am pomenit spunând. Rămân.

*Raymond Blythe,
stăpânul castelului Milderhurst*

În timp ce doamna Bird mă trecea în registrele ei, copiind datele de pe cartea mea de vizită, eu m-am îndepărtat, mormăind ceva politicos, îndreptându-mă spre ușa din spate să mă uit afară. Era o curte interioară formată din zidurile casei și ale celorlalte dependințe: hambarul, cotețul porumbeilor și o a treia clădire cu un acoperiș țuguiat despre care aveam să aflu mai târziu că se numea „uscătoria de hamei“. În mijloc trona un bazin rotund cu apa încinsă de soare, în care plonjase o pereche de găște dolofane, plutind acum maiestuos și stârnind valuri ce se fugăreau izbindu-se de marginile de piatră. Mai în spate, un păun inspecta marginea peluzei proaspăt cosite care despărțea curtea de poiana cu flori de câmp ce se rostogolea până hăt, departe, la marginea crângului. Privită din cadrul întunecat al ușii, grădina inundată de soare părea o fotografie a unui peisaj de primăvară de demult, readus ca prin farmec la viață.

— E frumos, nu-i așa? s-a auzit vocea doamnei Bird chiar în spatele meu, fără să-mi fi dat seama că se apropiase. Ați auzit vreodată de Oliver Sykes?

Am negat din cap și ea a continuat, bucuroasă să mă lumineze:

— A fost un arhitect destul de cunoscut la vremea lui. Foarte excentric. Locuia în Sussex, la Pembroke Farm, și a lucrat ceva și la castel, pe la începutul anilor 1900, imediat după ce Raymond Blythe s-a căsătorit prima dată și și-a adus acolo nevasta de la Londra. A fost printre ultimele comenzi pe care le-a făcut înainte să dispară, în propria variantă a Marelui Tur¹. Acolo a făcut un bazin rotund mult mai mare ca acesta și a transformat șanțul de apărare din jurul castelului într-un culoar de înot pentru doamna Blythe. Se spunea că era o înotătoare redutabilă, într-o foarte bună formă. Și puneau în apă...

S-a oprit șovăind, încruntându-se, cu un deget lipit de obraz.

— Ceva chimic, cum îi zice? Bird! a strigat ea, lăsând degetul în jos.

---

¹ *Grand Tour*, călătorie inițiată întreprinsă de aristocrații și artiștii englezi în Europa, în secolele al XVII-ea și al XVIII-lea, pentru a-și desăvârși educația și a se familiariza cu cultura Antichității și a Renașterii.

– Sulfat de cupru! s-a auzit de undeva o voce masculină.

Mi-am aruncat din nou privirea spre cușca unde canarul ciugulea semințe și la pereții încărcăți cu tablouri.

– Da, așa e, sulfat de cupru, a continuat doamna Bird, neabătută, ca să rămână apa albastră. Dar asta a fost demult, a oftat ea. Din păcate, șanțul de apărare al lui Sykes a fost astupat acum câteva zeci de ani, și-n bazinul cel mare și rotund se scaldă acum doar găștele, e plin de murdărie și mizerie de rațe.

Mi-a pus în palmă o cheie grea de alamă și mi-a strâns degetele căuș peste ea.

– Mâine mergem împreună la castel. Se anunță vreme bună și de pe cel de-al doilea pod o să vedem o priveliște foarte frumoasă. Ne întâlnim aici, la zece?

– Nu uita că trebuie să te întâlnești cu vicarul mâine-dimineată, dragă! s-a auzit din nou vocea aceea calmă.

De data aceasta mi-am dat seama de unde venea: de dincolo de ușița abia vizibilă ascunsă în zidul din spatele teighelei de la recepție.

Doamna Bird și-a strâns buzele, părând că se gândește la această adăugire misterioasă.

– Bird are dreptate, a spus ea clătînând ușor din cap. Ia te uită, ce păcat! Dar n-are nimic! s-a înveselit ea, o să vă explic cum să vă duceți, iar eu o să termin cât mai iute ce am de făcut în sat, și-o să vin după dumneavoastră la castel. Putem sta numai o oră, nu vreau să întind coarda prea mult, domnișoarele Blythe sunt foarte bătrâne.

– O oră e de ajuns.

Așa puteam să ajung și eu la Londra până la prânz.

În mijlocul camerei mele micuțe trona un pat cu baldachin, iar sub fereastra cu geamuri ranforsate se ghemuia o măsuță de scris, asta era tot, dar priveliștea era minunată. Camera se afla în spatele casei și dădea spre aceeași poiană pe care o zărisem de jos, doar că de la etajul al doilea se vedea mult mai bine dealul care urca spre castel și, deasupra pădurii, se înălța spre cer vârful turnului.

Pe măsuță se aflau o pătură de picnic frumos împăturită și un bine venit coș de fructe. Ziua era atât de frumoasă și grădina atât de îmbietoare, încât am luat o banană, mi-am pus pătura sub braț și-am pornit-o

mapoi pe scări cu noua mea carte *Raymond Blythe, stăpânul castelului Milderhurst*.

În grădină, iasomia îmbălsăma aerul, rostogolindu-se în cascade albe din înaltul pergolei de la marginea peluzei. Carași aurii uriași motau alene la suprafața apei din bazin, întinzându-și trupurile dolo-fane când pe o parte, când pe alta, după soarele cald de amiază. Era o priveliște divină, dar n-am rămas acolo, căci mă chema un pâlc îndepărtat de copaci, așa că mi-am croit drum prin pajiștea smălțată cu piciorul cocoșului împletit printre ierburile înalte. Deși nu era încă vară, era cald și destul de uscat, așa că, până am ajuns la copaci, fruntea mi se îmbrobonase de transpirație.

Mi-am întins pătura într-un loc unde umbra se mpletea cu soarele și mi-am scos pantofii. Prin apropiere se auzea un izvor susurând pe pietre și fluturii pluteau duși de un vânticel ușor. Pătura mirosea îmbietor a fulgi de săpun și a frunze strivite, iar când m-am așezat, ierburile înalte s-au ridicat deasupra mea, făcându-mă să mă simt cu adevărat singură.

Mi-am sprijinit pe genunchi cartea mângâindu-i coperta cu fotografiile alb-negru puse la întâmplare, de parcă fuseseră scăpate din mâna cuiva și apoi fotografiate acolo unde căzuseră. Copii frumoși în haine demodate, picnicuri de demult pe marginea unui bazin strălucitor, un șir de înotători pozând pe marginea șanțului de apărare din jurul castelului, priviri intense ale celor pentru care capturarea imaginilor pe hârtie fotografică reprezenta un fel de vrăjitorie.

Am deschis cartea și am început să citesc.

Capitolul întâi

Omul din Kent

„Se spunea că Omul Noroaielor nu se născuse, ci existase acolo, de când lumea, asemenea vântului, copacilor și pământului, dar nu era adevărat.

Toate viețuitoarele se nasc și au o casă, așa că nici Omul Noroaielor nu putea fi altfel.”

Sunt unii autori cărora ficțiunea le oferă șansa de a dezvălui munți nevăzuți și de a descrie țărâmurile nemaipomenite ale închipuirii. Dar Raymond Blythe și alți câțiva romancieri ai timpului său și-au găsit în casa și în preajma lor un țărâm de inspirație temeinic, fertil și fundamental atât în viață,

cât și în operă. Scrisorile și articolele scrise în cei șaptezeci și cinci de ani ai săi au o temă comună: Raymond Blythe și-a găsit odihna, refugiul și, în cele din urmă, credința în bucata de pământ pe care străbunii săi o socotiseră a fi a lor. Rareori căminul unui autor a fost atât de mult folosit drept sursă de ficțiune ca în povestirea sa golică pentru adolescenți, Adevărata poveste a Omului Noroaielor. Și chiar înainte de această lucrare fundamentală, castelul ce se înalța trufaș pe o coamă luxuriantă, printre pajiștile verzi ale Kentului, presărate cu ogoare rodnice, păduri întunecate și foșnitoare, grădini ornamentale la poalele sale, a contribuit la formarea omului ce a devenit mai târziu Raymond Blythe.

S-a născut într-o încăpere de la catul al doilea al castelului Milderhurst în cea mai călduroasă zi de august a anului 1866. Era primul copil al lui Robert și al Athenei Blythe și a fost botezat după bunicul patern, care își făcuse averea în minele de aur din Canada. Raymond a mai avut alți patru frați, dintre care cel mai mic, Timothy, și-a găsit moartea tragică într-o furtună puternică în 1876. Poetă de o oarecare notorietate, Athena Blythe a fost atât de lovită de moartea fiului ei mai mic, încât se spune că, imediat după înmormântarea acestuia, a fost cuprinsă de o depresie profundă din care nu și-a mai revenit. Și-a pus capăt zilelor azvârlindu-se de pe turnul castelului Milderhurst, lăsându-și în urmă soțul, poemele și cei trei copii mici.

Pe contrapagină era fotografia unei femei atrăgătoare, cu un păr negru frumos coafat, aplecată peste pervazul unei ferestre larg deschise, ca să privească creștetele celor patru băieți așezați după înălțime. Era inscripționată cu anul 1875 și avea înfățișarea albicioasă a pozelor făcute de amatori în acele vremuri de început ale fotografiei. Băiatul cel mai mic, Timothy, probabil că zâmbise chiar în momentul când se făcea fotografia, căci chipul lui vesel era mișcat. Bietul de el, nu avea de unde ști că îi mai rămăseseră doar câteva luni de trăit.

Am sărit paragrafele următoare, despre tatăl retras, tipic victorian, școala de la Eton, bursa de la Oxford, și-am ajuns la tinerețea lui.

După absolvirea Universității din Oxford, în 1887, Raymond Blythe s-a mutat la Londra unde și-a început activitatea literară scriind pentru revista Punch. În următorii zece ani a publicat douăsprezece piese de teatru, două romane și un volum de poezii pentru copii. Totuși, din scrisorile sale se deduce că, în ciuda realizărilor profesionale, era nefericit în Londra și tânjea după frumosa viață de țară și liniștea de copilărie.

Viața citadină i-ar fi putut deveni mai suportabilă după căsătoria, în 1895, cu admirabila domnișoară Muriel Palmerstone, despre care se spunea că

fusese „cea mai frumoasă debutantă a anului“, iar scrisorile sale din acea epocă arată într-adevăr o înviore evidentă. Domnișoara Palmerstone îi fusese prezentată de o cunoștință comună și, după cum spunea toată lumea, se potriveau de minune. Amândoi împărtășeau pasiunea pentru activități în aer liber, jocuri de cuvinte și fotografie și alcătuiau o pereche admirată în paginile mondene ale revistelor vremii.

După moartea tatălui său, în 1898, Raymond Blythe a moștenit castelul Milderhurst și s-a stabilit acolo cu Muriel. Relatările din vremea aceea lasă de înțeles că își doreau de mult să aibă copii și, la vremea când s-au mutat la Milderhurst, Raymond Blythe își exprima fâșiș în scrisori îngrijorarea că nu este încă tată. Totuși această fericire supremă avea să-i mai ocolească o vreme, iar în 1905 Muriel Blythe îi scria mamei sale împărtășindu-i teama sfâșietoare că nu vor avea parte de „binecuvântarea supremă a pruncilor“. Așa că trebuie să fi fost o mare bucurie și ușurare, în același timp, să îi scrie din nou mamei sale, patru luni mai târziu, anunțând-o că va avea un copil. Dar nu unul, ci doi, după cum s-a dovedit: după o sarcină grea, cu o perioadă îndelungată de fîntuire la pat, în ianuarie 1906, Muriel a adus cu bine pe lume două fete gemene. În scrisorile lui către frații săi care mai erau în viață, Raymond spune că era cel mai fericit moment din viața sa și albumele de familie abundă cu dovezi fotografice ale mândriei sale paterne.

Următoarele două pagini arătau diverse fotografii ale celor două fetițe. Deși era limpede că semănau foarte mult, una era mai mică și mai delicată și părea să zâmbească mai timid decât sora ei. În ultima fotografie, un bărbat cu părul ondulat și chip blând așezat pe un jilț tapizat ținea pe fiecare genunchi câte un prunc îmbrăcat în dantele.

Ceva din înfățișarea lui – poate lumina din ochi sau apăsarea blândă a mâinilor pe brațele fetelor – trăda iubirea profundă pentru ele și, uitându-mă mai atent, mi-am dat seama cât de rar se întâmpla să descoperi într-o fotografie veche un tată prins într-o postură atât de simplă și de domestică, alături de copiii săi.

Totuși, bucuria nu avea să dureze prea mult. Muriel Blythe și-a găsit sfârșitul într-o seară de iarnă a anului 1910, când i a sărit în poală un tăciune aprins din șemineul lângă care stătea. Rochia de șifon i-a luat foc și a fost mistuită de flăcări înainte de a putea primi vreun ajutor, iar incendiul a cuprins întreg turnul de est al castelului Milderhurst și biblioteca imensă a familiei Blythe. Arsurile de pe trupul doamnei Blythe erau atât de grave, încât, deși a fost înfășurată cu bandaje umede și tratată de cei mai buni doctori, și-a dat sufletul peste câteva săptămâni.

Durerea lui Raymond Blythe după moartea soției sale a fost atât de profundă, încât timp de câțiva ani nu a mai publicat nimic. Unii spun că a suferit o îndelungă criză de inspirație, alții că și-a ferecat biroul de lucru și că a refuzat să mai scrie, ca să-l deschidă din nou când a început faimosul roman, Adevărata poveste a Omului Noroaielor, creat într-o perioadă de activitate intensă în 1917. În ciuda succesului răsunător pe care l-a avut la tineri acest roman, mulți critici îl văd drept o alegorie a Marelui Război, în care s-au irosit atâtea vieți pe câmpurile innămolite ale Franței; s-au făcut asemănări între Omul Noroaielor și numeroșii soldați dislocați după cumplitul carnagiu care încercau să se întoarcă în patrie și să își regăsească familiile. Chiar și Raymond Blythe căzuse rănit în Flandra în 1916 și fusese trimis acasă, la Milderhurst, unde s-a însăănătoșit sub îngrijirea a numeroase surori de caritate. Lipsa de identitate a Omului Noroaielor și încercarea povestitorului de a afla numele, ocupația și locul în istorie ale acestei făpturi uitate sunt percepute drept un omagiu adus numeroșilor soldați necunoscuți din Războiul cel Mare și sentimentelor de deznădăcinare pe care le-a trăit autorul la întoarcere.

În ciuda numeroaselor scrieri dedicate acestei cărți, sursa de inspirație rămâne încă necunoscută; era bine știut că lui Raymond Blythe nu-i plăcea să discute despre modul în care a compus-o, spunând doar că fusese un „dar“, că muza îl „vizitase“ și că îi dăruise povestea pe de-a-ntregul. Și poate tocmai de aceea Adevărata poveste a Omului Noroaielor este unul dintre puținele romane care a reușit să atragă și să mențină interesul publicului, căpătând o semnificație de-a dreptul mitică. Criticii literari din numeroase țări mai dezbat încă aprins apariția și influențele sale, dar sursele lui de inspirație rămân încă cel mai mare mister al secolului XX.

Un mister literar! Mi-a trecut un fior pe șira spinării pe când repetam în șoaptă aceste cuvinte. Mie-mi plăcea oricum *Omul Noroaielor*, pentru poveste și pentru senzațiile pe care mi le producea înșiruirea cuvintelor, dar să mai aflu și că sursa lui de inspirație era învăluită de mister îl făcea cu atât mai atractiv.

Deși până atunci Raymond Blythe fusese apreciat ca scriitor, uriașul succes critic și comercial al Adevăratei povești a Omului Noroaielor i-a umbrit toate creațiile anterioare și a rămas de atunci creatorul romanului celui mai îndrăgit al întregii națiuni. Dramatizarea cărții în 1924 și montarea ei într-un teatru din West End i-a asigurat o audiență și mai largă, dar, în ciuda insistențelor repetate ale cititorilor, Raymond Blythe a refuzat să scrie o urmare. Inițial, romanul fusese dedicat fiicelor lui gemene, Persephone și Seraphina, dar în

edițiile următoare s-a mai adăugat încă un rând care conținea și inițialele celor două soții ale sale: M.B. și O.S.

Căci, odată cu triumful profesional, viața personală a lui Raymond Blythe s-a re consolidat. În 1919 se recăsătorise cu Odette Silverman, pe care o întâlnise în Bloomsbury la o petrecere dată de lady Londonderry. Deși domnișoara Silverman nu avea origini nobile, talentul ei de harpistă i-a ușurat accesul la evenimente sociale care i-ar fi fost altfel inaccesibile. A urmat o logodnă scurtă, iar căsătoria a stârnit un mic scandal monden, din pricina vârstei înaintate a ginerelei și a tinereții miresei – el fiind trecut de cincizeci de ani, iar ea, la optsprezece ani, fiind doar cu cinci ani mai mare decât fiecele lui din prima căsătorie – și a nepotrivirii de statut social. Umbla vorba că Raymond Blythe fusese vrăjit de tinerețea și frumusețea lui Odette Silverman. Nunta a avut loc la capela Milderhurst, care nu mai fusese deschisă de la înmormântarea lui Muriel Blythe.

În 1922, Odette a născut o fiică, pe care au botezat-o Juniper și a cărei frumusețe răzbate din numeroasele fotografii care au supraviețuit. Pe lângă remarcile glumețe despre absența unui fiu moștenitor, scrisorile lui Raymond Blythe din acei ani lasă să se înțeleagă cât de încântat era de sporirea familiei sale. Din păcate, fericirea avea să fie de scurtă durată, căci nori grei se îngământădeau din nou la orizont. În decembrie 1924, Odette a murit de o complicație ivită la începutul unei noi sarcini.

Am dat pagina nerăbdătoare și am găsit două fotografii. În prima, Juniper Blythe, să tot fi avut patru ani, stătea cu picioarele întinse și gleznele încrucișate, avea tălpile goale și i se citea pe chip că fusese luată prin surprindere, într-un moment de contemplație solitară, ceea ce nu-i făcuse mare plăcere. Se uita drept în obiectivul aparatului de fotografiat, cu ochii ei migdalați, așezați cam departe unul de altul. Împreună cu părul blond și moale, cu puzderia de pistrii de sub năsul ridicat în vânt și gura mică și aprigă, ochii îi dădeau un aer poznaș.

În cealaltă fotografie, Juniper era de-acum o femeie tânără, anii păreau să fi trecut într-o clipită, în așa fel încât aceeași privire felină care fixa obiectivul camerei de luat vederi aparținea unui chip de adult, de o mare, dar stranie frumusețe. Mi-am amintit ce spusese mama despre femeile din sat care se dăduseră în lături la apariția lui Juniper, cu întreaga atmosferă pe care părea că o duce cu ea. Privind această fotografie, am putut să mi-o imaginez pe de-a-ntregul. Era curioasă, plină de mister, distrată și concentrată în același timp. Trăsăturile individuale,

aluziile și străfulgerările de emoție și inteligență se îmbinau formând un tot covârșitor. Am trecut repede cu privirea peste textul ce a urmat, căutând o dată – aprilie 1939. Era chiar anul în care mama mea avea să o întâlnească.

După moartea celei de a doua soții, se spune că Raymond Blythe s-a retras în camera lui de lucru. Totuși, în afară de câteva articole în *The Times* nu a mai publicat nimic remarcabil. Și, deși lucra la un manuscris când i-a venit sfârșitul, acesta nu era, așa cum se crezuse, un nou volum din *Omul Noroaielor*, ci mai degrabă un tratat științific stufos despre natura neliniară a timpului, în care își expunea teoriile despre capacitatea trecutului de a invada prezentul cunoscute cititorilor săi din prima sa carte. Dar acea lucrare nu a fost niciodată dusă la bun sfârșit.

În ultimii ani ai vieții, sănătatea i se zdruncinase și era convins că Omul Noroaielor din faimoasa sa poveste reînviase și venea să-l bântuie. O spaimă lesne de înțeles – oricât de fantezistă ar fi fost – luând în considerare șirul de întâmplări tragice ce-i răpise pe atâția dintre cei dragi lui de-a lungul vieții, o spaimă însușită de numeroși vizitatori ai castelului. Căci este de la sine înțeles ca un vechi castel să poarte în el povești de groază și este la fel de normal ca un roman atât de iubit ca *Adevărata poveste a Omului Noroaielor*, ce se desfășoară între zidurile castelului Milderhurst, să zămislească astfel de idei.

La sfârșitul anilor treizeci, Raymond Blythe s-a convertit la catolicism, iar în ultimii ani ai vieții nu a mai vrut să vadă pe nimeni, în afară de preotul său. A murit într-o vineri, pe 4 aprilie 1941, în urma unei căzături din turn, la fel cum se întâmplase cu mama sa cu șaizeci de ani înainte.

La sfârșitul capitolului, mai era încă o fotografie a lui Raymond Blythe, foarte diferită de prima, cea a tatălui tânăr și zămbitor cu cele două gemene durdulii pe genunchi – și pe măsură ce o priveam mi-am adus aminte de conversația mea de la librărie cu Alice. Aluzia ei că instabilitatea mentală a lui Juniper Blythe era o boală de familie. Căci acest om, această imagine a lui Raymond Blythe nu mai avea nimic din mulțumirea și veselia atât de evidente din prima fotografie. În schimb părea măcinat de spaimă: avea ochii speriați, buzele strânse și bărbia

încordată. Pe fotografie era trecut anul 1939, Raymond trebuie să fi avut șaptezeci și trei de ani, dar cutele adânci de pe chipul lui nu fuseseră brăzdate doar de vârstă, cu cât o priveam mai îndeaproape, cu atât îmi era mai clar. Când citisem cartea îmi imaginasem că autoarea folosisese o metaforă atunci când spusese că Raymond Blythe era bântuit, dar acum îmi dădeam seama că nu era așa. Omul din fotografie purta adânc săpat pe chip un chin interior îndelungat.

Amurgul s-a înstăpânit treptat, umplând golurile dintre coama dealului și poala pădurii, năpădind câmpul și alungând lumina. Fotografia lui Raymond Blythe abia se mai vedea în întuneric și am închis cartea. Dar nu am plecat. M-am întors să privesc printre copaci spre castelul care se înălța pe creastă, o umbră neagră proiectată pe cerul siniliu. Și m-a cutremurat gândul că aveam să-i calc pragul a doua zi de dimineață.

În după-masa aceea, personajele castelului prinseseră viață pentru mine, mi se strecuraseră în suflet pe măsură ce citeam despre ele și mă simțeam de parcă le-aș fi cunoscut dintotdeauna. Căci, deși nimerisem în satul Milderhurst din greșală, se cuvenea să fiu acolo. Avusesem aceeași senzație când am citit prima dată *La răscruce de vânturi* și *Jane Eyre* sau *Casa groazei*. De parcă aș fi cunoscut poveștile acelea dintotdeauna și mi se confirma ceva ce bănuisem mereu: că erau adânc înrădăcinate în viitorul meu, așteptând să le descopăr.

Călătorie prin cotloanele unei grădini

Dacă închid ochii, văd și acum sub pleoape cerul strălucitor din dimineața aceea: soarele de început de vară sclipind, rotund, sub vâlul de un albastru intens al cerului. Mi-a rămas atât de clar în amintiri, cred, pentru că, data următoare când am revăzut Milderhurstul, anotimpurile trecuseră în zbor, iar grădinile, pădurile și câmpurile erau înveșmântate în culorile metalice ale toamnei. Dar nu în ziua aceea. De cum am pornit-o spre Milderhurst, cu instrucțiunile detaliate ale doamnei Bird în mână, m-am pomenit învigorată de o dorință de mult uitată. Totul părea readus la viață: triluri de păsări colorau aerul, băzâitul albinelor îl făceau mai dens, iar soarele cald mă ademenea în sus pe deal, către castelul Milderhurst.

Am mers și-am tot mers până când, chiar când credeam că eram gata să mă rătăcesc pe vecie printr-un crâng nesfârșit, am dat de o poartă ruginită, prin care am zărit un bazin de înot părăsit. Era mare și rotund, cu un diametru de cel puțin zece metri și mi-am dat seama pe dată că trebuia să fie bazinul despre care îmi povestise doamna Bird, cel făcut de Oliver Sykes când Raymond Blythe își adusese prima soție să locuiască la castel. Semăna, desigur, într-unele privințe cu perechea lui mai mică de la fermă, dar eu am fost uimită de diferențele dintre ele. În timp ce bazinul doamnei Bird strălucea mândru în soare, înconjurat de peluza perfect întreținută care se răsfrângea până la marginile lui pietruite, acesta fusese de mult lăsat în paragină. Pietrele ascuțite de pe margine erau năpădite de mușchi și-n golurile dintre ele prinseseră rădăcini tot felul de ierburi, în așa fel încât bazinul era împodobit de jur împrejur cu gălbenele și margarete sălbatice care se îngrămădeau să își arate fețele în petele de lumină. Frunze de nufăr se întindeau sălbăticit pe luciul apei, îngrămădindu-se unele peste altele, iar adierea caldă vălurea luciul apei, făcând-o să se miște asemenea solzilor unui pește uriaș, dintr-aceia care se dezvoltă fără noimă, ca o aberație exotică.

Nu vedeam fundul bazinului, dar îmi puteam închipui cât de adânc era. La unul din capete avea instalată o trambulină, o scândură de lemn albită și scorojită de timp, cu arcurile ruginite, ținându-se laolaltă doar printr-o minune. De crengile unui copac uriaș atârna un leagăn de lemn, suspendat de două frânghii, încremenite acum sub rugul țepos al plantelor agățătoare care se împletiseră de-a lungul lor de sus în jos.

Dar rugul nu se mulțumise doar cu frânghiile leagănului, ci năpădise nestingherit poiana pustie. Printr-un hățș de ierburi încălcite am zărit o clădire mică de cărămidă, o cabină de plajă, am bănuț, cu un acoperiș țuguiat, abia vizibil. Ușa era ferecată cu un lacăt mâncat de rugină, iar ferestrele, abia descoperite, erau opace de murdărie. În spate, am dat totuși de un ochi de geam spart, de cioburile căruia erau agățate smocuri de blană cafenie, și nu mi-am putut stăpâni curiozitatea să mă uit înăuntru.

Praful stăpânea peste tot, atât de dens că îl puteam adulmeca de unde mă aflam, adunat de zeci de ani, acoperind podelele și tot ce se mai afla în jur. Încăperea era luminată ici și colo, datorită obloanelor

din care căzuseră stinghii, unele abia atârând în rame, altele căzute pe jos. Fire minuscule de praf pluteau, răsucindu-se în razele de lumină care se întretăiau. Pe rafturi se aflau teancuri de prosoape împăturite, a căror culoare era imposibil de ghicit, iar pe ușa elegantă de pe perețele cel mai îndepărtat era o plăcuță pe care scria „Cabină de schimb“. Mai încolo, o perdea rozalie de pânze de păianjen se legăna domol, atingând o grămadă de șezlonguri stivuite, pe care nu le mai folosisese nimeni de foarte multă vreme.

Brusc, m-am dat înapoi, luând aminte la zgomotul pașilor mei pe frunzele căzute pe jos. O tăcere nefirească s-a lăsat în poiană, deși se mai auzea totuși clipocitul slab al frunzelor de nufăr și, pentru o clipită, am văzut aievea locul acela așa cum fusese cândva. Ca un vâl delicat azvârlit peste ruina de acum: un grup de oameni care râdeau, în costume de baie demodate, tolăniți pe prosoape, sorbind băuturi răcoritoare, sărind de pe trambulină, răsucindu-se deasupra apei răcoroase...

Și-apoi s-au făcut nevăzuți. Am clipit și m-am pomenit din nou în fața aceleiași clădiri dărăpănate. Cuprinsă de un regret greu de descris. De ce oare fusese părăsit bazinul? m-am întrebat. De ce ultimii locuitori din vremurile de mult trecute își luaseră mâna de pe el, zăvorăseră totul și plecaseră fără să se mai uite îndărăt? Cele trei domnișoare Blythe erau bătrâne acum, dar nu fuseseră mereu atât de neputincioase. În anii lungi cât locuiseră la castel, cu siguranță că fuseseră și veri toride tocmai bune pentru a înota într-un astfel de loc...

Un răspuns la toate aceste întrebări aveam să primesc, dar nu prea curând. Urma să aflu și alte lucruri, unele taine, răspunsuri la întrebări pe care nici nu visam să le pun. Dar în momentul acela nu se întâmplase nimic încă. Aflându-mă în grădina întinsă a castelului Milderhurst în dimineața aceea, m-am scuturat iute de astfel de reverii și m-am concentrat asupra a ceea ce urma să fac. Căci cercetarea bazinului nu numai că mă întârzia de la întâlnirea cu domnișoara Blythe, dar îmi dădea și sentimentul săcâitor că nu ar fi trebuit să mă aflu în poiana aceea.

Am recitit atent indicațiile doamnei Bird.

Era așa cum îmi închipuisem: nu se pomenea de nici un bazin. De fapt, după cum scria acolo, trebuia să mă apropiu de intrarea dinspre sud, trecând printre două coloane impunătoare.

Am simțit un gol în stomac.

Aceasta nu era peluza dinspre sud și nu vedeam nici o coloană.

Și, deși îmi era limpede că mă rătăcisem – ceea ce puteam face cu mare ușurință chiar și în Hyde Park – asta mă sâcâia nespus. Cum timpul mă presa, în loc să mă întorc și să o iau de la capăt, nu aveam altceva de făcut decât să merg înainte și să sper că aveam să ajung undeva. De cealaltă parte a bazinului se vedea o poartă, și, dincolo de ea, o scară de piatră săpată în panta abruptă a povârnișului năpădit de buruieni. Păreau a fi peste o sută de trepte, prăvălitate una peste alta, de parcă întreaga construcție ar fi scos un oftat imens. Cum direcția părea a fi cea bună, am început să le urc, închipuindu-mi că era o chestiune de logică. Castelul și surorile Blythe s-ar fi aflat în vârf, la capătul scârilor, așa că, dacă le urcam, aș fi ajuns la ele în cele din urmă.

Surorile Blythe. Cam în acele momente începusem să mă refer la ele așa: cuvântul „surorile“ îmi venea mereu în minte înaintea numelui de familie Blythe, cam ca la Frații Grimm și n-aveam cum face altfel. Ce ciudat cum se întâmplă unele lucruri! Înainte de sosirea scrisorii lui Juniper nici nu auzisem de castelul Milderhurst, iar acum eram atrasă de el ca un fluture de o lampă strălucitoare. La început a fost din cauza mamei, desigur, neașteptata poveste despre evacuarea ei, castelul misterios cu numele lui având o rezonanță gotică. Apoi mai era și legătura cu Raymond Blythe – locul unde fusese creat *Omul No-roaielor*. Dar acum, că mă apropiam de lampa arzătoare, îmi dădeam seama că era și altceva care îmi făcea inima să-mi bată mai repede. Poate că și ceea ce citisem sau poveștile doamnei Bird de la micul dejun din dimineața respectivă îmi stârniseră o curiozitate față de surorile Blythe însele.

Trebuie să mărturisesc că întotdeauna m-au interesat relațiile de fraternitate. Mă intrigă și mă nedumerește deopotrivă apropierea dintre frați: împărțirea aceleiași zestre genetice, distribuirea întâmplătoare și, uneori, nedreaptă, a moștenirii, imposibilitatea de a ieși din această legătură. Ceva înțeleg și eu din asta: cândva am avut și eu un frate, dar nu pentru mult timp. A murit înainte să apuc să îl cunosc și, până să conștientizez eu toate elementele care să mă facă să-mi fie dor de el, toate urmele trecerii lui prin lume fuseseră înlăturate cu

grijă. Doar două certificate: cel de naștere și cel de deces, puse într-un dosar subțire într-un sertar, o fotografie mică în portofelul tatei, o alta în sertarul de bijuterii al mamei: asta era tot ce rămăsese de pe urma lui care să poată spune: „Am fost și eu aici!“ Asta, amintirile și durerea din mintea părinților mei, pe care însă nu mi le-au împărtășit niciodată.

Ceea ce vreau eu însă nu este să vă stânjenesc sau să vă stârnesc mila, ci doar să vă spun că, deși nu am nimic material sau sentimental care să îmi amintească de el, am simțit toată viața această legătură dintre noi. Ne leagă un fir invizibil, la fel de strâns cum ziua e legată de noapte. Și-am simțit asta întotdeauna, încă de când eram mică, căci dacă în casă se simțea prezența mea, absența lui era resimțită deopotrivă, asemenea unui gând nerostit de fiecare dată când ne simțeam fericiți: *Dacă ar fi fost și el cu noi!* Sau când îi dezamăgeam: *El n-ar fi făcut asta!* Sau, de fiecare dată când începeam școala: *Aceia ar fi fost colegii lui de clasă, băieții ăia mari de acolo!* Privirea pierdută din ochii lor când credeau că nu-i văd.

Acum să nu vă închipuiți că susțin că interesul meu față de surorile Blythe avea vreo legătură cu Daniel. Sau nu una directă, în orice caz. Dar aveau o poveste foarte frumoasă: surorile mai mari renunțând la propria lor viață ca să o îngrijească pe cea mai mică. O inimă zdrobită, minți răvășite, o dragoste neîmpărtășită. Totul mă făcea să mă întreb cum ar fi fost, în cazul nostru, dacă Daniel ar fi fost o persoană pentru care să-mi sacrific viața ca să-l protejez. Așa că vedeți de ce n-am putut să-mi iau gândul de la cele trei surori, legate în felul acesta pe viață. Îmbătrânind împreună, împruținându-se, trecându-și zilele în casa lor străveche, ultimele vlăstare ale unei mărețe familii romantice.

Am urcat treptele, una după alta, pășind cu grijă, pe lângă un ceas solar răvășit și un șir de urne sumbre pe socluri tăcute, pe lângă o pereche de cerbi de piatră, pierduți printre tufișuri crescute anapoda, până am ajuns la capăt, unde terenul era neted. O alee scorojită năpădită de pomi fructiferi cu crengi noduroase se întindea dinaintea mea, ademenindu-mă să merg mai departe. Chiar mă gândeam la asta în prima dimineață, părea că grădina are un plan, ca o poruncă, parcă m-ar fi așteptat, nelăsându-mă să mă rătăcesc de tot, complotând, în schimb, să mă conducă direct la castel.

Prostii sentimentale! Nu pot decât să presupun că urcușul abrupt m-a amețit și m-a lăsat pradă unor gânduri nefiresc de grandioase, dar, indiferent de cauză, mă simțeam cuprinsă de elan și de un curaj nebunesc (deși cam asudată). O aventurieră desprinsă de timpul și spațiul meu care se avânta să cucerească... mă rog, să facă ceva! Chiar dacă misiunea ei specială nu era altceva decât o vizită la un conac de provincie, unde, dacă aveam noroc, urma să capăt și un ceai cu biscuiți.

Asemenea bazinului, și partea aceasta a grădinii fusese lăsată de mult timp în paragină și, trecând prin tunelul de ramuri, simțeam că pătrund prin scheletul unui monstru uriaș, ce-și dăduse de mult sfârșitul. Deasupra mea se împreunau coaste enorme, iar umbrele prelungi și filiforme dădeau impresia că se curbau și dedesubt. Am ajuns în fugă la capăt, unde m-am oprit brusc.

Și, dintr-odată, castelul Milderhurst mi-a apărut dinaintea ochilor, învăluit ca într-o ceață, deși era o zi caldă. După acareturile din jur, țevile de scurgere rămase la vedere, lipsa coloanelor, a pajștei de la intrare și a aleii pentru trăsuri, mi-am dat seama că mă aflam în spatele castelului. Și-abia atunci am realizat în ce fel mă rătăcisem. Probabil că la un moment dat nu făcusem la dreapta și dădusem ocolul dealului împădurit, ajungând la castel dinspre nord, nu dinspre sud, cum mi se spusese.

Dar totul e bine când se termină cu bine: ajunsesem nevătămată și eram convinsă că nici nu întârzasem prea mult. Și-am dat și de o potecă cu iarbă netedă care șerpuia pe lângă zidurile grădinii. Am luat-o pe acolo, și-n cele din urmă - param-pam-pam, ar trebui să sune triumfător trompeta - am dat de coloanele doamnei Bird. Și, la celălalt capăt al peluzei dinspre sud, acolo unde ar fi trebuit să fie, mi-a apărut în soare fațada măreață a castelului Milderhurst.

Povara grea și tăcută a anilor pe care am simțit-o năpădind povârnișul din grădină se îndesea și mai tare, învăluind castelul ca un giulgiu. Clădirea avea o eleganță impunătoare, netulburată cu nimic de prezența mea nepoftită. Ferestrele glisante¹ priveau plictisite dincolo de mine, către Canalul Mânecii, cu o expresie încremenită și istovită,

---

¹ Ferestre care se deschid prin ridicare și coborâre, ca o ghilotină.

întărindu-mi sentimentul nimicniciei mele, căci clădirea aceea măreață și străveche văzuse atâtea încât nu meritam să mă bage în seamă.

Un stol de grauri și-a luat zborul de pe hornuri, rotindu-se pe cer și îndreptându-se spre valea unde se cuibărea ferma doamnei Bird. E ciudat că zgomotul și mișcarea lor m-au tulburat.

Le-am urmărit zborul peste vârfurile copacilor, spre acoperișurile minuscule de țiglă roșie. Ferma părea atât de îndepărtată, încât aveam strania senzație că undeva, în preumblarea mea pe dealul împădurit, trecusem un hotar invizibil. Plecasem de *acolo* și acum ajunsesem *aici*, dar era ceva mult mai complicat decât o simplă schimbare a locului.

Întorcându-mă spre castel, în arcul de jos al turnului am văzut o ușă mare și neagră larg deschisă. Ce ciudat că nu o băgasem de seamă mai devreme!

Am pornit-o peste peluză, dar când am ajuns dinaintea treptelor de piatră ale intrării din față m-am poticnit. Lângă statuia tocită de marmură a unui ogar stătea tolănit un urmaș în carne și oase, un câine negru pe care, în timp, aveam să-l găsesc mereu la pândă. Se pare că mă urmărise de când apărusem pe peluză.

Acum se ridicase, împiedicându-mă să trec mai departe, cântărindu-mă cu ochii lui negri. Am simțit că voința mă lasă și n-am mai fost în stare să îmi continui drumul. Răsuflarea mi s-a întetit și m-a luat dintr-odată cu frig. Totuși nu îmi era frică. Mi-e greu să explic, dar era ca și cum el ar fi fost luntrașul, sau un fel de valet de demult, cineva care trebuia să-mi îngăduie să trec mai departe.

A luat-o spre mine, cu privirea neclintită, pășind fără zgomot. S-a frecat ușor de vârful degetelor mele, după care s-a întors și a luat-o la fugă, dispărând pe ușa deschisă fără să se uite înapoi.

De parcă mi-ar fi făcut semn să-l urmez.

Cele trei surori ofilite

V-ați întrebat vreodată cum miroase trecerea timpului? Eu n-aș spune că aș fi făcut-o înainte de a ajunge la castelul Milderhurst, dar acum știu. Miroase a mucegai și amoniac, cu un pic de lavandă și un pospai bun de praf, cu iz de hârtie veche măcinată de timp. Și mai e

ceva, mai pătrunzător ca orice, ceva ce aduce a putred sau răscopt, fără să fie nici una dintre ele. Mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama a ce mirosea, dar cred că acum știu. Mirosea a trecut. Gânduri și vise, speranțe și dureri, toate lăsate la dospit, să fermenteze încet în aerul rănced, imposibil să se risipească pe de-a-ntregul.

– Bună ziua! am strigat eu, din capul scărilor impozante de piatră, așteptând să mi se răspundă la salut.

Cum a trecut ceva timp și nu s-a ivit nimeni, am strigat din nou, ceva mai tare:

– Bună ziua! E cineva acasă?

Doamna Bird îmi spusese să intru de-a dreptul, căci surorile Blythe ne așteptau și că ea va fi înăuntru. De fapt se străduise foarte tare să mă convingă că nu trebuia să bat sau să sun la sonerie ori să-mi fac cunoscută sosirea în vreun fel. Ceea ce mă nedumerea, căci, de unde veneam eu, a intra fără să te anunți era tot una cu a încălca proprietatea cuiva, dar am făcut cum îmi spusese: am trecut prin porticul de piatră, străbătând pasarela boltită cu arcuri, până în încăperea circulară de la capătul ei. Nu avea geamuri, așa că era destul de întunecat, în ciuda tavanului care se înălța ca un dom înalt. Un zgomot m-a făcut să mă uit în sus, unde o pasăre albă intrată prin grinzile acoperișului băjbăia de colo-colo prin firele de praf suspendate într-o rază de lumină.

– Ei, bine! s-a auzit o voce din stânga mea și m-am întors iute ca să văd o femeie foarte bătrână în cadrul ușii, la câțiva metri de mine, cu ogarul la picioare.

Era subțire și înaltă, îmbrăcată într-un taior de tweed, cu o bluză cu guler, aproape bărbătească, încheiată la nasturi până sus. Însemnele sexului ei fuseseră șterse de timp și rotunjimile pe care le-ar fi putut avea cândva se retrăseseră de mult. Părul alb i se rărise pe frunte și-i cădea scurt și sărmos peste urechi, chipul ascuțit ca un ou părea ager și inteligent. Apropiindu-mă, i-am observat sprâncenele pensate aproape de tot și redesenate cu linii de culoarea sângelui închegat. Efectul era dramatic, deși un pic cam sinistru. S-a aplecat ușor sprijinindu-se de bastonul cu mâner elegant de fildeș.

– Trebuie să fiți domnișoara Burchill.

– Da, am răspuns eu, întinzând mâna, rămasă brusc fără suflare. Edith Burchill. Bună ziua!

Degetele ei reci mi-au atins ușor mâna și cureaua de piele a ceasului de mână i-a alunecat fără zgomot spre palmă.

— Marilyn Bird de la fermă mi-a spus că veți veni. Pe mine mă cheamă Persephone Blythe.

— Vă mulțumesc foarte mult că ați acceptat să mă primiți. De când am aflat de castelul Milderhurst ard de nerăbdare să-l văd.

— Chiar așa? a întrebat, mișcându-și buzele într-un zâmbet pieziș. Mă întreb de ce.

Atunci ar fi fost momentul potrivit să-i povestesc despre mama, despre scrisoare, despre evacuarea ei acolo, când era mică. Ca să văd chipul lui Percy Blythe luminându-se, să depănăm povești vechi și să aflăm noutăți. Toate acestea ar fi fost firești, drept care am rămas surprinsă când m-am pomenit spunând:

— Am citit despre el într-o carte.

— Ah, a exclamat ea, fără interes.

— Știți, eu citesc mult, m-am grăbit eu să adaug, de parcă acest adevăr ar fi putut atenua cumva minciuna. Îmi plac cărțile foarte mult, lucrez cu ele. Cărțile sunt viața mea.

Ridurile de pe chip i s-au adâncit și mai tare la auzul unui răspuns atât de banal, și nici nu era de mirare. Minciuna inițială era suficient de plicticoasă, iar amănunțele biografice suplimentare, de-a dreptul inutile. Și nu-mi dau seama de ce nu i-am spus adevărul: ar fi fost mai interesant și cinstit. Cred că a fost o reacție ambițioasă, copilărească de-a dreptul, să vreau ca vizita asta să fie doar a mea, să nu se amestece cu prezența mamei acolo, cu cincizeci de ani în urmă. Oricare ar fi fost motivul, deschisese gura să îndrept greșeala, dar era prea târziu: Persephone Blythe îmi făcea deja semne să o urmez și pornise pe coridorul întunecat, cu ogarul după ea. Mergea cu pași siguri și ușori, iar bastonul părea a fi doar un ornament al vârstei ei înaintate.

— Îmi place că sunteți punctuală, s-a auzit vocea ei din față. Urăsc oamenii care întârzie.

Am mers mai departe într-o tăcere ce se adâncea tot mai mult. Cu fiecare pas, lăsam în urmă sunetele de afară: copacii, păsările, clipocitul pârâului îndepărtat. Zgomote pe care nici nu le sesizasem până când n-au dispărut cu totul, lăsând în urmă un gol ciudat, atât de pregnant, că începuseră să-mi țiuie urechile, ademenindu-și propriile duhuri,

ca să umple golul; sunete șuierătoare, asemenea celor scoase de copiii care se joacă de-a șerpii.

Strania camuflare a interiorului castelului era o senzație pe care urma să o descopăr și să o resimt mult timp de-atunci înainte: felul în care sunetele, mirosurile, limpezi afară, se izbeau de zidurile vechi de piatră, incapabile să-și croiască drum înăuntru. De parcă calcarul poros le-ar fi absorbit, capturând impresii de demult, asemenea florilor presate, uitate între paginile cărților din secolul al XIX-lea, creând o barieră de netrecut între exterior și interior. Aerul de afară putea să poarte miresme de flori de câmp și de iarbă proaspăt cosită, dar înăuntru mirosea doar a timp îngrămădit, a răsuflare nămolosă a veacurilor.

Am trecut pe lângă numeroase uși zăvorâte, atât de ademenitoare, până când, la capătul unui coridor care cotea pierzându-se în întuneric, am dat de o ușă întredeschisă. O rază de lumină ne zâmbea dinăuntru, lărgindu-se pe măsură ce Percy Blythe împingea ușa cu bastonul.

S-a dat apoi în lături, făcându-mi semn să intru înaintea ei.

Era un salon foarte primitiv, atât de diferit de coridorul întunecat, palisat în lemn de stejar, pe care venisem: tapetul galben, cândva viu colorat, pălise în timp, cu modelul îmbârligat vlăguit și șters acum, un covor uriaș, cu roz, albastru și alb – nu-mi dădeam seama dacă erau culorile duse ori era țesătura rărită – care se întindea până aproape de pereți. Dinaintea șemineului bogat incrustat se afla o canapea tapisată, neobișnuit de lungă și de joasă, ce purta urmele a mii de trupuri, lucru care o făcea și mai comodă. Lângă ea era o mașină de cusut Singer cu acul înfipt într-o bucată de material albastru.

Ogarul s-a strecurat pe lângă mine, așezându-se cu grijă pe o blană de oaie la picioarele unui paravan mare, pictat, vechi de cel puțin două secole, cu un peisaj cu câini și cocoși, cu tonuri întrepătrunse de cafeiniu și oliv în prim-plan și, pe fundal, cu un cer etern crepuscular. Iar locul de care se rezema câinele se tocise de tot.

La o masă rotundă din preajmă stătea o femeie de aceeași vârstă cu Percy, cu capul plecat deasupra unei coli de hârtie, rămasă ca o insulă printre piesele răvășite ale unui joc de scrabble. Purta niște ochelari foarte mari de citit, pe care i-a scos repede când m-a văzut și i-a vârât într-un buzunar ascuns al rochiei ei lungi de mătase, ridicându-se

în picioare. Așa i-am văzut ochii cenușii-albăstrui, cu sprâncene obișnuite, nici arcuite, nici drepte, nici lungi, nici scurte. Unghiile îi erau însă date cu o oja de un roz-aprins, în ton cu rujul și florile mari de pe rochie. Deși îmbrăcată diferit, era la fel de îngrijită ca și Percy, dovădind o mare atenție la înfățișarea ei, ceea ce părea oarecum demodat, deși hainele în sine nu erau.

— Dânsa este sora mea Seraphina, a spus Percy, ducându-se lângă ea. Saffy, a strigat ea, neașteptat de tare, dânsa este Edith.

— Dar nu-i nevoie să țipi așa, Percy dragă, a răspuns Saffy cu o voce blândă și melodiosă, atingându-și ușor urechea cu degetele, mi-am pus aparatul, să știi! a continuat ea, zâmbindu-mi timid și clipind, pentru că resimțea probabil lipsa ochelarilor pe care îi scosese din cochetărie.

Avea aceeași înălțime ca sora ei geamănă, dar rochia sau, poate, lumina, ori felul în care stătea o făceau să nu pară prea înaltă.

— Greu scapi de obiceiuri vechi! Percy a fost întotdeauna mai autoritară! Eu sunt Saffy Blythe și îmi face o adevărată plăcere să vă cunosc.

M-am apropiat să-i strâng mâna. Era o copie identică a surorii ei sau, mai degrabă, fusese, cândva. Cei optzeci și ceva de ani de viață se întipăriseră diferit pe chipurile lor și consecințele erau mai blânde asupra ei. Arăta exact cum ar fi trebuit să arate o bătrână castelană și am îndrăgit-o pe loc. Iar dacă Percy părea fioroasă, Saffy mă făcea să mă gândesc la biscuiți de ovăz și la hârtie satinată, acoperită cu scris caligrafic cu cerneală. Ce ți-e și cu caracterul ăsta, care, venind dinăuntru, își incrustează însemnele pe chipul oamenilor pe măsură ce îmbătrânesc.

— Tocmai ne-a telefonat doamna Bird, mi-e teamă că este reținută de alte treburi în sat, a spus Saffy.

— Da?

— Era foarte supărată, a continuat Percy pe un ton neutru. Dar i-am spus că pot să vă fac eu bucuroasă un tur al casei.

— Ce bucuroasă?! Chiar fericită! a adăugat Saffy zâmbind. Sora mea iubește casa asta așa cum alți oameni își iubesc soțul sau soția. De-abia așteaptă să v-o arate. Și are și de ce. Locul ăsta străvechi își datorează existența doar ei. Dacă n-ar fi fost truda ei neobosită, s-ar fi ales praful de el.

– N-am făcut decât ceea ce era necesar ca să nu se dărâme pereții pe noi. Nimic altceva.

– Sora mea e modestă.

– Iar a mea e încăpățânată!

Aceste replici făceau evident parte din schimbul lor obișnuit de tachinări, apoi cele două s-au oprit, zâmbindu-mi. Pentru o clipă am rămas înmărmurită, amintindu-mi fotografia din broșura *Milderhurstul lui Raymond Blythe*, întrebându-mă care dintre aceste bătrâne o fi corespunzând micuțelor copile gemene.

– Sora mea a avut grijă de noi toată viața noastră atât de îndelungată, a spus Saffy întinzând mâna să o apuce pe a lui Percy și întorcând capul să-i arunce o privire plină de admirație.

Și-atunci mi-am dat seama că ea trebuie să fi fost cea mai mică și mai firavă dintre fetițele din fotografie, cea al cărei zâmbet se îndrepta sovăitor spre obiectivul aparatului de fotografiat.

Excesul de laude nu a îmbunătățit-o pe Percy, care și-a aruncat privirea la ceasul de mână și a bombănit:

– Asta e! Nu mai avem mult oricum!

E greu să găsești ceva de spus când cineva foarte bătrân începe să vorbească de moarte și de apropierea ei iminentă, așa că am făcut ceea ce fac de obicei când Herbert face aluzii cum am să preiau eu editura Billing & Brown „într-o bună zi”: am zâmbit prefăcându-mă că n-am auzit și am început să privesc atent fereastra arcuită scăldată de soare.

Și abia atunci am observat-o pe cea de a treia soră, cea care trebuia să fi fost Juniper. Stătea nemișcată ca o statuie într-un fotoliu de catifea verde decolorată, privind grădina ce se întindea până departe, dincolo de fereastra deschisă. Părea și ea ștearsă, privită prin dâra de fum de țigară ce se înălța dintr-o scrumieră de cristal. Spre deosebire de surorile ei, nici îmbrăcămintea și nici felul de a o purta nu aveau nimic ales. Era îmbrăcată cu costumul unanim recunoscut al invalidului: o bluză lălâie, pătată, vârată adânc în pantalonii fără formă, trași bine până sus.

Poate simțindu-mi privirea, Juniper s-a răsucit ușor spre mine - întorcându-și doar puțin fața. Ochii îi erau sticloși și privirea incertă, dovadă că se afla sub o medicație puternică, iar când i-am zâmbit nu a părut să bage de seamă, ci a continuat să se uite prin mine, de parcă ar fi vrut să mă străpungă.

Privind-o, mi-am dat seama de un sunet pe care nu îl luasem în seamă până atunci. Venea de la un televizor mic așezat pe o măsuță, sub pervazul ferestrei. Tocmai rula o comedie americană și râsul înregistrat întrerupea din când în când zumzetul constant al replicilor îndrăznețe. Și televizorul acela mi-a creat o senzație atât de familiară: căldura și soarele de afară și aerul închis dinăuntru, o amintire nostalgică a vacanțelor la bunica, atunci când mi se îngăduia să mă uit la televizor și ziua.

— Dar tu ce cauți aici?

Amintirile plăcute despre bunica s-au risipit brusc, ca izbite de un bloc de gheață. Juniper Blythe se uita țintă la mine, dar privirea ei nu mai era ștearsă, ci foarte amenințătoare.

— Eu, ăă... să vedeți... bună ziua!

— Ce-ți închipui că faci aici?

Ogarul a scos un schelălăit sugrumat.

— Juniper! a sărit Saffy, apropiindu-se. Scumpa mea, Edith e musafirul nostru. Știi că ți-am spus despre ea, June? Ia adu-ți aminte! a întrebat ea blând, cuprinzându-i fața în ambele mâini. Ți-am explicat, Edith a venit la noi să viziteze castelul. Percy o să o ducă acum la o mică plimbare. N-ai de ce să te agiți scumpo, n-o să se întâmple nimic!

Și-n timp ce îmi doream cu ardoare să dispar de-acolo, gemenele au schimbat o privire care s-a așezat atât de bine pe cutele diferite ale chipurilor lor atât de asemănătoare, că mi-am dat seama că trebuie să se fi repetat de multe ori. Cu buzele strânse, Percy a înclinat din cap către Saffy, și-apoi, până să-mi dau seama de ce îmi dăduse o senzație atât de ciudată, privirea aceea a dispărut cu totul.

— Ei, bine! a exclamat ea cu o veselie prefăcută care îmi dădea fiori. Să nu pierdem timpul. Haideți să mergem, ce ziceți, domnișoară Burchill?

Am urmat-o bucurasă afară din salon, am dat un colț și am străbătut încă un culoar rece și întunecos.

— O să trecem pe lângă încăperile din spate mai întâi, dar nu o să ne oprim prea mult, n-are nici un rost. Sunt camuflate de atâția ani.

— Dar de ce?

— Dau toate spre nord.

Percy avea un fel sacadat de a vorbi, cam ca primii comentatori de radio, pe vremea când BBC-ul era un etalon în materie de pronunție. Propoziții scurte, dicție perfectă, cu nuanțe ascunse în fiecare semn de punctuație.

— E imposibil să menții căldura iarna. Suntem doar noi trei și nu avem nevoie de atâta spațiu. Așa că a fost mai ușor să închidem unele camere de tot. Eu și surorile mele ne-am instalat în aripa mai mică din vest, lângă salonul galben.

— E și firesc, am spus eu repede. Trebuie să fie o sută de încăperi într-o clădire de dimensiunea sta. Și câte etaje... eu m-aș rătăci, cu siguranță!

Îmi dădeam seama că sporovăiam fără nici un rost, dar nu mă puteam opri. Neobișnuită să fac conversație de politețe, emoția de a mă afla, în fine, în castel, sperietura după scena cu Juniper... sau toate, la un loc, s-au dovedit a fi o combinație fatală. Am tras adânc aer în piept și, spre marea mea surprinderre, m-am auzit continuând:

— Dar, desigur, pentru dumneavoastră, care ați trăit aici toată viața, asta n-ar fi o problemă...

— Vă rog să mă scuzați, a început ea brusc, răsucindu-se spre mine.

Chiar și în lumina aceea slabă puteam să-mi dau seama că se albise la față.

„Să vezi că o să-mi spună să plec“, am gândit eu, „că vizita mea e prea mult pentru ea, că e bătrână și obosită și că sora ei nu se simte bine.“

— Sora noastră nu se simte bine, a urmat ea și mie mi-a sărit inima. Dar asta nu are de-a face cu dumneata. Uneori poate fi nepoliticoasă, dar nu e vina ei. A suferit o mare dezamăgire... o întâmplare cumplită. Demult de tot.

— Nu e nevoie să-mi explicați.

„Și vă rog să nu mă dați afară!“ m-am gândit.

— Sunteți drăguță, dar simt că trebuie să vă explic. Măcar puțin. Așa o impolitețe! Nu-i plac străinii. A trecut printr-o mare încercare. Doctorul nostru a murit acum zece ani și încă ne străduim să găsim unul pe care să-l accepte. Devine foarte confuză. N-aș vrea să simțiți că nu sunteți bine venită.

— Nici vorbă! Înțeleg foarte bine.

— Așa îmi și place să cred, pentru că am fost foarte bucuroase că ați putut veni să ne vizitați, a continuat ea cu un zâmbet abia vizibil. Castelului îi plac vizitatorii, are nevoie de ei.

Îngrijitorii din cotloane

În ziua când am împlinit zece ani, mama și tata m-au dus să văd casele păpușilor de la muzeul din Bethnal Green. Nu știu de ce ne am dus tocmai acolo, dacă mi-am exprimat chiar eu dorința asta sau poate că părinții mei citiseră vreun articol în vreun ziar despre această colecție, dar îmi amintesc foarte bine ziua aceea. Este una dintre amintirile acelea strălucitoare pe care le păstrezi în viață, perfect conturată și bine păstrată, asemenea unui balon care nu a plesnit. Am mers cu taxiul, și-mi amintesc cât de elegant mi se părea, iar după aceea am luat ceaiul într-un loc cunoscut din Mayfair. Îmi aduc aminte chiar și cu ce eram îmbrăcată: o rochie scurtă cu model în carouri la care râvnisem de luni de zile și pe care o despachetasem chiar în dimineața aceea.

Și mai e un lucru pe care mi-l amintesc foarte clar: că am pierdut-o pe mama, Poate că tocmai din această pricină, mai degrabă decât din cauza păpușilor, această zi nu mi-a dispărut din minte când a fost luată de tăvălugul celorlalte întâmplări din copilărie. Vă dați seama! Era tocmai pe dos. Oamenii mari nu se pierd, cel puțin nu în lumea mea: asta li se întâmpla doar copiilor, fetițelor ca mine care aveau obiceiul de a visa cu ochii deschiși, târșindu-și picioarele, fără să țină pasul cu ceilalți.

Dar nu și atunci. De data aceea, în mod inexplicabil, cât să se cutremure pământul, mama a fost cea care s-a strecurat printre ochiurile plasei. Tata și cu mine stăteam la coadă să cumpărăm mașinuțe ca amintire, abia înaintam urmând șirul cozii, fiecare cu gândurile lui. Numai când am ajuns la ghișeu, unde am rămas fără grai, uitându-ne unul la celălalt, clipind uimiți la vânzător, apoi unul la celălalt, dându-ne seama că rămăseserăm fără purtătorul de cuvânt obișnuit al familiei noastre.

Până la urmă tot eu am fost cea care a găsit-o, îngenuncheată lângă o casă a păpușilor pe lângă care trecusem deja. Era înaltă și întunecată, dacă îmi aduc bine aminte, cu o mulțime de scări și cu un pod care se

întindea de-a lungul întregii case. Mama nu ne-a explicat de ce se întorsese, spunându-ne doar:

– Să știi că astfel de locuri există cu-adevărat, Edie. Case adevărate, cu oameni adevărați care trăiesc în ele. Poți să-ți închipui? Atâtea camere? „Ziduri străvechi în care răsună orele îndepărtate“, a șoptit ea sacadat, ca și cum ar fi recitat, cu o ușoară grimasă în colțul buzelor.

Nu cred că i-am răspuns. Mai întâi pentru că nu aveam vreme – tata tocmai apăruse și el, roșu tot la față, arătând de parcă fusese jignit personal – și apoi pentru că nu știam ce să-i spun. Și, deși nu am mai vorbit despre asta niciodată, mi-a luat mult timp până să scap de convingerea că undeva, acolo, în lumea cea largă, se aflau cu adevărat astfel de case în care trăiau oameni și ale căror ziduri cântau.

Pomenesc aici de Muzeul din Bethnal Green doar pentru că, pe când Percy Blythe mă purta pe coridoarele tot mai întunecoase, mi-au venit în minte spusele mamei cu atâta claritate, încât i-am și văzut chipul și i-am auzit vorbele, răspicat, ca și cum ar fi stat acolo, lângă mine. Poate că era și din pricina sentimentului ciudat pe care îl aveam în timp ce exploram casa aceea uriașă: impresia că eram pradă unei vrăji care mă făcea mititică de tot și mă purta într-o casă a păpușilor, chiar dacă era cumva mai ponosită. O casă a păpușilor al cărei stăpân crescuse și se interesa de alte jucării, lăsând odăile cu tapetele și mătăsurile lor decolorate, podelele acoperite de rogojini, vasele uriașe și păsările împăiate, mobilierul masiv să aștepte în tăcere, sperând să fie din nou folosite cândva.

Poate toate astea mi au venit în minte mai târziu. Poate că vorbele mamei mi-au revenit în minte în primul rând pentru că se gândise la Milderhurst când spusese că există oameni adevărați care trăiesc în case adevărate cu multe încăperi. Ce altceva ar fi putut-o determina să spună asta? Expresia imposibil de înțeles de pe chipul ei era de fapt produsă de amintirea acestui loc. Se gândise, cu siguranță, la Percy, Saffy și Juniper Blythe și la întâmplările ciudate și tainice pe care le trăise copil fiind, când fusese smulsă din sudul Londrei și trimisă la Milderhurst. Întâmplări care o ajunseseră din urmă după cincizeci de ani copleșind-o într-atât încât o scrisoare rătăcită o făcuse să plângă.

Indiferent ce ar fi fost, tot timpul cât am făcut turul castelului cu Percy am purtat-o pe mama cu mine. N-aș fi putut să scap chiar dacă

aș fi încercat. Chiar dacă devenisem nejustificat de egoistă, dorindu-mi să cunosc castelul doar pentru mine – acea parte din mama, pe care nu o cunoscusem și nici nu bănuiam că ar fi existat, rămăsese adânc înrădăcinată în acest loc. Și, deși noi două nu prea aveam nimic în comun, și doar gândul la această situație făcea pământul să se învârtă și mai iute, îmi dădeam seama că nu mă deranja câtuși de puțin. De fapt, chiar mă bucuram că acele vorbe atât de stranii de la muzeul cu case de păpuși nu mai reprezentau o ciudățenie, o bucățică dintr-un mozaic care nu se potrivea nicăieri. Era un crâmpel din trecutul mamei, unul mai strălucitor și mai interesant decât celelalte care îl înconjurau.

Așa s-a întâmplat că, pe măsură ce Percy mă conducea, iar eu priveam, ascultam și încuviințam din cap, umbra unei micuțe londoneze pășea tăcută, alături de mine, care vedeam casa pentru prima dată, cu ochii larg deschiși, uimită și emoționată. Și se dovedea că-mi părea bine că se află alături de mine și, dacă aș fi putut, m-aș fi întins, prin timp, s-o apuc de mână. Mă întrebam cât de diferit trebuie să fi fost castelul în 1939, cât de mult trebuie să se fi schimbat în ultimii cincizeci de ani. Oare și atunci castelul Milderhurst arăta adormit, mohorât, prăfuit și întunecat? Ca o casă veche în care timpul își spune cuvântul? Și mă gândesc dacă voi avea vreodată ocazia să o întreb pe fetița aceea, în cazul în care se mai afla pe undeva pe acolo. Și dacă am s-o pot regăsi vreodată.

Îmi este cu neputință să rememorez tot ce s-a spus și s-a văzut în ziua aceea la Milderhurst și de fapt nici nu are rost, în cadrul acestei povestiri. De-atunci s-au întâmplat atâtea, imagini ulterioare care s-au împletit și s-au amestecat în mintea mea, că-mi este greu să-mi amintesc primele impresii despre castel și locuitorii lui. Așa că am să mă refer în această descriere doar la priveliștile și sunetele cele mai pregnante și la întâmplările care au devenit semnificative pentru ceea ce urma să se petreacă sau se petrecuse mai înainte. Întâmplări care nu vor putea să-mi dispară din minte cu nici un preț.

Două lucruri mi-au fost clare în timp ce făceam turul castelului: primul – când doamna Bird spusese că Milderhurst era cam ponosit folosise un eufemism. Castelul era dărăpănat, dar nu într-un mod pitoresc; iar al doilea – și cel mai important – că Percy Blythe nu era

cătuși de puțin conștientă de asta. Chiar dacă praful acoperea mobilierul masiv și îmbâcsea aerul, iar generații întregi de molii se hrăniseră din draperii, ea continua să vorbească despre acele încăperi de parcă s-ar fi arătat în toată splendoarea lor inițială, de parcă ar fi adăpostit elegante saloane literare, unde membri ai familiei regale se-nâlneau cu scriitorimea și o armată de servitori forfoteau nevăzuți pe coridoare ca să ducă la îndeplinire poruncile familiei Blythe. S-ar fi convenit să-mi fi fost milă de ea, captivă în lumea ei imaginară, doar că nu era nicidecum o persoană care să stârneasă milă. Nu era nici pe departe genul care să se victimizeze și-atunci mila mi s-a prefăcut în admirație, din respect pentru refuzul ei încăpățânat de a accepta că locul acela se dărâma peste ele.

Un alt lucru pe care mă simt nevoită să-l pomenesc despre Percy este că, pentru o octogenară în baston, avea un pas destul de sprințar. Am trecut mai întâi prin camera de biliard, prin salonul de bal, străbătând terasa închisă, ca să coborâm mai apoi, în sufrageria servitorilor, să mărșăluim prin biroul majordomului, prin celelalte cămări unde se țineau paharele și vasele, până am ajuns, în cele din urmă, în bucătărie. Cratițe și tingiri de alamă stăteau agățate de-a lungul pereților, un aragaz uriaș ruginea lângă o sobă de gătit cu plita coșcovită, o întregă familie de oale de lut goale se înșirau una lângă alta pe plăci de faianță. Iar în mijloc o masă enormă de pin se sprijinea pe patru picioare umflăte, cu tăblia scorojită de secole de tăieturi de cuțițe, cu făina bandajându-i rănilor. Aerul era rece și stătut și mi s-a părut că această încăpere a servitorilor purta însemnele delabrării mai mult decât camerele de sus. Erau mădularele ieșite din uz ale unei uriașe mașinării victoriene care căzuse pradă schimbării vremurilor și se oprise pentru totdeauna.

Și nu eram singura care observa priveliștea tot mai tristă, povara decăderii.

— Azi nu-ți mai vine să crezi că locul acesta zumzăia cândva de atâta treabă, a spus Percy Blythe trecându-și degetul peste creșturile mesei. Bunica mea avea peste patruzeci de servitori. Patruzeci! Uităm cum strălucea casa asta altădată.

Podeaua era plină de firimituri mici și cafenii despre care, la început, am crezut că sunt ghemotoace de murdărie. Ne-am dat seama,

apoi, după cum scârțâiau sub tălpi, că erau excremente de șoareci. Și mi-am pus în gând să refuz orice prăjitură mi s-ar fi oferit.

– Chiar și în copilăria noastră aveam douăzeci și ceva de servitori în casă și o echipă de cincisprezece grădinari care aveau grijă de grădină. Dar Războiul cel Mare a pus capăt tuturor acestor lucruri: s-au înrolat cu toții, până la ultimul. Mai toți tinerii au plecat.

– Și nu s-a mai întors nici unul?

– Doar doi. Doi au mai venit înapoi, dar nu mai erau nici pe de parte ce fuseseră. Nici unul nu s-a mai întors cum plecase. I-am păstrat, de bună seamă – nici nu am fi conceput altfel –, dar nu au rezistat mult.

Nu eram sigură dacă se referise la timpul cât rămăseseră angajați sau la restul vieții lor, dar nu mi-a dat răgazul să întreb.

– Și-apoi ne-am descurcat cum am putut, angajând personal temporar când s-a putut, dar până la cel de al Doilea Război Mondial nu mai puteai găsi un grădinar oricât ai fi căutat. Ce tânăr de ispravă s-ar fi mulțumit să plivească grădini când se apropia un război? Oricum nu unul dintre cei pe care i-am fi angajat noi. Așa că ajutoarele deveneau tot mai rare. Și noi eram toți ocupați cu alte treburi.

A rămas nemișcată, sprijinită în baston, iar pielea obrazilor i s-a destins pe măsură ce gândurile îi zburau în altă parte.

– Dar acum? Aveți ceva ajutoare acum? am întrebat eu în șoaptă, dregându-mi vocea.

– A, da, a răspuns ea, fluturând evaziv din mână, redevenind treptat atentă, ne mulțumim cu ce se poate. Avem o menajeră care vine o dată pe săptămână să ajute la gătit și curățenie, iar unul dintre țărani din vecinătate are grijă să nu se prăbușească gardurile. Mai e și tânărul acela, nepotul doamnei Bird, din sat, care tunde iarba și încearcă să stârpească buruienile. Face treabă bună, deși adevărata etică a muncii pare a fi ceva de domeniul trecutului, a spus ea zâmbind. În restul timpului, ne descurcăm cum putem.

I-am zâmbit și eu și mi-a făcut semn să o iau pe scara îngustă de serviciu, spunând:

– Ziceți că vă plac cărțile.

– Mama spune că m-am născut cu cartea în mână.

– Atunci cred că doriți să vedeți biblioteca.

Îmi aminteam că citisem că biblioteca de la Milderhurst fusese mistuită de focul care o ucisese pe mama gemenelor, așa că, deși nu eram sigură de ce aveam să văd dincolo de ușa neagră de la capătul coridorului întunecat, eram sigură că nu putea fi o bibliotecă completă. Dar tocmai asta mi s-a dezvăluit dinaintea ochilor, când am pășit peste prag în urma lui Percy Blythe. Rafturile acopereau toate cele patru ziduri, din tavan până la podele, și, deși înăuntru era întuneric – ferestrele erau acoperite cu draperii grele care măturau podeaua, mi-am dat seama că erau încărcate cu cărți foarte vechi, dintr-acelea cu hârtie marmorată, cu marginile aurite și coperte de pânză neagră. Mă mâncau degetele, de-a dreptul, să le mângâi cotoarele, să ajung la una pe care să o scot, s-o deschid și-apoi să închid ochii, trăgând în piept mi-reasma înviorătoare de praf vechi și plin de învățătură.

Percy Blythe a băgat de seamă încotro îmi îndreptam atenția și a părut să-mi citească gândurile.

– Toate au fost înlocuite, desigur. Majoritatea cărților originale din biblioteca familiei Blythe au fost arse. N-a putut fi salvat mai nimic, cele care n-au ars, s-au stricat din cauza fumului și a apei.

– Atâtea cărți? m-am mirat eu, simțind o durere vie.

– Chiar așa. Tata a suferit foarte mult. Așa că și-a dedicat restul vieții refacerii colecției. A scris în dreapta și-n stânga. Eram mereu vizitați de negustori de cărți vechi, alți musafiri nu erau bine-veniți. Tata nu a mai folosit încăperea asta niciodată... după ce-a pățit mama.

Poate că era doar imaginația mea înfierbântată, dar pe când vorbea am fost aproape sigură că simt miros de ars emanând din pereții proaspăt văruiți, amestecat cu iz de tencuială proaspătă. Mai auzeam și un zgomot pe care nu-l puteam distinge bine, ca un ciocănit, pe care nu l-aș fi luat în seamă în împrejurări normale, dar atât de prezent în casa aceasta atât de ciudată și de tăcută. Mi-am ridicat privirea spre Percy, care se îndrepta către un fotoliu cu nasturii adânc înfipti în pielea cu care era îmbrăcat, și nu dădea semne că l-ar fi auzit și ea.

– Tata era un mare iubitor de literatură, a spus ea, mângâind cu privirea pierdută masa de scris ascunsă într-un intrând, lângă fereastră. Și sora mea, Saffy, la fel.

– Dar dumneavoastră?

— Am scris și eu câte ceva în viața mea, a răspuns ea, cu un zâmbet scurt, doar atunci când n-am avut încotro.

Probabil că mi se citea nedumerirea pe chip, căci s-a simțit obligată să-mi explice.

— Scrisul nu a fost îndeletnicirea mea preferată. Într-o familie de scriitori e bine să-ți recunoști limitele. Încercările mai puțin reușite nu erau apreciate. Când eram mici, tata și frații săi își scriau unii altora eseuri nemaipomenite și el ni le citea seara cu voce tare. Se aștepta să ne amuzăm și nu se sfia să își spună părerea critică despre cele care nu îi împlineau așteptările. A fost tare nefericit când s-a inventat telefonul. L-a învinuit de toate nenorocirile de pe lume.

Ciocănitul s-a auzit din nou, ceva mai tare de data asta, de parcă s-ar fi mișcat ceva. Cam ca vântul care se strecoară printre crăpături, aducând cu el fire de nisip, doar că mult mai puternic. Și eram convinsă acum că venea de deasupra.

Mi-am ridicat ochii spre tavan, scrutând lustra cu lumină electrică slabă ce atârna dintr-un trandafir prăfuit, apoi crăpătura din jurul cârligului de care era agățată. Mi-a trecut prin cap că zgomotul pe care îl auzeam ar fi putut fi singurul avertisment că tavanul avea să se prăbușească peste noi.

— Zgomotul ăsta...

— A, să nu-l băgați în seamă, a spus Percy Blythe, fluturând din mână, sunt doar îngrijitorii, care se joacă prin cotloane.

Probabil că mi-a citit nedumerirea pe chip.

— E taina cea mai bine păstrată din casa asta atât de veche.

— Îngrijitorii?

— Prin cotloane...

S-a încruntat, privind în sus, de-a lungul cornișei, de parcă ar fi urmărit ceva ce eu nu puteam vedea. Când a vorbit din nou, vocea îi era ușor schimbată. O mică fisură, ca un fir de păr, i s-a ivit pe chipul imobil și, pentru o clipă, mi s-a părut că o văd și o aud mult mai clar.

— Într-un dulap dintr-o cameră de la ultimul etaj al castelului se află o ușă secretă care duce la o rețea întreagă de pasaje ascunse. Poți să te strecorei prin ele, din cameră în cameră, din pod până în pivniță, ca un șoricel. Dacă stai nemișcat, poți auzi tot felul de șoapte, poți chiar să te

pierzi printre ele, dacă nu ești cu băgare de seamă. Ele sunt venele castelului.

M-am cutremurat, copleșită brusc de imaginea castelului ca un uriaș ingenuncheat. Ca o fiară întunecată, fără nume, care-și ține respirația; asemenea broscoiului din poveste care voia să amăgească o codană să-l sărute. Mă gândeam, desigur, și la Omul Noroaielor, creatura lugubră și alunecoasă care ieșea din lac ca să înșface fecioara de la fereastra din turn.

– Când eram mici, eu și cu Saffy ne jucam, închipuindu-ne că o familie de foști locatari ocupase aceste pasaje și nu mai voiau să plece de-acolo. Îi numeam „îngrijitorii” și, ori de câte ori auzeam un zgomot pe care nu ni-l puteam explica, știam că trebuie să fie ei.

– Așa?!? abia am șoptit eu.

A izbucnit în râs, văzându-mi chipul uimit, cu un chicotit ciudat, lipsit de veselie, care s-a oprit la fel de brusc cum începuse.

– Ei, dar nu erau de-adevăratelea! Cum să fi fost? Ce auziți sunt șoarecii. Slavă Domnului, nu ducem lipsă de ei! N-ați vrea să vedeți dulapul din camera copiilor unde e ușa secretă? a întrebat ea cu o zbatere a pleoapei, în timp ce mă măsura din ochi.

– Cum să nu? am răspuns aproape strigând.

– Atunci haideți după mine! E ceva de urcat!

Podul gol și orele îndepărtate

Nu exagerase deloc. Scara se răsucea în loc, îngustându-se, tot mai întunecată, cu fiecare palier. Și, tocmai când credeam că o să mă scufund într-o beznă totală, Percy Blythe a apăsat pe un întrerupător și a aprins un bec gol, care atârna de un fir agățat de tavan. Așa am văzut că, la un moment dat, se fixase o balustradă în perete ca să ajute la urcarea ultimelor trepte. Cândva prin anii cincizeci, probabil, căci țeava metalică avea ceva din spiritul practic al acelor ani. Când și cine o pusese, n-avea importanță, era bine-venită. Treptele erau atât de tocite, că deveneau periculoase de-a dreptul, acum că le puteam vedea, așa că era o mare ușurare să am de ce mă ține. Lumina însemna însă că puteam să văd și pânzele de păianjen. Nimeni nu mai călcase pe-acolo de mult timp, iar păianjenii castelului profitaseră din plin de asta.

— Doica noastră lua cu ea și o lumânare de seu când ne ducea seara la culcare, a spus Percy urcând ultimele trepte. Lumina se reflecta pe pereții de piatră pe măsură ce noi urcam cântând cântecul acela cu lămâi și portocale, sigur îl știți și dumneavoastră: *Și-uite vine o lumânare să-ți lumineze patul!*

*Și-uite cum vine călăul să-ți taie capul!*¹: da, îl știam. O pânză de păianjen întunecată, ca o barbă, mi-a atins umărul, stârnindu-mi o amintire tandră despre dormitorul meu minuscul, ca o cutie de pantofi, din casa mamei și a tatei. Nici vorbă de păianjeni acolo: datorită curățeniei bisăptămânale a mamei și mirosului liniștitor de dezinfectant.

— Pe vremea aceea nu avem lumină electrică în casă. S-a pus doar pe la mijlocul anilor treizeci, și-atunci doar la jumătate din voltaj. Tata nu putea suferi firele acelea. Era înspăimântat de foc și este de înțeles, dacă ne gândim ce pățise mama. După aceea inventase tot felul de exerciții de alarmă: suna un clopot afară pe peluză și ne cronometra cu vechiul lui ceas. Și striga tot timpul că o să izbucnească un foc mare.

Și i-am auzit din nou acel chicotit, aspru, de parcă ar fi tăiat sticlă. S-a oprit brusc când a ajuns în capul scărilor.

— Ei, ce ziceți? a întrebat, vârând cheia în broască fără să o răsucească. Intrăm?

A deschis brusc ușa și-am fost orbită de șuvoiul de lumină care se năpustea către mine. Am clipit, străduindu-mă să-mi țin ochii deschiși, recăpătându-mi treptat vederea, pe măsură ce formele din încăperea căpătau contur.

După urcușul greu până acolo, podul ar fi putut părea o dezamăgire. Era foarte sărăcăcios, cu puține însemne ale unei camere de copii obișnuite din epoca victoriană. Și, într-adevăr, spre deosebire de restul casei, unde încăperile fuseseră păstrate de parcă locuitorii lor trebuiau să se reîntoarcă dintr-o clipă într-alta, camera copiilor era ciudat de goală. Părea recent dereticată și chiar văruită. Nu era nici un covor pe jos, iar cele două paturi de fier – așezate pe peretele cel mai îndepărtat, de-o parte și de alta a șemineului scos din uz – nu erau acoperite cu

---

¹ Citate dintr-o poezie din folclorul copiilor.

nimic. Nu erau nici perdele, ceea ce explica lumina puternică, și singurele polițe de sub una din ferestre erau goale, fără cărți sau jucării.

Doar câteva polițe sub o fereastră de mansardă... Mi-era de-ajuns ca să mă treacă fiorii. Parcă o și vedeam pe fata din prologul *Omului Noroaielor*, trezită în puterea nopții, îndreptându-se spre fereastră, cățărându-se încet pe polița cea mai de sus și privind pierdută întinderea moșiei familiei ei, visând la aventurile pe care avea să le trăiască într-o bună zi, fără să bănuiască măcar ceea ce o aștepta.

— Această mansardă a adăpostit generații întregi de copii din familia Blythe, a spus Percy Blythe, cuprinzând încăperea cu privirile. Secole de-a rândul, asemenea boabelor de mazăre într-o păstaie!

N-a pomenit nimic de goliciunea camerei și nici de locul ei în istoria literaturii, iar eu nu i-am dat ghes. Din clipa când a răsucit cheia în broască și m-a poftit înăuntru, părea că îi pierise orice vlagă. Și nu-mi dădeam seama dacă senzația era creată de înfățișarea camerei copiilor sau dacă lumina puternică a acelei încăperi scotea în evidență semnele vârstei întipărite pe chipul ei. Indiferent ce ar fi fost, era important să o ascult.

— Scuzați-mă, a spus ea într-un târziu. Nu am mai fost aici sus de multă vreme. Totul pare... mult mai mic decât îmi aminteam eu.

Asta nu era greu de crezut. Și mie mi se părea ciudat să mă întind în patul meu din copilărie ca să descopăr că nu-mi mai încăpeau picioarele, să privesc într-o parte către dreptunghiul nedecolorat de tapet unde fusese cândva lipit posterul cu Blondie și să-mi amintesc de nopțile în care visam la Debbie Harry. Așa că îmi imaginam uimirea cuiva care se afla în dormitorul în care copilărise cu peste optzeci de ani în urmă.

— Ați dormit aici toate trei când erați copii?

— Nu toate, Juniper n-a dormit aici decât mult mai târziu, a răspuns Percy, strâmbând din buze de parcă ar fi gustat ceva amar. Mama ei a transformat una dintre încăperile adiacente dormitorului ei în camera copilului. Vedeti, era prea tânără, neobișnuită cu felul în care se făceau lucrurile pe-atunci, n-a fost vina ei.

Mi s-a părut o alegere ciudată de cuvinte și nu eram sigură că înțelesesem ce voia să spună.

– Prin tradiție, copiilor li se permitea să se mute jos, în propriul lor dormitor, doar când împlineau treisprezece ani și, deși Saffy și cu mine ne-am simțit foarte importante când ne-a venit sorocul, trebuie să mărturisesc că ne-a lipsit camera noastră din pod. Ne învățaserăm să stăm împreună.

– Bănuiesc că e ceva obișnuit la gemeni.

– Așa e! a încuviințat ea cu un zâmbet abia schițat. Haideți să vă arăt ușa îngrijitorilor.

Dulapul de mahon stătea posomorât pe peretele cel mai îndepărtat din debaraua mică, cât o cutie, din spatele celor două paturi. Tavanul era atât de jos, încât a trebuit să îmi plec capul ca să pot intra înăuntru, iar mirosul ciudat impregnat în ziduri era de-a dreptul înăbușitor.

Părănd a nu fi băgat de seamă nimic din toate astea, Percy și-a aplecat trupul subțire și vânjos ca să tragă de un mâner, făcând să scârțâie ușa cu oglindă a dulapului.

– Uite-aici e. Acolo, în fund! a exclamat ea, privindu-mă intens, rămânând șovăitoare în prag și încruntându-și sprâncenele subțiri. Dar nu aveți cum să vedeți ceva, oricum, nu de acolo de unde stați!

Buna creștere m-a împiedicat să-mi astup nasul așa că am tras adânc aer în piept și mi-am ținut răsufarea, îndreptându-mă iute spre ea. S-a dat la o parte, făcându-mi semn să mă apropii și mai mult.

Încercând să nu mă gândesc la imaginea lui Gretel dinaintea cup-torului vrăjitoarei, m-am vârat pe jumătate în dulap. Prin întunericul greu de pătruns am zărit, undeva în fundul dulapului, o ușiță.

– Ah! am exclamat cu puținul aer ce-l mai aveam în piept. Uite-o acolo!

– Da, acolo! s-a auzit vocea ei din spatele meu.

Mirosul, pe care acum nu aveam cum să nu-l inhalez, nu mi s-a mai părut la fel de rău și am simțit și eu emoția tărâmului Narnia¹, descoperit îndărătul unei uși ascunse în fundul unui dulap.

– Deci pe aici intră și ies îngrijitorii, mi-am auzit vocea răsunând în ecouri.

---

1 Referire la *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis, o serie de șapte romane pentru copii considerate opere clasice ale literaturii de gen.

– Poate că ei intră și ies pe-acolo, a spus sec Percy, cât despre șoareci, asta e o altă poveste. Păcătoșii aștia mici mișună peste tot, n-au nevoie de o ușiță ca asta.

Am ieșit din dulap, m-am scuturat de praf și-am dat cu ochii de un tablou înrămat, agățat pe peretele din față. Nu era o pictură, ci o pagină dintr-un manuscris religios, după cum mi-am dat seama când m-am apropiat să-l văd mai bine. Când am intrat în încăperea era în spatele meu, de aceea nu-l observasem de la început.

– Ce-a fost aici, în cămăruța asta?

– Era dormitorul dădacei noastre. Când eram noi foarte mici. Pe vremea aia ni se părea că era cel mai frumos loc de pe pământ, a răspuns ea, cu un zâmbet fugar. Dar nu e decât o debara, după cum vezi, nu-i așa?

– O fi așa, dar ce priveliște frumoasă are, am spus eu, îndreptându-mă spre fereastra din apropiere, singura care mai păstra niște draperii decolorate.

Am dat deoparte una din ele și-am rămas uimită să văd că fereastra era ferecată cu numeroase lacăte mari. Probabil că pe chip mi se citea uimirea, căci Percy s-a văzut nevoită să-mi explice:

– Tata era foarte precaut. I se trăgea de la un accident din tinerețe care l-a marcat.

Am încuviințat din cap și-am privit pe fereastră, simțind și eu o emoție ce nu-mi era străină. Și mi-am dat seama că nu era din pricina a ceea ce vedeam, ci mai degrabă a ceea ce citisem și îmi închipuisem. Jos, la poala turnului, pe o rază de câțiva zeci de metri era o brazdă de iarbă mai verde și mai fragedă decât cea dimprejur.

– Acolo era un șanț, am spus eu.

– Da, a răspuns Percy, apropiindu-se și dând draperia la o parte. Una dintre primele mele amintiri este din nopțile când nu puteam dormi și auzeam voci venind de-acolo, de jos. Era lună plină și, când m-am dus la fereastră să mă uit, am văzut-o pe mama înotând pe spate și râzând în lumina argintie.

– Era o înotătoare reductabilă, am spus, amintindu-mi ce citisem despre ea în cartea *Milderhurstul lui Raymond Blythe*.

– Bazinul rotund a fost darul de nuntă al tatei, dar ei îi plăcea mai mult șanțul de apărare, așa că tata a angajat un om să-l amenajeze. Și, când ea a murit, tata a pus să fie astupat.

– Probabil că îi amintea de ea.

– Da.

Buzele au început să-i tremure și mi-am dat seama că adusesem fără să mă gândesc prea mult despre o tragedie de familie. Ca să schimb subiectul, am întrebat, arătând către o ieșitură de piatră ce părea tăiată în peretele abrupt al șanțului de apărare:

– Ce cameră este acolo? Nu-mi aduc aminte să fi văzut un balcon.

– E biblioteca.

– Și dincolo? Ce e în grădina aceea înconjurată de zid?

– Nu e nici o grădină! a răspuns ea, acoperind din nou geamul. Și-ar trebui să plecăm!

Tonul vocii și întreaga ei ținută au devenit rigide. Eram convinsă că o supărasem cu ceva, deși nu-mi dădeam seama ce ar fi putut fi. După ce am rememorat întreaga noastră discuție, n-am găsit altă explicație decât că era copleșită de vechile ei amintiri.

– Trebuie să fie incredibil să locuiți într-un castel care a aparținut familiei dumneavoastră atâta amar de vreme! am spus eu încet.

– Așa e, dar nu a fost ușor întotdeauna. S-au făcut multe sacrificii. Am fost nevoiți să vindem aproape toată moșia, mai nou și ferma, dar am reușit să păstrăm castelul.

Și a privit atent giurgiuveaua ferestrei, curățind o bucățică desprinsă de vopsea. Când a vorbit din nou, vocea îi era înăsprită de efortul vizibil de a-și controla emoția puternică.

– A avut dreptate sora mea când a spus că eu iubesc casa asta așa cum alții ar iubi o persoană. Și-am iubit-o întotdeauna, a urmat ea, ferindu-și privirile. Bănuiesc că vi se pare tare ciudat, nu?

– Nicidecum, am scuturat eu din cap.

Sprâncenele acelea subțiri ca niște cicatrice s-au arcuit mirate, dar spusesem adevărul. Nu mi se părea ciudat deloc. Marea durere din viața tatălui meu fusese despărțirea de casa copilăriei. Era o istorie destul de banală: un băiețel crescut cu povești despre istoria grandioasă a familiei, un preaiubit unchi foarte bogat care promisese câte-n lună și-n stele, dar se răzgândise pe patul de moarte.

– Vechile clădiri și vechile familii merg mână în mână, a continuat ea. Așa a fost de când lumea. Asta nu poate fi lăsată pe mâna străinilor. Cei din familia mea dănuiesc în pietrele castelului Milderhurst și e de datoria mea să-i veghez.

Tonul ei fusese atât de categoric, încât m-am simțit datorare să o aprob.

— Trebuie că simțiți că sunt cu toții în jurul dumneavoastră, m-am pomenit eu vorbind, amintindu-mi brusc de mama, îngenucheată lângă casa păpușii, și auziți zidurile care cântă.

— Cum adică? s-a răstit ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Nici nu-mi dădusem seama că vorbisem cu voce tare.

— Spuneți de ziduri, a insistat ea, spuneți ceva acum despre ziduri care cântă. Ce-ați vrut să spuneți?

— Ceva ce mi-a spus mama cândva, am răspuns eu, înghițind cu greu. Despre ziduri străvechi ce cântă orele îndepărtate.

Chipul lui Percy s-a luminat de o plăcere care a schimbat cu totul înfățișarea ei aspră.

— E un vers scris de tatăl meu. Mama dumitale trebuie să-i fi citit poezia.

Mă îndoiam profund. Mama nu se dăduse niciodată în vânt după citit și, oricum, nu după poezie.

— E posibil.

— Când eram mici ne spunea povești, întâmplări din trecut. Ne spunea că, dacă nu umbla cu grijă prin castel, orele îndepărtate uitau uneori să se ascundă...

Pe măsură ce se înflăcăra reamintindu-și toate acestea, Percy își flutura mâna stângă asemenea unei pânze de corabie care se îndepărta. Era un gest teatral neobișnuit pentru firea ei pragmatică și eficientă. I se schimbaseră chiar și felul de a vorbi: propozițiile scurte începuseră să se lungească, iar tonul ascuțit să se îndulcească.

— Le prindea, din când în când, jucându-se pe coridoarele întunecate și pustii. Gândiți-vă la toți cei care au viețuit între zidurile acestea, ne spunea el, care și-au încredințat în șoaptă secretele, și-au dus la bun sfârșit trădările...

— Le auziți și dumneavoastră? Orele îndepărtate?

Privirile ni s-au întâlnit, iar ea m-a țintuit cu privirea câteva clipe.

— Astea-s prostii! a spus, reluându-și zâmbetul minuscul. Or fi ele străvechi pietrele astea, dar tot pietre sunt. Au văzut, fără îndoială multe, dar știu să păstreze tainele.

Ceva i s-a reflectat atunci pe chip, ca o durere: se gândea poate la tatăl ei, la mama ei, la tunelul timpului și la toate vocile care răzbăteau până la ea din trecut.

— N-are a face! a urmat ea iute, mai mult pentru sine. N-are rost să deplângem trecutul. Dacă tot socotim morții, ne simțim mult mai singuri.

— Trebuie să fiți mulțumită că le aveți pe surorile dumneavoastră.

— Desigur!

— Mi-am imaginat întotdeauna că e o mare alinare să ai frați.

— Dumneavoastră nu aveți? a întrebat ea după o pauză.

— Nu, am răspuns eu zâmbind și ridicând din umeri. Sunt singură.

— Și vă simțiți singură? m-a întrebat, privindu-mă cu atenție, de parcă aș fi fost un specimen rar ce merita studiat cu grijă. M-am întrebat întotdeauna cum ar fi...

M-am gândit la marea absență din viața mea și la puținele nopți petrecute alături de verii mei sforăind, bombănind, cufundați în somn, la închipuirile vinovate că aș fi putut fi unul dintre ei, că aș fi avut și eu pe cineva al meu.

— Uneori, am răspuns. Uneori mă simt singură.

— Dar și eliberată, îmi imaginez.

Pentru prima dată i-am observat o venă zbatându-i-se pe gât.

— Eliberată?

— Nimeni altcineva nu-ți poate aminti vechile păcate ca o soră.

Mi-a zâmbit, dar căldura aceluia zâmbet i-a prefăcut brusc sentimentul într-o simplă toană. Probabil că își dăduse și ea seama, căci și-a suprimat zâmbetul și mi-a făcut semn spre scară.

— Haideți! Să coborâm. Aveți grijă. Să vă țineți de balustradă. Unchiul meu a căzut și a murit pe scările astea când era mic.

— Vai de mine! am exclamat eu, total nepotrivit, dar ce altceva puteam spune? Ce îngrozitor!

— Într-o noapte a izbucnit o furtună mare și el s-a speriat, sau cel puțin așa se povestește. Fulgerele brăzdau cerul și cădeau chiar pe malul lacului. Băiatul plângea îngrozit, dar, înainte ca dădaca să ajungă până la el, a sărit din pat și-a fugit din cameră. Ce nerozie! S-a împiedicat și a căzut, rostogolindu-se până jos ca o păpușă de cârpă. Iar noi ne închipuiam că îl auzim plângând noaptea, mai ales când era vreme

rea. Știi, el stă ascuns sub cea de-a treia treaptă! Așteaptă acolo să pună piedică cuiva. Sperând că o să tragă pe cineva după el, a urmat ea, răsucindu-se spre mine, de pe a patra treaptă a scării. Credeți în stafii, domnișoară Burchill?

— Nu știu, cred că da...

Bunica mea văzuse stafii, sau una cel puțin: pe cea a unchiului Ed, după ce căzuse de pe motocicletă în Australia. *El nu știa că era mort*, îmi povestea bunica. *Bietul meu mieluşel. I-am întins mâna și i-am spus că totul va fi bine și că o să ajungă acasă și că noi îl iubim cu toții.* M-am cutremurat amintindu-mi toate acestea și, înainte de a se întoarce din nou cu spatele la mine, chipul lui Percy Blythe a arborat un zâmbet aspru de satisfacție.

Omul Noroaielor, arhiva și ușa ferecată

Am urmat-o pe Percy Blythe în jos pe scări, de-a lungul coridoarelor întunecate, tot mai în străfunduri. Cu siguranță mult mai jos decât nivelul de la care pornisem vizita. Asemenea tuturor clădirilor care au crescut în timp, Milderhurst era construit pe bucăți. În timp se adăugaseră alte aripi sau se modificaseră, se dărăpănaseră și fuseseră refăcute. Așa că efectul era amețitor, mai ales pentru cineva care nu are cătuși de puțin simțul orientării. Castelul părea că se năruie la interior, asemenea desenelor lui Escher, în care ai putea urca scările la nesfârșit, fără să ajungi niciodată la vreun capăt. Nu era nici o fereastră, cel puțin de când coborâsem din pod, nu văzusem nici una, și era extrem de întuneric. La un moment dat aș fi jurat că aud ceva ca o melodie, alunecând peste pietrele zidurilor – romantică, vag familiară –, dar când am cotit pe un coridor a dispărut, de parcă nu s-ar fi auzit niciodată. Ceva ce nu îmi imaginam însă era mirosul pătrunzător, tot mai puternic pe măsură ce coboram, și doar izul de pământ îl făcea să nu devină neplăcut.

Deși Percy luase în derâdere ideea tatălui ei despre orele îndepărtate, nu puteam să mă abțin să nu ating cu degetele pietrele reci, căutând urmele lăsate de mama pe când locuise și ea la Milderhurst. Fetița mergea încă alături de mine, fără să spună mare lucru. Mă gândeam

dacă s-o întreb pe Percy despre ea, dar, cum nu pomenisem până atunci că aş fi avut vreo legătură cu casa, orice aş fi spus de-acum încolo aducea a duplicitate. Până la urmă am ales un subterfugiu clasic, pasiv-subversiv.

– Castelul a fost rechiziţionat în timpul războiului?

– O, nu, Doamne fereşte! N-aş fi putut îndura una ca asta. Ce distrugeri au putut suferi unele dintre cele mai frumoase case ale naţiunii! a exclamat ea, scuturând vehement din cap. Slavă Domnului, aş fi resimţit-o ca pe o durere fizică, în propriul meu corp. Totuşi am făcut şi noi tot ce ne-a stat în putinţă. Eu am lucrat la serviciul de ambulanţă o vreme, la Folkestone, Saffy a cusut haine şi bandaje, a împletit sute de fulare. Am luat şi un copil evacuat, atunci, la început!

– Da? am exclamat eu emoţionată, iar fetiţa nevăzută de lângă mine parcă a tresărit.

– La insistenţele lui Juniper. O fată din Londra. Doamne, Dumnezeule! Am uitat cum o chema. Țsta-i semn rău... vă rog să scuzaţi mirosul de aici.

Mi s-a strâns sufletul de mila acelei fetiţe uitate.

– Din pricina noroiului, a continuat Percy, din şanţul de apărare astupat, apa din pânda freatică se ridică vara, pătrunde prin zidurile pivniţei şi aduce cu ea mirosul de peşte putred. Noroc că nu avem nimic de mare valoare acolo. Nimic în afară de camera blindată de arhivă, dar aceea e izolată. Pereţii şi podeaua sunt căptuşite cu cupru, iar uşa este de plumb. Acolo nu pătrunde şi nici nu iese nimic.

– Arhiva? am întrebat, simţind un fior pe ceafă. La fel ca în *Omul Noroaielor*?

Camera aceea specială, ascunsă adânc în măruntaiele casei unchiului, unde se păstrau toate hrisoavele familiei, de unde el a descoperit vechiul jurnal mucezit din care a aflat povestea Omului Noroaielor. Iatacul tainic din inima casei.

Percy s-a oprit, sprijinindu-se în baston şi şi-a întors privirile spre mine.

– Ai citit-o deci...

Nu era chiar o întrebare, dar am răspuns oricum.

– Mi-a plăcut nespuse de mult când eram mică.

Pe măsură ce cuvintele îmi ieșeau din gură simțeam o mare deza-măgire, neputința de a exprima pe măsură marea mea dragoste pentru această carte.

— A fost cartea mea preferată, m-am grăbit să adaug, iar cuvintele au rămas agățate în aer, înainte de a se dezintegra în firicele subțiri, ca o pudră răspândită de un puf care plutea nevăzut printre umbre.

— A fost o poveste foarte iubită, a spus Percy pornind din nou înainte pe coridor. Mai auzise aceste cuvinte de mii de ori, cu siguranță. Și mai e încă. Anul viitor face șaptezeci și cinci de ani de la apariție.

— Nu mai spuneți!

— Șaptezeci și cinci de ani, a repetat ea, deschizând o ușă și invi-tându-mă să urc alte scări. Mi-aduc aminte de parcă a fost ieri.

— Trebuie să fi fost foarte emoționant când a apărut.

— Eram foarte bucuroase să-l vedem pe tata mulțumit.

Am simțit atunci o mică șovăire în vorbele ei sau aceste prime im-presii sunt colorate de lucruri pe care le-am aflat mai târziu ?

De undeva s-a auzit bătaia unui ceas și mi-am dat seama cu regret că mi se terminase ora de vizită. Cum era cu puțință, când eu aș fi jurat pe orice că abia sosisem? Dar timpul este ceva ciudat, care-ți scapă printre degete. Ora dintre micul dejun și momentul în care am pornit către Milderhurst durase o veșnicie, dar cele șazeci de minute - atât de scurte - care mi-au fost permise între zidurile castelului zburaseră ca un stol de păsări înspăimântate.

Percy Blythe s-a uitat la ceasul de mână.

— Am cam pierdut vremea, a exclamat ea ușor surprinsă. Îmi cer scuze. Pendula arată cu zece minute mai devreme, dar trebuie să con-tinuăm oricum. Doamna Bird vine să vă ia la fix și mai avem destul de mers până la holul de la intrare. Mi-e teamă că nu o să mai avem timp să vedeți și turnul.

Am scos un sunet între un oftat și un geamăt de durere, dar mi-am revenit iute:

— Sunt convinsă că doamna Bird nu o să se supere dacă întârzii puțin.

— Dar eu aveam impresia că vă grăbeați să ajungeți înapoi la Londra!

— Așa e.

Deși părea incredibil, pe moment uitasem de toate. De Herbert, de mașina lui, de întâlnirea pe care trebuia să o aibă la Windsor.

— Da, trebuie.

— Nu face nimic, a spus Percy pășind sprijinită în baston. O să-l vedeți data viitoare. Când veți veni din nou să ne vizitați.

Am băgat de seamă aluzia, dar nu m-am gândit să pun vreo întrebare, nu atunci, cel puțin. Nu i-am acordat, într-adevăr, nici o altă importanță, considerând-o o replică pur formală, căci pe când ieșeam din casa scării atenția mi-a fost atrasă de un foșnet.

Foșnetul, care amintea de acela al îngrijitorilor, era foarte slab și la început m-am întrebat dacă nu cumva mi-l imaginasem, după cât vorbisem de ore îndepărtate, oameni împietriți în ziduri, dar când Percy și-a întors și ea capul, privind înapoi, mi-am dat seama că nu mă înșelasem.

De pe un coridor învecinat și-a făcut apariția câinele.

— Bruno! a exclamat Percy surprinsă, ce cauți tocmai aici, măi băiatule? Percy s-a aplecat să-l scarpine între urechi.

— Știți ce înseamnă copoi?¹ În limba țigănească înseamnă pungaș. Nu-i așa, băiatule? Ce nume groaznic pentru un bătrân cumsecade ca tine!

S-a îndreptat încetșor, cu o mână la șale.

— La început erau crescuți de țigani care îi foloseau să vâneze pe furii iepuri sau alte animale mici. Rase pure de câini nu aveau voie să crească decât nobilii și erau pedepse strașnice pentru cine nu se supunea; provocarea era să se păstreze deprinderile de vânătoare în timp ce se creșteau suficiente rase care să nu pară a fi o amenințare. Bruno e al surorii mele, Juniper. De când era mică i-au plăcut foarte mult animalele, și ele au iubit-o. Noi am ținut întotdeauna un câine pentru ea, mai ales după tragedia petrecută. Se spune că în astfel de situații ai nevoie să iubești pe cineva.

Bruno și-a văzut de drum, de parcă ar fi înțeles și nu i-ar fi plăcut că se vorbește despre el. În urma lui, foșnetul s-a auzit din nou foarte slab, ca în final să fie înghițit de sunetul unui telefon din apropiere.

Percy a rămas pe loc încordată, încercând să-și dea seama dacă a răspuns cineva. Telefonul a continuat să sune până când o liniște posacă s-a lăsat în urma ultimului ecou.

— Haideți să mergem, m-a zorit ea, cu o urmă de agitație în voce. E o scurtătură pe aici.

---

¹ *Lurcher* (engl), ogar, copoi, pungaș, găinar.

Coridorul era întunecat, dar nu mai mult decât celelalte; și-ntr-adevăr, acum că ieșisem din subsol, își făcuseră apariția și câteva panglici difuze de lumină, sfredelindu-și drumul prin încheieturile castelului ca să se reverse pe dale. Parcursesem deja două treimi din drum când a sunat din nou telefonul.

De data aceasta Percy nu a mai așteptat.

– Vă rog să mă scuzați, a spus ea vizibil iritată. Nu știu ce face Saffy. Aștept un telefon important. Vă supărați dacă mă duc să răspund? Nu stau mult.

– Desigur, vă rog!

A înclinat din cap și s-a făcut nevăzută, cotind la capătul coridorului și lăsându-mă acolo.

Ceea ce a urmat a fost din vina ușii. Cea din fața mea, aflată la câțiva metri mai încolo, de partea cealaltă a holului. Îmi plac ușile. Toate, fără excepție. Ușile duc către alte lucruri și nu m-am aflat niciodată în fața vreuneia fără să vreau să o deschid. Oricum, dacă ușa din fața mea nu ar fi fost atât de veche și de bogat ornamentată, atât de bine închisă, dacă un fir de lumină nu s-ar fi ivit atât de tentant chiar în mijlocul ei, pătrunzând prin gaura cheii și reflectându-se pe cheia ciudată, poate că aș mai fi avut o șansă să rezist tentației și aș fi rămas acolo jucându-mă cu degetele, până se întorcea Percy să mă ia. Dar nu a fost să fie și nu m-am putut abține. Uneori, doar uitându-te la o ușă, îți poți da seama că e ceva interesant în spatele ei.

Clanța era neagră și netedă, de forma fluiерului piciorului, și o simțeam rece în palmă. Și, într-adevăr, un frig grozav părea că străbate din cealaltă parte, deși nu-mi dădeam seama cum se putea una ca asta.

Mi-am încleștat degetele pe clanță, gata să apăs...

– Acolo nu se intră.

Mi-am simțit brusc stomacul în gât, nu îmi este rușine să mărturisesc.

M-am răsucit pe călcâie, scrutând întunericul din spatele meu. Nu vedeam nimic, dar era clar că nu sunt singură. Pe coridor, alături de mine mai era cineva, o persoană pe care aș fi putut să o simt chiar dacă nu ar fi vorbit: îi simțeam prezența, era ceva care se mișca, ascunzându-se în umbra mișcătoare. Foșnetul se auzea din nou, mai tare și mai aproape, era clar că nu răsuna doar în mintea mea și că nu erau șoarecii.

– Vă rog să mă scuzați... am bâiguit eu înspre coridorul întunecat.

– Acolo nu se intră.

– Nu am știut... am rostit eu, ascunzându-mi cu greu panica din glas.

– Acolo e salonul cel bun.

Atunci am zărit-o, era Juniper Blythe, ieșind din întunericul înghețat și traversând încet coridorul spre mine.

Promite-mi că o să dansăm

Rochia ei era nemaipomenită, dintr-acelea cum vezi doar în filme, la tinerele bogate care-și făceau intrarea în societate înainte de război, sau le găsești ascunse prin rafturile magazinelor de caritate din zonele bogate. Era din organdină, de un roz foarte pal, sau așa fusese cândva, cel puțin, înainte ca timpul și murdăria să-și fi lăsat amprenta. Fusta amplă era umflată de volane de tul, făcând-o să stea înfoiată, cum cădea de pe talia îngustă, și să foșnească la orice atingere de perete. Un răstimp, care mi s-a părut nesfârșit, am rămas față în față pe coridorul întunecat. În cele din urmă s-a mișcat. Abia vizibil. Brațele îi atârnavu de o parte și de alta a trupului, așezate pe rochie și a ridicat unul încetșor, mișcând mai întâi palma, cu un gest atât de grațios de parcă ar fi fost tras din tavan de un fir invizibil legat de încheietură.

– Bună ziua, am spus eu cu câtă căldură am reușit. Eu sunt Edie. Edie Burchill. Ne am întâlnit mai devreme, în salonul galben.

Ea a clipit spre mine și și-a înclinat capul într-o parte. Părul argintiu îi cădea pe un umăr, lung și molatic; șuvițele de pe frunte fuseseră prinse, la întâmplare, cu o pereche de piepteni baroci. Pielea ei de o strălucire neașteptată, silueta ei scheletică, rochia de bal, toate se combinau, creând iluzia unei adolescente, o tânără cu mâini slăbănogae, ținute deliberat într-un anume fel. Timidă nu era, totuși, nicidecum: expresia feței era întrebătoare, curioasă, pe când mai făcea câte un pas în raza răzleață de lumină.

Și atunci a fost rândul meu să o privesc curioasă, căci Juniper trebuia să fi avut șaptezeci de ani, iar chipul ei era inexplicabil de neted. Ceea ce era imposibil; doamnele de șaptezeci de ani nu au fețe lipsite de riduri, iar ea nu era o excepție – la întâlnirile noastre ulterioare aveam să mă conving de asta –, dar privită în lumina aceea, îmbrăcată

în rochia respectivă, printr-o potrivire de lucruri, printr-o vrajă ciudată, chiar așa arăta. Palidă și netedă, strălucitoare ca interiorul unei scoici sidefii, de parcă aceiași ani care tăiaseră urme adânci pe chipurile surorilor ei pe ea o cruțaseră. Și totuși nu era nici ea neatinsă de timp; avea un aer distinct de pe vremuri, ceva clar fixat în trecut, asemenea unei fotografii vechi văzute prin foița protectoare a albumelor cu paginile șterse, în culori sepia. Mi-au mai venit în minte și florile de primăvară presate în jurnalele lor de doamnele din epoca victoriană. Frumuseți ucise în modul cel mai blajin, păstrate într-un timp, un loc și un anotimp care nu le mai aparțineau.

Arătarea a vorbit apoi, iar senzația a fost neclară:

– Acum merg la masă, a spus ea cu o voce ascuțită, nepământească, care mi-a ridicat părul pe ceafă. Vrei să vii și tu?

Am clătinat din cap, tușind ca să scap de nodul din gât.

– Nu, nu, vă mulțumesc. Trebuie să plec și eu acasă cât de curând.

Vocea mea nu suna firesc și mi-am dat seama că stăteam foarte țeapănă, de parcă mi-ar fi fost frică, ceea ce presupun că era adevărat, deși n-aș putea spune din ce pricină.

Juniper nu părea să fi băgat de seamă stânjeneala mea.

– Am o rochie nouă, vezi, a zis ea apucându-și fusta în așa fel încât primul volan de organdină s-a întins de o parte și de alta a corpului ei, aidoma aripilor unei molii, albe și pudrate cu praf. Nu e chiar nouă, n-aș putea spune asta, dar a fost modificată. I-a aparținut cândva mamei.

– E frumoasă.

– Nu cred că ai cunoscut-o.

– Pe mama dumneavoastră? Nu, n-am cunoscut-o.

– Ah, era atât de frumoasă, atât de frumoasă. Era doar o fetișcană când s-a prăpădit, doar o copilă. Aceasta era rochia ei cea mai frumoasă.

Și s-a învățit sfioasă într-o parte și-ntr-alta, privind-mă pe sub gene. Privirea sticloasă de mai înainte dispăruse, iar ochii vii și albaștri aminteau cumva de ochii aceluia copil sprintar pe care-l văzusem în fotografie, deranjat în jocul lui singuratic pe treptele grădinii.

– Îți place?

– Da, foarte mult!

– Mi-a modificat-o Saffy. Face minuni cu mașina de cusut. Poți să-i arăți orice fotografie și știe imediat cum e făcută orice rochie, chiar și

ultimele modele de la Paris, după fotografiile din *Vogue*. Lucrează de săptămâni întregi la rochia asta, dar e secret mare. Percy n-ar fi de acord, că e război, și că așa e ea, Percy, dar eu știu că n-o să-i spuneți, a zis ea zâmbind atât de enigmatic că mi s-a tăiat răsufllarea.

— N-am să suflu nici un cuvânt.

Am rămas acolo, în picioare, privindu-ne una pe alta. Îmi părea bine că îmi dispăruse teama. Fusese o reacție fără nici un temei, stârnită din instinct, de care îmi era jenă să-mi amintesc. De ce mi-ar fi fost teamă, la urma urmei? Femeia asta răătăcită pe un coridor pustiu era Juniper Blythe, persoana care, cândva, demult, o alesese pe mama mea dintr-un grup de copii înspăimântați, îi oferise un cămin atunci când Londra se afla sub bombardament, și nu încetase să aștepte și să spera că iubitul ei de mult pierdut se va întoarce.

Și-a ridicat bărbia, oftând îngândurată. Se pare că, în vreme ce eu trăgeam concluziile de mai sus, ajunsese și ea la propriile ei concluzii. I-am zâmbit și asta a făcut-o să ia o hotărâre. Și-a îndreptat spatele și-a pornit-o din nou spre mine, încet, dar hotărât. Pășea ca o felină. Fiecare mișcare era un amestec flexibil de prudență și încredere, de o langoare care ascundea o intenție clară.

S-a oprit doar când a fost suficient de aproape să-i pot adulmeca izul de naftalină al rochiei și mirosul de tutun stătut din răsufllare. S-a uitat adânc în ochii mei și mi-a șoptit:

— Poți să păstrezi un secret?

Eu am încuviințat din cap și ea mi-a zâmbit. Strungăreața dintre dinții din față îi dădea un aer incredibil de copilăresc. Mi-a luat mâna într-a ei de parcă am fi fost două prietene în curtea școlii. Avea palmele netede și reci.

— Am un secret pe care nu trebuie să-l spun nimănui.

— Bine...

Și-a făcut palma căuș, ca un copil, și s-a apropiat mult, punându-mi-o la ureche, gâdilându-mă cu respirația ei.

— Am un iubit.

Și când s-a depărtat din nou, buzele ei bătrâne căpătaseră o expresie tinerească de emoție lascivă, grotescă, tristă și frumoasă totodată.

— Îl cheamă Tom, Thomas Cavill, și m-a cerut de nevastă.

M-am simțit brusc năpădită de o tristețe greu de îndurat, dându-mi seama că ea rămăsese mental în acel moment de mare dezamăgire. Abia așteptam să se reîntoarcă Percy, ca să punem capăt acestei discuții.

— Promiți că n-o să sufli nici un cuvânt?

— Promit!

— I-am spus da! Dar șșșttt! a șuiert ea cu degetul la buzele zâmbitoare. Surorile mele nu au aflat încă. El o să vină curând la noi la masă, a continuat ea zâmbind larg, dezvelindu-și dinții bătrâni pe chipul netered. Și-atunci o să ne anunțăm logodna.

Abia atunci am băgat de seamă că purta ceva pe deget, nu un inel, sau oricum nu unul adevărat. Părea un gablonț grosolan, de un argintiu șters, moale, ca o bucată de folie de aluminiu răsucită în formă de inel.

— Și-apoi o să dansăm, o să dansăm, o să dansăm...

Și-a început să se legene, fredonând o muzică ce răsuna probabil în mintea ei. Era aceeași melodie pe care o auzisem mai devreme, răzbătând prin cotloanele reci ale coridoarelor. Nu-mi puteam aduce aminte numele ei, chiar dacă îmi stătea pe limbă. Discul, căci asta trebuie să fi fost, se oprise de ceva vreme, dar Juniper o mai auzea încă, cu ochii închiși, cu obrazii îmbujorați de aceeași nerăbdare de tânăra fată.

Am lucrat cândva la cartea unui cuplu de vârstnici care își depăneau povestea vieții. Femeia fusese diagnosticată cu Alzheimer, dar nu începuse încă să se scufunde în sfâșietorul hău final, așa că hotărâseră să își pună pe hârtie amintirile înainte să se risipească precum frunzele decolorate care cad din copaci toamna.

Mi-a luat șase luni să termin acel proiect, timp în care am văzut-o cum trece sfâșietor în uitare, plonjând în gol. Soțul ei a devenit „omul ăla de colo“ și femeia aceea vie, nostimă, cu un limbaj colorat, care se contrazicea și zâmbea întruna, a fost redusă la tăcere.

Văzusem cum arată cei care sufereau de demență, dar ea nu avea așa ceva. Orice boală ar fi avut Juniper, nu se golise, uitase extrem de puține lucruri. Și totuși era ceva în neregulă cu ea, era clar că era bolnavă. Toate bătrânele pe care le-am cunoscut mi-au povestit în anume momente, cu grade diferite de melancolie, că se simțeau în sufletul lor ca la optsprezece ani. Dar asta nu e adevărat. Eu am treizeci de ani și știu că nu e adevărat. Trecerea anilor lasă întotdeauna urme: sentimentul

de fericire pe care ți-l dă tinerețea, de neînvinc, se cojește în timp și sfârșești prin a simți apăsarea responsabilităților.

Juniper nu era deloc așa. Chiar nu își dădea seama că îmbătrânise. În mintea ei războiul continua să facă ravagii și, după felul în care se legăna, era clar că și hormonii ei erau la fel de activi. Era un amestec nefiresc de tinerețe și bătrânețe, frumusețe și grotesc, trecut și prezent. Efectul îți tăia răsuflarea, era straniu, și m-a năpădit brusc un val de scârbă, urmat de îndată de o rușine profundă că avusesem așa o reacție neplăcută.

Juniper m-a prins de încheietura mâinilor, cu ochii bulbucați.

— Dar desigur, a exclamat ea, ascunzându-și un chicotit cu degetele ei lungi și palide. Tu îl cunoști deja pe Tom. Dacă n-ai fi fost tu nu l-aș fi întâlnit niciodată.

Orice aș fi răspuns atunci ar fi fost acoperit de bătaile tuturor pendulelor din castel. Ce simfonie tulburătoare, ceasuri din toate camerele bătând pe rând, parcă strigându-se unele pe altele pe când anunțau trecerea timpului. Simțeam acele bătăi adânc în trup și efectul lor mi se răspândea înghețat pe piele, scoțându-mă pur și simplu din minți.

— Chiar trebuie să plec acum, Juniper, am spus când bătaile s-au oprit. Vocea îmi era răgușită de-a binelea.

Din spate s-a auzit un zgomot ușor și m-am uitat peste umăr, sperând să apară Percy.

— Pleci? a întrebat ea, posomorându-se. Dar abia ai venit. Unde te duci?

— Înapoi la Londra.

— La Londra?

— Acolo stau eu.

— La Londra!

O schimbare bruscă, iute și întunecată ca un nor de furtună. M-a apucat de braț cu o putere surprinzătoare și-atunci am văzut ceva ce nu băgasem de seamă: niște cicatrice subțiri ca pânza de păianjen, argintate de vreme, care-i acopereau încheieturile palide ale mâinilor.

— Ia-mă cu tine!

— Eu... nu pot să fac una ca asta.

— Dar n-avem încotro. O să mergem să-l căutăm pe Tom. Ar putea să fie acolo, sus, în micul lui apartament, așezat la fereastră...

– Juniper!

– Ziceai că ai să mă ajuți, a șuierat ea cu o voce aspră, plină de ură.

De ce nu m-ai ajutat?

– Îmi pare rău, eu nu am...

– Îmi ești prietenă; mi-ai spus că ai să mă ajuți. De ce n-ai venit?

– Juniper, cred că mă confunzi...

– Vai, Meredith, a șoptit ea, cu răsufierea duhnind a tutun stătut.

Am făcut un lucru groaznic, groaznic!

Meredith. Stomacul mi s-a strâns ca o mânășă de cauciuc întoarsă pe dos prea iute.

S-au auzit pași iuți și a apărut mai întâi câinele, urmat îndeaproape de Saffy.

– Juniper! Vai, June, aici erai! a exclamat ea ușurată, ajungând lângă sora ei.

A cuprins-o pe Juniper cu o îmbrățișare tandră, trăgându-se înapoi să-i scruteze chipul pe îndelete.

– Să nu mai fugi așa, am fost atât de îngrijorată. Te-am căutat peste tot. N-am știut unde te-ai dus, scumpete mică.

Juniper tremura toată, bănuiesc că tremuram și eu. *Meredith...* Numele îmi răsuna în urechi, ascuțit și insistent ca un bâzâit de țânțar. Mi-am spus că nu era mare lucru, o coincidență, aiurelile unei bătrâne sumbre și nebune, dar nu știu să mint convingător și n-am reușit să mă păcălesc.

Pe când Saffy îi dădea deoparte o șuviță rebelă de pe frunte și-a făcut apariția și Percy, care s-a oprit brusc, sprijinindu-se în baston și privindu-ne atent. Gemenele au schimbat o privire, așa cum făcuseră mai devreme în salonul galben, de mă uimiseră atât de tare; de data aceasta, totuși, Saffy a fost cea care s-a mișcat prima. Reușise să desfacă cumva brațele încheștate ale lui Juniper și-i strângea degetele cu putere în mâna ei.

– Mulțumesc că ați stat cu ea, mi-a spus cu voce tremurândă. Ați fost foarte amabilă, Edith.

– E...dith!?! a repetat ca un ecou Juniper, fără să se uite la mine.

– Devine confuză uneori și se pierde. Noi o supraveghem îndeaproape, dar... a spus Saffy, clătînând din cap, cu gestul acela care reflectă imposibilitatea de a trăi viața în locul altcuiva.

Eu am încuviințat din cap, nereușind să găsesc cuvintele potrivite pentru a-i răspunde. *Meredith*. Numele mamei mele. Gândurile mi s-au năpustit cu sutele, împotriva curgerii timpului, răscolind ultimele luni în căutarea unor înțelegeri, până când am revenit în casa părinților mei, într-o după-amiază rece de februarie, lângă un pui rămas nefript, cu primirea unei scrisori care a făcut-o pe mama să plângă.

— E...dith, a repetat Juniper. E...dith, E...dith...

— Da, iubito, ea e Edith, nu-i așa? A venit să ne viziteze.

Și-atunci mi-am dat seama că ceea ce bănuisem în tot acest timp era adevărat. Mama mă mințise când îmi spusese că mesajul lui Juniper nu era decât un simplu salut, așa cum nu-mi spusese adevărul nici despre vizita noastră la Milderhurst. Dar de ce? Ce se întâmplase între mama și Juniper Blythe? Dacă era s-o cred pe Juniper, mama îi făcuse o promisiune de care nu se putuse ține. Ceva în legătură cu logodnicul lui Juniper, Thomas Cavill. Dacă așa era și dacă adevărul era atât de cumplit pe cât lăsa să se înțeleagă Juniper, scrisoarea aceea putea conține o învinuire. Oare așa să fi fost? Să fi plâns mama dintr-un sentiment înăbușit de vinovăție?

Pentru prima dată de când mă aflam la Milderhurst îmi doream să scap mai iute din casa asta, de tristețea ei nesfârșită, să văd soarele și să simt vântul bătându-mi în față, să miros și altceva decât noroi rânced și naftalină. Să fiu singură cu acest nou mister pe care să mă apuc încetul cu încetul să-l dezvălui.

— Sper că nu v-a deranjat... continua Saffy să-mi spună.

O auzeam prin învălmășeala propriilor mele gânduri, de parcă se afla undeva departe, de cealaltă parte a unei uși grele.

— Indiferent ce a spus, n-a vrut să vă supere. Uneori spune niște lucruri ciudate, fără sens...

Vocea i s-a stins, dar liniștea așternută în urmă era destul de tulbure. Mă urmărea, cu ochii încărcăți de trăiri nerostite, și mi-am dat seama că nu doar grija o măcina. Mai era și altceva ascuns în trăsăturile chipului ei, mai ales când își arunca privirile spre Percy. Teamă, asta era. Le era teamă amândurora.

M-am uitat din nou la Juniper, care se ascundea îndărătul propriilor brațe încrucișate. Oare îmi imaginam eu, sau rămăsese deliberat ne-mișcată, ascultând atentă, să vadă ce-am să răspund, ce-am să le spun?

M-am străduit să zâmbesc, sperând din tot sufletul că nu li se va părea nimic ciudat în asta.

– Nu mi-a spus nimic rău, am ridicat eu din umeri ca să dau mai multă greutate spuselor mele. Tocmai îi admiram rochia asta frumoasă.

Aerul din jur părea că s-a clătinat odată cu răsuflarea ușurată a gemenelor. Pe chipul lui Juniper nu s-a văzut nici o schimbare și am rămas cu strania senzație că făcusem o greșală. Că ar fi trebuit să fi fost cinstită și să le fi mărturisit ce îmi spusese Juniper și de ce era atât de tulburată. Dar cum nu apucasem să le spun nimic până atunci despre mama și evacuarea ei din Londra, nu mai eram sigură că aș fi putut găsi cuvintele potrivite...

– A sosit Marilyn Bird, a anunțat sec Percy.

– Ia te uită cum se-ntâmplă toate lucrurile dintr-odată! a exclamat Saffy.

– A venit să vă ducă cu mașina înapoi la fermă. Trebuie să plecați la Londra.

– Așa e! i-am răspuns.

Slavă Domnului!

– Ce păcat! a urmat Saffy, străduindu-se, bănuiesc după ani îndelungați de practică, ca tonul vocii ei să pară firesc. Speram să vă putem invita la ceai. Avem atât de puțini oaspeți!

– Data viitoare! a spus Percy.

– Bine, data viitoare, a încuviințat Saffy.

Mi se părea puțin probabil, ca să nu spun mai mult.

– Vă mulțumesc încă o dată că mi-ați arătat castelul...

Și, pe când Percy mă conducea înapoi, pe un drum necunoscut, către doamna Bird și promisiunea unei realități normale, Saffy și Juniper au luat-o în direcția opusă, vocile lor reverberându-se de pietrele reci.

– Îmi pare rău, Saffy, îmi pare foarte, foarte, rău. Doar că... Am uitat...

Și cuvintele ei s-au înecat în suspine, prefăcându-se într-un plâns atât de jalnic, încât îmi venea să-mi bag degetele în urechi.

– Haide, scumpo, hai să mergem, nu-i nevoie de toate astea acum...

– Dar am făcut ceva groaznic, Saffy. Ceva urât de tot.

– N-are nimic, iubita mea, nu te mai gândești la asta. Nu vrei mai bine să ne bem ceaiul?

Răbdarea, bunătatea ce răzbăteau din vocea lui Saffy m-au făcut să simt o greutate în piept. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată de câtă vreme ea și Percy continuau să o încurajeze, alinându-i deruta din mintea ei împovărată de ani, grija și atenția pe care le acordă un părinte copilului său, fără a-i putea promite însă că va fi vreodată eliberată de povara pe care o ducea.

— Hai să te schimbăm în haine mai normale și să ne bem ceaiul. Tu, Percy și cu mine. Totul o să fie mult mai bine după o ceașcă de ceai tare și bun, nu-i așa?

Doamna Bird mă aștepta la intrarea cu tavan boltit, debordând de scuze și ploconindu-se pe lângă Percy, strâmbându-se dramatic în timp ce tuna și fulgera împotriva negliabilor de săteni care o făcuseră să întârzie.

— Nu are nici o importanță, doamnă Bird, i-a răspuns Percy cu tonul autoritar al unei doici victoriene care încearcă să-și potolească odrasla prea săcâitoare. Știți că mi-a plăcut mereu să-mi conduc vizitatorii singură.

— Sigur că da, așa, ca să vă mai aduceți aminte de vremurile acelea. Trebuie că e minunat să...

— Într-adevăr.

— Ce păcat că s-au terminat vizitele. E de înțeles, desigur, și doar datorită dumneavoastră și domnișoarei Saffy s-au putut menține atât de mult timp, mai ales cu câte ați mai avut...

— Așa e... i-a tăiat-o scurt Percy, îndreptându-și spatele și, brusc, mi-am dat seama că n-o place deloc pe doamna Bird. Acum vă rog pe amândouă să mă scuzați.

A făcut semn cu capul spre ușa deschisă prin care lumea de afară se vedea mai strălucitoare, mai zgomotoasă, mai iute decât fusese când intrasem.

— Vă mulțumesc, am apucat eu să spun, înainte ca ea să dispară, vă mulțumesc că mi-ați arătat frumoasa dumneavoastră casă.

M-a privit ceva mai mult decât s-ar fi convenit, apoi s-a îndepărtat pe coridor, sprijinindu-se ușor în baston. După câțiva pași s-a oprit și s-a întors către noi, abia vizibilă din locul acela întunecat:

— Să știți că într-adevăr a fost frumoasă! Cândva, mai demult.

Un lucru era sigur: în noaptea aceea nu avea să fie lună. Cerul era un vălătuc gros, tulbure, în care griul, albul și galbenul se amestecau secerate, precum victimele cuțitului pe paleta unui pictor. Percy a umezit cu limba foița de țigară, a umplut-o cu tutun și a răsucit-o între degete. Deasupra capului se auzea zumzetul unui aeroplan, unul de-al lor, o patrulă ce se îndrepta spre sud, către țarm. Fuseseră nevoiți să trimită o patrulă, desigur, dar nu va avea nimic de raportat, cel puțin nu acum, într-o noapte atât de întunecată.

Sprijinită cu spatele de mașină, Percy urmărea traseul avionului, strângând din ochi, pe măsură ce insecta cafenie se făcea tot mai mică. Concentrarea a făcut-o să caște și a început să-și frece ochii până a simțit niște înțepături plăcute. Când i-a deschis din nou, avionul dispăruse.

– Hei, vezi să nu-mi murdărești capota și aripile lustruite!

Percy s-a întors, sprijinindu-și cotul pe acoperișul mașinii. Era Dot, ieșind cu pași mari pe ușa gării și zâmbind cu gura până la urechi.

– Ar trebui să-mi mulțumești, i-a strigat Percy, te-am scutit să-ți mai căznești degetele în schimbul următor.

– Ai dreptate! Altminteri ofițerul o să mă pună să spăl șervetele de bucătărie.

– Sau să le faci paznicilor încă o demonstrație cu targa. Ce ți-ar plăcea mai mult? a întrebat-o Percy ridicând o sprânceană.

– Să cârlesc perdelele de camuflaj, dacă mă-ntrebi pe mine.

– Groaznic! s-a cutremurat Percy.

– Mai stai tu mult pe-aici și-o să te văd cu acul în mână! a avertizat-o Dot, sprijinindu-se și ea de mașină. Tot n-o să fie mare lucru de făcut.

– A auzit și el?

– Cei de la RAF¹ tocmai au dat de veste. Nimic la orizont în noaptea asta.

– Se vede cu ochiul liber!

---

1 RAF (Royal Air Force): Forțele Aeriene Regale.

— Nu numai din cauza vremii. Ofițerul zice că împuțiii ăia de nemți au destul de furcă să mășăluiască spre Moscova ca să-și mai bată capul cu noi.

— Sunt proști făcuți grămadă! a exclamat Percy, studiindu-și vârful țigării. Iarna o să-i prindă din urmă mai iute decât cred ei.

— Îmi închipui că ai de gând să mai pierzi timpul pe-aici, încurcând lumea în speranța că neamțul își pierde mințile și-azvârle vreo încercătură prin preajmă.

— Mă gândisem și eu, a răspuns Percy, vârându-și țigara în buzunar și azvârlindu-și geanta pe umăr. Dar am hotărât altfel. Nici măcar o invazie nu mă poate ține aici în seara asta.

— Dar ce s-a întâmplat? a întrebat Dot cu ochii măriți de curiozitate. Te-a invitat la dans vreun tip arătos, nu-i așa?

— N-am eu norocul ăsta, oricum e de bine.

— Zău?

Autobuzul se oprise și, în timp ce se urca, Percy a trebuit să strige ca să se facă auzită peste zgomotul motorului:

— Sora mea cea mică vine acasă în seara asta.

Ca toată lumea, Percy ura războiul, căci avusese destule ocazii să-i vadă ororile cu propriii ochi, așa că n-ar fi putut niciodată să mărturisească ciudatul sâmbure de dezamăgire care începuse să-i încolțească în inimă de când încetaseră raidurile nocturne. Conștientiza cât de absurd era să-i pară rău după o perioadă de pericol și distrugere abjectă; orice trecea dincolo de un optimism prudent părea un adevărat sacrilegiu și totuși, o toană îngrozitoare o ținuse trează toate lunile acestea, cu urechea ciulită să prindă zgomotele din cerul liniștit al nopții.

Dacă Percy era mândră de ceva, acest lucru era capacitatea ei de a fi pragmatică în orice împrejurare – Dumnezeu îi era martor, cineva trebuia să dea dovadă și de așa ceva –, așa că se hotărâse să ajungă la esența lucrurilor. Să găsească o cale de a amuți acel ceasornic ce amenința să ticăie la nesfârșit în sufletul ei, fără să aibă ocazia să bată vreodată. În decursul câtorva săptămâni, cu grijă să nu-și dezvăluie adevărata simțire interioară, Percy își cântărise situația, analizându-și pe toate fețele sentimentele, înainte de a trage concluzia că, în mod evident își pierduse mințile.

Nu era nimic de mirare aici, nebunia era o boală de familie, asemenea talentului artistic și picioarelor lungi. Percy sperase că va scăpa, dar nu avusese încotro. Nu te joci cu ereditatea. Și dacă era să recunoască adevărul, nu bănuise ea întotdeauna că mai are doar puțin până la a o lua razna de-a binelea?

Era desigur vina tatei, cu poveștile acelea groaznice pe care li le spunea când erau atât de mici, încât putea să le ia în brațe ca să se cuibărească în poala lui caldă și încăpătoare. Povești din trecutul familiei, despre bucata de pământ care a devenit Milderhurst, care s-a pustiit de secetă și a rodit apoi, sucită și răsucită prin veacuri, potopită, săpată și povestită. Despre clădiri ce se mistuiseră în flăcări și fuseseră reconstruite, ca să decadă mai apoi și să fie prădate, să devină înspăimântătoare și să fie uitate. Despre oameni care și-au avut căminul în acel castel înaintea lor, despre cuceririle și sublimările care se afinderă în straturi în pământul Angliei și al iubitului lor cămin.

Lăsată pe mâna unui bun povestitor, istoria poate deveni într-adevăr o forță redutabilă, și întreaga vară, după plecarea tatei la Războiul cel Mare, pe când nu avea decât opt sau nouă ani, visele lui Percy erau năpădite de invadatori care cucereau câmpurile dimprejurul castelului. Așa că a luat-o cu forța pe Saffy să o ajute să ridice forturi de apărare în copacii din pădurea Cardarker, să îngrămădească maldăre de arme și să decapiteze mlădițele care nu-i erau pe plac. Să se antreneze, în așa fel încât atunci când le venea vremea să-și facă datoria, să apere castelul și moșia de hoardele năvălitorilor, să fie pregătite...

Autobuzul a cotit zăngănind și Percy s-a holbat la propria ei reflexie în geam. Era de-a dreptul ridicol, bineînțeles. Una erau închipuirile unei fetițe, dar o femeie în toată firea să se mai agățe încă de amintirea lor? Era destul de trist. Așa că a întors spatele propriei ei imagini, cu o pufnitură plină de dispreț.

Drumul a durat mai mult ca de obicei, și, în ritmul acela, avea noroc dacă ajungea acasă la desert... ori de care ar fi fost. Se adunau nori de furtună, și întunericul amenința să se lase în orice clipă, iar autobuzul, care nu avea faruri, trecea cu iuțeală pe lângă bordură. S-a uitat la ceas: era deja patru și jumătate. Pe Juniper o așteptau la șase și jumătate, pe tânăr la șapte, iar Percy promisese că se întoarce înainte de patru. Cu siguranță că tipul de la Siguranța Raidurilor Aeriene avusese un

motiv să tragă autobuzul pe dreapta pentru inspecție, dar tocmai în seara asta ea avea alte lucruri mai bune de făcut. Ca de exemplu, să tempereze pregătirile de la Milderhurst.

Ce șanse erau ca Saffy să nu se fi ambalat peste măsură în timpul zilei? Nici una, a decis Percy. Ceea ce nu era bine deloc. Nimeni nu știa să se ambaleze în tevatura unei ocazii ca Saffy și, de când auziseră că Juniper invitase un oaspete misterios, nu se putea ca Întâmplarea – cum a fost numită mai târziu – să nu beneficieze de tratamentul complet al lui Seraphine Blythe. La un moment dat se pomenise chiar să se despacheteze ce mai rămăsese din papetăria bunicii de la încoronare și să se scrie cartonașe cu numele, dar Percy obiectase că, fiind o masă de patru persoane, dintre care trei erau surori, o astfel de pedanterie era de-a dreptul inutilă.

A simțit o atingere pe braț și și-a dat seama că bătrânica de lângă ea îi întindea o cutie de metal, făcându-i semn să ia ceva dinăuntru.

– Sunt făcuți după rețeta mea, a îmbiat-o ea cu o voce vioaie, pițigăiată. E drept că n-au unt deloc, dar nu sunt răi, dacă pot să mă laud singură.

– O, nu, vă mulțumesc. N-aș putea, vă rog să-i păstrați pentru dumneavoastră.

– Haideti, luați, a urmat femeia, mișcând cutia pe sub nasul lui Percy și uitându-se semnificativ la uniforma ei.

– Ei, bine, fie! a încuviințat Percy, luând un biscuit și mușcând din el. Minunat, a exclamat ea, deplângând în sinea ei fericitele vremuri când untul încă se mai găsea.

– Sunteți membră a Corpului de Prim Ajutor¹?

– Da, conduc o ambulanță. Adică o conduceam în timpul bombardamentului, acum mai mult curăț mașina...

– Lasă că o să găsești dumneata o altă cale să ajuți, sigur că ai să găsești! Nimic nu vă poate opri pe voi, tinerii! Dar stai să vezi, s-a

---

¹ FANY: First Aid Nursing Yeomanry (Princess Royal's Volunteer Corps) (FANY – PRVC): unitate feminină a armatei britanice (înființată în 1907), specializată în prim-ajutor și legături cu frontul. Membrele acesteia operau în spitale, pe ambulanțe, în cantine militare în timpul Primului Război Mondial, iar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial efectuau transporturi motorizate, transmisuni radio și cifru.

înflăcărat ea mai apoi, cu ochii bulbucăți de emoția ideii ce-i venise. Ar trebui să te duci și dumneata la cluburile de cusut! Nepoata mea face parte din „Suzanele cusătorese“, acolo, la ea în Cranbrook, și să știi că fac o treabă grozavă fetele alea!

Lăsând acul și ața deoparte, Percy trebuia să recunoască că ideea nu era rea. Poate că trebuia să-și îndrepte energia în altă parte: să se angajeze ca șofer la un oficial guvernamental, să învețe să dezamorseze bombe, să piloteze un avion, să devină consilier de operațiuni de salvare. Poate doar atunci i s-ar ostoi neliniștea cumplită ce-o măcina. Chiar dacă nu voia să accepte, începuse să creadă că Saffy avusese dreptate în toți anii aceștia: era o persoană care se pricepea să repare. Nu avea nici urmă de creativitate, doar o îndemânare de a pune lucrurile la loc, niciodată nu era mai fericită decât atunci când era folosită la ce se pricepea ea mai bine: să astupe găurile. Ce idee deprimantă!

Autobuzul a mai luat încă o curbă, zguduindu-se din toate încheieturile, și, în cele din urmă, s-a zărit satul. Pe când se apropiau, Percy și-a văzut bicicleta, sprijinită de stejarul bătrân din dreptul clădirii poștei, unde o lăsase de dimineață.

Mulțumind încă o dată pentru biscuit și promițând solemn că o să se intereseze de clubul cusătoreșelor din preajmă, a coborât, făcându-i cu mâna bătrânei, pe când autobuzul o pornea mai departe către Cranbrook.

Vântul se întetise de când plecaseră din Folkerstone și Percy și-a înfundat mâinile în buzunarele pantalonilor, zâmbindu-le celor două domnișoare Blethem, care abia își trăgeau sufletul, încruntate, strângându-și plasele de ață pline cu cumpărături, înaintea de a murmura un salut și a o zbughi spre casă.

Chiar după doi ani de război, tot se mai găsea câte cineva care să considere o femeie în pantaloni drept un semn al apocalipsei, indiferent de atrocitățile care se întâmplau în țară și în străinătate. Percy s-a simțit năpădită de o nouă, binecuvântată forță și se întreba dacă era ceva rău să-și iubească uniforma, măcar pentru efectul pe care îl avea asupra tuturor domnișoarelor Blethem din lume.

Era destul de târziu, dar se părea că domnul Potts nu adusese încă scrisorile la castel. Percy era gata să pună rămășag că existau puțini bărbați în sat, mai bine zis în toată țara, care să se dedice cu atâta

dăruire Gărzii Interne ca domnul Potts. Cu atâta zel se străduia să apere națiunea, încât te simțeai neglijat dacă nu erai oprit la control cel puțin o dată pe lună. Și, din această pricină, domnul Potts socotea faptul că această dăruire văduvise satul de un serviciu poștal prompt un sacrificiu regretabil, dar necesar.

Când Percy a intrat, clopoțelul de deasupra ușii a sunat, făcând-o pe doamna Potts să-și ridice brusc ochii de pe teancul de hârtii și plicuri, ca un iepure luat pe nepregătite într-un răzor din grădină. Și chiar a reușit să întărească această imagine prin felul în care îi fremătau nările când trăgea aer pe nas. Percy s-a străduit să-și ascundă amuzamentul sub o mină de simpatie dublată de asprime, marea ei specialitate.

– Ia te uită, a exclamat poștărița, revenindu-și cu viteza cuiva care stăpânește perfect arta înșelăciunii, cine să fie, dacă nu domnișoara Blythe?

– Bună ziua, doamnă Potts, avem ceva de luat?

– Stați să mă uit!

Simpla idee că doamna Potts nu ar fi știut îndeaproape fiecare plic ce sosise sau plecase în ziua aceea era de-a dreptul hilară, dar Percy a intrat în jocul ei.

– Bine, vă mulțumesc, a spus ea, în timp ce doamna Potts s-a întors către cutiile de pe masa din spate.

După ce a răscolit îndelung și cu zel, doamna Potts a scos un teanc de plicuri de toate mărimile și i le-a arătat de departe:

– Uitați-le! a exclamat, reîntorcându-se triumfătoare la ghișeu. E și un pachet pentru domnișoara Juniper – de la tânăra dumneavoastră londoneză, după cum arată. E bucuroasă că s-a întors acasă, nu-i așa, micuța Meredith?

Percy a încuviințat nerăbdătoare din cap.

– O scrisoare scrisă de mână pentru dumneavoastră și una scrisă la mașină doar pentru domnișoara Saffy.

– Excelent, deci nu mare lucru.

Doamna Potts a înșirat plicurile pe tejgheaua ghișeului, dar nu i le-a dat.

– Cred că sunteți bine cu toții acolo, la castel... a zis cu un entuziasm care depășea cu mult o simplă întrebare.

– Foarte bine, mulțumesc, acum, dacă-mi permiteți...

– Așa zău, aud că se cuvine să vă felicităm...

– Să ne felicități? a oftat Percy exasperată.

– Ei, se-aud clopote de nuntă, a urmat doamna Potts, cu felul ei enervant de a insinua ceva, reușind să-și exprime bucuria despre vestea aflată pe căi necurate, dar și să iscodească după noi amănunte. Acolo, la castel...

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Potts, dar, din păcate, de ieri și până azi nu m-am logodit.

Poștărița a rămas o clipă nemișcată, pe gânduri, înainte de a izbucni în râs.

– Grozavă mai sunteți, domnișoară Blythe! Din păcate, de ieri și până azi nu m-am logodit... am să țin minte vorba asta.

După atâta haz s-a liniștit, scoțând din buzunarul fustei o batistă tivită cu dantelă ca să-și ștergă ochii.

– Dar nici nu m-am gândit la dumneavoastră.

– Nu? a întrebat Percy, prefăcându-se surprinsă.

– Nici vorbă, Doamne ferește, nu dumneavoastră și nici domnișoara Saffy. Știu că nici una din voi nu are de gând să ne părăsească, fiți binecuvântate! a continuat ea, ștergându-și încă o dată obrazii. De domnișoara Juniper vorbeam.

Percy nu a putut să nu bage de seamă cât de tare răsuna numele surorii ei mai mici pe buzele bârfitoare ale doamnei Potts. Fiecare sunet avea o încărcătură electrică, iar doamna Potts părea un excelent conductor. Întotdeauna oamenilor le plăcuse să vorbească despre Juniper, chiar de când era foarte mică. Iar surioara ei nu făcuse nimic să împiedice acest lucru. Un copil care obișnuia să-și piardă firea în momente de mare emoție îi determina să vorbească în șoaptă despre daruri și blesteme. Așa se întâmplase în toată copilăria ei, ca, indiferent ce întâmplare ciudată sau inexplicabilă apărea în sat – dispariția curioasă de pe sârmă a rufelor doamnei Fleming, înveșmântarea sperietoarei de ciori a gospodarului Jacob cu pantaloni bufanți sau epidemia de oreion –, bârfele să se învârtă în jurul lui Juniper, asemenea albinelor în jurul borcanului cu miere.

– Domnișoara Juniper și un anume tânăr? a iscodit-o mai departe doamna Potts. Aud chiar că se fac ceva pregătiri acolo, sus, la castel? Un tânăr pe care l-a cunoscut la Londra?

Simpla idee a căsătoriei nu avea nici o noimă. Destinul lui Juniper era altul: doar poezia îi făcea să tresalte inima surioarei ei. Percy se gândi o clipă să se amuze mai departe de interesul doamnei Potts, dar uitându-se la ceasul de pe perete, s-a răzgândit. Ceea ce era o hotărâre înțeleaptă, căci nu avea nevoie să se lase târâtă într-o discuție despre mutarea lui Juniper la Londra. Ar fi putut să iasă la iveală, fără voia ei, toată tevatura stârnită la castel de escapada lui Juniper. Iar mândria ei nu putea accepta așa ceva.

— E adevărat că avem un oaspete la cină, doamnă Potts, și, deși este un domn, vă asigur că nu face curte nimănui. Este o simplă cunoștință de la Londra.

— O cunoștință?

— Da, asta-i tot.

— Și n-o să fie nici o nuntă? a întrebat doamna Potts cu ochii micșorați.

— Nu.

— Pentru că eu am auzit din surse sigure că s-a făcut o cerere care s-a și acceptat.

Nu era nici un secret că „sursele sigure“ ale doamnei Potts proveneau din supravegherea atentă a scrisorilor și conversațiilor telefonice, iar detaliile erau apoi verificate cu alte surse bogate de bărfă din sat. Deși Percy nu mergea atât de departe încât să o bănuiască că deschide plicurile cu aburi înainte de a le distribui destinatarilor, erau unii în sat care făceau asta. În cazul acesta, totuși, nu avusese ce corespondență să deschidă la aburi (și, oricum, nu dintr-aceea care să o intereseze pe doamna Potts, căci Meredith era singura care-i scria lui Juniper). De altfel, nu era nimic adevărat în acest zvon.

— Cred că aș ști și eu dacă ar fi așa cum spuneiți, doamnă Potts, a răspuns ea. Fiți sigură, e doar o cină obișnuită.

— O cină *deosebită*?

— Vai, dar pe vremurile astea nu-s toate deosebite? a întrebat Percy în glumă. Nu știi niciodată care e ultima dată când te așezi la masă.

I-a smuls poștăriței teancul de scrisori din mână și și-a aruncat privirea spre borcanele de sticlă care stătuseră cândva pe tejghea. Bomboanele acidulate și cele de zahăr ars dispăruseră de mult, doar o mână de bomboane de Edinburgh prăpădite se solidificaseră pe fundul

unuia dintre borcane. Percy nu le putea suferi, dar Juniper se dădea în vânt după ele.

— O să iau și bomboanele acelea care v-au mai rămas, dacă se poate.

Cu o mutră acră, doamna Potts a dezlipit bomboanele lipite de fundul borcanului și le-a vârât într-o pungă de hârtie cafenie.

— Șase penny!

— Cum, doamnă Potts? s-a mirat Percy uitându-se lung la punga mică pătată de sirop. Dacă n-am fi prieteni atât de vechi, m-aș gândi că încercați să mă jecmăniți.

Chipul poștăriței s-a înroșit de mânie în timp ce bolborosea o împotrivre.

— Glumesc, de bună seamă, doamnă Potts, a spus Percy întinzându-i banii.

Și-a vârât scrisorile și punga cu bomboane în geantă și i-a aruncat un zâmbet scurt.

— La revedere. Pentru dumneavoastră, o să mă interesez de planurile lui Juniper, dar sunt convinsă că, atunci când va fi cazul, dumneavoastră veți fi prima care veți afla.

2

Ceapa era importantă, de bună seamă, dar asta nu îmbunătățea cu nimic aranjamentul floral. Saffy se uita cu băgare de seamă la tulpinile subțiri și verzi pe care tocmai le tăiasse, întorcându-le de pe o parte pe alta, strângând din ochi, în speranța că-i ajută la ceva, și concentrându-și toată imaginația să le găsească un loc nimerit pe masă. Nu aveau nici o șansă să se potrivească în vaza de cristal franțuzesc moștenită de la străbunica, poate doar împreună cu ceva foarte colorat, care să le ascundă originea modestă? Sau ce-ar fi - s-a avântat ea, mușcându-și buza așa cum făcea ori de câte ori îi venea o idee măreață - să facă ceva pe tema asta și să adauge câteva frunze de anason și niște flori de dovlecel, pretinzând că este o improvizație hazlie cu aluzie la lipsurile de toate felurile?

A oftat, lăsându-și brațul în jos, cu frunzele veștejite strânse încă în mână, clătînând din cap întristată. Ce gânduri nebunești pot trece

printr-o minte disperată! Frunzele de ceapă nu aveau ce căuta acolo, cu siguranță: nu numai că nu se potriveau câtuși de puțin în locul acela, dar, cu cât le ținea mai mult în mână, cu atât i se părea că miros a ciorapi murdari. Un miros cu care războiul îi dăduse atâtea ocazii să se confrunte, mai ales prin implicarea surorii sale gemene. Nu. După patru luni petrecute la Londra, când frecventase cercurile de intelectuali din Bloomsbury, înfruntând, fără îndoială, avertismentele de raiduri aeriene, petrecând câteva nopți în adăposturi antiaeriene, Juniper merita mai mult decât *eau de... lături*.

Ca să nu mai pomenim de oaspetele misterios pe care îl invitase. Juniper nu era genul care să aibă prieteni – micuța Meredith fiind singura excepție surprinzătoare –, dar Saffy avea darul să citească printre rânduri și, în ciuda faptului că scrisul lui Juniper era destul de dezlânat de cele mai multe ori, înțelesese că acel tânăr făcuse un gest de mare curaj de îi intrase în grații lui Juniper. Prin urmare, această invitație era un semn al recunoștinței familiei Blythe și totul trebuia să fie perfect. Așa că, la o a doua privire, a decis că frunzele de ceapă verde nu erau câtuși de puțin potrivite. Totuși, dacă fuseseră rupte nu trebuiau irosite – lordul Woolton ar fi îngrozit de o asemenea blasfemie! O să le pună într-un vas și-o să le folosească la o mâncare, dar nu pentru seara aceea. Ceapa și efectele ei secundare puteau lăsa impresia unei societăți nu prea alese.

Pufnind deznădăjduită și repetând gestul, pentru senzația plăcută pe care i-o produsese, Saffy s-a îndreptat înapoi spre casă, bucuroasă că nu era nevoită să treacă prin grădina cea mare. N-ar fi răbdat-o inima: cât de frumoasă fusese odată! Era tragic că atât de multe grădini cu flori din țară fuseseră lăsate de izbeliște sau fuseseră transformate în grădini de zarzavat. După cum scria Juniper în scrisorile ei, florile de pe Rotten Row din Hyde Park fuseseră strivite de grămezi de lemne, fiare și cărămizi – rămășițele a Dumnezeu știe câte case – în vreme ce întreaga parte de sud fusese transformată în loturi de cultivat. Saffy recunoștea că era nevoie și de așa ceva, dar era totuși tragic. Lipsa cartofilor făcea stomacul să chiorăie, dar lipsa frumosului împietrea sufletul.

Un fluture se legăna chiar pe dinaintea ochilor ei, cu aripile mișcându-se în sus și în jos asemenea foalelor de șemineu. Era de-a dreptul

miraculos că mai exista o asemenea perfecțiune, atâta calm firesc, în timp ce omenirea răsturna pământul. Chipul lui Saffy s-a luminat, a întins un deget, dar fluturile n-a luat-o în seamă, ridicându-se, și-apoi lăsându-se din nou în jos, repezindu-se să cerceteze fructele maronii ale unor tufe din apropiere. Fără să-i pese câtuși de puțin – ce minune! Apoi și-a continuat drumul spre castel zâmbind, plecându-și capul, atentă să nu-și prindă părul în ramurile noduroase de glicină.

Domnul Churchill ar face bine să nu uite că războaiele nu erau câștigate doar prin gloanțe și să-i răsplătească și pe aceia care reușeau să păstreze frumosul în timp ce lumea era făcută țândări în jur. *Medalia Churchill pentru păstrarea frumuseții în Anglia...* Suna tare bine, se gândea Saffy. Percy se strâmbase când pomenise de asta la micul dejun, într-una din zilele trecute, cu îngâmfarea inevitabilă a celei care luni de-a rândul a intrat în craterile făcute de bombe, câștigându-și pe bună dreptate o medalie, dar Saffy nu s-a simțit câtuși de puțin prost. Ba chiar pregătea o scrisoare pentru ziarul *The Times* pe tema asta. Cu aluzia că frumosul era important, la fel ca arta, literatura și muzica, cu atât mai mult în vremea când națiunile civilizate par tot mai înverșunate să se încleșteze în acțiuni din ce în ce mai sălbaticе.

Saffy iubea Londra nespus, dintotdeauna. Planurile ei depindeau de viitor, așa că socotea fiecare bombă drept un atac personal. Când se dezlănțuiseră raidurile, iar detunăturile îndepărtate ale antiaerienelor, șuierul sirenelor și exploziile îngrozitoare deveniseră un lucru obișnuit reluându-se nopți de-a rândul, ea își rodea unghiile cu patimă – un obicei groaznic, pe care îl punea pe seama lui Hitler – întrebându-se dacă cineva care iubea orașul într-atât i-ar putea simți nenorocirea chiar mai tare prin absență, în același fel în care suferința unei mame pentru fiul rănit ar fi sporită de depărtare. Încă de când era mică, Saffy își dăduse seama că destinul ei nu era pe câmpurile mlăștinoase sau printre pietrele străvechi de la Milderhurst, ci în parcurile, cafenelele și în mijlocul conversațiilor literare ale Londrei. După ce mama ei fusese mistuită de flăcări și înainte de nașterea lui Juniper, când erau numai ei trei, tata le ducea pe gemene la Londra în fiecare an să stea o vreme în casa din Chelsea. Erau copii, timpul nu le atinsese încă, reliefându-le diferențele și acutizându-le părerile, și erau percepute ca două imagini identice – iar ele se comportau aidoma. Și totuși,

când se aflau în Londra, Saffy simțea cum i se înfiripă adânc și puternic în suflet imboldul separării. Și-n timp ce Percy, asemenea tatei, tânjea după pădurile verzi și întinse de acasă, Saffy se simțea înviorată abia în oraș.

În urma ei se auzise un tunet puternic și Saffy gemuse, refuzând să-și întoarcă privirile ca să vadă norii grei care se îngrămădeau în spatele ei. Dintre toate lipsurile din timpul războiului, absența unui buletin meteorologic regulat fusese o lovitură deosebit de grea. Saffy s-a resemnat să-și limiteze lectura, acceptând să primească o singură carte de la bibliotecă, în loc de patru, așa cum obișnuia înainte. Când a fost vorba să-și schimbe rochiile de mătase cu sarafane mult mai practice s-a arătat de-a dreptul optimistă. Iar pierderea servitorilor, care dispăruseră asemenea puricilor care fug de pe un șobolan înecat, și instalarea ei în funcția de bucătar-șef, menajeră, spălătoreasă și grădinar, le-a luat pe toate cum au venit. Dar și-a găsit nașul în încercările de-a prevedea capriciile vremii englezești. În ciuda unei vieți întregi petrecute în Kent, nu căpătase deprinderile țărănești de a ghici vremea, ci descoperise, de fapt, o înclinație ciudată de a întinde rufele pe sârmă sau de a ieși pe câmp tocmai când stătea să plouă.

Saffy o luat-o la picior, aproape alergând, încercând să nu ia în seamă lujerele de ceapă care păreau că-și întetesc mirosul pe măsură ce iuțea pasul. Știa un singur lucru cu siguranță. Când se va sfârși războiul, va renunța pentru totdeauna la viața la țară. Percy nici nu știa asta – trebuia să găsească momentul potrivit să i-o spună –, dar Saffy avea să plece la Londra. O să-și caute un apartament micuț, cât pentru o persoană. Nu avea mobilă, dar asta nu era o piedică: astfel de chestiuni le lăsa în seama providenței. Era hotărâtă însă să nu ia nimic cu ea de la Milderhurst. Trebuia să aibă numai lucruri noi, să o ia de la capăt, cu aproape douăzeci de ani mai târziu decât plănuse la început, dar nu avea încotro. Era mai în vârstă acum, mai puternică, și de data aceasta nu avea s-o mai împiedice nimic, indiferent cât de copleșitoare ar fi fost împotririile.

Deși își ținea secrete aceste intenții, își făcuse un obicei din citirea, în fiecare sâmbătă, a anunțurilor de închirieri din ziarul *The Times*, ca să fie pregătită atunci când se va ivi ocazia. Se gândea la cartierul Chelsea și la Kensington, dar s-a oprit asupra uneia dintre piațetele

georgiene din Bloomsbury, la mică distanță de British Museum și de magazinele din Oxford Street. Spera că și Juniper ar putea să rămână la Londra și să se instaleze undeva în vecinătate și că Percy va veni, desigur, sa le viziteze. Oricum ea nu ar sta mai mult de o noapte, din pricina obișnuinței adânc înrădăcinate de a dormi doar în patul ei și de a fi oricând în preajmă ca să rezeme castelul, chiar cu propriul trup, dacă ar fi început cumva să se dărâme.

Saffy își vizita adesea micul apartament, în intimitatea gândurilor sale, mai ales atunci când Percy umbla de colo-colo prin castel, mâni-oasă că se jupuia vopseaua, că se șubrezeau grinzile, deplângând orice crăpătură nouă din zid. Atunci Saffy închidea ochii și deschidea ușa propriului ei cămin: o să fie mic și simplu, foarte curat – de asta va avea grijă ea însăși – și va mirosi puternic a ceară de mobilă. Saffy și-a întehit pasul, strângând tot mai tare în mână firele de ceapă.

Sub geam, un birouaș, cu mașina de scris Olivetti în mijloc și o mică vază de sticlă – chiar și o sticlă veche, dar frumoasă ar fi fost de-ajuns – într-un colț, cu o singură floare gata să-nflorească, pe care o va schimba în fiecare zi. Radioul îi va fi singurul tovarăș și, în timpul zilei, s-ar opri din scris doar ca să asculte buletinul meteorologic, lăsând la o parte paginile scrise ca să privească pe fereastră la cerul fumuriu al Londrei. Soarele i-ar mângâia brațele, revărsându-se în micul ei cămin, făcând să strălucească ceara de pe mobilă. Seara ar citi din cărțile luate de la bibliotecă, ar mai scrie câte ceva la propria ei lucrare și ar asculta-o pe Gracie Fields¹ la radio, fără să audă pe nimeni bombănind din celălalt fotoliu că ascultă o grămadă de prostii sentimentale.

Saffy s-a oprit, apăsându-și palmele pe obrajii încinși și a oftat mulțumită. Visând la Londra, la viitor, ajunsese până în spatele castelului și nici nu o apucase ploaia.

Aruncându-și privirea la cotețul găinilor, bucuria i s-a prefăcut în părere de rău. Nu știa cum o să poată trăi fără fetele ei și se întreba dacă ar fi fost cu putință să le ia cu ea. Sigur s-ar găsi un locșor în grădinița clădirii pentru un mic țarc – va trebui să adauge asta pe lista ei de necesități.

---

¹ Gracie Fields (1898-1979): cântăreață și actriță britanică de comedie.

Saffy a deschis portița și a întins mâinile spre ele:

– Bună ziua, iubitelor! Ce mai faceți?

Helen-Pepenoaica și-a înfocat penele fără să se clintească de pe stîngia din coteț, iar Cucoana nici măcar nu și-a ridicat ciocul din țărână.

– Haideți, capul sus! Nu plec nicăieri încă! Păi n-avem un război de câștigat mai întâi?

Îmbărbătarea nu a avut efectul așteptat, iar lui Saffy i-a pierit zâmbetul. Era a treia zi de când Helen era posacă, iar Cucoana nu mai semăna cu ea, dacă nu era gălăgioasă. Iar găinile mai tinere se molipsiseră de la cele bătrâne, așa că toate păsările erau posomorâte. Saffy se obișnuise cu asta în timpul raidurilor, păsările dovedindu-se la fel de sensibile la sperietură ca și oamenii, iar bombardierele huruiseră fără încetare. Până la urmă, le luase pe toate opt cu ea în adăpost peste noapte. E drept că nu mirosea deloc bine, dar fusese avantajos pentru toată lumea: găinile au început să ouă din nou și, cum Percy era plecată cam în fiecare noapte, Saffy era bucuroasă să nu fie singură.

– Ei, haide, le-a îmbiat ea cu voce mieroasă, luând-o pe Cucoana în brațe. Nu fi arțăgoasă, iubito! Vine doar furtuna, nimic altceva!

Trupul cald, acoperit de pene, s-a destins doar pentru o clipă, ca după aceea să-și zbată aripile și să se azvârle stîngaci înapoi în țărâna pe care o scurmase nu cu mult timp în urmă.

Saffy și-a scuturat palmele de praf și le-a proptit pe șolduri.

– Chiar așa, zău? Nu cred că mai putem face nimic altceva.

Să le dea să mănânce. Era sigură că doar asta le mai putea învia. Tare lacome mai erau fetele ei, și asta nu era rău. Ce bine ar fi fost dacă toate problemele omenirii s-ar fi rezolvat cu o masă gustoasă. Deși mai devreme ca de obicei, dar era un moment special: masa nu era pusă încă în sufragerie, lingura de servit era dată dispărută, Juniper și musafirul ei trebuiau să pice dintr-o clipă într-alta și – pe lângă toanele lui Percy – ultimul lucru de care avea nevoie era un ciopor de găini țâfnoase. Așadar, să le îmblânzească era o hotărâre înțeleaptă, fără ca asta să aibă vreo legătură cu inima ei blajină.

Saffy își petrecuse ziua întregă încropind o mâncare din ceea ce găsisese prin cămară sau căpătase de pe la gospodăriile din preajmă.

Aburul adunat de-o zi întreagă persista în toate cotloanele bucătăriei și Saffy încerca să se răcorească, făcându-și vânt cu piepții bluzei.

— Ei, bine! Și unde rămăsesem?

A ridicat capacul de pe o cratiță ca să se convingă că crema de vanilie nu dispăruse nicăieri cât fusese ea pe-afară, dându-și seama, după cum trosnea focul în sobă, că plăcinta mai avea destul până se cocea, apoi a dat cu ochii de o ladă veche de lemn care nu-și mai îndeplinea de mult menirea inițială, dar care avea să-i servească perfect pentru ce avea de gând să facă.

Saffy a târât lada în colțul cel mai îndepărtat al cămării și s-a cocoțat pe ea, ridicându-se pe vârfuri și pipăind cu palma raftul de sus până a dibuit, în colțul cel mai întunecat, o cutie mică de conserve. Apucând-o cu nădejde, Saffy a zâmbit mulțumită și s-a dat jos. Praful și mazăga adunate de luni întregi se cimentaseră de-a binelea și a fost nevoită să frece capacul cutiei cu degetul să poată citi ce scria pe etichetă: *Sardele*. Perfect! A apucat-o strâns în mână, bucurându-se de fiorii săvârșirii unei nelegiuiri.

— Să nu-ți faci griji, tată! a rostit ea cu o voce răsfățată, scotocind după deschizătorul de conserve în sertarul cu ustensile butucănoase de bucătărie, pe care îl împinse înapoi la loc cu șoldul. Nu sunt pentru mine.

Aceasta fusese una dintre regulile de aur ale tatălui ei: conservele erau un complot, și era mai degrabă dispusă să moară de foame decât să ia o înghițitură dintr-o astfel de mâncare. Un complot al cui și cu ce scop Saffy nu se sinchisise niciodată să afle, dar tatăl ei fusese categoric în această privință și ei îi era de-ajuns. Căci el nu era genul care să fie contrazis și mult timp ea nici nu simțise nevoia să o facă. În toată copilăria lui Saffy, tata fusese soarele și luna pentru ea, iar gândul că ar fi putut s-o dezamăgească vreodată ținea de domeniul coșmarurilor și al vârcolacilor.

Saffy a zdrobit sardinele într-un castronaș de porțelan, observând crăpătura fină ca un fir de păr doar după ce nu mai rămăsesse nimic din forma inițială a peștilor. Dacă povestea cu găinile nu avea nici o importanță, alături de tapetul pe care îl descoperise că se cojea de pe hornul din salonul cel mare, acesta era cel de-al doilea semn al decli-

nului descoperit în mai puțin de câteva ore. Așa că-și puse în minte să verifice cu atenție farfuriile pe care le scosese pentru cină, ca să le ascundă pe cele ciobite, căci era exact semnul de uzură care o făcea de obicei pe Percy să-și iasă din fire și, deși admira devotamentul surorii sale față de castelul Milderhurst, mânia ei nu ar fi ajutat la crearea atmosferei primitoare pe care și-o dorea în seara aceea.

Apoi, dintr-odată, s-au întâmplat mai multe lucruri: ușa s-a crăpat, Saffy s-a speriat și din furculiță i-a căzut o rămășiță de oase de sardele.

— Domnișoară Saffy!

— Ah, Lucy, slavă Domnului! a exclamat Saffy, strângând furculița la piept. Am îmbătrânit cu zece ani de spaimă!

— Îmi pare rău. Credeam că sunteți în grădină să luați flori pentru salon... Am vrut doar să... Venisem să văd...

Servitoarea și-a pierdut șirul vorbelor când s-a apropiat și-a văzut peștele strivit, conserva deschisă și s-a fâstâcit de tot când s-a uitat în ochii lui Saffy.

— Domnișoară Saffy!?! a exclamat ea, cu ochii ieșiți din orbite. N-am crezut că o să...

— Vai de mine, nu... nu... a fluturat Saffy din mâini să o oprească, zâmbind și ducând un deget la buze. Șșș, Lucy, dragă! Nu-s pentru *mine*! Le păstrez pentru fete.

— Așa, a răsuflat Lucy ușurată. Atunci e altceva, nu-i așa? N-aș vrea ca Dumnealui, a urmat ea ridicând ochii pios în tavan, să se supere, chiar după atâta timp.

— Asta ne-ar mai trebui în seara asta, a încuviințat Saffy, să se mai răsucescă și tata în mormânt. Vrei să-mi dai niște aspirine de-acolo? a rugat-o ea făcându-i semn cu capul către cutia de prim-ajutor.

Lucy s-a încruntat îngrijorată:

— Dar nu vă simțiți bine?

— Nu eu, fetele, sunt tare nervoase, biete de ele, și nimic nu le liniștește mai bine ca aspirina. poate doar o dușcă de gin, dar asta ar fi de-a dreptul nesăbuit.

Saffy a început să zdrobească aspirina cu dosul unei linguri.

— Știi, nu le-am mai văzut atât de răvășite de la raidul din zece mai.

— Să nu ziceți că simt că vine alt bombardament? a exclamat Lucy pälind.

– Nu cred. Hitler are alte treburi, o să înceapă iarna mărșăluind, ca să-și mai bată capul și cu noi. Cel puțin așa zice Percy. După ea, ar trebui să ne lase în pace cel puțin până după Crăciun. E cumplit de dezamăgită.

Saffy mai amesteca încă pasta de pește și trăsesese aer în piept ca să poată vorbi mai departe, când și-a dat seama că Lucy se îndrepta spre sobă. Mișcările ei lăsau să se vadă că nu asculta cătuși de puțin ce spunea ea și, brusc, Saffy s-a simțit prost, asemenea găinilor ei care, câteodată când aveau chef de cotcodăcit, se mulțumeau și cu tovărășia unei porți.

– Dar uite cum bat câmpii, s-a domolit ea, tușind stânjenită. N-ai venit în bucătărie să mă auzi vorbind despre fete și să te țin din treabă.

– Nicidecum.

Lucy a închis ușa cuptorului și s-a îndreptat de șale, cu obrazii prea rumeni ca să fie de vină doar dogoarea cuptorului. Saffy și-a dat seama că stânjeneala de adineauri nu fusese o închipuire de-a ei, ceva din ceea ce spusese sau făcuse îi risipise lui Lucy buna dispoziție și se simțea îngrozitor de prost.

– Venisem să verific plăcinta de iepure, ceea ce am și făcut, și să vă spun că tot n-am găsit lingura de argint de servit pe care ați vrut-o, dar am pus alta pe masă, care o să meargă la fel de bine. Am adus jos și niște discuri trimise de domnișoara Juniper de la Londra.

– În salonul albastru?

– Sigur că da!

– Perfect.

Era salonul cel mai mare și era firesc să-l primească pe domnul Cavill acolo. Percy nu fusese de acord, dar asta era de așteptat. Era furi-oasă de săptămâni întregi, tropăind pe coridoare, prevăzând că sfârșitul pământului avea să vină în iarna aceea, bombănind despre lipsa de combustibil, despre extravaganta de a mai încălzi o încăpere atâta timp cât salonul galben era oricum încălzit zilnic. Dar Percy urma să-și revină în cele din urmă, așa făcea întotdeauna. Saffy scutură energic furculița de marginea castronului.

– Ce bine v-a ieșit crema de vanilie. E grozavă, bine legată, chiar și fără lapte, a spus Lucy dând un pic capacul la o parte.

– Vai, ce drăguță ești, Lucy! Am făcut-o cu apă până la urmă, și-am îndulcit-o cu un pic de miere, ca să păstrez zahărul pentru gem. Nu

mi-am imaginat că o să ajung să mulțumesc războiului pentru ceva, dar nu știu cum aș fi putut să trăiesc o viață fără să cunosc bucuria de a fi creat cea mai desăvârșită cremă fără lapte!

— Câți londonezi n-ar da orice să știe rețeta asta? Îmi scrie verișoară-mea că primesc acum doar un kil' de lapte pe săptămână de persoană. Vă puteți închipui una ca asta? Ar trebui să scrieți cum ați făcut crema asta și să trimiteți rețeta la *Daily Telegraph*. Ar publica-o negreșit, fiți sigură.

— Știi și eu? a spus Saffy gânditoare.

Încă ceva de publicat, de adăugat la mica ei colecție. Fără să fie un adaos neapărat sănătos, dar măcar o notiță de ziar. Orice va fi de folos când va veni vremea să-și trimită manuscrisul, și cine știe ce ar putea ieși din asta. Lui Saffy chiar îi surâdea ideea unei rubrici regulate, ceva de genul „Cusături pentru toți – Sfaturile lui Saffy pentru Doamne“, cu o mică emblemă într-un colț – cum ar fi fost mașina ei de cusut Singer 201K sau chiar una dintre găinile ei. A zâmbit, mulțumită și amuzată de acest vis de parcă s-ar fi întâmplat deja aievea.

Între timp Lucy continua să sporovăiască despre verișoara ei din Pimlico și despre rația de un ou ce li se dădea o dată la două săptămâni.

— Iar al ei de săptămâna trecută era clocit, dacă vă puteți închipui! Și nici n-au vrut să-i dea altul în loc.

— Dar asta e de-a dreptul josnic, a exclamat Saffy uimită.

Rubrica lui Saffy, „Cusături pentru toți“, ar avea o mulțime de lucruri de spus pe teme de genul acesta și nu s-ar sfii să facă gesturi generoase drept recompensă.

— Uite ce-i, să-i trimiți câteva ouă din partea mea, și să iei și tu câteva pentru tine.

Chipul lui Lucy n-ar fi putut radia mai multă fericire nici dacă ar fi primit bucăți de aur curat, iar Saffy s-a simțit brusc stânjenită, alungându-și din minte imaginea rubricii de ziar ce i-ar purta numele.

— Noi avem mai multe ouă decât putem mânca, s-a scuzat ea, și m-am tot gândit cum aș putea să-mi arăt recunoștința față de tine, mi-ai fost de mare ajutor de atâtea ori de când a început războiul.

— Vai, domnișoară Saffy!

— Să nu uităm că aș spăla și-acum rufele cu zahăr pudră dacă n-ai fi fost tu!

— Ei bine, atunci, vă mulțumesc foarte mult, primesc darul dumneavoastră cu multă recunoștință.

Au început să înfășoare amândouă ouăle în bucăți din zierele păstrate după sobă și, pentru a suta oară în ziua aceea, Saffy se gândea cât de mult îi place să fie în tovărășia fostei lor servitoare și ce păcat era că o pierduseră. Așa că s-a hotărât, pentru când avea să se mute în micuțul ei apartament, să îi dea adresa lui Lucy și să o încurajeze să treacă pe la ea la ceai ori de câte ori va veni prin Londra. Fără îndoială că Percy va avea ceva de spus pe tema asta, căci avea idei destul de învechite despre clasele sociale și amestecul lor, dar Saffy știa ea ce știa: prietenii trebuiau prețuiți atunci când îi găseai.

De afară a răzbătut bubuitul unui tunet și Lucy și-a plecat capul să se uite pe fereastra înnegrită de deasupra chiuveței. A privit cerul care se întuneca tot mai mult și s-a încruntat.

— Dacă nu mai e nimic altceva de făcut, domnișoară Saffy, termin ce-am început în salon și mă duc. Se pare că s-a mai liniștit vremea afară și mai trebuie să merg și la o adunare în seara asta.

— La corpul de voluntari, nu?

— Sunt de serviciu la cantină, trebuie și voinicii ăia de soldați să fie hrăniți.

— Așa-i trebuie, adăugă Saffy. Și pentru că a venit vorba, am croșetat niște păpușele pentru licitațiile voastre de strângere de fonduri, poți să le duci în seara asta: sunt sus, acolo unde e și — făcând o pauză dramatică — rochia!

— Ați terminat-o! a exclamat Lucy în șoaptă, trăgând aer în piept.

— Sigur, să o poată îmbrăca diseară. Am agățat-o în camera din pod, așa că o să dea imediat cu ochii de ea.

— Atunci sigur că am să bag și eu capul pe ușă să o văd. Ia spuneți-mi, e frumoasă?

— E divină.

— Îmi pare tare bine! a spus Lucy, șovăind o clipă, după care a apucat mâinile lui Saffy într-ale ei. Totul o să iasă de minune, o să vedeți! O seară atât de specială... să vină domnișoara Juniper înapoi de la Londra!

— Sper să nu întârzie trenurile din cauza vremii.

— O să fiți tare bucuroasă să o vedeți în fine acasă și să vă asigurați că n-a pățit nimic.

– N-am închis ochii de când a plecat

– Sigur că sunteți îngrijorată, s-a grăbit Lucy să spună clătînând din cap înțelegătoare. I-ați fost ca o mamă, și o mamă nu doarme nici odată liniștită când duce grija copilului.

– Vai, Lucy! Nici nu știi ce îngrijorată am fost! Mi-a fost atât de frică. De parcă mi-aș fi ținut răsufarea luni de-a rândul.

– Și n-a mai avut nici o... întâmplare, nu ?

– Nu, din fericire, sunt sigură că ne-ar fi spus dacă ar fi avut ceva. Nici Juniper nu poate ascunde ceva atât de serios...

Ușa s-a dat de perete și ele au tresărit. Lucy a țipat și Saffy abia s-a abținut să nu țipe și ea, amintindu-și totuși să curețe iute cutia de conserve înainte de a o ascunde la spate. Era doar vântul, care bătea tot mai tare afară, dar această întrerupere a fost îndeajuns ca să risipească atmosfera plăcută dinăuntru și să alunge zâmbetul de pe chipul lui Lucy. Și-atunci Saffy și-a dat seama de ce stătea Lucy ca pe ghimpi.

Gândindu-se mai bine, s-a hotărât să nu spună nimic, ziua era pe sfârșite și, uneori, cu cât vorbești mai puțin, cu atât ai mai puțin de îndreptat, dar petrecuseră o după-amiază atât de plăcută, muncind împreună în bucătărie și în salon, și Saffy dorea să pună lucrurile la punct. Îi era îngăduit și ei să aibă prieteni – chiar avea *nevoie* de prieteni –, indiferent ce zicea Percy.

– Câți ani aveai când ai început să lucrezi la noi, Lucy? a început ea, dregându-și ușor vocea.

– Șaisprezece, s-a auzit răspunsul încetișor, așa cum se și așteptase.

– Acum douăzeci și doi de ani, nu-i așa?

– Douăzeci și patru, era în 1917.

– Știi că tu ai fost întotdeauna favorita tatei.

În cuptor, umplutura din plăcintă începuse să sfârșie între foi. Fosta servitoare și-a îndreptat spatele și-a oftat, dinadins încet.

– Dânsul a fost bun cu mine.

– Și să știi că Percy și cu mine ținem foarte mult la tine.

Terminând ouăle de înfășurat, Lucy nu mai avea cu să-și facă de lucru la celălalt capăt al mesei. Și-a încrucișat brațele și-a spus abia perceptibil:

– E frumos din partea dumneavoastră să spuneți asta, domnișoară Saffy, dar nu are rost.

– Doar dacă... te răzgândești vreodată, când s-or mai aranja lucrurile, și ai vrea să vii înapoi...

– Nu, mulțumesc, nu.

– Iartă-mă, Lucy dragă, dacă te-am stânjenit în vreun fel. N-aș fi suflat o vorbă, dar nu vreau sub nici o formă să mă judeci greșit. Percy nu a avut intenții rele, să știi. Așa e ea!

– Haideți să nu mai vorbim de asta, zău așa.

– Știi că nu-i plac schimbările. Nu i-au plăcut niciodată. Era să moară de dor când au trimis-o la spital cu scarlatină, când era mică. Știi, mă gândesc câteodată, a schimbat ea vorba, că ar fi fericită dacă am rămâne toate trei surorile aici, la Milderhurst, pentru totdeauna. Ți-ai putea închipui? Toate trei, bătrâne, cu părul atât de alb și de lung, până la călcâie!

– Cred că domnișoara Juniper ar avea ceva de zis despre asta.

– Desigur.

Ca și ea, de altfel. Brusc a simțit nevoia să-i spună lui Lucy totul despre micul apartament din Londra, cu birouașul de sub fereastră, radioul de pe poliță, dar s-a abținut. Nu era momentul potrivit.

– Oricum, ne-a părut atât de rău că ne-ai părăsit după toți anii ăștia.

– E război, domnișoară Saffy, și trebuia să fiu și eu de folos cu ceva, apoi s-a mai prăpădit și mama și... cu Harry...

– Nu-i nevoie să-mi explici, a spus Saffy, fluturând din mână. Înțeleg foarte bine. Chestiuni de suflet... Avem cu toții o viață de trăit, Lucy, mai ales în vremurile astea. Războiul te face să alegi ce e mai important, nu-i așa?

– Trebuie să plec și eu!

– Bine, atunci. Și-o să ne vedem curând. Poate săptămâna viitoare, să facem niște murături pentru licitațiile voastre? Am dovlecei...

– Nu, a spus Lucy cu o voce sugrumată. Nu mai trec pe-aici. N-ar fi trebuit să vin nici astăzi, dar erați copleșită de-a binelea.

– Dar, Lucy...

– Vă rog să nu mă mai chemați, Saffy, nu se cuvine.

Saffy nu-și găsea cuvintele. S-a auzit încă o pală puternică de vânt și un zgomot îndepărtat de tunet. Lucy a adunat marginile șervetului cu ouă.

– Trebuie să plec, a spus ea pe un ton mai blând de data asta, ceea ce a fost și mai rău, căci a făcut-o pe Saffy să lăcrimeze.

— O să iau păpușile, am să arunc un ochi și la rochia lui Juniper și-apoi am să mă duc.

Și s-a făcut nevăzută.

Ușa s-a închis în urma ei, și Saffy a rămas din nou singură în bucătăria plină de aburi, ținând strâns în mâini un castronaș cu pește zdrobit, căznindu-se să înțeleagă ce se întâmplase de-și pierduse prietena.

3

Percy a coborât povârnișul străzii Tenterden pe bicicletă, fără frână, făcând să scrâșnească pietrișul de la marginea aleii, apoi a sărit jos.

— *Îndărăt acasă, îndărăt acasă, tra-la-la!*¹ a șoptit ea simțind pietrișul cum îi scârțâie sub tălpile bocancilor.

Doica le învățase cântecelul acesta când erau foarte mici, cu zeci de ani în urmă, și îi venea în minte ori de câte ori intra pe alee din drumul mare. Așa se-ntâmpla cu unele melodii, cu unele înlănțuiri de cuvinte: ți se cuibăreau în cap și nu mai scăpai de ele oricât de mult ai fi vrut. Dar ea nici n-ar fi vrut să scape de cântecelul acesta. Draga lor doică, cu mânuțele ei rozulii, atât de sigură pe ea când le vorbea, așezată la gura sobei, adormindu-le cu clinchetul andrelor ei. Ce-au mai plâns când a împlinit nouăzeci de ani și a plecat la o nepoată în Cornwall! Saffy chiar a amenințat că se aruncă de la fereastra mansardei, dar, din păcate, cum lucrurile așa fuseseră stabilite dinainte, doica a rămas neînduplecată.

Deși întârziase destul de mult deja, Percy a preferat să o pornească pe jos pe aleea către castel decât să se urce din nou pe bicicletă, să poată privi câmpurile bine cunoscute cum se întind în toate părțile. Ferma și cuptorul de uscat hameiul în stânga, moara mai încolo, pădurea departe, undeva în dreapta. Amintirile atâtor amiezi petrecute în copacii pădurii Cardarker i se ițeau printre umbrele răcoroase. Spaima amețitoare a fugii din calea negustorilor de sclavi, căutările nesfârșite de oase de dragoni, drumețiile făcute cu tata în căutarea unor vechi căi romane...

---

1 „Home again, home again, jiggety jig!": refrenul unui cântecel pentru copii.

Aleea nu era prea abruptă și nu din lipsă de pricepere a preferat să o ia pe jos, și nu pe bicicletă, lui Percy îi plăcea să se plimbe. Și tatăl lor fusese un mare pasionat al mersului pe jos, mai ales după Războiul cel Mare. Înainte de a i se publica nuvela și de a le părăsi ca să se ducă la Londra. Înainte de a o fi cunoscut pe Odette și de a se fi recăsătorit, când a încetat să mai fie al lor. Doctorul îi zisese că plimbările zilnice îi făceau bine la picior și începuse să cutreiere pe câmp cu bastonul pe care i-l lăsase domnul Morris după una dintre vizitele bunicii.

– Vezi cum vârful lui se-aruncă înaintea mea la fiecare pas? a întrebat-o el, pe când mergeau de-a lungul pârâului Roving într-o după-amiază de toamnă. Așa trebuie să fie. Bun, zdravăn. Să-mi aduc aminte!

– Ce să-ți aduci aminte, tată?

El s-a încruntat către malul alunecos de parcă acolo, printre trestii, s-ar fi ascuns vorbele potrivite.

– Păi... că și eu sunt bun și zdravăn, așa cred.

Atunci nu a înțeles ce voia să spună, a bănuțit doar că era încântat de greutatea bastonului. Și n-a mai insistat, căci statutul lui Percy de tovarăș de plimbare era destul de incert și regulile erau stricte. După părerea lui Raymond Blythe, mersul pe jos era dedicat contemplației și, doar rareori, când ambele părți socoteau de cuviință, se putea vorbi despre istorie, poezie și natură. Guralivii nu erau tolerați și, odată categorisit ca atare, nu mai aveai nici o șansă, spre necazul bieteii Saffy. De câte ori nu întorsese Percy capul spre castel, când o pornea cu tata la plimbare, ca să o vadă pe Saffy smiorcăindu-se la fereastra camerei copiilor. Lui Percy i se rupea inima de mila surorii ei, dar nu suficient de tare cât să rămână cu ea acasă. Își imagina că asta era recompensa ei pentru nenumăratele dăți când Saffy îl acapara pe tata, făcându-l să zâmbească amuzat când îi citea povestioarele inteligente pe care le născocise. Și, mai recent, pentru lunile pe care le petrecuseră numai ei doi, imediat după ce el se întorsese din război, când Percy fusese la spital cu scarlatină.

Ajungând la primul pod s-a oprit, sprijinindu-și bicicleta de parapet. De acolo nu se vedea castelul, care rămânea ascuns în pădure, ca să apară pe de-a-ntregul doar când ajungea în dreptul celui de al doilea pod, mai mic. S-a aplecat peste balustradă, scrutând pârâul puțin adânc de dedesubt. Apa se răsucea și susura în locul unde malurile se lăteau,

șovăind parcă un pic înainte de a-și urma calea spre pădure. Iar umbra lui Percy, profilându-se întunecată, pe fundalul reflexiei cerului alburu, tremura în mijlocul apei, acolo unde era mai netedă și mai adâncă.

Dincolo de pârâu era câmpul de hamei, unde fumase prima țigară. Era împreună cu Saffy și chicoteau emoționate că furaseră porttiga-retul unuia dintre prietenii înfumurați ai tatei, care își prăjea gleznela umflata lângă lac, într-o zi toridă de vară.

O țigară...

Percy și-a pipăit buzunarul de la piept al uniformei, simțind cilindrul tare. Dacă tot și-a răsucit blestemăția aia, n-ar fi mai bine să se și bucure de ea? Era convinsă că, odată cuprinsă de zarva de la castel, nici gând să mai poată fuma liniștită o țigară.

S-a întors, sprijinindu-se de grilajul podului, a aprins un chibrit și a tras fumul adânc în piept, ținându-și răsuflarea o clipă înainte de a-l lăsa să iasă. Doamne, cât de mult îi plăcea tutunul! Bănuia uneori că ar fi putut trăi fericită de una singură, fără să schimbe o vorbă cu nimeni, cu condiția să rămână aici, la Milderhurst, cu o provizie zdravănă de țigări, care să-i ajungă toată viața.

Dar nu fusese mereu atât de singuratică. Și chiar și acum era convinsă că asta era doar o închipuire, deși avea și părțile ei bune. O închipuire. N-ar putea să stea vreodată fără Saffy, oricum nu prea mult timp. Sau fără Juniper. Trecuseră patru luni de când sora lor mai mică plecase la Londra și ele două, cele rămase acasă, se comportaseră ca niște babe cicălitoare: bătându-și capul dacă o avea suficiente șosete groase, trimițându-i ouă proaspete prin oricine aflau că se duce la Londra, citind scrisorile cu voce tare la micul dejun, încercând să ghicească în ce toane era, ce gândea, dacă era sănătoasă. Scrisori în care – *à propos*, doamnă Potts – nu se pomenea nici pe departe de vreo șansă de căsătorie. Simpla idee putea stârni râsul oricui o cunoștea pe Juniper. În vreme ce unele femei erau făcute pentru căsnicie și cărucioare de copii în holul casei, altele nu aveau nici pe departe astfel de înclinații. Iar tata a știut asta și de aceea a aranjat lucrurile așa, ca să se asigure că Juniper va fi îngrijită și după ce nu va mai fi el.

Percy a pufnit dezgustată și-a strivit sub talpă țigara stinsă. Cu gândul la poștăriță și-a amintit de scrisorile pe care le luase și le-a scos din geantă, găsindu-și o scuză să mai rămână un pic liniștită, de una singură.

Erau trei cu toatele, așa cum spusese și doamna Potts: un pachetel de la Meredith pentru Juniper, un plic scris la mașină pentru Saffy și o scrisoare pentru ea. Scrisul acela lăbărțat nu putea fi al altcuiva decât al verișoarei Emily, și Percy a rupt nerăbdătoare plicul, aplecând hârtia ca să poată citi în lumina slabă a amurgului.

Cu excepția întâmplării aceleia când i-a vopsit albastru părul lui Saffy, Emily purtase mereu titlul de Verișoara Preferată de-a lungul copilăriei gemenelor Blythe. Cum singura concurență venea din partea verilor îngâmfaiți de la Cambridge, de la verii ciudați și piperniciți din nord și de la sora mai mică a lui Emily, Pippa, al cărei nărav de a se smiorcăi la cea mai mică provocare o descalificase pe loc, această titulatură îi era acordată cu toată convingerea. Orice vizită a lui Emily era o mare sărbătoare la Milderhurst și, în lipsa ei, copilăria gemenelor ar fi fost mult mai tristă. Percy și Saffy erau foarte apropiate, fiind gemene, n-aveau încotro, dar legătura dintre ele nu îi excludea pe alții. Erau într-adevăr o pereche a cărei prietenie se-mbogătea prin alăturarea unei a treia persoane. E drept că satul era plin de copii cu care s-ar fi putut juca dacă n-ar fi fost neîncrederea tatălui lor față de străini. Bietul lor tată a fost un snob îngrozitor, în felul lui, dar ar fi fost foarte uimit să audă că este categorisit astfel. Căci el nu punea preț pe bani sau pe rang, ci pe inteligență; singura avere cu care dorea să se înconjoare era talentul.

Binecuvântată cu amândouă, Emily primise încuviințarea lui Raymond Blythe și astfel era chemată să stea la Milderhurst în fiecare vară. Ajunsese chiar să fie invitată la Serile Familiei Blythe, un concurs instituit de bunica când tatăl lor era mic.

În diminețile când erau binedispuși se anunța: „Seara Familiei Blythe“ și întreaga casă fremăta de emoție toată ziua. Erau scoase dicționarele, creioanele, se ascuțeau mințile și-n cele din urmă, după cină, toată lumea se aduna în salonul cel mare. Concurenții își ocupau locurile la masă sau în fotoliile preferate și tata își făcea, în fine, apariția. Întotdeauna, în ziua concursului, se retrăgea de unul singur în turn ca să-și pregătească lista de întrebări, iar pronunțarea lor era o adevărată ceremonie. Detaliile jocului variau, dar de obicei se indica un loc, un personaj sau un cuvânt și se răsuca clepsidra bucătăresei cu ajutorul căreia cronometrau fiertul ouălor și începea întrecerea care consta în scrierea celei mai atractive povești.

Percy, care era deșteaptă, dar nu strălucea, și-i plăcea mai mult să asculte decât să povestească, scria încet și meticolos când se enerva și făcea ca totul să pară îngrozitor de rigid, urâse și disprețuise aceste concursuri până când, pe la doisprezece ani, a descoperit că putea să scape de scris dacă ținea scorul. Și-așa, în timp ce Emily și Saffy – a căror dragoste reciprocă le sporea concurența – asudau scriind, încruntându-și sprâncenele, mușcându-și buzele și mișcându-și cu iuțea creioanele pe foaie, aspirând cu ardoare la laudele tatei, Percy stătea senină în așteptarea amuzamentului. Fetele scriau într-un stil asemănător, poate Saffy să fi avut un vocabular mai bogat, totuși, umorul răutăcios al lui Emily o ridica mai presus și, o vreme, era limpede că tata bănuia că talentul familiei înflorise mai ales în sufletul ei. Dar asta era înainte de nașterea lui Juniper, desigur, care avea un talent precoce ce înlăturase orice alt concurent.

Și chiar dacă Emily a simțit răceala tatei când atenția lui s-a îndreptat în altă parte, și-a revenit destul de repede. Vizitele ei au continuat cu aceeași regularitate și bucurie ani de-a rândul, mult timp după ce încetaseră să mai fie copii, până în vara aceea a anului 1925, înainte de a se mărita, când a încetat totul. Percy era convinsă că marele noroc al lui Emily fusese că, în ciuda talentelor ei, nu avea nici pe departe un temperament artistic. Era prea echilibrată, prea bună la sport, prea veselă și plăcută ca să o ia pe calea scrisului. N-avea nici cea mai mică urmă de nevroză. Așa că i-a priit de minune soarta care i s-a ivit după ce a căzut din grațiile tatei: căsătoria cu un om de treabă, câțiva copii cu nasuri pistruiate, o casă impunătoare la malul mării și, mai nou, după cum îi scria acum, o pereche de purcei îndrăgostiți. Scrisoarea întregă era plină de povești amuzante din satul aflat în comitatul Devonshire unde locuia Emily: vești despre soțul ei și despre băieți, pătaniile ofițerilor din ținut, bătrâna ei vecină obsedată de pompa cu clemă... Și totuși Percy a râs citind-o. Ajunsesse la sfârșit și tot mai zâmbea încă; a împăturit scrisoarea cu grijă și a vârat-o la loc în plic.

A rupt-o în două și-apoi în patru, înfundând-o cât mai adânc în buzunarul uniformei în timp ce suia pe alee. Și-a pus în minte să nu uite să scoată crâmpeiele de hârtie din buzunar înainte să-și dea uniforma la spălat. Dar mai bine era să le ardă chiar în seara aceea, ca Saffy să nu mai afle nimic.

Nimeni nu se mirase când Juniper, singura dintre cele trei surori care nu dormise în camera copiilor când fusese mică, se sculase în dimineața zilei când împlinea treisprezece ani și-și azvârlise câteva lucruri preferate într-o față de pernă, și-o pornise-n sus pe scări ca să ocupe camera de dormit din pod. Gestul acesta contrariant se potrivea perfect firii lui Juniper, atât de apreciată și iubită, încât, ori de câte ori venea vorba despre asta în anii care au urmat, întâmplarea părea absolut normală și se pomeneau întrebându-se dacă nu cumva fusese plănuită dinainte. În ceea ce o privea, Juniper nu spusese aproape nimic, nici atunci și nici mai târziu: într-o zi se culca în odăița ei de la etajul al doilea, iar într-alta trona peste întreaga mansardă. Și ce mai puteai zice?

Dar mai important decât strămutarea lui Juniper în pod era, după Saffy, felul în care purta după ea trena invizibilă a unei splendori ciudate. Mansarda - un adevărat post de observație în castel, locul unde copiii erau ferecați prin tradiție până când vârsta sau schimbarea statutului îi îndreptătea să fie băgați în seamă de adulți, încăperea cu tavane joase și șoricei țâfnoși, cu ierni reci de-ți îngheța scăfârlia și veri toride, locul prin care treceau toate hornurile în drumul lor către libertate - începea brusc să prindă viață. Oameni care nu aveau de ce să se căznească să urce atâtea trepte începeau să se îngămădească în camera copiilor.

- Doar bag capul pe ușă, obișnuiau ei să spună înainte de a se face nevăzuți în casa scărilor, ca să reapară spășiți, un ceas și ceva mai târziu. Saffy și Percy schimbau priviri amuzate și se distrau imaginându-și ce Dumnezeu o fi putut face un oaspete neașteptat când se știa clar un singur lucru: Juniper nu făcuse nicidecum pe gazda. Nu că sora lor mai mică era nepoliticoasă, doar că nu era cătuși de puțin sociabilă și nu iubea nimic mai tare decât propria sa tovărășie. Ceea ce era foarte bine, dat fiind că nu i se dăduse ocazia să întâlnească prea multă lume. Nu avea veri de seama ei, nici prieteni de familie, iar tata insistase să facă școala acasă. Singurul lucru pe care Saffy și Percy și-l puteau imagina era că Juniper nici nu-și băga musafirii în seamă, lăsându-i să hălăduiască nestingheriți prin învâlmășeala camerei ei până când se plictiseau

suficient și se hotărau singuri să plece. Era una dintre cele mai ciudate și mai indescritibile calități ale lui Juniper: o atracție atât de puternică, că merita să fie studiată și diagnosticată medical. Chiar și cei care nu o plăceau cătuși de puțin doreau să fie ca ea.

Ultimul lucru care o preocupă acum pe Saffy, pe când urca ultima parte a scării pentru a doua oară în ziua aceea, era descifrarea misterelelor farmecului surorii ei mai mici. Furtuna se întetea mai iute decât s-ar fi mobilizat patrurile de pază ale domnului Potts și ferestrele de la camera din mansardă erau deschise. Băgase asta de seamă când se afla lângă cotețul găinilor, mângâind-o pe Cucoana și întrebându-se care ar fi putut fi motivul răcirii bruște a lui Lucy. Atenția i-a fost atrasă de o lumină aprinsă și, când și-a ridicat privirea, a văzut-o pe Lucy în camera de cusut, strângând păpușile pentru spital. A urmărit-o apoi cum a trecut ca o umbră prin dreptul ferestrei de la etajul al doilea, deschizând ușa holului și lăsând să se reverse lumina zilei. După un minut și ceva, o altă lumină a pălpâit mai sus, în casa scării ce ducea spre pod. Și abia atunci și-a amintit de ferestre. Le deschisese chiar ea de dimineață, sperând că aerul curat va alunga izurile stătute adunate de atâtea luni. Deși își dorea nespus asta, Saffy se îndoia că ar fi fost cu putință, dar, cu siguranță, era mai bine să încerce și să nu reușească, decât să stea cu brațele încrucișate. Acum, când stătea să plouă, trebuia să le închidă. A așteptat să se stingă lumina în casa scării, apoi a mai stat încă vreo câteva minute, după care a pornit în sus pe scări, considerând că nu mai are cum să dea peste Lucy acolo.

Pășind cu grijă peste cea de a treia treaptă de sus – asta i-ar mai fi trebuit în seara aceea, să trezească fantoma unchiului ei – a deschis ușa camerei copiilor și a aprins lumina. Becul a luminat slab, ca toate celelalte din castel, iar ea a rămas o vreme în prag. Lăsând deoparte lumina chioară, așa i se întâmpla ori de câte ori se aventura pe teritoriul lui Juniper. Căci își imagina că existau multe încăperi pe lumea asta și era mai înțelept să-ți croiești întâi o cale, înainte de a încerca să intri. A spune că era mizerie ar fi poate prea mult, dar nici prea departe de adevăr nu era.

Mirosul persista, un amestec de tutun stătut și cerneală, câine ud și excremente de șoareci, și adierea vântului dintr-o singură zi nu

fusese de ajuns să-l împrăştie. Mirosul de câine era ușor de explicat, căci Poe, javra lui Juniper, topit de dorul ei, se tot târa între aleea din față și capul patului ei. Cât despre șoareci, Saffy nu-și dădea seama dacă Juniper îi hrănea deliberat sau dacă micii oportuniști profitau de neglijența ei. Oricum, ambele variante erau posibile. Și, chiar dacă nu ar fi mărturisit-o niciodată cu voce tare, lui Saffy chiar îi plăcea mirosul lor, îi aducea aminte de Clementina, pe care o cumpărase de la raionul de animale de companie de la Harrods în ziua când împlinise opt ani. Îna i-a fost o prietenă desăvârșită până când a avut o înfruntare nefericită cu Cyrus, șarpele lui Percy. Șobolanii erau o rasă pe nedrept blamată, mult mai curați decât își închipuiau oamenii și foarte buni prieteni, o adevărată castă nobilă a rozătoarelor.

După ce s-a dumirit cum și-ar fi putut face mai ușor drum către fereastră - rezultatul unei expediții anterioare -, Saffy abia a reușit să se miște printre maldărele de lucruri. Dacă ar mai fi trăit doica să vadă cum arată camera acum! S-au dus de mult zilele senine, cu impecabila ei curățenie, cu laptele băut sub supraveghere la cină, cu măturica folosită serile să adune ultimele firimituri, cu ambele birouașe împinse la perete, cu mirosul persistent de ceară de albine și săpun Pears. Ei, dar vremea doicii apusese de mult și fusese înlocuită de anarhie, după părerea lui Saffy. Peste tot numai hârtii, pline de însemnările ciudate ale lui Juniper, desene, întrebări pe care și le adresa sieși, ghemotoace de praf adunate în voie pe lângă plinte, precum mamele care-și însoțesc fetele la bal. Pe pereți erau lipite tot felul de lucruri, fotografiile cu oameni și locuri, cuvinte adunate la întâmplare care îi atrăseseră atenția lui Juniper pentru motive greu de înțeles. Iar podeaua era o mare de cărți, îmbrăcăminte, cești murdare, scrumiere improvizate din orice, păpuși favorite cu ochii căzuți, bilete vechi de autobuz cu notițe mângălite pe margini. Pe Saffy o apucă amețeala și greața. Acolo, sub pătură, era o coajă de pâine? Atunci trebuie să fi fost pietrificată de-a dreptul, o adevărată piesă de muzeu.

Deși a face curățenie în urma lui Juniper era un obicei prost, împotriva căruia Saffy luptase din greu și pe care izbutise să-l învingă, de data aceasta nu s-a putut abține. Dezordinea era una, iar mâncarea altceva! S-a aplecat înfiorată și-a luat pătura cu coajă cu tot îndreptându-se apoi către cea mai apropiată fereastră unde a azvârlit pâinea,

ascultând-o cum cade pe iarba din șanțul de apărare de dedesubt. Apoi, cutremurându-se din nou, a scuturat pătura și a lăsat geamul în jos, trăgând bine draperiile de camuflaj.

Pătura zdrențuită trebuia spălată și cârpită, dar deocamdată era de-ajuns pentru ziua respectivă. Așa că Saffy s-a mulțumit să o împăturească, dar nu prea bine – deși puteai bănuși că Juniper nici nu va băga de seamă și nici nu-i va păsa –, doar cât să-i dea o aparență de rânduială. Pătura aceea, se gândea ea, trăgând-o bine de colțuri cu brațele larg deschise, merita o soartă mai bună decât să stea azvârlită pe jos, acoperind o bucată de pâine mucegăită. Fusese primită în dar, cu mulți ani în urmă, de la una dintre nevestele țăranilor de pe moșie, care o făcuse special pentru ea. Acesta era genul de afecțiune spontană pe care Juniper îl inspira tuturor. Și dacă oricine ar fi fost emoționat de un astfel de gest și s-ar fi simțit obligat să aibă mai multă grijă de acel obiect, Juniper nu se comporta deloc așa. Nu punea nici un preț pe creațiile altora, cum nici pe ale ei nu dădea doi bani. Și aceasta era una dintre trăsăturile firii ei pe care Saffy nu le putea înțelege, se gândea ea, privind la avalanșa de hârtii azvârlite pe jos.

S-a uitat în jur după un loc unde să pună pătura, ca apoi s-o lase pe un scaun din apropiere. Pe un teanc de cărți stătea deschis un volum și Saffy, pătimașă iubitoare de literatură, nu s-a putut abține să nu o răsfoiască să vadă ce era. *Cartea lui Moș Oposum despre Pisicile Poznașe*¹, cu o dedicație pe care T.S. Eliot i-o făcuse lui Juniper când venise la ei în vizită și tata îi arătase niște poezii de-ale ei. Saffy nu știa ce să creadă despre Eliot, îl admira, desigur, ca mânduitor de cuvinte, dar avea un pesimism în suflet, o viziune întunecată care o făcuse să întrevadă mai degrabă partea lui dură. Nu atât în poeziile despre pisici, care erau doar niște capricii, ci în celelalte poeme. Obsesia lui pentru ticăitul ceasurilor și trecerea timpului era o cale sigură către depresie, fără de care Saffy ar fi trăit mult mai bine.

Ce credea Juniper despre asta era destul de neclar. Ceea ce nu era surprinzător deloc. Dacă Juniper ar fi fost un personaj dintr-o carte,

---

¹ *Old Possum's Book of Practical Cats*. Poeme de T.S. Eliot, publicate în 1939, care au stat la baza musicalului de mare succes *Cats* de Andrew Lloyd Weber. Cartea a fost tradusă la Editura Humanitas în anul 2009.

se gândea Saffy adesea, ar fi putut fi evocată prin intermediul descrierii celorlalți, al căror punct de vedere ar fi fost greu de intuit, de fapt. Autorului i-ar fi fost probabil folositoare cuvinte precum: „dezarmantă“, „eterică“ și „ademenitoare“, dar și „impetuoasă“ și „nesăbuită“ și chiar, în unele împrejurări, „violentă“, deși Saffy știa prea bine că nu trebuia să spună asta cu voce tare. Folosind cuvintele lui Eliot, era doar Pisica *Au Contraire*. Saffy a zâmbit, încântată de asociere, și și-a șters degetele de poala fustei. Juniper avea într-adevăr ceva de felină: cu ochii ei depărtați, cu privirile fixe, pasul ușor, nesimțitoare la atenția pe care nici n-o cerea, de altfel.

Saffy a pășit cu grijă prin noianul de hârtii către celelalte ferestre, făcând un ocol către dulapul unde era agățată rochia. O adusese sus în dimineața aceea, de îndată ce fusese sigură că Percy plecase de acasă. A scos-o din ascunziș și a luat-o în brațe ca pe frumoasa prințesă adormită din poveste. A trebuit să îndoiaie un umeraș ca să o facă să se vadă imediat ce intrai pe ușă. Rochia trebuia să-i sară lui Juniper în ochi când deschidea ușa și aprindea lumina.

Cât despre rochie, era exemplul perfect despre cât de greu de pătruns era Juniper. Când sosise de la Londra, scrisoarea fusese o surpriză atât de mare, încât, dacă Saffy nu ar fi fost martora atâtor schimbări radicale ale surorii ei, ar fi crezut că era o glumă. N-avea nici o îndoială că Juniper Blythe nu dădea doi bani pe haine. Își petrecuse întreaga copilărie în veșminte de muselină albe, cu picioarele goale. Avea darul ciudat de a preface orice rochie nouă, oricât de elegantă ar fi fost, într-un sac diform după nici două ore de când o îmbrăcase. Și, în ciuda speranței lui Saffy, timpul nu a schimbat-o deloc. Și-n vreme ce alte fete de șaptesprezece ani visau să se ducă la Londra pentru prima lor ieșire în societate, Juniper nici nu pomenea de asta, străfulgerând-o pe Saffy cu o privire ucigătoare când a îndrăznit doar să sugereze așa ceva, de i-a simțit usturimea săptămâni de-a rândul. Oricum, n-ar fi avut nici o importanță, căci tata nu s-ar fi învoit, doar ea era „făptura lui din castel“ și nu avea de ce să plece de acolo. Și ce-ar avea o fată ca ea de căutat la balurile debutantelor?

Iar post-scriptumul grăbit din scrisoarea lui Juniper - în care o ruga să-i încropească o rochie, ceva de purtat la bal, parcă mai era pe undeva o rochie veche de-a mamei, ceva ce purtase la Londra înainte de a muri,

poate ar fi putut să i-o transforme - fusese de-a dreptul amuzant. Juniper îi adresase scrisoarea doar lui Saffy și, deși ea și Percy acționau întotdeauna împreună în tot ce o privea pe Juniper, Saffy a analizat această cerință de una singură, ajungând la concluzia că viața de la oraș o schimbase pe sora lor mai mică; și se întreba dacă Juniper se schimbase și în alte privințe, dacă nu cumva dorea să se mute de tot la Londra după război. Departe de Milderhurst, indiferent ce dorise tata pentru ea.

Fără să se gândească la motivul pentru care Juniper îi cerea asta, Saffy era încântată să îi îndeplinească dorința. Cu ajutorul mașinii de cusut, Singer 201K - neîndoios cel mai grozav model -, care era mândria și bucuria ei cea mare. Cususe foarte mult de când începuse războiul și nu făcuse decât lucruri foarte practice. Așa că șansa de a lăsa la o parte maldărele de pături și pijamale de spital ca să coasă și ceva la modă o entuziasma, mai ales că o rugase Juniper. Saffy și-a dat seama pe dată la ce rochie se referea sora ei. O admirase și în seara aceea de neuitat din 1924, cât mama ei vitregă o purtase la premiera piesei tatălui lor. Și de-atunci stătea la păstrare jos, în încăperea blindată a arhivelor, care era bine izolată și, prin urmare, era singurul loc din castel unde nu pătrundeau moliile și putregaiul.

Saffy a atins ușor mătasea cu degetele. Culoarea era într-adevăr minunată. Un roz pal, lucios, asemănător cu interiorul pălăriei ciupercilor care creșteau lângă moară, o culoare pe care un ochi neatent ar fi putut să o ia drept crem, dar la o privire mai atentă se dezvăluia în toată splendoarea ei. Saffy lucrase la ea săptămâni de-a rândul, mereu pe furiș, dar minciuna și efortul meritaseră din plin. A ridicat tivul să verifice starea cusăturii și a netezit-o cu palma, mulțumită. S-a dat apoi un pas îndărăt ca să-și admire mai bine opera. Era într-adevăr superbă. Luase un obiect care era frumos, dar demodat, și, înarmată cu numerele preferate din colecția revistelor *Vogue*, îl transformase într-o operă de artă. Și dacă asta suna lipsit de modestie, n-avea importanță. Saffy știa că acum era ultima șansă de a vedea rochia în toată splendoarea ei (căci tristul adevăr era că, odată intrată în posesia lui Juniper, nu puteai ști ce soartă amarnică ar fi putut avea), așa că nu voia să-și strice bucuria cramponându-se de false modestii.

Uitându-se pe furiș în spate, Saffy a scos rochia de pe umerăș și a cântărit-o în mâini, toate rochiile de bună calitate aveau o greutate

plăcută. Și-a vârât câte un deget pe sub fiecare bretea și-a ridicat-o pe lângă ea, privindu-se în oglindă și mușcându-și ușor buza de jos. A rămas așa, cu capul plecat într-o parte, un gest moștenit din copilărie de care nu reușise să scape niciodată, și, de la distanță, în lumina slabă, timpul părea că nici nu trecuse. Dacă strângea un pic din ochi și zâmbea mai mult, ar fi putut încă să pară tână de nouăsprezece ani care stătea lângă mama ei vitregă la premiera piesei tatălui ei, uitându-se cu invidie la rochia de un roz pal, jurându-și că va purta și ea una la fel de frumoasă, poate chiar la propria ei nuntă.

Saffy a pus rochia la loc pe umeras, împiedicându-se de un păhăruț de cristal aruncat pe jos, dintr-acelea pe care tata și mama le primiseră cadou de nuntă de la familia Asquith. Saffy a oftat: lipsa de respect a lui Juniper nu avea limite. Poate pentru Juniper nu avea nici o importanță, dar, odată ce-l văzuse, Saffy nu putea să se prefacă și să-l ignore. S-a aplecat să-l ridice și, pe când se îndrepta de spate, a zărit o ceașcă din porțelan de Limoges sub un ziar vechi, așa că, fără să-și dea seama, și-a încălcat jurământul și s-a lăsat din nou în patru labe adunând lucrurile de pe jos. Iar maldărul de veselă pe care l-a strâns nu a lăsat prea mult loc liber în învâlmășeala de hârtii, pline de cuvinte mângălite.

Mizeria, imposibilitatea de a pune vreodată lucrurile în ordine, de a regăsi un gând vechi îi produceau o durere aproape fizică lui Saffy. Căci chiar dacă și ei, și lui Juniper le plăcea să scrie, metodele lor erau foarte diferite. Saffy avea obiceiul să-și rezerve zilnic câteva ore prețioase ca să stea liniștită, în tovărășia caietului și a stiloului primit în dar de la tatăl lor când împlinise șaisprezece ani și a unei căni de ceai proaspăt și tare. Așezată astfel, își potrivea cu grijă, pe îndelete cuvintele într-o ordine plăcută, scriind și rescriind, tăind și adăugând, citind cu voce tare, degustând plăcerea de a da viață poveștii lui Adele, eroina ei. Și doar când era absolut mulțumită de ceea ce produsese în ziua aceea, se ducea la mașina de scris Olivetti și transcria.

Juniper, pe de altă parte, scria de parcă ar fi încercat să scape dintr-un hățuș. Scria pe unde apuca, în mers, lăsând în urmă crâmpoie de poeme, frânturi de imagini, adverbe nelalocul lor, dar cu atât mai fascinante cu cât le găseai peste tot în castel, asemenea firimiturilor, arătând drumul către camera de turtă dulce a copiilor din capul scărilor. Saffy le găsea uneori când făcea curat - foi pătate de cerneală,

pe jos, pe după canapea, pe sub covor - și se lăsa pradă închipuirii unei străvechi trireme romane, cu pânzele umflate de vânt, cu puntea răsunând de ordine, cu îndrăgostiți care se ascundeau în mădularele vasului, gata să fie prinși... Ca apoi povestea să fie lăsată de izbeliște, victimă a grabei și nestatorniciei lui Juniper.

Alteori, povești întregi erau terminate dintr-odată, într-o izbucnire sălbatică de inspirație; manie, gândea uneori Saffy, deși acesta nu era un cuvânt pe care cei din familia Blythe să-l folosească cu ușurință, și oricum nu referindu-se la Juniper. Sora cea mică nu apărea la cină și lumina străbătea printre dușumelele camerei copiilor și se revărsa pe sub prag. Tatăl lor le porunca să nu o deranjeze, spunându-le că nevoile trupești erau de mai mică importanță față de necesitățile geniului, Saffy reușea însă întotdeauna să se strecoare sus cu o farfurie de mâncare când nu o vedea tata. Dar Juniper scria febril toată noaptea, fără să se atingă de ea. Arzând, așa, dintr-odată, asemenea febrei tropicale de care se molipsesc unii oameni, fără să țină mult, așa că a doua zi, totul se calma. Cobora din pod obosită, amețită și golită. Căscând și întinzându-se în felul ei pisicos, cu demonii exorcizați și dați uitării.

Și asta o uimea peste măsură pe Saffy, care își strângea creațiile, ciornele și varianta definitivă, în cutii cu capac de aceeași culoare, pe care le așeza ordonat, să rămână pentru posteritate în camera unde se păstrau documentele, visând mereu la emoția de a le vedea tipărite între coperte, oferite cititorilor. În vreme ce pe Juniper nu o interesa câtuși de puțin dacă scrierile ei erau citite sau nu. Și dacă nu își arăta creațiile nimănui nu era din falsă modestie, pur și simplu nu-i păsa deloc. Odată pusă pe hârtie, lucrarea își pierde orice interes pentru ea. Iar Percy rămăsese cu gura căscată, când îi povestise, dar asta nu era de mirare, biata Percy nu avea nici cea mai mică înclinație spre creativitate...

Dar ia te uită! Rămasă încă în patru labe, Saffy a privit mai atentă la ceva ce se ivea din hățușul de hârtii. Lingura de servit din argint a buncii! Pe care ea o căutase o jumătate de zi. S-a așezat pe vine, apăsându-și palmele pe coapse, încercând să-și domolească spasmul de durere din șale. Și când te gândești că-n timp ce ea și Lucy răscoliseră toate sertarele, lingura stătuse ascunsă în învâlmășeala din camera lui Juniper. Saffy tocmai voia să o scoată din ascunziș - avea o pată curioasă pe mâner de care trebuia să se ocupe -, când și-a dat seama că era

folosită drept semn de carte într-un caiet. L-a deschis – cuprindea tot scrisul măzgălit al lui Juniper, dar de data asta avea și o dată. Ochii lui Saffy, antrenati de o viață întreagă de citit pătimaș, au fost mai iuți decât buna cuviință și-ntr-o clipită și-a dat seama că era un jurnal, iar data destul de recentă. Mai, 1941, chiar înainte ca Juniper să plece la Londra.

Era absolut îngrozitor să citești jurnalul altcuiva, iar Saffy ar fi fost ultragiată dacă propria ei intimitate ar fi fost invadată în felul acesta, dar lui Juniper nu îi păsase niciodată de regulile de bună purtare și – într-un fel pe care Saffy îl înțelegea, deși nu putea să-l pună în cuvinte – acest lucru îi îngăduia să arunce o privire. Iar obiceiul lui Juniper de a lăsa scrieri personale răspândite peste tot nu făcea decât să o îmbie pe sora ei mai mare, care îi era ca o mamă, să se asigure că totul era în ordine. Juniper avea aproape nouăsprezece ani, dar era un caz special: nu își purta cătuși de puțin de grijă. Și cum ar fi putut Saffy și Percy să fie tutorii ei altfel decât încercând să afle ce o frământa pe ea. Doica nu ar fi șovăit nici o clipă să frunzărească jurnalele și scrisorile lăsate la vedere de fetele de care avea grijă, drept care ele se străduiau să schimbe mereu ascunzătorile. Iar lipsa de interes a lui Juniper era o dovadă în plus pentru Saffy că sora lor mai mică nu respingea interesul lor matern față de problemele ei. Și iat-o acum, cu jurnalul lui Juniper deschis la una dintre ultimele pagini. Și-atunci nu ar fi fost o dovadă de dezinteres față de sora ei dacă nu arunca o privire rapidă?

5

Sprijinită de scările de la intrarea din față, mai era o bicicletă acolo unde Percy obișnuia să o lase pe a ei când era prea obosită, prea grăbită sau îi era pur și simplu lene să o ducă în grajd, ceea ce se întâmpla destul de des. Asta era ceva neobișnuit – Saffy nu pomenise de alți oaspeți în afară de Juniper și tipul ăla, Thomas Cavill, care urmau să sosească cu autobuzul, nu pe bicicletă.

Percy a suit scările și a început să scoțească în geantă, căutând cheile. De când cu războiul, Saffy era foarte grijulie și încuia ușile, fiind convinsă că Milderhurst era marcat pe harta invaziilor lui Hitler și că surorile Blythe se aflau pe lista arestărilor, ceea ce pe Percy nu ar fi

deranjat-o, dacă măcar și-ar fi găsit cheia de la intrare, care părea mereu că se ascunde de ea.

Rațele se bălăceau în iazul din spate, umbra întunecată a pădurii Cardarker tremura, tunetul se rostogolea, mult mai aproape acum, iar timpul părea că se întinde asemenea unui elastic. Tocmai când era cât pe ce să renunțe să mai scoțoească după cheie și să bată în ușă, aceasta s-a dat de perete și a apărut Lucy Middleton, cu o basma pe cap și un far de bicicletă în mână.

— Vai de mine! a exclamat fosta servitoare, ducându-și o mână la piept, ce m-ați speriat!

Percy a deschis gura, dar negăsind ce să spună, a închis-o la loc. S-a oprit din căutat și și-a așezat mai bine geanta pe umăr. Cuvintele tot nu-i veneau.

— Știți... eu... am dat o mână de ajutor la bucătărie, a bâiguit Lucy, roșie toată la față. M-a sunat mai devreme domnișoara Saffy. Nu era liber nici unul dintre ajutoare...

Percy și-a dres vocea și a regretat imediat după aceea. Sunetul răgușit care a urmat îi trăda nervozitatea, iar Lucy Middleton era ultima persoană în fața căreia ar fi vrut să se arate nesigură.

— Atunci totul e aranjat, nu? Pentru diseară?

— Plăcinta e în cuptor și i-am spus domnișoarei Saffy ce să facă mai departe.

— Aha.

— Mâncarea e pe foc și fierbe încet, dar cred că dă domnișoara Saffy în clocot mai întâi!

Era o glumă, chiar amuzantă, dar Percy nu a râs deloc. S-a gândit să spună altceva, dar avea prea multe, sau prea puține de spus, iar Lucy Middleton, rămasă în picioare dinaintea ei, așteptând, trebuie să-și fi dat seama că nu avea de gând să zică nimic, căci a pornit-o stângaci pe lângă Percy ca să-și ia bicicleta.

Nu, nu o mai chema Middleton, ci Lucy Rogers. Trecuse mai bine de un an de când se căsătorise cu Harry. Aproape optsprezece luni.

— Bună ziua, domnișoară Blythe, a spus Lucy urcându-se pe bicicleta.

— Ce face... soțul tău... a început Percy iute, blestemându-se în gând.

E bine?

— Da, bine... a răspuns Lucy, fără să o privească.

– Și tu la fel, nu?

– Da.

– Și copilul?

– Da, abia a șoptit ea.

Lucy avea înfățișarea unui copil care se așteaptă să fie certat, sau chiar mai rău, biciuit, iar Percy s-a simțit brusc năpădită de dorința de a-i împlini această așteptare. Ceea ce nu a făcut, de bună seamă, spunându-i, în schimb, pe un un ton mult mai normal și mai calm decât înainte:

– Ai putea să-i amintești bărbatului tău că pendula din hol tot o ia înainte cu zece minute.

– Bine, doamnă.

– Nu cred că e doar imaginația mea, parcă iubea mult pendula asta.

Lucy și-a lăsat capul în pământ și a mormăit ceva înainte de a se urca pe bicicletă și a o porni către capătul aleii, pe urmele luminii slabe a farului.

Auzind bufnitura ușii de la intrare, Saffy a închis iute jurnalul. Sângele îi pulsa fierbinte în tâmpile și în obraji, și își simțea pielea încordată peste sâni. Pulsul îi bătea mai iute decât inima unei păsărele. S-a ridicat tremurând. Așa se explica o parte din enigmă: misterul cinei din seara aceea, modificarea rochiei, tânărul musafir. Nicidecum un străin viteză. Nicidecum un străin.

– Saffy! s-a auzit prin dușumele vocea aspră și mânioasă a lui Percy.

Saffy și-a apăsât mâna pe frunte, adunându-și curajul pentru ceea ce urma. Știa ce are de făcut: să se îmbrace și să coboare, trebuia să aibă grijă să o îmbuneze pe Percy și-apoi să facă așa încât seara să fie desăvârșită. Cum ceasul bătea ora șase, trebuia să se îmbrace numai-decât. Juniper și tânărul ei curtezan – al cărui nume era sigură că-l reținuse corect, era același cu cel citit în jurnal – aveau să sosească într-o oră. Forța cu care Percy trântise ușa de la intrare prevestea o proastă dispoziție, iar Saffy era îmbrăcată de parcă își petrecuse toată ziua dând la târnăcop.

Uitând de teancul de veselă, și-a croit din nou drum printre hârtii ca să închidă ferestrele rămase încă deschise și să tragă draperiile de camuflaj. Privirea i-a fost atrasă de un punct care se mișca pe aleea de

la intrare – era Lucy, pe bicicletă, trecând peste cel de-al doilea pod –, dar s-a uitat mai departe. Un stol de păsări apăruse în zare, pe cer, dincolo de câmpul de hamei. „Liber ca păsările cerului“, așa se zicea, dar ele nu erau câtuși de puțin libere, din câte își dădea Saffy seama: erau legate una de alta prin aceleași obiceiuri, aceleași nevoi sezoniere, prin biologia, natura și nașterea lor. Nu erau cu nimic mai libere decât alte făpturi. Și totuși cunoșteau bucuria zborului. Ce n-ar fi dat și Saffy câteodată să-și poată întinde aripile și să zboare, chiar acum, să se îndepărteze de la fereastră și să se ridice deasupra câmpurilor, peste pădure, urmând avioanele spre Londra.

Chiar încercase o dată, când era mică. Se suise pe fereastra din mansardă, ieșise pe marginea acoperișului și se târâse până pe consola de sub turnul tatei. Își făcuse și o pereche de aripi, splendide, de mătase, legate cu sfoară de niște bețișoare subțiri și ușoare pe care le adunase din pădure; cususe și niște bucle de elastic ca să și le poată prinde de umeri. Erau atât de frumoase, nici roz, nici cărămizii, ci roșu-aprins, strălucind în soare, asemenea penajului unor păsări adevărate, și, vreme de câteva clipe după ce s-a azvârlit în gol, chiar a zburat. Vântul o susținuse, vâjâind în jurul ei și împingându-i brațele pe lângă corp. Brusc totul a încetinit și a devenit mai strălucitor, iar ea și-a dat seama ce grozav era să zbori. Apoi s-a dat iute peste cap, prăbușindu-se rapid, în așa fel încât atunci când a ajuns pe pământ i se rupseseră și aripile, și brațele.

– Saffy? s-a auzit din nou strigată. Ce faci, te ascunzi de mine?

Păsările se făcuseră nevăzute în cerul umflat și Saffy a închis fereastra și a tras bine draperiile ca să nu răzbată nici o dungă de lumină. Afară norii prevestitori de furtună bubuiau asemenea unui stomac plin și hulpav al unui om care scăpase de frugalitatea hranei raționalizate. Saffy a zâmbit amuzată și și-a pus în minte să nu uite să noteze expresia asta în jurnal.

Era liniște în casă, prea multă liniște, și buzele lui Percy s-au strâns cu un tremur bine cunoscut. Saffy obișnuia mereu să se ascundă când trebuia să dea socoteală. Toată viața lor, Percy fusese cea care dusesese toate bătăliile, lucru la care s-a priceput și chiar i-a și plăcut, și îi reușea foarte bine până când intra vrajba între ele, iar Saffy, din păcate lipsită

de experiență, nu era pregătită să facă față. Neputându-se lupta, avea doar două posibilități: să fugă sau să nege cu nerușinare. De data aceasta, judecând după liniștea profundă de care s-a izbit încercând să dea de ea, era clar că Saffy o alesese pe prima. Ceea ce era enervant, îngrozitor de enervant, căci simțea un ghem cumplit, țepos în stomac, gata să iasă afară. Și neavând pe nimeni la îndemână la care să se năpustească, s-a pomenit că trebuia să se ocupe singură de el, căci ghemul acela arzător și țepos nu voia să dispară din proprie inițiativă. Neavând cum să scape de el, trebuia să-și caute alinarea în altă parte. Whisky-ul poate că ar ajuta, cu siguranță nu i-ar face rău.

Era un moment, după-amiaza, când soarele cobora atât de mult, încât lumina dispărea brusc și definitiv din castel. Și tocmai în acel răstimp Percy a străbătut coridorul de la intrare, când a ajuns în salonul galben era deja prea întuneric ca să poată vedea pe unde merge, ceea ce ar fi fost chiar periculos, dacă Percy nu ar fi știut să umble și cu ochii închiși prin tot castelul. Așa că a luat-o pe lângă sofa, spre fereastra arcuită în afară, a tras draperiile de camuflaj și a aprins o veioză. Ca de obicei, întunericul din încăpere nu s-a risipit. Așa că a scos chibritul să aprindă și lampa de gaz, dar a descoperit, spre surprinderea și mânia ei, că după întâlnirea cu Lucy mâna îi tremura atât de tare, că nu a putut să-l aprindă.

Băgându-se, ca de obicei, în seamă, ceasul de pe șemineu s-a găsit tocmai atunci să-și întetească ticăitul. Percy nu putuse suferi niciodată blestematul acela de ceas. Aparținuse mamei și tata ținea mult la el, așa că nu putuse scăpa de el. Era ceva în ticăitul acela care făcea să i se strepezească dinții, o senzație malițioasă că se bucura mult mai mult decât i s-ar fi cuvenit unui obiect de porțelan să se debaraseze de secundele care zburau. Și în seara aceea neplăcerea ei se prefăcuse în ură.

— Ia mai taci, ceas tâmpit și afurisit, s-a stropșit Percy, uitând de lampă și aruncând chibritul nefolosit la coșul de gunoi. O să-și toarne ceva de băut, să-și răsucescă o țigară și-apoi o să se ducă afară înainte să înceapă ploaia, să se asigure că aveau lemne suficiente de foc și să vadă cum ar putea să scape și de ghemul acela țepos.

În ciuda agitației din ziua aceea, Saffy și-a păstrat liberă o mică parte a minții ca să poată scotoci în garderobă, să-și poată trece în revistă toate opțiunile, în așa fel încât seara să nu cadă în cursa nehotărârii și să fie nevoită să aleagă la întâmplare. Și, într-adevăr, aceasta era una dintre îndeletnicirile ei preferate, chiar și când nu era gazda vreunei cine speciale: își închipuia mai întâi o anumită rochie, asortată cu pantofii aceia și cu colierul celălalt, apoi o lua de la capăt, făcând bucurioasă nenumărate combinații. Astăzi, nici una dintre alegeri nu i-a convenit, pentru că nu îndeplineau criteriul final și esențial. Poate că, de fapt, de acolo ar fi și trebuit să înceapă, doar că aceasta i-ar fi limitat drastic celelalte opțiuni. Ținuta câștigătoare era întotdeauna aceea care se potrivea perfect cu ciorapii cei mai buni de mătase: cu singura pereche ale cărei găuri cusute puteau fi cu succes ascunse printr-o alegere atentă a pantofilor potriviți și a unei rochii cu o lungime potrivită. Ca, de pildă, rochia de mătase de culoarea mentei de la Liberty.

Revenită în universul ordonat și curat al propriului ei dormitor, pe când de dezbrăca de sarafan și se lupta să-și scoată lenjeria de corp, era bucurioasă că luase deja deciziile cele mai grele. Acum nu mai avea nici timp și nici forță. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns că avea de descifrat implicațiile notițelor din jurnalul lui Juniper, o mai avea și pe Percy jos, și furioasă, pe deasupra. Ca de obicei, casa întreagă răsuna de prezența ei, bufnitura ușii trântite pătrunsese prin toate venele casei, urcând cele patru etaje, pătrunzând-o pe Saffy până în adâncul mădurelor. Până și luminile - slabe ca întotdeauna - păreau bosumflute, ținându-i partea, iar cotloanele castelului erau împânzite de umbre. Saffy a pipăit cu mâna în colțul cel mai îndepărtat al raftului superior, de unde și-a scos ciorapii cei mai buni. Erau vârați în ambalajul lor de hârtie, împachetați meticulos într-un șervețel de hârtie. I-a desfăcut cu grijă, trecându-și ușor degetul peste ultima cârpeală.

Problema cu Percy era că nu dădea nici o atenție nuanțelor sentimentelor umane, fiind mult mai receptivă la nevoile zidurilor și podelelor castelului Milderhurst decât la cele ale locuitorilor lui. Amândurora le-a părut rău să o vadă pe Juniper plecând, dar Saffy era

cea care îi simțea cel mai mult absența, stând singură toată ziua în casă, spălând, dereticând și încropind câte ceva de mâncare, doar în tovărășia Clarei și a nătăngii de Millie. Dar, în timp ce Saffy înțelegea că între muncă și suflet orice femeie l-ar alege pe cel de-al doilea, Percy refuzase să accepte de bunăvoie schimbările din casă. Luase căsătoria lui Lucy ca pe un afront personal și nimeni nu putea fi mai ranchiunos ca ea. De aceea însemnările din jurnalul lui Juniper și ceea ce puteau prevesti ele o nelinișteau atât de mult.

Saffy a încetat să mai studieze atât de atent ciorapul. Nu era nici naivă și nici apucături victoriene nu avea; citise *Cel de al treilea act în Veneția*¹, *Ferma trăsniților*² și *Trestia gânditoare*³ și avea cunoștințe despre sex. Totuși, nimic din ce citise până atunci nu o pregătise pentru ceea ce gândea Juniper pe tema asta. Tipic pentru ea, franc, visceral, dar și liric, în același timp; frumos, sălbatic și înspăimântător. Saffy și-a trecut ochii peste pagină, cuprinzând totul dintr-o singură privire, o cană de apă rece azvârlită drept în față. După cât de iute citise, nu era de mirare că se simțea atât de tulburată să întâlnească astfel de sentimente puternice; nu-și putea aminti nici măcar un singur rând, doar frânturi de simțiri, imagini nedorite, din când în când cuvinte interzise și surprinderea de a fi dat peste ele.

Poate că nu cuvintele în sine o uimiseră atât de mult, cât cine le folosiseră. Juniper era nu numai sora ei mult mai mică, ci o persoană care păruse întotdeauna în mod evident lipsită de înclinații sexuale; talentul ei ieșit din comun, refuzul tuturor atributelor feminine, ciudățenia ei neprefăcută, toate acestea o ridicau deasupra oricăror dorințe omenești. Și mai mult decât atât, ceea ce o durea cel mai tare pe Saffy, Juniper nu-i pomenise niciodată că s-ar fi gândit la o relație amoroasă. Să fi fost tânărul oaspete din seara aceea persoana respectivă? Notițele din jurnal fuseseră scrise cu șase luni în urmă, înaintea plecării la Londra, și totuși se pomenea numele Thomas. Ar fi fost oare cu puțință să-l fi întâlnit mai devreme, la Milderhurst? Oare plecarea ei să fi

---

1 *Third Act in Venice* (1936), roman de Sylvia Thompson.

2 *Cold Comfort Farm* (1932), roman comic de Stella Gibbons, după care s-a făcut filmul *Ferma trăsniților* (1995).

3 *The Thinking Reed*, roman de Rebecca West (1892-1983), publicat în 1936.

implicat mai mult decât bănuiseră? Și dacă așa era, mai erau oare îndrăgostiți unul de altul după atâta timp? O întâmplare extraordinară și atât de emoționantă survenise în viața surorii sale, și ea nu-i împărtășise nimic? Saffy știa de ce, bineînțeles: dacă ar fi trăit, tatăl lor ar fi fost mândru – dragostea producea, de cele mai multe ori, copii, iar teoriile lui despre incompatibilitatea dintre artă și creșterea copiilor nu erau un secret pentru nimeni. Percy, trimisul lui autoimpus, nu trebuia să afle una ca asta, aici Juniper avea dreptate. Dar să nu-i sufle nici o vorbă lui Saffy? Ele erau foarte apropiate și, oricât de ascunsă era Juniper, putuseră întotdeauna să stea de vorbă. Și așa ar fi trebuit să se întâmple și în cazul acesta. A întins ciorapul, hotărâtă să pună lucrurile la punct de îndată ce sosea Juniper și reușeau să rămână câteva clipe singure. Saffy a zâmbit, seara aceasta nu era, prin urmare, o revenire oarecare sau un semn de recunoștință. Juniper avea un prieten *intim*.

Mulțumită că ciorapii erau în bună stare, Saffy i-a agățat de barele patului și s-a îndreptat spre dulapul de haine. Doamne, Dumnezeu! S-a oprit brusc, răsucindu-și trupul sumar îmbrăcat într-o parte și-n alta, privind peste umăr ca să-și vadă spatele. Ori oglinda avea ceva în neregulă, ori mai pusese câteva kilograme. Ia te uită! Ar trebui să se ofere drept obiect de studiu științific: luase în greutate în ciuda lipsurilor serioase din cămărilor englezești de alimente? Nu își dădea seama dacă era vorba despre un act nepatriotic sau despre o victorie inteligentă asupra submarinelor lui Hitler. Poate că nu merita chiar Medalia Churchill pentru Frumusețe, dar era totuși un succes. Saffy s-a strâmbat în oglindă, și-a supt burta și a deschis ușa dulapului. În spatele numeroaselor sarafane și pulovere urâte se aflau o mulțime de rochii de mătase minunate, de mult nebăgate în seamă. Saffy și-a cuprins obrazii în palme, era ca și cum și-ar fi vizitat niște vechi prietene. Garderoba era marea ei mândrie și bucurie, fiecare rochie fiind membră a unui club select. Reprezenta și imaginea trecutului ei, așa cum spusese cândva, plângându-și de milă: rochia pe care o îmbrăcase la balul debutantelor, rochia de mătase pe care o purtase la balul Milderhurst din mijlocul verii în 1923, până și rochia albastră pe care și-o făcuse ca să meargă la premiera piesei tatei, în anul următor. Tata insistase ca fetele lui să arate bine și, cât a trăit el, toți au continuat să se îmbrace

frumos la masa de seară. Chiar și când rămăsese ținut în fotoliul lui din turn, ele se străduiseră să-i facă pe plac. Totuși, după moartea lui, nu au mai văzut rostul acestui obicei, mai ales în timpul războiului. Saffy a mai continuat o vreme, dar, de îndată ce Percy s-a angajat la ambulanță și a început să facă gărzi de noapte, au renunțat treptat, fără să-și propună asta. Saffy dădea rochiile la o parte, una câte una, până a zărit rochia de mătase de culoarea mentei. A tras-o mai în față să-i vadă mai bine luciul verde: mărgelile de pe decolteu, panglica de la cordon, fusta evazată. Nici nu-și mai amintea de când nu o mai purtase, dar știa cu precizie când o reparase cu ajutorul lui Lucy. Percy fusese de vină, cu neglijența cu care își fuma țigările, era o adevărată pacoste pentru materialele fine. Lucy lucrase foarte frumos și acoperise arsura, Saffy a trebuit să pipăie tot corsajul ca să mai descopere urma. Da, o să-i stea bine! Nu avea încotro. Saffy a scos-o din dulap, a întins-o pe cuvertura patului și și-a luat ciorapii.

Misterul cel mai greu de înțeles, se gândea ea, în timp ce trăgea cu degetele de unul din ciorapi ca să facă loc să-și bage piciorul, era cum de putuse o fată ca Lucy să se îndrăgostească de Harry, ceasornicarul. Un omuleț atât de obișnuit, fără nimic romantic, care merge grăbit pe sub arcade, cu umerii gârboviți și cu părul mai lung, mai subțire și mai neîngrijit decât s-ar fi convenit.

— O, Doamne!

Își prinsese degetul cel mare de la picior și își pierduse echilibrul. Avusese o fracțiune de secundă când ar fi putut să se îndrepte, dar unghia i se prinsese de ciorap și dacă ar fi lăsat talpa în jos ar fi însemnat să-l facă să se deșire din nou. Așa că a preferat să cadă, lovindu-și coapsa de colțul mesei de toaletă.

— Vai de mine și de mine!

S-a târât până la taburetul tapisat și s-a năpustit să vadă ce se întâmplase cu ciorapul atât de prețios. De ce oare n-a fost mai atentă la ce avea de făcut? Nu va mai avea de unde să ia alți ciorapi când aceștia se rupeau de tot. Cu degetele tremurânde i-a întors pe toate părțile, mângâindu-i ușor.

Totul părea în regulă, scăpase ca prin urechile acului. Saffy a oftat, dar nu se simțea ușurată. A dat cu ochii de imaginea obrazilor ei roșii

din oglindă: aici era vorba de mult mai mult decât de ultima pereche de ciorapi. Când erau mici, ea și Percy avuseseră destule ocazii să observe adulții îndeaproape și rămăseseră îngrozite de ceea ce constataseră. Cei mai mulți dintre hodorogi se comportau de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică idee că erau bătrâni. Asta le-a uimit peste măsură pe gemene, care căzuseră de acord că nu era nimic mai dizgrațios decât un bătrân care refuză să-și recunoască neputințele vârstei și juraseră să nu ajungă să li se întâmple și lor la fel. Atunci când vor fi bătrâne, hotărâseră ele, se vor comporta ca atare. „Dar cum o să știm când o să îmbătrânim?” întrebuse Saffy, uimită de problema existențială ridicată de această întrebare. „Poate că bătrânețea e unul dintre lucrurile acelea... așa, ca bronzul, stai în soare și nu-l simți până când e prea târziu să mai faci ceva ca să te aperi.” Percy a fost de acord că problema era incurcată și, cuprinzându-și genunchii cu mâinile, s-a cufundat în gânduri. Fire pragmatică, a fost prima care a găsit o soluție, și a spus încetșor: „Cred că ar trebui să punem pe o listă chestii pe care le fac de obicei bătrânii, trei ar fi de ajuns. Și când o să ne pomenim că le facem și noi, atunci o să știm că am îmbătrânit”.

N-a fost greu să adune obiceiurile cele mai frecvente – aveau de unde alege, după o viață petrecută cu tatăl lor și cu doica, dar mai greu a fost să aleagă doar trei dintre ele. După multă considerare, s-au oprit la cele evidente: primul, declararea repetată și cu convingere a preferinței pentru Anglia din timpul reginei Victoria, al doilea, discuția despre sănătatea personală în orice altă companie în afară de cea a unui medic, și, cel de-al treilea, neputința de a-ți îmbrăca lenjeria intimă stând în picioare.

Saffy a gemut amintindu-și acea dimineață când făcea patul în odaia de oaspeți și s-a pomenit descriindu-i lui Lucy durerea ei de șale. Subiectul acelei discuții intra perfect în categoriile stabilite, dar nu i-a acordat atenție, dar acum? Să se lase nimicită de o pereche de ciorapi? Perspectiva era sumbră de-a dreptul.

Percy ajunsese cu bine la ușa din spate, când Saffy și-a făcut, în fine, apariția, coborând ușor pe scări, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta:

– Bună, surioară, ce vieți ai mai salvat astăzi?

Percy a tras adânc aer în piept. Avea nevoie de timp, de spațiu și de ceva ascuțit pe care să-l arunce cu putere ca să își poată limpezi mințea și să-și verse mânia. Altminteri ar fi rămas în ea.

— Patru pisoi scoși dintr-un canal și un pumn de bomboane de Edinburgh.

— A, grozav. Victorie pe toată linia! Așa treabă mai zic și eu! Bem un ceai?

— Mă duc să tai niște lemne.

— Draga mea, a spus Saffy apropiindu-se. Nu cred că e nevoie.

— Mai bine mai devreme decât mai târziu. Stă să plouă.

— Văd și eu, a urmat Saffy, cu un calm exagerat, dar sunt convinsă că avem suficiente lemne stivuite afară. Și-ntr-adevăr, după cât te-ai străduit luna asta, cred că ne ajung până în 1960. De ce nu te-ai duce sus, mai bine, să te îmbraci pentru cină?

Saffy s-a oprit în timp ce un zgomot puternic a făcut ca acoperișul castelului să se cutremure de la un capăt la altul.

— Ei, uite, te-a salvat ploaia!

Câteodată până și vremea ținea cu partea adversă. Percy și-a scos tabachera și a început să-și răsucescă o țigară.

— De ce ai chemat-o aici? a întrebat ea fără să-și ridice ochii.

— Pe cine?

Percy a străfulgerat-o cu privirea.

— Ah, la asta te referi? a răspuns Saffy, fluturând din mână. Mama Clarei s-a îmbolnăvit, Millie nu e bună de nimic și tu ești mereu atât de ocupată. Pur și simplu, nu mă puteam descurca de una singură. Și, pe deasupra, nimeni nu știe s-o îmbuneze pe Agatha ca Lucy.

— Dar te-ai mai descurcat și altă dată.

— Frumos din partea ta să spui asta, Percy dragă, dar o știi prea bine pe Aggie. N-aș fi putut să dau piept cu ea, să mă înfrunte tocmai în seara asta. Îmi tot poartă pică de când am dat laptele în foc peste ea.

→ Seraphina, Aggie... e doar un cuptor!

— Asta vreau și eu să zic! Cine ar fi crezut-o în stare să aibă așa un temperament năbădăios!

Percy era pe cale de a fi împlânzită; simțea asta. Totul fusese premeditat: tonul deliberat ușuratic din vocea surorii ei, întoarcerea ei din drumul spre ușa din spate, apoi gonirea ei la etaj ca să-și pună o rochie – ceva oribil de împopoțonat –, de parcă Saffy s-ar fi temut că ea nu ar

ști să se poarte civilizată cu musafirii. Și, la gândul ăsta, îi venea să urle, numai că o astfel de reacție n-ar fi făcut decât să-i sporească grijile surorii ei, așa că a tăcut, înăbușindu-și pornirea. Și-a umezit foita de țigară și-a lipit-o.

— Oricum, Lucy a fost tare drăguță, a continuat Saffy și, cum nu aveam nimic demn de o friptură, m-am hotărât să apelez la orice ajutor puteam găsi.

— Cum n-aveai nimic pentru o friptură? a întrebat Percy mirată. Ultima dată când le-am numărat erau opt candidate grăsuțe în coteț.

— Să nu îndrăznești să te gândești... a sărit Saffy.

— Nu visez la altceva decât la un copănel...

Vocea lui Saffy părea pătrunsă de un tremur care-i făcea plăcere, văzând că-i străbătea tot trupul, până în vârful degetului îndreptat spre ea.

— Fetele mele nu sunt de mâncare, sunt doar producătoare de hrană. N-am să admit să le privești gândindu-te la sosul cu care să le mănânci! Vai, dar asta e... o adevărată barbarie!

Percy avea multe de spus, dar cum stătea acolo în coridorul umed, auzind ploaia izbîndu-se de cealaltă parte a zidului de piatră, văzînd-o dinaintea ei pe sora ei geamănă, foindu-se stînjinită acolo, pe scară - cu rochia ei veche, întinsă prea mult peste șolduri și peste burtă - simți cum îi trece pe dinainte firul timpului, trăgînd după el toate dezamăgirile lor, prefăcîndu-se într-un stîlp de care mânia ei s-a strivit, risipindu-se. Ea fusese întotdeauna geamăna mai puternică și, indiferent cât de mult o supăra Saffy, cearta lor ar fi răsturnat un principiu de bază al universului.

— Perce? a continuat Saffy cu vocea încă tremurîndă. Trebuie să-mi țin fetele sub pază?

— Trebuia să-mi fi spus, i-a răspuns Percy, aruncîndu-i o privire scurtă și scoțîndu-și chibriturile din buzunar. Atîta tot. Ar fi trebuit să-mi spui de Lucy.

— Tare-aș vrea să uiți de asta, Perce. Ți-ar fi mult mai bine. Alți servitori le-au făcut lucruri mai groaznice stăpînilor lor decât să plece. Ia gîndește-te, dacă am fi prins-o cu mâinile în sertarul cu argintărie...

— Ar fi trebuit să-mi fi spus, a insistat Percy simțînd un început de durere în gât.

A scos un chibrit din cutie.

— Și dacă ții atât de mult la asta, n-am s-o mai chem altă dată. Nici nu-mi închipui că merită atâta discuție. Mi s-a părut că era destul de dornică să nu dea cu ochii de tine. Cred că îi este frică de tine.

Bățul de chibrit a plesnit între degetele lui Percy.

— Vai, Perce, ți-a dat sângele.

— N-are nimic, a răspuns ea, ștergându-și degetul pe pantaloni.

— Nu te șterge pe haine, nu cu sânge! Nu iese la spălat! a strigat Saffy întinzându-i o cârpă pe care-o boțise în mâini de când venise de sus. În caz că n-ai băgat de seamă, spălătoreasa ne-a părăsit de mult. Am mai rămas doar eu să frec, să fierb și să storc.

Percy a început să frece pata de sânge de pe pantalon, întinzându-și mai mult.

Saffy a oftat.

— Haide, lasă pantalonii acum! O să mă ocup eu de ei. Du-te sus, scumpo, și aranjează-te.

— Bine, a spus Percy privindu-și surprinsă degetul.

— Ia-ți o rochie frumoasă de seară și eu am să pun ceainicul pe foc. Să fac câte-o ceașcă bună de ceai. Sau, și mai bine, ce-ar fi să fac niște cocktailuri? E sărbătoare, nu?

Era cam mult spus o sărbătoare, dar Percy nu mai avea chef de ceartă.

— Da, a spus ea, e o idee bună.

— Să-ți aduci pantalonii jos, în bucătărie, când termini, să-i pun la înmuiat imediat.

Percy își strângea și-și desfăcea pumnul în timp ce urca scările, apoi, deodată, s-a oprit și s-a întors.

— Era să uit, a spus, scoțând din geantă plicul scris la mașină. Ți-am luat o scrisoare de la poștă.

7

Saffy s-a ascuns în camera majordomului ca să citească scrisoarea. Își dăduse imediat seama despre ce era vorba și se străduise din răsuputeri să își ascundă emoția. Îi smulsese plicul și rămăsese încordată,

la capătul scărilor, ca să se asigure că sora ei nu se răzgândește în ultimul moment și o pornește înapoi către grămada cu lemne de spart. Numai după ce a auzit închizându-se ușa dormitorului lui Percy și-a îngăduit să se destindă. Pierduse orice speranță că va primi vreun răspuns și acum, când îl avea în mână, parcă și-ar fi dorit să nu-l fi primit. Așteptarea și tirania necunoscutului o apăsau peste măsură.

S-a năpustit jos, din bucătărie în cămara fără ferestre a majordomului, cândva copleșită de prezența impunătoare a domnului Broad, și care acum nu mai avea alte semne ale domniei sale tiranice decât un pupitru și un dulap de lemn, plin cu catastife vechi și îngrozitor de ordonate cu cheltuielile zilnice. Saffy a tras de sfoara care făcea becul să se aprindă și s-a sprijinit de pupitru. Degetele parcă îi înțepeniseră în timp ce încerca să deschidă plicul.

Neavând la îndemână *coupe-papier*-ul care se afla sus, pe masa ei de lucru, Saffy a fost nevoită să rupă plicul, ceea ce nu-i plăcea să facă niciodată, așa că s-a străduit să-l desfacă cât mai ordonat, bucurându-se parcă să prelungească așteptarea provocată de această precauție extremă. A scos hârtia împăturită dinăuntru - foarte fină, a observat ea, din fibră de bumbac, tipărită în relief, de un alb strălucitor - și a despăturit-o, trăgând adânc aer în piept. A cuprins-o iute cu privirea, încercând să-i descifreze sensul, apoi a luat-o de la început, străduindu-se să o citească mai rar, ca să înțeleagă mai bine ce era scris, în vreme ce se simțea invadată de o fericire fără seamăn, ce i se răspândea în trup, iradiindu-i până în vârfurile degetelor.

Văzuse prima dată anunțul din *The Times* când tot citea rubrica de închirieri. *Se caută damă de companie și guvernantă care să o însoțească pe lady Dartington împreună cu cei trei copii ai săi în America pe durata războiului. Educată, necăsătorită, cultivată și experimentată în creșterea copiilor.* Parcă fusese scris special pentru Saffy. Și dacă nu avea copii nu era din vina ei. Fusese o vreme când toate planurile ei de viitor - cum se întâmpla cu majoritatea femeilor - se învârteau în jurul pruncilor. Se pare însă că nu era posibil să-i aibă fără un bărbat și aici era toată problema. Cât despre celelalte criterii, Saffy era convinsă că putea pretinde fără modestie că era și educată, și cultivată. Așa că și-a pus imediat în minte să se lupte pentru acel post, alcătuind o scrisoare de prezentare, cu două referințe excelente, din

care reieșea că Seraphina Blythe era candidata ideală. Apoi a început să aștepte, străduindu-se să nu-și dea în vileag visele despre New York. Cum învățase de mult că nu avea rost să o înfurie pe Percy fără motiv, nu îi pomenise de acest post, lăsându-și, în taină, mintea să se umple de speranțe vii. Își imaginase călătoria până în cele mai jenante amănunte, închipuindu-se o altă Molly Brown¹, care îmbărbăta copiii să țină piept submarinelor de război în drum spre marele port american...

Cel mai greu însă era să-i spună lui Percy, care nu avea cum să se bucure și nici nu se putea gândi ce s-ar fi putut alege de ea, rămasă să hălăduiască singură pe coridoarele castelului, să repare pereții și să spargă lemne, uitând până și să se îmbăieze, să-și spele rufe sau să gătească. Totuși, această scrisoare, această ofertă de slujbă pe care o ținea în mână era șansa ei de scăpare și nu avea de gând să cedeze sentimentalismului ei obișnuit și să refuze. Asemenea lui Adele, eroina romanului său, cu o imagine de care Saffy era foarte mândră, avea de gând să „înșface viața de gât și să o forțeze să o privească în ochi“.

A închis ușa cămării încet în urma ei și a băgat imediat de seamă cuptorul care sfârâia. Cu toată tevatura asta, uitase de plăcintă! Mare noroc avea dacă nu era deja scrum.

Saffy și-a pus mânușile și s-a uitat în cuptor, răsuflând ușurată când a văzut că plăcinta era aurie, a transferat-o în cuptorul de sus, unde temperatura era mai domoală și putea să rămână la cald fără să se ardă, apoi s-a ridicat să plece.

Și-n acel moment a văzut pe masa din bucătărie pantalonii pătați de la uniforma lui Percy, lângă sarafanul ei. Trebuie că-i adusese când ea se afla în cămară. Ce noroc că Percy nu o prinsese citind scrisoarea!

Saffy a scuturat pantalonii. Ziua programată pentru spălat era luna, dar nu făcea rău să mai pună unele haine la înmuiat din timp, mai ales uniforma lui Percy; ar fi fost de-a dreptul impresionată de cât de multe și de variate pete reușea ea să adune, dacă nu îi era de fapt

---

¹ Margaret Tobin Brown (1867-1932), americană, pasager pe vasul Titanic, care a ajutat la salvarea multor vieți în timpul naufragiului, apoi a înființat Comitetul Supraviețuitorilor de pe Titanic și a militat pentru ridicarea unui monument în memoria victimelor naufragiului, la Washington DC. A devenit faimoasă datorită musicalului *Unsinkable Molly Brown* (1960).

atât de greu să le scoată. Totuși Saffy nu se dădea în lături de la nici o treabă grea. A băgat mâna într-un buzunar, apoi în celălalt, căutând lucruri uitate care ar fi putut să iasă la spălat. Și bine a făcut.

A scos niște bucăți de hârtie - Doamne, cât de multe! - și le-a pus lângă ea, pe masă, clătînând plictisită din cap: de câte ori nu încercase să o învețe pe Percy să-și curețe buzunarele înainte de a da hainele la spălat!

Ce ciudat! Saffy a răsfiat bucățelele de hârtie, dând la iveală una cu timbru. Era deci o scrisoare, ruptă în bucăți. De ce ar fi făcut Percy una ca asta? Și de la cine era scrisoarea?

De deasupra s-a auzit o ușă trântindu-se și Saffy și-a ridicat privirile spre tavan. Apoi pași și o altă ușă trântită. Să fi fost ușa din față? Sosise Juniper. Sau era tipul de la Londra?

Saffy a privit din nou bucățelele de hârtie răsfirate, mușcându-și buza. Era un mister aici și trebuia să-l dezlege, dar nu acum, căci nu mai avea timp. Trebuia să se ducă sus, să o vadă pe Juniper și să-l salute pe musafir. Era cuprinsă de o mare agitație. Poate că scrisoarea ruptă avea să lămurească de ce Percy fusese atât de prost dispusă în ultima vreme.

Cu o mișcare hotărâtă a capului, Saffy a ascuns scrisoarea ei secretă în corsajul rochiei și a acoperit cu un capac de cratiță bucățelele de hârtie scoase din buzunarul lui Percy. Urma să le studieze pe îndelete mai târziu.

Și, după ce s-a mai uitat încă o dată la plăcinta cu carne de iepure, și-a aranjat rochia la piept, trăgând-o mai bine pe talie și a pornit-o în sus pe scări.

Poate că Percy doar își închipuia acel miros de putregai. Plutea ca o fantomă nenorocită de o vreme încoace; era lucru știut că, odată ce simți un miros, nu mai poți scăpa de el. Nu mai intraseră în salonul cel mare de peste șase luni, de la înmormântarea tatei, și, în ciuda strădaniilor surorii ei, tot mai persista un iz de mucegai. Masa fusese trasă în mijlocul salonului, pe covorul basarabean, și era aranjată cu vesela cea mai bună a bunicii, cu câte patru pahare și cu meniul frumos scris în dreptul fiecărui tacâm. Percy a luat un meniu să-l vadă mai bine, a băgat de seamă că fuseseră puse și jocuri de salon, apoi l-a așezat la loc.

Brusc i-a venit în minte adăpostul în care se pomenise cândva, în primele săptămâni ale Blitz-ului, când vizita tatei la avocatul lor din Folkerstone le fusese zădărnicită de bombardierele lui Hitler. Veselia forțată, cântecele, mirosul oribil, acru al fricii...

Percy a închis ochii și-a văzut-o din nou aievea. O siluetă înveșmântată în negru, care și-a făcut apariția printre bombe, sprijinindu-se, nebăgată în seamă, de perete, fără să scoată o vorbă. Cu capul lăsat în jos, sub pălăria foarte închisă la culoare. Percy a privit-o atent, intrigată de faptul că se ascundea de ceilalți. Și-a ridicat privirea o singură dată și apoi a ieșit în flăcările de-afară. Privirile li s-au încrucișat scurt, dar ea n-a văzut nimic în ochii ei, nici milă, nici teamă, nici îndârjire, doar un gol rece. Atunci și-a dat seama că era Moartea și s-a gândit adesea la ea de atunci. Când lucra în schimburi, intrând în craterile lăsate de bombe, din care scotea cadavre, își amintea calmul oribil, nepământesc care o învăluia pe când ieșea din adăpost în haosul de afară. Curând după această întâlnire, s-a alăturat serviciului de ambulanță, dar nu din curaj, nici pe departe, ci i se păruse mai simplu să se lupte cu Moartea în flăcările de afară decât să rămână blocată sub pământul care tremura și gema, fără alt sprijin decât veselia forțată și teama nevolnică...

Mai erau câteva degete de lichid arămiu pe fundul carafei și Percy se întreba de când o fi fost acolo. De ani buni, desigur – acum foloseau sticle obișnuite în salonul galben –, dar nu avea nici o importanță, băutura era cu atât mai bună cu cât era mai veche. Privind iute peste umăr, Percy și-a turnat o porție în pahar, ca apoi să-și mai toarne repede încă una. A pus dopul de cristal la loc cu zgomot, în timp ce sorbea prima înghițitură. Și încă una. A simțit o arsură bine-venită în capul pieptului, vie și dureroasă. Îi plăcea senzația.

Pași. Tocuri înalte. Mai întâi îndepărtați, apoi îndreptându-se iute pe dale spre ea. Saffy.

Luni întregi de spaime se ghemuiseră ca plumbul în stomacul lui Percy. Trebuia să se stăpânească. Nu avea nimic de câștigat dacă îi strica seara lui Saffy – Dumnezeu era martor, biata Saffy avea foarte puține ocazii să-și exercite talentul de a primi oaspeți. Dar simțea că o ia amețea la gândul că ar putea să o facă cu atâta ușurință. Era o senzație asemănătoare cu cea simțită de cineva care stă pe marginea unei prăpastii adânci, când convingerea că nu trebuie să se azvârle este atât de

puternică, încât poate fi învinsă tocmai de nevoia ciudată care-l ademenește să o facă.

Doamne, era un caz incurabil! Inima lui Percy Blythe avea ceva total nefuncțional, ceva ciudat, greșit și urâcios din cale-afară ca să poată să se gândească, chiar și pentru o clipă, cum să-i strice fericirea surorii sale gemene, atât de enervante, dar și atât de dragi. Fusese oare întotdeauna atât de perversă? Percy a oftat adânc. Era bolnavă, fără îndoială, și suferința asta nu era nouă. Toată viața lor, lucrurile s-au desfășurat astfel: cu cât Saffy arăta mai mult entuziasm față de o persoană, obiect sau idee, cu atât mai puțină însuflețire vădea Percy, de parcă ar fi fost o singură ființă, divizată în două, cu o cantitate limitată de sentimente pe care nu le puteau arăta decât laolaltă. Și într-un anumit moment, nu se știe din ce pricină, Percy s-a autoimpus ca element de echilibru: dacă Saffy era mândrită, Percy deborda de veselie, dacă Saffy era emoționată, Percy se străduia să-și arate sarcasmul. Câtă lipsă de bunăvoință!

Gramofonul fusese deschis și șters de praf și avea alături un teanc de discuri. Percy a luat unul la întâmplare, un disc nou trimis de Juniper de la Londra, obținut Dumnezeu știe de unde și cu ce mijloace! Puteai să-ți închipui că Juniper avea metodele ei. Muzica ar putea-o ajuta, cu siguranță. A lăsat acul să cadă pe disc și Billie Holiday s-a pornit să cânte. Percy a tras adânc aer în piept, încălzită de whisky. Așa era mai bine: muzică contemporană, fără nici o legătură cu trecutul. Cu multe zeci de ani în urmă, la una dintre seratele familiei Blythe, tata a pus la concurs cuvântul „nostalgie”. I-a citit definiția cu voce tare: „un dor puternic de trecut”, iar Percy, cu siguranța și impertinența tinereții, se mirase cât de straniu era acest concept. Nu-și putea închipui de ce ai dori să re trăiești trecutul când aveai în față viitorul cu tot misterul său.

Percy a dat paharul peste cap, jucându-se apoi cu el în mână până când picăturile rămase s-au contopit într una singură. Își dădea seama că întâlnirea cu Lucy o scosese din sărite, dar toate întâmplările zilei i se-nvălmășiseră în minte și gândurile i s-au întors la doamna Potts de la poștă. La bănuielile ei, la insistența cu care susținea că Juniper se logodise. Întotdeauna se stârneau bârfe pe seama lui Juniper, dar Percy știa din experiență că toate zvonurile aveau un sămbure de adevăr. Cu siguranță însă nu și în cazul acesta.

În spatele ei, ușa a părut că oftează deschizându-se, lăsând o pală de aer rece să se strecoare înăuntru din coridor.

— Ei? a exclamat sugrumată de emoție sora ei. Unde este? Am auzit ușa.

Dacă Juniper s-ar fi destăinuit cuiva despre problemele ei personale, aceea ar fi fost Saffy. Căzută pe gânduri, Percy bătea ușor cu palma marginea paharului.

— S-a dus deja sus? a întrebat Saffy coborându-și vocea. Sau era el? Cum arată? Unde este?

Percy și-a îndreptat spatele. Dacă voia să obțină vreun ajutor de la Saffy trebuia să-și ceară scuze fără șovăire.

— N-au venit încă, a răspuns ea, întorcându-se spre sora ei geamănă și zâmbindu-i fără vreo urmă de vinovăție.

— Întârzie.

— Nu prea mult.

Saffy avea privirea aceea nervoasă și transparentă din copilărie, atunci când pregăteau câte o piesă de teatru pentru musafirii tatei și nu venea încă nimeni să se așeze pe scaune.

— Ești sigură? Aș fi jurat că am auzit ușa...

— N-ai decât să te uiți pe sub scaune, a răspuns Percy în glumă. Nu e nimeni aici. N-ai auzit altceva decât oblonul, cel de la fereastra aia. S-a desprins în timpul furtunii, dar l-am prins eu la loc, a urmat ea, arătând spre cheia de pe pervaz.

Saffy a făcut ochii mari băgând de seamă petele de umezeală de pe rochia lui Percy.

— Perce, știi că e o cină specială. Juniper o să...

— Ba nici n-o să observe și nici n-o să-i pese. Haide, las-o încolo de rochie! Arăți tu bine pentru amândouă. Nu vrei să stai jos? Să bem ceva cât îi așteptăm!

8

Cum nici Juniper, nici prietenul ei nu sosiseră încă, Saffy nu dorea nimic mai mult decât să dea fuga jos, să pună cap la cap bucățile din scrisoarea ruptă și să afle secretul lui Percy. Dar să o vadă pe Percy într-o

dispoziție atât de bună era un dar nesperat, pe care nu-și putea îngădui să-l piardă. Nu în seara aceea, când dintr-o clipă într-alta trebuiau să sosească Juniper și oaspetele ei special. Și dacă se gândea mai bine, era mai bine să stea cât mai aproape de ușa de la intrare ca să o poată prinde pe Juniper singură când și-ar fi făcut, în fine, apariția.

– Mulțumesc, a spus ea, acceptând paharul întins și luând o dușcă zdravănă, în semn de bunăvoință față de sora ei.

– Ei, a început Percy, sprijinindu-se din nou de marginea măsuței pe care stătea gramofonul, cum ți-ai petrecut ziua?

Din ce în ce mai curios, după cum ar fi putut spune Alice, din *Țara Minunilor*. De obicei, Percy nu-și pierdea timpul cu conversații banale. Saffy s-a eschivat, mai luând o sorbitură, considerând că era mai înțelept să răspundă cu mare precauție.

– A, bine, a spus, fluturând din mână, deși trebuie să-ți spun că am căzut în timp ce-mi puneam chiloții.

– Nu mai spune! a izbucnit Percy în râs.

– Zău c-am căzut, am și o vânătaie, dacă nu mă crezi. O să pătimesc ceva până mi-o trece.

Saffy și-a pipăit ușor coapsa, ridicându-se într-o parte, așezată cum era pe un șezlong.

– Presupun că asta e semnul că îmbătrânesc.

– Imposibil!

– Cum așa? s-a înviorat Saffy ușor, fără voia ei. Ia spune-mi!

– Uite-așa: eu m-am născut prima, așa că, tehnic vorbind, eu voi fi întotdeauna mai bătrână decât tine.

– Da, știu, dar tot nu văd...

– Și pot să te asigur că nici măcar nu mă clatin vreodată când mă îmbrac. Nici măcar în timpul vreunui raid.

– Hmm... s-a încruntat Saffy, căzând pe gânduri. Înțeleg. Atunci să punem întâmplarea asta a mea pe seama unei scăpări de moment, care nu are nici o legătură cu vârsta?

– Așa cred. A face altfel ar însemna să ne recunoaștem propria înfrângere.

Asta era una dintre expresiile favorite ale tatălui lor, folosită când era confruntat cu vreunul dintre multele și variatele obstacole ale vieții sale, și amândouă au zâmbit.

– Știi, îmi pare rău, a continuat Percy, scoțând un chibrit ca să-și aprindă o țigară, pentru adineauri... pe scări. N-am vrut să ne certăm.

– Să dăm mai bine vina pe război, da? a răspuns Saffy, ferindu-se de fumul de țigară, Așa face toată lumea. Dar ia spune-mi, ce mai e nou în lumea cea mare și largă?

– Nu mare lucru! Lordul Beaverbrook vorbește despre tancuri pentru ruși, în sat nu se găsește nici urmă de pește, iar fata doamnei Caraway se pare că e gravidă.

– Nu mai spune! s-a repezit Saffy curioasă.

– Ba da.

– Dar n-are decât vreo cincisprezece ani, nu?

– Paisprezece.

– O fi vreun soldat, nu-i așa? a întrebat Saffy, aplecându-se spre ea.

– Pilot.

– Vai, vai, vai! Și doamna Caraway, care e un stâlp al societății. Ce îngrozitor!

Saffy n-a putut să nu remarce zâmbetul sarcastic al lui Percy, în ciuda țigării pe care o ținea în gură, de parcă ar fi suspectat că sora ei geamănă se bucura de nenorocirea doamnei Caraway. Ceea ce era un pic adevărat, dar numai pentru că femeia era o moralistă înțepată care găsea pricină oricui pentru orice, până și lui Saffy pentru împletiturile ei, după cum se auzise bârfa chiar și la castel.

– Cum așa? E îngrozitor!

– Dar nu e de mirare, totuși, a continuat Percy, scuturându-și scrumul țigării. În ziua de azi fetele nu mai au nici un fel de morală.

– Lucrurile s-au schimbat de când cu războiul, a încuviințat Saffy. Am văzut asta și-n ziar, în scrisorile de la cititori, femeii care-și fac de cap în timp ce bărbații lor sunt plecați, copii din flori... Se pare că nici nu cunosc bine un bărbat și își și pun pirostriile.

– Dar nu și Juniper a noastră!

Pe Saffy a trecut-o un fior. Asta așteptase: Percy știa deja. Nu se știe cum, dar știa despre povestea de dragoste a lui Juniper. Așa se explica schimbarea bruscă a stării de spirit a lui Percy, era o tatonare șireată, și Saffy fusese ademenită cu o bârfă tentantă din sat. Îngrozitor!

– Sigur că nu! a răspuns ea, încercând să pară cât mai liniștită. Juniper nu e dintr-acelea!

— Sigur că nu e!

Și-au rămas așa o clipă, privindu-se una pe alta, cu zâmbetele identice pe chipurile identice, sorbindu-și băuturile. Inima lui Saffy bătea mai tare decât ceasul preferat al tatei și ei îi era teamă să nu o audă Percy, acum își dădea seama cum e să fii o găză prinsă într-o pânză de păianjen, așteptând apropierea cumplitului monstru.

— Deși, a urmat Percy, scuturând scrumul în scrumiera de cristal, am auzit ceva foarte nostim astăzi. În sat.

— Ei?

— Da!

Între ele s-a așternut o liniște stânjenitoare, Percy fuma mai departe, iar Saffy își mușca nervos limba. Cât era de îngrozitor, dacă nu chiar o viclenie, ca propria ei soră geamănă să se folosească de pasiunea ei pentru bârfa din sat în speranța că o s-o ademenească să-și dea tainele în vileag. Ei bine, ea nu s-a lăsat: unde voia, la urma urmei să ajungă cu bârfa asta din sat? Căci ea știa deja adevărul: de fapt, ea fusese aceea care citise jurnalul lui Juniper, și nu avea de gând să se lase prostită să-i împărtășească și lui Percy ceea ce aflase.

Saffy s-a ridicat cu toată prestața de care a fost în stare, și-a netezit rochia și a început să inspecteze masa, aliniind cuțitele și furculițele cu cea mai mare băgare de seamă. A reușit chiar să și fredoneze ceva la întâmplare, arborând un zâmbet inocent. Ceea ce putea fi un fel de mângâiere, atâta timp cât îndoielile o năpădeau din toate părțile.

Nu era o surpriză, desigur, că Juniper avea un iubit, deși o durea că nu îi spusese și ei, dar asta nu schimba lucrurile. Sau dimpotrivă? Nu pe cele de care îi păsa lui Percy, nu pe cele care contau. Sigur nu era nimic rău în faptul că Saffy ținea asta secret? Juniper avea un iubit, ce mare lucru? Era o femeie tânără, era firesc; o chestiune minoră, fără importanță. Ca toate pasiunile lui Juniper, tipul ăsta o să se șteargă și o să dispară la prima adiere care va aduce următoarea atracție.

Afară vântul se întetise și ghearele crengilor cireșului se frecau de oblonul desprins. Saffy s-a cutremurat, deși nu era frig; iar mișcarea ei s-a reflectat în oglinda de deasupra șemineului. Și-a ridicat ochii și a dat de propria imagine. Era o oglindă masivă, cu ramă aurită, atârnată de un cui aflat la mare înălțime. Așa că spânzura depărtată de perete, înclinată către podea și, când o privea, Saffy avea impresia că

se uită de sus la ea, strivind-o ca pe un pitic trupeș și verde. A scos fără voia ei un oftat scurt, simțindu-se brusc singură și sătulă să stea bosumflată. Tocmai era gata să-și întoarcă privirea din nou către masă, când a băgat de seamă că Percy, cocoșată, rezemată de rama oglinzii, fuma uitându-se țintă la piticul cel verde din mijloc. Nu doar privindu-l, ci scrutându-l, în căutarea dovezilor, a confirmării a ceva ce bănuia deja.

Dându-și deama că era observată, i s-a întetit brusc pulsul și-a simțit dintr-odată nevoia să vorbească, să umple camera cu vorbe, cu zgomot.

— Juniper întârzie, de bună seamă, a început ea trăgând aer în piept. Și cred că n-ar trebui să ne mirăm. Vremea e de vină, de bună seamă, trebuia să vin cu cursa de cinci patruzeci și cinci, și chiar punând la socoteală cât face cu autobuzul din sat, tot trebuia să fi venit până acum... Sper că și-o fi luat și umbrela, dar știi cum e ea când e vorba de...

— Juniper s-a logodit, a întrerupt-o brusc Percy, asta zice lumea. Că s-a logodit.

Cuțitul de aperitiv s-a lovit cu zgomot de cel de lângă el. Buzele lui Saffy s-au deschis și-a clipit iute.

— Ce-ai zis, scumpo?

— Juniper e logodită, o să se mărite.

— Asta-i bună! Cum așa? s-a mirat Saffy sincer. Juniper? a râs ea scurt. Să se mărite? Unde-ai auzit așa o gogomanie?

Un vălătuc de fum.

— Haide, spune! Cine-a putut susține așa o prostie?

Percy își făcea de lucru adunându-și un fir rătăcit de tutun de pe buza de jos și nu a răspuns nimic, încruntându-se, în schimb, la firul de pe degetul ei. În cele din urmă și-a scuturat mâna deasupra scrumierei, spunând:

— Poate că n-are nici o importanță, doar că am trecut pe la poștă și...

— Aaaa! a răbufnit Saffy triumfătoare și ușurată că sursa era doar bârfa din sat și nu adevărul-adevărat. Trebuia să îmi fi dat seama! Femeia aia! E o adevărată pacoste. Trebuie să fim recunoscătoare că nu și-a îndreptat atenția și către probleme de stat încă.

— Și atunci nu crezi? a întrebat Percy cu o voce rigidă, fără vreo nuanță.

— Cum să cred așa ceva?

— Juniper nu ți-a spus nimic?

— Nici vorbă!

Saffy s-a dus până la locul unde stătea Percy și a apucat-o de braț.

— Haide, Percy dragă! Poți să ți-o închipui pe Juniper mireasă? Inveșmântată toată în dantelă, jurând să iubească și să asculte pe altcineva cât o trăi?

Țigara zăcea strivită fără viață în scrumieră și Percy și-a împreunat degetele sub bărbie, apoi a zâmbit ușor, ridicând din umeri, gonind gândul care o bântuia.

— Ai dreptate, a spus ea, e doar o bârfă prostească, nimic mai mult. Doar că mă-ntrebam...

Ce anume se întreba, Percy a lăsat să treacă de la sine.

Deși nu mai cânta de mult, acul gramofonului se învârtea conștiințios în gol, în centrul discului și Saffy i-a oprit chinul, punându-l la loc pe suport. Era pe punctul să se scuze pe motiv că se duce să verifice ce făcea plăcinta de iepure din cuptor, când Percy a spus:

— Juniper ne-ar fi spus, dacă ar fi fost adevărat, ne-ar fi spus, nu-i așa?

Saffy a roșit amintindu-și de jurnalul de pe podeaua din camera de sus, de șocul de a fi citit ultimele rânduri scrise acolo, durerea că i se ascunsese totul.

— Saffy?

— Desigur, a spus ea iute. Așa se și face, nu? Oamenii își spun astfel de lucruri.

— Da.

— Mai ales surorilor lor.

— Sigur că da.

Și chiar așa era, una era să ții secretă o poveste de dragoste, alta era o logodnă. Saffy era sigură că până și Juniper nu ar fi putut fi atât de nesimțitoare la sentimentele altora, la implicațiile pe care le-ar fi avut o astfel de hotărâre.

— Și totuși, a urmat Percy, ar trebui să vorbim cu ea, să-i amintim că tata...

— Nu mai e aici, i-a terminat Saffy fraza încet. El nu mai e cu noi, Percy. Așa că acum suntem libere să facem exact ceea ce credem de cuviință.

Să plecăm de la Milderhurst, să pornim peste mări către strălucirea și tentațiile New Yorkului, fără să ne mai uităm înapoi.

— Da' de unde! s-a răstit Percy atât de tare, încât Saffy s-a temut o clipă că vorbise cu voce tare. Nu suntem pe de-a-ntregul libere. Avem fiecare niște datorii față de ceilalți. Juniper înțelege asta, știe că o căsătorie...

— Perce...

— Dar așa a vrut tata. Acelea au fost *condițiile* lui...

Ochii lui Percy îi căutau privirile, iar Saffy și-a dat seama că, pentru prima dată după atâtea luni, avea ocazia să îi scruteze chipul atât de aproape. Chipul surorii ei avea niște riduri noi. Fuma mult și își făcea griji, și războiul lăsa urme, fără îndoială. Dar, indiferent care ar fi fost cauza, femeia din fața ei nu mai era tânără. Dar nici bătrână nu era, și Saffy și-a dat brusc seama - deși s-ar fi putut să o fi știut de mai demult - că se afla undeva la mijloc. Și că amândouă erau în aceeași situație. Nu mai erau de mult niște copile, dar nici bătrâne cocârjate nu erau încă.

— Tata a știut ce face.

— Sigur că da, dragă, i-a răspuns Saffy blând.

De ce nu le băgase oare de seamă până atunci pe toate femeile acelea între două vârste? Cu siguranță nu erau invizibile, doar că își vedeau tăcute de treabă, făcând ceea ce fac toate femeile care nu mai sunt tinere, dar nici bătrâne nu sunt. Dereticând casele, ștergând lacrimile de pe obrazii copiilor, cârpind găurile din ciorapii bărbaților lor. Și dintr-odată Saffy a înțeles de ce se purta Percy așa, de parcă ar fi fost geloasă că Juniper, care avea doar optsprezece ani, ar putea să se mărite într-o bună zi. Că avea încă toată viața înaintea ei. Și înțelegea de ce tocmai în acea seară Percy se lăsa pradă unor astfel de gânduri și emoții. Chiar dacă era măcinată de grija pentru Juniper și zguduită de bârfa din sat, ceea ce o făcea să se poarte așa era, de fapt, întâlnirea cu Lucy. Și-atunci Saffy s-a simțit năpădită de un val de afecțiune pentru stoica sa soră geamănă, o dragoste atât de puternică, încât simțea că rămâne fără suflare.

— Noi n-am avut noroc, nu-i așa, Perce?

— Cum adică? s-a mirat ea, ridicându-și ochii de la țigara pe care tocmai o răsucea.

— Noi două... n-am prea avut noroc în chestiuni sentimentale.

Percy s-a uitat la ea gânditoare.

— N-aș crede că a fost vorba de noroc, ci mai degrabă de matematică, nu?

Saffy a zâmbit. Era exact ceea ce le spusese guvernanta care o înlocuise pe doică, chiar înainte de a se reîntoarce în Norvegia ca să se mărite cu vărul ei rămas văduv. Le luase afară, să le țină o lecție pe malul lacului, așa cum făcea ori de câte ori nu avea chef să predea și voia să scape de ochii domnului Broad, și-a ridicat privirea din locul unde se-ncălzea la soare și le-a spus, cu tonul acela leneș și pedant al ei, cu ochii scăpărând de o plăcere răutăcioasă, că ar face bine să-și ia gândul de la căsătorie, că același Mare Război, care le rănise tatăl, le ucisese și lor norocul. Iar gemenele de treisprezece ani rămăseseră cu privirile în gol, așa cum făceau mereu, știind că așa îi puteau enerva pe adulți. Și de ce să le fi păsat? Căsătoria și curtezanii erau ultimele lucruri la care le stătea lor mintea atunci!

– Ei, asta a fost soarta noastră, nu? a spus Saffy încetșor. Să-ți moară toți posibiii viitori soți pe frontul din Franța?

– Dar tu câți aveai de gând să ai?

– Cum adică?

– Câți soți? N-ai spus tu... toți posibiii... a zis Percy aprinzându-și țigara și fluturându-și mâna. Dar n-are nici o importanță!

– Doar unul, a răspuns Saffy simțindu-se dintr-odată amețită. Doar unul aș fi vrut.

A urmat apoi o liniște chinuitoare și Percy a avut, cel puțin, bunul-simț să pară stânjenită. Totuși, nu a spus nimic, nu a consolat-o în nici un fel, nu a făcut nici un gest tandru, și-a stins doar țigara, îndreptându-se spre ușă.

– Unde te duci?

– Mă doare capul, m-a apucat așa, dintr-odată.

– Stai jos, atunci, îți aduc eu o aspirină.

– Nu, a răspuns Percy fără să o privească. Mă duc să mi-o iau singură din cutia de medicamente. O să-mi facă bine să mă mișc puțin.

9

Percy a pornit-o grăbită pe coridor, întrebându-se cum de a putut fi atât de proastă. Voise să ardă pe loc scrisoarea de la Emily făcută bucațele, dar se enervase din cauza întâlnirii cu Lucy și le uitase în

buzunar. Mai rău chiar, i le-a pus pe tavă lui Saffy, ultima persoană care ar fi trebuit să aibă știință despre această corespondență. Percy a luat-o iute pe scări în jos și-a intrat în bucătăria plină de aburi. Cum și-ar mai fi amintit de scrisoare, se întreba ea, dacă Saffy n-ar fi făcut aluzie la soțul lui Emily, Matthew? Era oare prea devreme să deplângă decăderea minții ei atât de riguroase, să se chinuie să găsească cât mai multe metode diabolice ca să și-o recapete?

Percy s-a oprit brusc în fața mesei. Pantalonii nu mai erau unde îi lăsase. I-a sărit inima din loc, ca un ciocan care îi izbea cu putere coastele, și cu greu a reușit să și-o domolească. Panica n-ar fi ajutat-o la nimic, doar nu era sfârșitul pământului. Percy era sigură că Saffy nu apucase să citească scrisoarea: se comportase prea cumpătat și calm. Căci, dacă ar fi aflat, Doamne ferește, că Percy mai ține legătura cu verișoara lor, n-ar fi reușit să și stăpânească o criză de nervi. Ceea ce însemna că nu era încă totul pierdut. Trebuia să găsească pantalonii, să extragă dovezile și totul avea să fie în regulă.

Pe masă mai fusese și o rochie, așa își amintea, ceea ce însemna că exista un maldăr de rufe murdare pe undeva. Cât de greu era oare să le găsească? Cu siguranță nu era ușor, căci ea nu avea nici cea mai vagă idee cum se spălau rufe, din nefericire, habar nu avea ce treburi gospodărești făcea Saffy să țină casa, dar își jură în sinea ei că o să afle, după ce regăsea scrisoarea. A început să cotrobăie în coșurile de pe polița de sub masă, răscolind șervetele de bucătărie și tăvile, cratițele și făcălețele, trăgând cu urechea către scară, să nu cumva să vină Saffy să o caute. Ceea ce era puțin probabil, cu Juniper întârziind deja atât de mult, Saffy nu s-ar fi îndepărtat câtuși de puțin de ușa de la intrare. Dar și Percy voia să se întoarcă acolo cât mai iute, căci, de îndată ce sosea Juniper, avea de gând să o întrebe de-a dreptul despre bârfa răspândită de doamna Potts.

Căci, deși Percy se lăsase amăgită de convingerea lui Saffy că, dacă ar fi fost cu adevărat logodită, Juniper le-ar fi spus și lor, nu era pe de-a-ntregul convinsă. Era adevărat că, de obicei, aceasta era genul de veste pe care oamenii și-o împărtășesc, dar Juniper nu era câtuși de puțin ca alții: o iubeau desigur cu toții, dar ea era foarte deosebită. Și nu era vorba doar de momentele când își pierde firea, de episoadele ei: ea era fetița care și găsea alinare frecându-și diverse obiecte de albul

ochilor – pietre netede, vârful făcălețului bucătăresei, stiloul preferat al tatălui lor; cea care alungase nenumărate doici cu încăpățânarea ei incurabilă și refuzul de a renunța la cohortele ei închipuite, cea care, în puținele dați când fusese convinsă să poarte pantofi, îi încălțase invers.

Pe Percy nu ciudățenia în sine o deranja, căci, după cum se spunea în familia lor, ce om de valoare nu avea o mică doză de ciudățenie? Tata avea umbrele sale, Saffy atacurile de panică, și nici Percy nu pretindea că era prea normală. Nu, ciudățenie era peste tot, dar singura grijă a lui Percy era să-și facă datoria: să o ferească pe Juniper de ea însăși. Tata o însărcinase cu asta. Juniper era deosebită, îi spusese el, și era de datoria lor, a tuturor, să o păzească, ceea ce, până acum, reușiseră. Recunoșteau cu ușurință momentele când acele elemente care îi stârneau talentul o puteau lăsa pradă unei furii îngrozitoare. Cât trăise, tatăl lor o lăsase să se dezlănțuie fără opreliști: „Asta e pasiune“, obișnuia el să spună, cu vocea topită de admirație, „o pasiune adevărată, dezlănțuită“. Dar avusese grijă să aranjeze și cu avocații lui. Percy fusese foarte uimită să afle ceea ce făcuse; prima ei reacție fiind sentimentul că era trădată, azvârlind replica oricărui copil „nu e drept!“, dar se supusese destul de repede. Căci o iubea peste măsură pe Juniper, asemenea tuturor din jur. Nu era nimic ce să nu facă de dragul surorii ei mai mici.

De sus s-a auzit un zgomot și Percy a rămas încremenită, cu ochii în tavan. Castelul era mereu plin de zgomote, așa că în mod normal își dădea seama ce anume se întâmpla. Era prea puternic să fie „îngrijitorii“, nu-i așa? Din nou același zgomot. Parcă ar fi pași, s-a gândit ea, dar veneau oare spre ea? Să fi fost Saffy, care cobora pe scări? Și-a ținut răsufarea, rămânând nemișcată, până și-a dat seama, în cele din urmă, că pașii se îndepărtau.

Apoi și-a îndreptat spatele și a început să-și plimbe privirea atentă prin bucătărie, mai disperată ca înainte, fără să dea peste blestematele alea de rufe. Într-un colț se aflau pământul de spălat pe jos și măturile, lângă ușa din spate o pereche de cizme de cauciuc, în chiuvetă nu erau decât câteva castroane puse la înmuiat, pe sobă doar o cratiță și un cazan...

Un cazan, de bună seamă! Cu siguranță, o auzise de mai multe ori pe Saffy vorbind de spălat și de cazane, chiar înainte de a aduce vorba

despre pete greu de scos și despre cât de neglijentă era Percy. Așa că s-a năpustit la sobă, și-a vârât nasul în cazanul mare de oțel și a dat de pantaloni. Ce ușurare!

Cu un zâmbet larg, s-a opintit să scoată uniforma grea de apă, sucind-o pe o parte și pe alta să-i găsească buzunarele, pe care le-a cercetat pe rând.

Și deodată sângele i-a înghețat în vine: buzunarele erau goale. Scrisoarea dispăruse.

De sus răzbeau alte zgomote: din nou pași, era Saffy care umbla de colo-colo. Percy a înjurat în șoaptă, învinuindu-se pentru atâta prostie, apoi a tăcut iute, urmărind traiectoria pașilor care se apropiau. Apoi s-a auzit o bufnitură, pașii și-au schimbat direcția. Percy și-a încordat auzul. Era oare cineva la ușă?

Apoi, liniște! Saffy nu a strigat-o, ceea ce însemna că nu bătuse nimeni la ușă, căci nu se putea să sosească oaspeții și Percy să nu fie acolo.

Poate că era oblonul, din nou. Ea doar îl prinsese ușor la loc, cu o cheie prea mică – fără o trusă de scule ca lumea nu avea altceva de făcut – și afară vântul bătea încă cu putere. Trebuia să mai adauge și asta la lista de lucruri pe care le avea de făcut a doua zi.

Percy a tras adânc aer în piept și a scos un oftat deznădăjduit. Poate că, a încercat ea să se îmbărbăteze – Saffy o aruncase la gunoi, doar era ruptă în bucățele, așa că poate scrisoarea era deja scrum în soba din bucătărie.

Nu vedea ce altceva mai putea face decât să răscolească toată casa sau să o întrebe pe Saffy de-a dreptul ce se întâmplase cu ea, iar simplul gând la această discuție o făcea să se cutremure. Prin urmare, nu-i rămânea decât să se ducă sus și să o aștepte pe Juniper.

Apoi s-a auzit zgomotul puternic al unui trăsnet, atât de tare, încât, chiar și acolo, adânc, în măruntaiele casei, a făcut-o să se cutremure. Și după aceea, un alt zgomot, mai mic, mai aproape. Venea de afară, de parcă cineva zgâria zidul, bătând din când în când, căutând ușa din spate.

Oaspetele lui Juniper trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. N-ar fi fost de mirare, s-a gândit Percy, ca cineva care nu cunoștea castelul, venind noaptea, în timpul camuflajului, pe o furtună atât de puternică, să se pomenească orbecând în căutarea intrării. Oricât de greu de

crezut ar fi părut așa ceva, din moment ce îi venise o astfel de idee, Percy trebuia să verifice. Nu putea să lase ca ploaia să-l ude până la piele.

Strângându-și buzele, a mai aruncat o ultimă privire prin bucătărie: tot felul de pungi puse la îndemână pe poliță, un șervet mototolit, un capac de cratiță – nimic care să arate ca o grămăjoară de hârtii rupte. Apoi și-a scos o lanternă din bagajul de urgență, și-a tras un impermeabil peste rochie și a deschis ușa din spate.

Juniper întârziase mai bine de două ore și Saffy era de-acum îngrijorată de-a binelea. Sigur că își dădea seama că ar fi putut fi o întârziere a trenului, o pană de cauciuc la autobuz, un blocaj pe drum, ceva obișnuit, și cu siguranță nu s-ar fi ivit nici un avion inamic care să complice lucrurile tocmai într-o noapte furtunoasă ca aceasta. Cu toate acestea, gândirea logică nu-și putea găsi locul printre grijile unei surori mai mari. Până când nu avea s-o revadă pe Juniper intrând pe ușa din față, vie și nevățamată, o mare parte a minții lui Saffy era stăpânită de teamă.

Și, mușcându-și buza de jos, se întreba oare ce veste va aduce cu ea surioara lor când va da buzna în casă? Saffy se lăsase convinsă de propriile vorbe când o asigurase pe Percy că Juniper nu era logodită, dar, cu trecerea timpului, după ce Percy dispăruse așa, dintr-odată, lăsând-o singură în salonul cel mare, era din ce în ce mai puțin sigură. Indoielile începuseră să nu-i mai dea pace de când glumise despre improbabilitatea de a o vedea pe Juniper înveșmântată în dantelă albă. Deși Percy fusese de acord cu ea, imaginea aceea *frou frou* care-i tot venea în minte se prefăcea – asemenea unei reflexii în apă – într-alta, mult mai puțin probabilă, pe care și-o ferecase în închipuirea ei, mai ales de când începuse să lucreze la rochia de sus.

De acolo, bucățile de *puzzle* se așezaseră cu ușurință la loc. De ce i-ar fi cerut Juniper să-i modifice rochia? Cu siguranță nu pentru ceva obișnuit, cum ar fi fost cina din seara respectivă, ci pentru o nuntă. Propria ei nuntă, cu acest Thomas Calvill care venea în seara asta să le cunoască. Un bărbat despre care ele nu aflaseră nimic până atunci. Căci, într-adevăr, tot ceea ce știau ele se limita la scrisoarea pe care Juniper le-o trimisese, spunându-le că îl invitase la cină. Se întâlniseră în timpul unui raid aerian, aveau un prieten comun. Era profesor și scriitor. Saffy s-a străduit să-și amintească și restul, cuvintele anume

folosite de Juniper, acea frază care le dăduse impresia că domnul cu pricina i-ar fi salvat într-un fel viața. Își imaginaseră oare acel amănunt? Sau era una dintre acele plâsmuiri ale minții lui Juniper, o înfloritură menită să le atragă simpatia?

În jurnal scria ceva mai mult despre el, dar nimic de ordin biografic. Acolo scria despre sentimentele, dorințele, aspirațiile unei femei mature. O femeie pe care Saffy nu o recunoștea, care a intimidat-o de-a dreptul, o femeie care își trăia viața. Și dacă Saffy se obișnuia greu cu această transformare, Percy avea să se lase cu greu înduplecată. În ceea ce o privea pe sora ei geamănă, Juniper rămânea mereu surioara cea mică, născută când ele erau destul de mari, fetița care avea nevoie să fie răsfățată și protejată, ale cărei toane puteau fi imediat potolite și a cărei fidelitate putea fi câștigată cu nimic mai mult decât o pungă de bomboane.

Saffy a zâmbit gândindu-se cu drag la ochelariștii ei de soră, care se îmbățosise și acum să facă totul ca dorințele tatălui lor să fie respectate. Biata Percy, draga de ea: inteligentă într-atâtea privințe, curajoasă și bună, mai dură decât tovalul, incapabilă să se dezbrace de așteptările imposibile ale tatei. Saffy avea mai multă minte, încetase de mult să-i mai facă pe plac Domniei Sale.

S-a cutremurat, cuprinsă brusc de frig și și-a frecat palmele, apoi și-a încrucișat brațele, hotărâtă să le regăsească forța. Avea nevoie să fie puternică acum pentru Juniper, era rândul ei. Căci ea, spre deosebire de Percy, înțelegea povara pasiunii romantice.

Ușa s-a deschis cu greu și Percy și-a făcut apariția. Curentul a tras iute ușa îndărăt, făcând-o să se trântescă.

— Afară toarnă cu găleata, a spus Percy, ștergându-și apa de pe vârful nasului și de pe bărbie și scuturându-și părul ud. Am auzit un zgomot aici, sus, ceva mai devreme.

— Era oblonul, credeam că l-am reparat, deși știi bine că nu mă pricep să umblu cu sculele, i-a răspuns mecanic Saffy, clipind din ochi, foarte uimită. Percy, unde naiba ai fost?

Și oare ce-o fi făcut în tot acest răstimp? Saffy o privea tot mai uimită, pe măsură ce-și dădea seama că sora ei geamănă avea părul ud, și ceva – să fi fost frunze? – în păr, în timp ce rochia îi era plină de noroi.

— Ți-a trecut durerea de cap, nu?

– Ce tot spui? a întrebat Percy, adunând paharele și îndreptându-se spre bufetul cu băuturi unde le-a umplut din nou.

– Ziceai că te doare capul! Ai găsit aspirina?

– A, da, mulțumesc.

– Dar ai lipsit foarte mult.

– Chiar așa? a întrebat ea, întinzându-i un pahar lui Saffy. S-ar putea să fi stat mai mult. Mi s-a părut că am auzit ceva afară, o fi fost Poe¹ speriat de furtună. M-am gândit să nu fie prietenul lui Juniper, cum ziceai că-l cheamă?

– Thomas, a răspuns Saffy sorbind o înghițitură. Thomas Cavill.

I se părea oare, sau Percy se ferea de privirea ei?

– Percy, sper să nu...

– Nu-ți face griji, o să fiu drăguță cu el, când o veni, a spus ea învârtind băutura în pahar. *Dacă* o mai veni...

– Nu trebuie să îl judeci greșit dacă întârzie, Percy.

– De ce nu?

– E război, nimic nu mai merge cum trebuie, nici Juniper nu a ajuns încă.

– Asta nu-i de mirare, a exclamat Percy, ridicându-și țigara de pe marginea scrumierei, unde o lăsase mai devreme.

– Ai să vezi că are să ajungă până la urmă.

– Dacă o exista cu adevărat.

Ce ciudat să spună una ca asta! Încurcată, Saffy și-a dat o buclă după ureche, îngrijorată, întrebându-se dacă, așa cum îi stătea în fire, Percy făcuse vreo glumă, vreo ironie dintr-acelea pe care ea le lua *ad litteram*. Deși simțea un gol în stomac, nu l-a luat în seamă, preferând să creadă că o lua peste picior.

– Să facă bine să vină, ce păcat ar fi să auzim că e doar o închipuire! Masa va arăta groaznic de neechilibrată cu un tacâm în minus.

S-a sprijinit de brațul fotoliului, străduindu-se să pară foarte relaxată, deși se molipsise de nervozitatea lui Percy.

– Pari obosită, i-a spus Percy.

– Zău? s-a mirat Saffy, pe un ton deliberat prietenos. Cred și eu că sunt. Poate nu mi-ar strica să mă mai mișc puțin. Ar trebui să dau o fugă în bucătărie să...

---

¹ Aluzie la poemul *The Raven* (*Corbul*, publicat în 1845) de Edgar Allan Poe.

– Să nu cumva...

Saffy a scăpat paharul pe jos. Whisky-ul s-a împrăștiat pe covor, îmbibându-se în modelele roșii și albastre.

– Te rog să mă ierți, a spus Percy, ridicând paharul, am vrut doar să spun că...

– Ia te uită ce-am făcut... a exclamat Saffy, uitându-se la pata de pe rochie. Ce prostie, ce prostie...

Și-atunci s-a auzit o bătaie în ușă. Au sărit amândouă în picioare.

– E Juniper, a spus Percy.

– Sau Thomas Cavill, a spus Percy, înghițind cu greu.

– Da, poate Thomas Cavill.

– Ei bine, a urmat Saffy cu un zâmbet încremenit, oricine ar fi, cred că e mai bine să-i dăm drumul înăuntru.

PARTEA A DOUA

Cartea animalelor vrăjite ude

1992

Nu-mi mai puteam lua gândul de la Thomas Cavill și Juniper Blythe. Era o poveste foarte tristă, și mi-am însușit-o drept povestea *mea* tristă. Mă am înapoiat la Londra, mi-am văzut mai departe de viața mea, dar o parte din suflet mi-a rămas acolo, la castel. Când dădeam să adorm sau visam cu ochii deschiși, mă năpădeau șoaptele. Ochii mi se închideau și mă pomeneam înapoi în coridorul acela rece și întunecos, așteptând, alături de Juniper, să îi sosească logodnicul. „Trăiește pierdută în trecut“, îmi spusese doamna Bird, pe când ne îndepărtam cu mașina, iar eu priveam prin oglinda retrovizoare pădurile care-și strângeau aripile în jurul castelului, ca un giulgiu întunecat și protector: „Aceași noapte de octombrie din 1941 îi revine iarăși și iarăși în minte, ca acul înțepenit al unui patefon“.

Era atât de tristă această constatare, o viață întreagă distrusă într-o singură seară, și-mi stârnea atâtea întrebări... Oare cum s-o fi simțit în noaptea când Thomas Cavill nu a mai ajuns la cină? Îl așteptaseră oare toate trei surorile în încăperea special pregătită pentru acea ocazie? Mă întrebam când oare începuse să se îngrijoreze, dacă se gândise mai întâi că ar fi putut să fie rănit, că ar fi putut avea loc un accident, sau dacă își dăduse seama de la bun început că fusese părăsită? „S-a însurat cu altă femeie“, îmi spusese doamna Bird când am întrebat-o. „S-a logodit cu Juniper și-apoi a fugit cu alta. I-a trimis doar o scrisoare să-i spună că rupe logodna.“

Povestea m-a preocupat, am întors-o pe toate fețele, am analizat-o din toate unghiurile. Mi-am închipuit-o, am modificat-o, am reluat-o

mereu de la capăt. Bănuiesc că la asta a contribuit un pic și faptul că și eu, la rândul meu, fusesem trădată, dar obsesia mea – căci mărturisesc că devenise o obsesie – nu era motivată doar de empatie. Ci se lega de ultimele clipe ale întâlnirii mele cu Juniper, de schimbarea pe care o observasem când i-am spus că trebuia să mă întorc la Londra, de modul în care tânăra ce-și aștepta drăgăstoasă iubitul se prefăcuse pe loc într-o figură schimonosită și nenorocită, care mă implora să o ajut, acuzându-mă că îmi încălcasem o promisiune. Mai ales mi-a rămas în minte cum m-a privit în ochi și m-a învinuit că o dezamăgisem profund, numindu-mă Meredith.

Juniper era bătrână și bolnavă, iar surorile ei își dăduseră toată silința să mă avertizeze că adesea vorbea despre lucruri pe care nu le înțelegea. Cu toate acestea, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai convinsă că mama jucase și ea un rol în toată tragedia aceasta. Era singura explicație posibilă a reacției ei la primirea scrisorii pierdute, a geamătului ei – de mare suferință, cu siguranță – când văzuse de la cine venea, același geamăt pe care îl auzisem când ne întorsesem de la Milderhurst atunci când eram mică. Vizita tainică, din urmă cu zeci de ani, când mama m-a luat de mână și m-a smuls de lângă poartă, ducându-mă cu de-a sila înapoi în mașină, motivând că greșise drumul și că era prea târziu.

Prea târziu pentru ce? Să mai îndrepte ceva, să repare un păcat de demult? Oare vinovăția o făcuse să revină la castel, ca apoi să o gonească înaintea de a păși înăuntru? Era posibil. Și dacă ar fi fost adevărat, ar fi justificat într-adevăr geamătul ei de disperare. Ar mai fi explicat și de ce ținuse secretă toată această poveste. Căci atunci m-au uimit deopotrivă taina și misterul. Nu cred că era obligată să-mi dezvăluie totul, dar nu pot să scap de senzația că am fost mințită. Mai mult decât atât, că am fost într-un fel direct afectată. Era ceva din trecutul mamei mele – pe care ea s-a străduit să îl ascundă – și care tot ieșea la iveală. O faptă, o hotărâre, un simplu moment, poate de când era mică – ceva care-și azvârlea umbra lungă și întunecată asupra vieții actuale a mamei, și, prin urmare, și a vieții mele. Trebuia să aflu ce se întâmplase, nu din pură curiozitate, nu doar pentru că ajunsese să o înțeleg atât de mult pe Juniper, ci pentru că simțeam că acest secret întruchipa în mod inexplicabil distanța de o viață întreagă dintre mine și mama.

„Cred că este de datoria ta să afli” mi-a dat dreptate Herbert când l-am povestit. Ne petrecuserăm după-amiaza înghesuind cutiile cu cărțile mele și diverse articole de gospodărie în podul lui deja aglomerat și tocmai ieșisem la o plimbare prin Grădina Kensington. Aceste plimbări au devenit un obicei, începând la îndemnul veterinarului, căci se presupunea că o ajută la digestie pe cățelușa lui, Jess, mișcarea regulată înviorându-i metabolismul, numai că ea se opunea cu o totală lipsă de grație.

— Haide, Jess, a îmbiat-o Herbert, împingând cu vârful pantofului fundul ei încăpățânat care se proptise ferm pe pavaj. Haide că mai avem un pic și ajungem la rațe, dragă!

— Și cum o să aflu eu toate astea?

Desigur, puteam să o întreb pe mătușa Rita, dar asta nu era o idee grozavă, având în vedere relația dificilă a mamei cu sora ei mai mare. Mi-am vârât mâinile adânc în buzunare, de parcă aș fi putut găsi răspunsul acolo, printre scame.

— Dar ce-aș putea face? De unde să încep?

— Ei, da... a început Herbert, întinzându-mi lesa lui Jess în timp ce el își scotea o țigară din buzunar și și-o aprindea, ferind-o de vânt cu căușul palmei. Știi și tu la fel de bine ca mine, scumpo, trebuie să o întreb pe mama ta.

Am să vă iert dacă ați crezut că sugestia lui Herbert era cel mai firesc lucru cu puțință, eu trebuie să-mi asum întreaga vină. Cred că v-am creat o impresie total greșită despre familia mea, începând cu acea scrisoare de mult rătăcită. Ea este într-adevăr începutul acestei povești, dar nu și al poveștii *mele*. Sau, mai bine spus, nu începutul poveștii lui Meredith și a lui Edie. Cum ne-ați văzut atunci, în sâmbăta aceea, nu puteți fi învinuiți dacă ați crezut că suntem niște persoane expansive, care sporovăiesc și își împărtășesc tot felul de lucruri cu ușurință. Oricât de frumos ar fi părut, nu era nici pe departe adevărat. Pot să vă dovedesc cu nenumărate exemple din copilăria mea că relația noastră nu se bizuia pe conversație și bună înțelegere: apariția inexplicabilă în dulapul meu a unui sutien în stil militar când aveam vreo treisprezece ani, încrederea mea în Sarah pentru orice informație despre păsări și albine și orice se întâmplă între ele, fantomaticul meu frate, pe care și eu, și părinții mei pretindem că nu îl vedem.

Dar Herbert avea dreptate: era secretul mamei și, dacă voiam să aflu adevărul, să aflu mai mult despre fetița aceea care s-a ținut după mine peste tot în castelul Milderhurst, numai de la ea trebuia să încep. Și chiar se întâmpla să ne fi înțeles să ne întâlnim la o cafea în săptămâna următoare la o patiserie după colț de Billing&Brown. Am plecat de la birou la ora unsprezece, am ales o masă într-un ungher din spate și am comandat ca de obicei. Chelnerița tocmai îmi adusese un ceainic aburind de Darjeeling, când zgomotul traficului de afară s-a auzit pentru o clipă mai tare și, ridicându-mi privirea, am văzut ușa patiseriei deschizându-se și mama a pășit înăuntru, nehotărâtă, cu poșeta și pălăria în mână. Pe chip îi stăruia o sfială defensivă în vreme ce scruta cafeneaua modernă și total nefamiliară, iar eu mi-am ferit privirile, studiindu-mi mâinile, masa, făcându-mi de lucru cu fermoarul genții, găsindu-mi orice altă ocupație ca să evit să o văd. Am băgat de seamă că tot mai des are înfățișarea aceasta nesigură, și nu sunt convinsă dacă este din pricina vârstei sau pentru că eu – sau lumea întregă – mă grăbesc prea tare. Reacția mea m-a descumpănit total, căci slăbiciunea mamei mele ar fi trebuit să-mi stârnească, mai degrabă, milă, să mă facă să o îndrăgesc și mai tare, dar eu nu simțeam nimic din toate acestea. Iar acest lucru mă sperie, asemenea unei rupturi în țesătura normalității care amenință să facă totul neplăcut și de nerecunoscut, așa cum nu ar trebui să fie. Toată viața am considerat-o pe mama un adevărat oracol, un zid de nezdruncinat de corectitudine, așa că a o vedea nesigură, mai ales într-o situație pe care eu o socotesc banală, îmi zguduie întreg universul și face să mi se învârtă pământul sub picioare asemenea norilor. Așa că am așteptat o vreme până să-mi ridic ochii din nou și să-i atrag atenția, sigură pe mine din nou, încrezătoare, făcându-i semn cu mâna de parcă doar atunci am observat-o.

A pornit-o cu grijă prin cafeneaua aglomerată, ținându-și strâns poșeta ca să nu lovească lumea, cu un gest ostentativ, de parcă ar fi vrut să-și arate dezaprobarea față de așezarea meselor. În timpul acesta, eu mi-am făcut de lucru verificând dacă nu cumva mai erau urme de zahăr, de spumă de cappuccino sau firimituri de prăjituri pe partea cealaltă a mesei. Aceste întâlniri la cafea destul de regulate ale noastre erau o noutate, începuseră la câteva luni după ieșirea tatei la pensie. Erau destul de stânjenitoare pentru amândouă, chiar și când nu mă

gândeam încă să fac investigații delicate în trecutul mamei mele. Când am ajuns la masa noastră, m-am ridicat pe jumătate de pe scaun și am sărutat aerul din dreptul obrazului pe care mi-l întinsese, după care ne-am așezat amândouă, zâmbind bucuroase că am trecut cu bine de momentul salutului public.

— Ce cald e afară, nu-i așa?

— Foarte cald, am răspuns eu.

Și-am pornit-o apoi pe drumul cunoscut: obsesia mai nouă a tatei pentru reparații și reamenajări casnice (reorganizarea cutiilor din pod), munca mea (întâmplările supranaturale din Mlaștinile Romney) și bârfele de la clubul de bridge al mamei. Apoi o pauză în care ne-am zămbit, așteptând ca mama să se clatine sub povara întrebării ei obișnuite: „Și Jamie ce mai face?”

— Bine.

— Am văzut de curând cronică din *The Times*. Se pare că piesa cea nouă are succes.

— Așa e.

Văzusem și eu cronică aceea, nu o căutasem cu tot dinadinsul, zău că nu, îmi sărise în ochi în timp ce căutam paginile cu anunțuri de închiriat. Și chiar era o cronică *foarte* bună. Al naibii ziar, n-avea însă nici un anunț cu apartamente ca lumea de închiriat!

Mama a tăcut cât timp i s-a pus dinainte ceașca cu cappuccino pe care i-o comandasem.

— Și spune-mi, a început ea, punându-și servetețul de hârtie sub ceașcă să absoarbă laptele vărsat, ce are de gând să mai facă după asta?

— Acum lucrează la un scenariu, Sarah are un prieten care e regizor de film și i-a promis că o să-l citească.

Înainte de a reuși să scoată orice alte sunete pozitive, buzele i s-au deschis să rostească un „o” cinic. Apoi a înecat totul într-o sorbitură de cafea, strâmbându-se de amărăciunea băuturii și, din fericire, a schimbat subiectul:

— Și ce mai e pe la tine prin apartament? Tata întrebă dacă robinetul de la bucătărie îți mai dă de furcă. I-a mai venit o idee și crede că acum o să-l poată repara o dată pentru totdeauna.

M-am gândit la apartamentul rece și gol pe care îl părăsisem pentru totdeauna în dimineața aceea, cu amintirile fantomatice îngrămadite

în cutiile de carton cafenii care îmi adăposteau întreaga viață, urcate în podul aglomerat al lui Herbert.

— E totul în regulă, i-am răspuns. Apartamentul e bine, robinetul la fel. Spune-i că nu are de ce să-și mai facă griji.

— Și nu mai ai nimic altceva de reparat? a întrebat ea pe un ton rugător. Mă gândeam să-l trimit sâmbătă pe-acolo să mai pună câte ceva la punct.

— Dar ți-am spus că e totul în regulă.

S-a arătat uimită și jignită, știu că îi vorbisem aspru, dar aceste conversații îngrozitoare în care eu mă prefăceam că totul este minunat mă terminau de-a binelea. În ciuda dorinței mele de a trăi în lumea cărților, nu sunt o mincinoasă și nici nu știu să mă eschivez. În împrejurări normale, ar fi fost momentul potrivit să-i spun despre Jamie, dar nu am putut, cum nu am fost în stare nici să aduc vorba despre Milderhurst și Juniper Blythe. Tocmai atunci, cineva de la masa alăturată s-a întors spre noi și ne-a întrebat dacă puteam să-i dăm solnița noastră.

Și-n timp ce i-o întindeam, mama mi-a spus:

— Ți-am adus ceva...

Mi-a întins o pungă cu însemnele Marks and Spencer, bine împăturită ca să protejeze ce se afla înăuntru.

— Nu-ți face prea multe iluzii, nu e nimic nou.

Am desfăcut punga, răsturnând afară conținutul și-am rămas surprinsă. Mi se aduc adesea manuscrise despre care posesorii lor cred că merită să fie publicate, dar acum nu puteam să-mi cred ochilor.

— Nu-ți mai aduci aminte? mă îmboldea mama, privindu-mă de parcă nu mai știam cum mă cheamă.

Am privit din nou teancul capsat de hârtie, cu un desen de copil pe copertă și cu litere de-o șchioapă în partea de sus: *Cartea animalelor ude scrise și ilustrată de Edith Burchill*. Și între „animalelor“ și „ude“ o mică săgeată înspre cuvântul „vrăjite“, adăugat cu altă culoare.

— Ai scris-o, nu-ți mai aduci aminte?

— Ba da, am mințit eu.

Ceva pe chipul mamei îmi spunea că trebuia să o fac, și chiar voiam să-i aduc aminte. Mi-am plimbat degetul peste pata de cerneală lăsată de stiloul care adăstase prea mult pe hârtie între litere.

— Erai atât de mândră de ea! a urmat mama, plecându-și capul într-o parte să privească mănunchiul de hârtie din poala mea. Zile-ntregi ai lucrat la ea, ghemuită pe podeaua de sub masa de toaletă din camera de oaspeți.

De asta chiar îmi aminteam, senzația minunată de a fi în culcușul cald și întunecat s-a ivit din depozitul amintirilor de demult și m-a făcut să mă cutremur de plăcere: mirosul de praf din covorul rotund, crăpătura din perete suficient de mare ca să adăpostească un stilou, duritatea dușumelei de lemn de sub genunchi, pe când priveam razele de soare ce se revărsau pe podea.

— Mereu scriai câte-o poveste, stând acolo, pe întuneric. Tata chiar se îngrijorase că o să ieși un copil timid, că n-o să-ți faci prieteni niciodată, dar nu puteam face nimic să-ți tăiem avântul.

Îmi aduceam aminte că citeam acolo, dar nu că și scriam. Totuși, aluzia mamei la tăierea avântului nu-mi era necunoscută. Îmi aduceam vag aminte de tata, clătinând neîncrezător din cap, ori de câte ori mă întorceam de la bibliotecă, întrebându-mă la masă de ce nu împrumutam cărți din secțiunea de cunoștințe generale, ce aveam de gând să fac cu aiurelile alea de basme, de ce nu voiam să învăț despre lumea adevărată.

— Uitasem că am scris și povești! am spus, răsucind manuscrisul și zâmbind la sigla editurii închipuite pe care o desenasem pe ultima copertă.

— Da, a urmat ea, ciugulind o firimitură de pe masă, cred că e mai bine să o ții la tine. Tata tot scoate cutiile din pod, așa am dat peste ea. N-are rost să stea acolo să putrezească. Cine știe, o să ai și tu un copil al tău într-o bună zi, și o să i-o arăți.

Și-a îndreptat spatele și gura vizuinii iepurelui ce ducea către trecut s-a închis brusc în urma ei.

— Ia spune, cum ți-ai petrecut weekendul? Ai făcut ceva special?

Și iată! Momentul perfect, fereastra cu perdelele date bine într-o parte! Nici n-aș fi putut găsi o ocazie mai bună, oricât m-aș fi străduit! Și, cum mă uitam la „cartea“ din mâna mea, cu hârtia prăfuită de vreme, cu urmele cariocilor, cu umbrele și desenele copilărești, mi-am dat seama că mama o păstrase în mod deliberat tot acest răstimp, că voise să o păstreze, în ciuda părerilor ei despre felul în care îmi iroseam

eu timpul și că alesese tocmai ziua aceasta ca să-mi amintească de o parte a vieții mele despre care chiar uitasem. Și m-a năpădit o dorință neașteptată să-i povestesc tot ce mi se întâmplase la castelul Milderhurst. O senzație minunată că totul se va rezolva de la sine.

— De fapt, chiar am făcut ceva!

— Aaa, da? a zâmbit ea veselă.

— Ceva foarte special!

Inima începuse să-mi galopeze, mă studiam parcă din afară, între bându-mă, așa cum stăteam clătînându-mă pe marginea prăpastiei, dacă chiar aveam de gând să sar în gol.

— Am făcut o vizită, am auzit o voce slabă ce semăna cu a mea, la castelul Milderhurst.

— Ce-ai făcut? Unde...? a întrebat mama cu ochii măriți. Ai fost la Milderhurst?

M-a privit drept în ochi în timp ce eu încuviințam din cap. A răsucit ceașca pe farfurioară, ținând-o de codița fină. Am privit-o cu prudență și curiozitate, nesigură de ceea ce va urma, nerăbdătoare și temătoare, în același timp, de ceea ce aveam să aflui.

Ar fi trebuit să fiu mai încrezătoare, însă. Asemenea unui răsărit strălucitor care limpezește orizontul înnourat, siguranța de sine s-a instalat din nou. Și-a ridicat capul și mi-a zâmbit peste masă, în timp ce-și îndrepta farfurioara.

— Ia te uită, la castelul Milderhurst! Și cum a fost?

— E... mare.

Deși lucrez cu cuvinte, asta e tot ce-am găsit de spus. Eram uimită, desigur, de transformarea totală pe care o văzusem.

— Ca din poveste...

— Vizită ai zis? Nu știam că se poate face așa ceva. Dar poate că așa o fi acum, în timpurile astea moderne! a spus ea, fluturând din mână. Orice se poate cumpăra.

— N-a fost ceva oficial. M-a însoțit una dintre proprietărese. O doamnă foarte în vârstă, pe care o cheamă Persephone Blythe.

— Percy?

Un tremur ușor în voce, singura fisură în siguranța pe care o afișa.

— Percy Blythe? Tot acolo este?

— Da, mamă, sunt acolo toate. Toate trei. Chiar și Juniper, cea care
mi-a trimis scrisoarea.

Mama a deschis gura, de parcă ar fi vrut să vorbească, dar, cum nu
a ieșit nici un cuvânt, a închis-o iute la loc. Și-a împletit degetele în
poală și a rămas așa, palidă și nemișcată ca o statuie de marmură. O
vreme am tăcut și eu, dar pe măsură ce tăcerea devenea tot mai grea
nu am mai putut răbda.

— Era foarte straniu, am început eu, ridicând ceainicul și băgând
de seamă că îmi tremurau mâinile. Totul era prăfuit și întunecat, și să
le vezi pe toate trei stând acolo în salon, singure, în casa aia mare și
veche... era de parcă așa fi nimerit într-o casă de pă...

— Edie, Juniper... vocea mamei suna ciudat de subțire. Cum era?
Cum arăta?

Nu știam cu ce să încep: bucuria copilărească, înfățișarea răvășită,
scena finală cu învinuirile disperate.

— Destul de confuză, i-am spus eu. Purta o rochie demodată și mi-a
spus că așteaptă pe cineva, un bărbat. Doamna de la ferma unde am
stat spunea că nu este bine și că o îngrijesc surorile ei.

— E bolnavă?

— Are demență, sau ceva de genul ăsta... am continuat eu, prudentă.
Prietenul ei a părăsit-o cu mulți ani în urmă și nu și-a mai revenit
niciodată.

— Prietenul ei?

— Logodnicul, mai bine spus. A înșelat-o și lumea zice că și-a pierdut
mințile. A înnebunit de-a binelea.

— Vai, Edie, a exclamat mama și privirea dușmănoasă de pe chipul
ei s-a transformat într-un zâmbet ca acela pe care i l-ai acorda unui pisi
stângaci. Așa ești tu, plină mereu de imaginație. Viața adevărată nu-i
chiar așa!

M-am zbârlit toată: devine enervant să fii mereu luată drept inocentă.

— Eu nu-ți spun decât ce-am auzit în sat. O doamnă mi-a spus că
Juniper a fost mereu mai sensibilă, chiar și când era tânără.

— Dar eu am cunoscut-o, Edie, să nu-mi spui tu mie cum era Juniper
când era tânără.

Se răstise la mine și m-a luat pe nepregătite.

— Îmi pare rău, am bâiguit, eu n-am...

– Ba nu... a început ea, ridicând mâna, lipindu-și palma de frunte și furișându-și o privire peste umăr. Nu, mie-mi pare rău. Nu știu ce mi-a venit! a oftat ea, zâmbind vădit mișcată. Cred că am fost surprinsă. Când te gândești că mai sunt încă în viață, toate trei acolo, la castel. Trebuie să fie *foarte* bătrâne! a urmat ea, încruntându-se și prefăcându-se interesată de numărătoarea ciudată a anilor. Celelalte două erau deja bătrâne când le-am cunoscut eu, sau cel puțin așa mi se păreau mie.

Uimită încă de izbucnirea de adineauri, am întrebat prudentă:

– Adică vrei să spui că arătau bătrâne? Cu păr alb?

– Nu, nu în sensul ăsta. E greu de spus cum erau. Cred că aveau bine peste treizeci de ani, dar pe vremea aceea pentru mine asta însemna mult mai mult. Eu eram mică, copiii văd lucrurile altfel, nu?

Nu i-am răspuns nimic și nici nu cred că a vrut să audă ceva. Deși ochii ei erau ațintiți într-ai mei, aveau o privire pierdută, asemenea unui ecran argintiu de demult pe care se proiectau filme.

– Se purtau mai degrabă ca niște părinți decât ca surorile ei, a urmat ea, cu Juniper, vreau să zic. Erau cu mult mai mari decât ea și mama ei murise când ea era foarte mică. Tatăl lor mai trăia, dar nu se ocupa prea mult de ele.

– Era scriitor, Raymond Blythe... am adăugat eu cu grijă, să nu calc din nou pe alături, vorbind despre lucruri pe care ea le știa mai bine.

De data asta, totuși, nu a părut să-i pese și am așteptat să dea vreun semn că știa ce însemna acel nume, că își amintea cum îmi adusese cartea de la bibliotecă când eram mică. Împachetasem cu atenție lucrurile din apartament, sperând că o s-o găsec și o să i-o pot aduce să i-o arăt, dar nu o găsisem.

– A scris o carte, *Adevărata poveste a Omului Noroaielor*.

– Da, a spus ea încetșor.

– L-ai cunoscut?

– L-am văzut de câteva ori, a clătinat ea din cap, dar numai de departe. Era foarte bătrân pe-atunci și foarte retras. Își petrecea cea mai mare parte din timp, sus, în turnul lui unde scria, și eu nu aveam voie să merg acolo. Asta era regula cea mai importantă, și nu aveau prea multe.

Și-a lăsat privirile în jos și un firicel de venă albăstrie îi pulsa sub fiecare pleoapă.

– Vorbeau uneori despre el, cred că era o persoană dificilă. Mi l-am închipuit întotdeauna ca pe un Rege Lear, învrăjbindu-și fiicele una împotriva alteia.

Era pentru prima dată când o auzeam pe mama pomenind un personaj literar și asta mi-a tulburat întregul șir al gândurilor. Eu îmi dădusem licența în tragediile lui Shakespeare și ea nu lăsase să se întrevadă nici un semn că ar fi știut ceva despre piesele lui.

– Edie, a reinceput ea hotărâtă, le-ai spus cine ești? Când ai fost la Milderhurst, le-ai spus despre mine? Lui Percy și celorlalte?

– Nu, am răspuns eu, întrebându-mă dacă asta o va supăra, dacă mă va întreba de ce nu le-am spus adevărul. Nu, nu le-am spus.

– Foarte bine, a spus ea, dând mulțumită din cap. A fost o idee bună. Frumos din partea ta. Asta n-ar fi făcut decât să le tulbure și mai tare. A trecut atât de mult timp de atunci și-am stat la ele atât de puțin... Cu siguranță că au și uitat de mine.

Ei, acum era momentul!

– Tocmai asta e, mamă. N-au uitat, adică Juniper nu a uitat.

– Ce vrei să spui?

– M-a confundat cu tine.

– Cum...? De unde știi? a întrebat ea, scrutând cu privirea.

– M-a strigat Meredith.

– Și... a mai zis și altceva? a întrebat ea, ducându-și mâna la buze.

Ajunsesem la o răscruce. Trebuia să aleg. Dar lucrurile nu erau deloc atât de simple. Trebuia să calc cu băgare de seamă: dacă i-aș fi povestit tot ce spusese Juniper, că o învinuise că-și încălcase promisiunea și că-i distrusese viața, asta ar fi pus capăt conversației noastre.

– Nu mare lucru, am răspuns eu. Ați fost apropiate?

În clipa aceea omul din spatele nostru s-a ridicat, iar spatele lui uriaș ne-a împins masa atât de tare, încât tot ce era pe ea s-a zguduit. Am zâmbit, neluându-i în seamă scuzele, atentă în schimb să nu las ceștile și conversația noastră să fie distruse.

– Ați fost prietene, mamă, tu și cu Juniper?

Și-a ridicat ceașca de cafea, învârtind îndelung lingurița să adune spuma dinăuntru.

– Știi, asta s-a întâmplat atât de demult, că mi-e greu să-mi mai aduc aminte.

A așezat lingurița pe farfurie cu un sunet ascuțit, metalic.

— Așa cum ți-am mai spus, n-am stat acolo mai mult de un an. Apoi a venit tata și m-a luat acasă, la începutul anului 1941.

— Și nu te-ai mai întors acolo niciodată?

— Atunci am văzut Milderhurstul pentru ultima dată.

Mințea, brusc am simțit că mă apucă o fierbințeală și că ametesc.

— Ești sigură?

— Edie, ce întrebare! a râs ea. Bineînțeles că sunt sigură. Cum să nu-ți aduci aminte așa ceva?

Uite că eu îmi aduceam aminte! Am înghițit în sec.

— Tocmai asta e! Mi s-a întâmplat ceva ciudat. În weekendul ăsta, când am văzut intrarea castelului Milderhurst – porțile de la capătul aleii – am avut senzația foarte vie că mai fusesem acolo cândva.

Văzând că nu spune nimic, am mers mai departe:

— Că am fost acolo cu tine!

Tăcerea ei era sfâșietoare și brusc am început să îmi dau seama de zgomotele din jurul nostru, de loviturile enervante cu care era curățat filtrul de cafea, zureitul râșniței, un râset strident undeva, la mezanin. Mi se părea că aud totul cu încetinitorul, de parcă și eu, și mama am fi fost depărtate, fiecare izolată într-o bulă de aer.

— Atunci când eram eu mică, am urmat, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii, m-ai dus cu mașina până acolo și am mers până în fața porților. Era cald și se vedea un lac, iar eu voiam să mă scald, dar nu am intrat. Ai spus că e prea târziu.

Mama și-a atins buzele cu șervețelul de hârtie, încet, delicat, după care m-a privit. Pentru o clipă am avut impresia că zăresc în ochii ei lumina unei mărturisiri, dar a clipit și aceasta s-a dus.

— Astea-s închipuiri!

Eu am dat încet din cap.

— Toate porțile seamănă între ele, sigur că ai văzut vreo fotografie pe undeva, într-un film, și-acum le amesteci.

— Dar îmi aduc bine aminte, mamă!

— Sigur că așa ți se pare. Ca atunci când l-ai acuzat pe domnul Watson, vecinul de alături, că este spion rus, sau când erai convinsă că ești copil înfiat, de a trebuit să-ți arătăm certificatul de naștere, nu-ți mai aduci aminte?

Vocea ei căpătase acel ton pe care mi-l aminteam prea bine din copilărie. Siguranța enervantă a celui cu mințile în cap, respectabil, puternic, a celui care nu m-ar fi auzit, oricât de tare aş fi vorbit.

– Taică-tău m-a pus să te duc la doctor să vedem ce era cu spiereturile tale din timpul nopții.

– Asta e altceva.

– Ai o imaginație debordantă, Edie. Așa ai fost mereu. Nu știu de unde ai moștenit asta, oricum nu de la mine. Și nici de la taică-tău, cu siguranță! Și, dacă tot am adus vorba de el, cred că ar fi cazul să mă duc spre casă, a urmat ea, aplecându-se să-și ia poșeta de pe jos.

– Dar, mamă, am protestat eu, năpădită de disperare, simțind că se cascadează o prăpastie între noi. Nici măcar nu ți-ai terminat cafeaua.

Ea și-a aruncat privirea în ceașcă, la rămășițele reci și cenușii de pe fund.

– Mi-ajunge.

– Îți mai comand una...

– Nu, mi-a retezat-o ea. Cât îți datorez pentru asta?

– Nimic, mamă. Te rog să mai stai.

– Nu, a răspuns ea, punând o bancnotă de cinci lire lângă farfurioara mea. Am fost plecată toată dimineața și l-am lăsat singur pe tata. Știi și tu cum e el: o să demonteze toată casa dacă nu mă întorc cât mai iute.

Și-a atins obrazul umezit de al meu și dusă a fost.

Un club de striptease potrivit și cutia Pandorei

Ca să se știe, mătușa Rita a fost cea care m-a căutat pe mine, și nu invers. S-a întâmplat că, în vreme ce eu mă tot căzneau, fără succes, să aflu ce se întâmplase între mama și Juniper Blythe, mătușa Rita încerca să organizeze petrecerea fetelor dinaintea nunții verișoarei mele Samantha. Nu știam dacă să mă simt ofensată sau flatată când mi-a telefonat la birou să mă întrebe dacă cunosc vreun club de striptease masculin mai acătării, așa că, amuzată, m-am învoit, căci se pare că nu sunt în stare să refuz niciodată pe nimeni. I-am răspuns că nu-mi amintesc unul acum, pe loc, dar că o să mă interesez și ne-am înțeles să ne întâlnim în taină, la salonul ei de coafură, duminica următoare

ca să-i spun ce am aflat. Asta însemna să scap din nou de friptura mamei, dar, fiind singura zi când mătușa Rita era liberă, i-am spus mamei că dădeam și eu o mână de ajutor la nunta lui Sam, așa că nu a mai avut ce zice.

Coaforul *Classy Cuts* se ascunde în spatele unei vitrine minuscule pe Old Kent Road, înghesuit între o prăvălioară cu discuri de muzică experimentală și un magazin unde se găseau cei mai buni cartofi prăjiți din Southwark. Rita e de modă veche, la fel ca și discurile Motown¹ pe care le colecționează și salonul ei s-a specializat în onduleuri stil anii '20-'30, cocuri bufante și colorări cu *eau d'argent* pentru amatoarele de bingo. Lucrează în meseria asta de atâta timp, încât este *retro* fără să-și dea seama și povestește cui vrea să o asculte cum a venit ea la coaforul ăsta când era o copilă slăbănoagă de șaisprezece ani, pe vremea războiului, și cum văzuse chiar prin geamul vitrinei ăsteia cum, în Ziua Victoriei, domnul Harvey, de la prăvălia de pălării de peste drum, și-a dat jos hainele de pe el și-a început să joace în mijlocul drumului, purtând nimic altceva decât cea mai bună pălărie pe cap.

Cincizeci de ani în același loc! Nici nu e de mirare că este atât de cunoscută în tot cartierul Southwark, galeria aglomerată și gureșă, așezată pe o latură a lojilor strălucitoare din Docklands. Unele dintre clientele ei cele mai vechi o cunoșteau de când mânuia măturile în salon, nu foarfecile, iar acum nu se mai lasă pe mâna altcuiva să le coafeze părul de culoarea lavandei.

– Oamenii nu-s proști, spunea mătușa Rita. Arată-le un pic de dragoste și n-o să mai calce alături niciodată.

Pe deasupra, mai are și darul nemaipomenit de a-și alege câștigătorii din ghidurile locale, ceea ce nu avea cum să dăuneze afacerii.

Nu știu eu prea multe despre relațiile dintre frați, dar sunt sigură că nu există surori mai diferite decât ele două. Mama e rezervată, Rita nu e deloc. Mamei îi plac pantofii simpli, fără zorzoane, pe când Rita își ia micul dejun în pantofi cu tocuri înalte, mama e mormânt când vine vorba de povești de familie, dar Rita e o enciclopedie întregă.

---

¹ Casă de discuri fondată de Berry Gordy Jr. în 1960, faimoasă pentru susținerea unor genuri precum blues, soul, pop, hip-hop.

Lucru experimentat pe propria-mi piele. Când aveam nouă ani și mama s-a dus la spital să-și scoată bila, tata mi-a făcut bagajul și m-a trimis la mătușa Rita. Nu sunt sigură dacă mătușa și-a dat seama că mlădița din pragul ei habar nu avea de rădăcinile ei, sau dacă am asaltat-o eu cu întrebări, ori dacă a folosit acea ocazie ca să o îmbolnăvească și mai rău pe mama și să-i dea o lovitură într-un vechi război, așa că și-a asumat sarcina ca în săptămâna aceea să îmi acopere multe goluri.

Mi-a arătat fotografiile îngălbenite de pe pereți, mi-a spus povești amuzante despre cum era pe vremea când era de vârsta mea, dând viață multor culori, miresme și voci de demult care m-au făcut să-mi aduc aminte de ceea ce știam deja. Casa în care trăiam, familia în mijlocul căreia crescusem constituiau un loc aseptice și pustiu. Îmi aduc aminte cum stăteam pe salteaua din casa Ritei, ascultând cum cei patru veri ai mei sforăiau ușor, zvârcolindu-se în somn, dorindu-mi să fi fost ea mama mea și să trăiesc și eu într-un cămin cald, atât de aglomerat, neîncăpător de atâția copii și povești de demult. Îmi mai aduc aminte și cum m-am simțit năpădită de vinovăție la un astfel de gând, cum strângeam din ochi, închipuindu-mi gândul meu nerecunoscător asemenea unei panglici înnodate de mătase, pe care o deznodam în minte și stârneam un vânt care să o facă să dispară ca și cum nici n-ar fi existat.

Dar existase.

Dar să lăsăm asta. Era pe la începutul lui iulie când am ajuns la ea, și era foarte cald, acel tip de zăpușeală pe care o simți până în plămâni. Am bătut la ușa din sticlă, zărindu-mi pentru o clipă reflexia chipului obosit. Să spun drept, a împărți o canapea cu un cățel bătrân și balonat nu poate avea efecte pozitive pentru ten. M-am aplecat să mă uit pe sub cartonul pe care scria „Închis“ și-am văzut-o pe mătușa Rita așezată la o măsuță în spate, cu țigara atârându-i pe buza de jos, uitându-se atentă la ceva mic și alb. Mi-a făcut semn să intru:

— Edie, scumpo, a strigat ea, acoperind clopoțelul de la intrare și muzica celor de la *The Supremes*¹, ia vino tu aici, să te uiți mai bine, păpușă!

---

¹ Grup de cântărețe de culoare din anii '60 (Diana Ross, Mary Wilson, Florence Ballard), ale căror discuri lansate de Motown le-au asigurat un succes la fel de răsunător ca al Beatles-ilor.

Când intri în salonul mătușii Rita parcă te întorci în timp. Gresia albă și neagră ca tabla de șah, șirul de scaune îmbrăcate în piele, cu perne de un verde-deschis, cu căștile de uscat ca niște suporturi de ouă sclipitoare cu brațe telescopice. Afișe înrămate cu Marvin Gaye¹, Diana Ross și *The Temptation*². Veșnicul miros de peroxid amestecat cu cel de grăsime în-cinsă de prăjit cartofi, încheștate în luptă pe moarte și pe viață.

– Mă tot căznesc să trec blestemata asta pe-aici și pe-acolo, mi-a spus Rita cu țigara în gură. Dar parcă nu e de-ajuns că mi s-au înțepenit degetele, blestemata asta de panglică face numai ce vrea ea.

Și mi-a vârat ceva sub ochi. Mi-am încordat privirea și mi-am dat seama că era o punguță de dantelă cu găurele în partea de sus, prin care trebuia trecut un șnur.

– Astea-s punguțele cu cadouri pentru fetele lui Sam, mi-a spus mătușa Rita, făcând semn către o cutie plină de astfel de punguțe, așezată la picioarele ei. Sau o să fie, dacă o să reușim să le facem și să le umplem cu bunătați, a urmat ea, scuturând scrumul țigării. Tocmai am pus ceainicul la fiert, dar am și niște limonadă în frigider, dacă ai poftă.

Gândul la limonadă m-a făcut să simt un nod în gât.

– Da, sigur că vreau.

Nu e o noțiune pe care ai asocia-o de obicei cu sora mamei tale, dar e adevărat și nu am să mă sfiesc să spun: e o bucățică bună mătușa asta a mea! Privind-o pe când turna limonada, cu fundul ei rotund, care-i întindea rochia în locurile cele mai potrivite, cu talia încă subțire, în ciuda celor patru copii născuți cu mai bine de treizeci de ani în urmă, puteam să cred cele câteva povești pe care mai mult le ghicisem din spusele mamei în decursul anilor. Acestea îmi fuseseră servite, fără excepție, sub forma avertismentelor despre lucrurile pe care fetele cuminți n-ar trebui să le facă, și totuși ele au avut mai degrabă efectul invers, să-mi întărească admirația pentru mătușa Rita, o adevărată demagogă.

---

1 Marvin Gaye (1939-1984), cântăreț american de culoare, cunoscut ca „Prințul Motownului” sau „Prințul muzicii soul”.

2 *The Temptation*, unul dintre cele mai faimoase grupuri de cântăreți de culoare ai casei de discuri Motown din anii '60, specializați în muzică R&B, funk, disco, soul.

– Uite-aici, iubito! a spus ea, întinzându-mi un pahar de martini din care săreau bule de gaz, azvârlindu-se pe scaun, potrivindu-și cocul cu ambele mâini. Pfui, ce zi! Doamne, și tu arăți tot așa de obosită ca și mine!

Am luat o sorbitură de limonadă, ale cărei bule aspre îmi râcăiau gâtul. *The Temptations* au început să cânte *My girl*, iar eu i-am spus:

– N-am știut că ții deschis și duminica.

– Nu, nu deschid de obicei, dar o clientă veche de-a mea avea nevoie s-o aranjez pentru o înmormântare – nu a ei, din fericire – și nu m-a lăsat inima s-o refuz. N-avem ce face altceva, nu? Unele cliente îmi sunt ca niște rude.

A cercetat punguța pe care o făcusem, trăgând de șnur și dându-i drumul din nou, lovindu-și unghiile rozulii.

– Bravo, mai avem doar douăzeci și-am terminat!

Mi-am dus mâna la tâmplă în semn de salut și mi-a dat încă una.

– Oricum, îmi dă ocazia să fac și eu ceva pentru nuntă, departe de ochi iscoditori, a spus ea deschizându-și larg propriii ochi, ca să-i închidă apoi, asemenea unor obloane. Sam asta a mea e tare băgăcioasă, așa a fost ea dintotdeauna, chiar și când era mică. Cotrobăia prin dulapuri să vadă pe unde am ascuns eu cadourile de Crăciun, ca apoi să-i uimească pe frații și surorile ei ghicind ce era în pachetele de sub pom.

A scos apoi o țigară din pachetul de pe masă și a continuat:

– Păcătoasa mică!

A aprins un chibrit, vârful țigării s-a aprins cu flacără mare, ca apoi să se domolească.

– Dar cu tine ce-i? O fată tânără ca tine ar trebui să aibă ceva mai bun de făcut duminica.

– Mai bun decât asta? am întrebat-o eu, arătându-i cea de a doua punguță, cu șnurul pus. Ce poate fi mai bun?

– Iepșoară obraznică! a zâmbit ea, amintindu-mi de bunica, într-un fel în care mama nu o făcea niciodată. Pe bunica am adorat-o cu o intensitate care întrecea orice bănuială aș fi avut că eram copil înfiat. De când o știam eu, trăia singură, deși, după cum se grăbea mereu să specifice, avusese parte de destule propuneri, dar refuzase să se recăsătorească și să fie sluga vreunui bătrân, când ea știa cum era să fie lumina ochilor unui bărbat tânăr. Fiecare oală avea capacul potrivit,

îmi spunea ea adesea, liniștită, mulțumindu-i lui Dumnezeu că își găsisese capacul în bunicul. Eu nu îl cunoscusem pe soțul ei, tatăl mamei, sau cel puțin nu-mi aduceam aminte: murise când aveam trei ani și, în puținele ocazii când m-am găsit să întreb despre el, mama, cu neplăcerea ei de a dezgropa trecutul, se grăbea să treacă peste acest subiect. În schimb, Rita fusese, slavă Domnului, mult mai guralivă.

– Așa, și cum o mai duci?

– Îmi merge destul de bine.

Am scotocit în geantă după notițe, le-am despăturit și am citit cu voce tare numele pe care mi-l dăduse Sarah:

– Clubul Roxie, uite-aici și numărul de telefon.

Mătușa Rita mi-a făcut semn cu degetul și i-am întins hârtia. Și-a strâns buzele la fel de tare ca șnurul punguțelor.

– Clubul Roxie, a repetat ea. Și e un loc bun? Are clasă?

– Așa am aflat.

– Bravo! a exclamat ea, împăturind hârtia, vârându-și-o în sutien și făcându-mi cu ochiul. E rândul tău, acum, Edie? Nu-i așa?

– Cum adică?

– Să-ți pui pirostriile.

Am zâmbit ușor, ridicând din umeri să alung ideea.

– De câți ani sunteți împreună? Tu și cu tipul ăla al tău? Șase, nu-i așa?

– Șapte!

– Șapte ani! Păi cred că e cazul să-ți pună pirostriile mai iute, că altfel ți se face să pornești mai departe. Nu-și dă seama pe ce a pus mâna? Vrei să stau eu de vorbă cu el?

Ce gând înspăimântător, chiar și dacă n-aș fi încercat să ascund despărțirea.

– De fapt, mătușă Rita, am bâiguit eu, încercând să o dezamorsez, fără să dau prea mult în vileag, cred că nici unul din noi nu e prea casnic.

Ea a tras adânc din țigară, închizând un ochi și studiindu-mă îndeaproape.

– Crezi tu?

– Mi-e teamă că da.

Asta era o minciună. Pe jumătate. Eu am fost și rămân în favoarea căsătoriei. Faptul că am acceptat, de-a lungul relației noastre, scepticismul lui Jamie față de fericirea domestică contravenea drastic

fireștilor mele sensibilități romanțioase. Și nu mă apăr în nici un fel decât recunoscând că, atunci când iubești pe cineva, ai face orice să-l ții lângă tine.

Pe fundalul unui oftat prelung, privirea Ritei părea că trece treptat de la neîncredere la perplexitate, ajungând, în fine, la acceptare placidă.

— Ei, poate că ai dreptate, așa se-ntâmplă în viața asta, să știi! Ți se-ntâmplă când nici nu te aștepți. Întâlnești un tip, te sui în mașina lui, apoi te măriți cu el și faci o droaie de copii. Și, într-o bună zi, îți dai seama că nu ai nimic în comun cu el. Ți dai seama că oi fi avut cândva, că trebuie să fi avut, altminteri de ce l-ai fi luat? Dar nopțile-alea nedormite, dezamăgirile, grijile... Șocul de a descoperi că ai mai multă viață în urma ta decât înainte. Ei bine, a concluzionat ea, zâmbind, de parcă mi-ar fi dat o rețetă de plăcintă și nu imboldul de a-mi băga capul în cuptor. Asta-i viața. Nu-i așa?

— E grozav, mătușă Rita. Să nu uiți să spui asta și în discursul de la nuntă.

— Obraznico!

Cu filozofia mătușii Rita plutind încă în fumul din jur, ne-am concentrat fiecare să dovedim punguțele albe. Pick-upul se mai învârtea încă și un bărbat cu o voce mieroasă ne îmbia să ne uităm la zâmbetul lui. Până la urmă n-am mai putut răbda. Oricât mă bucuram să o văd pe mătușa Rita, venisem cu un scop anume. Mama și cu mine abia mai vorbiseram de la întâlnirea noastră și contramandasem întâlnirea următoare, pretinzând că aveam mult de lucru; mă pomenisem că nu mai răspundeam la telefoanele ei când vedeam numărul pe ecran. Bănuiesc că mă simțeam jignită. Oare e atât de copilăresc? Sper că nu, căci chiar așa mă simțeam. Refuzul permanent al mamei de a avea încredere în mine, convingerea cu care nega că fuseserăm împreună la porțile castelului, insistența ei că eu eram cea care născocise totul îmi produceau o durere în piept și mă făceau să doresc cu și mai multă ardoare să aflu adevărul. Și acum, că sărisem din nou peste friptura tradițională a familiei, ofensând-o și mai tare pe mama, aventurându-mă să traversez orașul pe căldura asta de se topea asfaltul, nu puteam, n-aveam cum să plec fără să aflu ce voiam.

— Mătușă Rita?

— Hmm? a bombănit ea, încruntându-se la șnurul care i se îmbârliga între degete.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Hmm?

— Despre mama.

— A pățit ceva? a întrebat ea, privind-mă aspru.

— A, nu, e bine! Nu despre asta e vorba. Mă gândeam la ceva din trecut.

— Ei, asta e altceva, nu? La ce anume din trecut?

— La război.

— Am terminat, a răsuflat ea ușurată, punând jos punguța.

— Voi ați fost evacuați, am început eu cu băgare de seamă.

Mătușii Rita îi place să sporovăiască, dar știam că acesta era un subiect sensibil.

— Tu, mama și unchiul Ed? Nu-i așa?

— Da, am fost. Nu prea mult. Groaznic! Ce poveste cu aerul curat? Prostii. Nimeni nu-ți spune nimic de putoarea de la țară, de grămezile aburinde de rahat pe care le întâlnești la fiecare pas. Și când te gândești că ei ne credeau murdari pe noi! De-atunci n-am mai putut să sufăr vacile sau țărani și n-am știut cum să mă întorc înapoi acasă, am preferat să cadă bombe pe mine.

— Dar mama, tot așa s-a simțit?

— De ce întrebi, ți-a spus ea ceva? m-a săgetat ea cu o privire scurtă și bănuitoare.

— Nu, nu mi-a spus nimic.

Rita s-a concentrat din nou asupra unei punguțe, dar mi-am dat seama că-și ferea deliberat privirile. Mi s-a părut chiar că și-a mușcat limba ca să-și stăvilească șuvoiul de lucruri pe care ar fi vrut să mi le spună, dar bănuia că nu s-ar fi convenit.

Simțeam cum trădarea îmi arde venele, dar eram conștientă că asta era ultima mea șansă. Fiecare dintre cuvintele pe care le-am rostit mă pârpolea câte puțin:

— Știi și tu cum e mama!

Mătușa Rita a pufnit vehement, adulmecând izul de fals devotament. Și-a țuguat buzele și mi-a aruncat o privire piezișă înainte să-și apropie capul de al meu:

— Maică-tii i-a plăcut grozav. Nici n-a mai vrut să vină înapoi acasă!

Ochii îi străluceau de uimire și mi-am dat seama că atinsesem o rană veche, încă dureroasă.

— Ce copil e ăla care nu vrea să stea cu părinții și cu neamurile lui? Ce copil e ăla care preferă să stea cu niște străini?

Un copil care nu-și găsea locul, i-am răspuns eu în gând, amintindu-mi propriile gânduri șoptite cu vinovăție în dormitorul verișorilor mei. Un copil care se simțea azvârlit într-un loc nepotrivit. Dar nu am spus nimic, căci aveam senzația că nici o explicație nu își găsea justificare pentru cineva ca mătușa mea, care avusese norocul să-și găsească locul potrivit.

— Poate că i-o fi fost frică de bombe, am spus eu într-un târziu, tușind ușor să-mi dreg vocea răgușită. De Blitz!¹

— Da' de unde! Nu i-a fost ei frică mai mult decât nouă! Alți copii abia așteptau să ajungă înapoi acasă. Toți copiii de pe strada noastră s-au întors, și ne-am dus cu toții în adăposturi. Unchiu-tău? a urmat Rita, cu privirile pline de adulația obișnuită la pomenirea unchiului Ed. Cu autostopul s-a întors din Kent, așa a făcut! Așa de nerăbdător a fost să vină acasă de cum a început bombardamentul. Ne-am pomenit cu el în prag chiar în timpul unui raid, la timp să-l salveze pe prostănacul ăla din vecini. Dar Merry a noastră, nici pomeneală! Nu s-ar mai fi întors acasă, dacă nu s-ar fi dus tata după ea s-o aducă înapoi. Mama săraca, bunica ta, nici nu și-a mai revenit după asta. Nu ne-a spus nimic, că așa era ea, se prefăcea doar că-i pare bine că Merry era la adăpost, acolo, la țară, dar noi ne dădeam seama, că nu eram oarbe!

Nu puteam să țin piept privirii acuzatoare a mătușă-mii: mă simțeam și eu părtașă la vinovăție. Rita resimțea și acum trădarea mamei, cu o dușmănie care arsesse mocnit de mai bine de cincizeci de ani.

— Și când s-a întâmplat asta? am întrebat eu cu prefăcută inocență, începând o altă punguță albă. Și cât a stat acolo?

Mătușa Rita și-a frecat buza de jos cu o unghie lungă, lăcuită în roz, cu un fluture pictat pe vârf.

— Păi, să mă gândesc... bombardamentul începuse de ceva vreme, dar nu era încă iarnă, căci tata adusese niște primule, să o mai îmbuneze

---

¹ Bombardarea strategică a Marii Britanii de către Germania nazistă în timpul celui de al Doilea Război Mondial (7 septembrie 1940-10 mai 1941), când o mare parte a Londrei a fost afectată.

pe bunică-ta, să mai aplaneze lucrurile. Că așa era tata! Era prin 1941, cred, a urmat ea, bătând cu vârful unghiei pe măsură ce încerca să-și aducă aminte, să tot fi fost prin martie, aprilie... cam pe atunci.

Avea dreptate. Mama lipsise mai bine de un an și se întorsese de la Milderhurst cu șase luni înainte ca Juniper Blythe să primească lovitura care o distrusese, înainte ca Thomas Cavill să o ceară de nevastă ca apoi să o părăsească.

– Și v-a po...

Un ritm nebunesc de *tap dance* mi-a acoperit întrebarea. Telefonul subțire și modern al mătușii Rita vibra de zor pe masă.

„Dă Doamne să nu răspundă“, m-am rugat în sinea mea, temându-mă să nu-și întrerupă mărturisirea care abia se pornise.

– Asta trebuie să fie Sam, mă tot spionează.

Eu am încuviințat din cap și am rămas amândouă așa, așteptând să se oprească telefonul, după care m-am grăbit să revin la ce vorbeam înainte.

– Dar mama v-a povestit vreodată despre Milderhurst? Despre oamenii ăia la care a stat? Despre surorile Blythe?

– La început nu-i mai tăcea gura, s-a repezit Rita, dându-și ochii peste cap, ca pe niște arșice de sticlă. Ne făcuse capul calendar, nu alta! Singura dată când am văzut-o fericită era când primea vreo scrisoare de-acolo. Dar ce secretoasă era... nu deschidea scrisorile decât când nu era nimeni de față.

Mi-a venit în minte povestea mamei, cum Rita plecase și o lăsase acolo, în șirul ăla de copii evacuați în Kent.

– Voi nu erați prea apropiate când erați mici.

– Ei, ca surorile, n-ar fi fost în regulă dacă nu ne certam din când în când, așa înghesuite cum trăiam în casa aia a noastră... Dar ne înțelegeam destul de bine, totuși. Până la război, adică până i-a cunoscut pe ăia.

Rita a smuls ultima țigară din pachet, a aprins-o, suflând fumul spre ușă.

– Dar după ce s-a întors de acolo, era tare schimbată... și nu numai la vorbă. Îi intraseră tot felul de idei în cap, acolo, la castel.

– Ce fel de idei? am întrebat eu, deși știam răspunsul.

O undă de autoapărare străbătea din vocea Ritei, trădând suferința victimei unor comparații nedrepte.

– Idei...

Unghiile roz ale uneia din mâini au răsucit aerul din dreptul cocului ei și m-am temut că asta era tot ce avea de spus. Și-a proptit privirile în ușă, mișcându-și buzele de parcă ar fi rumegat posibile răspunsuri. Și, după un răstimp ce mi s-a părut nesfârșit, și-a întors din nou ochii spre mine. Muzica se terminase și în salon se lăsase o liniște neobișnuită, sau mai degrabă lipsa muzicii lăsa clădirii răgazul să scârțâie și să foșnească, să se plângă în felul ei de căldura, miresmele și urmele trecerii timpului.

– S-a întors de-acolo o snoabă, a răbufnit ea, în cele din urmă, cu voce răspicată. Uite că ți-am spus-o și pe asta. A plecat un om normal, ca noi toți, și s-a întors o snoabă.

Și uite așa s-a pronunțat cu voce tare ceva ce simțisem de mult: felul în care se referea tata la mătușa mea, la verii mei și chiar la bunica, discuțiile șoptite între el și mama, propriile mele observații despre felul cum se făceau anumite lucruri la noi spre deosebire de casa Ritei. Mama și tata erau snobi și îmi era rușine de ei și de mine, dar parcă mi-era și necaz pe Rita că mi-o spusese așa, verde, în față, și îmi era jenă că o încurajasem. Mi se împăienjeniseră ochii, dar mă prefăceam că mă concentrez să aranjez șnurul punguței albe.

Chipul mătușii Rita s-a luminat, în schimb, năpădit de o ușurare care părea să iradiază în jur. Acest adevăr nerostit era un buboi care așteptase zeci de ani să fie spart.

– Nu-i stătea gândul decât la învățătură, s-a stropșit mătușa Rita, strivind mucul de țigară, doar despre cărți voia să vorbească după ce s-a întors. Nici n-a pus piciorul bine în casă, că s-a și strâmbat văzând camerele mici și auzind cântecele muncitorești ale tatei. Așa că stătea mai mult la bibliotecă, ascunsă în vreun ungher, cu o carte în mână, în loc să dea și ea o mână de ajutor în casă. Și vorbea tot felul de tâmpenii, că o să scrie la ziare. Că trimisese deja ceva, îți vine să crezi?

Chiar că rămăsesem cu gura căscată. Meredith Burchill nu scria nimic și, cu siguranță, nu trimisese articole la ziar. Aș fi putut-o bănui pe Rita că exagera, dar ceea ce aflasem era atât de tulburător, că trebuia să fie adevărat.

— Și i-au fost publicate?

— Da' de unde! Păi tocmai asta voiam să spun: îi băgaseră în cap numai tâmpenii de-astea. Idei care nu erau de nasul ei, ce crezi, și asta nu sfârșește niciodată bine.

— Și ce scria? Despre ce?

— Da' de unde să știu eu? Ce, mi le arăta mie? Probabil că-și zicea că nu înțelegeam. Și oricum eu n-aș fi avut timp de așa ceva: la vremea aia îl întâlнисem pe Bill și începusem să lucrez aici. Mai era încă război, nu-i așa?

Rita a izbucnit într-un râs amar. Acesta îi adâncea ridurile din jurul gurii pe care nu le băgasem în seamă până atunci.

— Dar a venit cineva din familia Blythe să o vadă pe mama la Londra?

— Merry era foarte secretoasă, mai ales după ce s-a întors de acolo, dispărea mereu fără să spună unde se duce. Putea să se fi întâlnit cu oricine.

Să fi fost tonul cu care vorbise sau umbra de insinuare din cuvintele ei? Sau doar felul în care m-a privit în timp ce vorbea? Nu-mi dau seama. Oricum, am fost sigură că voia să spună mai mult.

— Cu cine crezi?

Rita a privit îndelung cutia cu punguțe de dantelă, aplecându-și capul, de parcă nimic n-ar fi fost mai interesant decât modul în care erau aranjate în șiruri albe și argintii.

— Mătușă Riiiita? am ademenit-o eu. Cu cine crezi că s-ar fi putut întâlni?

— Ei, bine... a cedat ea în cele din urmă, încrucișându-și brațele pe sub sâni și privindu-mă drept în ochi. Era profesor sau, mai bine spus, fusese, înainte de război, acolo, în cartierul Elephant and Castle. Ooh, la, la, a exclamat ea, făcându-și vânt cu mâna peste decolteul de culoarea piersicii. Era arătos nevoie mare, ce mai... Și el, și frate-său erau ca niște actori de cinema, din ăia zdraveni și tăcuți. Familia lui locuia la câteva străzi de noi și până și bunică-ta își făcea de lucru pe la poartă când trecea el pe stradă. Toate fetele erau amorezate de el, și maică-ta la fel. Oricum, a spus ea mai departe, ridicând din umeri, într-o bună zi i-am văzut împreună.

Vă e familiară expresia „a-i ieși ochii din cap”? Ei bine, mie mi se bulbucaseră de tot.

– Ce? Unde? Cum?

– Am urmărit-o. Păi, nu era ea sora mea mai mică? a explicat ea, fără vreo urmă de jenă sau vinovăție. Nu se comporta cum trebuia și erau vremuri tare periculoase. Voiam doar să mă asigur că nu pățește ceva.

Dar mie nu-mi păsa de ce o urmărise pe mama, voiam doar să aflu ce văzuse.

– Și unde erau? Ce făceau?

– I-am văzut doar de departe, dar mi-a fost de-ajuns. Stăteau în parc, strânși unul lângă altul, pe iarbă. El îi spunea ceva și ea asculta – foarte concentrată – apoi ea i-a dat ceva și-apoi...

Rita a scuturat pachetul gol de țigări.

– Ale naibii... parcă s-ar fuma singure, zău așa!

– Mătușă Riita!

– Ei, s-au sărutat... na! Ea și cu domnul Cavill, acolo, în parc, în văzul lumii.

Cuvintele s-au învălmășit într-o explozie ca de artificii, și-n colțurile cele mai întunecate ale minții mele s-au aprins stele luminoase.

– Domnul *Cavill*?

– Da, Edie, scumpo! Profesorul mămicii tale, Tommy Cavill!

Eram mută de uimire, cuvintele nu mai aveau nici un înțeles. Probabil că bâiguiseam ceva, căci am văzut-o pe Rita că-și duce mâna la ureche și mă întrebă:

– Ce zici?

Dar nu am reușit să mai articulez nici un sunet. Mama mea, o adolescentă, o ștergea de acasă să se întâlnească în taină cu profesorul ei, logodnicul lui Juniper, un bărbat de care era amoretată; iar la întâlnirile acelea îi dădea ceva și chiar se sărutau! Și toate acestea se întâmplau cu câteva luni înainte ca el s-o părăsească pe Juniper.

– Ești cam palidă, scumpo! Nu mai vrei niște limonadă?

Am dat din cap, iar ea mi-a adus un pahar din care am sorbit cu nesaț.

– Știi ce? Dacă tot te interesează așa de mult, ce-ar fi să citești scrisorile maică-tii de la castel?

– Ce scrisori?

– Alea de ni le-a scris nouă la Londra!

– Da' ce? O să mă lase?

– Nici nu trebuie să știe! a spus ea, studiindu-și o pată de vopsea de pe încheietura mâinii.

Sunt convinsă că mi-a citit gândurile.

– Le-am găsit printre lucrurile mamei, care au ajuns la mine după ce s-a prăpădit. Le păstrase atâta amar de vreme, săraca de ea, chiar dacă îi făcuseră atât de rău. Era și superstițioasă, zău că da, nu-i venea să arunce scrisori. O să le caut să vedem pe unde mai sunt, ce zici?

– Ăă... Știi eu? Nu cred că s-ar cuveni...

– Sunt doar niște scrisori, s-a stropșit ea, lăsându-și bărbia în jos cu o mișcare ce m-a făcut să mă simt neghioabă, mai ceva ca un personaj din *Pollyana*¹. Sunt făcute să fie citite, nu-i așa?

Eu am încuviințat din cap timid.

– Te-ar putea ajuta să-nțelegi ce gândea maică-ta acolo, în castelul ei!

Gândul că aș putea să citesc scrisorile mamei fără știrea ei îmi atinge corzile vinovăției, dar am reușit să le amuțesc. Rita avea dreptate: chiar dacă erau scrise de mama, scrisorile acelea erau adresate familiei ei de la Londra. Prin urmare, Rita avea tot dreptul să mi le dea și mie, iar eu aveam tot dreptul să le citesc.

– Bine, am dat eu să zic, scoțând un sunet ascuțit. Da, te rog.

Apăsarea sălii de așteptare

Și pentru că viața este stranie uneori, în timp ce eu îmi petreceam timpul dezgropând tainele mamei cu sora ei de care se străduise să le ascundă, tata a făcut un atac de cord.

Când m-am întors acasă de la Rita, Herbert mă aștepta să-mi dea vestea. Mi-a luat mâinile într-ale lui și mi-a spus ce se întâmplase.

– Îmi pare îngrozitor de rău, te-aș fi anunțat mai devreme, dar nu am știut de unde să te iau.

– Ah... am exclamat eu cuprinsă de panică, pornind spre ușă, ca să mă întorc imediat înapoi. Nu cumva a...?

– E la spital. E stabilizat acum, așa cred. Mama ta nu mi-a spus prea multe.

---

¹ Celebru roman pentru copii de Eleanor H. Porter, apărut în 1913.

— Atunci ar trebui să...

— Sigur. Haide, o să-ți găsec eu un taxi.

Pe drum am sporovăit cu șoferul, un bărbat scund, cu ochi foarte albaștri și păr șaten care începea să încărunească. Avea trei copii mici. Și-n timp ce-mi povestea despre isprăvile lor, clătinând din cap cu exasperarea prefăcută pe care părinții cu copii mici o afișează ca să-și ascundă mândria, eu zâmbeam și-l descoseam, cu o voce normală, glumeață chiar. Ne-am apropiat de spital și, abia după ce i-am dat o hârtie de zece lire, spunându-i să păstreze restul și i-am urat petrecere frumoasă la recitalul de dans al fiicei lui, mi-am dat seama că începuse să plouă, iar eu mă aflam pe trotuarul din fața spitalului Hammersmith fără umbrelă, uitându-mă cum taxiul dispare în amurg, în timp ce tata zăcea undeva înăuntru cu inima făcută țândări.

Mama părea mai scundă ca de obicei, cum stătea acolo singură, la capătul unui șir de scaune de plastic, sprijinite de peretele albastru-spălăcit al spitalului. Mereu aranjată, îmbrăcată ca pe vremuri: cu pălării și mănuși asortate, cu pantofi impecabili ținuti împachetați în cutiile lor, cu un raft întreg de poșete înghesuite care așteptau să fie promovate pentru a desăvârși ținuta zilei. Și nici nu i-ar fi trecut prin cap să iasă din casă fără să-și dea cu pudră și cu ruj, chiar dacă bărbatu-său fusese luat pe sus cu salvarea. Îmi închipui ce dezamăgire îi produc eu, mult prea înaltă cum sunt, cu părul prea încrețit, cu buzele mângălite cu orice ruj dibuiesc la întâmplare din grohotișul de mărunțiș, pastile de mentă prăfuite și alte nimicuri pe care le port în măruntaiele genții mele scorjite.

— Mamă!

M-am repezit la ea și i-am sărutat obrazul înghețat din pricina aerului condiționat. M-am așezat și eu pe scaunul de lângă ea.

— Cum se simte?

A clătinat din cap și teama de ce putea fi mai rău a făcut să mi se pună un nod în gât.

— Nu mi-au spus nimic încă. L-au pus la tot felul de aparate, doctorii umblă de colo-colo.

A închis ochii, clătinând ușor din cap, cum făcea de obicei.

— Nu știu.

Am înghițit cu greu și m-am gândit că a nu ști era mult mai bine decât a ști ce era mai rău, dar n-am vrut să dau glas acestei ineptii. Voiam să spun ceva original și încurajator, ceva care să-i atenueze îngrijorarea, să o asigur că totul va fi bine, dar eu și mama nu știm cum să ne consolăm în caz de suferință, așa că nu am spus nimic.

A deschis ochii și m-a privit, întinzând mâna să-mi aranjeze o buclă rebelă după ureche și m-am gândit că poate nu avea importanță, căci știa deja ce gândeam, cât de mult mi-aș fi dorit să fie bine. Că nu era nevoie să-i spun nimic, eram doar mamă și fiică, și unele lucruri sunt de la sine înțelese fără să fie rostite...

– Arăți groaznic, mi-a spus.

– Plouă afară, am răspuns, aruncând o privire furișă și văzându-mă reflectată în sticla unui afiș înrămat.

– O geantă atât de mare, a urmat ea, cu un zâmbet plin de reproș, și să nu încapă și o umbrelă?

Am clătinat încetitor din cap și m-a cuprins un fior, abia atunci mi-am dat seama că îmi era frig.

Trebuie să-ți găsești ceva de făcut într-o sală de așteptare, căci altminteri te pomenești așteptând, și asta te poate face să te gândești, ceea ce, din câte știu eu, e o idee foarte proastă. Și, în timp ce stăteam tăcută lângă mama, făcându-mi griji pentru tata, punându-mi în gând să nu uit să-mi cumpăr o umbrelă, ascultând ceasul de pe perete cum ticăia la fiecare secundă, hoarde de gânduri ascunse se ițeau pe perețele din spatele meu, atingându-mi umerii cu degetele lor corioate. Și, până să mă dumiresc eu ce se întâmplă, m-au luat de mână să mă ducă în locuri unde nu mai fuseseam de ani de zile.

Se făcea că stăteam sprijinită de peretele băii, privindu-mă – copila de patru ani, goală-puşcă, mergând în vârful degetelor pe marginea căzii. Micuța goală vrea să fugă la țigani. Nu știe bine cine sunt sau unde să-i caute, dar e convinsă că doar ei o pot ajuta să găsească un circ. Ăsta e visul ei și de aceea învață să facă echilibristică. Aproape că a ajuns la capăt, dar alunecă, plonjează înainte, se răsuțește și cade cu fața în apă. Apoi sirene, lumini strălucitoare, chipuri necunoscute...

Am clipit și imaginea a dispărut, dar a apărut alta. O înmormântare, a bunicii. Stau în primul rând, între tata și mama, ascultând doar

pe jumătate cum preotul vorbește despre o altă femeie decât cea pe care o cunoșteam eu. Mă tot uit la pantofi. Sunt noi și, deși știu că ar trebui să ascult mai atentă, mă concentrez asupra sicriului, gândindu-mă la lucruri serioase, nu mă pot stăpâni să nu mă uit la pantofii de lac, să-mi răsucesc picioarele ca să-i văd cum strălucesc. Tata bagă de seamă, îmi face semn, iar eu mă străduiesc să fiu atentă. Deasupra sicriului sunt două fotografii: una a bunicii pe care o știu eu, alta a unei străine, o femeie tânără pe o plajă, sprijinită într-o parte, zâmbind de parcă ar fi gata să deschidă gura ca să glumească cu fotograful. Preotul spune ceva, iar mătușa Rita izbucnește în hohote de plâns, întinzându-și rimelul pe obraji. Mă uit la mama, așteptând să se pornească și ea. Își ține mâinile înmănușate în poală, cu ochii țintă la coșciug, dar nu scoate nici un sunet. Nu se întâmplă nimic și-i surprind privirile verișoarei Samantha. Și ea se uita la mama și brusc mi s-a făcut rușine...

M-am ridicat hotărâtă, scuturându-mă de gândurile negre. Mi-am îndesat mâinile în buzunarele adânci, împingându-le bine ca să mă conving singură că aveam un scop și-am pornit-o de-a lungul coridorului, studiind cu mare atenție afișele spălate care propovăduiau programele de vaccinare, vechi de peste doi ani; aș fi făcut orice ca să nu-mi mai zboare mintea în alte părți.

Am mers înainte, dând încă un colț, până am ajuns la un intrând bine luminat cu un automat de cafea zidit în perete. Unul din acelea cu tăviță pentru ceașcă și un robinet prin care se scurge praful de ciocolată, granulele de cafea solubilă sau apa fierbinte, în funcție de preferințe. Am luat două pliculețe de ceai dintr-o tavă de alături, le-am pus în niște cești de plastic, una pentru mama și una pentru mine. Am rămas așa, uitându-mă cum se scurg în apă fășiile ruginii din pliculețe, apoi am amestecat pe îndelete laptele praf, așteptând să se dizolve de tot, înainte de a pleca cu ele înapoi pe coridor.

Mama și-a luat ceaiul fără să scoată o vorbă, ștergând cu degetul arătător o picătură ce se prelingea pe o parte. A apucat ceașca fierbinte cu amândouă mâinile, dar nu a băut. M-am așezat și eu lângă ea, fără să mă gândesc la nimic. Adică străduindu-mă să nu mă gândesc la nimic, în timp ce mintea mi-o lua înainte, întrebându-mă cum se făcea de aveam atât de puține amintiri despre tata. Amintiri de-adevăratelea, nu din cele furate din fotografii sau din povestiri de familie.

– M-am supărat tare pe el, a spus ea în cele din urmă. Am strigat la el. Tocmai terminasem de făcut friptura și o pusesem pe masă ca să o tai și, chiar dacă se răcea, mi-am zis să-l învăț minte și să-l las să o mănânce rece. M-am gândit să mă duc să-l iau la masă, dar eram sătulă până peste cap să-l tot chem. Și mi-am zis: e, să vezi și tu cum e să mănânci friptura rece!

Și-a strâns buzele așa cum faci de obicei când simți că te umflă plânșul și nu mai poți să te abții.

– Stătuse în pod toată ziua, scoțând cutii, de mi-a îngrămădit tot holul. Dumnezeu știe cum o să le mai punem la loc, că el n-o să mai fie în stare! a urmat ea, privind în gol pe deasupra ceștii de ceai. Se duse în baie să se spele înainte de masă. Și-acolo l-a apucat. L-am găsit trântit sub chiuvetă, chiar acolo unde ai leșinat și tu, când erai mică. Se spăla pe mâini, era plin tot de săpun.

A tăcut din nou și eu m-am grăbit să nu las să se aștearnă tăcerea. Conversația îți creează un sentiment de siguranță, forma ei structurată te ancorează în lumea reală: nu ți se poate întâmpla nimic groaznic sau neașteptat în timpul unui schimb rațional de vorbe.

– Și-atunci ai chemat salvarea, am spus eu răspicat, cu tonul educației de la grădiniță.

– A venit repede, am avut noroc. Am stat lângă el, l-am șters de săpun și nici nu mi-am dat seama când au ajuns. Erau doi: un bărbat și o femeie. Au trebuit să-i facă resuscitare cardio-pulmonară și i-au pus și un aparat din acelea de șocuri electrice.

– Un defibrilator, am spus eu.

– I-au dat ceva, o doctorie care să-i dizolve cheagurile, a continuat ea, studiindu-și podul palmelor. Era îmbrăcat într-un maiou și-mi aduc aminte că mă gândeam că ar trebui să-i aduc altul curat.

A clătinat din cap și nu-mi dădeam seama dacă regreta că nu-i adusese sau se mira că putuse să-i treacă așa ceva prin cap, în timp ce bărbatul ei zăcea inconștient pe jos. Am hotărât că nu mai avea nici o importanță acum și că, oricum, nu aveam nici o cădere să o judec. Și nu cred că uitasem că aș fi putut să fiu acolo să o ajut, dacă, în clipele alea, nu m-aș fi aflat la mătușa Rita, ca să o trag de limbă, să dezgrop povești din trecutul mamei.

Un doctor se îndrepta spre noi pe coridor și mama și-a încleștat degetele. Eu am dat să mă ridic, dar el nu și-a încetinit pasul, ci a străbătut sala de așteptare, făcându-se nevăzut pe o altă ușă.

— Haide, că n-o să dureze mult, mamă...

Povara scuzelor nerostite îmi strivea cuvintele și mă simțeam complet neajutorată.

Avem doar o singură fotografie de la nunta mamei și a tatei. Adică, poate că or fi mai multe, prăfuite printr-un album alb, uitat pe undeva, dar o singură imagine a supraviețuit trecerii anilor.

Sunt doar ei doi, nu e o poză tipică de nuntă, în care familia mirelui și a miresei se așază de-o parte și de alta, ca niște aripi ale cuplului din mijloc, niște aripi inegale ce te duc cu gândul că cei doi n-o să poată zbura niciodată. În fotografia asta familiile lor nepotrivite dispăruseră cu totul și rămăseseră doar ei doi, iar după cum se uită la el, ea pare că e vrăjită de-a binelea. De parcă el ar fi strălucit, ceea ce, de altfel, chiar se întâmplă, ca un efect folosit de fotografii de pe vremuri, bănuiesc.

Și el e incredibil de tânăr, amândoi sunt așa, avea și păr pe atunci, pe tot capul, și nu-i trecea prin minte că n-o să-l mai aibă. N-avea habar că urma să aibă un fiu, și că o să-l piardă, că viitoarea lui fiică îl va contraria atât de tare și că soția lui va ajunge să-l ignore, că într-o bună zi îi va pocni inima și că-l vor duce la spital cu salvarea și că aceeași nevăastă a lui va sta în sala de așteptare cu fiica pe care nu o putea înțelege, așteptându-l să se trezească.

Dar în fotografie nu se vedea nimic din toate acestea, nici măcar un indiciu. Fotografia aceea este un moment încremenit în timp; întregul lor viitor se află înainte și e necunoscut, așa cum se și cuvine. Dar, în același timp, viitorul se află totuși în fotografie, sau cel puțin o variantă a lui. E în ochii lor, mai ales în ai ei. Căci fotograful a surprins mai mult decât doi tineri în ziua nunții lor, a surprins momentul trecerii unui prag, un val de mare chiar în clipa când se preface în spumă și se strivește de țărnam. Și tânăra aceea, mama mea, vede mai mult decât un tânăr oarecare lângă ea, ea îl vede pe bărbatul de care e îndrăgostită, vede întreaga lor viață împreună care li se așterne dinainte...

Dar poate că înfloresc prea mult, poate că ea doar îi admiră părul sau de-abia așteaptă să meargă la petrecerea de nuntă sau să plece în

luna de miere... De obicei toți ne creăm propriile povești când vedem astfel de fotografii, imagini care devin apoi emblematice în familie și, cum stăteam acolo, în spital, mi-am dat seama că era o singură cale de a ști exact ce a simțit, ce spera când se uita la el în felul acela; dacă viața ei a fost mai complicată sau trecutul mai încâlcit decât o arată chipul ei dulce. Și tot ce aveam de făcut era să o întreb, ce ciudat că nu mă gândisem la asta niciodată! Cred că lumina de pe chipul tatei era de vină. Felul în care îl privea mama te face să te uiți mai atent la el, așa că nu e greu ca pe ea s-o treci cu vederea, o fată tânără și nevinovată, cum era, de origine modestă, a cărei viață de-abia atunci începea. Și-atunci mi-am dat seama că mama s-a străduit să ne imprime un mit, căci ori de câte ori ne vorbea de viața lor dinainte de a se cunoaște, ne povestea doar despre el.

Dar, în timp ce-mi reaminteam fotografia aceea, mai ales acum, după vizita la mătușa Rita, îmi venea mai bine în minte chipul mamei, pe fundalul umbrit, ceva mai mică decât el. Ar fi fost oare cu puțință ca tânăra aceea cu ochi mari să fi avut o taină? S-ar fi putut, oare, ca înainte cu zece ani de a se fi căsătorit cu bărbatul zdravăn și strălucitor de lângă ea, să fi avut o aventură cu profesorul ei, un bărbat logodit cu prietena ei mai în vârstă? La vremea aceea n-ar fi avut mai mult de cincisprezece ani, dar Meredith Burchill nu era nici pe departe genul care să aibă o aventură adolescentină, însă poți băga mâna în foc și pentru Meredith Baker? Când eram eu mică, una din teme favorite de cicăleală ale mamei era despre lucrurile pe care fetele cumiți nu le fac, ar fi fost oare posibil să fi vorbit din proprie experiență?

Și-atunci mi-am dat seama că știam totul și, de fapt, nimic despre persoana care stătea alături de mine. Femeia în al cărei trup mă formasem și în a cărei casă crescusem îmi era cu totul străină. Trăisem treizeci de ani fără să o consider mai mult decât păpușile de hârtie cu care mă jucam când eram mică, învățată cu zâmbetul lor larg zugrăvit și cu rochiile lor pliate. Și, ce era și mai rău e că irosisem ultimele luni încercând cu nesăbuiță să-i descopăr secretele în loc să mă fi deranjat să o întreb de-a dreptul. Așa că, aflându-mă acolo, în spital, cu tata azvârlit undeva pe un pat la urgență, mi-am dat seama brusc cât de important era să aflu mai multe despre ei. Despre ea. Femeia misterioasă care

făcea trimiteri la Shakespeare și care încercase cândva să publice articole în ziare.

– Mami!

– Îmm...

– Cum l-ai cunoscut tu pe tata?

Avea vocea răgușită, căci nu prea vorbise până atunci, așa că și-a dres glasul și-a spus:

– La cinema. Rula *The Holly and the Ivy*¹. Ți-am mai spus de-atâtea ori.

Am tăcut amândouă.

– Ce voiam să știu e *cum* v-ați întâlnit? Tu l-ai văzut prima? Sau el a pus ochii pe tine? Cine a vorbit primul?

– Ei, Edie, nu-mi mai aduc aminte. El, ba nu, eu. Am uitat, a spus ea, mișcându-și ușor degetele unei mâini de parcă ar fi fost un păpușar care face să se clatine stelele agățate de ațe. Eram doar noi doi în sală! Închipuiește-ți!

Și-n timp ce vorbeam, pe chipul mamei apăruse o lumină, îndepărtată, dar caldă, desprinzând-o parcă din prezentul acela aiuritor, în care bărbatul ei stătea agățat între viață și moarte într-o cameră din preajmă.

– Era frumos? am iscodit-o eu cu băgare de seamă. A fost dragoste la prima vedere?

– Da' de unde! L-am luat drept un criminal la început.

– Cum? Pe tata?

Atât de cufundată era în amintiri, că nici nu cred că m-a auzit.

– E sinistru să te afli într-un cinematograf de una singură. Toate rândurile alea cu scaune goale, întunericul din sală, ecranul uriaș... Cinematograful este menit să fie o experiență colectivă și, când nu e, îți dă o senzație neplăcută de izolare. Ți se poate întâmpla orice pe întuneric.

– Dar el stătea chiar lângă tine?

---

¹ *The Holly and the Ivy* (engl., *Vâsc și iederă*, titlul unui cunoscut colind de Crăciun), film (1952) regizat de George More O'Ferrall, despre familia unui preot englez ai cărui membri se întorc acasă de Crăciun și-și reamintesc încercările războiului.

– A, nu. Păstrase o distanță cuviincioasă – știi bine că taică-tău e un domn -, dar am intrat în vorbă după aceea, în holul cinematografului. Trebuia să se întâlnească cu cineva...

– Cu o femeie?

– Ei și tu, acum... Edie! a exclamat ea studiindu-și fusta cu neme-ritată atenție.

– Am întrebat doar...

– Cred că o femeie, dar nu venise. Și, a continuat mama apăsându-și mâinile pe genunchi, ridicându-și capul și pufnind ușor, asta a fost tot. M-a invitat la un ceai și eu am acceptat. Ne-am dus la Lyons Corner House de pe Strand. Am comandat o porție de tartă cu pere și îmi aduc aminte că mi s-a părut că era ceva nemaipomenit.

– Și el a fost primul tău prieten? am întrebat eu zâmbind.

– Da.

Mi-am închipuit eu, sau a șovăit un pic?

– Așa, deci ai furat prietenul alteia! am tachinat-o eu, în glumă.

Dar în clipa când am rostit acele vorbe mi-a zburat gândul la Juniper Blythe și Thomas Cavill și am simțit cum îmi dogoresc obraji. Eram prea stânjenită de gafa pe care o făcusem ca să mai observ reacția mamei, și m-am străduit să întorc vorba înainte ca ea să aibă răgaz să răspundă:

– Și câți ani aveai atunci?

– Douăzeci și cinci. Era în 1952 și tocmai împlinisem douăzeci și cinci de ani.

Eu am clătinat din cap ca și cum aș fi calculat în minte, dar de fapt mă ademenise un drăcușor care îmi șoptea: *Oare n-ar fi acum momentul potrivit, dacă tot vorbim de asta, s-o iscodesc mai mult despre Thomas Cavill?* Rușine să-mi fie că-i dădeam ascultare, și chiar dacă nu sunt prea mândră de asta, nu puteam rata o astfel de ocazie. M-am îmbărbătat singură, gândindu-mă că încercam să-i distrag mamei atenția de la boala tatei, așa că am continuat fără șovăire:

– Douăzeci și cinci... Cam târziu pentru primul prieten, nu?

– Nu chiar, a spus ea repede, era altfel pe-atunci. Avusesem alte gânduri în minte.

– Dar pe urmă l-ai întâlnit pe tata...

– Da.

- Și te-ai îndrăgostit de el.
- Da, a șoptit ea cu o voce atât de pierită, că mi-am dat seama de răspuns mai degrabă după mișcarea buzelor.
- A fost prima ta iubire, mamă?
- A tras iute aer în piept, atât de uimită de parcă aș fi palmuit-o.
- Edie, dar cum de...
- Așa, deci mătușa Rita avusese dreptate!
- Cum de vorbești despre el la trecut?

Pe marginile pleoapelor începuseră să i se adune lacrimile. Eu mă simțeam de parcă aș fi palmuit-o, mai ales după ce a început să plângă fără zgomot, sprijinită de umărul meu, lăsând lacrimile să i se prelingă, mai degrabă, căci ea nu plângea niciodată. Și, deși strângeam tare marginea de plastic a scaunului, n-am putut să-mi clintesc nici un mușchi.

De afară răzbăteau ecouri ale traficului îndepărtat, mai puternice din când în când se auzeau sirenele ambulanțelor. Zidurile spitalelor au ceva special, deși sunt făcute doar din cărămizi și tencuială, atunci când te afli înăuntru, zgomotul, realitatea orașului clocotitor de dincolo de ele dispare, rămâne în pragul ușii, dar pare a fi un tărâm fermecat și foarte îndepărtat. La fel ca Milderhurst, m-am gândit eu. Simțisem aceeași izolare acolo, o senzație copleșitoare de învăluire de cum am pășit dincolo de pragul ușii principale, de parcă întreg universul s-ar fi făcut pulbere și s-ar fi risipit. Mă întrebam ce or fi făcând surorile Blythe, cum își vor fi trecut zilele în săptămânile ce au trecut după ce am plecat de acolo, rămase toate trei în castelul acela mare și întunecat. Imaginile mi se conturau în minte, asemenea unor fotografii: Juniper hălăduind pe coridoare în rochia ei ponosită de mătase, Saffy făcându-și apariția din cele mai neașteptate locuri ca să o întoarcă blând înapoi, Percy încruntându-se dinaintea ferestrei din pod, supra-veghindu-și moșia asemenea unui căpitan de cart pe puntea corabiei...

A trecut și miezul nopții, surorile au plecat târșindu-și picioarele, înlocuite de chipuri noi cu aceleași vechi tachinări. Râsete și vânzoleală în clinica puternic luminată: o rază irezistibilă de normalitate, o insulă într-o mare greu de străbătut. Am încercat să moțai, punându-mi geanta drept pernă, fără nici un folos. Lângă mine, mama era atât de mică și

singură, chiar mai bătrână decât o văzusem ultima dată, și nu m-am putut stăpâni să nu îmi închipui cum va arăta viața ei fără tata. Fotoliul lui gol, mesele luate în tăcere, prea multă liniște fără ciocănitul reparațiilor sale. Ce pustie și încremenită va fi casa, și totuși năpădită de ecouri!

Și-o să rămânem doar noi două dacă-l pierdem pe tata. Nu e un număr mare, nu lasă și rezerve. În doi e nevoie de conversații simple, neîntrerupte, iar așa ceva nu e nici necesar și nici posibil. Oare așa va arăta viitorul nostru? mă întrebam eu. Doar noi două, trecându-ne vorbe de la una la alta, ocolindu-ne părerile, scoțând zgomote politicoase, rostind jumătăți de adevăruri, ca să păstrăm doar aparențele? Gândul acesta era de nesuportat și brusc m-am simțit îngrozitor de singură.

Și-atunci când mă simt foarte singură îmi lipsește cel mai mult fratele meu. Ar fi fost bărbat în toată firea de-acum, foarte dezinvolt și zâmbitor, și-ar fi avut un fel al lui de a o înveseli pe mama. Daniel cel pe care mi-l închipui eu ar ști întotdeauna ce să spună, nu ca nefericita lui soră care suferă groaznic de muțenie. I-am aruncat o privire mamei întrebându-mă dacă și ea se gândea la el, dacă spitalul îi trezea amintiri despre băiețelul ei. Dar n-am putut să o întreb, căci nu vorbeam nici odată despre Daniel, așa cum nu pomeneam despre evacuarea, trecutul și regretele ei.

Poate că îmi părea rău că secretele mocniseră prea mult în familia noastră, poate era un fel de pedeapsă pentru că o măhnisem mai de vreme cu întrebările mele, poate o părticică din mine ar fi vrut să-i provoace o reacție, să o pedepsească pentru că îmi ascunsese acele amintiri, văduvindu-mă de adevăratul Daniel. Oricum, m-am pomenit că trag aer în piept și spun:

— Mamă!

S-a frecat la ochi, a clipit și și-a privit ceasul de la mână.

— Eu și Jamie ne am despărțit!

— Aaa?

— Da.

— Când? Astăzi?

— Ei, nu chiar, cam pe la Crăciun.

— Ah, a exclamat ea surprinsă, încruntându-se încurcată, numărând lunile în gând. Dar n-ai pomenit nimic până acum!

— Nu.

Această veste și toate implicațiile sale au făcut-o să rămână mască. A clătinat ușor din cap, amintindu-și fără îndoială numeroasele întrebări pe care mi le pusese despre Jamie în acest interval și răspunsurile mincinoase pe care i le dădusem.

— A trebuit să renunț la apartament, am spus eu, dregându-mi vocea. Acum caut o garsonieră. Să am și eu un locșor al meu.

— De-aia nu te-am putut găsi eu, după ce tata... Am încercat toate numerele de telefon, am sunat până și la Rita, până am dat de numărul lui Herbert. N-am știut ce să mai fac.

— Foarte bine ai făcut, am răspuns eu cu veselie prefăcută în glas, se întâmplă că a fost soluția cea mai bună. Stau la Herbert acum.

— Dar ce, are o cameră liberă? A întrebat ea nedumerită.

— Nu, doar o canapea.

— Îhm, înțeleg.

Își ținea palmele împreunate în poală, de parcă ascunsese acolo o pasăre la care ținea foarte mult și n-ar fi vrut s-o piardă.

— Trebuie să-i scriu lui Herbert, a spus ea cu vocea spartă, mi-a trimis niște gem de afine de Paște și nu-mi aduc aminte dacă i-am mulțumit.

M-am bucurat că încheiasem această poveste de care mă temusem atâtea luni de zile. Fără prea multă suferință, ceea ce era bine, dar și fără prea multă simțire, ceea ce nu era chiar adevărat.

Mama s-a ridicat în picioare și m-am gândit că mă grăbisem, că nu se încheiase și că urma o scenă totuși. Dar când m-am uitat încotro privea am văzut un doctor care se îndrepta spre noi. M-am ridicat și eu, încercând să citesc ceva pe chipul lui, să ghicesc pe ce parte va cădea banul, dar mi-a fost imposibil. Fața lui era impenetrabilă, potrivită pentru orice situație. Cred că-i învață special să facă asta, acolo, la facultatea de medicină.

— Doamna Burchill? a întrebat el cu o voce sacadată, în care se ghicea o urmă de accent.

— Da.

— Soțul dumneavoastră a fost stabilizat.

Mama a respirat cu un ușor zgomot, ca și cum ar fi lăsat să iasă aerul dintr-un balon.

— A fost bine că salvarea a venit repede. Ați făcut bine că ați chemat-o imediat.

De lângă mine au răzbătut niște suspine ușoare și mi-am dat seama că ochii mamei erau din nou plini de lacrimi.

— Vom vedea cum progresează, dar în stadiul acesta nu se pune problema de angioplastie. Trebuie să-l mai ținem câteva zile să-l monitorizăm, dar după aceasta poate continua recuperarea acasă. Va trebui să fiți atentă la starea lui: cardiaccii cad deseori în depresie. Asistentele vă vor învăța ce să faceți în privința asta.

Mama dădea din cap, plină de recunoștință:

— Sigur că da, sigur că da.

Și se străduia, ca și mine, să găsească cuvintele potrivite să-și exprime mulțumirea și ușurarea.

— Vă mulțumim, domnule doctor, a fost tot ce a reușit să rostească.

Dar el se retrăsese deja după ecranul de neatins al halatului alb și a înclinat din cap de parcă s-ar fi desprins de noi, trebuind să plece într-altă parte, să salveze altă viață. Ceea ce a și făcut, fără îndoială, uitând imediat cine eram și pentru care pacient veniserăm.

Tocmai voiam să sugerez să mergem și noi înăuntru să-l vedem pe tata, când mama a început să plângă – ea, care nu plânge niciodată. Și nu au fost doar câteva lacrimi pe care să le poată șterge cu dosul palmei, ci sughituri mari care-mi aduceau aminte de momente din copilărie când mă necăjeam din te miri ce pricină și mama îmi spunea că unele fete arată bine când plâng – li se măresc ochii, li se îmbujorează obraji și li se țuguie buzele –, dar nici eu, nici ea nu aveam norocul ăsta.

Și avea dreptate, amândouă eram urâte când plângeam, ne umpleam de pete, ne arătam dinții și suspinam cu zgomot. Dar văzând-o acolo, așa mititică, îmbrăcată impecabil, dar atât de nenorocită, îmi venea să o iau în brațe și s-o țin strâns, până când se liniștea. Dar n-am făcut-o, în schimb m-am scotocit în geantă și am scos un șervețel.

L-a luat, dar nu s-a oprit din plâns, nu imediat și, după ce am șovăit o clipă, am întins mâna să-i mângâi umărul, dar n-am reușit decât să o ating ușor și să o frec pe spate, pe jerseyul de cașmir. Am rămas așa până când trupul ei s-a mai destins, sprijinindu-se de mine, ca un copil care caută mângâiere.

– Am fost atât de îngrijorată, a spus ea, ștergându-și nasul în cele din urmă și tamponându-și ochii cu șervețelul, după care se uită să vadă dacă au rămas urme de rimel.

– Știu, mamă...

– Nu cred că aș putea să... Dacă ar fi fost să se-nâmplice ceva... Dacă l-aș fi pierdut...

– E-n regulă, mamă, e bine acum. Ai să vezi că o să fie bine.

A clipit către mine ca un animaluț care ieșea brusc într-o lumină prea puternică.

Am aflat numărul camerei de la o asistentă și am bâjbâit pe coridoarele cu lumină fluorescentă până am găsit-o. Când ne am apropiat, mama s-a oprit.

– Ce-ai pățit? am întrebat-o eu.

– Nu vreau să-l superi pe tata, Edie.

Eu n-am spus nimic, mirându-mă de unde îi venise ideea că aș fi încercat să fac una ca asta.

– Ar fi îngrozit să afle că dormi pe o canapea. Știi și tu câtă grijă își face legat de spatele tău.

– Dar n-o să dureze mult, am spus eu, îmbiind-o din ochi să intrăm. Haide, mamă, mă ocup de asta, caut mereu prin ziare, dar n-am găsit nimic potrivit...

– Asta e o prostie, a declarat ea, netezindu-și fusta și trăgând aer în piept, continuând apoi fără să mă privească în ochi, știi că ai un pat foarte bun acasă.

Îndărăt acasă, îndărăt acasă, tra-la-la!

Și uite-așa, la treizeci de ani, am ajuns din nou, singură, să locuiesc cu părinții în casa în care crescusem. În dormitorul meu din copilărie, în propriul meu pat de un metru și jumătate, sub fereastra care dădea spre salonul funerar *Singer și fiii*. Ceea ce s-ar putea spune că era un progres față de situația mea din ultima vreme: îl ador pe Herbert și o îndrăgesc pe bătrâna Jess, dar să mă ferească Dumnezeu să mai trebuiască să împart vreodată canapeaua cu ea.

Mutarea a fost destul de ușoară, n-am luat prea multe cu mine. Era doar ceva temporar, spuneam eu oricui voia să mă asculte, așa că nu avea rost să-mi iau toate bagajele de la Herbert. Am umplut o singură valiză și m-am întors acasă unde am găsit totul aproape la fel cum fusese cu zece ani în urmă.

Casa noastră din Barnes fusese construită în anii '60 și cumpărată nouă-nouță de părinții mei când mama era însărcinată cu mine. E uimitor însă că e o casă fără vechituri aruncate alandala. Absolut deloc. În gospodăria Burchill totul este pus la locul lui: coșuri diferite în spălătorie, ștergare cu coduri colorate în bucătărie, un carnețel lângă telefon, cu un pix care nu se rătăcește niciodată, fără nici un plic aruncat în preajmă pe care să fie mâzgălite numele și adresele uitate ale celor care sunaseră. Curat lună! Nu-i de mirare că toată copilăria mea am fost convinsă că eram înfiată.

Până și curățenia făcută de tata în pod nu provocase prea multă dezordine: vreo douăzeci și ceva de cutii cu lista obiectelor dinăuntru lipită cu scotch pe capac și aparate electronice demodate de peste treizeci de ani, așezate în cutiile lor originale. Cum nu puteam să rămână veșnic în holul de la intrare, iar tata trebuia să se vindece, și cum eu tot aveam toate weekendurile libere, era firesc să preiau eu această treabă. Așa că m-am apucat militărește de treabă, lăsându-mă ispitită să pierd timpul o singură dată, când am dat peste o cutie etichetată *Lucrurile lui Edie*, când n-am rezistat să nu o deschid. Înăuntru se aflau o mulțime de lucruri uitate: bijuterii din bucăți de macaroane cu vopsea scorojită, o casetă de porțelan cu zâne pictate pe laturi și, la fund, printre tot felul de mărunțișuri și cărți, volumul obținut fraudulos, dar atât de iubit, pe care îl crezusem pierdut: *Omul Noroaielor*.

Ținând acea carte micuță și ponosită în mâinile mele de adult, m-am lăsat năpădită de amintiri scânteietoare: imaginea mea la zece ani, cocoțată pe canapeaua din camera de zi era atât de clară, că-mi venea să întind mâna să o ating cu degetul. Parcă simțeam și acum tăcerea plăcută a luminii soarelui cernută prin ferestră și adu-mecam mireasma aerului cald și liniștitor: șervețele, limonadă și o cantitate infinită de iubire părintească. Și-am văzut-o pe mama intrând pe ușă cu plasa ei de ață plină de cumpărături, din care a scos ceva. Mi-a întins o carte care mi-a schimbat întreaga viață. Un roman scris chiar de

domnul în a cărui casă fusese evacuată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial...

Mi-am trecut degetul gânditoare peste literele gravate în relief de pe copertă: Raymond Blythe. „Poate asta o să te mai înveselească puțin“, mi-a spus mama atunci, „e pentru cititori ceva mai mari, dar tu ești o fată deșteaptă, cu un pic de efort cred că ai să te descurci“. Și când te gândești că toată viața am crezut că-i datorez domnișoarei Perry, bibliotecara, că mi-a arătat adevărata mea menire, dar pe când stăteam acolo, în pod, cu *Omul Noroaielor* în mână mi s-a înfiripat un alt gând într-un fir subțire de lumină. Mă întrebam dacă nu mă înșelasem în tot acest timp, dacă nu cumva domnișoara Perry nu făcuse decât să găsească și să-i împrumute cartea și că mama fusese aceea care știuse să-mi dea cartea ideală la momentul potrivit. Dacă aș fi îndrăznit să întreb...

Cartea era deja veche când a ajuns la mine, dar am iubit-o pătimaș, așa că era de așteptat să fie atât de ponosită. Între copertile ei descleiate se aflau lipite paginile pe care le întorsesem nerăbdătoare atunci când universul pe care îl dezvăluiau îmi era necunoscut: când nu aveam nici cea mai vagă idee cum se vor sfârși lucrurile pentru Jane și fratele ei și bietul om din noroaie, atât de trist.

De când mă întorsesem de la Milderhurst îmi dorisem atât de mult să o recitesc și, trăgând iute aer în piept, am deschis-o la întâmplare, lăsându-mi privirea să cadă chiar în mijlocul unei pagini decolorate: *Trăsura care-i ducea către unchiul pe care nu-l văzuseră niciodată a pornit din Londra seara și au mers toată noaptea, până când au ajuns, în cele din urmă, la revărsatul zorilor, în dreptul unei alei neîngrijite.* Și-am citit mai departe, hurducându-mă în trăsură cu Jane și Peter. Am intrat pe porțile scorojite și scârțâitoare, urmând aleea lungă și șerpuită până când, în vârful dealului, ni s-a dezvăluit rece în lumina tristă a dimineții castelul Bealehurst. Am tremurat de curiozitate să descopăr ce era înăuntru. Turnul străpungea acoperișul, ferestrele se căscau întunecate în zidurile de piatră, iar eu m-am aplecat odată cu Jane, apucându-mă cu mâinile de rama de la fereastra trăsurii. Nori grei străbăteau cerul palid și, când trăsura s-a oprit, în cele din urmă, am coborât și ne-am pomenit pe marginea unui șanț negru ca smoala, plin cu apă. O adiere stârnită din senin a vâluit suprafața apei

și vizitiul ne-a făcut semn să ne îndreptăm spre un pod mobil de lemn. L-am străbătut încet, în tăcere. Și chiar când am ajuns în dreptul porții grele s-a auzit clinchetul unui clopoțel, de-adevăratelea, și-aproape că am scăpat cartea din mână.

Nu cred că am apucat să pomenesc de clopoțel. În timp ce eu duceam cutiile înapoi în pod, îl instalasem pe tata să-și petreacă convalescența în camera de oaspeți, cu un teanc de reviste *Contabilitatea astăzi* pe noptieră, un casetofon cu cântece de Henry Mancini¹ și un clopoțel din cele cu care se cheamă valeții. Aceasta din urmă fusese ideea lui, amintindu-și de o întâmplare de demult, din copilărie, când fusese bolnav, și după două săptămâni când nu făcuse nimic altceva decât să moșăie, mama a fost bucuroasă să vadă că și-a mai venit în fire, așa că a acceptat imediat această idee. Era foarte logic, spunea ea, netrecându-i prin cap că un obiect atât de mic și decorativ ar putea deveni un instrument de tortură. În mâinile plictisite și morocănoase ale tatei, clopoțelul a devenit o armă de temut, un adevărat talisman în procesul de reîntoarcere în copilărie. Cu el în mână, blândul meu părinte, care nu știa decât să învârtă cifre, a devenit un copil răsfățat și năbădăios, care ne bombarda veșnic cu întrebări: dacă a venit poștașul, ce tot făcea mama toată ziua, la ce oră urma să primească o altă ceașcă de ceai.

În dimineața în care găsisem cutia cu *Omul Noroaielor*, mama era plecată la cumpărături și eu rămăsesem oficial să am grijă de el. La auzul clopoțelului, tot universul castelului Bealehurst s-a năruit, norii s-au retras iute, șanțul de apărare și clădirea s-au făcut nevăzute, treapta pe care ședeam s-a năruit așa că, fără alt sprijin decât literele negre plutind în jur, m-am prăbușit prin gaura din mijlocul paginii aterizând cu o bufnitură înapoi în cartierul Barnes.

Ar trebui să-mi fie rușine, știu, dar am rămas neclintită, așteptând să văd dacă nu se răzgândește. Și doar când am auzit clopoțelul a doua oară am vârât cartea în buzunarul puloverului și am coborât cu multă părere de rău scara.

---

1 Henry Mancini (1924–1994), compozitor, dirijor și aranjour, faimos pentru muzica sa de film și televiziune, deținător a multe premii Grammy, autor al temelor muzicale din film precum *Pantera Roz*, *Peter Gunn*, *Moon River*, *Mic dejun la Tiffany*.

– Da, tati, am strigat eu veselă – căci nu e frumos să te superi că ești deranjat de un părinte convalescent – ajungând în dreptul camerei de oaspeți. Ai pățit ceva?

Se trăsesse atât de tare în jos, că dispăruse aproape de tot între perne.

– Nu e încă vremea prânzului, Edie?

– Încă nu, am răspuns eu, ridicându-l un pic. Mama a zis că o să-ți facă o supă de îndată ce se întoarce. Ți-a făcut o cratiță de...

– Cum, nu s-a întors încă?

– Vine imediat, l-am liniștit eu, zâmbindu-i înțelegătoare.

Bietul tata, tare greu i-a fost: nu i-e ușor nimănui să stea țintuit la pat săptămâni de-a rândul, dar pentru el, care nu avea nici o preocupare anume sau vreun talent care să-i mai distragă atenția, era un adevărat chin. l-am umplut paharul cu apă, încercând să mă stăpânesc să nu pipăi cartea din buzunar.

– Vrei să-ți aduc ceva până vine ea? Un rebus? Perna electrică? Un pic de prăjitură?

– Nu, a răspuns el, oftând îngăduitor.

– Sigur?

– Da.

Mi-am dus din nou mâna spre carte, gândindu-mă cu vinovăție la canapeaua din bucătărie sau la fotoliul din camera de zi, cel din dreptul ferestrei scaldate de soare toată după-amiaza.

– Ei, bine, atunci, am zis eu nătâng, cred că mă duc înapoi. Haide, fruntea sus, tată!

Tocmai ajunsesem în dreptul ușii când l-am auzit întrebând:

– Dar ce ai acolo?

– Unde?

– Acolo, în buzunar, a întrebat el, plin de speranță. Nu cumva a venit poșta?

– Aici? Nici vorbă, am răspuns eu, bătând cu palma peste buzunarul jerseului. E doar o carte pe care am găsit-o într-o cutie din pod.

– Păi totul e să pui lucrurile bine, nu să le răscolești din nou, a spus el, strângându-și buzele.

– Știu, tată, dar e cartea mea preferată.

– Și despre ce e vorba?

Am rămas încremenită, nu-mi aduceam aminte ca tata să mă fi întrebat vreodată ceva despre vreo carte.

– Despre doi frați orfani, am bâiguit eu. O fată pe care o cheamă Jane și un băiat, Peter.

– Ei, doar atât? s-a încruntat el. După cum arată, are mai multe pagini.

– A, da... sigur, e o poveste lungă.

O, de unde să încep? Datorie și trădare, absență și dor, ce sunt în stare oamenii să facă pentru a-i ocroti pe cei dragi, nebulie, fidelitate, cinste, dragoste... Uitându-mă din nou la tata, m-am hotărât să mă rezum la firul poveștii.

– Părinții celor doi sunt mistuiți într-un incendiu groaznic în Londra și ei sunt trimiși să locuiască cu un unchi regăsit care trăia într-un castel.

– Avea un castel?

– Bealehurst, am răspuns eu, clătinând din cap. Unchiul lor este un om destul de bun și copiii sunt încântați de castel, la început, dar, treptat, își dau seama că acolo se întâmplă mai mult decât se vede, că era o taină mare.

– Aha... O taină adâncă și cumplită! a exclamat el, zâmbind parcă.

– Da, așa e. Groaznică, de-a dreptul, am urmat eu aprinsă, iar tata s-a tras către mine, ridicându-se într-un cot.

– Și ce e?

– Cum adică, ce e? E secret, i-am răspuns eu de-a dreptul uimită. Păi, doar nu vrei chiar... să-ți spun.

– Ba da, sigur că vreau.

Și-a încrucișat brațele ca un copil țâfnos, iar eu îmi găseam cu greu cuvintele cu care să-i explic că există o convenție între cititor și scriitor, că lăcomia narativă e periculoasă, că e un sacrilegiu să dezvălui, așa, dintr-odată ceea ce s-a clădit cu greu, de-a lungul atâtor capitole, că autorul s-a străduit să ascundă cu grijă tot felul de taine prin adevărate eforturi de prestidigitație. Dar tot ce-am reușit să spun a fost:

– Am să ți-o împrumut și ție, dacă vrei.

– Mă doare capul dacă citesc, s-a bosumflat el.

A urmat o tăcere stânjenitoare pentru amândoi, în timp ce el aștepta ca eu să mă las convinsă, ceea ce nu am putut face – aveam de ales? În cele din urmă a scos un oftat de ți se rupea inima.

– Ei, n-are nici o importanță, a urmat apoi, fluturându-și degetele dezamăgit.

Dar arăta atât de posac și mi-am adus aminte cât de mult mă vrăjise lumea *Omului Noroaielelor* atunci când eram bolnavă de oreion, sau ce o fi fost, că nu m-a răbdat inima să nu îi spun:

– Dacă chiar vrei să afli, cred că aş putea să-ți citesc eu.

Lectura din *Omul Noroaielelor* a devenit curând un obicei, pe care îl așteptam cu plăcere în fiecare zi. De îndată ce terminam cina, o ajutam pe mama să strângă în bucătărie, curățam tava tatei și-apoi începeam să-i citesc de unde rămăsesem. Lui nu-i venea să creadă că o poveste inventată îl putea absorbi atât de mult.

– Sigur că trebuie să se bazeze pe niște fapte adevărate, spunea el întruna, vreun caz mai vechi de răpire. Cum a fost cazul Lindberg, copilul ăla luat de la fereastra propriului dormitor.

– Nu, tată. Raymond Blythe a născocit totul.

– Nu se poate, e atât de veridic, Edie, văd totul aievea când îmi citești, de parcă se-ntâmplă dinaintea ochilor mei, de parcă știu povestea de când sunt.

Și clătina din cap minunându-se cu o inocență ce mă umplea de mândrie, deși nu aveam nici un merit în născocirea *Omului Noroaielelor*. În zilele când aveam de lucru mai mult la birou, devenea agitat și o bombănea pe mama toată seara, trăgând cu urechea să audă cheia mea răsucindu-se în broască, ca apoi să sune din clopoțel, prefăcându-se surprins că îi răspund eu:

– A, tu erai, Edie? întreba el, ridicând din sprâncene. Tocmai voiam să o rog pe maică-ta să-mi ridice pernele. Ei, dar dacă tot ai venit, ce-ar fi să vedem ce s-a mai întâmplat la castel!

Cred că îl cucerise mai degrabă castelul, decât povestea. Nu l-am văzut vreodată pe tata să îl intereseze ceva, dar respectul lui, amestecat poate cu un pic de invidie pentru marile case nobiliare, începea să semene a pasiune și, de îndată ce i-am mai spus și că Bealehurst era creat după modelul străvechii case adevărate a lui Raymond Blythe, n-am mai scăpat de el. Punea întrebări atât de detaliate, la unele puteam răspunde din ce îmi aduceam aminte sau din ce știam, dar altele erau atât de specifice încât nu am avut încotro și a trebuit să-i dau cartea mea *Milderhurstul lui Raymond Blythe*, iar alteori chiar cărți

de specialitate, pe care le împrumutam din biblioteca uriașă a lui Herbert. Și, uite-așa, stârnindu-ne unul pe altul, ne-am pomenit că pentru prima dată aveam ceva în comun.

Un singur punct sensibil exista în fericita alcătuire a acestui fan club al *Omului Noroaielor* din familia Burchill: mama. Deși interesul nostru pentru Milderhurst se stârnise fără nici o intenție, nu era în regulă că eu și cu tata ne ferecam în cameră, trezind la viață o lume despre care mama refuza cu înverșunare să vorbească, deși avea mai multă cădere decât oricare din noi. Știam că va trebui să stăm de vorbă despre asta într-o bună zi și mai știam că nu va fi ușor.

De când mă întorsesem acasă, relațiile între mine și mama continuaseră la fel. Naivă cum sunt, cred că mă cam așteptam ca între noi să se stârneasă un val miraculos de afecțiune, să începem să ne creăm niște obiceiuri, să putem sta de vorbă cu mai multă ușurință, imaginându-mi că mama ar putea chiar să-și descarce sufletul și să-mi împărtășească toate acele taine. Cam asta îmi închipuiam eu că o să se întâmple, și nu-i nevoie să mărturisesc că nu a fost deloc așa. De fapt, deși cred că era bucuroasă să mă aibă acolo, fiind chiar recunoscătoare că o ajutam cu tata și mult mai tolerantă ca înainte față de neînțelegerile noastre, în alte privințe părea mult mai distantă ca oricând, absentă, confuză și foarte tăcută. La început, am presupus că de vină era accidentul cerebral al tatei, că sprietura urmată atât de brusc de ușurare o determinase să reevalueze totul, dar pe măsură ce trecea timpul și nu se vedea nici o îmbunătățire, am început să mă mir. O surprindeam uneori că se oprea în mijlocul unor treburi, rămânând, de exemplu, cu mâinile în chiuveta plină de zoaie, cu privirile pierdute pe fereastră. Iar expresia ce i se citea pe chip era atât de îndepărtată, atât de contorsionată și de tulbure, de parcă ar fi uitat cine era și unde se afla.

În seara când m-am hotărât să-i vorbesc despre lectura noastră, am găsit-o tocmai într-o astfel de stare.

— Mamă!?!

Nu părea să mă audă și m-am dus mai aproape de ea, oprindu-mă în colțul mesei.

— Mamă!

— A... bună, Edie, a răspuns ea, întorcându-și ochii de la fereastră. Ce frumos e la vremea asta a anului! Apusuri târzii și lungi...

M-am dus și eu lângă ea, la fereastră. Ultima strălucire portocalie a cerului tocmai pierea, era frumos, într-adevăr, dar nu într-atât încât să justifice atenția copleșitoare cu care le privea.

După o vreme în care mama nu a rostit nici o vorbă, mi-am dres vocea și am început să-i povestesc că îi citeam tatei *Omul Noroaielor* și, cu mare băgare de seamă, i-am explicat cum ajunsesem să fac asta fără să fi avut vreo intenție anume. Ea însă părea că nici nu mă aude, singurul semn că înțelege totuși ce-i spun fiind o ușoară clătinare a capului când i-am pomenit despre fascinația pe care o căpătase tata pentru castel. Când am terminat tot ce considerasem că trebuia să-i spun, m-am oprit, așteptându-mă la ce era mai rău.

– E frumos din partea ta că îi citești tatei, Edie, îi place.

Nu aceasta era reacția pe care o așteptam.

– Cartea asta devine o tradiție în familia noastră, a urmat ea cu un zâmbet ușor. Ne ține de urât când suntem bolnavi. Poate că tu nici nu-ți mai aduci aminte, ți-am adus-o când stăteai acasă pentru că aveai oreion. Erai atât de nefericită, că nu mi-a trecut altceva mai bun prin minte.

Așa, deci mama alesese *Omul Noroaielor*, nu domnișoara Perry! Cartea perfectă la momentul oportun.

– Sigur că îmi aduc aminte, mi-am recăpătat eu vocea.

– E bine că tata are la ce să se gândească cât stă în pat. Și e și mai bine că te are pe tine să vorbești despre ea. Nu prea mai vine nimeni pe la el. Lumea e ocupată, colegii lui de serviciu i-au scris... Dar de când s-a pensionat... Timpul merge înainte, nu? Doar că... nu-i ușor să vezi că te-au uitat cu toții.

Și-a întors capul, dar am apucat să văd că-și strânsese tare buzele. Aveam senzația că nu vorbeam doar despre tata, căci, la vremea aceea, toate gândurile mele duceau către Milderhurst, Juniper Blythe și Thomas Cavill, așa că nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva mama își deplângea o veche poveste de dragoste, dinainte de a-l fi cunoscut pe tata, când era tânără, impresionabilă și vulnerabilă. Și, cu cât mă gândeam mai mult la asta, aruncând priviri furișe spre chipul ei gânditor, cu atât mai mânioasă mă simțeam. Cine era, în fond, acest Thomas Cavill care dispăruse în timpul războiului, lăsând în urmă atâtea inimi zdrobite. Biata Juniper, stingându-se în castelul dărăpănat, și

propria mea mamă, încercând să-și aline durerea ascunsă, atâta amar de ani mai târziu.

– Un singur lucru, te rog, Edie, a spus mama, revenindu-și complet și privindu-mă drept în ochi. N-aș vrea ca tata să afle despre evacuarea mea.

– Cum adică, tata nu știe că ai fost evacuată?

– Ba știe că s-a întâmplat, dar nu știe unde am fost. Nu știe despre Milderhurst.

Și a început să-și privească dosul palmelor cu cea mai mare atenție, ridicându-și fiecare deget pe rând, rotindu-și verigheta fină de aur.

– Îți dai seama, am spus eu încetișor, c-ar crede că ești extraordinară dacă ar ști că tu ai locuit acolo cândva?

Un zâmbet abia schițat i-a răvășit chipul, dar nu și-a dezlipit ochii de la propriile mâini.

– Vorbesc serios, e înnebunit după locul ăla!

– Oricum, eu prefer să nu știe.

– Bine, înțeleg.

Dar nu înțelegeam câtuși de puțin, cred însă că am mai spus asta deja, iar lumina de la felinarul stradal îi mângâia pomeții obrazilor, făcând-o atât de vulnerabilă de parcă ar fi fost cu totul altă femeie, mai tânără și, cumva, mai fragilă, așa că n-am mai insistat. Am continuat să o urmăresc totuși. Rămăsese pierdută într-o contemplație atât de adâncă, încât nu mi-am putut lua ochii de la ea.

– Știi, Edie, a început ea cu o voce abia auzită, când eram mică, cam pe vremea asta, mama obișnuia să mă trimită să-l iau pe bunicul tău de la cârciumă.

– Ei, zău, și te duceai singură?

– Nu era ceva neobișnuit pe vremea aia, înainte de război. Mă duceam și rămâneam la ușă, el mă vedea și-mi făcea semn cu mâna, își termina băutura și-apoi ne întorceam acasă împreună.

– Voi doi erați apropiați?

– Eu îl contrariam, a spus ea, aplecându-și capul într-o parte. Și pe bunica ta la fel. Ți-am spus vreodată că voia să mă facă coafeză, când am terminat școala?

– Ca Rita!

Ea a clipit înspre strada întunecată ce se vedea pe fereastră.

– Nu cred că aş fi fost bună de aşa ceva.

– Nu poţi să ştii, eşti destul de îndemânatică cu foarfecele de grădină.

A urmat o pauză, iar ea mi-a zâmbit orecum pieziş, parcă nefiresc, lăsându-mi impresia că ar mai fi vrut să spună ceva. Am aşteptat, dar, indiferent ce avusese în minte, se răzgândise, întorcându-mi spatele, cu privirile pierdute pe fereastră.

Am încercat, nu foarte convingător, să o fac să vorbească mai departe despre viaţa ei de şcolăriţă, sperând că ar putea să-l pomenească şi pe Thomas Cavill. Dar nu s-a lăsat ademenită. Mi-a spus doar că i-a plăcut destul de mult la şcoală şi m-a întrebat dacă nu voiam o ceaşcă de ceai.

Singurul avantaj al muţeniei mamei din vremea aceea a fost că m-a scutit să vorbesc despre despărţirea de Jamie. Stăpânirea sentimentelor fiind ocupaţia de căpătâi a familiei noastre, mama nu m-a descusut mai departe şi nici nu m-a copleşit cu banalităţi consolatoare. A avut bunăvoinţa să ne lase pe amândouă să ne amăgim cu mitul că eu făcusem gestul altruist de a reveni acasă ca să o ajut să aibă grijă de tata şi de gospodărie.

Dar, din păcate, nu se poate spune acelaşi lucru despre Rita. Veştile rele se răspândesc iute şi mătuşa-mea e genul acela de prieten căruia îi place să te căineze, aşa că n-ar fi trebuit să mă mir că m-a acostat încă de la uşa clubului Roxie, la petrecerea lui Sam dinaintea nunţii.

– Scumpo, am auzit... dar să nu-ţi faci prea multe griji, a exclamat ea, luându-mă de braţ, să nu cumva să-ţi închipui acum că eşti bătrână şi urâtă şi-ai să rămâi singură toată viaţa!

I-am făcut semn chelnerului, aveam de gând să comand o băutură tare, dându-mi seama – cu o vagă senzaţie că mă scufund – că de fapt o invidiam pe mama, care rămăsese acasă cu tata şi cu clopoţelul lui.

– Foarte multe fete îşi descoperă omul potrivit mai târziu în viaţă şi sunt foarte fericite. Numai uită-te la verişoară-ta, a continuat ea, arătând spre Sam, care îmi zâmbea cu toată gura pe deasupra chiloţilor sumari ai unui străin foarte bronzat. Las' că-ţi vine şi ţie rândul!

– Îţi mulţumesc, mătuşa Rita.

– Așa, dragă! a încuviințat ea. Distrează-te bine acum și uită de toate!

Și era gata să treacă mai departe să-și împrăștie voioșia, când m-a apucat din nou de braț.

– Era să uit... Ți-am adus ceva.

Și-a început să scotocească în geanta ei uriașă, de unde a scos o cutie de pantofi. După fotografia vizibilă pe o latură a acesteia ar fi putut conține niște balerini brodați, dintr-aceia care i-ar fi plăcut mai degrabă bunicii, și, deși păreau un dar nepotrivit, trebuie să recunosc că arătau foarte comozi și nu erau deloc nepractici, căci, de fapt, îmi petreceam mai toate serile acasă, în ultima vreme.

– Mulțumesc, ce drăguț din partea ta!

Dar când am ridicat capacul cutiei am constatat că înăuntru nu erau papuci, ci era pe jumătate plină cu scrisori.

– Sunt ale măică-tii! a spus ea, zâmbind poznaș. Cum ți-am promis. Așa că acum ai ce să citești, nu? Să te mai înveselești.

Și, deși m-am bucurat foarte tare să primesc scrisorile, parcă mi-a fost necaz pe mătușa Rita, așa, din partea fetei al cărei scris se răsucea și se rotunjea în rânduri drepte pe plicuri. Din partea fetei a cărei soră mai mare o părăsise în timpul evacuării, ștergând-o cu o prietenă la o gazdă și lăsând-o pe mica Meredith să-și poarte singură de grijă.

Am pus capacul la loc, cuprinsă brusc de nerăbdarea de a scoate scrisorile acelea din club. Căci nu se cuvenea să se găsească acolo, într-atâta hărmălaie; gândurile neprelucrate ale unei fete de demult, aceeași fetiță care mersese pe lângă mine pe coridoarele de la Milderhurst, pe care speram să o cunosc mai bine într-o bună zi.

Când a venit vremea paielor cu ornamente nostime am profitat de ocazie să-mi cer scuze și-am plecat să-mi duc scrisorile acasă, la culcare.

Era întuneric beznă când am ajuns și am urcat scările în vârful picioarelor, de teamă să nu-l trezesc pe mânuitorul clopoțelului. Veioza de pe birou răspânda o lumină mohorâtă, în casă se auzeau tot felul de zgomote ciudate, iar eu m-am așezat pe marginea patului, cu cutia de pantofi în poală. Cred că în momentul acela aș fi putut proceda altfel. Dinaintea mea se deschideau două căi și puteam să apuc pe oricare din ele. Dar, după o minimă ezitare, am deschis capacul, am

scoș plicurile și-am băgat de seamă că erau aranjate cu grijă după data expedierii.

Dintre ele a căzut o fotografie cu două fete care zâmbeau cu gura până la urechi. Pe cea mai mică, cu părul mai închis la culoare, am recunoscut-o ca fiind mama – cu ochi vii, căprui, brațe osoase, păr tăiat scurt și simplu, cum îi plăcea bunicii –, iar cealaltă, mai mare, cu părul lung și blond trebuia să fie Juniper Blythe. Mi-o aduceam aminte din cartea pe care o cumpărasem în satul Milderhurst, era copilul cu ochii luminoși, care acum crescuse. Cu un avânt îndârjit, am pus fotografia și scrisorile la loc în cutie, cu excepția primeia, pe care am despăturit-o. Era datată 6 septembrie 1939, cu un scris îngrijit, în colțul din dreapta, sus.

Dragă mami și tati, începea, cu litere mari rotunjite,

Îmi este foarte dor de voi. Vouă vă este dor de mine? Sunt la țară acum și aici totul este altfel. Am văzut vaci – știați că ele chiar fac „muuu“? Și chiar foarte tare: mi-a sărit inima din piept de spaimă când le-am auzit prima dată.

Locuiesc într-un castel, unul de-adevăratelea. Dar nu este cum v-ați închipui voi. Nu are un pod mobil, dar are turn și-n el trăiesc trei surori și un domn bătrân pe care nu l-am văzut niciodată. Știu că e acolo pentru că surorile vorbesc despre el. Ele îi spun Tăticu' și scrie cărți. Cărți de-adevăratelea, dintr-alea pe care le împrumuți de la bibliotecă. Pe sora cea mai mică o cheamă Juniper, are șaptesprezece ani și e foarte frumoasă, cu ochi mari. Ea m-a adus la Milderhurst. Știați că ginul se face din fructe de ienupăr¹?

Aici au și telefon, așa că, dacă aveți timp, și domnul Waterman de la magazin nu se supără, ați putea să...

Ajunsesem la sfârșitul primei pagini, dar nu am întors-o. Am rămas nemișcată, de parcă aș fi ascultat ceva cu mare atenție. Și cred că auzeam ceva, căci vocea fetiței răzbătea din cutia de pantofi și răsuna acum din colțurile întunecate ale încăperii. *Sunt la țară acum... îi spun Tăticu'... are un turn... trei surori...* Așa sunt scrisorile. Cuvintele

---

¹ *Juniper* (engl.), ienupăr, aici joc de cuvinte între fructul ienupărului și numele Juniper.

rostite se risipesc în aer de îndată ce sunt spuse, pe când cele scrise dăinuiesc. Acele scrisori erau mici călători în timp, stătuseră răbdătoare în cutia lor cincizeci de ani, așteptându-mă să le descopăr.

Farurile unei mașini de pe stradă aruncau crâmpoie de lumină prin perdelele mele, azvârlind cioburi strălucitoare pe tavan. Apoi tăcere, și întuneric, din nou. Am întors pagina și am citit mai departe simțind o apăsare în piept, de parcă ceva cald și tare îmi împungea coastele. Ciudat era însă că îmi dădea o senzație de ușurare, de parcă mi-aș fi alinat un fel de dor de acasă. Ceea ce nu avea nici o noimă, doar că vocea fetei îmi era atât de cunoscută, încât, citind scrisoarea, simțeam că îmi regăsesc o veche prietenă. Pe care o cunoscusem de mult de tot...

1

Londra

4 septembrie 1939

Meredith nu-și văzuse niciodată tatăl plângând. Nu era un lucru pe care să-l facă tații, oricum, și în nici un caz tatăl ei (de fapt nu se poate spune că plângea, nu chiar, dar era destul de aproape) și își putea da seama că ceea ce spusese nu era chiar așa, că nu porneau într-o călătorie de plăcere și că nu avea să se sfârșească prea curând. Că trenul acela aștepta să-i ducă departe de Londra și că totul urma să se schimbe. Văzând umerii mari și vânjoși ai tatei cum tremură, chipul lui puternic schimonosindu-se ciudat, gura strânsă atât de tare, că nu i se mai vedeau buzele deloc, îi venea și ei să zbiere la fel ca pruncul doamnei Paul atunci când voia să sugă. Dar n-a scos nici un sunet, n-ar fi putut, cu Rita lângă ea, care abia aștepta un motiv s-o ciupească din nou. Așa că a ridicat o mână și tata a făcut la fel, apoi s-a prefăcut că o cheamă cineva și s-a răsucit ca să nu trebuiască să se mai uite la el și să nu mai fie nevoiți amândoi să se înfrâneze atât de tare.

În trimestrul de vară făcuseră exerciții la școală și tata le povestea serile cum mersese el când era mic în Kent, să culeagă hamei, cu familia: ce zile însorite, ce cântece frumoase cântau în jurul focului de tabără, ce frumos era la țară, ce verde, întins și nesfârșit era totul acolo!

Dar, deși lui Meredith îi plăceau poveștile lui, își mai arunca privirile spre mama și simțea un gol rău prevestitor în stomac. Mama stătea cocoșată peste chiuvetă, de i se vedeau doar șoldurile, genunchii și coatele ascuțite, frecând oalele cu o îndârjire care nu mirosea a bine.

Și, la câteva zile după ce începuseră poveștile, Meredith auzise prima ceartă. Mama spunea că erau o familie și că ar trebui să rămână împreună și să riște, că o familie despărțită nu mai poate fi niciodată la fel. Apoi tata, mai calm, i-a spus că, așa cum arătau și afișele acelea, copiilor le-ar fi fost mai bine în afara Londrei, că nu o să dureze mult și o să se întoarcă. Apoi s-a lăsat liniștea o vreme, și Meredith a ciulit urechea, apoi mama a râs, dar nu părea veselă. Nu era ea de ieri, de alaltăieri pe lumea asta, zicea ea, știa prea bine că nu puteai să te încrezi nici în guvern și nici în oamenii ăia în costume elegante, că odată ce-ar lua copiii, Dumnezeu mai știe când i-or mai aduce înapoi și în ce hal o să fie și-a mai strigat și unele dintre vorbele alea urâte pentru care Rita o încasa ori de câte ori le rostea. Apoi i-a spus că, dacă o iubea, să nu-i dea copiii de acasă, iar tata a încercat să o liniștească, și apoi s-au auzit numai suspine, fără alte vorbe, și Meredith își pusese perna în cap, mai mult ca să nu mai audă sforăitul Ritei.

După aceea, zile întregi, nu a mai vorbit nimeni despre evacuare, până într-o după amiază, când Rita a venit în fugă acasă și le-a spus că bazinele de înot erau închise și că pe uși se pusese afișe mari. „E câte unul pe fiecare ușă“, a spus ea, cu ochii holbați de enormitatea veștii, „pe unul scrie «Femei - Contaminat» și pe altul «Bărbați - Contaminat»“. Mama și-a frânt mâinile, iar tata a spus: „Gaz“, și asta a fost totul. A doua zi, mama a scos singurul geamantan pe care-l aveau și toate fețele de pernă de care se puteau lipsi și a început să le umple cu lucrurile pe care ni le dăduse pe o listă de la școală – să o avem în caz de nevoie: chiloți de schimb, un pieptăn, batiste, câte o cămașă de noapte nouă pentru Rita și Meredith, despre care tata s-a exprimat destul de blajin că nu le vede rostul, iar mama l-a săgetat cu o privire aprigă. „Doar nu o să crezi că o să-mi las copiii să meargă în zdrențe în casa unor oameni străini?“ După care tata a tăcut și, deși știa că părinții ei vor plăti până la Crăciun lucrurile alea noi, Meredith nu putea să-și stăpânească bucuria de a avea o cămașă de noapte albă și apretată, prima nouă-nouță, pe care nu ar fi purtat-o Rita mai întâi...

Acum însă erau trimise de acasă și Meredith ar fi dat orice să nu i se mai fi împlinit această dorință. Căci ea nu era curajoasă, ca Ed, și nici vorbăreată și încrezătoare, ca Rita. Era timidă și stângace, complet diferită de oricare din familia ei. Se foia pe scaun, ridicându-și picioarele pe geamantan, admirându-și luciul pantofilor, amintindu-și cum îi lustruise tata cu o seară în urmă, punându-i jos, după ce îi terminase, apoi a umblat prin cameră câteva minute, cu mâinile în buzunar, după care a luat-o din nou de la capăt. Ca și cum, dacă dădea cu cremă, frecând-o bine pe pielea pantofului și lustruindu-l până lucea, ar fi putut să îndepărteze toate relele care îi pândeau.

— Maaa-mi! Ma-mi!

Țipătul răzbătea din spatele vagonului și Meredith și-a ridicat privirile ca să vadă un băiețel, aproape un prunc, agățat de surioara lui, bătând cu palma în geam. Obrajii murdari îi erau brăzdați de lacrimi și pielea de sub nas îi strălucea.

— Vreau să stau cu tine, mami, țipa el. Vreau să mă omoare și pe mine cu tine!

Meredith își privea propriii genunchi, frecându-și urmele roșii lăsate de cutia măștii de gaze în drumul de la școală până la gară. Apoi și-a ridicat din nou ochii și n-a putut să nu privească pe geamul trenului, să nu-și arunce privirea spre grilajul în spatele căruia se îngheșuiau adulții. El era tot acolo și se uita la ei, cu zâmbetul ăla străin pe chipul lui de tată și, dintr-odată, Meredith simțit că se sufocă și ochelarii i s-au aburit. Și, chiar dacă ar fi vrut să se caște pământul acolo dinaintea lor să o înghită ca să scape de tot, o părticică din minte îi rămăsese limpede și se întreba cu ce cuvinte ar fi putut descrie cum frica îi făcea plămâinii să plesnească. Și, auzind-o pe Rita hohotind de râs la ceva ce-i sușotea la ureche prietena ei Carol, Meredith a închis ochii.

Începuse cu o zi în urmă, exact la ora unsprezece și un sfert dimineața. Ea stătea pe pragul intrării din față, cu picioarele întinse peste treapta de sus, prefăcându-se că scrie și uitându-se din când în când la Rita care, peste drum, îi făcea ochi dulci urâtului ăla de Luke Watson, cu dinții lui mari și galbeni. Anunțul s-a auzit cu întreruperi de la radioul vecinilor, Neville Chamberlain vorbea cu vocea lui molcomă și solemnă, spunând că nu primiseră nici un răspuns la ultimatum și că acum se aflau în război cu Germania. Apoi s-a auzit imnul național,

după care s-a ivit doamna Paul în pragul casei vecine, cu lingura încă plină de aluat, după care a apărut și mama și toate celelalte vecine de pe stradă. Rămăseseră încremenite toate, uitându-se una la alta, uimite, înspăimântate și nesigure. „S-a întâmplat, în fine!“ s-a auzit un val de șoapte unduind de-a lungul străzii.

Câteva minute mai târziu, au izbucnit sirenele antiaeriene și s-a revărsat iadul pe pământ. Bătrâna doamnă Nicholson umbla înnebunită de colo până colo pe stradă rostind ba *Tatăl nostru*, ba văitându-se despre nenorocirile ce-i așteptau. Moira Seymour, care era instructorul local antiaerian, s-a ambalat și a dat semnalul de atac cu gaze și lumea s-a risipit care încotro să-și caute măștile. Inspectorul Whitely mergea pe bicicletă prin tot balamucul ăsta, cu o pancartă pe spate pe care scria „Adăpostiți-vă!“

Meredith privea toată zarva asta cu ochii măriți, așteptând să apară avioanele inamice, întrebându-se cum o să arate și ce o să simtă ea când o să apară, dacă o să poată scrie suficient de repede ca să descrie tot ce se va întâmpla, când deodată mama a apucat-o de braț și le-a târât pe ea și pe Rita pe stradă spre adăpostul din parc. În învălmășeală, lui Meredith i-a căzut caietul și lumea l-a luat în picioare. S-a zbatut să scape din strânsoarea mamei și să-l ridice, iar mama a strigat că nu aveau timp de asta, iar chipul ei era mânios și alb ca varul și și-a dat seama că o s-o muștruluiască mai târziu sau chiar mai rău, dar nu avea de ales. Nici nu se punea problema să-l lase acolo. Așa că a luat-o la fugă înapoi, strecurându-se printre vecinii înnebuniți, și-a ridicat caietul, ferfenițit tot, dar încă întreg, și s-a reîntors la maică-sa care, de furie, nu mai era albă la față, ci roșie mai ceva ca sosul de roșii Heinz. Până când au ajuns la adăpost, și-au dat seama că își uitaseră măștile de gaze, dar sunase deja sirena că s-a terminat atacul. Meredith căpătase o scatoalcă peste picioare, iar mama se hotărâse să le evacueze în ziua următoare.

— Salut, copilă!

Meredith și-a deschis ochii umeziți și l-a văzut pe domnul Cavill pe coridor. Obrajii i s-au încălzit brusc și a zâmbit, blestemându-și în gând imaginea Ritei rânjind la Luke Watson.

— Pot să văd ce scrie aici?

Și-a șters ochelarii și s-a aplecat înainte ca să poată citi mai bine pe bucata de carton agățată la gâtul ei. Era atâta lume în jur care râdea, plângea, striga, se învârtea de colo-colo, dar, pentru o clipă, ea și domnul Cavill s-au pomenit singuri. Meredith și-a ținut respirația, dându-și seama cât de tare îi bătea inima, urmărindu-i buzele care silabiseau cuvintele scrise acolo... numele ei... zâmbetul cu care a încuviințat că totul era bine scris.

— Văd că ai și geamantanul cu tine. Ți-a pus mama tot ce era pe listă? Mai ai nevoie de ceva?

Meredith a încuviințat din cap, apoi l-a scuturat cu putere, roșindu-se în timp ce îi veneau în minte cuvinte pe care n-ar fi îndrăznit să le rostească niciodată: „Aș avea nevoie doar să mă așteptați un pic, domnule Cavill. Așteptați-mă să mai cresc puțin... să fac paisprezece sau cincisprezece ani, poate... apoi am putea să ne căsătorim“.

Domnul Cavill a notat ceva pe formularul lui și și-a închis stiloul.

— O să stăm ceva timp în tren, Merry. Ți-ai adus ceva cu care să-ți treci timpul?

— Mi-am luat caietul de notițe.

Și el a râs, căci tocmai el i-l dăruise, drept răsplată că luase examenele cu note atât de bune.

— Foarte bine, ai grijă să scrii totul... tot ce vezi, ce gândești și ce simți. Vocea ta contează.

I-a întins un baton de ciocolată și i-a făcut cu ochiul, iar ea i-a zâmbit larg, în timp ce el a pornit-o mai departe pe coridor, lăsând-o acolo, cu inima umflându-i-se cât un pepene în piept.

Acel caiet de notițe era posesiunea ei cea mai de preț. Primul ei jurnal adevărat. Îl avea de aproape un an de-acum, dar nu scrisese încă nici un cuvânt în el, nici măcar numele ei. Cum ar fi putut? Îi plăcea atât de mult acel carnețel, cu copertile netede de piele și cu liniile perfecte pe fiecare pagină, cu panglica aceea prinsă de cotor ca să-i servească drept semn, încât i s-ar fi părut un adevărat sacrilegiu să-l mângălească cu scrisul ei, cu propoziții plicticoase despre viața ei mohorâtă. Îl scosese din ascunzătoare de nenumărate ori doar ca să-l țină pe genunchi, bucurându-se de plăcerea de a avea un lucru atât de frumos, ca să-l vâre la loc după aceea.

Domnul Cavill încercase să o convingă că era mai important cum scria decât ce scria. „Oamenii nu văd și nu simt lucrurile în același fel, Merry. Important e să fii sincer când scrii. Să nu fii superficial. Să nu alegi combinațiile cele mai simple de cuvinte. Mai bine să te străduiești să cauți acele cuvinte care să redea exact ceea ce crezi tu. Ceea ce simți.“ Și-apoi o întreba dacă pricepea ce voise să spună, iar ochii lui întunecați emanau o ardoare atât de intensă, o dorință profundă ca ea să înțeleagă lucrurile ca el. Ea încuviința din cap și, pentru o clipă, i se părea că se deschisese o ușă către o lume cu totul diferită de cea în care trăia...

Meredith a oftat din adâncul sufletului și-a aruncat o privire furișă spre Rita, care își trecea degetele prin părul strâns în coadă de cal, prefăcându-se că nu-l vedea pe Billy Harris care se holba la ea de pe banca opusă. Ei bine, asta i-ar mai fi trebuit, ca Rita să bănuiască ce simțea ea pentru domnul Cavill; din fericire, Rita era prea cufundată în universul ei împânzit de băieți și boieli ca să o mai preocupe și viața altora. Iar Meredith conta pe asta ca să poată începe să scrie în jurnal. (Dar nu în cel adevărat, de bună seamă. În cele din urmă, ajunsese la un compromis, adunând bucăți de hârtie de pe unde le găsea și ținându-le împăturite în caietul ei mult iubit. Pe ele își scria notițele, promițându-și că, într-o bună zi, poate, își va lua inima-n dinți și-i va deschide paginile.)

Meredith a îndrăznit să se mai uite încă o dată spre tatăl ei, gata să-și ferească ochii înainte ca el să o vadă, dar pe când își trecea privirea peste chipuri, căutându-i silueta mătăhăloasă, cu o spaimă ce o strângea de gât, a descoperit că nu mai era acolo. Chipurile se schimbaseră, unele mame tot mai plâneau, fluturându-și batistele, altele zâmbeau cu o încăpățănare îndârjită, dar el nu se vedea nicăieri. Locul unde stătuse el era gol și se umplea treptat cu alte chipuri. A privit mai atent mulțimea și și-a dat seama că nu mai era acolo, că nu-l văzuse când plecase.

Și, deși se stăpânise toată dimineața, deși se străduise să nu se lase pradă tristeții, Meredith s-a simțit dintr-odată atât de nefericită, de mică și de înspăimântată, că a început să plângă. Din adâncul sufletului i s-a ridicat un val cald și umed care i-a scaldat obraji. O chinuia gândul cumplit că el stătuse acolo, în tot timpul acela, uitându-se la ea cum își privea pantofii, vorbea cu domnul Cavill, se gândea la jurnal, dorindu-și să se uite la el, să-i zâmbească și să-i facă cu mâna la despărțire,

și că, în cele din urmă, s-a lăsat păgubaș și s-a dus acasă, crezând că nu-i pasă nici un pic...

– Hai, mai taci, s-a răstit Rita de lângă ea. Nu te purta ca un copil mic, nu vezi ce distractiv e!

– Mama zice să nu scoatem capul pe fereastră că poate să te lovească vreun tren, a spus Carol, prietena Ritei care avea paisprezece ani și pretindea că le știe pe toate, ca și maică-sa. Și nici să nu răspunzi dacă te-ntreabă cineva pe unde să meargă. Căci pot fi spioni nemți care să vrea să ajungă pe Whitehall.¹ Și omoară copii, să știi că așa fac!

Meredith și-a ascuns fața în mâini și-a mai scos câteva suspine înfundate, apoi și-a șters obrajii, în timp ce trenul a pornit cu o zgâlțâitură. Aerul s-a umplut de strigătele părinților de afară și de ale copiilor dinăuntru, de abur, fum și fluierături. Rita râdea lângă ea și au ieșit din gară. Trenul se hurduca și zornăia peste linii și un grup de băieți, îmbrăcați în haine de sărbătoare, deși era o zi de luni, alergau pe coridor bătând în geamuri, chiuind și fluturându-și mâinile, până când domnul Cavill le-a spus să se potolească și să nu mai deschidă ușile. Meredith s-a sprijinit de geam și, în loc să se uite la chipurile cenușii de pe marginea drumului, care plângeau de mila orașului ce-și pierdea copiii, privea uimită baloanele mari, argintii care începuseră să se ridice încet de pretutindeni, purtate de adierile blânde deasupra Londrei de parcă ar fi fost niște animale frumoase și stranii.

2

Satul Milderhurst

4 septembrie 1939

Bicicleta se umpluse de pânze de păianjen acolo, în grajd, unde stătea de aproape douăzeci de ani, și Percy nu se îndoia că se va face de răs să înceapă să o folosească. Cu părul strâns la spate cu un elastic, cu fusta adunată în față și bine vârâtă între genunchi, ar fi putut supraviețui intactă, dar nu-și făcea nici o iluzie că ar fi putut fi vreodată elegantă.

---

¹ Stradă în Londra unde se află sediul guvernului.

Primise avertizarea oficială despre pericolul ca bicicletele să cadă în mâinile inamicului, dar ea și-a văzut de treabă și a scos la lumină vechitura, căci, dacă era vreo urmă de adevăr în toate zvonurile acelea, dacă guvernul chiar avea de gând să înceapă un război de trei ani, atunci cu siguranță că s-ar raționa combustibilul, iar ea avea nevoie să aibă cu ce să umble. Bicicleta fusese cândva a lui Saffy, dar nu o mai folosea acum, așa că Percy a scos-o la lumină, a curățat-o de praf și s-a urcat pe ea, făcând câteva ture în capul aleii până când a reușit să-și țină echilibrul ceva mai bine. Nu se așteptase să-i placă atât de mult și nu putea, în ruptul capului, să-și amintească de ce nu avusese și ea o bicicletă, de ce așteptase să ajungă o femeie căruntă, între două vârste, ca să descopere această plăcere. Și, mai ales în acea minunată vară târzie, era într-adevăr, o bucurie să simtă vântul lovindu-i obrazii, pe când trecea în viteză pe lângă gardul viu al aleii.

A urcat apoi dealul și a coborât pe panta următoare, cu un zâmbet larg pe chip. Natura din jur era scăldată într-o lumină aurie, păsărelele ciripeau în copaci și căldura verii adăsta în aer. Așa era luna septembrie în Kent! Aproape că îi venea să creadă că visase despre anunțul din ziua precedentă. A luat-o pe scurtătura de pe Blackberry Lane, urmând malul lacului, apoi s-a dat jos de pe bicicletă, ca să poată trece prin porțiunea îngustă de pe marginea pâraului.

Percy a trecut pe lângă prima pereche imediat după ce a intrat în tunel: un băiat și o fată, aproape de vârsta lui Juniper, cu măști de gaz aruncate peste umăr. Se țineau de mână și-și lipiseră capetele plecate unul de altul, vorbind absorbiți în șoaptă, fără să ia în seamă prezența ei.

Curând, s-a ivit o a doua pereche, la fel de absorbită, apoi a treia. Percy a schițat un salut din cap, regretând imediat gestul, fata i-a zâmbit timidă, sprijinindu-se de brațul băiatului și schimbând cu el o privire atât de tandră, încât Percy a simțit cum i se aprind obrazii, jenantă de indiscreția ei nesăbuită. Blackberry Lane fusese întotdeauna locul favorit al perechilor de îndrăgostiți, chiar și în tinerețea ei, și, cu siguranță, mult mai devreme. Percy știa asta mai bine ca oricine. Propria ei poveste de dragoste se consumase ani de-a rândul în cea mai mare taină, nu atât din pricină că nu ar fi avut nici o șansă să fie pe-cetluită de căsătorie.

Avusese ocazia să facă alegeri sentimentale mult mai simple, fuseseră bărbați potriviți de care s-ar fi putut îndrăgosti, pe care să-i lase să o curteze în văzul lumii, fără să riște să-și facă familia de răs, dar dragostea nu era ceva înțelept, sau cel puțin așa credea Percy: nu ținea cont de rigorile sociale, încălca barierele claselor sociale, ale bunei-cuviințe sau ale bunului-simț. Și, oricât se mândrea cu pragmatismul ei, Percy tot nu fusese capabilă să reziste chemării dragostei atunci când s-a abătut asupra ei, așa cum nu se putuse împiedica să respire. Așa că s-a lăsat învinsă, resemnându-se o viață întreagă doar la priviri cu subînțeles, scrisori trimise pe furiș și rare, dar minunate întâlniri.

Percy își simțea obrazii arzând pe măsură ce înainta. Nu era de mirare că se simțea atât de aproape de acești tineri îndrăgostiți. Și-a lăsat apoi capul în pământ, concentrându-se asupra frunzelor de pe potecă, fără să-i mai bage în seamă pe ceilalți trecători până când a ieșit din nou în drum, s-a urcat pe bicicletă și a început să coboare panta spre sat. Și-n tot acest timp se întreba cum era cu puțință ca mașina aceasta uriașă de război să își scrășnească roțile, atâta timp cât lumea era încă atât de frumoasă, cât păsărelele mai adăstau în copaci și erau flori pe câmp, cât inimile îndrăgostiților mai băteau pline de iubire.

Prima senzație că avea nevoie la toaletă a avut-o când se mai aflau încă printre clădirile cenușii și pline de funingine ale Londrei. Meredith și-a strâns picioarele și și-a așezat mai bine geamantanul în poală, întrebându-se încotro se îndreptau și cât mai aveau de așteptat până ajungeau. Se simțea murdară și obosită, își mâncase deja toate sendvișurile cu marmeladă și nu-i mai era foame deloc, dar se plictisea de moarte, nu știa ce să facă. Parcă își amintea că o văzuse pe mama de dimineață vârând niște biscuiți de ciocolată în geamantan. A deschis încuietorea cu arc, a ridicat capacul un pic, uitându-se în hăul întunecat, apoi și-a strecurat mâinile înăuntru ca să poată pipăi. Bineînțeles că ar fi putut să ridice capacul de-a binelea, dar era mai bine să nu-i atragă atenția Ritei.

A dat de pardesiul pe care mama îl terminase în câteva nopți, mai încolo era o cutie de emulsie de garoafe pe care avea instrucțiuni clare să o ofere gazdei imediat ce sosește, în spatele ei un teanc de prosoape plușate pe care mama insistase să le ia, explicându-i într-o discuție

penibilă, care a făcut-o pe Meredith să se cutremure de rușine: „Se poate întâmpla să devii femeie cât timp ești plecată, Merry“, i-a spus mama. „Rita o să fie cu tine să te ajute, dar trebuie să fii pregătită “ Și Rita a rânjit, iar Meredith s-a înfiorat, întrebându-se dacă nu ar fi fost o șansă cât de mică să se dovedească a fi o excepție biologică. Apoi și-a trecut degetele peste coperta netedă a jurnalului și, ce noroc, sub el a dat de punga de hârtie plină cu biscuiți. Ciocolata se topise puțin, dar a reușit să scoată unul. S-a întors cu spatele la Rita și a început să-i ronțăie marginile.

În spatele ei, un băiat a început să îngâne un cântec cunoscut:

Pe sub a castanului coroană-ntinsă

Neville Chamberlain mi-a spus:

Dacă vrei să scapi de masca de gaze

Du-te-acum la antiaeriană să te-nrolezi.

Și ochii i-au căzut pe propria ei mască de gaze. Și-a îndesat restul de biscuit în gură și-a șters cu palma firimiturile de pe capacul geaman-tanului. Ce groznică era, cu mirosul oribil de cauciuc și senzația aia cumplită că te jupoaie, când o scoteai de pe față. Mama îi pusese să promită că vor purta măștile cât vor fi plecați, că le vor avea cu ei tot timpul, iar Meredith, Ed și Rita încuviințaseră morocănoși. Mai târziu, Meredith o auzise pe mama mărturisindu-i doamnei Paul, vecina de alături, că mai bine ar muri într-un atac cu gaze decât să aibă senzația aia groznică de sufocare sub mască, și își pusese în minte să o facă pierdută de îndată ce s-ar fi ivit ocazia.

Pe geam, din fuga trenului, vedea oameni care le făceau cu mâna din grădinile aflate în spatele caselor. Din senin, Rita a ciupit-o de mână și Meredith a țipat.

— Ce-ai cu mine?

Și-a plesnit locul dureros și l-a frecat cât a putut de tare.

— Toți oamenii ăia drăguți de acolo așteaptă ceva de la tine, a spus ea arătând cu capul spre fereastră. Haide, fii fată bună și smiorcăie-te un pic. Hai!

În cele din urmă orașul a dispărut, lăsând locul câmpurilor verzi. Trenul huruia peste liniile de cale ferată, încetinind, din când în când,

ca să treacă prin stații ale căror nume fuseseră scoase, așa că nu aveau cum să știe unde se aflau. Probabil Meredith adormise pentru o vreme, căci s-a pomenit dintr-odată că trenul s-a oprit cu o zgâlțâitură și s-a trezit brusc. Nu era nimic nou de văzut, în afară de câmpurile verzi, pâlcuri de copaci la orizont, și, din când în când, păsări care străbăteau cerul senin și albastru. Pentru o clipă, după ce s-au oprit, Meredith a avut senzația că se vor întoarce înapoi spre casă. Că Germania recunoscută că nu era de joacă cu Marea Britanie și că războiul se terminase și nu mai era nevoie să plece de-acasă.

Dar nu era deloc așa. După încă o așteptare îndelungată, timp în care Roy Stanley reușise să mai vomite pe fereastră încă o porție de compot de ananas, li s-a poruncit să se dea jos din vagoane și să se așeze în rând. Li s-a făcut tuturor câte o injecție, au fost controlați de păduchi și li s-a spus să se urce la loc în tren ca să pornească din nou la drum. Nu au fost lăsați nici măcar să se ducă la toaletă.

Apoi s-a lăsat liniștea în tren, până și copiii mici erau prea obosiți ca să mai aibă forță să plângă. Au mers mai departe ore în șir, iar Meredith începuse să se întrebe cât de mare o fi Anglia și dacă vor ajunge vreodată la țărnul ei stâncos. Și i-a dat chiar prin minte că era posibil ca totul să fie o mare conspirație, că mecanicul de locomotivă ar fi putut fi neamț și că totul era parte a unui plan diabolic de a fugi în lume cu copiii Angliei. Evident că această teorie nu stătea în picioare, existau neajunsuri logice – cum ar fi, de exemplu, ce nevoie ar fi avut Hitler de un surplus de mii de cetățeni pe care să se poată bizui că nu-și udă așternutul? Dar Meredith era prea obosită, prea însetată, prea nefericită ca să găsească contraargumente, așa că își strângea picioarele tot mai mult și a început să numere câmpurile pe lângă care treceau. Câmpuri peste câmpuri, ducând către cine știe unde...

Toate casele au inimi, inimi care au iubit, inimi care au crescut de mulțumire, inimi care s-au zdrobit. Inima din castelul Milderhurst era mai mare decât oricare alta și bătea cu mai multă putere. Bubuia și se oprea, o lua mai iute ca să încetinească mai apoi, mai ales în cămăruța din vârful turnului. În încăperea unde stră-străbunicul lui Raymond Blythe izvodise sonete pentru regina Elisabeta, încăperea din care o strămătușă fugise în lume cu lordul Byron și în al cărei pervaz își

prinsese condurul mama lui pe când se arunca pe geamul arcuit ca să-și găsească moartea în șanțul de apărare al castelului încins de soare de dedesubt, lăsând să zboare în urma ei ultimul poem scris pe o foaie de hârtie fină.

Așezat la biroul lui masiv de stejar, Raymond și-a pus ceva tutun proaspăt în pipă, apoi a mai adăugat încă un pic. După moartea fratelui său mai mic, Timothy, mama lui se retrăsese în această încăpere, învăluită în giulgiul negru al tristeții sale. O zărea în dreptul ferestrei, pe când el se afla jos, la gura grotei sau la marginea pădurii, deslușindu-i conturul întunecat al capului mic și neted întors spre dealuri și spre lac, cu profilul ivoriu, atât de asemănător cu cel de pe broșa pe care o purta, moștenită de la mama ei, contesa franțuzoaică pe care Raymond nu o întâlnise niciodată. Uneori rămânea afară ziua întregă, țopăind printre araci cu hamei, cocoțându-se pe acoperișul hambarului, în speranța că îl va băga în seamă, că-și va face griji pe seama lui și că-l va chema la ea. Dar n-o făcuse niciodată. Doica era aceea care îl chema întotdeauna să intre în casă la sfârșitul zilei.

Dar asta se-n tâmplase cu mult timp în urmă, iar el era acum un bătrân neghiob ce se lăsa cuprins de amintiri tot mai îndepărtate. Mama lui nu reprezenta mai mult decât o poetă vag respectată de demult, în jurul căreia începuseră să se țeasă tot felul de mituri, așa cum se întâmplă adesea – ca șoapta unei brize de vară sau atingerea luminii soarelui de un perete gol – *mămica...* Nu era sigur nici măcar dacă își mai amintea cum îi suna vocea.

Camera îi aparținea lui acum: Raymond Blythe, stăpânul castelului. Era fiul cel mare al mamei sale, moștenitorul ei și, împreună cu poemele sale, cea mai importantă moștenire a sa. Un scriitor în toată puterea cuvântului și el, care impunea respect și care – era corect să recunoască, ori de câte ori ar fi fost năpădit de modestie – se bucura de o anume faimă, la fel ca și ea atunci, mai demult. Și se întreba adesea dacă, atunci când i-a lăsat moștenire castelul, împreună cu pasiunea ei pentru cuvântul scris, se așteptase ca el să-i împlinească așteptările, ca într-o bună zi să-și aducă și el contribuția la faima familiei în lumea literară.

Genunchiul beteag a început să-l sâcâie din nou și Raymond l-a prins bine între palme, flexându-și piciorul ca să-și mai împrăștie

durerea. Apoi s-a îndreptat șchiopătând spre fereastră și s-a aplecat peste pervaz, încercând să aprindă un chibrit. Era o zi al naibii de perfectă și, în timp ce trăgea din pipă ca să se aprindă, scruta câmpurile, aleea din fața castelului, peluza, întinderea foșnitoare a pădurii Cardarker. Codrul mare și întunecat al Milderhurstului, care l-a ademenit spre casă, de la Londra, care l-a chemat de pe câmpul de luptă din Franța, care i-a știut întotdeauna numele.

Ce se va alege de toate acestea când el se va duce? Raymond știa că doctorul îi spusese adevărul, că nu era prost, era doar bătrân. Și totuși nu-i venea să creadă că va veni o vreme când nu se va mai sprijini de pervazul acesta și nu-și va mai privi moșia, ca stăpân a tot ce putea cuprinde cu privirea. Că numele familiei Blythe, moștenirea familiei va pieri odată cu el. Șirul gândurilor se împotmoli: stătuse în puterea lui să împiedice așa ceva. Ar fi trebuit să se recăsătorească, poate, să găsească o femeie care să-i dăruiască un fiu. Problema moștenirii îi revenise în minte adesea în ultima vreme.

Raymond trase din pipă și slobozi fumul ușor zeflemitor, de parcă s-ar fi aflat în tovărășia unui vechi prieten ale cărui obiceiuri familiare deveneau plicticoase. Era melodramatic, bineînțeles, un bătrân neghiob și sentimental! Probabil că oricărui bărbat îi place să creadă că fără el se sfârșește lumea. Orice bărbat la fel de mândru ca el, de bună seamă. Și Raymond își dădea seama că ar trebui să fie mai precaut, căci trufia apare înaintea unei prăbușiri, așa cum avertiza și Biblia.

Și, pe lângă toate acestea, nici nu avea nevoie de un fiu: avea de unde să-și aleagă moștenitorii, avea trei fiice, nici una dintre ele prea amatoare de căsătorie, și apoi mai era și biserica, noua lui biserică. Preotul îi vorbise nu demult despre răsplata veșnică ce-i aștepta pe aceia care considerau de cuviință să-și onoreze frații catolici într-un mod atât de generos. Abilul preot Andrews era sigur că Raymond era în stare să se folosească de toată bunăvoința cerească pe care o putea obține.

A tras un fum, ținându-l în piept înainte de a-l da afară. Preotul Andrews îi explicase totul cu de-amănuntul, de ce era bântuit, ce trebuia să facă pentru a exorciza demonul din el. Aflase acum că era pedepsit pentru păcatul său. Pentru păcatele sale. Iar a se căi, a se spovedi, chiar a se autoflagela nu era îndeajuns. Crima lui Raymond era mult prea gravă.

Dar putea el oare lăsa castelul unor străini, chiar cu prețul amuțirii blestematului de demon? Ce s-ar alege de toate șoaptele, de toate orele îndepărtate încrustate între pietrele lui? Știa prea bine ce ar fi gândit mama lui: castelul trebuie să rămână în familia Blythe. Ar fi putut să o dezamăgească? Mai ales când avea un succesori redutabil: Persephone, cea mai mare și mai de nădejde dintre copiii lui. O privise, în dimineața aceea, cum pornise pe bicicletă, și-o urmărise cum se oprise lângă pod ca să-și verifice pedalele, așa cum o învățase cândva. Era singura dintre ei a cărei dragoste pentru castel aproape o egala pe a lui. Era o binecuvântare că nu-și găsisse un soț, și nici nu-l va mai găsi de-acum încolo, era sigur. Devenise o parte integrantă a castelului, pe care o stăpânea asemenea figurilor tăiate în gardul viu, putea să aibă încredere că nu va face nici un rău castelului. Și-ntr-adevăr, Raymond bănuia, uneori, că, asemenea lui, și ea ar fi fost în stare să sugrume cu propriile mâini pe oricine ar fi îndrăznit să clintească o piatră din zidurile castelului.

Apoi a auzit un zgomot de motor, o mașină, undeva dedesubt. S-a oprit la fel de iute cum a pornit, o portieră s-a trântit greu, iar Raymond s-a aplecat să vadă dincolo, peste pervazul de piatră. Era vechiul automobil Daimler, fusese adus de la garaj până în capul aleii și-apoi lăsat acolo. Atenția i-a fost atrasă de o nălucă mișcătoare. Un spiriduș palid, Juniper, fiica lui cea mai mică, țopăind pe trepte și așezându-se pe locul șoferului. Raymond a zâmbit în sine sa, amuzat și încântat deopotrivă. Era o mică pușlama, fără îndoială, dar ce era în stare să facă acel copil firav, unduitor, cu cele douăzeci și șase de litere simple, îmbinările pe care le închipuia erau uimitoare. Dacă ar fi fost mai tânăr ar fi putut fi chiar gelos...

Apoi un alt zgomot. Mai aproape. Chiar înăuntru.

Șșșșt... Îl auzi?

Raymond a încremenit, ascultându-l.

Copacii îl aud. Ei sunt primii care știu când se apropie.

Auza pași pe palierul dinaintea ușii. Urcau, urcau spre el. Și-a lăsat pipa pe piatra pervazului. Inima a început să-i bată cu putere.

Ascultă! Copacii codrului adânc și întunecat, care-și tremură frunzele... vestind în șoaptă că va începe cât de curând.

A tras aer în piept și l-a slobozit cât de tare a putut, venise timpul! Omul Noroaielor se-nfățișa, în fine, căutându-și răzbunarea. Așa cum Raymond știa că se va întâmpla.

Nu avea cum să scape din încăperea aceea, mai ales acum, cu demonul pe scară. Singura alternativă era fereastra. Raymond a privit peste pervaz. Să se azvârle-n jos ca o săgeată, așa cum făcuse și mama sa.

— Domnule Blythe, s-a auzit o voce de pe scară.

Raymond era pregătit, Omul Noroaielor putea fi foarte înșelător. Pielea i s-a încrețit și se căznea să audă și altceva în afara respirației sale gâfâite.

— Domnule Blythe? I-a chemat demonul iarăși, mai aproape de data aceasta.

Raymond s-a pitulat după un fotoliu, îngenunchind și tremurând tot. Laș până la capăt. Pașii se apropiau tot mai mult. Sunt la ușă, acum calcă pe covor, mai aproape, tot mai aproape. A închis ochii strâns, cu-prinzându-și capul cu brațele. Îl simțea deasupra lui.

— Vai, Raymond, bietul meu bătrân. Haide, dă-i mâna lui Lucy. Ti-am adus niște supă grozavă!

La marginea satului, de ambele părți ale străzii principale, plopii se înșiruiau, ca niște soldați istoviți din alte vremuri. Acum erau însă înveșmântați din nou în uniformă, a băgat Percy de seamă în goana bicicletei, cu benzi albe de var proaspăt pe trunchiuri, și bordurile fuseseră vopsite, asemenea contururilor roților multor mașini. După multe discuții, ordinul de a institui camuflajul intrase în vigoare cu o noapte înainte: la jumătate de oră după apusul soarelui, felinarele de pe stradă fuseseră stinse, mașinile nu mai aveau voie să aprindă farurile, iar ferestrele trebuiau camuflute cu draperii groase negre. După ce mersese să vadă ce făcea tata, Percy urcase scările până în vârful turnului și de acolo privise peste sat, către Canalul Mânecii. Singura sursă de lumină era luna, iar ea avusese acea senzație ciudată pe care trebuie să o fi avut oamenii cu sute de ani în urmă, când lumea era mult mai întunecoasă, armate întregi de cavaleri hălăduiau peste tot, boncăluind pământul cu copitele cailor, iar străjile castelelor stăteau la pândă, înarmate.

A cotit brusc într-o parte, căci bătrânul domn Donaldson părea să-și îndrepte automobilul chiar spre ea, ținând volanul strâns în mâini, cu coatele ridicate și chipul schimonosit, în timp ce se căznea să deslușească drumul prin lentilele ochelarilor. Când și-a dat seama cine era,

s-a mai luminat la față și i-a făcut semn cu mâna, ceea ce a făcut ca mașina să se apropie și mai amenințător de marginea drumului. Retrasă pe iarba de dincolo de șosea, Percy i-a făcut și ea cu mâna, urmărindu-i îngrijorată mersul sinuos către casa lui din Bell Cottage. Ce se va alege de el după căderea nopții? Percy a oftat: oricât de periculoase ar fi blestematele alea de bombe, mai degrabă întunericul va fi cel care îi va ucide pe oamenii din zona asta.

S-ar fi putut ca unui trecător întâmplător, care să nu fi avut știință despre anunțul din ziua precedentă, să i se fi părut că nimic nu se schimbese în satul Milderhurst. Lumea își vedea încă de treburile obișnuite, făcându-și cumpărăturile la băcănie, sporovăind în grupuri mici în fața poștei, dar Percy își dădea seama mai bine. Nu se auzeau bocete sau scrâșnete din dinți, era ceva mult mai subtil și, din această pricină, mult mai trist. Iminența războiului se reflecta în privirile pierdute ale sătenilor mai vârstnici, în umbrele de pe chipurile lor din care răzbătea mai degrabă tristețea decât teama. Pentru că ei știau, trecuseră prin ultimul război și își aminteau de generația de tineri plecați mărșăluind cu atâta entuziasm, ca să nu se mai întoarcă niciodată, și de cei care, ca și tatăl său, reușiseră să revină acasă, dar lăsaseră în Franța o parte a sufletului lor ca să nu o mai regăsească niciodată. Și aceștia erau periodic năpădiți de stări în care privirile li se pierdeau, buzele li se albeau și slobozeau suspine și sunete pe care refuzau să le explice, fără să și le poată stăpâni.

Percy și Saffy ascultaseră împreună, la radio, anunțul prim-ministrului Chamberlain și căzuseră pe gânduri, în timp ce se intona imnul național.

– Presupun că acum va trebui să-i spunem, a rostit Saffy într-un târziu.

– Așa cred și eu.

– O să-i spui tu, nu-i așa?

– Desigur.

– O să cauți un moment prielnic, nu? Să încerci să-l faci cumva să-și păstreze firea.

– Da.

De săptămâni întregi tot amânau să-i pomenească tatălui lor că ar putea izbucni războiul. Rătăcirile lui recente în lumea iluziilor îi

şubreziş şi mai tare legăturile cu realitatea, lăsându-l agăţat între extreme, asemenea pendulului din ceasul de perete. Acum părea perfect rezonabil, vorbindu-i logic şi inteligent despre castel, istorie şi mari opere literare, ca imediat să se ascundă după scaune, suspinând speriat de teama unor năluci sau chicotind ca un şcolar ghiduş, rugând-o pe Percy să vină cu el să se bălăcească în pârâu, spunându-i că ştie cele mai bune locuri unde ar putea găsi ouă de broaşte şi că ar putea să i le devvăluie şi ei dacă ar fi în stare să păstreze taina.

Când aveau vreo opt ani, în vara dinaintea izbucnirii Războiului cel Mare, ea şi cu Saffy au început să-şi facă, împreună cu tata, propria traducere din *Sir Gawain şi Cavalerul Verde*. El le citea versurile originale în engleza veche, iar Percy închidea ochii, lăsându-se învăluită de sunete vrăjite şi şoapte străvechi.

– Gawain simţea uriaşii suflându-i pe urme, Persephone. Îţi dai seama cum o fi fost? Ai auzit oare vreodată vocile strămoşilor tăi şuşotind pe după pietre?

Iar ea încuviinţa din cap, ghemuindu-se mai strâns lângă el, închizând ochii în vreme ce el citea mai departe...

Totul era mult mai simplu atunci, iar dragostea ei pentru tata era cu totul lipsită de complicaţii. El era înalt, cu o constituţie de fier, iar ea ar fi făcut orice ca să-i intre în voie. Dar de atunci s-au întâmplat atâtea, şi îi venea extrem de greu să-i vadă acum chipul bătrân transfigurat de expresiile uimite ale copilăriei. N-ar fi putut să recunoască nimănui, mai ales lui Saffy, că nu mai suporta să-l vadă atunci când se afla în ceea ce doctorul numea „fază regresivă“. Trecutul era problema ei, nu-i dădea deloc pace. Nostalgia ameninţa să o încātuşeze de-a binelea, ceea ce era de-a dreptul ironic, căci Percy Blythe nu se lăsa pradă sentimentalismelor.

Cuprinsă de o melancolie nedorită, a pedalat mai departe pe scurta distanţă rămasă până la sala de întruniri a bisericii, şi-a proptit bicicleta de peretele de lemn al clădirii, având grijă să nu strice stratul de flori al preotului.

– Bună dimineaţa, domnişoară Blythe.

Percy i-a zâmbit doamnei Collins, drăguţa de ea, care, printr-o circumvoluţiune inexplicabilă a timpului, părea a fi fost bătrână de cel

puțin treizeci de ani. Cu un săculeț de lucru agățat pe un braț, ținea un tort proaspăt făcut în cealaltă mână.

– Vai, domnișoară Blythe, s-a avântat ea, scuturându-și energic buclele argintii, v-ați fi închipuit vreodată că o să se mai întâmple așa ceva? Alt război?

– Nu am crezut, doamnă Collins, chiar așa, dar nu pot spune că mă surprinde, după cum este natura umană.

– Vai, încă un război! a exclamat ea, scuturându-și din nou buclele. Ce-o să se aleagă de toți băieții ăștia tineri?

Doamna Collins își pierduse amândoi băieții în Războiul cel Mare și, deși Percy nu avea copii, știa prea bine cum e să iubești cu atâta putere încât să simți că te arde în suflet. A luat, zâmbind, tortul din mâna tremurândă a bătrânei ei prietene și i-a luat brațul ca să o sprijine.

– Haide, draga mea, să mergem înăuntru și să ne găsim un loc, ce zici?

Serviciul Voluntar al Femeilor hotărâse să se întrunească în sala bisericii pentru sesiunile lor de cusut, după ce unele membre mai critice ale grupului declaraseră că sala primăriei – cu pardoseala vastă de lemn și fără ornamente – era un loc mult mai potrivit pentru primirea și repartizarea evacuaților. Pe când privea grupul masiv de femei mișunând în jurul meselor comasate în mijloc, montând mașini de cusut, desfășurând valuri de material din care să croiască haine și așternuturi pentru evacuați, bandaje și feșe pentru spitale, i-a trecut prin minte că poate fusese o alegere greșită. Se întreba câte dintre ele se vor lăsa păgubașe după ce le va trece entuziasmul de la început, ca apoi să se mustre singură pentru gândul atât de lipsit de milostivenie, ca să nu zicem și ipocrit, căci știa prea bine că ea va fi prima care să-și găsească o scuză să nu mai vină, de îndată ce ar fi găsit o altă cale de a contribui la efortul de război. Căci ea nu se pricepea de loc să coasă, venise astăzi doar pentru că era de datoria tuturor să facă tot ce puteau, era de datoria fiicelor lui Raymond Blythe să facă și imposibilul.

A ajutat-o pe doamna Collins să se așeze pe un scaun la o masă de tricotate, unde se discuta – după cum era de așteptat – despre fiii, frații și nepoții hotărâți să se înroleze, apoi duse tortul în bucătărie, având grijă să o evite pe doamna Caraway, pe al cărei chip se citea aceeași perseverență ce prevestea distribuirea unei sarcini deosebit de neplăcute.

— Ia te uită, domnișoară Blythe! s-a mirat doamna Potts de la poștă întinzând mâinile să accepte ofranda, ridicând tortul ca să-l vadă mai bine. Ce frumos v-a ieșit!

— Tortul este de la doamna Collins. Eu doar l-am adus până aici, a încercat Percy să scape, dar doamna Potts, prea versată în capcanele conversaționale, și-a aruncat plasa și mai departe.

— Ne-ați lipsit vineri la antrenamentul antiaerian.

— Am avut treabă în altă parte.

— Ce păcat, domnul Potts mereu vă laudă că faceți atât de bine pe victima.

— Ce drăguț din partea dânsului!

— Și zice că nimeni nu știe să mănuiască o pompă ca dumneavoastră.

Percy a schițat un zâmbet scurt, lingușeala nu i se păruse nicicând mai obositoare.

— Ia spuneți, cum se mai simte tatăl dumneavoastră?

Întrebarea era înmuiată într-un sos gros de falsă compătimire, iar Percy cu greu și-a stăpânit pornirea de a-i arunca în față tortul minunat al doamnei Collins.

— Am auzit că nu e prea bine.

— Este cât de bine poate fi la vârsta lui, doamnă Potts. Vă mulțumesc pentru întrebare.

Și i-a venit în minte imaginea tatălui lor din urmă cu câteva nopți, alergând pe coridoare în cămașă de noapte, ascunzându-se sub scară, plângând ca un copil înspăimântat, scâncind că turnul este bântuit, că Omul Noroaielor venise după el. Îl chemaseră pe doctorul Bradbury care le dăduse niște medicamente și mai puternice, dar tata tremurase ore în șir, împotrivindu-se din răspuțeri să le ia, până când s-a lăsat cuprins, în fine, de un somn adânc, ca de moarte.

— Un adevărat stâlp al comunității, a urmat doamna Potts cu un tremur prefăcut al vocii. Ce păcat că sănătatea începe să-l lase. Ce bine-cuvântare că are pe cineva ca dumneavoastră să-i continue activitatea caritabilă! Mai ales în vremuri de restriște națională ca acestea. Lumea de pe aici așteaptă să ia un exemplu de la castel, așa cum s-a întâmplat întotdeauna.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă Potts, ne străduim cu toții cât putem.

– Aștept să vă văd și după-masă, să dați o mână de ajutor și comitetului pentru evacuări.

– O să mă vedeți.

– Eu am și fost acolo azi-dimineață, să aranjez cutiile cu lapte condensat și conservele de carne de vacă, știți, o să dăm câte una fiecărui copil. Nu e mare lucru, dar în lipsa oricărui ajutor din partea autorităților, e tot ce putem face. Fiecare picătură contează, nu-i așa? Am auzit că și dumneavoastră aveți de gând să luați un copil. Ce gest nobil! Am discutat și eu cu domnul Potts, desigur, și, știți cum sunt eu, tare aș vrea să fiu de folos, dar cu alergiile astea ale bietului Cedric – a adăugat ea, ridicându-și ochii spre cer – n-ar fi în stare să reziste.

Doamna Potts s-a aplecat spre Percy și și-a atins nasul cu degetul.

– Doar să fiți atentă, cei din cartierul East End din Londra trăiesc altfel decât noi. Așa că ați face bine să luați și niște dezinfectant tare înainte de a lăsa pe vreunul din copiii ăia să pună piciorul în castel.

Și, deși Percy nutrea propriile temeri sumbre despre apucăturile viitorului lor protejat, sugestia doamnei Potts era atât de groaznică, încât și-a scos o țigară din porttigaretul din geantă și și-a aprins-o, ca să nu fie nevoită să-i răspundă.

– Și bănuiesc că ați auzit și cealaltă veste grozavă, nu-i așa? a continuat doamna Potts neabătută.

Percy și-a schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt, dornică să-și găsească o altă ocupație.

– Ce veste, doamnă Potts?

– Ei, dumneavoastră știți totul, acolo, sus, la castel. Probabil că știți mult mai multe detalii decât noi.

În clipa ceea s-a așternut liniștea și toată lumea s-a întors cu ochii la Percy.

– Ce detalii, doamnă Potts? a întrebat Percy simțind cum i se întinde șira spinării de iritare. Nu am nici cea mai mică idee la ce vă referiți.

Ochii femeii s-au mărit brusc și chipul i s-a luminat când și-a dat seama că se putea da în spectacol în fața unui public nou:

– Eeei, e vorba despre Lucy Middleton, desigur.

Cu siguranță că era vreo șmecherie prin care lipiciul și fâșia de material să se întindă fără ca geamul să se mânjească. Femeia aceea isteată din reclamă nu părea să aibă vreo dificultate să-și întărească ferestrele, căci arăta, într-adevăr, foarte entuziasmată de treaba asta, cu talia ei subțire, părul tuns scurt și zâmbetul golit de simțire. Fără îndoială că va putea ține piept și bombelor, atunci când vor începe să cadă. Spre deosebire de ea, Saffy era copleșită. Începuse să se ocupe de ferestre în iulie, când apăruseră primele afișe, dar, în ciuda sfaturilor înțelepte ale ministerului – „Nu lăsați totul pe ultima clipă“ – încetinise treaba când părea că războiul ar fi putut fi totuși evitat. Dar după anunțul îngrozitor al domnului Chamberlain, s-a pus din nou pe lucru. Făcuse deja treizeci și două de ferestre, îi mai rămăseseră doar o sută. Nu-și dădea seama de ce nu folosisese doar bandă adezivă de la bun început.

A lipit ultimul colț al pânzei și s-a dat jos de pe scaun ca să-și admire opera. Of, Doamne! Și-a aplecat un pic capul într-o parte și s-a încruntat văzând crucea strâmbă. Va ține, de bună seamă, dar nu era nici pe departe o operă de artă.

– Bavo! a exclamat Lucy, care tocmai intrase pe ușă cu o tavă cu ceai. Crucile marchează locurile, nu se zice așa?

– Sper că nu. Domnul Hitler ar trebui să țină minte: va trebui să-i dea seamă lui Percy dacă zgârie măcar zidurile castelului. Mi-e teamă că lipiciul ăsta mi-a pus gând rău, nu știu ce i-am făcut, dar nu mai scap de el, a spus Saffy, ștergându-și mâinile lipicioase cu prosopul.

– Un lipici cu mult temperament... Ce îngrozitor!

– Și nu e singurul. Lăsând bombele deoparte, oricum o să am nevoie de un tonic zdravăn ca să termin cu ferestrele astea.

– Uite cum facem, a început Lucy, lăsând vorba neterminată până când a turnat ceaiul și în cea de-a doua ceașcă. I-am dat deja să mănânce tatălui dumneavoastră, de ce nu v-aș da o mână de ajutor la ferestrele astea?

– Vai, Lucy dragă, ai face tu asta? Ce minune! Îmi vine să plâng de bucurie!

– Dar nu-i nevoie, a urmat Lucy stăpânindu-și cu greu zâmbetul. Tocmai am terminat de făcut asta acasă la mine și se pare că mi-am exercitat mâna cu lipiciul. Cum facem? Lipesc eu și tăiați dumneavoastră?

– Perfect!

Saffy a aruncat prosopul înapoi pe scaun. Avea mâinile încă lipicioase, dar se descurca ea cumva. Lucy i-a întins o ceașcă pe care a luat-o plină de recunoștință. Au rămas așa o clipă, bucurându-se de tăcerea prietenoasă instalată între ele, în timp ce-și savurau prima sorbitură de ceai. Devenise un obicei să-și ia ceaiul împreună așa. Fără complicații: nu se opreau din treburile cotidiene și nici nu scoteau argintăria cea mai bună, reușeau doar să-și vadă de lucru împreună, în același loc și în același moment al zilei. Dacă ar fi știut, Percy ar fi fost îngrozită, s-ar fi năpustit, trăsbind și fulgerând, să pronunțe, cu buzele strânse pungă, că „Așa ceva nu se cuvine. Există niște norme care trebuie păstrate!“ Dar Saffy o îndrăgea pe Lucy, erau prietene, într-un anume fel, și nu înțelegea că era ceva rău în a lua ceaiul împreună. Și, la urma urmei, Percy nu avea cum să fie ofensată de ceva despre care nu avea știință.

– Ia spune-mi, Lucy, a început ea, rupând tăcerea și arătând prin aceasta că puteau să-și reia treaba. Cum e acasă?

– Destul de bine, domnișoară Saffy.

– Nu ți-e urât să stai acolo singură?

Lucy locuise întotdeauna împreună cu mama ei în căsuța de la marginea satului. Saffy își imagina golul pe care îl lăsase moartea bătrânei.

– Îmi fac și eu de lucru...

Lucy a pus ceașca de ceai pe pervaz în timp ce trecea în diagonală cu pensula plină de lipici pe geam. O clipă, Saffy a crezut că distinge o urmă de tristețe pe chipul menajerei, de parcă ar fi fost gata să-i facă vreo mărturisire, ca apoi să se răzgândească.

– Ce e, Lucy?

– Ei, nimic, a șovăit ea, doar că... îmi lipsește mama, desigur...

– Bineînțeles.

Lucy era discretă (în defavoarea ei, gândea uneori partea mai vioaie a minții lui Saffy), dar, în decursul anilor, Saffy adunase suficiente semne ca să-și dea seama că doamna Middleton era o persoană cu care nu te înțelegeai prea ușor.

– Dar...?

– Doar că... îmi place să fiu singură, a spus ea privind pieziș spre Saffy. Dacă asta nu pare ceva atât de îngrozitor.

– Nu e îngrozitor deloc, a răspuns Saffy zâmbind.

Chiar credea că era minunat. Și a început să-și închipuie micul ei apartament imaginar din Londra, dar s-a oprit imediat. Era o prostie ca, într-o zi când dădea în brânci de treburi, să se lase astfel purtată de gânduri. S-a așezat pe jos și a început să taie materialul fâșii cu foarfeca.

– Ai aranjat totul sus, Lucy?

– Camera arată minunat, am aerisit-o și am schimbat așternuturile și, sper că nu o să vă supărați, a urmat ea, netezind o bucată de material, dar am pus bine vaza chinezească a bunicii dumneavoastră. Nu știu cum de-am uitat de ea când am împachetat toate lucrurile mai de preț săptămâna trecută. Acum e la adăpost, ascunsă bine în camera blindată unde sunt păstrate documentele, împreună cu celelalte.

– Vai, a exclamat Saffy, scrutând chipul lui Lucy cu ochii măriți, doar nu îți închipui că o să fim atât de ticăloși, să înghesuim și să stricăm lucrurile.

– Nicidecum, dar m-a gândit că paza bună trece primejdia rea.

– Bine, a încuviințat Saffy în timp ce menajera a apucat o altă bucată de material. Ai fost foarte înțeleaptă, Lucy. Desigur că ai dreptate. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta. Percy va fi mulțumită, a urmat ea, oftând. Oricum, eu mă gândisem că am mai fi putut să-i punem câte un buchețel de flori proaspete pe noptieră. S-o mai înveselim pe biata micuță. Poate vreo vază de sticlă de pe la bucătărie.

– Sigur, ar fi mult mai potrivită. O să caut eu una.

Saffy a dat din cap zâmbind, dar, gândindu-se la sosirea copilului, i-a pierit orice urmă de zâmbet.

– Vai, dar nu e cumplit, Lucy?

– Doar nu se așteaptă nimeni să scoateți cristalele cele mai bune, doamnă!

– Nu la asta mă refeream, ci la toată povestea... La toți copiii aceia înspăimântați și la bietekele mame rămase la Londra, nevoite să zâmbească și să facă cu mâna, uitându-se cum le pleacă pruncii în necunoscut. Și pentru ce? Doar ca să se curețe terenul pentru război! Ca tinerii să fie siliți să ucidă alți tineri în locuri îndepărtate.

Lucy s-a întors să o privească, surprinsă și îngrijorată.

– Doar n-o să vă faceți acum inimă rea pentru asta!

– Știu, știu, n-o să-mi fac.

– Depinde de noi să ne ținem inima sus.

– Desigur.

– Ce noroc că mai există oameni ca dumneavoastră, care să vrea să-i adăpostească pe amărății ăia mici! La ce oră așteptăm să vină copilul?

– Percy spunea că autobuzele sosesc cândva între ora trei și șase, dar n-a putut să ne dea mai multe amănunte.

– Și dânsa o să aleagă? a întrebat Lucy cu o șovăire în voce, iar Saffy a ghicit la ce se gândise: Percy nu era nici pe departe cea mai dăruită cu sentimente materne.

Lucy și-a mutat scaunul în dreptul ferestrei următoare, iar Saffy și-a împins materialul pe podea ca să o ajungă din urmă.

– Doar așa am putut să o fac să accepte. Știi și tu cât ține ea la castel. Nu-și închipuie decât vandali care smulg ornamentele de pe balustrade, mângălesc tapetul de pe pereți și dau foc la perdele. A trebuit să-i repet mereu că zidurile astea au rezistat sute de ani, că au supraviețuit năvălirii normanzilor, celților și lui Juniper. Ce-o să poată face un biet copilaș din Londra?

– Dacă tot ați pomenit-o pe domnișoara Juniper, a spus Lucy izbucnind în râs, credeți că o să vină la masă? Mi s-a părut că am văzut-o plecând cu mașina tatălui dumneavoastră ceva mai devreme.

Saffy a făcut un gest cu foarfeca în aer.

– De unde să știu eu? Ultima dată când am ghicit ce-o să facă Juniper a fost... a urmat ea, căzând pe gânduri o clipă, cu bărbia sprijinită în pumni, ca apoi să-și deschidă brațele cu un gest teatral. Să știi că nu-mi aduc aminte să se fi întâmplat vreodată!

– Domnișoara Juniper are alte calități, orice în afară de predictibilitate.

– Ai dreptate, a recunoscut Saffy cu un zâmbet îngăduitor.

Lucy a șovăit o clipă, după care s-a dat jos de pe scaun, trecându-și degetele subțiri peste frunte. Ce gest ciudat și demodat, ca al unei demoașe gata să leșine, s-a gândit Saffy amuzată, punându-și în minte să-l rețină pentru romanul ei. Părea a fi gestul cel mai potrivit pe care să-l facă Adele când s-ar fi simțit stânjenită de prezența unui bărbat...

– Domnișoară Saffy?

– Îmm...

– Am ceva foarte serios să vă spun.

Lucy a tras adânc aer în piept și pentru o clipă cumplită Saffy și-a închipuit că poate era bolnavă. Poate că avea vești proaste de la doctor: asta ar fi explicat îndărătnicia ei și, dacă stai să te gândești bine, și obiceiul mai nou al lui Lucy de a cădea pe gânduri. Chiar zilele trecute, Saffy intrase în bucătărie și o găsisse rămasă cu privirea pierdută departe, dincolo de grădina de zarzavaturi, în timp ce ouăle pentru micul dejun ale tatălui lor se fierbeau mult prea mult depășind moliciunea preferată de el.

– Ce s-a întâmplat, Lucy? a întrebat ea, ridicându-se și făcându-i semn să se așeze pe canapea. Ai pățit ceva? Ești cam trasă la față. Să-ți aduc un pahar de apă?

Lucy a dat din cap, privind în jur să găsească ceva de care să se sprijine, proptindu-se de spătarul scaunului cel mai apropiat.

Saffy s-a așezat pe fotoliu și a așteptat, iar în cele din urmă, când Lucy i-a dezvăluit vestea, a fost bucuroasă că stătea jos.

– O să mă mărit, a spus Lucy. Adică, am fost cerută în căsătorie și am acceptat.

Pentru o clipă, Saffy s-a întrebat dacă nu cumva menajera mințea sau făcea vreo glumă. Pur și simplu, nu avea nici un sens: draga de Lucy, atât de devotată, care în toți anii cât lucrase la Milderhurst nici măcar nu pomenise vreodată de vreun curtezan, darămite să iasă la plimbare cu vreun bărbat, să se mărite? Și de ce acum, așa, dintr-odată, la vârsta ei? Doar Lucy era cu câțiva ani mai mare decât Saffy, apropiindu-se cu siguranță de patruzeci de ani.

Lucy s-a fosit și Saffy și-a dat seama că între ele se lăsase o tăcere grea și că era rândul ei să zică ceva. Vorbele îi stăteau pe limbă, dar îi venea greu să le rostească.

– O să mă mărit, a repetat Lucy, ceva mai rar de data aceasta, de parcă încerca ea însăși să se obișnuiască cu această idee.

– Vai, Lucy, ce veste minunată! s-a grăbit Saffy să spună. Și cine este norocosul? Cum v-ați întâlnit?

– De fapt, s-a fâstăcit Lucy, ne-am întâlnit aici, la Milderhurst.

– Da?

— E Harry Rogers. Mă mărit cu Harry Rogers. M-a cerut și eu am acceptat.

Harry Rogers... numele i se părea oarecum cunoscut. Saffy era sigură că îl cunoștea, dar nu-și amintea cum arăta. Ce jenant! Saffy simțea cum i se înroșesc obraji, așa că și-a ascuns dilema cu un zâmbet larg, sperând că este îndeajuns să o convingă pe Lucy cât de încântată este.

— Ne cunoaștem de ani de zile, desigur, că tot venea mereu la castel. Dar am început să ieșim la plimbare împreună doar acum câteva luni. Chiar după ce pendula cea mare a început să o ia înainte astă primăvară.

Harry Rogers. Doar nu o fi cumva ceasornicarul ăla mic și necioplit? Nu era nici frumos, nici manierat și, după cât îl văzuse Saffy, nici măcar spiritual. Era un om de rând, interesat doar să sporovăiască cu Percy despre starea castelului și funcționarea măruntaielor ceasornicului. Destul de amabil, după câte își dădea seama Saffy, iar Percy vorbise întotdeauna frumos despre el (până când Saffy glumise că o să înceapă să-i facă ochi dulci, dacă nu e atentă), oricum nu era nici pe departe omul potrivit pentru Lucy, atât de frumoasă și de veselă.

— Dar cum s-a întâmplat?

Întrebarea a țâșnit înainte ca Saffy să o poată opri. Lucy nu a părut să se sinchisească și i-a răspuns imediat, chiar prea repede, după părerea lui Saffy, de parcă ea însăși simțea nevoia să audă acele vorbe rostite ca să înțeleagă cum de a fost cu puțință așa ceva.

— Păi venise să repare ceasornicul și eu tocmai plecam mai devreme, pentru că mama nu se simțea prea bine și am dat unul de altul la ușă. S-a oferit să mă ducă acasă cu mașina și eu am acceptat. Ne-am împrietenit și, după ce-a murit mama... ei... a fost foarte drăguț cu mine. Un adevărat domn!

S-a lăsat apoi tăcerea, iar scena s-a desfășurat diferit în mintea celor două femei. Deși surprinsă, Saffy era foarte curioasă. Bănuia că scriitorul din ea îi dădea ghes, întrebându-se ce conversație ar fi putut face ei doi în mica mașină a domnului Rogers și cum de s-a întâmplat ca o singură invitație bine gândită să conducă la o poveste de dragoste.

— Și ești fericită?

— A, da, a zâmbit Lucy. Da, sunt foarte fericită.

— Bine, s-a străduit Saffy să zâmbească și ea. Atunci sunt și eu extrem de fericită pentru tine. Și trebuie să-l aduci la ceai la noi. Să sărbătorim.

— O, nu, a scuturat Lucy din cap. Nu, e frumos din partea dumneavoastră, domnișoară Saffy, dar nu cred că ar fi înțelept.

— Dar de ce nu? a întrebat Saffy, deși știa prea bine de ce nu se cădea, și s-a simțit stânjenită că nu găsisese un mod mai inteligent de a-i face invitația. Lucy era mult prea cuviincioasă ca să-i treacă prin minte să ia masa cu stăpânii ei, mai ales cu Percy.

— Nu vrem să facem prea mare caz de asta. Nu mai suntem tineri nici unul din noi. Nu o să fie o logodnă lungă, nu are rost să așteptăm prea mult, mai ales acum, cu războiul ăsta.

— Dar la vârsta lui, sigur că Harry nu o să...

— A, nu la asta mă refeream. O să-și aducă și el contribuția totuși, cu voluntarii domnului Potts. Știți că a fost în războiul celălalt, la Passchendaele, a luptat cu fratele meu, cu Michael...

Pe chipul lui Lucy a apărut o nouă expresie, un fel anume de mândrie, s-a gândit Saffy, ca o plăcere timidă amestecată cu o ușoară mândrie. Era desigur noutatea, schimbarea recentă de situație. Lucy abia se obișnuia cu noua ei identitate, cea de femeie în pragul căsătoriei, care făcea parte dintr-un cuplu, care avea un bărbat ce ar fi poleit-o cu strălucirea lui. Saffy s-a entuziasmat, punându-se în locul ei; nu-și putea închipui pe altcineva care să merite mai mult decât Lucy să fie fericită.

— Bine, desigur, ai perfectă dreptate, a spus ea. Și trebuie neapărat să îți iei câteva zile libere înainte și după nuntă. Poate că aș putea să...

— De fapt, a început Lucy strângându-și buzele și privind fix peste umărul stâng al lui Saffy, tocmai despre asta voiam să vă vorbesc.

— Da?

— Da, a urmat Lucy zâmbind, fără veselie, și oftând apoi. Îmi vine greu să vă spun, dar Harry ar prefera... adică, se gândește că după ce ne căsătorim ar fi mai bine să stau acasă. Să am grijă de gospodăria lui și să dau și eu o mână de ajutor voluntarilor. Și poate o să fim binecuvântați și cu copii... a spus ea iute, simțind probabil nevoia, asemenea lui Saffy, să explice mai amănunțit.

Și abia atunci a înțeles Saffy, ca și cum i s-a ridicat un văl de pe ochi. Văzuse totul prin ceață și abia atunci se limpezise: Lucy nu era îndrăgostită de Harry Rogers nici mai mult nici mai puțin decât Saffy, tânjea doar să aibă un copil. Mare minune că Saffy nu se gândise la asta de la început; era atât de evident, acum că își dăduse seama. Asta era, de fapt,

singura explicație. Harry îi oferise acea ultimă șansă. Care femeie în situația lui Lucy n-ar fi făcut la fel? Saffy și-a atins ușor medalionul, trecându-și degetul mare peste închizătoare și se simți năpădită de un val atât de puternic de dragoste frățească și înțelegere, încât era cât pe ce să-i mărturisească lui Lucy totul, să-i explice că știa exact ce simțea ea.

A deschis gura să-i vorbească, dar n-a fost în stare să rostească nici un cuvânt. A zâmbit ușor, clipind, uimită să simtă amenințarea unui val de lacrimi fierbinți gata să se reverse. Între timp, Lucy se întorsese, căutând ceva în buzunare, iar Saffy își regăsi cât de cât cumpătul, și privi pe furiș pe fereastră, spre o pasăre neagră singuratică purtată de un suflu nevăzut de aer cald.

A clipit din nou și din nou văzu totul prin ceață. Cât de ridicol era că plângea! De vină era războiul, de bună seamă, nesiguranța, blestematele astea de ferestre nesuferite!

— O să-mi lipsiți foarte mult, domnișoară Saffy. Toți o să-mi lipsiți. Mi-am petrecut mai mult de jumătate de viață la Milderhurst, și mi-am închipuit că o să-mi sfârșesc zilele aici, a pus ea șovăind ușor. Dacă asta nu sună prea morbid...

— Îngrozitor! a exclamat Saffy printre lacrimi, strângând și mai tare medalionul între degete.

Avea să-i fie tare dor de Lucy, dar acesta nu era singurul motiv pentru care plângea. Nu mai deschisese de mult medalionul, nici nu avea nevoie de fotografie ca să-i vadă chipul. Tânărul de care fusese îndrăgostită și care o iubise. Viitorul li se așternuse înainte, totul era posibil, absolut totul. Înainte de a-i fi fost răpit...

Dar Lucy nu avea de unde să știe, și, chiar dacă ar fi aflat, punând de-a lungul anilor cap la cap diverse frânturi, întregind trista poveste, era destul de politicoasă ca să nu pomenească niciodată de asta. Și mai ales acum.

— O să facem nunta în aprilie, a continuat ea încet, întinzându-i lui Saffy un plic pe care l-a scos din buzunar.

Saffy și-a dat seama că era scrisoarea de demisie.

— La primăvară, la biserica din sat. O să fie o nuntă modestă, fără complicații. Aș fi bucuroasă să mai lucrez până atunci, dar înțeleg dacă... s-a fâstâcit ea, cu lacrimi în ochi. Îmi pare rău, domnișoară Saffy,

că nu v-am anunțat mai demult. Mai ales în vremurile astea, când se găesc atât de greu ajutoare.

— Vorbești prostii! i-a spus Saffy.

S-a cutremurat dintr-odată, simțind aerul rece pe obrazii umezi. Și-a scos batista și s-a șters, apoi, văzând petele de pudră de pe ea, a spus prefăcându-se îngrozită:

— Vai de mine, trebuie că arăt groaznic! Nu-i nevoie să te scuzi. Nu trebuie să te mai gândești la asta și nici să mai plângi. De dragoste trebuie să te bucuri, nu să plângi.

— Da, a încuviințat Lucy, arătând a orice numai a femeie îndrăgostită nu. Asta e!

— Bine!

— Ar trebui să-mi văd de treabă mai departe.

Saffy nu fuma, nu putea să sufere mirosul sau gustul de tutun, dar în clipa aceea tare ar fi vrut să fumeze. Să facă ceva să nu-i mai tremure mâinile. A înghițit în sec, și-a îndreptat spatele, făcându-și curaj, așa cum făcea adeseori gândindu-se că ar fi fost Percy.

Percy!

— Lucy?

Menajera s-a întors spre ea din locul unde se afla ca să strângă ceștile de ceai.

— Dar lui Percy i-ai spus? Știe despre Harry? Știe că pleci de la noi? Femeia a scuturat din cap și chipul i s-a albit.

Saffy a simțit un gol în stomac.

— S-ar cuveni ca eu să...

— Nu, a zâmbit Lucy, făcându-și curaj. Asta eu trebuie s-o fac.

4

Percy nu a mers acasă, dar nici nu s-a dus mai departe să ajute la aranjatul conservelor de carne de vacă. Saffy avea s-o învinovățească după aceea că a uitat deliberat să se ducă să ia copilul evacuat, că de fapt nici nu a vrut să-l ia de la bun început, dar, deși era o fărâmə de adevăr în cea de-a doua învinuire, faptul că Percy nu își făcuse apariția la sala de ceremonii nu se datora câtuși de puțin lui Saffy, ci bârfelor doamnei Potts. Și, pe lângă asta, totul ieșise cum nu se poate mai bine,

a ținut ea să-i reamintească surorii ei gemene: Juniper cea atât de imprezvizibilă, scumpa de Juniper, tocmai trecea pe acolo din întâmplare și-așa s-a ales Meredith să ajungă la castel. În timpul acesta, după ce a plecat amețită de la adunarea Serviciului Femeilor Voluntare, Percy a uitat cu totul de bicicletă și-a luat-o pe jos pe Strada Mare, cu capul sus și pasul hotărât, de parcă ar fi avut în buzunar o listă cu o sută de lucruri pe care trebuia să le facă până la cină, fără să lase de înțeles că avea sufletul rănit. N-a știut niciodată cum a ajuns la coafor, dar tocmai într-acolo au purtat-o picioarele ei amorțite.

Percy avusese întotdeauna părul lung și blond, deși nu atât de lung ca al lui Juniper sau la fel de auriu ca al lui Saffy. Ei nu-i păsa de astfel de lucruri, nu dăduse niciodată atenție podoaabei sale capilare. Și-n timp ce Saffy își lăsase părul lung pentru că era cochetă, iar lui Juniper nu-i păsa de el pentru că nu era, Percy îl ținea așa pentru că îi plăcea tatălui lor, care credea că fetele trebuie să fie frumoase și fetele lui, mai ales, trebuie să aibă păr lung și blond care să se reverse în bucle pe spate.

Percy a tresărit când coafeza i-a udat părul și i l-a pieptănat până i s-a întins și a căpătat culoarea apei murdare în care s-au spălat vasele. Tăișul metalic al foarfecelor i-a fâșâit răcoros pe ceafă și prima șuviță a căzut pe jos, nemișcată, fără viață. S-a simțit ușurată.

Coafeza a fost uimită auzind ce dorește Percy și a întreat-o de mai multe ori dacă era sigură.

– Dar aveți niște bucle așa de frumoase, a spus ea cu părere de rău. Chiar vreți să le tăiați de tot?

– Da, de tot.

– Dar nu o să vă mai recunoașteți deloc.

Nicidecum, s-a gândit Percy, plăcându-i ideea. Când se așezase pe scaun, cufundată încă în visare, și-a văzut propria imagine în oglindă. Și ce-a văzut a tulburat-o peste măsură. O femeie peste care se adunau anii, ce-și răsucea încă părul pe moațe seară de seară ca să arboreze apoi buclele adolescente pe care uitase să i le mai ofere natura. Astfel de mofturi îi stăteau bine unei romantice ca Saffy, care nici acum nu renunța la vechiul ei vis și nu credea că Făt-Frumos nu va mai veni călare pe cal și că locul ei va rămâne la Milderhurst, așa cum fusese întotdeauna, dar nu i se potriveau lui Percy. Percy pragmatica, Percy organizatoarea, Percy protectoarea.

Ar fi trebuit să-și taie părul cu ani în urmă. Tunsoarea cea nouă era cocheta și sobră și, deși nu putea pretinde că arată mai bine, îi era suficientă ideea că făcuse o schimbare. Cu fiecare tăietură de foarfecă se elibera ceva în sufletul ei, o idee veche de care să agățase fără să-și dea seama în așa fel încât, când tânăra coafeză a lăsat foarfeca din mână și a exclamat: „Gata, am terminat! Ce îngrijit arată!“, Percy nu a luat în seamă tonul condescendent supărător și a încuviințat, surprinsă de cât de îngrijit arăta de fapt.

Meredith așteptase ore întregi, stând mai întâi în picioare, apoi ghemuindu-se pe podeaua de lemn a sălii de festivități din satul Milderhurst. Și, pe măsură ce trecea timpul, șirul de fermieri și de doamne de prin partea locului se subțiasse, până dispăruse cu totul și începuse să se lase întunericul, iar Meredith se întreba ce soartă cumplită o aștepta dacă nu era aleasă, dacă n-ar fi vrut-o nimeni. Oare avea să-și petreacă următoarele săptămâni singură, acolo, în sala aceea, unde trăgea curentul din toate părțile? Și la gândul acesta i se abureau ochelarii, așa că vedea totul ca prin ceață.

Și chiar atunci, chiar în momentul acela, a apărut ea. Și-a făcut apariția, ca un înger superb, ca și cum ar fi coborât de-a dreptul dintr-o poveste plâsmuită, și-a smuls-o pe Meredith de pe podeaua rece și tare. Ca și cum, printr-o vrajă sau printr-un al șaselea simț – ceva încă ne-explicat științific –, ar fi știut că era nevoie de ea.

De fapt Meredith nu a văzut-o intrând, era prea ocupată să-și ștergă ochelarii cu poala rochiei, dar simțise un tremur în aer și auzise cum amuțiseră femeile guralive.

– Vai, domnișoară Juniper! a exclamat una dintre ele, în vreme ce Meredith și-a pus din nou ochelarii pe nas, clipind spre masa cu răcoritoare. Ce surpriză. Cu ce vă putem ajuta? O căutați pe domnișoara Blythe? E ciudat, dar n-am văzut-o pe aici în după-masa asta.

– Am venit să-mi iau un copil evacuat, a spus fata care trebuia să fie domnișoara Juniper, tăindu-i vorba femeii cu o mișcare a mâinii. Nu-i nevoie să vă ridicăți. Am și găsit-o!

Și a pornit, trecând printre copiii din primul rând. Meredith a clipit încă de câteva ori, uitându-se peste umăr și, dându-și seama că nu mai

era nimeni în spatele ei, și-a întors privirile la timp ca să o vadă pe ființa aceea minunată dinaintea ei.

— Ești gata? a întreat-o simplu, ca într-o doară, de parcă ar fi fost prietene vechi și plănuseră asta mai demult.

Mai târziu, după ce petrecuse ore în șir așezată pe o piatră netedă lângă pârau, făcând bărcuțe copilărești din ce-i cădea la îndemână, Percy s-a întors la sala de festivități să-și ia bicicleta. După o zi atât de caldă, se lăsase răcoarea serii și, pe când Percy pornise spre castel, amurgul începuse să întunece dealurile.

Gândurile i se încălciseră de disperare și, pedalând pe bicicletă, încerca să și le pună în ordine. Logodna în sine era o veste năucitoare, dar ce o durea cel mai tare era duplicitatea lui Lucy. În tot timpul acesta – căci trebuie să fi fost o perioadă cât i se făcuse curte înainte de a fi cerută de nevastă –, Harry și Lucy se furișaseră pe la spatele ei, începând o relație chiar sub nasul ei de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru nici unul dintre ei, nici iubită și nici stăpână. Trădarea o frigea în piept ca fierul încins, îi venea să țipe, să-și sfâșie propria față, și pe a ei, și pe a lui, să-i zgârie și să-i rănească pe amândoi așa cum și ei o loviseră pe ea. Îi venea să strige până ar fi rămas fără voce, să fie lovită până când n-ar mai fi simțit durerea, să închidă ochii și să nu mai trebuiască să-i mai deschidă vreodată.

Dar nu putea face nimic din toate acestea, Percy Blythe nu se cuvenea să se comporte astfel. Întunericul ce se lăsa peste vârful copacilor înnegrea câmpurile îndepărtate și un stol de păsări negre și-a luat zborul spre Canalul Mânecii. Forma lunii palide, neluminată încă, atârna fără viață printre umbre. Percy se întreba într-o doară dacă vor cădea bombe în noaptea aceea.

Oftând ușor, și-a apăsat o mână peste ceafa de curând dezgolită de păr și, pe măsură ce adierea nopții îi mângâia fața, începu să pedaleze tot mai tare. Harry și Lucy urmau să se căsătorească, indiferent ce ar fi făcut sau ar fi zis Percy. Nici plânsul și nici reproșurile nu ar fi fost de nici un folos. Ce se întâmplase era bun întâmplat. Așa că nu-i rămânea decât să facă un nou plan și să se țină de el. Să facă ce trebuia, așa cum făcuse întotdeauna. Când a ajuns, în cele din urmă, la porțile castelului, a trecut pe partea cealaltă a drumului, peste podețul șubred

și a sărit jos de pe bicicletă. Deși nu făcuse altceva decât să stea toată ziua, se simțea ciudat de obosită, până în adâncul mădulelor. Își simțea oasele, ochii, brațele lipsite de greutate, de parcă ar fi fost făcute din grăunțe, asemenea unui elastic întins peste măsură căruia i se dăduse drumul și zăcea acum deformat și șubrezit, slăbit și fără formă. A scotocit în geantă până a găsit o țigară.

A străbătut ultimele sute de metri până la castel împingând bicicleta în timp ce fuma și s-a oprit doar când a dat cu ochii de castel. Abia se zărea, ca o platoșă neagră pe cerul întunecat, fără nici o scânteie de lumină. Draperiile erau trase, obloanele închise, camuflajul fusese realizat cum trebuie. Asta era bine. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Hitler să ia în vizor castelul ei.

Și-a lăsat bicicleta jos și s-a așezat lângă ea pe iarba răcorită de adierea nopții. A mai fumat încă o țigară. Și apoi alta, ultima. S-a ghemuit pe o parte și și-a pus urechea pe pământ, ascultând așa cum o învățase tata. Familia și căminul ei se întemeiau pe cuvinte, spunea el adesea, arborele familiei se lega cu propoziții în loc de ramuri. Valuri de gânduri rostite se îmbibaseră în pământul grădinii castelului, în așa fel încât, poemele, piesele de teatru, scrierile în proză și tratatele politice răzbăteau până la ei ori de câte ori ar fi avut nevoie să le asculte. Strămoși pe care nu-i cunoscuse vreodată, care trăiseră și muriseră înainte de nașterea ei, lăsaseră în urmă cuvinte, cuvinte, cuvinte, vorbindu-și unii altora, adresându-i-se și ei, dincolo de mormânt, în așa fel încât nu se plictisea și nici nu se simțea vreodată singură.

După o vreme s-a ridicat, și-a adunat lucrurile și și-a urmat tăcută drumul către castel. Amurgul fusese învins de întuneric și ieșise luna, luna cea frumoasă și perfidă, care-și plimba degetele palide peste întreg peisajul. Un șoricel de câmp curajos a tulit-o peste întinderea argintie a peluzei, firele delicate de iarbă tremurau pe dâmburile câmpurilor și-n depărtare pădurile întunecate fremătau.

Pe măsură ce se apropia auzea voci înăuntru: Saffy și Juniper și altcineva, un copil... o fată. Îngăduindu-și o ezitare de o clipă, Percy a pășit pe prima treaptă, apoi pe cea de-a doua, gândindu-se de câte mii de ori se năpustise pe ușa din fața ei, grăbită să dea piept cu viitorul, cu orice ar fi urmat după aceea.

Și cum stătea acolo, cu mâna întinsă să deschidă ușa căminului ei, a făcut un legământ, dinaintea falnicilor copaci ai pădurii Cardaker: ea era Persephone Blythe de la castelul Milderhurst. Mai avea și alte lucruri - nu multe - pe care le iubea în viața asta: surorile, tatăl, castelul, de bună seamă. Ea era cea mai mare, chiar dacă doar cu câteva minute, era moștenitoarea tatei, singura dintre copiii lui care îi împărțase dragostea pentru piatra, sufletul și tainele căminului lor. Așa că își va aduna forțele și va merge mai departe. Și din clipa aceea își va face o datorie din a se asigura că nimic rău nu li se va întâmpla nici unuia dintre ei, că va face orice va fi nevoie pentru a-i proteja.

PARTEA A TREIA

Răpiri și învinuiri 1992

În 1952 surorile Blythe erau pe punctul de a pierde castelul. Avea nevoie de reparații urgente, resursele financiare ale familiei erau insuficiente, iar Trustul Național ținea morțiș să-l ia în stăpânire și să înceapă restaurarea. Se părea că surorile nu aveau încotro și trebuiau să se mute într-o casă mai mică, să vândă moșia unor străini sau să o predea Trustului ca să pornească „prezervarea splendorii și măreției clădirii și grădinii“. Doar că nu au făcut nimic din toate acestea. În schimb, Percy Blythe a deschis castelul pentru vizite turistice, a vândut câteva bucăți din terenul din jur și a reușit cumva să adune suficienți bani ca să mențină castelul în picioare.

Știu toate astea pentru că am petrecut o bună parte dintr-un sfârșit însoțit de săptămână scotocind la biblioteca din cartier prin microfilmele publicației *Milderhurst Mercury*. Privind în urmă, faptul că i-am spus tatei că sursele de inspirație ale cărții *Adevărata poveste a Omului Noroaielor* constituiau unul dintre marile mistere ale istoriei literare a fost ca și cum ai fi lăsat o cutie de bomboane de ciocolată pe jos, dinaintea unui copil și te-ai fi așteptat să nu se atingă de ele. Iar tata e un om foarte practic și i-a plăcut ideea de a putea să rezolve un mister pe care nu-l putuseră descâlci atâția învățați zeci de ani la rând. Avea chiar și o teorie: la baza acestui roman gotic stătea povestea adevărată a răpirii unui copil, cândva, demult, și singurul lucru pe care îl avea de făcut era să și dovedească acest lucru și atunci faima, gloria și satisfacțiile personale nu l-ar fi ocolit. Doar că atunci când ești țintuit

la pat nu poți face pe detectivul, așa că avea nevoie de un agent care să fie la îndemână și să acționeze în locul său. Și aici venea rolul meu. Iar eu i-am cântat în strună din trei motive: parțial pentru că era în convalescență după un atac cerebral, pentru că teoria lui nu era pe de-a-ntregul ridicolă, dar mai ales pentru că lectura scrisorilor mamei îmi făcuse imaginația să ia proporții patologice.

Mi-am început cercetările – așa cum fac întotdeauna – întrebându-l pe Herbert dacă știa ceva despre cazurile neelucidate de răpiri de la începutul secolului. Unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la Herbert (și lista este destul de mare) este capacitatea lui de a găsi exact informația pe care o caută, în ciuda haosului aparent. Trebuie spus de la început: casa lui e înaltă și îngustă, alcătuită din patru apartamente puse laolaltă: birourile noastre și tipografia ocupă primele două etaje, podul a fost transformat în depozit, iar în apartamentul de la subsol locuiesc el și Jess. Fiecare perete al camerelor este plin de cărți: noi sau vechi, unicat, cărți cu autograf, ediții succesive, puse împreună sau de-a valma, pe rafturi improvizate, într-o incredibilă dezordine. Și, cu toate acestea, are catalogată în minte toată colecția, în așa fel încât își are întreaga lectură de o viață la îndemână. E o bucurie să-l vezi cum caută o carte: mai întâi, își încruntă sprâncenele impresionante scotocindu-și mintea, apoi își ridică un deget, delicat și neted ca o lumânare, îndreptându-se schiopătând, fără să rostească o vorbă, spre vreun perete îndepărtat plin de cărți, unde își lasă degetul nestingherit să treacă, parcă atras de un magnet, peste cotoarele cărților, până când scoate volumul căutat de la locul lui.

Încercarea de a-l întreba pe Herbert despre răpire a fost făcută într-o doară și nu m-am mirat că nu a dat rezultatele scontate. I-am spus că nu are de ce să se simtă prost și m-am dus la bibliotecă, unde m-am împrietenit cu o bătrânică tare drăguță din subsol care părea că așteptase acolo toată viața să apar eu.

– Trece și numele acolo, drăguță, m-a îndemnat ea, bucuroasă, arătându-mi un pix și o foaie de hârtie, arătându-mi apoi cum să completez toate rubricile. A... Billing&Brown! Ce grozav! Bunul meu prieten, Dumnezeu să-l ierte, și-a publicat memoriile la B&B acum vreo treizeci și mai bine de ani!

Cum nu erau mulți cei care se înghesuia să petreacă o minunată zi de vară în hrubele bibliotecii, nu mi-a fost greu să o conving pe domnișoara Yeats să mă ajute. Am petrecut de minune scotocind împreună prin arhive, descoperind trei cazuri nerezolvate de răpire în comitatul Kent în perioada victoriană și eduardiană, precum și o mulțime de articole despre familia Blythe de la castelul Milderhurst. Am dat și peste o rubrică încântătoare cu sfaturi gospodărești, cu apariții destul de regulate, scrisă în anii '50 și '60 de Saffy Blythe, numeroase articole despre succesele literare ale lui Raymond Blythe și unele editoriale despre cum familia Blythe era cât pe ce să piardă castelul în 1952. Percy dăduse atunci un interviu în care făcea o pledoarie arzătoare pentru păstrarea lui: „O casă nu este doar o sumă de părți componente, este un lăcaș al amintirilor, aici sunt gravate și reținute toate întâmplările petrecute între zidurile sale. Acest castel aparține familiei mele. A fost al strămoșilor mei cu multe secole înainte ca eu să mă nasc și nu-l văd intrat pe mâinile unora care să dorească să planteze conifere în pădurile sale străvechi.“

Articolul reproducea și interviul unui reprezentant îngâmfat de la Trustul Național care deplângea că s-a pierdut ocazia ca, prin proiectul lor pentru grădini, să i se redea acestei proprietăți gloria trecută.

— E o mare tragedie să te gândești că națiunea va pierde aceste bogății în anii ce vin, din cauza încăpățănării prostești a celor care nu își dau seama că, în aceste vremuri de lipsuri și austeritate, este un sacrilegiu să ocupi de unul singur astfel de comori naționale.

Și, întrebat despre ce intenționa Trustul să facă la castelul Milderhurst, a înșiruit un plan întreg de lucrări, ce cuprindea „reparații de structură și refacerea completă a parcului“. Un lucru ce, mă gândeam eu, ar fi fost foarte aproape de ceea ce își dorea Percy Blythe pentru moștenirea familiei sale.

— La vremea aceea lumea nu prea avea încredere în Trust, mi-a spus domnișoara Yeats, când am îndrăznit să exprim această părere. Anii '50 au fost o perioadă foarte grea: la Hidcote s-au scos cireșii, la Wimpole s-a stricat drumul de acces, toate în numele unei așa-zise frumuseți istorice multifuncționale.

Cele două exemple nu aveau prea mult înțeles pentru mine, dar frumusețea istorică multifuncțională nu suna, cu siguranță, deloc pe

placul lui Percy Blythe, după câte o cunoscusem eu. Și pe măsură ce citeam mai departe, înțelegeam și mai mult.

– Zice aici că Trustul voia să refacă șanțul de apărare.

Mi-am ridicat privirea spre domnișoara Yeats, care a clătinat din cap așteptând o explicație.

– Raymond Blythe a poruncit să se astupe șanțul de apărare după moartea mamei gemenelor: ca un monument simbolic. Nu le-ar fi plăcut deloc ca Trustul Național să îl desfacă la loc. Ce nu înțeleg eu însă, am urmat, îndreptându-mi spinarea pe spătarul scaunului, e cum de au ajuns într-o situație atât de grea. *Omul Noroaielor* e o carte clasică, ce se vinde bine și acum. Cu siguranță că banii conveniți pentru drepturile de autor le-ar fi ajuns să se mențină la suprafață!

– Așa s-ar crede! a încuviințat domnișoara Yeats, încruntându-se și îndreptându-și atenția spre teancul de copii de articole de pe masă.

– Știi, sunt sigură că am văzut... a început ea, răsfoind paginile înainte și înapoi, până ce a dat de una pe care a ridicat-o până în dreptul nasului.

– Da! Uite-aici! a exclamat, întinzându-mi un articol din 13 mai 1941 și privindu-mă pe deasupra ochelarilor ei ca două mici semilune.

– Se pare că Raymond Blythe a făcut niște donații testamentare serioase.

Articolul era intitulat: „Darul generos al scriitorului salvează institutul“ și era însoțit de fotografia unei femei foarte zâmbitoare, îmbrăcată în salopetă, care ținea în mâini un exemplar din *Omul Noroaielor*. Am parcurs textul și mi-am dat seama că domnișoara Yeats avea dreptate: majoritatea drepturilor de autor ale lui Raymond Blythe se împărțeau, după moartea lui, între Biserica Catolică și o altă organizație.

– Pembroke Farm Institute... am silabisit eu nedumerită. Zice aici că sunt un grup de apărători ai naturii din Sussex, care promovează practici ecologice sănătoase.

– Destul de moderni pentru vremea aceea, a spus domnișoara Yeats. Am încuviințat scuturând din cap.

– Să ne uităm și în fișierul de sus? Să vedem ce mai putem găsi!

Domnișoara Yeats era atât de entuziasmată de perspectiva descoperirii unei alte piste de cercetare, că obrajii i se îmbujoraseră de o strălucire trandafirie și m-am simțit foarte prost să-i spun:

— Nu, nu astăzi, mi-e teamă că nu mai am timp.

Și cum arăta atât de pleoștită, am adăugat:

— Îmi pare rău, dar mă așteaptă tata să-i spun ce-am găsit.

Ceea ce era adevărat, și totuși nu m-am dus direct acasă. Când spuseseam că aveam trei motive să îmi sacrific sfârșitul de săptămână pentru dorința tatei de a căuta în bibliotecă, mi-e teamă că nu fusesem sinceră pe de-a ntregul. Nu mințeam, erau adevărate cu toatele, dar mai exista și un al patrulea motiv, mic dar foarte presant: încercam să o evit pe mama. Și asta din pricina scrisorilor acelea, mai bine zis, a incapacității mele de a închide capacul cutiei de pantofi pe care mi-o dăduse Rita.

Le citisem pe toate, ce credeți? În noaptea petrecerii dinaintea nunții lui Sam, le-am luat cu mine acasă și le-am devorat, una după alta, începând cu cea a sosirii mamei la castel. Am suferit alături de ea gerurile primelor luni ale anului 1940, am urmărit marea bătălie pentru Britania dezlănțuindu-se deasupra capului ei, în nopțile petrecute în adăpostul Anderson. Și, de-a lungul a optsprezece luni, scrisul devenea mai cursiv, exprimarea mai matură, până când, la crăpatul zorilor, am ajuns la ultima scrisoare, cea trimisă acasă chiar înainte ca tatăl ei să vină să o ia înapoi la Londra. Era datată 14 februarie 1941 și cuprindea următoarele:

Dragă mămico și tăticule,

Îmi pare rău că ne-am certat la telefon. M-am bucurat să vă aud pe amândoi și mă simt foarte prost că am încheiat așa convorbirea. Nu cred că v-am explicat cum trebuie. Ceea ce am vrut să spun era că înțeleg că voi îmi doriți binele și sunt recunoscătoare, tăticule, că ai fost să vorbești cu domnul Solley. Totuși, nu pot să cred că a veni acasă și a lucra pentru el ca dactilografă este cel mai bun lucru pentru mine.

Rita e altfel decât mine. Ei nu i-a plăcut de la bun început aici, la țară, și a știut întotdeauna ce voia să facă și ce voia să devină. Toată viața am simțit că e ceva în neregulă cu mine, că eram „diferită“ într-un fel pe care nu știam să-l explic, că nu puteam să

mă înțeleg nici eu singură. Mie îmi place să citesc, să studiez oamenii, să descriu ceea ce văd și simt prin cuvinte pe care să le așez pe hârtie. Știu că e ridicol. Vă puteți imagina cât de straniu m-am simțit toată viața, ca o oaie neagră?

Aici, totuși, am întâlnit niște oameni cărora le plac astfel de lucruri și îmi dau seama că sunt și alții care văd lumea asemenea mie. Saffy crede că, atunci când se va termina războiul – ceea ce se va întâmpla foarte curând –, am toate șansele să fiu primită la una dintre școlile bune și, după aceea, cine știe?, poate chiar la universitate? Așa că trebuie să învăț serios dacă ar fi să am norocul să mă transfer la un colegiu.

Așa că vă implor – nu mă obligați să vin acasă! Familia Blythe mă găzduiește cu plăcere și știți că au grijă de mine. Nu m-ați „pierdut“ nicidecum, mămică! Tare aș vrea să nu gândești așa. Sunt fiica voastră și n-o să mă pierdeți nici dacă ați vrea. Așa că vă rog să mă lăsați să mai stau.

Cu multă dragoste și nenumărate speranțe,

Fiica voastră

Meredith

În noaptea aceea am visat că eram la Milderhurst. Eram mică, îmbrăcată într-o uniformă de școală pe care nu o cunoșteam și stăteam dinaintea porților de fier de la capătul aleii de la intrare. Porțile erau ferecate și mult prea înalte ca să le pot escalada, atât de înalte, încât atunci când m-am uitat în sus ca să văd unde se termină mi se păreau că se pierd în norii ce se fugăreau pe cer. Am încercat să mă urc pe ele dar îmi alunecau picioarele, care mi se înmuieră de tot, așa cum se întâmplă în vis: simțeam fierul rece în palme, dar mă cuprinsese o dorință nestăpânită de a vedea ce se află dincolo de ele.

Mi-am plecat privirile și am văzut că aveam în palmă o cheie mare, cu marginile ruginite. Și-apoi m-am pomenit dincolo de porți, într-o caleașcă. Ca într-o scenă desprinsă direct din *Omul Noroaielor*, eram purtată pe aleea lungă și șerpuitoare, pe lângă pădurea întunecată și fremătătoare, peste poduri, până când, în cele din urmă, s-a ivit castelul în vârful dealului.

Și-apoi, nu știu cum s-a făcut că mă aflam înăuntru. Totul părea părăsit. Podelele coridoarelor erau acoperite de praf, pe pereți atârnav strâmb tablouri, draperiile se decoloraseră de tot. Dar mai era și altceva, în afară de felul cum arăta. Aerul era stătut, înăbușitor și mă simțeam de parcă aș fi fost ferecată într-o cutie într-un pod întunecat și mucegăit.

S-a auzit apoi un zgomot, ca o șoaptă sau un foșnet, și o vagă mișcare. La capătul culoarului se afla Juniper, îmbrăcată în aceeași rochie de mătase pe care o purtase când fusesem eu la castel. Și îmi dădeam seama că se întâmplă ceva ciudat cu mine, mă năpădise senzația copleșitoare că visam: o tânjire profundă și tulburătoare. Și, deși ea nu a rostit nici un cuvânt, știam că suntem în octombrie 1941 și că îl aștepta pe Thomas Cavill să sosească. Și-n spatele ei a apărut o ușă ce dădea spre salonul cel mare. Se auzea muzică, o melodie pe care mi se părea că o cunosc.

Am urmat-o într-o încăpere unde era întinsă masa. Aerul vibra de o emoție intensă și m-am învârtit în jurul mesei, numărând tacâmurile, știind – deși nu-mi dau seama cum – că și eu, și mama aveam câte un loc. Apoi Juniper a spus ceva, adică i s-au mișcat buzele, dar nu mi-am putut da seama ce rostea.

Apoi dintr-odată m-am pomenit la fereastra salonului, doar că – printr-o întorsătură de situație cum numai în vise e cu putință – eram totodată și dinaintea ferestrei din bucătăria mamei și mă uitam pe geam. Afară stătea să izbucnească furtuna și mi-am dat seama că era acolo și un șanț de apărare întunecat și scânteietor. S-a văzut mai întâi o mișcare, apoi a apărut o siluetă întunecată, inima mi-a zvâcnit ca un clopot. Știam că era Omul Noroaielor și incremenisem unde mă aflam. Picioarele mi se înțepeniseră în podea, și, când eram gata să țip, frica mi-a dispărut ca prin farmec. M-a năpădit, în schimb, un val de tristețe, un dor și o neașteptată dorință.

M-am trezit brusc, tocmai când visul se termina. Închipuiri zdrențuite atârnav ca nălucile prin colțurile odăii și am stat nemișcată o vreme ca să nu se risipească. Mi se părea că până și cea mai mică mișcare, cea mai firavă urmă de lumină a soarelui le-ar fi șters urmele făcându-le să dispară ca o ceață. Și nu voiam să mă despart încă de ele.

Visul fusese atât de viu, dorul atât de apăsător, încât, când îmi puneam mâna pe piept, mă așteptam să-mi descopăr pielea plină de vânătăi.

După o vreme, soarele s-a ridicat suficient ca să treacă peste acoperișul de la Singer&Sons și să se strecoare pe la marginile draperiei, risipind vraja visului. M-am ridicat oftând în capul oaselor și am dat cu ochii de cutia de pantofi a bunicii la capul patului. Văzând plicurile trimise pe adresa din cartierul Elephant and Castle, mi-au revenit brusc în minte întâmplările din noaptea precedentă și am fost izbită de un sentiment viu, limpede ca lumina zilei, de vinovăție, ca și cum m-aș fi îndopat cu dulciuri și grăsimi nepermise sau mi-aș fi băgat nasul în secretele altcuiva. Oricât de bucuroasă aș fi fost că descoperisem vocea, imaginile, înțelesurile mamei mele, oricât de convingătoare ar fi fost argumentele mele (că scrisorile fuseseră scrise de mult de tot, că erau oricum destinate lecturii, că n-o să aflu niciodată), nu puteam să uit expresia de pe chipul Ritei când mi-a dat cutia și mi-a urat lectură plăcută, bucuria triumfătoare, ca și cum noi două am fi avut o taină, o legătură ce o excludea pe soră-sa. Senzația plăcută că o țineam de mână pe fetița care devenise mama mea a fost înlocuită de remușcarea de a-mi fi băgat nasul în secretele ei.

Va trebui totuși să-mi mărturisesc păcatul, dar mi-am pus în minte că, dacă reușeam să plec din casă fără să dau ochii cu mama, mai câștigam încă o zi în care să mă gândesc cum să procedez mai bine. Pe de altă parte, dacă s-ar fi întâmplat să dau de ea înainte de a ieși pe ușă, o să mărturisesc totul acolo, pe loc. M-am îmbrăcat iute, pe tăcute, mi-am adunat pe furie toate mărunțișurile necesare ca să mă aranjez, mi-am recuperat geanta din camera de zi – totul a mers minunat până am ajuns în bucătărie. Mama stătea în dreptul ceainicului, cu capotul legat peste mijloc, un pic mai sus decât trebuia, ceea ce o făcea să semene cu un om de zăpadă caraghios.

– 'Neața, Edie, a spus ea, aruncându-mi o privire peste umăr.

Era prea târziu să mai dau înapoi.

– 'Neața, mamă.

– Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc.

Tocmai mă pregăteam să găsesc o scuză să nu rămân la micul dejun, când mi-a pus o cană de ceai dinainte pe masă și m-a întrebat:

– Cum a fost petrecerea Samanthei?

– Colorată, zgomotoasă, am răspuns eu cu un zâmbet scurt, o știi și tu pe Sam!

– Nu te-am auzit când ai venit azi-noapte. Îți lăsasem ceva de mâncare.

– Aaa...

– Nu eram sigură... Dar văd că n-ai...

– Eram destul de obosită.

– Sigur că da.

Mă simțeam îngrozitor! Iar capotul mamei, umflat ca o budincă, o făcea să pară mai vulnerabilă ca oricând, așa că mă simțeam și mai vinovată. M-am așezat în dreptul ceștii, am tras aer în piept și am spus:

– Mamă, am ceva să-ți...

– Ah! a țipat, punându-și degetul în gură și scuturându-l apoi iute. Aburul e de vină, a urmat ea, suflând ușor peste degete. Ceainicul ăsta nou e de vină.

– Să-ți aduc niște gheață?

– O să pun mâna în apă rece.

A dat drumul la robinet.

– Nu știi ce are gura prin care iese apa! De ce or ține morțiș să reinventeze lucruri care funcționează deja foarte bine?

Am tras din nou aer în piept, dar l-am dat iute afară, căci ea continua să vorbească.

– N-ar fi mai bine să-și concentreze atenția asupra unui lucru mai folositor? Ceva ce ar putea vindeca o boală precum cancerul, de exemplu, a continuat ea închizând robinetul.

– Mamă, chiar trebuie să-ți...

– Vin imediat înapoi, Edie, mă duc să-i duc tatei ceaiul, până nu apucă din nou să sune clopoțelul.

A dispărut sus, iar eu am rămas să aștept, întrebându-mă ce o să-i spun, cum o să-i spun, dacă am să fiu în stare să-mi potrivesc cuvintele în așa fel încât să-mi înțeleagă păcatul. Deșartă speranță, pe care am înlăturat-o iute. Nu există cuvinte potrivite pentru a-i spune cuiva că l-ai spionat pe gaura cheii.

Răzbăteau frânturi din conversația mamei cu tata, apoi s-a închis ușa și s-au auzit pași. M-am ridicat iute în picioare. Ce-o fi fost în capul meu? Mi-ar fi trebuit mai mult timp, era o prostie să mă arunc așa, cu

capul înainte. Să mă gândesc mai bine. Dar ea și-a făcut din nou apariția în bucătărie, spunând:

– Asta ar trebui să-l țină ocupat pe Măria Sa măcar cincisprezece minute.

Iar eu rămăsesem în picioare stânjenită, ținându-mă de spătarul scaunului, ca un actor prost într-o piesă de teatru.

– Pleci deja? a întrebat mirată. Nici măcar nu ți-ai băut ceaiul.

– Știi, eu...

– Parcă ziceai ceva, nu?

Am ridicat ceașca de ceai, studiindu-i atent conținutul.

– Eu...

– Ei? m-a îndemnat ea, strângând cordonul capotului, cu o ușoară îngrijorare în ochi. Ce-i?

Pe cine încercam eu să păcălesc? Să mă gândesc mai mult, să mai câștig câteva ore, nimic din toate acestea nu putea schimba faptele. Am oftat resemnată.

– Am ceva pentru tine.

M-am dus în camera mea și-am luat scrisorile de sub pat.

Întoarsă în bucătărie, mama m-a privit cu sprâncenele ridicate în timp ce puneam cutia pe masă.

– Papuci? s-a mirat ea, încruntându-se ușor, uitându-se la papucii din picioarele ei și apoi din nou la mine. Ei, bine, mulțumesc, Edie, n-avem niciodată destui.

– Nu, să știi că nu sunt...

– Bunica ta, a urmat ea, zâmbind brusc, amintindu-și de ceva. Bunica ta purta papuci din ăștia.

Și mi-a aruncat o privire atât de nevinovată, plină de o plăcere neașteptată, că n-am putut să ridic capacul și să-i mărturisesc cât de groaznic o trădasem. Știai asta? De-aia mi i-ai cumpărat? Ce minune că mai poți găsi astfel de modele vechi...

– Nu sunt papuci, mamă, deschide cutia, te rog. Haide, deschide-o.

– Edie?

S-a așezat pe scaun cu un zâmbet șovăitor și a tras cutia spre ea. Mi-a mai aruncat încă o privire nesigură înainte să-și îndrepte atenția asupra capacului, ridicându-l și uitându-se încruntată la teancul de plicuri decolorate dinăuntru.

Sângele mi se înfierbântase și mi se subțiasse, curgându-mi ca petrolul pe sub piele, pe când o urmăream cum se schimbă la față. Nedumerire, bănuială, apoi o răsuflare adâncă din care am înțeles că le recunoscuse. Mai târziu, când am reanalizat totul în minte, mi-am putut da seama de momentul exact în care scrisul ascuțit de pe primul plic se transformase într-o amintire retrăită. I-am văzut chipul schimbându-se, căpătând din nou trăsăturile fetei de aproape treisprezece ani care trimisese prima scrisoare părinților, povestindu-le despre castelul în care se pomenise, era din nou acolo, cufundată în momentul inițial al scrierii.

Mama și-a trecut degetele peste buze, peste obraji, apoi și le-a coborât șovăielnic spre gropița moale de la baza gâtului, până când, în cele din urmă, după un timp care mi s-a părut nesfârșit, și le-a întins spre cutie de unde a scos teancul de plicuri și s-a așezat ținându-le cu amândouă mâinile care acum îi tremurau.

– De unde le-ai...? a bâiguit ea fără să mă privească.

– De la Rita.

A slobozit un oftat ușor, dând din cap de parcă ar fi primit răspunsul la ceva ce ar fi trebuit să-și fi închipuit.

– Dar cum de-a dat peste ele? Nu ți-a spus?

– Erau printre lucrurile rămase de la bunica.

– Nu-mi vine să cred că le-a păstrat atâta timp, a urmat ea cu un zgomot care ar fi putut fi începutul unui răs plin de regret, de mirare și tristețe.

– Păi, nu le-ai scris tu? Cum era să nu le păstreze?

– Dar nu era chiar așa, a spus ea clătînând din cap, eu și cu mama nu erau atât de...

Mi-am adus aminte de *Cartea animalelor vrăjite ude*. Nici eu cu mama nu eram atât de... Sau, cel puțin, așa îmi închipuiam eu.

– Presupun că toți părinții fac asta.

Mama a început să scoată plicurile pe rând, răspândindu-le în evantai.

– Lucruri din trecut, a șoptit ea mai mult pentru sine decât pentru mine. Amintiri pe care m-am străduit atât să le uit. Acum se pare că nu mai are importanță încotro m-aș... a urmat ea atingând ușor conturul plicurilor cu degetele.

Inima a început să-mi bată cu putere la gândul că urma o mărturisire.

– Dar de ce vrei să uiți trecutul, mamă?

Dar nu mi-a răspuns, cel puțin nu imediat. Fotografia, mai mică decât plicurile, se desprinsese din teanc, ca și în noaptea trecută, alunecând pe masă. A tras aer în piept, a ridicat-o, netezind-o cu degetul cel mare, cu o expresie vulnerabilă, cu chipul plin de durere.

– A trecut atâta timp, și totuși... uneori...

Atunci a părut că și-a amintit și de existența mea. A vârât demonstrativ fotografia la loc printre scrisori, așa, într-o doară, de parcă n-ar fi avut prea mare importanță. Apoi m-a privit direct în ochi.

– Eu și bunica ta... Nu ne-a fost niciodată prea ușor. Eram foarte diferite, așa am fost întotdeauna, dar evacuarea a scos și mai multe la iveală. Ne am certat și nu m-a iertat niciodată.

– Pentru că voiai să te transferi la un liceu mai bun?

Brusc totul a părut că încremenește, până și circulația firească a aerului s-a oprit în loc.

Mama arăta de parcă ar fi lovit-o cineva și m-a întrebat încet, cu voce tremurândă:

– Le-ai citit? Mi-ai citit scrisorile?

Am înghițit în sec și am încuviințat din cap.

– Cum ai putut face una ca asta, Edith? Sunt lucrurile mele intime!

Toate motivațiile mele de mai înainte s-au topit ca fărâmele de hârtie creponată în ploaie. De rușine mi s-au umezit ochii, așa că vedeam totul, inclusiv chipul mamei, spălăcit. Pălise atât de tare, încât îi rămăseseră doar pistruii mărunți pe nas, arăta din nou ca fetița de treisprezece ani.

– Eu doar... am vrut... să știu.

– Ce treabă ai tu să știi? a șuierat ea. Asta n-are de-a face cu tine!

A apucat apoi cutia, strângând-o la piept și, după o clipă de șovăire, s-a îndreptat grăbită spre ușă.

– Ba are, am spus mai întâi în sinea mea, apoi cu voce tare, tremurătoare. M-ai mințit.

Pașii i s-au împleticit.

– Cu scrisoarea lui Juniper, cu Milderhurst, cu totul... Noi *am fost* acolo. Ajunsă în prag, a ezitat puțin, dar nu s-a întors și nici nu s-a oprit.

– Îmi aduc *bine* aminte!

Și-am rămas din nou singură, înconjurată de acea liniște de gheață care urmează după ce s-a spart ceva fragil. Sus, în capul scârilor, s-a auzit o ușă trântită.

De-atunci au trecut două săptămâni, și relațiile dintre noi au continuat să fie reci, chiar după standardele noastre. Păstram o politete înspăimântătoare, atât de dragul tatei, cât și pentru că așa era obiceiul nostru, să dăm din cap și să zâmbim, fără să rostim nimic altceva în afară de fraze de genul: „Dă-mi sarea, te rog“. În schimb eu mă simțeam vinovată și ipocrită, mândră și interesată de fetița care iubea cărțile la fel de mult ca și mine, supărată și jignită de femeia care refuza să-mi împărtășească o părticică din viața ei.

Dar cel mai tare regretam că îi mărturisisem despre scrisori. Bles-temam pe cel care spusese că cea mai bună politică e cinstea și începusem din nou să citesc cu asiduitate rubrica de închirieri din ziare și alimentam războiul rece dintre noi făcând tot posibilul să nu stau pe acasă. Și nici nu-mi era greu: redactam cartea *Nălucile din Mlaștina Romney*, așa că aveam un motiv plauzibil să stau peste program la birou. Cât despre Herbert, el era bucuros să mă aibă în preajmă. Hărnicia mea îi aducea aminte de „zilele bune“ când războiul se terminase în cele din urmă, Anglia își revenea în fire, iar el și domnul Brown alergau de colo-colo să adune manuscrise și să încaseze comenzile.

Așa s-a întâmplat că, în sâmbăta când am fost la bibliotecă și am ieșit cu teancul de copii din ziare sub braț, m-am uitat la ceas și am văzut că era doar unu, nu m-am dus acasă. Tata era cufundat în cercetarea lui despre răpire, dar sigur mă aștepta să citim din nou din *Omul Noroaielor* în seara aceea. Așa că m-am îndreptat spre Notting Hill, atrasă de promisiunea unei tovărășii plăcute, a unei distracții binevenite și poate, a unui prânz.

Lucrurile se precipită

Uitasem că Herbert era plecat în acel sfârșit de săptămână să țină un discurs la Întrunirea Anuală a Asociației Legătorilor de Cărți. Storurile birourilor Billing&Brown era trase și încăperile erau sumbre și

lipsite de viață. Când am pășit pragul și-am fost întâmpinată de o tăcere încremenită, m-a cuprins o dezamăgire colosală.

— Jess! am strigat cu o umbră de speranță. Jessie, unde ești, fetiço? Nu am auzit nici un zdupăit plin de recunoștință, nici un găfâit venind în sus pe scări, de la subsol, doar valuri de tăcere ce se rostogoleau spre mine. Un loc iubit fără ocupanții lui de drept îți creează o senzație de deznădejde totală, iar în clipa aceea aș fi dat orice să mă lupt cu Jess ca să-mi fac loc pe canapea.

— Jessie?

Nici o mișcare, ceea ce însemna că o luase și pe ea la Shrewsbury și că eram într-adevăr singură.

Nu-i nimic, m-am îmbărbătat eu singură, aveam suficient de lucru să-mi umplu toată după-masa. *Nălucile din Mlaștina Romney* mergea la tipar luni și, deși avusesem ocazia să-i acord cea mai amănunțită atenție, se mai găsea întotdeauna câte ceva de făcut la ea. Am ridicat storurile, am aprins veioza de pe birou, străduindu-mă să fac cât mai mult zgomot, și m-am așezat să răsfoiesc manuscrisul. Am mai schimbat câte o virgulă, două, le-am pus apoi la loc, m-am gândit dacă nu cumva „totuși“ ar fi mers mai bine decât „dar“, și, neajungând la nici o concluzie, mi-am însemnat locul ca să revin mai târziu. Și cum nu am reușit să iau nici o decizie fermă la următoarele cinci ezitări stilistice, mi-am dat seama că era o adevărată prostie să mai încerc să mă concentrez pe stomacul gol.

Am citit câte ceva, ici și colo, dar cel mai mult m-au atras fotografiile. E o nostagie puternică în fotografiile alb-negru, absența culorii redând vizual adâncimile tunelului timpului. Articolele aveau multe poze cu castelul din diverse perioade, altele de pe moșie, una foarte veche cu Raymond Blythe și fiicele lui gemene cu ocazia apariției *Omului Noroaielor*. Fotografii cu Percy Blythe, țeapănă și stânenită, la căsătoria unor localnici numiți Harold și Lucy Rogers, Percy Blythe tăind panglica la inaugurarea unui centru comunitar, Percy Blythe oferind un exemplar din *Omul Noroaielor* câștigătorului unui concurs de poezie.

Am răsfoit paginile înapoi, Saffy nu era în nici o poză, și asta mi s-a părut ciudat. Puteam să înțeleg absența lui Juniper, dar unde era Saffy? Am luat un articol care sărbătorea sfârșitul celui de-al Doilea Război

Mondial și care punea în evidență implicarea diverșilor săteni. Și acolo era o poză cu Percy Blythe, de data asta în uniformă de soră de caritate pe ambulanță. M-am uitat la ea, căzând pe gânduri. Poate că lui Saffy nu i-a plăcut să fie fotografiată. Și s-ar fi putut, tot așa, să nu dorească să se implice în viața comunității. Dar, mai degrabă, după cum le văzusem eu pe amândouă, eram convinsă că ea era cea care știa să stea la locul ei. Cu o soră ca Percy, animată de o voință de fier și de un devotament arzător față de bunul renume al familiei sale, ce șansă ar mai fi avut biata Saffy să-și regăsească zâmbetul în ziar?

Am dat de o fotografie nu prea bună, care nu o avantaja deloc. Percy era în prim-plan, fotografia fiind luată de jos, ca să se vadă mai bine castelul din spatele ei. Unghiul era nefavorabil, făcând-o pe Percy să pară fantomatică mai degrabă decât severă, în ciuda zâmbetului care nu-i folosea la nimic.

M-am uitat mai bine. Pe fundal era ceva ce nu băgasem de seamă mai înainte, chiar deasupra părului ridicat al lui Percy. Am scotocit în sertarul lui Herbert până am găsit o lupă, am așezat-o deasupra fotografiei și mi-am strâns pleoapele să văd mai bine. Apoi m-am lăsat uimită pe spate. Era chiar așa cum îmi închipuisem. Pe acoperișul castelului se afla cineva. Așezată pe un pervaz, pe una din culmile acoperișului, o siluetă înveșmântată într-o rochie lungă, albă. Mi-am dat seama pe loc că trebuia să fie Juniper. Biata Juniper, tristă, cu mințile pierdute.

Și cum priveam pata mică albă de la fereastra castelului, m-a năpădit un val de tristețe amestecată cu indignare. Și mânie. Aveam din nou senzația că Thomas Cavill era pricina acestei nenorociri și m-am lăsat încă o dată pradă închipuirilor mele despre acea nefericită noapte de octombrie când îi zdrobise inima lui Juniper și-i distrusese viața. Și mi-e teamă că închipuirea asta era bine consolidată, o depănasem de multe ori până atunci și se derula ca un film cunoscut, cu muzica lui melancolică și tot tacâmul. Eram și eu alături de surori în salonul impecabil aranjat, ascultându-le cum se întrebau ce l-o fi făcând să întârzie atâta, privind cum Juniper e cuprinsă de nebunia care o va consuma de-a binelea, când s-a petrecut ceva ce nu se mai întâmplase până atunci.

Nu-mi dau seama de ce sau cum s-a întâmplat, dar gândul mi-a venit cu o claritate neașteptată și de netăgăduit. Melodia din închipuire s-a oprit brusc și imaginile au dispărut lăsând în urmă un gând simplu: cu

siguranță că era ceva mai mult de-atât în povestea asta. Nu se putea altfel. Căci oamenii nu înnebunesc doar că sunt părăsiți de iubiții lor, nu-i așa? Chiar dacă au antecedente de anxietate sau depresie sau poate de ceea ce doamna Bird voise să spună când pomenise de „episoadele“ lui Juniper.

Am scăpat ziarul *Mercury* din mână și mi-am îndreptat spatele. Tratasem povestea tristă a lui Juniper Blythe prea superficial, căci mama avea dreptate: am prea multă imaginație și-mi plac poveștile tragice. Dar asta nu era ficțiune, era viață de-adevăratelea și trebuia să evaluez situația mult mai critic. Sunt editor, doar, și e treaba mea să caut plauzibilitatea într-o poveste, iar aceasta nu prea avea. Era simplificată peste măsură. Poveștile de dragoste se termină, oamenii se trădează unii pe alții, iubiții se despart. Experiența umană e înțesată de astfel de tragedii personale. E groaznic, dar, cu siguranță, comparate cu tabloul întreg, sunt mai degrabă minore. *Ea înnebunise*. Cuvintele sunau destul de bine, dar realitatea părea destul de subțire, ca din romanele foileton. Și eu fusesem părăsită recent și nu înnebunisem. Nici pe departe.

Inima începuse să-mi bată cu putere și mi-am apucat geanta, îndesând dosarul cu copiile din ziar, mi-am strâns farfuria și tacâmurile murdare și le-am dus în bucătărie. Trebuia să-l găsesc pe Thomas Cavill. De ce nu mă gândisem mai demult? Mama nu avea să-mi spună nimic, Juniper nu era în stare, așa că el era cheia, răspunsul la toate aceste lucruri îi stătea la îndemână și trebuia să aflu mai multe despre el.

Am stins veioza, am lăsat storurile și am încuiat ușa după mine. Cum sunt învățată doar cu cărțile și mai puțin cu oamenii, nu mi-a dat prin cap să fac altfel, așa că m-am îndreptat în pas vioi înapoi către bibliotecă.

Domnișoara Yeats a fost încântată să mă vadă.

— V-ați întors așa de repede? a exclamat ea cu entuziasmul pe care l-ai aștepta de la un prieten demult pierdut. Dar sunteți udă leoarcă, să nu-mi spuneți că s-a întors vremea pe dos din nou!

Nici măcar nu băgasem de seamă.

— Nu am umbrelă.

— N-are nimic, o să vă uscați repede. Mă bucur că ați venit.

A adunat un teanc de hârtii de pe birou și mi le-a întins cu atâta solemnitate de parcă mi-ar fi oferit Sfântul Graal.

— Știi că ați spus că nu aveți timp, dar am făcut și eu o mică investigație... Institutul Agricol Pembroke... Știți, moștenirea lăsată de Raymond Blythe, a întărit ea, dându-și poate seama că habar n-aveam despre ce vorbea.

— Aaa! Mi-am adus aminte. Grozav, vă mulțumesc!

Dimineața părea îngrozitor de îndepărtată.

— Am printat tot ce am găsit, chiar aveam de gând să vă sun la birou ca să vă spun, dar uite c-ați venit singură!

I-am mulțumit din nou și mi-am aruncat ochii peste pagini, citind pe deasupra despre istoria Institutului, prefăcându-mă interesată de toate aceste detalii, înainte de a le vâri în geantă.

— De-abia aștept să le citesc ca lumea, am spus eu, numai că am altceva de făcut mai întâi.

Și i-am explicat că voiam să aflu ceva despre un bărbat.

— Îl cheamă Thomas Cavill, a fost soldat în cel de-al Doilea Război Mondial și înainte de asta a fost profesor. A trăit și a lucrat în Elephant and Castle.

— E ceva anume ce doriți să aflați?

De ce nu a mai apărut la cină la castelul Milderhurst în octombrie 1945, de ce Juniper Blythe a fost cuprinsă de o nebulă din care nu și-a mai revenit niciodată, de ce mama refuza să îmi povestească despre acest episod din viața ei.

— Nu neapărat, orice se poate găsi.

Domnișoara Yeats era o adevărată vrăjitoare. În timp ce eu mă căzneau de una singură cu mașina de microfilme, blestemând cadranul care nu voia nici în ruptul capului să deruleze filmul puțin câte puțin, sărind în schimb peste săptămâni întregi la fiecare mișcare, ea se mișca de colo-colo prin bibliotecă strângând tot felul de hârtii. Când ne-am adunat din nou, după o jumătate de oră, pe lângă o durere cumplită de cap, eu am produs doar un amărât de jurnal de știri, în timp ce ea alcătuisese un dosar mic, dar consistent, cu informații.

Nu era mare lucru, cu siguranță nici pe departe cât adunasem din presa locală despre familia Blythe și castelul lor, dar era un început. Găsise un anunț de naștere în *Gazeta de Bermondsey* din 1916, în care

scria „CAVILL - 22 febr, în str. Henshaw, soția lui Thomas Cavill a născut un fiu, Thomas“, un articol foarte entuziast în *Steaua de Southwark* din 1937, intitulat „Profesor local câștigă Premiul de Poezie“ și un altul din 1939 cu un titlu la fel de explicit, „Profesor local se alătură eforturilor de război“. Cel de-al doilea articol avea și o mică fotografie sub care scria „Dl. Thomas Cavill“, dar era atât de ștearsă, încât nu mi-am putut da seama decât că era un tânăr cu cap, umeri și o uniformă britanică. Părea destul de puțină informație publică despre viața unui om și am fost foarte dezamăgită că nu am mai găsit nimic despre el după 1939.

– Asta e, am declarat eu, încercând să par mai degrabă resemnată decât nerecunoscătoare.

– Nu-i chiar așa, a spus domnișoara Yeats, întinzându-mi un alt teanc de hârtii.

Erau anunțuri, din martie 1981, toate din ziarele *The Times*, *Guardian* și *Daily Telegraph*, cu același conținut:

Thomas Cavill, care a locuit cândva în Elephant and Castle, este rugat să îi telefoneze urgent lui Theo la numărul: (01) 394 7521.

– Ia te uită!

– Da, a încuviințat și domnișoara Yeats, destul de curios, nu credeți? Ce-o fi însemnând?

Am scuturat din cap, habar nu aveam.

– Un singur lucru știm sigur: Theo ăsta, oricine ar fi fost, era destul de nerăbdător să ia legătura cu Thomas.

– Aș putea să vă întreb, draga mea - dar nu aș vrea să fiu deloc indiscretă -, asta are ceva de-a face cu proiectul dumneavoastră?

Am aruncat încă o privire la anunțurile din ziare și mi-am dat părul după ureche.

– S-ar putea.

– Pentru că, dacă vă interesează activitatea lui pe front, Muzeul Imperial de Război are o arhivă excelentă. Sau mai există Oficiul General al Stării Civile pentru nașteri, decese și căsătorii. Cred că, dacă aș avea puțin timp, aș putea... Ah, vai de mine... a exclamat ea, roșindu-se în timp ce se uita la ceas. Ce păcat! E ora închiderii. Și tocmai când începusem să descoperim câte ceva. Credeți că vă mai pot ajuta cu ceva până nu ne încuie aici?

– Cred că da, am spus eu, ar fi ceva. Aș putea da un telefon de aici, de la dumneavoastră?

Erau unsprezece ani de când fuseseră publicate anunțurile acelea și nu știu ța ce mă așteptam, știu doar ce speram: că cineva numit Theo va răspunde la telefon și îmi va vorbi despre ce i s-a întâmplat lui Thomas Cavill în ultimii cincizeci de ani. Nu cred că mai este nevoie să vă spun că nu a fost așa. La prima mea încercare s-a soldat cu un ton insistent și strident, semn că telefonul era deranjat. Am fost atât de dezamăgită că nu m-am putut stăpâni să nu lovesc podeaua cu piciorul, ca un copil răsfățat din epoca victoriană. Domnișoara Yeats a fost suficient de delicată să nu bage de seamă gestul și să-mi amintească cu blândețe să introduc și noul cod de zonă 071 numărul care intrase recent în vigoare, apoi, în timp ce formam s-a apropiat mai tare de mine. Sub o observație atât de atentă, m-am fâstăcit și am mai încercat a doua oară, și-n cele din urmă... am avut succes.

Am atins iute receptorul cu degetul, ca să-i arăt că numărul funcționează și că a început să sune și am bătut-o ușor pe umăr emoționată, când a răspuns cineva. Era o doamnă amabilă care, întrebată despre Theo, mi-a răspuns că anul trecut cumpăraseră casa de la un domn în vârstă care avea acest nume.

– Theodore Cavill, a întrebat ea, pe dânsul îl căutați, nu-i așa?

Nu-mi venea să cred. Theodore *Cavill*. O rudă, prin urmare!

– Da, pe dânsul!

Domnișoara Yeats și-a plesnit palmele chiar sub nasul meu.

– S-a mutat la un azil din Putney, a continuat doamna de la telefon. Pe malul fluviului. Era foarte bucuros să o facă, din câte îmi aduc aminte. Spunea că a fost profesor la o școală de prin preajmă.

M-am dus să-l văd. Chiar în seara aceea.

În Putney erau cinci azile, dar doar unul dintre ele se afla pe malul Tamisei, așa că l-am găsit ușor. Ploaia trecuse și era cald și senin. M-am pomenit în fața clădirii ca într-un vis, comparând adresa scrisă pe cărămida zidului cu cea din carnetul meu.

De îndată ce am pus piciorul în hol, am fost întâmpinată de asistentă de serviciu, o tânără cu o tunsoare băiețească și un zâmbet strâmb. I-am spus pe cine căutam și zâmbetul i s-a prefăcut în rânjel.

– Vai, ce minunat! E unul dintre cei mai draguți pacienți, Theo, dragul de el.

Atunci m-a cuprins îndoiala și am zâmbit și eu, un pic nesigură. La început mi se păruse că era o idee bună, dar acum, în lumina puternică, fluorescentă din coridorul de care ne apropiam, nu mai eram la fel de sigură. Cineva care era gata să se bage pe gâtul unui bătrân, fără știrea lui, nu putea fi bine-venit. Mai ales dacă străinul infam plănuia să-și bage nasul în istoria familiei sale. Mă bătea gândul să renunț, dar asistentă era atât de interesată de vizita mea, încât mă traversase deja holul cu o eficiență amețitoare.

– Se simt tare singuri când li se apropie sfârșitul, mai ales dacă nu au fost căsătoriți niciodată. Să n-aibă nici copii, nici nepoți la care să se gândească!

Am încuviințat din cap, am zâmbit și am urmat-o îndeaproape pe coridorul lat și alb. O ușă după alta, cu vase de flori atârdate pe pereții dintre ele. Flori violete, aproape ofilite, își scoteau capul peste margini și mă întrebam într-o doară cine le-o fi schimbând. N-am întrebat totuși cu voce tare, am continuat să merg mai departe pe coridor, până când am ajuns la capăt. Prin geamul ei am văzut în partea cealaltă o grădină îngrijită. Sora a deschis ușa și mi-a făcut semn din cap să o iau înainte, iar ea m-a urmat îndeaproape.

– Theo, a strigat ea mai tare decât ar fi fost normal, deși nu-mi dădeam seama cui i se adresa. A venit cineva să te vadă. Scuzați-mă, a spus ea, întorcându-se spre mine, nu am reținut cum vă numiți.

– Edie. Edie Burchill.

– A venit Edie Burchill să te vadă, Theo.

Abia atunci am văzut o băncuță de metal dincolo de un gard viu jos și un bătrân care stătea în picioare. Felul cum stătea gârbovit, ținându-se cu mâna de spătarul băncii, faptul că stătea jos când apărusem noi, dar se căznise să se ridice în picioare când intrasem, o rămășiță a bunelor maniere pe care le avusese toată viață. A clipit, privind prin ochelarii cu lentile groase.

– Bună ziua, haideti, veniți încoace!

– Vă las, atunci! Sunt înăuntru, strigați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

A ridicat capul și-a pornit-o cu brațele încrucișate, în pas vioi pe poteca de cărămidă. Ușa s-a închis în urma ei și eu am rămas singură cu Theo în grădină.

Era mărunțel, să fi tot avut un metru și jumătate, cu trupul dolofan pe care l-ai fi putut desena, dacă aveai chef, ca pe o vânătă peste care ai fi tras o curea în punctul cel mai lat.

– Stăteam aici și mă uitam la fluviu, a spus el, făcând un gest cu capul său acoperit cu smocuri de păr. Nu se oprește niciodată, știți?

Mi-a plăcut vocea lui. Ceva din timbrul său cald îmi aducea aminte de un moment când eram foarte mică și stăteam turcește pe un covor prăfuit și, deasupra mea, cineva cu chipul greu de deslușit îmi rostea vorbe de încurajare, și m-am pierdut cu firea. Mi-am dat brusc seama că nu aveam nici cea mai vagă idee cum să încep să vorbesc cu domnul acesta bătrân, că făcusem o greșală enormă că venisem acolo și că ar fi trebuit să plec imediat. Eram pe punctul de a deschide gura să-i spun asta, când a vorbit el:

– Mi-e teamă că nu știu de unde să vă iau. Vă rog să mă iertați, dar memoria mea...

– Aveți dreptate. Nu ne cunoaștem.

– Da?

A rămas pe gânduri, iar buzele i se mișcau ușor, rumegându-și gândurile.

– Așa? Oricum, n-are nimic. Dacă tot ați venit... eu n-am prea mulți vizitatori... Îmi pare îngrozitor de rău, dar am uitat deja cum vă cheamă. Știu că Jane mi-a spus, dar...

Fugi, mă îndemna rațiunea.

– Mă cheamă Edie, m-am auzit rostind. Am venit după anunțuri.

– După ce...? a întrebat ducându-și mâna pâlnie la ureche de parcă n-ar fi auzit bine. Anunțuri, ați zis? Îmi pare rău, dar cred că m-ați confundat cu altcineva.

Am băgat mâna în geantă și am scos copia anunțului din *The Times*.

– Despre Thomas Cavill, am spus eu, ridicându-l ca să-l poată vedea.

Nu s-a uitat la hârtie. L-am luat prin surprindere și chipul i s-a transformat pe de-a-ntregul, nedumerirea lăsând loc încântării.

– De când vă aștept! a exclamat bucuros. Haideți, veniți aici, stați jos. Sunteți de la poliție? Sau de la poliția militară?

De la poliție? Era rândul meu să fiu nedumerită. Am clătinat din cap. Începuse să se agite, plesnindu-și palmele și vorbind foarte iute:

– Eram sigur că, dacă am zile, cineva, cândva, va arăta un pic de interes pentru fratele meu. Pofțiți aici! m-a invitat, făcându-mi nerăbdător cu mâna. Stați jos, vă rog. Ia spuneți-mi, ce este? Ce ați descoperit?

Eram de-a dreptul buimăcită. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce voia să spună. M-am apropiat de el și i-am spus încet:

– Domnule Cavill, cred că e o neînțelegere. Nu am descoperit nimic și nici nu lucrez la poliție. Și nici în armată. Am venit pentru că încerc să îl găsesc pe fratele dumneavoastră – să-l găsesc pe Thomas – și m-am gândit că m-ați putea ajuta.

Și-a înclinat capul într-o parte.

– Credeți că eu aș putea să... să vă ajut *pe dumneavoastră*?

Culoarea din obraji i-a dispărut de tot când a înțeles. S-a sprijinit de marginea băncii și a clătinat din cap cu o amărăciune demnă care m-a durut de-a binelea, deși nu-i înțelegeam pricina.

– Aha, a spus el zâmbind ușor. Așa deci.

Îl tulburasem și, deși nu îmi dădeam seama cum și de ce ar fi putut poliția avea de-a face cu Thomas Cavill, simțeam că trebuia să spun ceva care să explice prezența mea acolo.

– Fratele dumneavoastră a fost profesorul mamei, înainte de război. Tocmai vorbeam zilele trecute și îmi povestea cât de mult a ajutat-o și cât de rău îi pare că a pierdut legătura cu dânsul, am spus eu, înghițind în sec, uimită și tulburată deopotrivă, cât de ușor am putut să scot o astfel de minciună. Se întreba ce s-o fi ales de dânsul, dacă a mai continuat să predea și după război, dacă s-a căsătorit.

Și-n timp ce vorbeam, își îndreptase atenția din nou asupra fluviului și, din privirea lui pierdută, mi-am dat seama că nu mai vedea nimic. Nimic, oricum, din ce ne înconjură, nici oamenii ce se plimbau pe pod, nici bărcuțele ce treceau clătinându-se pe lângă malul îndepărtat, ori bacul plin de turiști cu aparatele de fotografiat ridicate.

– Îmi este teamă că am să vă dezamăgesc, a spus el în cele din urmă. Nu am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu Tom.

Theo s-a așezat, proptindu-și spatele de barele de fier, și a continuat.

– Fratele meu a dispărut în 1941. În toiul războiului. Ne-am pomenit că bate cineva la ușa mamei și-n prag era polițistul străzii. Era un polițist rezervist folosit în timpul războiului – prieten cu tata când trăia, luptase cu el în Războiul cel Mare. Ah, a dat el din mână ca și cum ar fi alungat o muscă, ce stânjenit era bietul de el! Ce cumplit trebuie să-i fi fost să-i dea așa o veste!

– Ce veste?

– Tom nu se prezentase la datorie și polițistul venise să-l ridice, a urmat Theo oftând. Biata mama! Ce putea face? I-a spus adevărul: că Tom nu era acolo și că nu avea nici o idee unde locuia, căci stătea singur de când fusese rănit. Nu se mai putuse integra la loc în familie după Dunkirk.

– A fost evacuat?

– Era cât pe-acți să nu mai scape, a spus el dând din cap. A stat săptămâni întregi în spital după aia, piciorul i s-a vindecat bine, dar surorile mele spuneau că a ieșit alt om de-acolo. Râdea ori de câte ori era cazul, dar făcea o pauză înainte, de parcă ar fi citit dintr-o carte.

S-a auzit un copil plângând în preajmă și Theo și-a îndreptat atenția spre poteca de pe malul fluviului, zâmbind ușor.

– I-a căzut înghetata, a spus el. Nu trece nici o sâmbătă în Putney fără să-i cadă vreunui copil înghetata pe jos, pe poteca aia.

Am așteptat să povestească mai departe, și când am văzut că s-a oprit, l-am îmbiat cât mai blând cu putință:

– Și ce s-a întâmplat atunci? Ce-a făcut mama dumneavoastră?

El privea încă spre potecă, lovind ușor spătarul băncii cu degetele, apoi a rostit, calm:

– Tom lipsea în toiul războiului, fără să fi primit vreo permisie. Polițistul n-avea încotro. Totuși, era un om bun și, din respect pentru tata, a fost îngăduitor: i-a dat mamei douăzeci și patru de ore să-l găsească și să-l facă să se prezinte la datorie înainte de a-l raporta oficial.

– Dar ea nu l-a găsit, nu-i așa?

– Caută acul în carul cu fân, a spus el, clătînând din cap. Mama și surorile mele erau distruse. L-au căutat peste tot, dar... a urmat ridicând din umeri. Iar eu n-am putut să le ajut cu nimic. Și n-o să-mi pot ierta asta niciodată. Eram plecat în nord, cu regimentul meu. Am aflat doar când am primit scrisoarea de la mama. Dar atunci era prea târziu. Tom era pe lista dezertorilor.

– Îmi pare rău.

– Și tot acolo e și acum.

I-am prins privirea și am fost îngrozită să văd că avea ochii plini de lacrimi. Și-a îndreptat ochelarii cu lentile groase, așezându-le brațele mai bine peste urechi.

– Și de-atunci n-am încetat să-l caut, căci auzisem că unii apar și după zeci de ani. Se prezintă la corpul de gardă cu coada între picioare și măcinați de un șir de decizii proaste. Se lasă la bunul-plac al ofițerului de serviciu, a urmat el, ridicând o mână și lăsând-o să-i cadă la loc pe genunchi. Eu verific mereu pentru că sunt disperat. Știu prea bine în sinea mea că Tom nu va apărea la nici un corp de gardă.

M-a privit în ochi, împărțându-mi îngrijorarea.

– Dezonorantă eliberare!

Din spatele nostru s-au auzit glasuri și, uitându-mă peste umăr, am văzut un tânăr care ajuta o bătrână să iasă în grădină. Femeia râdea de ceva ce spusese el și au pornit încet mai departe să se uite la trandafiri.

Theo, care îi văzuse și el, a spus cu voce mai încetă:

– Tom era un om de onoare.

Făcea un adevărat efort la fiecare vorbă și, pe când își strângea buzele ca să-și stăpânească emoția, mi-am dat seama cât de mult avea nevoie ca eu să cred cât de bun a fost fratele lui.

– El n-ar fi fost niciodată în stare să facă ce au spus ei, să dea bir cu fugiții. Niciodată! Așa le-am și spus celor de la poliția militară. Dar nimeni n-a vrut să creadă. I-au frânt inima mamei, care a suferit de rușine, de grijă, frământându-se și întrebându-se ce s-a întâmplat de fapt cu el. Dacă era pe undeva, rătăcit și singur. Dacă pățise ceva, uitase cine era și unde stătea.

A izbucnit în plâns, frecându-și fruntea plecată de parcă s-ar fi rușinat, și mi-am dat seama că erau gânduri sfâșietoare pentru care se învinovățise de multe ori.

– Oricum, ea nu și-a mai revenit. Era copilul ei preferat, deși n-ar fi recunoscut niciodată. Și nici n-avea de ce: toată lumea îl iubea pe Tom.

S-a lăsat tăcerea și mă uitam la două ciori care străbăteau cerul. Cei doi care admirau trandafirii se apropiaseră și am așteptat să ajungă până la malul fluviului, după care m-am întors spre Theo și i-am spus:

– De ce n-a crezut polițistul? De ce erau atât de convinși că Tom dezertase?

— A fost și scrisoarea aceea, a spus el și un mușchi i s-a zbătut pe obraz. A sosit pe la începutul anului 1942, la câteva luni după ce Tom dispăruse. Era bătută la mașină și foarte scurtă. Spunea doar că a cunoscut pe cineva și a fugit să se însoare. Că se ascundea acum și că le va da de știre mai târziu. De îndată ce poliția a văzut asta, n-a mai vrut să știe de Tom și nici de noi. Războiul era în toi, ce, noi nu știam? N-aveau ei timp să caute un tip care și-a trădat patria.

Rana era la fel de dureroasă chiar și după cincizeci de ani. Îmi puteam imagina cum fusese atunci. Să-ți dispară cineva drag și să nu poți convinge pe nimeni să te ajute să-l cauți. Și totuși, în satul Milderhurst mi se spusese că Thomas Cavill nu își făcuse apariția la castel pentru că fugise cu o altă femeie. Oare doar mândria de familie îl făcea pe Theo să creadă că asta era o minciună?

— Și nu ați crezut ce scria în scrisoare?

— Nici o clipă, a răspuns el tăios. E adevărat că întâlnise o fată de care se îndrăgostise. Asta mi-a spus-o chiar el. Îmi scria scrisori întregi despre ea: cât de frumoasă era, cum făcea totul să pară bine în jurul ei, cum o să se însoare cu ea. Dar nu avea deloc de gând să fugă cu ea. Voia să o prezinte familiei.

— Nu ați cunoscut-o?

— Nici unul dintre noi n-a văzut-o, a spus el, clătînând din cap. Era ceva cu familia ei... Trebuia ținut secret până le-ar fi spus lor. Mi se pare că ai ei erau de neam mare.

Inima a început să-mi bată cu putere, căci povestrea lui Theo coincidea cu a mea.

— Vă aduceți aminte numele fetei?

— Nu mi l-a spus niciodată. Voia neapărat să îi cunoască familia mai întâi. Nu puteți să vă închipuiți cât m-a obsedat în toți acești ani! Dacă aș fi știut cine era, aș fi avut un punct de pornire în căutarea mea. Și dacă a dispărut și ea? Dacă au fost amândoi victima vreunui accident? Dacă familia ei știa ceva ce ne-ar fi putut fi de folos?

Mi-a stat pe limbă să-i spun despre Juniper, dar m-am răzgândit în cele din urmă. Nu vedeam de ce i-aș fi dat speranțe atâta timp cât nici familia Blythe nu știa nimic de Thomas Cavill, căci și ei erau la fel de convinși ca și poliția că fugise cu o altă femeie.

— Și cine credeți că ar fi putut trimite scrisoarea aceea, dacă nu Tom? Și de ce? De ce ar fi făcut altcineva asta?

— Nu știu, dar să vă spun ceva. Tom nu s-a însurat cu nimeni. Am verificat la Starea Civilă. Am verificat și în registrul de decese, și-o fac mereu. Cam în fiecare an, să fiu sigur. Și nu apare nimic. Nici urmă de el din 1941. Parcă ar fi dispărut în neant.

— Dar oamenii nu pot dispărea așa, dintr-odată!

— Nu, a spus el cu un zâmbet ostentiv. Nu dispar așa. Și mi-am petrecut toată viața căutându-l. Am angajat și un detectiv cu zeci de ani în urmă. Bani azvârliți. Mii de lire doar ca să-mi spună un dobitoc că Londra în timpul războiului era cel mai bun loc unde să se ascundă un om care dorea să-și piardă urma. Nimănui nu-i pasă că Tom nu dorea să dispară, a oftat el din greu.

— Și anunțul acesta? am întrebat eu arătând către hârtia ce se afla încă între noi.

— L-am dat când starea fratelui nostru mai mic, Joey, s-a înrăutățit. Mi-am închipuit că merita să încerc, poate că mă înșelasem în tot timpul acela și Tom se afla pe cine știe unde, așteptând un motiv să se întoarcă acasă. Joey era cam prostuț, bietul de el, dar îl adora pe Tom. Ce n-ar fi dat să îl mai vadă o dată!

— Și n-ați aflat nimic, totuși?

— Nimic, ne-au sunat doar câțiva tipi care au făcut glume la telefon.

Soarele coborâse pe cer și amurgul se furișa limpede și trandafiriu. O adiere mi-a atins brațele și mi-am dat seama că ne aflam din nou singuri în grădină. M-am gândit că Theo era un bătrân care ar fi trebuit să se afle înăuntru dinaintea unei farfurii cu o friptură de vită, în loc să se lase chinuit de amintiri neplăcute.

— Nu vreți să mergem înăuntru?

A încuviințat din cap și a încercat să schițeze un zâmbet, dar când ne-am ridicat mi-am dat seama că îl lăsau puterile.

— Să știi că nu sunt prost, Edie, mi-a spus el când am ajuns la ușă.

Am deschis-o, dar el a insistat să o țină, lăsându-mă pe mine să trec mai întâi.

— Știi că n-o să-l mai văd niciodată. Anunțurile, verificarea evidențelor la starea civilă, dosarul cu fotografia de familie și alte mărunțișuri

pe care le păstrez ca să i le arăt, în caz că... știi, fac toate astea din obișnuință, pentru că mă ajută să umplu golul.

Îmi dădeam perfect seama ce trebuia să simtă.

Din sala de mese se auzea zgomot: scaune trase, tacâmuri zornăite, frânturi de conversație prietenoasă. S-a oprit în mijlocul coridorului. O floare veștejită i se vedea deasupra capului, tubul de neon zumzăia în tavan și atunci am văzut ceea ce nu zărisem afară. Obrajii îi străluceau de lacrimi demult vărsate.

— Îți mulțumesc, a spus încetișor. Nu știu ce te-a făcut să vii chiar astăzi, Edie, dar mă bucur că ai venit. Am fost abătut toată ziua – se-n-tâmplă multora – și mi-a prins bine să vorbesc despre el. Doar eu am mai rămas: frații și surorile mele sunt aici, a urmat el, apăsându-și mâna pe inimă. Mi-e dor de toți, dar nu pot descrie în cuvinte lipsa lui Tom. Vinovăția – a urmat el, cu buza de jos tremurând și străduindu-se să își recapete cumpătul – de a ști că l-am trădat. Că i s-a putut întâmpla ceva groaznic și că nu știe nimeni, lumea, istoria îl socotește un trădător pentru că eu nu am putut să le dovedesc contrariul.

Mi-aș fi dorit din suflet să pot îndrepta ceva pentru el.

— Îmi pare rău că nu v-am putut aduce vești despre Tom.

A clătinat din cap și a zâmbit vag.

— Nu-i nimic. Sperața e una, așteptarea e altceva! Nu sunt prost. În sufletul meu știu că o să mă duc pe lumea ailaltă fără să-mi găsesc liniștea.

— Tare aș dori să pot face ceva pentru dumneavoastră!

— Mai vino pe-aici să mă vezi din când în când. Ar fi minunat. Am să-ți mai povestesc despre Tom. O să-ți vorbesc și despre zile mai bune data viitoare, îți promit.

1

Parcul castelului Milderhurst

14 septembrie 1939

Era război și el avea o sarcină de îndeplinit, dar soarele rotund ardea cu putere pe cer, apa strălucea argintie, ramurile copacilor se

întindeau încinse deasupra lui. Ei, bine! Tom și-a închipuit că nu ar comite o crimă îngrozitoare dacă s-ar opri pentru o clipă să facă iute o baie. Bazinul rotund era frumos, bordat cu pietre pe dinafară și cu un leagăn de lemn agățat de o ramură uriașă. Nu și-a putut stăpâni râsul când își azvârlise geanta pe jos. Ce descoperire! Și-a desprins ceasul de la mână și l-a pus cu grijă pe geanta de piele netedă – mândria și bucuria lui – pe care o cumpăraseră cu un an în urmă, și-a scos pantofii și a început să-și desfacă nasturii de la cămașă.

Când înotase ultima dată? Cu siguranță nu în vara aceea. Niște prieteni împrumutaseră o mașină și o porniseră spre mare, să petreacă o săptămână în Devon, în cel mai călduros august din câte își aminteau, și era hotărât să meargă și el, dar Joey tocmai căzuse și au început coșmarurile, iar bietul copil nu voia să se culce dacă nu stătea Tom cu el să-i înșire povești despre Tărâmul Celălalt. După aceea se întindea în propriul lui pat îngust, iar căldura se întetea prin colțurile încăperii în timp ce el se gândea la mare, dar nu-i păruse rău. Nu putea să-i refuze nimic lui Joey – biet copil, cu trupul lui de om mare care se fleșcăia și cu râsul lui de copil, răsunetul ascuțit al aceluși râs îl străpungea dureros pe Tom, gândindu-se la copilul care fusese Joey și la bărbatul care ar fi trebuit să devină.

Și-a dat jos cămașa, și-a desfăcut cureaua, alungându-și gândurile triste, și-a scos și pantalonii mai apoi. O pasăre mare, neagră a croncânit deasupra lui și Tom s-a oprit o clipă, ridicându-și capul să se uite la cerul albastru și limpede. Soarele strălucea tare, iar el a strâns ochii, urmărind pasărea care plutea grațios spre pădurea îndepărtată. Aerul era îmbalsămat cu o mireasmă dulce, pe care nu o recunoștea, dar care îi plăcea. Flori, păsări, susurul îndepărtat al apei pe pietre, mirosuri câmpenești și sunete desprinse parcă din romanele lui Hardy, iar Tom era fericit să știe că sunt reale și că se afla chiar printre ele. Că aceasta era viața adevărată și că el o trăia din plin. Și-a pus palma pe piept, cu degetele răsfirate, soarele îi înfierbânta pielea, totul i se așternea dinaintea, și era atât de bine să fii tânăr și puternic, să te afli aici, acum. Nu era prea credincios, dar în momentul acela îl străbătu un fior religios.

Tom a privit peste umăr, într-o doară, fără să se aștepte la ceva anume. Nu-i stătea în fire să încalce regulile, era profesor doar, trebuia să fie un exemplu pentru elevii săi și se străduia să fie la înălțimea

așteptărilor. Dar în ziua aceea, vremea minunată, războiul abia izbucnit, mireasma nedefinită ce plutea în aer îi dădeau curaj. La urma urmei, era tânăr și unui bărbat de vârsta lui nu-i trebuia mult pentru a se simți pătruns de sentimentul minunat că era liber și că pământul, cu toate plăcerile lui, erau ale sale și că trebuia să se bucure de ele când putea, că regulile posesiunii și preîntâmpinării, deși bine intenționate, erau dictate teoretice existente doar în cărți, în rubrici și în conversațiile avocaților agitați, cu bărbi albe de la Lincoln's Inn Fields¹.

Poiana era înconjurată de copaci, în apropiere se afla un chioșc cu garderobe pustii și o scară de piatră ducea undeva în sus. Peste toate acestea se revărsau lumina soarelui și cântecul păsărilor. Trăgând tare aer în piept, cu mulțumire, Tom și-a luat inima în dinți. Soarele încinsese lemnul trambulinei în așa fel încât îi ardea tălpile când a pășit pe ea. A rămas pe loc o clipă, parcă bucurându-se de durere, simțind cum i se încing umerii și i se întinde pielea, până când nu a mai putut răbda și a pornit cu un zâmbet larg, azvârlindu-se pe trambulină, cu brațele întinse la spate, luându-și avânt, desplicând apa ca o săgeată. Răceala ei l-a fulgerat și a inspirat adânc când a revenit la suprafață, cu plămâni la fel de bucuroși de aer ca ai unui prunc la prima răsufare.

A înotat câteva minute, s-a scufundat adânc, ieșind din nou la suprafață, plutind apoi pe spate cu mâinile și picioarele depărtate de trup ca o stea. Așa trebuie să fie perfecțiunea, se gândea. Acea clipă descrisă de Wordsworth, Coleridge și Shelley: sublimul. Dacă ar fi trebuit să moară în clipa aceea, ar fi murit fericit. Nu că s-ar fi grăbit să moară, cel puțin nu în următorii șaptezeci de ani! Tom a făcut iute un calcul: asta ar fi însemnat 2009, ar fi fost suficient! Un bătrân viețuind pe lună. A râs, a înotat leneș pe spate o vreme, apoi s-a lăsat să plutească din nou, cu ochii închiși ca să i se încălzească pleoapele. Prin ele vedea lumea portocalie, împânzită de stele lucitoare, și întrezărea viitorul strălucitor care-l aștepta.

Curând avea să îmbrace uniforma, îl aștepta războiul și Thomas Cavill nu mai avea răbdare. Nu era naiv, propriul său tată își pierduse un picior și o bună parte a minții în Franța și nu-și făcea nici o iluzie

---

¹ Zonă a Londrei unde se găsesc Curtea Supremă de Justiție și birouri de avocați.

despre eroism și glorie, știa că războiul era o chestiune serioasă și periculoasă. Și nici nu era dintr-aceia care încercau să iasă din starea lor actuală, dimpotrivă: după cum se gândea el, războiul îi oferea ocazia nimerită de a deveni mai bun, ca om și ca profesor.

De când își dăduse seama că va deveni, într-o bună zi, adult, dorise să fie profesor, visase să muncească în vechiul său cartier din Londra. Tom era convins că ar fi putut să deschidă ochii și mințile unor copii, așa cum fusese și el cândva, spre lumea de dincolo de cărămizile mohorâte și frânghiile pline de rufe pe care le vedeau zilnic. Țelul acesta îl animase cât timp învățase la școala normală și în primii ani de practică, până când, datorită unor vorbe meșteșugite și norocului, ajunsese exact unde își dorise.

De îndată ce fusese clar că începea războiul, Tom știuse că se va înrola. Era într-adevăr nevoie de profesori acasă, dar ce fel de exemplu ar fi dat? Iar acest raționament avea și un motiv egoist. John Keats spusese că nimic nu devine real până nu este trăit și Tom știa că este adevărat. Mai mult, știa că asta era ceea ce-i lipsea. Cunoașterea nu era de ajuns, iar când vorbea despre istorie, sacrificiu și patriotism, când le citea elevilor lui strigătul de luptă al lui Henric V, Tom se izbea de limitele înguste ale experienței sale. Era convins că războiul îi va da acea înțelegere profundă de care avea atâta nevoie și, de aceea, imediat ce se va sigura că evacuății lui sunt bine aranjați în familiile-gază, se va întoarce la Londra și se va înrola în Batalionul 1 al regimentului East Surrey și, cu puțin noroc, în octombrie va ajunge în Franța.

Și-a răsucit ușor degetele pe suprafața caldă a apei și a oftat atât de tare, că s-a scufundat un pic mai mult. Poate gândul că peste o săptămână va fi în uniformă îl făcea să simtă ziua de azi mai intens, mai reală decât pe oricare alta. Căci simțea cu adevărat că acționează o forță ireală. Nu era doar căldura, adierea blândă sau mireasma pe care nu o putea desluși, ci un amestec ciudat de stări, împrejurări și atmosferă, și, deși abia aștepta să se înroleze și să-și înceapă treaba, deși picioarele îi zvâcneau uneori noaptea de nerăbdare, în clipa aceea ar fi dorit ca timpul să se scurgă mai încet, să rămână acolo, plutind așa, pe vecie...

— Cum e apa?

A tresărit la auzul vocii ei. Singurătatea absolută, sfărâmată asemenea unei coji de ou de aur.

Mai târziu, ori de câte ori revedea în gând prima lor întâlnire, cel mai limpede îi veneau în minte ochii ei. Și cum se mișca – să fim cinstiți: cum îi atârna pe umeri părul lung și răvășit, unduirea sânilor ei mici, forma picioarelor... O, Doamne, ce picioare! Și, mai presus de toate acestea, lumina din ochii ei, ochi de pisică. Ochi care știau și gândeau lucruri neîngăduite. Și în lungile zile și nopți care urmau să vină, când au mers, în fine, până la capăt, ochii ei erau tot ce vedea când își închi-dea propriii lui ochi.

Stătea pe leagăn, cu picioarele goale sprijinite pe pământ, uitându-se la el. O fată, o femeie? Nu și-a dat seama, cel puțin la început, îmbrăcată cu o rochie simplă, albă, de plajă și se uita la el cum plutește în bazin. I-au venit în minte nenumărate exemple ale unor întâlniri întâmplătoare, dar înfățișarea ei l-a făcut să-și piardă graiul și n-a putut rosti decât:

– Caldă. Perfectă. Albastră.

Avea ochii albaștri, migdalați, cam depărtați, și i se măriră și mai tare când auzi cele trei cuvinte. Se întreba, fără îndoială, cine era prostănacul care se scălda nepoftit în bazinele ei de înot.

El a dat stângaci din mâini, așteptând să îl întrebe cine era, cu ce se ocupa, cine îi dăduse voie să înoate acolo, dar nu l-a întrebat nimic din toate acestea, și-a făcut doar vânt domol, iar leagănul s-a balansat făcând un arc de cerc peste marginea bazinei și înapoi. Dornic să-i arate că poate rosti mai mult de trei vorbe, s-a pornit să vorbească, chiar și fără să fi fost întrebat:

– Sunt Thomas, Thomas Cavill. Vă rog să mă scuzați că am intrat în bazinele dumneavoastră așa, dar era atât de cald! Nu m-am putut stăpâni.

I-a zâmbit larg, în timp ce ea își sprijinea capul de frânghia leagănului și începuse să se întrebe dacă nu cumva era și ea străină pe-acolo, ca și el. Ceva din privirea ei, o trăsătură distinctă ce îl făcea să creadă că nu se potrivea câtuși de puțin cu locul în care o găsisse. Așa că se întreba unde s-ar potrivi mai bine, dar s-a lăsat păgubaș mai apoi.

S-a oprit din legănat fără să rostească o vorbă și a sărit din leagăn. Ușurate, frânghiile l-au azvârlit înainte și înapoi. Atunci a văzut că era destul de înaltă. S-a așezat pe marginea de piatră a bazinei, adunându-și genunchii la piept, în așa fel încât rochia i-a acoperit picioarele,

și apoi și-a înmuiat degetele în apă, uitându-se peste genunchi să vadă cum se depărtau vălurelele stârnite astfel.

Tom a simțit cum i se suie sângele la cap. E drept că intrase fără voie, dar nu făcuse nici un rău și nu merita un astfel de comportament. Se purta de parcă el nu era acolo; deși stătea chiar lângă el, pe chip i se citea că era cufundată în gânduri ce-o absorbeau cu totul. S-a gândit atunci că poate juca vreunul din acele jocuri plăcute fetelor – femeilor, în general – prin care îi zăpăcesc pe bărbați, ținându-i în frâu în mod ciudat și inutil. Ce alt motiv ar fi avut să nu-l bage în seamă? Sau o fi fost timidă. Asta trebuia să fie, era tânără, probabil ea se simțea intimidată de curajul, bărbăția – și chiar goliciunea lui, de ce să n-o spunem? Și i-a părut rău, nu intenționase una ca asta, voise doar să se scalde un pic, așa că a adoptat tonul cel mai prietenos cu putință:

– Uitați ce e! Îmi cer scuze că v-am luat așa prin surprindere, dar nu am avut nici o intenție rea. Mă numesc Thomas Cavill, am venit să...

– Bine, v-am auzit, a spus ea, privindu-l de parcă ar fi fost un țânțar, plictisită, ușor iritată, dar fără supărare. Toată vorbăria asta n-are nici un rost.

– Stați o clipă, voiam doar să vă asigur că nu am...

Vorbele lui Tom au rămas în vânt, căci, pe de o parte, era clar că ființa aceea ciudată nu îl mai asculta, și, pe de alta, că propria lui atenție îi era abătută. În timp ce el vorbea, ea se ridicase în picioare și își scotea rochia, dând la iveală costumul de baie de dedesubt. Fără să-i arunce măcar o privire sau să chicotească de propria-i îndrăzneală. Și-a azvârlit rochia care a căzut grămadă în spatele ei, s-a întins asemenea unei pisici încălzite de soare, a căscat ușor, fără să se sinchisească să facă acele gesturi feminine inutile de a-și acoperi gura, de a se scuza sau de a roși.

Și, fără prea multe fasoane, s-a aruncat în apă. Iar când s-a scufundat, Tom s-a grăbit să iasă de-acolo. Curajul ei – dacă așa poate fi numit – l-a speriat oarecum, iar spaima aceasta l-a alarmat, devenind irezistibilă. De fapt irezistibilă era *fata*.

Tom nu avea prosop și nici nu avea cum să se ștergă suficient de repede ca să se poată îmbrăca, așa că s-a așezat la soare, încercând să pară foarte degajat. Dar nu era deloc simplu. Curajul îl părăsise și își dădea seama ce simțeau prietenii lui plini de ifose, care se-mpletceau

și nu-și mai găseau cuvintele când se pomeneau dinaintea unei femei frumoase. O femeie frumoasă care înotase o lungime de bazin, ca apoi să plutească leneș pe spate, cu părul ei lung și ud împrăștiat ca iarba de mare în jurul capului, calmă, simplă, părând că nu-i pasă de prezența lui ilicită.

Tom încercă să-și recapete demnitatea și se gândi că pantalonii l-ar fi putut ajuta, așa că și i-a tras peste chiloții uzi. Se străduia să-și recupereze autoritatea, să nu se lase doborât de emoție și să devină imper-tinent. Doar era profesor, ce naiba, era un bărbat pe punctul de a deveni soldat, așa că n-ar fi trebuit să-i fie prea greu. Totuși, nu era atât de ușor să dai dovadă de profesionalism când te găseai desculț și aproape dezbrăcat în grădina altcuiva. Toate manifestările divine privind nesăbuiința legii proprietății și se păreau acum necruțătoare, dacă nu de-a dreptul înșelătoare, și înghiți în sec înainte de a rosti cât putu de calm:

– Numele meu este Thomas Cavill, sunt profesor. Am venit să verific ce face o elevă de-a mea evacuată, care cred că este găzduită aici.

Apa i se scurgea încă pe corp, un fir cald i se prelingea peste pân-tece și a strâns din ochi, vorbind mai departe.

– Sunt profesorul ei, așa cum v-am spus deja.

Ea s-a răsucit spre el și îl privea din mijlocul bazinului, studiindu-l de parcă și-ar fi luat notițe în gând. A pornit să înoate cu capul în apă, lăsând o dâră argintie în urmă, ca să reapară la marginea bazinului. Și-a pus palmele pe pietre, una peste alta, și și-a sprijinit bărbia pe ele.

– Meredith!

– Da, a oftat el ușurat, în fine. Da, Meredith Baker. Am venit să văd ce face. Să mă asigur că totul e bine.

Ochii aceia depărtați erau țintuiți asupra lui, dar era imposibil să-i deslușești sentimentele. Apoi a zâmbit și chipul i s-a transformat complet. A tras aer în piept când a auzit-o spunând:

– Mai bine ați întreba-o direct pe ea. O să apară curând. Sora mea îi ia măsurile ca să-i facă niște rochii.

– Bine, atunci. Perfect.

Scopul acesta era barca lui de salvare, iar el s-a agățat de ea cu recunoștință și cu totală nerușinare. Și-a pus cămașa și s-a așezat pe marginea unui șezlong din apropiere, scoțându-și dosarul din geantă. S-a prefăcut absorbit de ceea ce citea, deși ar fi putut să recite totul pe

din afară dacă ar fi fost nevoit. Nu-i strica oricum să mai citească totul încă o dată: voia să se asigure că, atunci când se va întâlni cu părinții elevilor săi, va putea să le răspundă la toate întrebările cinstite și mulțumitor. Majoritatea copiilor lui fuseseră găzduiți aici, doi la preot, altul la ferma de la capătul satului, doar Meredith o nimerise cel mai bine, se gândea el, aruncând o privire peste umăr la puzderia de hornuri ce se zăreau peste copacii din depărtare. După adresa din dosarul lui, era un castel. Spera să-l poată vedea și pe dinăuntru, și chiar să îl cerceteze ceva mai bine. Până atunci cel puțin, toate doamnele din sat fuseseră foarte primitive, invitându-l la ceai și prăjituri, întrecându-se să-l servească cum se cuvine.

A mai aruncat o privire creaturii din bazin și a conchis că nu se punea problema să primească vreo invitație de acest fel. Cum părea dusă pe gânduri, și-a permis să o mai privească o vreme. Fata era uimitoare: părea să nu-l ia deloc în seamă și să rămână impasibilă la farmecul lui. Se simțea lipsit de importanță pe lângă ea și asta era ceva cu totul neobișnuit pentru el. Totuși, în situația dată, cu mândria oarecum satisfăcută, putea să lase vanitatea deoparte și să se întrebe cine era fata. Doamna de la Serviciul Femeilor Voluntare îi spusese că stăpânul castelului era un anume domn Raymond Blythe, scriitor („Autorul *Omului Noroaielor*, sigur ați auzit de el..”) care acum era foarte vârstnic și bolnav, dar că Meredith va fi bine îngrijită de cele două fiice gemene ale sale, ambele celibatate, tocmai potrivite să aibă grijă de un biet copil fără casă. Nu mai pomeniseră de alt locuitor al castelului și presupusese - dacă chiar se gândise vreo clipă la așa ceva - că domnul Blythe și cele două domnișoare bătrâne nemăritate erau singurii ocupanți ai castelului Milderhurst. Așa că nu se așteptase la fata - la femeia - aceasta, la tânăra aceasta greu de deslușit care nu era nici pe departe domnișoară bătrână. Fără să-și dea seama din ce pricină, s-a simțit îmboldit de dorința nestăpânită de a afla mai multe despre ea.

Ea s-a mișcat lovind apa, și el și-a ferit privirea, clătînând din cap și zâmbind de propria înfumurare. Tom se cunoștea pe sine mult prea bine ca să-și dea seama că interesul lui pentru fată era direct proporțional cu lipsa ei de interes față de el. Dar de când era mic fusese împins de cea mai nesăbuită aspirație: să posede exact ceea ce îi era

inaccesibil. Trebuia să se lase păgubaș. Era doar o copilă. O copilă excentrică și-atât.

S-a auzit un foșnet, apoi un labrador de culoarea mierii a țâșnit prin frunziș, cu limba atârându-i din gură. Pe urmele lui a apărut Meredith, iar zâmbetul de pe chipul ei îi spunea tot ce avea nevoie să afle despre starea în care se afla. Tom era atât de bucuros să o vadă – o mică întru-chipare a normalității, cu ochelari – că a zâmbit larg și s-a ridicat, aproape împiedicându-se în graba sa de a-i ieși în întâmpinare.

– Bună, puștoaico, care-i treaba?

Ea a rămas încremenită, clipind, uimită să-l vadă acolo unde nu se aștepta câtuși de puțin, după cum și-a dat el seama. Câinele îi dădea târcoale, iar roșeața din obraz îi cuprinsese și gâtul.

– Bună ziua, domnule Cavill, a spus ea, mișcându-și picioarele încălțate în teniși.

– Am venit să văd cum îți merge.

– Sunt foarte bine, domnule Cavill, stau într-un castel.

Profesorul a zâmbit. Era o fetiță drăguță, timidă, dar foarte deșteaptă. Avea o minte ageră și un spirit de observație ascuțit, era înzestrată cu capacitatea de a observa detalii ascunse, datorită căreia producea descrieri surprinzătoare și originale. Din păcate avea puțină încredere în sine, iar aceasta nu era greu de explicat: părinții îl priviseră de parcă și-ar fi pierdut mințile când le spusese că, într-un an-doi, fata ar putea să meargă la un liceu de elită. Tom nu renunțase încă la idee.

– Un castel? Ce noroc! Nu cred că am avut ocazia să intru vreodată într-un castel!

– E foarte mare și întunecos, miroase ciudat a noroi și are o mulțime de scări.

– Ai apucat să le sui pe toate?

– Doar pe unele, dar nu pe cele care duc la turn.

– Nu?

– Acolo nu am voie. Acolo lucrează domnul Blythe. Dânsul e scriitor, de-adevăratelea!

– Un scriitor adevărat! Ei, atunci ar putea să-ți dea niște sfaturi, dacă ai noroc, a spus Tom bătând-o pe umăr în glumă.

– Poate, a răspuns ea zâmbind, timidă, dar încântată.

– Mai scrii în jurnal?

– Sigur că da, în fiecare zi. Am și ce scrie!

Și-a îndreptat ochii spre bazin și Tom i-a urmărit privirea. Fata s-a sprijinit în mâini ridicându-și trupul din bazin, scoțându-și la iveală picioarele lungi. Lui Tom i-a venit brusc în minte un citat din Dostoevsky: „Frumusețea este pe atât de misterioasă pe cât este de înspăimântătoare“.

– Bine, a continuat Tom, dregându-și glasul. E bine atunci. Cu cât exersezi mai mult, cu atât vei progresa mai mult. Să nu te mulțumești cu altceva decât cu perfecțiunea.

– Așa am să fac.

El i-a zâmbit și s-a uitat în caiet.

– Atunci pot să notez aici că ești mulțumită? E totul în bună rânduială?

– Sigur că da.

– Nu îți este foarte dor de mama și de tata?

– Le trimit scrisori. Am învățat unde e poșta și le-am trimis deja o carte poștală cu noua mea adresă. Școala cea mai apropiată e la Tenterden, dar e un autobuz care merge până acolo.

– Și fratele și sora ta sunt și ei în sat, nu?

Meredith a încuviințat din cap.

El i-a atins creștetul cu mâna, părul i se încinsese de soare.

– O să-ți fie bine, puștoaico!

– Domnule Cavill?

– Da.

– De-ați vedea ce de cărți sunt aici! Au o cameră întreagă numai cu cărți, toți pereții sunt plini de rafturi de jos până la tavan.

– Ei, dacă știi asta, sunt mult mai liniștit, a spus Tom zâmbind larg.

– Și eu, a continuat ea, arătând către fata din apă. Juniper mi-a spus că pot să citesc orice doresc.

Juniper, deci așa o chema.

– Am citit deja trei sferturi din *Femeia în alb* și apoi am să mă apuc de *La răscruce de vânturi*.

– Haide, nu vii înăuntru, Merry? a îmbiat-o Juniper, care intrase la loc în bazin. Apa e minunată. Caldă, perfectă, albastră.

Tom s-a cutremurat, auzindu-și cuvintele rostite de buzele ei. În spatele lui, Meredith a scuturat din cap de parcă întrebarea o luase pe nepregătite.

— Nu știi să înot.

Juniper a ieșit din apă, și-a tras pe ea rochia albă care i s-a lipit de picioarele ude.

— Trebuie să rezolvăm chestiunea asta cât stai aici.

Și-a strâns părul ud într-o coadă de cal răvășită și și-a dat-o peste umăr.

— Mai doriți și altceva?

— Ăă... credeam că aș putea să... a început el să spună, trăgând aer în piept, după care s-a adunat și a luat-o de la capăt. Poate că s-ar cuveni să merg cu dumneavoastră să-i cunosc și pe ceilalți membri ai familiei.

— Nu, a spus tăios Juniper. Nu e o idee bună.

Tom s-a simțit peste măsură de jignit.

— Surorii mele nu-i plac străinii, mai ales bărbații străini.

— Dar eu nu sunt străin, nu-i așa, Merry?

Meredith a zâmbit, dar Juniper a rămas neclintită.

— Nu are nimic cu dumneavoastră personal, a mai zis ea, dar așa e Juniper.

— Aha, înțeleg.

Ea stătea lângă el și-i picura apa de pe gene pe când li s-au încrucișat privirile. Deși nu deslușea nici un interes în ochii ei, Tom a simțit cum i se întetește pulsul.

— Ei bine, atunci...

— Bine.

— Dacă nu mai aveți nimic altceva...

— Asta e tot.

Juniper și-a ridicat bărbia, l-a privit încă o clipă înainte de a înclina capul, cu o mișcare rapidă care punea capăt definitiv întâlnirii lor.

— La revedere, domnule Cavill, i-a spus Meredith.

El a zâmbit și i-a strâns mâna.

— La revedere, puștoaico. Ai grijă! Și continuă să scrii.

Și le-a privit cum dispar amândouă prin tufișuri, îndreptându-se către castel. Cu părul lung și blond, șiroind de apă pe spate, cu umerii ca niște aripi șovăitoare de-o parte și de alta a corpului, Juniper a întins o mână și-a apucat-o ușor pe Meredith pe după umeri, trăgând-o spre ea. Deși nu le mai vedea, i s-a părut că aude chicotele lor pe când urcau poteca spre castel.

Va trece un an până o va vedea din nou, când se va întâlni cu ea din întâmplare pe o stradă din Londra. La vremea aceea însă, el se va fi schimbat radical, devenind mai tăcut, mai puțin sigur pe el, la fel de afectat ca și orașul din jur. Supraviețuise bătăliilor din Franța, își târâse piciorul până la Dray Dune, fusese evacuat de la Dunkirk, își văzuse camarazii dându-și suflul în brațele sale, supraviețuise dizenteriei, și își dăduse seama că John Keats avea dreptate, că trăirea însemna descoperirea adevărului, dar că erau anumite lucruri pe care mai bine nu le cunoșteai direct.

Iar noul Thomas Cavill avea să se îndrăgostească de Juniper Blythe pentru exact aceleași motive pentru care i se păruse ciudată, atunci, la bazinul din poiană. Într-o lume mohorâtă, de cenușă și tristețe, i se va părea acum de-a dreptul minunată, îl vor încânta acele aspecte magice care inițial îl făcuseră să pară rupte de realitate și, dintr-o singură lovitură, ea îl va salva. O va iubi cu o patimă care îl speria și îl înviora deopotrivă, cu o disperare care îi risipea toate visurile cuminți despre viitor.

Dar el nu știa nimic din toate astea la vremea aceea. Știa doar că trebuie să verifice și ultimii elevi de pe listă, că Meredith Baker era mulțumită și bine îngrijită și că el va putea să găsească o mașină de ocazie să ajungă înapoi la Londra, să-și vadă de educație, să-și urmeze planurile de viață. Și, deși nu se uscaser bine, și-a încheiat nasturii cămășii, s-a aplecat să-și lege șireturile și fluierând încetșor s-a îndepărtat de bazinul cu nuferii care ieșeau din valurile pe care ea le lăsase în urmă, fata aceea ciudată cu ochi nepământești. A luat-o în jos pe coasta dealului, de-a lungul pârâului secăt care-l ducea la drum, de parte de Juniper Blythe și de castelul Milderhurst, urmând să nu mai aibă niciodată de-a face cu ele, sau cel puțin așa credea el atunci.

2

Nimic nu avea să mai fie la fel după aceea! Cum ar mai fi putut? Nimic din ceea ce întâlnise în cele mai bine de o mie de cărți citite până atunci, nimic din ceea ce își închipuise, visase sau scrisese nu o pregătise pe Juniper Blythe pentru întâlnirea aceea de la bazin cu Thomas Cavill. Când a dat cu ochii prima dată de el în poiană, plutind pe suprafața

apei, a crezut că era o închipuire de-a ei. Nu mai avusese „viziuni“ de ceva timp, e drept că nu o preveniseră nici bubuielile din cap și nici vuetul ciudat de valuri în urechi, doar ceva atât de cunoscut în strălucirea soarelui, o sclipire aproape artificială care dădea întregului peisaj un aspect mai puțin real decât cel pe care-l știa ea. Și-a ridicat ochii la coroanele copacilor, iar când frunzele din vârf s-au mișcat în adierea vântului, i s-a părut că din cer picură stropi de aur.

Se așezase pe leagăn, căci așa i s-a părut că era mai în siguranță, dacă avea din nou năluciri. *Stai calmă, ține-te bine de ceva, așteaptă să-ți treacă*: acestea erau cele trei reguli de aur pe care le instituisese Saffy când Juniper era mică. O ridicase pe masa din bucătărie ca să-i oblojească genunchiul julit și îi spusese blând că „nălucile“ astea erau un dar, așa cum îi spusese și tatăl, oricum, trebuia să învețe să fie foarte atentă.

– Da' mie îmi place să mă joc cu ele, spusese Juniper. Sunt prietenii mei. Și-mi spun atâtea lucruri interesante.

– Știi, iubito, și asta e minunat. Tot ce-ți cer este să-ți amintești mereu că tu nu ești ca ele. Tu ești o fetiță cu carne, piele și sânge sub ea, cu oase care se pot rupe și cu două surori care nu-și doresc nimic mai mult decât să vadă cum te faci fetiță mare.

– Și c-un tatic.

– Bineînțeles, și c-un tatic.

– Dar fără o mămică...

– Fără...

– Și c-un cățeluș...

– Emerson, da...

– Și c-un plasture pe genunchi.

Saffy râsese atunci și o îmbrățisase, învăluind-o cu mirosul ei de talc, iasomie și cerneală, și-o pusese apoi jos pe dalele bucătăriei. Iar Juniper fusese foarte atentă să nu se mai uite la năluca din fereastră care îi făcea semne să iasă afară să se joace.

Juniper nu știa de unde-i veneau „nălucile“ astea. Primele amintiri erau niște siluete în razele de lumină în jurul pătuțului ei de copil. Fuseseră în jurul ei înainte ca ea să-și dea seama că ceilalți nu le puteau vedea. O făcuseră lunatică și nebună, rea și talentată, pusese pe fugă

nenumărate dădace care nu se puteau împăca cu prietenii ei imaginari. „Dar nu sunt închipuți“, explicase ea de nenumărate ori, cu cel mai rezonabil ton pe care îl avea, dar se părea că nici o dădacă englezoaică nu era dispusă să accepte că această afirmație ar fi putut fi adevărată. Așa că, rând pe rând, și-au făcut bagajele și au cerut o audiență la tăticul. Din ascunzișul ei în măruntaiele castelului, din mica firidă vârâtă între pietrele zidului, Juniper se auzea încondeiată cu tot felul de descrieri: „E obraznică...“, „E încăpățânată...“ și chiar „E posedată de demoni...“

Toată lumea avea câte o explicație pentru „nălucile“ ei. Doctorul Finley credea că sunt „mreje ale dorului și curiozității“, plăsmuiri ale propriei sale minți, legate cumva de inima ei bolnavă; dr. Heinstein îl contrazicea însă, spunând că erau simptome de psihoză și le adusese o groază de doctorii promițându-le că acestea le vor pune capăt; tata spunea, în schimb, că erau vocile străbunilor și că ea era aleasă să le audă; Saffy, pe de altă parte, insista că ea era perfectă așa cum era, iar lui Percy nu-i păsa de nici una dintre teorii. Spunea că toți suntem diferiți și că de ce naiba trebuie să categorisim totul, să-i etichetăm pe oameni ca fiind normali sau altminteri.

Lăsând toate acestea la o parte, Juniper nu se așezase pe leagăn doar pentru că era lucrul cel mai prudent pe care îl putea face, ci pentru că îi oferea priveliștea cea mai bună asupra apariției din bazin. Era curioasă, iar el era atât de frumos! Avea pielea netedă, mușchii pieptului său dezgolit i se ridicau și coborau când respira, iar brațele... Dacă era produsul imaginației sale, atunci făcuse o treabă al naibii de bună, era exotic, minunat și ar fi dorit să stea așa, să-l privească, până când s-ar fi prefăcut în raze de lumină printre frunze dinaintea ochilor ei.

Doar că nu s-a întâmplat așa, pe când ea și-a sprijinit capul de frânghia leagănului, el a deschis ochii, i-a întâlnit privirea și a început să vorbească.

Aceasta nu era ceva neobișnuit, „nălucile“ mai vorbiseră de multe ori cu Juniper, dar acum era prima dată când luau înfățișarea unui bărbat tânăr. Și cu foarte puține haine pe el.

Iar ea i-a răspuns, foarte scurt. Era de-a dreptul supărată. Nu ar fi voit ca el să vorbească, ci doar să-și închidă ochii la loc, să plutească

pe suprafața strălucitoare a apei, în așa fel încât ea să-l poată observa mai departe pe furis. Așa ar fi putut urmări dansul luminii pe picioarele și pe brațele lui lungi, pe chipul destul de arătos și să se poată concentra pe senzația ciudată pe care o simțea până în adâncul pântecelui, ca și cum ai fi atins o coardă ce vibra.

Până atunci nu întâlnise prea mulți bărbați. Sigur, era tata, dar el aproape nu conta, mai era nașul ei, Stephen, câțiva grădinari foarte bătrâni care lucrau pe moșie de foarte mult timp și Davies, care avea grijă de Daimler.

Dar acesta era altfel.

Juniper a încercat să nu-l bage în seamă, sperând că el va înțelege și se va opri, dar el vorbea înainte. I-a spus și cum îl cheamă, Thomas Cavill. De obicei „nălucile“ ei nu aveau nume. Nu cele obișnuite. Atunci s-a aruncat și ea în bazin, dar el a ieșit cât a putut de iute. Atunci a băgat de seamă că erau niște haine pe șezlong – hainele lui – ceea ce era de-a dreptul ciudat.

Și atunci s-a întâmplat un lucru și mai straniu. A apărut Meredith – scăpată, în fine, din atelierul de cusut al lui Saffy – și cei doi au început să stea de vorbă. Privindu-i din apă, Juniper era să se înece de spaimă, căci până atunci fusese sigură de un lucru: „nălucile“ ei nu puteau fi văzute de alții.

Juniper trăise toată viața la castelul Milderhurst. Asemenea tatălui și surorilor ei, fusese născută într-o încăpere de la etajul al doilea. Cunoștea castelul și codrii dimprejur atât de bine cât te-ai fi așteptat de la cineva care nu cunoștea altă lume. Se simțea în siguranță, iubită și răsfățată. Citea, scria, se juca și visa. Și nimeni nu-i pretindea să fie și să facă altceva.

– Tu, micuța mea, ești un spiriduș al castelului, îi spunea tatăl ei adesea, noi semănăm mult unul cu altul, tu și cu mine.

Și, o vreme, Juniper a fost mulțumită.

Și totuși, în ultimul timp, lucrurile începuseră să se schimbe într-un fel pe care nu-l putea explica pe de-a-ntregul. Uneori se scula în toiul nopții, cu o îmboldire nelămurită în suflet: ca o dorință, ca o poftă, fără să știe însă pentru ce. Nemulțumire, dor, o absență adânc resimțită, pe care nu știa cum să o umple. Nu își dădea seama ce-i lipsește.

A cutreierat, umblând la pas și alergând, s-a pus pe scris, în grabă și cu furie. Cuvinte și sunete i se înghesuiau în cap, cerând să le dea drumul, iar așezarea lor pe hârtie a fost o mare ușurare. Nu se chinuia să scrie, nu se gândea, nu recitea niciodată ce scrisese, îi era de ajuns doar să elibereze cuvintele din minte ca să poată amuți vocile ce-i răsunau în cap.

Apoi, într-o bună zi, a simțit nevoia să se ducă în sat. Nu conducea mașina prea des, dar a reușit să ducă Daimlerul cel mare și vechi până pe Strada Mare. Și-apoi, ca prin vis, de parcă ar fi fost un personaj din povestirea altcuiva, a parcat mașina și a intrat în sala de festivități a satului. O femeie îi ieșise în întâmpinrare spunându-i ceva, dar ea pusese deja ochii pe Meredith.

Mai târziu, când Saffy o întrebase cum făcuse alegerea, Juniper îi răspunsese:

— N-am ales-o eu.

— Nu vreau să te contrazic, mielușica mea, dar știu sigur că tu ai fost cea care ai adus-o acasă la noi.

— Da, sigur că eu am adus-o, dar n-am *ales*-o. Am știut că pe ea trebuie s-o iau.

Juniper nu mai avusese o prietenă până atunci. Alții, cum ar fi fost prietenii înfumurați ai tatei, păreau că ocupă mai mult loc decât s-ar fi cuvenit. Te striveau cu strigătele, gesturile și trâncăneala lor continuă. Dar Meredith era altfel: nostimă, vedea lucrurile într-un fel aparte. Îi plăcea să citească, fără să fi trăit vreodată în preajma cărților, avea darul observației, dar gândurile și sentimentele ei nu se filtrau prin cele citite sau scrise de alții. Avea un fel unic de a vedea lumea și de a se exprima care o surprindeau, o făceau să râdă, să-și imagineze și să simtă lumea altfel.

Și pe deasupra, Meredith a adus povești din lumea de afară. Apariția ei a făcut o mică breșă în vâlul ce cuprindea castelul Milderhurst, ca o mică fereastră strălucitoare prin care Juniper putea să arunce o privire să vadă ce este dincolo.

Și-acum, uite ce mai adusese cu ea! Un bărbat, un bărbat de-adevăratelea, în carne și oase. Un tânăr din lumea de afară, din lumea reală, care își făcuse apariția în bazin. Lumina din lumea de afară străbătea

prin vâl, și mai puternică acum, că apăruse o nouă spărtură, și Juniper simțea că trebuie să vadă și mai mult.

El ar mai fi vrut să stea, să meargă cu ele la castel, dar Juniper l-a refuzat. Castelul nu era locul cel mai nimerit. Ea ar fi vrut să-l privească, să-l cerceteze asemenea unei pisici – cu atenție, pe îndelete, fără să fie văzută, în timp ce-i studia pielea și, dacă nu putea face asta, atunci mai bine deloc. Așa rămânea doar o clipă tăcută, plină de soare, o adiere pe obraz în timp ce se legăna pe balansoar încolo și înapoi pe deasupra bazinului încins, o nouă senzație adânc resimțită în stomac.

El a plecat, iar ele au rămas. A cuprins-o pe Meredith pe după umeri, râzând, și au luat-o în sus pe deal, glumind despre obiceiul lui Saffy de a înfige bolduri nu numai în materialul rochiei, ci și în picioarele cui stătea la probă, i-a arătat vechea fântână, care acum nu mai funcționa, s-au oprit o clipă să se uite la apa verzuie și stătută dinăuntru și la libelele care pluteau pe deasupra ghizdurilor. Dar, în tot acest timp, gândurile îi fugeau în urmă, ca un fir de păianjen, pe urma tânărului care o luase în jos pe drum.

A pornit-o apoi mai iute, era cald, extrem de cald, părul începuse să i se usuce, lipindu-i-se de față, și își simțea pielea și mai întinsă ca de obicei. Se simțea ciudat de emoționată. Oare Meredith nu-i auzea inima bătându-i să-i spargă pieptul?

– Am o idee grozavă! Te-ai întrebat vreodată cum arată Franța?

Și-a luat mica prietenă de mână și-au rupt-o la fugă pe scări, printre rugii de trandafir, pe sub tunelul făcut de coroanele copacilor scunzi. Galopând – cuvântul îi venise în minte făcând-o să se simtă mai ușoară, asemenea unei căprioare. Iute, și mai iute, râzând, vântul îi răvășea părul și picioarele se bucurau să dea de pământul tare și încins de soare, iar veselia fugea alături de ele. Au ajuns, în cele din urmă, pe terasă, au luat-o țopăind pe scări și, gâfâind, au intrat prin ușile glisante în biblioteca răcoroasă și tăcută.

– June, tu ești?

Era Saffy, care scria la birou. Drăguța de Saffy, care-și ridicase ochii de la mașina de scris, în felul ei obișnuit: un pic uimită, de parcă ar fi fost surprinsă în toiul unui vis minunat, cu petale de trandafiri și stropi de rouă, iar realitatea la care se trezea era surprinzătoare și prăfuită. Poate din pricina soarelui, a apei din bazin, a bărbatului sau a cerului

senin, Juniper nu s-a putut stăpâni să nu o sărute pe cap și-au trecut mai departe.

– Te-a găsit Meredith? a întrebat ea toată numai zâmbet. A, da văd că te-a găsit. Bine. Aha, văd că ați înotat, să fii atentă, că tati...

Dar indiferent ce le atrăsese atenția, Juniper și Meredith se făcuseră nevăzute înainte de a-și termina ea vorba. Au rupt-o la fugă prin coridoarele întortocheate de piatră, luând-o în sus pe scările înguste, până au ajuns în podul castelului. Juniper s-a îndreptat iute spre fereastra deschisă, s-a suit pe bibliotecă și s-a cocoțat pe pervaz, cu picioarele afară, pe acoperiș.

– Haide, vino încoace! a îmbiat-o pe Meredith, care rămăsese la ușă, cu o expresie ciudată pe chip. Vino iute!

Meredith a dat să ofteze, și-a așezat mai bine ochelarii pe nas și a urmat-o, făcând exact ce făcuse și Juniper. Și-au făcut loc de-a lungul acoperișului abrupt, până au ajuns la culmea care se-ndrepta spre sud, asemenea provei unei nave.

– Uite-acolo! i-a arătat Juniper, după ce s-au așezat una lângă alta, pe porțiunea dreaptă din spatele dalelor înclinate. Nu ți-am spus eu? Se vede până-n Franța! a exclamat ea, arătând spre o linie departe, la orizont.

– Zău? Acolo e?

Juniper a încuviințat, clătinând din cap, dar nu se mai uita într-acolo, își strângea ochii să vadă mai bine câmpul larg cu ierburi lungi și galbene, care mărginea pădurea Cardarker, privea atent, sperând să-l mai zărească măcar o dată...

Apoi a tresărit. Îl văzuse, o siluetă mică, traversând câmpul către primul pod. Își suflecăse mânecile până la coate - asta putea să vadă până acolo - și-și ținea palmele întinse dinainte, atingând vârful ierburilor. Apoi s-a oprit, și-a ridicat brațele și le-a dus la ceafă, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze tot cerul. Apoi și-a dat seama că se răsucea, se întorsese să se uite la castel. Juniper și-a ținut răsuflarea, întrebându-se cum poate viața să se schimbe atât de mult într-o jumătate de ceas, când de fapt nu s-a schimbat nimic.

– Castelul parcă are o fustă, a spus Meredith arătând spre pământul de dedesubt.

Bărbatul a pornit-o din nou, dispărând curând după deal, apoi totul a rămas neclintit. Thomas Cavill se strecurase printr-o crăpătură în lumea de dincolo. Iar aerul din jurul castelului părea că știe asta.

– Uite! a strigat Meredith, acolo, jos.

Juniper și-a scos pachetul de țigări din buzunar.

– Acolo era un șanț de apărare. Tata a poruncit să fie astupat când a murit prima lui soție. Și noi nu avem voie nici să înotăm în bazin. Dar nu-i nevoie să fii atât de speriată, micuță Merry, a adăugat ea zâmbind când a văzut cât de speriată era Meredith. N-o să se supere nimeni când o să te învăț să înoți. Tati nu mai coboară din turn, așa că nu o să știe când o să intrăm noi în bazin. Și, de altfel, ar fi o crimă să nu intri în bazin pe o vreme caldă ca asta.

Caldă, perfectă, albastră.

Juniper a frecat chibritul cu putere de catran. Trăgând aer adânc în piept, și-a sprijinit mâna de acoperișul povârnit și s-a uitat printre gene la cerul albastru și senin. Acoperișul domului ei. Și-n minte i-au venit cuvintele ce nu-i aparțineau:

*Eu, bătrână broască festoasă,
Până la ramul cel uscat am să mă-nalț; și-acolo
Iubitul cel pierdut și niciodată regăsit
Până dispar am să-l tot plâng.*

Ridicol, de-a dreptul caraghios. Bărbatul acela nu era iubitul ei și nici nu avea de ce să-l plângă până va dispărea și ea. Și totuși cuvintele acelea îi veniseră în minte.

– Ți-a plăcut domnul Cavill?

Lui Juniper i-a sărit inima din loc și-a luat-o brusc cu călduri. Se dăduse de gol! Meredith îi ghicise gândurile cele mai ascunse. Și-a potrivit breteaua udă a rochiei, cu degetul, pe umăr, a șovăit o clipă, și-a pus chibriturile la loc în buzunar.

– Mie-mi place, a continuat Meredith.

Și uitându-se la obraji ei rumeni, Juniper a înțeles că lui Meredith îi plăcea profesorul nespus de mult. Dar sufletul îi era împărțit între ușurarea că propriile ei gânduri nu fuseseră încă descoperite și invidia puternică și răscolitoare că sentimentele ei ar putea fi împărțite și de altcineva. S-a uitat la Meredith și pe loc i-a dispărut bănuiala din urmă, la fel de iute pe cât se ivise.

– Dar de ce? Ce-ți place mai mult la el? a întrebat-o, străduindu-se să pară cât mai degajată.

Meredith nu a răspuns imediat. Juniper a continuat să fumeze și să se uite spre locul unde dispăruse bărbatul, străpungând domul Milderhurstului.

– E foarte deștept, a spus Meredith în cele din urmă. Și arătos. Și e foarte bun. Chiar și cu oameni destul de urâcioși. Are un frate cam prostuț, un zdrahon care se poartă ca un copilaș, plânge din te miri ce și țipă câteodată pe stradă, dar să-l vezi pe domnul Cavill câtă răbdare are și cât este de blând cu el. Dacă i-ai vedea împreună, ai zice că se distrează de minune, și nu așa cum fac unii oameni atunci când știi că se uită lumea la ei. E cel mai bun profesor pe care l-am avut vreodată. Mi-a făcut cadou un jurnal, unul de-adevăratelea, cu coperti de piele. Zice că, dacă o să mă străduiesc, aș putea să merg mai departe la școală. Să intru la liceu sau chiar la universitate și chiar să scriu de-adevăratelea, într-o bună zi: poezii, povești sau articole pentru vreun ziar.

Apoi a făcut o pauză, trăgându-și sufletul.

– Până acum nimeni n-a crezut că aș fi bună la ceva.

Juniper s-a aplecat și-a împins-o ușor cu umărul pe fetița slăbănoagă de lângă ea.

– Ei, asta e o prostie, Merry, a spus ea. Sigur că domnul Cavill are dreptate, tu ești în stare să faci foarte multe. Văd asta până și eu, care abia te cunosc de câteva zile...

A tușit, ferindu-și gura cu dosul palmei, nemaiputând să vorbească mai departe. Fusese cuprinsă de o senzație necunoscută ascultând-o pe Meredith cum descrie calitățile profesorului ei și bunătatea lui, vorbind emoționată despre propriile ei aspirații. Pieptul îi era năpădit de o căldură care se întetea și i se revărsa ca o miere groasă pe sub piele. Iar când i-a ajuns în dreptul ochilor, dogorea atât de tare, că stătea să se prefacă în lacrimi. Se simțea îmbunată, protectoare și vulnerabilă în același timp, și, văzând începutul unui zâmbet plin de speranță ce se înfiripa în colțul buzelor fetei, nu s-a putut stăpâni să nu o prindă în brațe și s-o strângă cu putere. Fata s-a încordat, apucându-se cu mâinile de șindrila.

– Ce-i cu tine, ce ai pățit? a întrebat Juniper, dându-se înapoi.

— N-am nimic, doar că mi-e cam frică de înălțime. Asta-i tot.

— Și de ce n-ai spus nimic?

Meredith a ridicat din umeri, pironindu-și privirile pe picioarele ei goale.

— Păi, mie mi-e frică de o grămadă de lucruri!

— Cum așa?

Meredith a dat din cap.

— Cred că e ceva destul de firesc.

— Dar ție ți-e vreodată frică de ceva? a întrebat Meredith, întorcând capul brusc spre ea.

— Cum să nu! Cui nu-i e frică?

— De ce ți-e frică?

— Nu știu, a răspuns Juniper plecându-și capul și trăgând adânc din țigară.

— De fantome și alte chestii înspăimântătoare din castel?

— Nu.

— De înălțime?

— Nu.

— De înec?

— Nu.

— Că n-o să te iubească nimeni și-o să rămâi singură toată viața?

— Nu.

— Că o să trebuiască să faci ceva ce o să regreti tot restul vieții?

Juniper s-a strâmbat.

— Ăăăă... nu!

Meredith părea atât de dezamăgită, că nu s-a putut abține să nu-i spună:

— E totuși ceva...

Sângele a început să-i pulseze în vene, chiar dacă nu avea de gând să-i mărturisească lui Meredith teama ei cea mai crâncenă. Juniper nu avusese prieteni până atunci, dar își dădea seama că nu era bine să-i povestească unei cunoștințe abia întâlnite, la care ținea mult, că se temea că ar putea fi în stare de multă violență. Așa că a tras adânc din țigară, amintindu-și valul de mânie necontrolată care i se adunase în suflet, amenințând să o rupă în bucăți... cum s-a năpustit la el, ridicând sapa fără să stea nici o clipă pe gânduri și-apoi...

...s-a trezit în pat, în patul ei, cu Saffy lângă ea și cu Percy uitându-se pe fereastră. Saffy zâmbea, dar, cu câteva momente mai devreme, când nu observase că Juniper se trezise, chipul ei avea cu totul altă expresie: trăsăturile îi erau schimonosite de groază, buzele strânse, fruntea încruntată, în perfectă contradicție cu asigurările ei că totul era în bună regulă. Că nu se întâmplase nimic – „Sigur că nu, iubito! Doar că te-ai pierdut cu firea, nimic deosebit față de altă dată!“

Îi ascunseseră totul din dragoste pentru ea, și nici acum nu-i spuneau nimic. La început, le-a crezut, de bună seamă. Ce motiv ar fi avut, la urma urmei, să o mintă? Se mai pierduse cu firea și altă dată. De ce acum să fi fost altfel?

Doar că fusese, totuși. Juniper descoperise în cele din urmă ce îi ascundeau. Dar ele tot nu știau că ea aflase. Fusese o pură întâmplare. Doamna Simpson venise la castel să îl întâlnească pe tata, iar Juniper mergea de-a lungul pârauului, pe lângă pod. Femeia s-a aplecat peste balustrada podului și a strigat la ea, arătând-o cu degetul mânioasă.

– Tu, aia de colo! Ești sălbatică de-a binelea. Ești un pericol public. Ar trebui să te închidă pentru ce-ai făcut!

Juniper se întreba ce voia să spună. Nu înțelegea nimic.

– Treizeci de copci i-au trebuit băiatului meu. Treizeci! Ești un animal!

Animal! Asta i-a trezit memoria. Juniper s-a cutremurat când a auzit cuvântul și-atunci amintirea s-a conturat. O frântură de imagine, zdrențuită pe la colțuri. Un animal... Emerson... zbătându-se de durere. Deși s-a străduit cât a putut, căznindu-se să se concentreze, nu i s-a mai limpezit nimic în minte. Totul rămânea ascuns în cotloanele întunecate ale minții ei. Creier blestemat, netrebnic! Cât de mult îl disprețuia! Ar fi renunțat la orice într-o clipită – la scris, la valurile ametoitoare de inspirație, la bucuria de a reda în scris un gând abstract – ar fi fost în stare să renunțe chiar și la „nălucile“ ei, dacă asta ar fi însemnat că putea să-și păstreze toate amintirile. Încercase cu surorile ei, se rugase cât putuse de ele, dar nici una nu se lăsase înduplecată. Și-n cele din urmă se duse la tata. Acolo, sus, în turnul lui, i-a spus toată povestea: cum Billy Simpson îl chinase pe bietul Emerson, și așa bolnav, bietul cățeluș care nu mai dorea nimic decât să-și sfârșească puținele zile pe care le mai avea pe lângă rododendronul înșorit – și ce-i făcuse ea lui

Billy Simpson. Și-apoi îi spusese că nu avea de ce să se teamă, că nu fusese vina ei.

— Era oricum un bădăran, a meritat-o cu vârful și îndesat. Dar există niște reguli, a spus el zâmbind, cu o privire întunecată în străfundul ochilor. Regulile acestea sunt diferite pentru oameni ca tine, Juniper, pentru oameni ca noi.

— Ei, haide, spune, a împiat-o Meredith, ce e? De ce ți-e frică?

— Mi-e teamă cred, a început Juniper, scrutând marginile întunecate ale pădurii Cardarker, mi-e teamă că o să ajung ca tata.

— Cum adică?

Nu avea cum să-i explice, nu avea de ce să o împovăreze pe Merry cu lucruri pe care nu era cazul să le știe. Teama care îi strângea ca un elastic inima, groaza cumplită că-și va sfârși zilele – o bătrână nebună, hălăduind prin castel, prăbușită într-un maldăr de hârtii, ascunzându-se de creaturile închipuite de propriul său condei. A ridicat din umeri și a schimbat vorba:

— Ei, că n-o să mai scap din locul ăsta niciodată.

— Dar de ce ai vrea să pleci?

— Surorile mele mă sufocă.

— Și-a mea ar vrea să mă sufoce.

Juniper a zâmbit și și-a scuturat scrumul în burlanul streșinii.

— Vorbesc serios. Mă urăște de-a binelea.

— De ce?

— Pentru că eu sunt altfel. Pentru că nu vreau să fiu ca ea, deși toată lumea asta vrea de la mine.

Juniper a tras adânc din țigară, și-a plecat capul într-o parte și a rămas cu privirea pierdută în depărtări.

— Cum crezi că poți să scapi de destin, Merry? Asta e-ntrebarea.

A urmat o tăcere, apoi s-a auzit vocea subțirică, clară a fetei:

— Cu trenul, cred.

La început Juniper a crezut că nu auzise bine, dar apoi și-a aruncat o privire spre Meredith și și-a dat seama că vorbea foarte serios.

— Sigur că există și autobuze, dar cred că trenul e mult mai rapid. Și se călătorește și mai bine.

Juniper nu s-a putut stăpâni, a izbucnit într-un râs cu sughițuri, care simțea că îi veneau din adâncul sufletului. Meredith a zâmbit nesigură și Juniper a îmbrățișat-o strâns.

– Vai, Merry, știi cât de minunată, absolut minunată ești?

Meredith a zâmbit fericită și amândouă s-au lăsat pe spate, pe da-lele acoperișului, privind cum amiaza își lăsa vălul peste cer.

– Spune-mi o poveste, Merry.

– Ce poveste?

– Povestește-mi despre Londra.

Pagini cu anunțuri de închirieri

1992

Când m-am întors acasă după vizita la Theo Cavill, tata mă aștepta. Nici nu s-a închis bine ușa în urma mea, că a și sunat clopoțelul din camera lui. M-am dus direct sus și l-am găsit proptit pe perne, ținând în mână cana și farfurioara pe care i le adusese mama după cină.

– Vai, Edie, a exclamat el, prefăcându-se surprins și uitându-se la ceas. Nu te așteptam, am și uitat cât e ceasul.

Nimic mai puțin adevărat! Exemplarul meu din *Omul Noroaielor* stătea lângă el, pe pătură, cu fața în jos, și pe genunchi ținea carnețelul cu spirală pe care îl numea „carnetul cu cercetări”. Toate acestea dovedeau că-și petrecuse după-amiaza gândindu-se la misterele din *Omul Noroaielor*, ca să nu mai pomenesc de privirile lacome pe care le arunca hârtiilor ce se șteau din geanta mea. Nu-mi dau seama ce m-a apucat, diavolul m-a pus să casc zdravăn, bătându-mă cu palma peste gură, și să mă îndrept către fotoliul de pe partea cealaltă a patului său. I-am zâmbit după ce m-am instalat comod, iar el nu a mai putut răbda.

– Ai găsit ceva la bibliotecă. Vreo răpire consemnată la castelul Milderhurst?

– Aaa, așa e! uitasem.

Am scos dosarul din geantă, am aranjat paginile și i-am prezentat articolele despre răpiri.

Le-a citit iute, unul câte unul, cu o nerăbdare care m-a făcut să mă simt prost că îl lăsasem să mă aștepte. Doctorii ne avertizaseră că pacienții

bolnavi de inimă riscă să facă depresie, mai ales o persoană ca tata, obișnuit să fie ocupat și important, care era deja sensibilizat datorită pensionării recente. Dacă își găsea o pasiune în a face pe detectivul literar, eu nu aveam de ce să mă opun. Asta ca să nu mai zicem că *Omul Noroaielor* era prima carte pe care o citise în mai bine de patruzeci de ani. Și, pe deasupra, mi se părea că era o ocupație mult mai bună decât veșnicile reparații ale obiectelor din casă care nu erau stricate. Așa că m-am hotărât să fac și eu un efort.

— Ceva interesant, tată?

— În nici una nu scrie nimic despre Milderhurst, a spus el dezamăgit.

— Mi-e teamă că nu. Oricum nimic chiar despre asta.

— Eram sigur că o să găsești ceva.

— Îmi pare rău, tată, n-am găsit mai mult.

— N-are nimic, nu-i vina ta, Edie, a bravat el, nu trebuie să ne descu-rajăm dintr-atâta. Trebuie să gândim limpede, a urmat el, lovindu-se cu creionul peste bărbie și apoi întreprându-l spre mine. Am citit din nou cartea atent, în după-masa asta și sunt convins că e ceva cu șanțul de apărare. În cartea ta despre Milderhurst zice că Raymond Blythe a poruncit să fie astupat imediat după ce a scris *Omul Noroaielor*.

Am încuviințat din cap cu toată convingerea de care am fost în stare și m-am hotărât să nu-i mai aduc aminte de moartea lui Muriel Blythe și de modul în care Raymond și-a arătat durerea după aceea.

— Ei, vezi! a spus el entuziasmat. Asta trebuie să însemne ceva. Și copilul de la fereastră, răpit în timp ce părinții dormeau? Avem aici toate elementele, trebuie doar să fac legătura.

S-a întors apoi la articole, citindu-le încet și atent, notând din când în când câte ceva, cu un scris iute și nervos. Am încercat să mă concentrez, dar nu-mi era ușor câtă vreme mintea îmi era preocupată de un mister adevărat. În cele din urmă, am rămas cu ochii pe fereastră, privind lumina amurgului, semiluna se ridicase deja pe cerul violet și vâluri subțiri de nori i se perindau prin față. Iar eu mă gândeam la Theo și la fratele său care dispăruse cu cincizeci de ani în urmă, când nu mai apăruse la castelul Milderhurst. Începusem să-l caut pe Thomas Cavill, sperând că am să găsesc ceva care să mă ajute să înțeleg mai bine nebunia lui Juniper și, deși nu reușisem, întâlnirea mea cu Theo îmi schimbase cu siguranță impresia pe care o avusesem despre Tom. Nu

era deloc șarlatan, dimpotrivă, dacă frate-său avea dreptate, fusese foarte nedreptățit. Eu una, cu siguranță.

– Tu nici nu ascuți.

Mi-am desprins ochii de la fereastră, am clipit. Tata mă privea cu reproș pe deasupra ochelarilor de citit.

– Eu ți-am spus o poveste foarte plauzibilă, Edie, și tu n-ai auzit nici un cuvânt.

– Ba da. Șanțuri de apărare, copii... am spus eu, strâmbându-mă și dregându-mi glasul. Bărți?

– Ești la fel ca maică-ta, a pufnit el supărat. Amândouă sunteți cu mintea aiurea în ultima vreme.

– Nu știu la ce te referi, tată. Uite, sunt numai ochi și urechi, am spus eu sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Haide, spune-mi teoria ta.

Cum supărarea nu-i era atât de mare cât entuziasmul, s-a pornit imediat să-mi turuie:

– Uite, articolul ăsta m-a pus pe gânduri. Un caz neelucidat de răpire a unui băiat din dormitorul lui dintr-un conac din Milderhurst. Lăsaseră fereastra larg deschisă, deși bona jura că o controlase când dusesese copiii la culcare. Și pe jos erau semne care arătau că se folosiseră o scară de lemn. Asta se întâmpla prin 1872, când Raymond ar fi avut vreo șase ani. Suficient de mare ca întâmplarea să-i lase o amintire puternică, nu crezi?

Era posibil, cred. Oricum, nu era *imposibil*.

– Așa e, tată. Pare foarte probabil.

– Ce e nemaipomenit e că, după ce-au căutat de n-au mai putut, au găsit corpul băiatului... a spus el zâmbind larg, mândru de rezultatele cercetării lui și încercând să prelungească suspansul cât mai mult, chiar pe fundul plin de noroi al lacului de pe moșie.

M-a privit direct în ochi și i-a pierit zâmbetul.

– Dar ce ai? De ce te uiți așa?

– Ăă... e groaznic. Bietul băiat. Ce-o fi fost pe familia lui!

– Ei, da, bineînțeles, dar a fost acum o sută de ani și sunt toți oale și ulcele, și tocmai asta voiam să spun. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru băiețelul din castelul învecinat să-i audă pe părinții lui povestind despre asta.

Mi-am amintit despre gratiile de la ferestrele camerei copiilor. Percy îmi povestise că Raymond era foarte atent la asta, datorită unei întâmplări din copilăria lui. Tata avea de fapt dreptate.

– Da, dar tot nu-mi dau seama ce are asta de-a face cu șanțul de apărare de la Milderhurst, a continuat tata încruntându-se. Sau cum de s-ar fi putut ca trupul băiatului să se fi prefăcut în omul care trăiește pe fundul șanțului de apărare plin de noroi. Sau cum se face că descrierea omului care iese din noroi pare atât de reală.

Un ciocănit ușor la ușă. Ne-am ridicat amândoi privirile și-am văzut-o pe mama.

– Nu vreau să vă deranjez, voiam doar să văd dacă ți-ai terminat ceaiul.

– Mulțumesc, scumpo.

El i-a întins ceașca, dar ea a șovăit un pic înainte de a o lua.

– Văd că sunteți tare absorbiți, a început ea, prefăcându-se brusc preocupată de o picătură de ceai rămasă pe exteriorul ceștii, ștergând-o cu degetul și străduindu-se să nu se uite spre mine.

– Lucrăm la teoria asta a noastră, a răspuns tata, făcându-mi cu ochiul, nedându-și seama, din fericire, de linia de gheață ce-i traversa dormitorul.

– Atunci cred că o să stați până târziu. Eu vă spun noapte bună și mă duc la culcare. A fost o zi destul de obositoare, a spus ea sărutându-l pe tata pe obraz și întorcându-se apoi spre mine. Noapte bună, Edie.

– Noapte bună, mami!

O, Doamne! Ce reci puteam fi! Nu m-am uitat după ea când a ieșit, prefăcându-mă foarte interesată de hârtiile pe care le țineam în poală. Se-ntâmpla să fie paginile îndosariate de domnișoara Yeats, cu informații despre Institutul Agricol Pembroke. Mi-am aruncat o privire peste introducerea care prezenta istoria grupului: fusese inițiat în 1907 de un tip pe nume Oliver Sykes. Numele mi se părea cunoscut și m-am căznit un pic până mi-am adus aminte că era arhitectul care proiectase bazinul circular de la Milderhurst. Se lega: dacă Raymond Blythe s-ar fi gândit să lase bani unui grup de ecologiști, trebuia să fie oameni pe care să aibă motive să-i admire. Prin urmare, ar fi folosit aceiași oameni ca să creeze ceva pentru moșia lui mult iubită... Ușa dormitorului mamei s-a auzit închizându-se și am respirat ușurată.

Am lăsat hârtiile de-oparte și am încercat să mă comport normal, de dragul tatei.

— Știi ce, tată? Am început eu, răgușită. Cred că ai prins un fir: chestia aia cu lacul și cu băiețelul...

— Păi, asta încerc să spun și eu, Edie!

— Știu. Și sunt convinsă că asta ar fi putut să fie sursa de inspirație a romanului.

— Nu asta vreau să spun, Edie, s-a răstit el, dându-și ochii peste cap. Lasă cartea! Mă refer la maică-ta.

— La mama?

— E tare nefericită, a urmat el, făcând semn spre ușa închisă. Și nu-mi place să o văd așa.

— Așa îți închipui tu!

— Da' ce eu sunt prost? Se tot smiorcăie pe la colțuri de săptămâni întregi, chiar astăzi mi-a pomenit că a găsit ziarul cu anunțuri de închiriat în camera ta și-a început să plângă.

Mama intrase în camera mea?

— A plâns mama?

— Știi că ea e sensibilă, așa a fost mereu. Se dă ușor de gol. Și tu semeni cu ea, sunteți la fel amândouă.

Nu îmi dădeam seama dacă își pusese în minte să mă surprindă cu acea observație, dar simpla idee că mama e atât de sensibilă, că se dă de gol ușor era atât de uimitoare, că n-am mai fost în stare să-i spun că nu avea deloc dreptate zicând că suntem la fel.

— Asta mi-a plăcut cel mai mult la ea. Era complet diferită de toate murăturile alea pe care le mai întâlnisem până atunci. Prima dată când am dat cu ochii de ea, plângea de ți se rupea inima.

— Nu mai spune!

— Eram la cinema. Din întâmplare, eram doar noi doi în sală. Nu era vreun film trist, sau nu-mi dădeam eu seama, dar maică-ta a plâns tot timpul acolo, pe întuneric. A încercat ea să nu se vadă, dar când am ieșit în holul cinematografului, avea ochii roșii ca tricoul tău. Mi-a fost așa de milă de ea, că am invitat-o la o prăjitură.

— Da' de ce plângea?

— N-am aflat niciodată. Dar pe vremea aia plângea destul de ușor.

— Nu, zău?

— Ba da, era foarte sensibilă și nostimă. Era deșteaptă și foarte imprevizibilă. Avea un fel de a descrie lucrurile care te făcea să ți se pară că le vezi pentru prima dată.

Era cât pe ce să întreb ce se întâmplase cu ea, dar a insinua că acum nu mai era la fel părea de-a dreptul plin de cruzime. Așa că a am fost bucuroasă că tata și-a continuat povestea.

— Dar totul s-a schimbat... după ce... fratele tău... După Daniel... totul a fost altfel.

Nu cred că-l auzisem pe tata pronunțând vreodată numele lui Daniel și am simțit că-mi îngheață sângele în vine. Aș fi avut atâtea lucruri să spun, să întreb, că mi s-au învălmășit toate în cap și n-am putut decât să exclam:

— O!

— A fost îngrozitor, a început el cu o voce înecată și egală, dar buza de jos îl trăda, printr-o mișcare ciudată și nestăpânită, că mi s-a strâns inima. Groaznic!

I-am atins ușor brațul, dar părea să nu fi băgat de seamă. Avea privirile pierdute pe un punct de pe covor, în dreptul ușii și zâmbea către ceva ce nu se afla acolo. Apoi a spus:

— Tare-i mai plăcea să sară. Era plăcerea lui cea mai mare. Uite cum sar, zice. Uite, tati, cum sar!

Parcă îl și vedeam, micuțul meu frate mai mare, mândru foc în timp ce făcea salturi stângace prin casă.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc și eu!

Tata și-a pus mâna pe brațul meu.

— Și mie mi-ar fi plăcut.

Adierea vântului de seară a mișcat perdeaua de lângă umărul meu și m-a trecut un fior.

— Știi, când eram mică credeam că avem o fantomă în casă. Uneori vă auzeam vorbind, pe tine și pe mama. Vă auzeam pomenindu-i numele, dar, ori de câte ori intram în cameră, tăceați. Chiar am și întrebat-o pe mama odată.

— Și ce ți-a spus? a întrebat tata ridicându-și privirea și scrutându-mi ochii.

— Că sunt închipuiri de-ale mele.

Tata și-a ridicat o mână și a privit-o încruntându-se, încleștându-și degetele în pumn, ca și cum ar fi mototolit o hârtie, și a oftat adânc.

– Credeam că facem bine. Am făcut tot ce ne-a stat în putință.

– Știu că ați făcut.

– Mama ta... a încercat el să vorbească mai departe, strângându-și buzele ca să-și înăbușe tristețea. O parte din sufletul meu tare ar fi vrut să pun capăt acestei dureri. Dar nu aveam cum, așteptasem atât de mult să aud această poveste – căci ea explica, de fapt, absența mea – și de-abia așteptam să aud orice frântură, oricât de mică. Și-a ales cuvintele următoare cu o grijă care îmi inspira milă.

– Mama ta a resimțit-o foarte rău. Se învinuia pe sine, nu putea să accepte ce se întâmplase, a urmat el, înghițind în sec, ce s-a întâmplat cu Daniel a fost un accident. Îi intrase în cap că ea era de vină, că merita să fi pierdut copilul.

Am rămas fără grai, nu numai pentru că ceea ce povestea el era atât de cumplit, atât de trist, dar și pentru că aflam asta de la el.

– Dar de ce credea asta?

– Nu știu.

– Daniel nu avea nici o boală ereditară.

– Nu.

– Atunci a fost... am încercat eu să spun ceva de genul „o întâmplare din acelea“, dar n-am reușit să-mi duc vorba până la capăt.

A închis carnetul cu spirală, l-a așezat peste cartea *Omul Noroaielor* și le-a așezat pe noptiera de la capul patului. Cu siguranță că nu va mai citi în seara aceasta.

– Vezi tu, Edie, uneori oamenii nu sunt raționali. Sau cel puțin așa par din afară. Trebuie să scormonești ceva mai adânc ca să înțelegi ce se află în sufletul lor.

N-am putut face altceva decât să încuviințez, căci ziua fusese deja atât de ciudată, iar acum tata îmi amintea despre subtilitățile sufletului omenesc și totul devenea prea complicat ca să mai pot înțelege.

– Am crezut întotdeauna că ar fi putut fi ceva legat de propria ei mamă, vreo ceartă pe care o avuseseră mai demult, când mama ta era adolescentă. S-au înstrăinat într-un fel. Eu n-am știut niciodată alte amănunte, dar, indiferent ce i-o fi spus bunica ta atunci, Meredith și-a adus aminte vorbele acelea atunci când l-a pierdut pe Daniel.

– Dar bunica n-ar fi putut s-o jignească pe mama vreodată. Nu cu bună știință, oricum.

– N-ai de unde să știi, Edie, a răspuns tata, clătinând din cap. Nu poți băga mâna în foc pentru nimeni. Mie nu mi-a plăcut niciodată cum bunica ta și Rita se coalizau împotriva maică-tii. Mi-a lăsat întotdeauna un gust amar chestia asta. Se uneau împotriva ei, folosindu-se de tine ca să facă o breșă.

M-a surprins această interpretare și m-a emoționat tonul îngrijorat cu care vorbea. Rita lăsase mereu de înțeles că mama și tata erau snobi, că îi disprețuiau pe ceilalți din familie, dar să-l aud pe tata spunând asta... ei, bine... începeam să mă întreb dacă nu cumva lucrurile nu erau chiar atât de limpezi pe cât crezusem eu.

– Viața e prea scurtă ca să ne certăm, Edie. Azi ești aici, mâine nu mai ești. Nu știi ce s-a întâmplat între tine și mama, dar ea e tare supărată și asta mă supără și pe mine, iar eu, știi și tu, sunt un tip *încă nu foarte bătrân* care mă vindec după un atac de cord și trebuie luate în seamă și sentimentele mele.

Am zâmbit și el a făcut la fel.

– Haide, împacă-te cu ea, Edie, iubito!

Am încuviințat din cap.

– Eu trebuie să am mintea limpede, dacă tot am de dezlegat misterul ăsta din *Omul Noroaielor*.

În seara aceea, m-am așezat în vârful patului cu ziarul deschis la paginile cu anunțuri de închirieri, încercându-le pe cele pe care nu aveam nici o șansă să mi le permit, gândindu-mă la tânăra aceea sensibilă, nostimă, care știa să râdă și să plângă, pe care eu nu avusesem niciodată ocazia să o cunosc. Era doar o enigmă dintr-una din acele fotografii șterse – acelea pătrătoase, cu colțurile rotunde, cu culori adumbrite –, îmbrăcată în pantaloni evazați decolorați și o bluză înflorată, ținând de mână un băiețel căruia îi plăcea să sară și a cărui moarte o va secătui curând.

Mă gândeam și la ideea tatei că mama se învinuia pentru moartea lui Daniel. Că era convinsă că merita să fi pierdut copilul. Ceva din felul în care o spusese, poate pentru că a folosit cuvântul „pierdut“, bănuiala lui că ar fi putut avea de-a face cu cearta pe care ea o avusese

cu bunica, mă făcea să mă gândesc la ultima scrisoare a mamei către părinții ei. La rugămințile ei să o lase să mai stea la Milderhurst, stăruința cu care arăta că, în fine, găsise un loc care simțea că i se potrivește, insistența ei că această alegere nu însemna că bunica o „pierduse“.

Lucrurile începeau să se lege, îmi dădeam bine seama, dar stomacul meu nu avea habar de asta. Începuse să scoată zgomote neelegante, reamintindu-mi că nu pusese nimic în gură de la lasagna lui Herbert.

Era liniște în toată casa și am luat-o încetișor pe coridor către scări. Când eram aproape să cobor, am zărit o dungă de lumină pe sub ușa dormitorului mamei. Am șovăit o clipă, gândindu-mă la promisiunea pe care i-o făcusem tatei, să dreg lucrurile. Am tras adânc aer în piept și am bătut la ușă, ușor de tot. Nu s-a auzit nimic și pentru o clipă am crezut că scăpasem, dar apoi s-a auzit o voce firavă de dincolo de ușă:

– Edie, tu ești?

Am deschis ușa și am văzut-o pe mama așezată în capul oaselor în pat, sub tabloul meu preferat cu luna plină care argintea marea întunecată. Avea ochelarii pe vârful nasului și ținea sprijinit pe genunchi un roman – *Ultimele zile la Paris*. A clipit către mine încordată și nesigură.

– N-am putut să adorm, a spus ea arătându-mi cartea. Cititul mă ajută câteodată.

Eu am încuviințat din cap și nici una din noi n-a mai spus nimic; parcă bângânde de seamă că era liniște, stomacul meu a început iar să facă zgomot. Tocmai mă pregăteam să mă scuz și să o tulesc la bucătărie, când mama mi-a spus:

– Închide ușa, Edie.

Am făcut așa cum mi-a spus.

– Te rog, vino și stai aici, lângă mine.

Și-a scos ochelarii și i-a agățat de lănțișor de tăblia patului. Eu m-am așezat cu grijă, sprijinindu-mă de grilajul de lemn de la picioarele patului, așa cum făceam când eram mică, în dimineața aniversărilor.

– Mami, am dat eu să zic ceva, eu...

– Ai avut dreptate, Edie.

A vârat semnul de carte între paginile ei și a închis-o, fără să o pună pe noptieră.

– E adevărat că te-am dus la Milderhurst, cu mulți ani în urmă.

Dintr-odată mi-a venit să plâng.

– Erai foarte mică, nu credeam că o să-ți mai aduci aminte. N-am stat mult acolo. Și, oricum, n-am avut curajul să trec de porțile de la intrare, a urmat ea, evitând să mă privească în ochi și strângându-și cartea la piept. Am greșit când ți-am spus că era doar o închipuire de-a ta. Doar că... m-ai luat pe nepregătite când m-ai întrebat. N-am vrut să mint. Mă ierți?

Cum să nu te înmoaie o astfel de rugămintă?

– Sigur că da.

– Tare mi-a plăcut locul acela, a spus ea, strângând din buze. N-aș mai fi vrut să plec de acolo.

– Vai, mamă!

Îmi venea să întind mâna să o mângâi.

– Și pe ea am iubit-o tare mult. Pe Juniper Blythe.

Și-a ridicat privirea, părea atât de pierdută, de tristă, că mi s-a oprit respirația.

– Povestește-mi despre ea, mamă.

A urmat o pauză lungă și, după privirea ei, mi-am dat seama că era deja pierdută în alt loc și în alt timp.

– Era... foarte diferită de toți cei pe care îi cunoscusem până atunci, a urmat ea, dându-și deoparte o șuviță imaginară de păr. Era încântătoare. Vorbesc serios. M-a vrăjit, pur și simplu.

M-am gândit la femeia cu părul argintiu pe care o întâlnisem pe coridorul întunecat de la Milderhurst, la transformarea radicală a chipului ei când zâmbea, la poveștile lui Theo despre scrisorile fratelui său îndrăgostit. La fetița din fotografie, prinsă pe neașteptate, care se uita cu ochii ei mari și depărtați drept în obiectivul aparatului de fotografiat.

– Și tu n-ai mai vrut să te întorci acasă de la Milderhurst?

– Nu.

– Ai vrut să stai cu Juniper?

Ea a încuviințat din cap.

– Și bunica s-a supărat.

– A, sigur că da! Mă tot chema acasă de luni de zile, dar eu... am reușit s-o conving că trebuia să mai rămân acolo. Apoi a venit bombardamentul și cred că au fost mulțumiți că mă aflam la adăpost. Până la

urmă l-a trimis pe tata să mă aducă înapoi acasă și nu m-am mai întors niciodată la castel. Dar mereu m-am întrebat...

– Ce s-a ales de Milderhurst?

– Nu, a răspuns ea, clătînând din cap, ce s-a întâmplat cu Juniper și domnul Cavill.

Am simțit cum mă furnică pielea și m-am ținut cu toată puterea de barele patului.

– Era profesorul meu preferat, a urmat ea. Thomas Cavill. Ei se logodiseră, să știi, dar n-am mai auzit de nici unul din ei după aia.

– Până când a sosit scrisoarea rătăcită de la Juniper.

Mama a tresărit când am pomenit de scrisoare.

– Da.

– Și asta te-a făcut să plângi atunci.

– Da.

Și pentru o clipă am crezut că o să plângă din nou.

– Dar nu pentru că era ceva trist, nu din cauza scrisorii în sine. Nu de asta. Ci din cauza timpului pierdut, credeam că uitase.

– Ce să uite?

– De mine, cu siguranță, a răspuns ea cu buzele tremurânde. Credeam că se căsătoriseră și că uitase cu totul de mine.

– Dar nu s-a întâmplat așa.

– Nu.

– Nici măcar nu s-au mai căsătorit.

– Nu, dar eu nu am știut până nu mi-ai spus tu. Doar că nu am mai auzit de nici unul din ei de atunci înainte. Îi trimisesem ceva lui Juniper, ceva foarte important pentru mine, și așteptam să-mi răspundă. Am așteptat și-am tot așteptat, verificând cutia poștală de două ori pe zi, dar n-a venit nici un răspuns.

– Dar nu i-ai mai scris, să vezi ce s-a întâmplat, să vezi dacă primise scrisoarea ta?

– Era să-i scriu de câteva ori, dar părea că nu are rost. Apoi m-am întâlnit din întâmplare cu una dintre surorile domnului Cavill la băcănie și mi-a povestit că el a dispărut și s-a însurat fără să spună nimănui.

– Vai, mamă, îmi pare rău.

A pus cartea lângă ea, pe pătură și-am auzit-o șoptind:

— I-am urât din toată inima după aceea. Mă simțeam atât de lovită! Respingerea e ceva mai rău decât o boală, Edie. Te roade pe dinăuntru.

M-am apropiat de ea și i-am luat mâna, iar ea m-a strâns tare. Pe obraji îi curgeau lacrimile.

— O uram și o iubeam, în același timp, și mă durea atât de tare...

A băgat mâna în buzunar și a scos un plic pe care mi l-a întins.

— Și-apoi a apărut asta. Peste cincizeci de ani...

Era scrisoarea pierdută a lui Juniper. I-am luat-o din mână, fără să pot rosti o vorbă, nedându-mi seama dacă voia să o citesc. Am ridicat ochii și ea m-a îndemnat încet din cap. Am deschis-o cu degetele tremurând.

Dragă Merry,

Puicuța mea deșteaptă. Povestea ta mi-a ajuns cu bine și am plâns citind-o. Ce scriere frumoasă! Atât de veselă și de tristă în același timp, scrisă cu observație atât de fină! Ce domnișoară deșteaptă ești! E atâta sinceritate în ce scrii tu, Merry. O naturalețe la care tânjesc mulți, dar pe care puțini o ating. Trebuie să continui. Nu ai nici un motiv să nu faci exact ce dorești cu viața ta. Nu te împiedică nimic, micuța mea prietenă!

Mi-ar fi plăcut să îți pot spune personal toate acestea, să-ți înapoiez manuscrisul sub pomul din parc, cel cu frânturi de diamant pe frunze, dar regret să-ți spun că nu mă voi întoarce la Londra, cum am crezut. Nu deocamdată. Lucrurile pe aici nu s-au întâmplat așa cum mi-am închipuit eu. Nu-ți pot spune mai mult, doar că s-a întâmplat ceva și că e mai bine să stau acasă o vreme. Îmi este dor de tine, Merry. Ți-am spus vreodată că tu ai fost prima și singura mea prietenă? Mă gândesc adesea la timpul pe care l-am petrecut împreună, mai ales la după-amiaza aceea de pe acoperiș. Îți mai aduci aminte? Veniseși la noi doar de câteva zile și nu apucaseși să-mi spui că-ți era teamă de înălțime. M-ai întrebat de ce îmi este frică și ți-am spus. Iar asta n-am mai spus-o nimănui, niciodată.

La revedere, puicuțo.

Cu toată dragostea, pe veci,

Juniper x

A trebuit s-o mai citesc încă o dată, urmărind scrisul ascuțit și cursiv. Erau atâtea lucruri care mă intrigau în scrisoarea asta, dar unul mai ales îmi atrăgea atenția. Mama mi-o arătase ca să înțeleg prietenia ei cu Juniper, dar eu nu mă puteam gândi decât la mama și la mine. Îmi petrecusem întreaga viață de adult cufundată în lumea scriitorilor și a manuscriselor, venisem acasă cu o mulțime de anecdote pe care le povestisem la cină, deși știam că nu interesează pe nimeni, și socotisem încă din copilărie că eram anormală. Dar niciodată nu se întâmplase ca mama să-mi sugereze măcar că avusese și ea înclinații literare. Rita mai lăsase să se înțeleagă câte ceva, dar până în clipa aceea, când aveam scrisoarea lui Juniper în mână, sub privirile stânjenite ale mamei, nu o crezusem pe de-a-ntregul. I-am dat mamei scrisoarea înapoi, înghițindu-mi cu greu nodul de tristețe din gât.

— Îi trimiseseseți un manuscris? Ceva ce scriseseți tu?

— Era o închipuire copilărească, ceva de care m-am lăsat de mult.

Dar, după felul în care și-a ferit ochii de privirea mea, mi-am dat seama că fusese mai mult de-atât. Voiam să mai insist, să o întreb dacă mai scria și acum, dacă mai avea câte ceva din ce scrisese și dacă ar fi vrut să-mi arate și mie. Dar n-am făcut-o. Rămăsese cu privirile pierdute la scrisoare, copleșită de tristețe, așa că n-am fost în stare. În loc de asta, i-am spus:

— Erați prietene bune.

— Da.

Prima și unica mea prietenă, am iubit-o mult, spusese mama, scrisese Juniper. Și cu toate acestea se despărțiseră în 1941 și nu se mai căutaseră după aceea. M-am gândit mult înainte de a o întreba:

— Ce vrea să zică Juniper, mamă? Ce crezi că vrea să însemne când spune că s-a întâmplat ceva?

— Cred că vrea să spună că Thomas a fugit cu o altă femeie, a răspuns ea, netezind scrisoarea. Tu mi-ai spus asta.

Așa era, doar că așa crezusem la vremea aceea. Dar nu mai eram convinsă, mai ales după ce vorbisem cu Theo Cavill.

— Dar pasajul ăla de la sfârșit, despre frică? Ce înseamnă?

— E cam ciudat, a încuviințat mama, cred că-și amintea acea conversație ca pe un exemplu al prieteniei noastre. Am petrecut atâta timp

împreună, am făcut atâtea lucruri... Nu-mi dau seama de ce a ales tocmai acel exemplu.

Și-a ridicat privirea și-am văzut că era uimită de-a dreptul.

— Juniper era foarte curajoasă, nici prin cap nu-i trecea să se teamă de lucruri de care se teme toată lumea în general. Singurul lucru care o speria era că va păți ca tatăl ei.

— Ca Raymond Blythe? Adică ce?

— Nu mi-a spus niciodată exact. Era un bătrân cam ramolit, scriitor — ca și ea —, dar credea că personajele lui prind viață și îl urmăresc. Am dat peste el, odată, din greșeală. Am luat-o greșit pe un culoar și am ajuns în turnul lui. Era destul de fioros. Poate că la asta s-o fi referit.

Nu era imposibil. M-am gândit la vizita mea în satul Milderhurst și la poveștile pe care le auzisem despre Juniper. Momentele când se pierdea cu firea, de care nu-și mai aducea aminte pe urmă. Trebuie să fi fost înspăimântător pentru o fată care avea propriile ei „întâmplări“ să vadă cum propriul tată își pierde mințile la bătrânețe. Și se pare că avusesse dreptate să se teamă de asta.

Mama a oftat și și-a trecut mâna prin păr.

— S-a ales praful de tot. Am greșit. Juniper, Thomas... și-acum tu, care tot cauți casă de închiriat din cauza mea.

— Asta chiar că nu-i adevărat! am spus eu zâmbind. Mă uit la anunțurile de închiriat pentru că am treizeci de ani și nu pot să stau acasă veșnic, oricât de bun ar fi ceaiul făcut de tine.

A zâmbit și ea și am simțit un imbold adânc, o senzație profundă care zăcea latentă de mult în sufletul meu.

— Ba nu, mamă, eu sunt cea care a greșit. N-ar fi trebuit să-ți citesc scrisorile. Poți să mă ierți?

— Nu-i nevoie să mă mai întrebi.

— Am vrut doar să te cunosc mai bine, mamă.

Mi-a atins mâna ușor și-am dedus că a înțeles.

— Aud de-aici cum îți ghiorăie stomacul, Edie! Haide jos, la bucătărie, să-ți dau ceva bun de mâncare!

O invitație și o nouă ediție

Și tocmai când mă întrebam ce se întâmplase între Thomas și Juniper și dacă voi avea vreodată ocazia să aflu, mi s-a întâmplat ceva absolut neașteptat. Era într-o miercuri pe la prânz și mă întorceam, împreună cu Herbert, de la plimbarea noastră obișnuită cu Jess în Grădina Kensington. Adică ne întorceam cu mai multă dificultate decât v-ați putea imagina: lui Jess nu-i place să umble și nu se sfiește s-o arate, protestând prin opriri la câteva sute de metri dedicate adulmecării rigolelor, în căutarea tuturor mirosurilor necunoscute.

Herbert și cu mine ne trăgeam sufletul în timpul uneia dintre acele misiuni de recunoaștere, când deodată m-a întrebat:

— Și ce mai e pe la tine pe acasă?

— Cred că începe să se mai dezghețe atmosfera, am răspuns eu, pornind să-i relatez pe scurt întâmplările din ultima vreme. N-aș vrea să mă pronunț înaintea de vreme, dar am impresia că am ajuns într-un punct mai luminos.

— Atunci nu mai ai de gând să te muți? a întrebat el, alungând-o pe Jess de lângă un mușuroi de noroi urât mirositor.

— Ba da, tata deja face aluzii că-mi va cumpăra un halat și că va pune un al treilea cârlig pe ușa de la baie de îndată ce se va simți mai bine. Mi-e teamă că, dacă nu plec acum, s-a zis cu mine.

— Complicat! Ai găsit ceva în anunțurile de închirieri?

— O mulțime de oferte, doar că va trebui să-i cer șefului meu o creștere semnificativă de salariu ca să-mi pot permite ceva.

— Și crezi că ai vreo șansă?

Mi-am rotit palma asemenea unui păpușar.

— Ei, bine, a urmat Herbert, întinzându-mi lesa lui Jess, în timp ce scotocea în buzunar după țigări, s-ar putea ca șeful tău să nu poată să facă asta, dar ar fi posibil să aibă o idee.

— Ce idee? am întrebat eu, ridicând o sprânceană.

— Una destul de bună, cred.

— Cum adică?

— Totul la timpul potrivit, Edie dragă! a spus el, făcându-mi cu ochiul, pe deasupra țigării aprinse. La timpul potrivit!

Dădusem colțul spre strada lui Herbert când am văzut poștașul care tocmai se pregătea să azvârle corespondența prin fanta cutiei poștale. Herbert și-a dat pălăria pe spate și i-a luat teancul de plicuri din mână, punându-și-l sub braț, ca să poată deschide ușa. Jess s-a dus glonț, ca de obicei, la culcușul ei moale de sub biroul lui Herbert, tolănindu-se grațios, înainte de a ne arunca o privire jignită și indignată.

Ca după orice astfel de plimbare, Herbert și cu mine avem obiceiul nostru, așa că, după ce închis ușa în urma noastră, m-a întrebat:

– Ceaiul sau corespondența, Edie?

Dar eu mă repezisem deja în bucătărie.

– Fac eu ceaiul și citești tu scrisorile!

Tava fusese deja pregătită în bucătărie – Herbert ține foarte mult la chestiile astea – și pe șervetul cadrilat de bucătărie stăteau să se răcească niște briose abia scoase din cuptor. Și-n timp ce eu puneam smântână și dulceață de casă în boluri miciuțe de servit, Herbert îmi citea din scrisorile mai importante. Tocmai mă îndreptam cu tava plină spre birou când l-am auzit exclamând:

– Ia te uită!

A îndoit hârtia și m-a privit pe deasupra ei.

– O ofertă de lucru, după câte se pare!

– De la cine?

– De la o editură destul de mare.

– Ce obrăznicie! am spus eu, întinzându-i o ceașcă de ceai. Sper că o să-i răspunzi amintindu-i că ai deja o slujbă foarte bună.

– Sigur că am să-i răspund, doar că oferta nu-i pentru mine. Pe tine te vor, Edie. Pe tine, și nu pe altcineva.

Scrisoarea venea – după cum aveam să aflu – de la editorul *Omului Noroaielor* al lui Raymond Blythe. La o ceașcă de ceai negru Darjeeling și o briosoă unsă cu dulceață, Herbert mi-a citit-o cu voce tare. Apoi a mai citit-o încă o dată. Și în cele din urmă mi-a explicat mai pe înțelesul meu ce se întâmpla, căci, în ciuda unei experiențe de zece ani de activitate editorială, eram atât de surprinsă, încât nu puteam înțelege: se tipărea o nouă ediție a *Omului Noroaielor* anul viitor, când se împlineau șaptezeci și cinci de ani de la prima apariție. Iar editorii lui Raymond Blythe doreau ca eu să scriu studiul introductiv.

– Haide, glumești...

Dar el a scuturat din cap.

– Dar asta e... de necrezut! De ce tocmai eu?

– Nu știu, a urmat el, întorcând scrisoarea și văzând că nu e nimic scris pe partea cealaltă. Nu spune.

– Ce ciudat! am exclamat eu, simțind un fior sub piele de parcă firele care mă legau de Milderhurst începuseră să vibreze. Și ce să fac?

– Cred că trebuie să începi prin a suna la numărul acesta de telefon, a spus Herbert întinzându-mi scrisoarea.

Convorbirea mea cu Judith Waterman, redactor la editura Pippin Books, a fost scurtă și destul de politicoasă.

– Să fiu sinceră cu dumneavoastră, a început ea, după ce i-am spus cine sunt și de ce am sunat, noi angajasem pe altcineva să scrie prefața și eram mulțumiți de alegere. Dar fetele, adică fiicele lui Raymond Blythe, nu au fost de acord. Și-uite-așa toată povestea asta a devenit o mare problemă, cartea trebuie să apară anul viitor și ne presează timpul. Se lucrează la noua ediție de luni de zile, prefațatorul făcuse deja câteva interviuri preliminare și începuse să scrie studiul, când ne-am pomenit din senin cu un telefon de la domnișoarele Blythe, care ne anunțau că înțelegerea a căzut.

Asta îmi puteam închipui. Nu era greu de imaginat plăcerea lui Percy Blythe de a da lucrurile peste cap.

– Totuși noi vrem să scoatem cartea, a continuat Judith. Avem în plan o serie nouă de lucrări clasice cu studii introductive, iar *Adevărata poveste a Omului Noroaielor* – unul dintre titlurile noastre cele mai căutate – este o alegere ideală pentru o apariție de vară.

M-am pomenit încuviințând din cap, de parcă ar fi fost în aceeași încăpere cu mine.

– Aveți dreptate, dar nu știu cum aș putea eu să...

– Problema asta a fost ridicată de una dintre fiicele lui.

– Da?

– Persephone Blythe. Ceea ce ne creează o bătaie suplimentară de cap, căci propunerea inițială ne-a venit de la cealaltă soră gemă. Ori-cum, ele nu sunt mulțumite, iar noi nu putem face nimic fără permisiunea

lor, datorită unui aranjament foarte complicat cu drepturile de autor, și toată cheștiunea a rămas baltă. Acum două săptămâni m-am dus chiar eu până acolo și, din fericire, au fost de acord să continuăm proiectul, dar cu un alt prefațator, cu cineva pe placul lor.

Ea s-a oprit și am auzit-o la celălalt capăt al firului sorbind o gură de apă.

— Le-am trimis o listă lungă de scriitori, cu extrase din lucrările lor. Dar ne-au trimis plicul înapoi nedeschis. Persephone Blythe v-a cerut direct pe dumneavoastră.

— M-a cerut chiar pe mine? am întrebat eu, simțind o înțepătură de îndoială insinuându-mi-se în stomac.

— Da, ea ne-a dat numele.

— Dar știți că eu nu sunt scriitoare.

— Știu, a răspuns Judith. Asta le-am explicat și eu, dar nu a părut să le deranjeze câtuși de puțin. Era clar că știau bine cine sunteți și cu ce vă ocupați. Mai bine zis, se pare că dumneavoastră sunteți singura persoană pe care ar accepta-o, ceea ce nouă ne reduce drastic numărul de candidați posibili. Dacă nu scrieți dumneavoastră prefața, cade întreg proiectul.

— Înțeleg.

— Uite ce e... a urmat ea, pe fundalul unui fâșăit de hârtii mișcate pe masă. Eu sunt convinsă că o să faceți o treabă minunată. Lucrați doar în domeniul editorial, știți să mânuiți cuvintele. Am luat legătura cu unii dintre clienții dumneavoastră mai vechi și toți mi-au vorbit foarte frumos despre dumneavoastră.

— Nu mai spuneți!

Vai, câtă vanitate, să vânez cu atâta ardoare un compliment! A avut dreptate să nu mă bage în seamă.

— Noi toți, de aici, de la Pippin, credem că e un lucru bun. Ne gândim că poate surorile au fost atât de categorice pentru că ar fi dispuse, în fine, să vorbească despre sursele de inspirație ale cărții. Nu-i nevoie să vă spun ce lovitură grozavă ar fi să descoperim povestea adevărată care a stat la baza cărții.

Sigur că nu era nevoie, căci tata se angajase deja să o facă.

— Ei, atunci, ce părere aveți?

Ce să spun? Percy Blythe mă ceruse pe mine în mod special. Mi se solicita să scriu despre *Omul Noroaielor*, să stau de vorbă cu surorile Blythe, să le vizitez la castel. Ce puteam să mai zic?

– Am să o scriu.

– Eu am fost la premiera piesei, să știi! mi-a spus Herbert, după ce am terminat de relatat conversația.

– Piesa după *Omul Noroaielor*?

A încuviințat din cap, pe când Jess își ocupa locul pe picioarele lui.

– Nu ți-am pomenit niciodată de asta?

– Nu.

Nu era de mirare, căci părinții lui lucraseră în teatru și Herbert își petrecuse o mare parte din copilărie prin culise.

– Să tot fi avut vreo doisprezece ani, a început el, și îmi aduc bine aminte, căci a fost unul dintre cele mai uimitoare lucruri pe care le văzusem vreodată. Castelul era ridicat în mijlocul scenei, dar îl plasaseră pe un disc, ridicat și înclinat, în așa fel încât turnul să se îndrepte spre public, ca să se poată vedea prin fereastra podului chiar în camera unde dormeau Jane și fratele ei. Șanțul de apărare era chiar baza discului, iar lumina venea din spate, în așa fel încât, când apărea Omul Noroaielor și începea să se cațere pe pietrele zidului castelului, umbra lui cădea spre public, de parcă tot noroiul, umezeala, întunericul și monstrul însuși se năpusteau spre lume.

Eu m-am cutremurat teatral, stârnind disprețul lui Jess.

– Un adevărat coșmar. Nu-i de mirare că-ți aduci atât de bine aminte.

– Așa e, dar a mai fost ceva. Îmi aduc aminte seara aceea mai ales din pricina unei întâmplări din public.

– Ce întâmplare?

– Eu mă aflam în culise, așa că am putut să văd bine ce s-a petrecut. S-a creat o agitație sus, în loja autorului, oamenii s-au ridicat, s-a auzit plânsul unui copil, cineva a strigat. Au chemat un doctor și unii membri ai familiei s-au retras.

– Ai familiei Blythe?

– Ei trebuie să fi fost, deși îți mărturisesc că nu m-a mai interesat povestea de îndată ce s-a isprăvit toată agitația aia. Piesa s-a jucat mai

departe, după cum se cuvenea, și nu cred că întâmplarea a fost pomenită în ziarele de a doua zi. Dar, pentru un copil ca mine, a fost ceva neobișnuit.

— Și ai aflat vreodată ce s-a întâmplat de fapt? am întrebat eu, gândindu-mă la Juniper și la episoadele ei, depre care auzisem povestindu-se atât de mult.

Herbert a clătinat din cap și a sorbit ultima picătură de ceai.

— A fost doar unul dintre episoadele colorate ale vieții în teatru, a continuat el, ducându-și țigara la gură și zâmbind în timp ce inhala fumul. Dar ajunge cu discuția despre mine! Ei, cum e cu chemarea la castel, domnișoară Edie Burchill? Ce chestie!

Nu mi-am putut reține un zâmbet larg, dar m-am oprit amintindu-mi împrejurările alegerii mele.

— Nu mă simt prea bine față de celălalt scriitor, pe care l-au angajat la început.

Herbert a dat din mână, împrăștiind scrumul pe covor.

— Nu-i vina ta, scumpo. Percy Blythe te-a vrut pe tine, e omenește...

— Din câte am cunoscut-o, nu sunt prea convinsă.

El a râs, a inhalat din nou fumul și a spus:

— O să-și revină, în dragoste, în război și în domeniul editorial totul e de înțeles.

Eram convinsă că scriitorul înlocuit nu-mi purta prea mare dragoste, dar speram că nici nu nutrea sentimente războinice.

— Judith Waterman mi-a spus că s-a oferit să-mi dea notițele lui, mi le trimite în după-amiaza asta.

— Ei, vezi? Foarte frumos din partea lui.

Așa și era, dar eu m-am gândit la altceva.

— Dar cum o să te descurci cât o să fiu eu plecată?

— O să-mi fie tare greu! s-a încruntat el, prefăcându-se supărat. Totuși trebuie să îndur cu stoicism.

M-am strâmbat la el.

S-a ridicat pipăindu-și buzunarele în căutarea cheilor mașinii.

— Îmi pare rău, dar avem o programare la veterinar și n-o să fiu aici când vor sosi notițele acelea. Să-mi subliniezi și mie părțile mai interesante.

— Sigur că da.

A chemat-o pe Jess lângă el și s-a aplecat apoi să-mi cuprindă fața cu ambele mâini, strângând-o de le simțeam tremurul ce le străbătea și m-a sărutat pe ambii obraji, înțepându-mă cu mustățile.

– Ai să fii minunată, scumpo!

Pachetul de la editura Pippin a fost adus de un curier în după-amiaza aceea, tocmai când închideam biroul. Am stat pe gânduri dacă să-l iau cu mine acasă, să-l deschid pe îndelete, cum face orice profesionist, dar m-am răzgândit. Am băgat cheia la loc în broască, am aprins din nou luminile și m-am repezit la birou, sfâșiind ambalajul pachetului.

Și-n timp ce scoteam un teanc uriaș de hârtii din pachet, au ieșit la iveală și două casete. Erau peste o sută de pagini, prinse cu o clemă. Deasupra se afla o scrisoare de la Judith Waterman care cuprindea și o descriere a proiectului:

„Noua serie «Clasicii Pippin» reprezintă o reeditare a cărților apărute la editura Pippin, și va readuce o selecție a textelor clasice în atenția cititorilor mai vechi și mai noi. Tipărite în condiții grafice deosebite, cu coperte frumoase, asortate cu pagini albe ales decorate și cu noi studii introductive biografice, cărțile din seria NCP promise a fi o prezență editorială dinamică în anii ce urmează. Începând cu *Adevărata poveste a Omului Noroaielor* de Raymond Blythe, NCP va cuprinde volume numerotate pe care cititorii le vor putea colecționa“.

Apoi urma un asterisc cu o notă în josul paginii, scrisă de mână de Judith:

Edie, e bineînțeles la latitudinea ta să scrii ce dorești; totuși, văzând cât de multe se cunosc deja despre Raymond Blythe și știind cât de reticent a fost să-și dezvăluie sursele de inspirație, în discuțiile noastre inițiale ne am gândit că ar fi interesant să se scrie ceva despre cele trei fiice ale lui, ca să aflăm de la ele cum a fost să crească în locul de unde s-a plămădit Omul Noroaielor.

O să vezi din interviurile transcrise că Adam Gilber, primul prefațator, a făcut descrieri amănunțite ale vizitelor sale la castel. Ești bine-venită să le folosești, dar sunt convinsă că vei dori să faci propriile tale cercetări. De fapt, Persephone Blythe a fost surprinzător de înțelegătoare la capitolul acesta și ne-a propus să le faci o vizită.

(Și se înțelege că, dacă dă vreun indiciu legat de sursa de inspirație a poveștii, am dori să scrii asta în prefață.)

Nu avem un buget uriaș, dar sunt fonduri suficiente pentru o scurtă ședere în satul Milderhurst.

Am și vorbit cu doamna Marilyn Bird, de la pensiunea Home Farm din apropiere. Adam a fost mulțumit de serviciu și de curățenie, iar mesele sunt incluse în preț. Doamna Bird ne-a spus că are o cameră liberă pentru patru zile, începând de pe 31 octombrie, așa că, atunci când mai vorbim, te rog să-mi spui dacă dorești să-ți fac o rezervare.

Am dat scrisoarea deoparte și am mângâiat pagina de început a manuscrisului lui Adam Gilbert, cuprinsă de emoție. Cred că am și zâmbit când am dat pagina și cu siguranță mi-am mușcat buza, cam tare, ce-i drept, dacă îmi aduc aminte și-acum.

Patru ore mai târziu îl citisem deja pe de-a-ntregul și nu mă desprinsesem încă de biroul liniștit din Londra. Adică, fizic, mă aflam acolo, dar de fapt, mă aflam la mulți kilometri depărtare, într-un castel întunecos și întortocheat din Kent, cu cele trei surori, cu tatăl lor neobișnuit și cu manuscrisul care avea să devină o carte de căpătâi a literaturii.

Am pus jos foile cu transcrierea interviurilor, m-am lăsat pe spate și m-am întins. Apoi m-am ridicat în picioare și m-am întins din nou. Simțeam un nod dureros la baza coloanei vertebrale – auzisem că asta se trage de la cititul cu picioarele sprijinite pe masă – și mă străduiam să scap de durere. Timpul și puținul spațiu de mișcare au îngăduit câtorva gânduri să se desprindă de pe fundul oceanului minții mele și s-au ridicat la suprafață două constatări: prima – eram uimită de măiestria lui Adam Gilbert. Interviurile fuseseră transcrise cuvânt cu cuvânt după înregistrările de pe bandă, textul fiind dactilografiat la o mașină clasică de scris, cu adnotări – acolo unde era necesare – scrise impecabil de mână, iar detaliile erau atât de minuțioase, încât părea a fi mai degrabă un text dramatic (cu indicații de scenă puse în paranteze drepte, indicând cele mai mici gesturi ale celor intervievați), ceea ce m-a condus la cea de a doua constatare: se făcuse o omisiune remarcabilă. Am îngenuncheat pe scaun și am frunzărit din nou întregul

manuscris, verificând toate filele pe ambele părți. Nu se pomenea nimic despre Juniper Blythe.

Am căzut pe gânduri, bătând ușor darabana cu degetele pe manuscris: Adam Gilbert avusese suficiente motive să nu o bage în seamă. Avea și așa suficient material documentar și fără comentariile ei, mai ales că ea nici nu se născuse încă la apariția *Omului Noroaielor*, dar cum era Juniper... totuși, gândul nu-mi dădea pace. Și când mă săcâie ceva, perfecționistul din mine începe să se agite, iar mie nu-mi place să mă frământ. Erau totuși trei surori Blythe și povestea lor nu trebuia scrisă fără a asculta și vocea lui Juniper.

Datele de contact ale lui Adam Gilbert erau trecute în josul primei pagini a manuscrisului și am stat pe gânduri câteva secunde, întrebându-mă dacă nouă și jumătate seara ar fi fost o oră nepotrivită să sun pe cineva care locuia la Old Mill Cottage, Tenterden¹, după care am pus mâna pe telefon și am format numărul.

A răspuns o femeie:

– Alo, la telefon doamna Button.

Tonul molcom și melodic al vocii mi-a amintit de filmele acelea din vremea războiului cu șirul de telefoniste care operau jetoane în centrale telefonice.

– Bună seara, mă numesc Edie Burchill. Cred că am greșit numărul. Îl căutam pe domnul Adam Gilbert.

– Aceasta este reședința domnului Gilbert. Eu sunt sora medicală, doamna Button.

Soră medicală! Te pomenești că era invalid!

– Îmi pare nespus de rău să vă deranjez atât de târziu. Poate ar fi bine să sun altă dată.

– Nu deranjați. Domnul Gilbert se află încă în birou, se vede lumina pe sub ușă. Asta e împotriva recomandărilor doctorului, dar atâta timp cât nu se sprijină pe piciorul bolnav, nu am ce-i face. Este destul de încăpățânat. Așteptați o clipă, să vă transfer la dânsul.

S-a auzit receptorul lăsat cu zgomot pe masă, apoi pași îndesați care se îndepărtau, un ciocănit la o ușă îndepărtată, un schimb de replici și, după câteva secunde, Adam Gilbert a ridicat receptorul.

---

¹ *Old Mill Cottage* (engl.), Moara Veche (în Anglia, multe case au și un nume, pe lângă stradă și număr).

A urmat o pauză după ce m-am prezentat și am spus care era scopul conversației noastre, scuzându-mă de câteva ori pentru modul ciudat în care am ajuns să avem de-a face unul cu celălalt.

– Până astăzi, eu nici nu auzisem de editura Pippin Books. Nu am nici cea mai vagă idee de ce Percy Blythe a fost atât de categorică.

El nu a scos nici un cuvânt.

– Îmi pare nespus de rău. Nu pot să vă dau nici o explicație. Eu nu am întâlnit-o decât o singură dată și atunci foarte scurt. Cu siguranță nu am avut nici un cuvânt de spus...

Îmi dădeam seama că începusem să bat câmpii și, cu un mare efort de voință, am reușit să mă opresc.

– E în regulă atunci, Edie Burchill, a rostit el, în cele din urmă, cu o voce plictisită. Vă iert că mi-ați furat slujba. Cu o singură condiție, totuși. Dacă descoperiți ceva despre sursa de inspirație a *Omului Noroaielelor*, să-mi spuneți mie mai întâi.

Tatei nu avea să-i placă una ca asta!

– Desigur!

– Bine, atunci. Cu ce vă pot fi de folos?

I-am explicat că tocmai terminasem de citit manuscrisul lui, l-am lăudat pentru minuțiozitatea observațiilor, și i-am spus:

– Totuși, aș vrea să vă mai întreb ceva.

– Spuneți.

– Cea de a treia soră... nu pomeniți nimic despre ea.

– Nu.

Am tăcut o clipă, așteptând să mai spună ceva, apoi l-am întrebat:

– N-ați vorbit și cu ea?

– Nu.

Am așteptat din nou și el nu a mai continuat. Nu părea că îmi va fi ușor! La celălalt capăt al firului l-am auzit dregându-și vocea.

– Eu am propus să stau de vorbă și cu Juniper Blythe, dar nu a fost disponibilă.

– Da?

– Ei, bine, din punct de vedere fizic era acolo, nu cred că iese prea des din castel, dar surorile ei mai mari nu mi-au dat voie să vorbesc cu ea.

– Așa... m-am lămurit eu.

– Nu se simțea prea bine, așa că nu am avut ce face, deși...

– Ce vrei să spunei?

A urmat o pauză în care îmi dădeam seama că își caută cu greu cuvintele.

– Am avut impresia, a urmat el, cu un oftat, că se străduiau să o apere într-un fel.

– Să o apere de ce? De cine? De *dumneavoastră*?

– Nu, nu de mine.

– Atunci de ce?

– Nu-mi dau seama, a fost doar o impresie. De parcă ar fi fost îngrijorate că ar putea spune ceva... care să aibă vreo consecință...

– Asupra lor? Sau a tatălui lor?

– Poate. Sau asupra ei înseși.

Și-atunci mi-am amintit sentimentul ciudat pe care-l avusesem la Milderhurst, schimbul de priviri între Saffy și Percy când Juniper strigase la mine în salonul galben, spaima lui Saffy când descoperise că Juniper dispăruse și că vorbise cu mine pe coridor. De parcă se temea să nu cumva să îmi fi spus ceva ce nu se cădea...

– Dar de ce? am întrebat eu, mai mult pentru mine, gândindu-mă la scrisoarea rătăcită a mamei, la problema la care făcea aluzie printre rânduri. Oare ce ar fi putut avea Juniper de ascuns?

– Ei, a început Adam, coborându-și puțin vocea, trebuie să recunosc că am făcut și eu niște săpături. Cu cât erau mai categorice să o țină departe de mine, cu atât m-au făcut mai curios.

– Și ce ați descoperit?

Eram bucuroasă că nu mă putea vedea. De curiozitate, am fost cât pe ce să înghit receptorul fără nici un pic de demnitate.

– O întâmplare din anul 1935, s-ar putea numi chiar un scandal.

A lăsat acest ultim cuvânt să plutească între noi cu o satisfacție misterioasă. Mi-l și închipuiam, cum stătea aplecat peste biroul lui cu linii curbe, cu halatul de casă strâns bine peste pânțele, cu pipa aprinsă între dinți.

– Ce fel de scandal? am întrebat eu tot în șoaptă.

– O „chestiune neplăcută“ sau așa mi s-a povestit, ceva despre fiul unui angajat. Unul dintre grădinari. Detaliile erau destul de vagi și nu

am găsit nimic oficial care să mă ajute să verific, dar se spune că s-ar fi încăierat și că băiatul a ieșit bătut măr.

— De către cine? De Juniper?

Mi-a venit în minte imaginea ștearsă, ca prin fum, a bătrânei pe care o întâlneam la Milderhurst, a fetei subțirele din vechile fotografii. Cu greu m-am stăpânit să nu râd.

— La treisprezece ani?

— Așa se spune, deși, dacă stai să te gândești, pare destul de improbabil.

— Așa a spus el? Că Juniper l-a bătut?

— Ei, el n-a îndrăznit să spună nimic. Nu-mi închipui că există vreun băiat care să recunoască de bunăvoie că a fost snopit în bătaie de o fetiță firavă ca ea. S-a dus maică-sa la castel... și, din câte am auzit, Raymond Blythe i-a despăgubit... sub forma unei prime pentru tatăl lui, care, se pare, lucrase toată viața la castel. Dar povestea n-a fost dată uitării, lumea mai vorbea încă în sat despre asta.

Aveam impresia că Juniper era genul de fată despre care lumii îi place să vorbească: provenea dintr-o familie însemnată, era frumoasă și talentată – chiar încântătoare, ca să folosesc cuvintele mamei – și totuși: Juniper – bătăușa adolescentă? Mi se părea foarte puțin probabil, ca să mă exprim elegant.

— Știți ce? S-ar putea să fie doar bârfe vechi, a schimbat vorba Adam, pe un ton mai blând, parcă citindu-mi gândurile. Nu are nimic de-a face cu faptul că surorile ei nu au fost de acord să stau de vorbă cu ea.

Am încuviințat ușor din cap.

— Cel mai probabil, voiau doar să o cruțe. Nu se simțea bine, nu îi place să aibă de-a face cu străini. Și oricum nu era născută când a fost scrisă cartea.

— Sunt convinsă că aveți dreptate, am spus eu. Sunt convinsă că asta a fost tot.

Dar nu eram convinsă deloc. Nu puteam să-mi închipui de ce și-ar fi făcut gemenele atâtea griji despre întâmplarea cu fiul grădinarului, dar nici nu puteam să scap de gândul că mai era și altceva dincolo de asta. Am lăsat receptorul jos și m-am pomenit din nou pe coridorul acela sinistru, uitându-mă când la Saffy, când la Juniper, ca un copil

care este suficient de mare ca să recunoască când e vorba de o joacă, fără să poată să o deslușească pe de-a-ntregul.

În ziua în care trebuia să plec la Milderhurst, mama a intrat dis-de-dimineață în dormitorul meu. Soarele se ascundea încă după zidul firmei Singer&Sons, dar eu eram deja trează de mai bine de o oră, mai emoționată decât un copil în prima zi de școală.

— Vreau să-ți dau ceva, mi-a spus ea. Sau să-ți împrumut, măcar. E ceva la care țin foarte mult.

Am așteptat, întrebându-mă ce ar putea fi. A băgat mâna în buzunarul capotului și a scos un obiect. M-a privit drept în ochi o clipă și apoi mi l-a întins. Era un carnetel cu copertă maron de piele.

— Spuneai că vrei să mă cunoști mai bine, a urmat ea, străduindu-se să-și țină firea, să nu-i tremure vocea. Ai să găsești totul aici. Totul despre cine am fost eu.

Am luat jurnalul, mai emoționată ca o mamă tânără căreia i se pune în brațe pruncul nou-născut, uimită de valoarea lui, îngrozită să nu-l stric, emoționată și recunoscătoare că mama îmi încredința așa o comoară. Nu știam ce să cred, adică îmi veneau o mulțime de lucruri în cap pe care aș fi putut să le spun, dar aveam un nod în gât, care se tot adunase de ani buni de zile și nu voia să se ducă de-acolo.

— Mulțumesc, mamă, abia am putut îngâna, înainte de a izbucni în plâns.

Ochii mamei s-au aburit și ne am cuprins imediat în brațe, ținându-ne strâns una pe alta.

3

Milderhurst

20 aprilie 1940

După o iarnă cumplit de geroasă, venise primăvara cu un zâmbet larg, iar ziua era cum nu se putea mai frumoasă, ceea ce Percy trebuia să recunoască drept un semn de la Dumnezeu. Și acolo, în clipa aceea, și-a pierdut orice credință, pe când stătea în biserica satului, la o mar-

gine a stranei familiei ei, proiectată de bunica ei și sculptată de William Morris, ascultând cum preotul Gordon îi declara soț și soție pe Harry Rogers și Lucy Middleton. Întreaga experiență căpătase o vagă senzație de coșmar găunos. Deși era la fel de posibil ca însemnata cantitate de whisky pe care o îngurgitase pentru a căpăta curaj să-și fi făcut efectul.

Harry îi zâmbea proaspetei sale mirese și Percy era uluită cât de arătos era. Dar nu în înțelesul tradițional acceptat al cuvântului, nici în cel diavolesc, suav sau hotărât, ci se putea spune că era arătos pentru că era un om bun. Așa crezuse întotdeauna, chiar când era mică și el era tânărul ucenic care venea la ei să repare ceasurile tatălui lor. Era ceva în felul lui de a fi, cu poziția umilă a umerilor lui, care-l făceau să pară un om lipsit de înfumurare. Și, pe deasupra, mai avea și o fire molcomă, așezată, care, deși nu era prea dinamică, arăta că era plin de atenție și afecțiune. De câte ori nu-l privise pe furiș, printre balustrade, cum dădea viață ceasornicelor celor mai vechi și mai țâfnoase din castel, și, dacă o fi văzut-o, n-a lăsat niciodată să se înțeleagă asta. Și nici acum nu o băga în seamă, căci nu avea ochi decât pentru Lucy.

Cât despre Lucy, ea zâmbea, jucând perfect rolul fericitei ce se căsătorea cu cel pe care-l iubea mai mult decât pe oricine. Percy o cunoștea de foarte mult timp, dar nu crezuse că poate fi o artistă atât de desăvârșită. O senzație neplăcută i-a răscolit stomacul și și-a dorit din nou să se termine mai repede chinul acesta.

Bineînțeles că ar fi putut să nu se ducă deloc, pretinzând că este bolnavă sau că are o treabă urgentă legată de munca ei în spatele frontului, dar s-ar fi iscat vorbe. Lucy fusese angajata lor la castel peste douăzeci de ani și era de neînchipuit să se mărite fără ca vreun membru al familiei Blythe să se afle în biserică. Din motive lesne de înțeles, tatăl lor nu era alegerea cea mai bună, Saffy pregătea castelul pentru vizita părinților lui Meredith, iar Juniper – care nu era oricum candidata ideală – se retrăsese în pod cu creionul și caietul ei, într-un acces de inspirație, așa că sarcina a căzut în seama lui Percy. Nu putea să se eschiveze, căci ar fi trebuit să-i explice motivul surorii ei gemene. Supărată că nu participă chiar ea la eveniment, Saffy îi ceruse să-i descrie amănunțit totul.

– Și rochia, și florile, și cum se uită unul la altul, i-a înșiruit ea, numărând pe degete, pe când Percy era pe punctul să plece la nuntă. Vreau să-mi povestești de-a fir a păr.

— Da, da, o asigurase Percy, întrebându-se în sinea ei dacă sticlucă ei de whisky ar putea intra în poșetuța fantezie pe care Saffy insistase să o poarte. Să nu uiți doctoria tatei, am lăsat-o pe măsuța din holul de la intrare.

— Aha, pe masa din hol. Am priceput.

— E important să o ia la oră fixă. Nu vrem să se mai întâmple ca data trecută.

— Ai dreptate, sigur că nu vrem. Meredith a crezut că vede o fantomă, biata mielucică! O nălucă foarte zgomotoasă.

Percy ajunsese la ultima treaptă a scării când s-a întors spre ea.

— Și, Saffy...

— Mmmm!

— Să-mi spui dacă vine cineva.

Negustorii aceia cumpliți ai morții, care se năpustesc în halucinațiile tulburi ale bătrânilor, sporindu-i temerile, vechiul păcat. Agitându-și crucifixele și bolborosind în latinește pe la colțuri, convingându-l pe tata că nălucile lui erau diavoli bunei-credințe. Și asta - era convinsă - doar ca să pună mâna pe castel după moartea lui.

Percy își trăgea pielițele din jurul unghiilor, întrebându-se cât mai avea până să poată ieși afară să își aprindă o țigară, și dacă ar putea să se strecoare neobservată, luându-și înfățișarea ei autoritară. Preotul tocmai rostise ceva și lumea s-a ridicat în picioare. Harry i-a luat mâna lui Lucy și au pornit-o înapoi spre ieșire, ținând-o cu atâta tandrețe, încât Percy își dădea seama că nu putea să-l urască, nici măcar acum.

Veselia s-a întipărit pe chipurile cuplului proaspăt căsătorit, iar Percy s-a străduit din răspuț să se molipsească. A reușit chiar să aplaude și ea, alături de ceilalți, pe când mirii se-ndreptau, pe culoarul dintre bănci, spre soarele de afară. Își simțea membrele încordate, conștientă de puterea nefirească cu care strângea spătarul stranei și de rigiditatea zâmbetului forțat care o făcea să se simtă asemenea unei păpuși mecanice ce se mișcă la bătaia unui orologiu. De undeva din tavanul bisericii cineva smucea o frânghie nevăzută. Și-a ridicat poșetuța și a râs un pic, prefăcându-se că este un obiect viu, animat de sentimente.

Înfloriseră magnoliile, așa cum își dorise Saffy, care se rugase și ținuse pumnii strânși pentru asta, căci era una dintre rarele și atât de

apreciatele zile de aprilie când se arată primăvara. Saffy nu și-a putut opri un zâmbet.

— Haide mai iute, autobuz ticăit! a exclamat ea, întorcându-se să o grăbească pe Meredith. Haide, e sâmbătă! Soarele strălucește, mama și tatăl tău vor veni să te vadă, n-ai nici un motiv să-ți târșâi picioarele!

Într-adevăr, copila era din cale-afară de morocănoasă. Ai fi crezut că va fi încântată că își va revedea părinții, dar ea se smiorcăise toată dimineața. Saffy bănuia cauza.

— Nu-ți face griji! i-a spus, când Meredith a prins-o din urmă. N-o să mai dureze mult. Juniper n-o să stea acolo mai mult de o zi, două.

— Bine, dar e acolo sus de aseară, după cină. Ține ușa închisă și nu răspunde. Nu înțeleg... s-a plâns Meredith, strângând din ochi atât de urât – un obicei pe care Saffy îl găsea îngrozitor de drăgălaș. Ce o fi făcând acolo?

— Scrie, i-a răspuns Saffy simplu. Așa face ea. Așa a făcut de când se știe. Nu durează mult, și-apoi își revine la normal. Ia ține astea, a spus ea, dându-i un vraf de farfurioare pentru prăjituri, n-ai vrea să mă ajuți să le așezăm pe masă? Ce zici, să-i așezăm pe tatăl și pe mama ta cu spatele la gard, ca să vadă mai bine grădina?

Saffy a zâmbit în sinea sa. Meredith Baker era încântător de ascultătoare – o bucurie neașteptată după ce o crescuse pe Juniper – și șederea ei la castelul Milderhurst se dovedise o mare reușită. Nu e nimic mai bun decât un copil care să trezească la viață pietrele bătrâne și obosite, iar lumina și râsul erau exact ceea ce prescrisese doctorul. Până și Percy o îndrăgise, mulțumită, fără îndoială, că toate ornamentele rămăseseră neatînse.

Dar marea surpriză fusese, totuși, reacția lui Juniper. Afecțiunea vădită pentru micuța evacuată era singurul exemplu de grijă pentru o altă ființă umană pe care îl văzuse Saffy la sora ei vreodată. Uneori le auzea vorbind și chicotind în grădină și era plăcut surprinsă de bună-tatea din vocea lui Juniper. Căci amabilitatea nu era o calitate care i-ar fi venit imediat în minte dacă ar fi trebuit să o descrie pe sora ei mai mică.

— Haide să punem un tacâm aici și pentru June, a spus ea, arătându-i un loc pe masă. Să fie... iar tu să stai lângă ea... Și cred că Percy ar trebui să stea... acolo...

Meredith, care mergea în urma ei, așezând farfuriile. S-a oprit brusc.

— Dar dumneavoastră unde o să stați?

Și poate dându-și seama de expresia de pe chipul lui Saffy, a întrebat iute:

— Dar stați și dumneavoastră la masă, nu-i așa?

— Nu, scumpa mea, i-a răspuns Saffy, lăsându-și moale pe lângă corp mâna în care ținea mănunchiul de furculițe. Tare mi-ar plăcea să stau și eu, știi că nu m-aș da în lături. Dar Percy ține foarte mult la tradiție. Ea e sora mai mare și, în absența tatei, îi ține locul gazdei. Îmi dau seama că asta îți poate părea stupid și formal, e ceva foarte demodat, desigur, dar așa e obiceiul la noi. Așa dorește tata să primim oaspeții aici, la Milderhurst.

— Dar eu tot nu înțeleg de ce nu puteți sta amândouă.

— Ei... una din noi trebuie să stea în casă, poate are tata nevoie de ceva...

— Dar Percy...

— Abia așteaptă. Este foarte nerăbdătoare să-i cunoască pe părinții tăi.

Saffy își dădea seama că Meredith nu o credea, mai mult chiar, biata copilă arăta atât de dezamăgită, că ar fi fost în stare să facă orice ca să o înveselească. Asta o spusese de formă, fără prea multă convingere și, când Meredith a oftat prelung și deznădăjduit, toată hotărârea ei s-a topit ca prin farmec.

— Vai, Merry, a exclamat ea, aruncând o privire furișă peste umăr, n-ar trebui să-ți spun, zău că nu, dar mai am un motiv ca să rămân în casă.

S-a așezat la o margine a băncii șubrede de grădină, făcându-i semn lui Meredith să vină și ea. A tras aer adânc în piept și a expirat apoi cu putere. Apoi i-a povestit pe îndelete despre telefonul pe care îl aștepta în după-amiaza aceea.

— E un colecționar foarte important din Londra, i-a spus ea, i-am scris după ce am citit un mic anunț în ziar. Caută o asistentă care să-i catalogheze colecția. Și mi-a scris de curând că mi-a primit cererea și că îmi va telefona azi după-masă să stabilim detaliile.

— Și ce colecționează?

— Antichități, opere de artă, cărți, lucruri frumoase, s-a pornit Saffy să înșire, plesnindu-și palmele sub bărbie. Ce noroc!

Emoția i-a luminat pistruii minusculi de pe nas și Saffy s-a gândit din nou ce copil minunat era Meredith și cât de mult progresase în aceste șase luni care păruseră atât de scurte. Când te gândești ce arătare slăbănoagă era când o adusesse Juniper acasă! Sub pielea palidă de londoneză și sub rochia sărăcăcioasă, se ghiceau totuși o minte ageră și o încântătoare sete de cunoaștere.

— Și-o să pot și eu să văd colecția? a întrebat Meredith. De când îmi doresc să văd un obiect de artă egipteană adevărat!

— Sigur că ai s-o vezi, a râs Saffy. Sunt convinsă că domnul Wicks va fi încântat să arate obiectele sale de preț unei domnișoare atât de deștepte ca tine.

Chipul lui Meredith chiar strălucea de bucurie și plăcerea lui Saffy fu umbrită de regretul că era un pic nedelicat să îi bage fetei în cap idei mărețe, ca apoi să-i ceară să nu le dezvăluie nimănui.

— Uite ce-i, Merry, și-a revenit ea, asta e o veste foarte mare, dar trebuie să știi că e secret. Percy nu știe și nici nu trebuie să afle.

— De ce? a întrebat Meredith cu ochii măriți. Ce-o să facă dacă află?

— N-o să-i placă, cu siguranță! N-o să fie de acord să plec. Nu-i plac schimbările, vezi tu, ea vrea ca totul să rămână așa cum este. Să stăm toate trei aici. Așa e ea, foarte protectoare, așa a fost întotdeauna.

Meredith a încuviințat din cap, înregistrând acel amănunt al vieții lor de familie cu atâta interes, încât Saffy se aștepta chiar să-și scoată micul ei carnețel ca să-și noteze. Și era firesc să fie atât de interesată, căci Saffy aflase destule despre sora mai mare a fetei ca să-și dea seama cât de puțin familiare îi erau noțiunile de dragoste și ocrotire între frați.

— Percy e sora mea geamănă și o iubesc tare mult, dar uneori, dragă Merry, trebuie să mai iei în considerare și propriile tale dorințe. În viață fericirea nu ți se dă de-a gata, mai trebuie să ți-o și cauți, i-a zis Saffy zâmbind, abținându-se să-i mai spună că mai avusese și alte ocazii pe care le pierduse. Una e să-i faci o mărturisire unui copil și alta e să-l împovărezi cu părerile de rău ale oamenilor mari.

— Și ce-o să se întâmple când o să trebuiască să plecați? N-o să afle atunci?

— Ei, dar o să-i spun eu singură până atunci! a răspuns Saffy râzând. Cum să nu-i spun? N-am de gând să mă ascund de ea. Cum să fac una

ca asta? Trebuie doar să găsesc cuvintele potrivite și să mă asigur că nu-i rănesc sentimentele. Până atunci, cred că e mai bine să nu afle nimic despre asta. Înțelegeți?

— Da, a răspuns Meredith fără să răsufle.

Saffy și-a mușcat buza de jos, avea senzația neplăcută că făcuse o mare greșeală, că era necinstit să pună copilul într-o situație atât de delicată. Voise doar să-i abată gândul de la propria ei nefericire.

Dar Meredith nu a înțeles tăcerea lui Saffy, interpretând-o ca o lipsă de încredere în capacitatea ei de a ține un secret.

— Dar eu n-am să suflu nici o vorbă, vă promit! Știu să țin un secret.

— Vai, Meredith! a urmat Saffy, zâmbind cu părere de rău, nici nu mă îndoiesc de asta. Nu la asta m-am referit. Vai de mine! Cred că trebuie să-mi cer scuze. Am greșit când te-am rugat să ții un secret față de Percy. Ai să mă poți ierta?

Meredith a încuviințat din cap solemn și Saffy a deslușit o scânteiere pe chipul fetei, un semn de mândrie că a fost tratată ca un om mare. Și-a amintit propria ei nerăbdare copilărească de a fi socotită adult, cum stătuse pe marginea stâncii, rugându-se să devină mai iute om mare și se întreba acum dacă ar fi cu puțință să încetinească această devenire pentru altcineva. Dar era oare corect să încerce s-o facă? Cu siguranță, nu era nimic rău să dorească să o împiedice pe Meredith, așa cum încercase și cu Juniper, să se maturizeze și să ia prea repede în piept dezamăgirile vieții.

— Haide, scumpo, a îmbiat-o ea, luându-i ultima farfurioară din mână, de ce nu mă lași pe mine să termin aici? Ia du-te tu să te joci un pic, până vin părinții tăi. E prea frumos afară ca să stai aici să faci treabă. Doar să ai grijă să nu-ți murdărești rochia!

Meredith purta una dintre rochiile pe care i le făcuse Saffy imediat după ce venise la Milderhurst. Era dintr-un material frumos, înflorat, de la magazinul Liberty pe care-l comandase cu mulți ani în urmă, nu pentru că voise să facă ceva anume din el, ci pentru că era prea frumos ca să nu-l cumpere. Și de-atunci zăcuse în dulăpiorul de cusut, așteptând răbdător să i se găsească o întrebuințare. Și uite că acum și-o găsisese. Și, pe când Meredith se pierdea din vedere, Saffy și-a concentrat atenția la așezarea mesei, asigurându-se că totul era în bună ordine.

Meredith a pornit-o, fără vreo țintă anume, prin ierburile înalte, lovind cu un băț în dreapta și-n stânga, întrebându-se cum de se putea ca absența cuiva să-ți schimbe atât de radical ziua, golind-o de sens și formă. A luat-o după deal și, dând de pârâu, a mers de-a lungul lui până la podul peste care trecea aleea de la intrare.

S-a gândit să meargă mai departe. Ar fi trecut pârâul și-ar fi luat-o înspre pădure, adâncindu-se cât mai mult până când lumina abia s-ar mai fi cernut printre ramuri, păstrāvii pestriți ar fi dispărut din apa ce părea condensată ca mierea. S-ar fi dus până departe, în pădurea sălbatică, spre bazinul părăsit de lângă cel mai bătrân copac din codrul Cardarker. Era un loc foarte întunecat, care nu-i plăcuse încă din primele zile petrecute la castel. Mama și tata soseau abia peste vreo oră, așa că mai avea încă timp, și știa drumul, n-avea decât să se țină de-a lungul pârâului zglobiu.

Dar își dădea seama că, fără Juniper, n-o să aibă nici un rost. Vedea doar întunericul, umezeala și mirosul urât.

— Nu-i așa că e minunat aici? exclamase Juniper prima dată când ajuseseră acolo împreună.

Meredith nu era prea convinsă. Bușteanul pe care stăteau era rece și umed, iar tenișii ei se udaseră când alunecase pe o piatră. Mai era și un alt bazin pe moșie, cu fluturi și păsări în jur, cu un balansoar care se legăna leneș în lumina soarelui împânzită de umbre. Tare și-ar mai fi dorit să-și fi petrecut ziua acolo! Dar n-a îndrăznit să sufle o vorbă. Puterea de convingere a lui Juniper era atât de mare, încât Meredith își dădea seama că ea era vinovată, că avea gusturi prea copilărești, că nu se străduia suficient. Așa că își adunase voința, zâmbise și răspunsese:

— Da, apoi cu și mai multă hotărâre: Sigur că da, e minunat!

Cu o singură mișcare fluidă, Juniper a sărit în picioare și, cu brațele întinse în lături, a început să pășească în vârful degetelor pe un buștean căzut.

— Uită-te la umbre, la felul în care se mișcă trestiiile pe maluri, atât de șirete, parcă, simte mirosul de noroi, de umezeală și putregai! a exclamat ea, zâmbind către Meredith. Vai, parcă ar fi în alte vremuri! Dacă ți-aș spune că am trecut pragul nevăzut în trecut, m-ai crede, nu-i așa?

Meredith s-a cutremurat, ca și acum, simțind un imbold puternic în trupul ei de copil și o dorință pentru ceva ce nici ea nu-și dădea seama.

— Închide ochii și ascultă, i-a șoptit Juniper, ducându-și degetul la buze. Se aud până și păianjenii cum își țes pânza!

Meredith a închis ochii acum ca și atunci, ascultând corul greierilor, plescăitul vreunui păstrăv, zgomotul îndepărtat al unui tractor... dar mai răzbătea și un alt sunet, ceva ce părea foarte nepotrivit în locul acela. Un motor care nu era prea departe și se apropia tot mai mult.

A deschis ochii și a văzut-o. Era o mașină neagră, care venea pe aleea cu pietriș dinspre castel. Meredith a privit-o cu uimire. La castel veneau foarte puțini oaspeți, iar mașinile erau și mai rare. Prea puțini oameni mai aveau benzină să mai facă și vizite, iar cei care aveau ceva combustibil îl păstrau ca să poată fugi spre nord când vor veni nemții. Până și preotul care îl vizita pe bătrânul din turn venea numai pe jos în ultima vreme. Așa că musafirul acesta trebuie să aibă vreo treabă oficială, s-a gândit Meredith, poate vreo însărcinare urgentă de război.

Mașina a trecut pe lângă ea și șoferul, pe care nu-l cunoștea, a dus mâna la chipul negru, înclinându-și scurt capul către ea. Meredith s-a răsucit, căznindu-se să vadă mai bine mașina care își continua neabătută drumul pe aleea cu pietriș. A dispărut apoi la o curbă în pădure, ca să se ivească din nou în capătul aleii, ca un punct negru ce se îndrepta spre drumul către Tenterden.

Meredith a căscat plictisită, scoțându-și-o imediat din minte. La piciorul podului se vedeau niște violete sălbatice și n-a putut rezista să nu culeagă câteva. Când a făcut un buchețel frumos și destul de bogat, s-a cățărat pe balustrada podului și-a rămas așa, visătoare, acolo, azvârlind din când în când câte o floare în apa pârâului, uitându-se cum se răsucește în vârtoarea molcomă.

— 'Neața!

Și-a întors privirea și-a văzut-o pe Percy Blythe împingându-și bicicleta în sus pe alee, cu o pălărie urâtă pe cap și cu țigara nelipsită în mână. Sora geamănă cea aspră, așa cum îi spunea Meredith, deși astăzi i se citea ceva diferit pe chip, ceva care nu amintea de asprime, ci mai mult de tristețe. Poate din pricina pălăriei.

— Bună ziua, a răspuns Meredith, ținându-se de balustrada podului să nu cadă.

– Sau e deja după-masă? a întrebat Percy oprindu-se și uitându-se la cadranul ceasului mic ce i se răsucise pe interiorul brațului său. A, e și jumătate abia. Să nu uiți că avem musafiri la ceai!

Și-a aruncat o privire peste vârful țigării, din care a tras adânc un fum pe care l-a dat afară pe îndelete.

– Îmi închipui că părinții tăi vor fi tare dezamăgiți să bată atâta drum și să nu te poată vedea.

Probabil că asta era o glumă, s-a gândit Meredith, dar chipul sau purtarea lui Percy nu arătau nimic jovial, așa că nu putea fi sigură. A zâmbit politicoasă, gândindu-se că poate Percy o să creadă că n-a auzit ce-a spus.

Și-ntr-adevăr, Percy nu a lăsat să se înțeleagă că ar fi luat în seamă răspunsul lui Meredith sau că i-ar fi acordat vreo atenție.

– Ei, bine, am destule de făcut, a spus ea, dând sever din cap și pornind înainte spre castel.

4

Când Meredith și-a văzut părinții venind împreună pe aleea de la intrare, a simțit un ghem în stomac. Pentru o clipă a crezut că visează, căci, deși îi erau atât de cunoscuți, păreau complet nepotriviți cu locul acela, venind din lumea reală. Dar senzația aceasta a durat doar o clipă, după care i s-au limpezit privirile și și-a dat seama că erau tatăl și mama ei și că ajunseseră acolo, în cele din urmă, iar ea avea atâtea să le povestească. A luat-o la fugă spre ei cu brațele larg deschise, iar tata a îngenuncheat, depărtând și el mâinile, în așa fel încât ea să-i poată sări drept în brațe. Mama a sărutat-o pe obraz, ceea ce era neobișnuit, dar nu neplăcut, și, deși știa că era destul de mare pentru asta – dar cum nici Rita și nici Ed nu erau de față să râdă de ea –, l-a ținut pe tata de mână tot restul drumului, în vreme ce le vorbea pe nerăsuflăte despre castel și bibliotecă, despre câmpurile, pârâul și pădurile înconjurătoare.

Percy aștepta deja așezată la masă, fumând o nouă țigară pe care a stins-o când i-a văzut venind. Și-a netezit poalele rochiei, le-a întins mâna și s-au salutat cu oarecare însuflețire.

– Cum a fost călătoria cu trenul? Sper că nu prea obositoare, nu?

Deși întrebarea era firească, chiar politicoasă, Meredith și-a dat seama că părinții ei au distins tonul snob din vocea lui Percy și i-a părut rău că nu au fost întâmpinați de vocea caldă a lui Saffy.

Mama a răspuns cu o voce firavă, reținută:

— A fost destul de lungă. Ne-am tot oprit și-am pornit din nou, lăsând trenurile militare să treacă. Mai mult am stat pe liniile moarte decât am mers.

— Totuși, a intervenit și tata, flăcăii noștri trebuie să ajungă cumva pe front. Să-i dovedească lui Hitler că nu-i de glumit cu Marea Britanie.

— Aveți dreptate, domnule Baker. Vă rog să luați loc, i-a invitat Percy, arătând spre masa frumos aranjată. Sunt sigură că sunteți flămânzi.

Percy a turnat ceaiul, le-a oferit prăjituri făcute de Saffy și au continuat să vorbească, cu destulă rigiditate, despre aglomerația din trenuri, mersul războiului (Danemarca deja căzuse, oare urma Norvegia?), dându-și cu părerea despre cum vor evolua lucrurile. Meredith mușca bucați mici dintr-o prăjitură, uitându-se la ei. Fusese convinsă că, după ce vor da cu ochii de castel și de Percy Blythe, cu accentul ei afectat și spinarea rigidă, părinții ei vor adopta o tactică defensivă, dar totul decursese destul de bine până atunci.

Mama lui Meredith era foarte tăcută, ce-i drept. Își ținea poșeta strâns, cu o mână, în poală, emoționată și înțepenită, ceea ce o neliniștea puțin pe Meredith, care nu credea că o mai văzuse vreodată speriată pe maică-sa, în afară de vreo întâlnire cu șobolani, păianjeni sau chiar cu domnul Lane, vecinul de peste drum, când se întorcea de la cârciumă. Tata părea, în schimb, mult mai degajat, încuviințând din cap când Percy îi descria avioanele de luptă și pachetele cu cele necesare pentru soldați în Franța, și sorbind ceaiul din ceașca de porțelan pictată manual, ca și cum ar fi făcut asta în fiecare zi. Sau aproape în fiecare zi. Reușise chiar să o facă să pară o jucărie de păpuși, iar Meredith se gândea că nu-și dăduse niciodată seama ce degete uriașe avea și s-a simțit brusc năpădită de un val de afecțiune pentru el. A întins mâna pe sub masă și și-a vârât-o în cealaltă palmă a lui. În familia lor nu se obișnuia să se exprime sentimente prin atingeri fizice, așa că el și-a ridicat privirea surprins, înainte de a i-o strânge ușor.

— Și cum merge cu școala, fetița mea? a întrebat el, apropiindu-se către ea și făcându-i cu ochiul lui Percy. O fi Rita mai arătoasă, dar micuța Merry a moștenit toată deșteptăciunea.

— Fac lecțiile aici, la castel, tată, cu Saffy. Ar trebui să vezi biblioteca, are mult mai multe cărți decât biblioteca noastră mobilă din cartier. Toți pereții sunt acoperiți de sus până jos cu cărți. Și învăț și latina...

Cât de mult îi plăcea latina! Sunete din trecut, pline de înțelesuri. Voci străvechi purtate de vânt. Meredith și-a împins ochelarii mai sus, pe nas, căci mereu îi alunecau când era emoționată.

— Și învăț să cânt și la pian!

— Sora mea, Seraphina, este foarte mulțumită de progresele pe care le face fiica dumneavoastră, a spus Percy. Merge foarte bine, mai ales dacă ne gândim că nu a văzut niciodată un pian.

— Nu mai spuneți! s-a mirat tata, înfundându-și mâinile în buzunare în așa fel încât coatele i se mișcau ciudat deasupra mesei. Fiica mea să știe să cânte!

Meredith a zâmbit mândră, întrebându-se dacă i se roșiseră urechile.

— Ei, câteva doar!

Percy le-a mai turnat ceai.

— Poate o să-i inviți pe părinții tăi mai târziu în salonul de muzică să le cânti ceva din ce-ai învățat, Meredith?

— I-auzi, mami, s-a mirat tata, Meredith a noastră știe să cânte de-adevăratelea!

— Am auzit!

Pe chipul mamei s-a citit o expresie pe care Meredith nu știa cum s-o interpreteze. Dar o mai văzuse atunci când ea se certa cu tata, iar el făcea greșeala fatală de a o lăsa să câștige.

— Ne-ai lipsit de Crăciun, i-a spus mama lui Meredith, cu o voce încordată, neluând-o în seamă pe Percy.

— Și mie mi-a fost dor de voi, mamă. Tare am vrut să vin să vă văd, dar nu au mers trenurile, erau toate folosite pentru front.

— Rita se-ntoarce acasă cu noi, astăzi, a urmat mama, așezându-și ceașca pe farfurie, îndreptând hotărâtă lingurița și împingând-o în față. I-am găsit de lucru la un coafor, pe Old Kent Road. Începe de mâine. La început o să facă curat, dar o s-o învețe să facă și permanente și să tundă. Știi, Merry, sunt o mulțime de ocazii acum, a urmat ea, cu o sclipire de mulțumire în ochi, multe dintre fetele mai mari s-au înrolat în marină¹

---

1 WRNS (Women's Royal Naval Service), Serviciul Naval Regal pentru Femei.

sau au plecat să lucreze în fabrici. Multe ocazii pentru fete tinere care nu au nici o altă perspectivă.

Era logic. Ritei îi plăcuse întotdeauna să-și aranjeze părul și să adune o mulțime de cosmetice.

— E grozav, mamă. Ce bine că avem și noi pe cineva care să-ți facă părul!

Asta nu prea i-a plăcut mamei.

Percy Blythe a scos o țigară din tabachera de argint pe care Saffy insista să o folosească atunci când aveau musafiri și s-a scotocit în buzunar după chibrituri. Tata și-a dres glasul.

— Uite ce e, Merry, a început el cu o stânjeneală ce nu o putea consola pe Meredith pentru ceea ce avea să urmeze. Mama și cu mine ne-am gândit că ar fi timpul să încerci și tu.

Abia atunci a înțeles. Voiau să o ducă acasă, să o facă coafeză, să plece de la Milderhurst. A simțit cum i se încălzește un ghem de spaimă în stomac și începe să i se rostogolească de colo-colo. A clipit de câteva ori, și-a îndreptat ochelarii pe nas și a rostit bâlbâindu-se:

— Da', dar... eu nu vreau să mă fac coafeză... Saffy zice că e important să îmi termin școala. Că aș putea chiar să intru la liceu când se va termina războiul.

— Mama se gândea doar că ai putea și tu să înveți coafura, dar am putea să încercăm și altceva, dacă vrei. Să te faci funcționară, la vreun minister?

— Dar acum e periculos să stai în Londra! i-a venit brusc ideea.

Era o adevărată lovitură: de fapt, nu-i era câtuși de puțin frică de Hitler și de bombele lui, dar poate asta ar fi putut să-i convingă.

— N-ai de ce să te temi, fetițo, a îmbărbătat-o tata, zâmbind și bătând-o pe umăr. Facem tot ce putem să-l întoarcem pe Hitler din drum: mama a început să lucreze într-o fabrică de muniții, iar eu fac și ture de noapte. Nu cade nici o bombă, nu sunt gaze otrăvite, cartierul nostru e la fel ca înainte.

La fel ca înainte! Meredith și-a amintit străzile cenușii și casa lor la fel de întunecată pe una din ele, și a trebuit să recunoască, în sinea ei, cu sinceritate, că își dorea cu disperare să rămână la Milderhurst. S-a întors cu fața spre castel, răsucindu-și degetele, dorindu-și din tot sufletul să apară Juniper, adusă de intensitatea gândului ei, sau Saffy,

care să spună cuvintele potrivite care să-i convingă pe mama și pe tata că nu era bine să o ia acasă, că trebuia să o lase să mai stea.

Printr-o stranie coincidență, Perry a ales chiar acel moment să intervină.

— Doamnă și domnule Baker, a spus ea lovindu-și vârful țigării de tabachera de argint, arătând de parcă și-ar fi dorit să fie în altă parte. Înțeleg prea bine că doriți ca Meredith să vină acasă cu dumneavoastră, dar dacă cumva vine invazia...

— Ba ai să vii cu noi chiar în după-amiaza asta, domnișoară, asta e!

Fălcile mamei se încordaseră amenințător, și nici măcar nu se mai uita la Percy, ci o fixa pe Meredith cu o privire ce-i promitea o pedeapsă zdravănă mai târziu.

Lui Meredith i s-au aburit ochelarii.

— Ba nu am să vin.

— Să nu-i răspunzi obraznic mamei, a mârâit tata.

— Ei, a început Percy brusc, ridicând capacul ceainicului și uitându-se atent înăuntru, ceainicul e gol, vă rog să mă iertați, dar mă duc să-l mai umplu. Nu prea mai avem ajutoare acum, în timpul războiului. Facem economie.

Și s-a retras sub privirile lor, iar mama i-a șuierat tatei, mânioasă:

— I-auzi, nu prea mai au ajutoare!

— Haide, Annie!

Tatei nu-i plăcea să se certe. Era genul de om al cărui trup corpolent reprezenta o amenințare suficientă, în așa fel încât rareori era nevoit să se confrunte cu cineva. Mama, pe de altă parte...

— Femeia asta se uită cu dispreț la noi de când am venit. Să nu-ți vină să crezi! Economii de război, într-un loc ca ăsta! a răbufnit ea, fluturându-și mâna către castel. Poate că-și închipuie că ne-ar sta mai bine acolo, înăuntru, să alergăm s-o servim noi!

— Nu-i așa! Ei sunt altfel! a sărit Meredith.

— Meredith!

Tata țintuia pământul cu privirea, dar vocea i-a răsunat puternică, aproape rugătoare și i-a aruncat o privire pe sub sprâncenele încrunțate. De obicei, se bizuia pe ea să stea liniștită lângă el atunci când mama și Rita începeau să se certe. Dar astăzi nu putea să stea impasibilă.

– Tati, uită-te numai ce frumos au aranjat masa de ceai special pentru voi...

– Gata, ajunge cu vorbăria, domnișoară! s-a răstit mama, care s-a ridicat, trăgând-o pe Meredith de mâneca rochiei celei noi, cu o forță neobișnuită. Haide, fugi înăuntru și adună-ți lucrurile, hainele tale *adevărate*. Avem un tren curând și plecăm cu toții.

– Dar eu nu vreau să plec, a spus Meredith, întorcându-se rugător către tatăl ei. Lasă-mă să mai stau, tată, te rog nu mă obliga să plec. Aici învăț...

– Ha! a pufnit mama, fluturându-și dezgustată mâna. Văd eu bine ce-ai învățat tu aici, cu cucoana asta sclifosită! Ai învățat să le răspunzi obraznic părinților. Văd și ce ai uitat: cine ești și de unde te tragi. Ți-am spus eu, a urmat ea, îndreptând degetul spre tata, și-am spus eu că nu trebuia să-i trimitem de-acasă. Dacă i-am fi ținut acasă așa cum am spus eu...

– Ajunge! n-a mai putut răbda tata. Ajunge, Annie. Stai jos. Nu-i nevoie de toată tevatura asta, vine acasă și gata!

– Nu vin!

– Ba da, ai să vii! a spus mama, ridicând palma. Și să vezi ce urecheală te-așteaptă acasă!

– Ajunge! a urmat tata, ridicându-se și el în picioare și apucând-o pe mama de mână. Pentru numele lui Dumnezeu, ajunge, Annie!

A privit-o adânc în ochi și ceva s-a petrecut între ei, căci Meredith a văzut cum mâna mamei se lasă în jos, iar tata a clătinat din cap spre ea.

– Ne-am înfierbântat cu toții, asta-i tot.

– Vorbește tu cu fiică-ta... eu nu mai pot s-o văd în ochi. Sper să nu vadă și ea vreodată cum e să pierzi un copil!

Și s-a îndepărtat, cu brațele strâns încrucișate. Brusc, tata a părut obosit și mult mai bătrân. Și-a trecut o mână prin păr. Se rărea tot mai mult spre creștet, iar Meredith mai deslușea încă urmele lăsate de pieptăn în dimineața aceea.

– Nu trebuie să o iei în seamă, știi și tu cum e ea! A fost îngrijorată pentru tine, amândoi ne-am făcut griji, a urmat el, aruncând o privire spre castelul care se-nălța impunător deasupra lor. Am auzit tot felul de povești. Din scrisorile Ritei și ale altor copii care s-au întors acasă... niște povești îngrozitoare despre felul în care s-au purtat cu ei.

Asta era tot? Meredith s-a simțit copleșită de un val spumos de ușurare, aflase și ea că alți copii evacuați fuseseră mai puțin norocoși decât ea, dar, dacă fusese într-adevăr singurul motiv de îngrijorare, atunci nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-l liniștească pe tata.

– Dar nu aveți de ce să vă faceți griji, tată. V-am scris și în scrisori: sunt fericită aici. N-ai citit scrisorile mele?

– Sigur că da, le-am citit amândoi. Era partea cea mai frumoasă a zilei, când primeam o scrisoare de la tine.

Din felul cum a rostit aceste vorbe și-a dat seama că era adevărat și parcă a durut-o sufletul, închipuindu-și cum stăteau amândoi așezați la masă, nerăbdători să vadă ce le scrisese.

– Atunci, a spus ea, fără să-l poată privi în ochi, ți-ai dat seama că totul e în regulă. Mai bine nici că se poate.

– Știi că e cum zici tu, a răspuns el, uitându-se să vadă cât de departe era mama, dar chiar asta e problema. Scrisorile tale erau prea... vesele. Și mama a auzit de la o prietenă că unele familii adoptive schimbau scrisorile pe care copiii le trimiteau acasă. Ca să nu spună lucruri ce i-ar fi pus pe ei într-o lumină proastă. Și să arate că era mult mai bine ca în realitate, a urmat el oftând adânc. Dar aici nu e cazul, nu-i așa, Merry?

– Nu, tată!

– Ești mulțumită aici, așa cum ne-ai scris în scrisori?

– Da.

Și-a dat seama că tata începuse să se înmoaie. Gândul a săgetat-o ca focul de artificii și a spus iute:

– Știi, Percy e un pic mai înțepată, dar Saffy e minunată. Ați putea să o cunoașteți și voi dacă ați veni înăuntru. Aș putea să vă cânt și la pian.

El și-a ridicat privirea spre turn și soarele i-a luminat obrazii. Meredith s-a uitat cum i se mișcorează pupilele și-a așteptat, încercând să-i deslușească chipul mare, lipsit de expresie. Doar buzele i se mișcau, de parcă i-ar fi luat măsurile și-ar fi făcut calcule, dar n-a putut să-și dea seama unde l-ar fi putut duce acele socoteli. A aruncat apoi o privire spre soția sa, care stătea furioasă lângă fântână, și Meredith și-a dat seama că era ultima șansă: acum sau niciodată.

– Te rog, tată, a spus ea, apucându-l de mânecă. Nu mă obliga să mă întorc. Învăț atât de multe aici, mult mai bine ca la Londra. Te rog să o faci pe mama să înțeleagă că îmi este mult mai bine aici.

A oftat ușor și și-a îndreptat privirea spre mama, care stătea întoarsă cu spatele. Pe când Meredith aștepta, chipul lui s-a schimbat, adâncindu-i-se cutele ce-i trădau blândețea, iar inima ei a tresărit. Numai că el nu s-a mai uitat la ea și nici nu i-a vorbit. Urmărindu-i privirea, a văzut că mama se întorsese puțin și rămăsese cu o mână în șold, mișcând-o pe cealaltă ușor pe lângă trup. Soarele o lumina din spate și-i arunca reflexe roșietice în părul ei castaniu, făcând-o să arate frumoasă și neobișnuit de tânără. Privirile ei s-au îngemănat cu ale tatei și Meredith și-a dat seama, cu dezamăgire, că blândețea de pe chipul lui era pentru mama, și nu pentru ea.

— Îmi pare rău, Merry, a spus el, apucându-i mâna care îl mai trăgea încă de mânecă. Așa e mai bine. Haide, du-te să-ți aduni lucrurile. Mergem acasă.

Și-n acea clipă Meredith a făcut acel gest cumplit, trădarea pe care mama ei nu avea să i-o ierte niciodată. Singura ei scuză era că nu avusese de ales, că era copil și va rămâne așa încă mulți ani și nimănui nu-i păsa de ceea ce voia ea. Se săturase să fie tratată ca un pachet sau ca o valiză, împinsă de colo-colo, în funcție de ce credeau cei mari că ar fi mai bine. Nu dorea nimic altceva decât să simtă că aparține unui loc.

I-a luat mâna tatei și i-a spus:

— Și mie îmi pare rău, tată.

Și-n timp ce uimirea se așternea pe chipul lui frumos, ea a zâmbit, parcă cerându-și iertare, ferindu-se de privirea furioasă a mamei și a rupt-o la fugă pe peluză, sărind peste margine și afundându-se în adăpostul întunecat și răcoros al pădurii Cardarker.

Percy a aflat de planurile lui Saffy de a merge la Londra din întâmplare. Dacă nu ar fi plecat de lângă părinții lui Meredith ca să umple ceainicul, ar fi putut să nu afle niciodată. Sau doar când ar fi fost prea târziu. Ce noroc a fost, se gândea ea, că socotea spălarea rufelor din familie în public ceva stânjenitor și plictisitor, așa că se scuzase și mersese în castel, cu gândul de a le da răgazul să se calmeze. Se aștepta să o găsească pe Saffy ghemuită în dreptul ferestrei, trăgând cu ochiul la ce se întâmpla afară și cerându-i să-i povestească de-a fir a păr cum erau părinții, cum s-a comportat Meredith, dacă le-au plăcut prăjiturile. Dar a fost surprinsă să găsească bucătăria goală.

Percy și-a adus aminte că adusese ceainicul și, ca să-și justifice scuza destul de slabă, a pus ceainicul cel mare pe sobă. Timpul trecea încet și atenția i-a fost abătută de la foc. Se întreba ce păcat cumplit trebuia să ispășească, având în vedere că se văzuse nevoită să suporte o nuntă și o vizită la ceai în aceeași zi. Și-atunci s-a întâmplat: un sunet ascuțit venind din camera intendentului. Convorbirile telefonice se răriseră foarte mult de când cei de la poștă îi avertizaseră că orice sporovăială particulară pe rețeaua telefonică ar fi putut să împiedice comunicări importante de război, așa că i-a luat ceva timp să-și dea seama ce era acel zgomot.

Prin urmare, atunci când a ridicat, în fine, receptorul, vocea i-a sunat temătoare și bănuitoare:

— Castelul Milderhurst. Bună ziua...

Interlocutorul s-a recomandat pe loc a fi Archibald Wicks din Chelsea și a cerut să vorbească cu domnișoara Seraphina Blythe. Luată prin surprindere, Percy s-a oferit să preia un mesaj, dar domnul i-a spus că el era cel ce urma să o angajeze pe Saffy și suna pentru a-i oferi mai multe detalii despre mutarea ei la Londra de săptămâna viitoare.

— Îmi pare foarte rău, domnule Wicks, i-a răspuns Percy, simțind cum i se dilată vasele de sânge pe sub piele. Mi-e teamă că este o neînțelegere.

— O neînțelegere...? s-a auzit după o oarecare ezitare. Ce-ați spus? E o linie destul de proastă... nu vă aud bine.

— Seraphina, sora mea, nu va putea să ocupe postul dumneavoastră de la Londra.

— Aaa!

A urmat o altă pauză, timp în care liniile au pocnit și Percy nu și-a putut stăvili gândul la firele de telefon, întinse de la un oficiu poștal la altul, legându-se în adierea vântului.

— O, înțeleg, a urmat bărbatul de la celălalt capăt al firului, după o pauză. Dar este foarte ciudat, căci am scrisoarea dănzei aici, în fața mea, și scrie că acceptă postul. Am corespondat serios pe tema asta.

Aceasta explica plicurile tot mai numeroase pe care Percy le luase și le dusese la poștă în ultima vreme și încăpățânarea cu care Saffy insistase să rămână lângă telefon, „poate vine vreun comunicat important despre război”. Percy s-a blestemat în gând că se lăsase absorbită de îndatoririle ei la Serviciul Voluntar Feminin și nu fusese mai atentă.

– Sunt convinsă că Seraphina a avut cele mai bune intenții să își onoreze înțelegerea cu dumneavoastră. Dar, vedeți, cu războiul acesta... și acum cu tatăl nostru care s-a îmbolnăvit... Mi-e teamă că va fi nevoie de ea acasă pentru mai mult timp.

Deși dezamăgit și fâstâcit, domnul Wicks s-a arătat oarecum îmbunat de promisiunea lui Percy de a-i trimite un exemplar cu autograf din prima ediție a *Omului Noroaielor* și a închis telefonul într-o poziție ceva mai bună. Cel puțin nu avea să se pună problema să le dea în judecată pentru nerespectarea contractului.

Dar dezamăgirea lui Saffy nu va putea fi stăvilită tot atât de ușor, se gândea Percy. Undeva în depărtare s-a auzit apa trasă la o toaletă și apoi țevile au început să vuiască în peretele bucătăriei. Percy s-a așezat pe un taburet și a așteptat. Peste câteva minute Saffy a dat buzna în bucătărie.

– Percy! a exclamat ea, oprindu-se brusc, cu ochii la ușa de afară deschisă. Ce cauți aici? Unde e Meredith? Părinții ei au și plecat? E totul în ordine?

– Am venit să mai iau niște ceai.

– Aha, a răsuflat Saffy ușurată, relaxându-și chipul cu un zâmbet șovăitor. Atunci lasă-mă să te ajut. Nu cred că vrei să lași musafirii singuri prea mult timp, nu?

A luat cutia cu ceai și a ridicat capacul ceainicului.

Percy s-a gândit dacă era cazul să-și arate supărarea, dar convorbirea cu domnul Wicks o surprinsese atât de tare, că n-a reușit. În cele din urmă a spus simplu:

– A sunat telefonul. Eu așteptam să fiarbă ceainicul.

S-a auzit doar tremurul abia perceptibil al firelor de ceai în linguriță.

– A sunat? Când?

– Chiar acum.

– O!

Saffy a răsturnat firele de ceai în palmă, arătau ca o grămadă de furnici moarte.

– Era ceva legat de război, nu?

– Nu.

Saffy s-a sprijinit de raft și și-a încheștat mâna pe șervetul de bucătărie de parcă ar fi încercat să se sprijine ca să nu fie luată de valuri.

Și chiar în acea clipă ceainicul a început să fiarbă, gâlgâind prin gura lui prelungă, ca să șfârșească cu un fluierat amenințător. Saffy l-a ridicat de pe foc, rămânând dinaintea sobei, ținându-și răsuflarea, cu spatele la Percy.

— Era cineva cu numele de Archibald Wicks, a spus Percy în cele din urmă. Suna de la Londra. Un colecționar, așa s-a recomandat.

— Înțeleg, a spus Saffy fără să se întoarcă spre ea. Și ce i-ai spus? De afară s-a auzit un strigăt și Percy s-a repezit la ușă.

— Ce i-ai spus, Percy?

O boare de vânt a pătruns înăuntru, aducând o mireasmă de fân cosit.

— Percy, abia a putut șopti Saffy.

— I-am spus că avem nevoie de tine aici.

Saffy a scos un sunet care ar fi putut fi un suspin.

— Știi prea bine că nu poți pleca, Saffy, a spus Percy rar, cu multă grijă. Nu poți induce lumea în eroare așa. El te aștepta să te duci la Londra săptămâna viitoare.

— Mă aștepta la Londra, căci acolo am de gând să mă duc! Eu am căutat serviciul ăsta, Percy, și el m-a ales pe mine, a spus ea răsucindu-se și ridicându-și pumnul încleștat, cu cotul îndoit, într-un gest teatral, ciudat, accentuat de prosopul boțit pe care îl mai strângea în palmă. El m-a ales *pe mine*, a urmat ea, scuturând pumnul. Colecționează tot felul de obiecte, lucruri frumoase, și m-a angajat pe mine - *pe mine* - ca să-l ajut.

Percy a scos o țigară din tabacheră, s-a luptat să aprindă chibritul și a reușit, în cele din urmă.

— Și-am să mă duc, Percy, și n-ai să mă oprești!

Blestemată să fie Saffy! Nu o să fie prea ușor! Lui Percy deja îi buia capul, nunta o istovise de-a binelea, apoi fusese nevoită să facă pe gazda pentru părinții lui Meredith. ăsta era ultimul lucru de care mai avea nevoie. Saffy se încăpățâna înadins, forțând-o să dea lucrurile pe față. Bine, dacă așa dorea ea să facă, Percy nu se temea să-i arate cine avea dreptate.

— Nu, a răspuns ea, dând fumul afară, n-ai să te duci! N-ai să te duci nicăieri, Saff. Știi și tu, o știi și eu și acum a aflat și domnul Wicks.

Saffy și-a lăsat brațele moi pe lângă trup, iar șervetul i-a căzut pe dalele bucătăriei.

— I-ai spus că n-am să mă duc. Așa e?

— Cineva trebuia să o facă. Căci altminteri era cât pe ce să îți trimită banii de tren.

Ochii lui Saffy se umpluseră de lacrimi și, deși Percy era supărată pe ea, era în același timp mulțumită să o vadă că se luptă cu lacrimile. Poate că vor izbuti să evite o scenă de data aceasta.

— Haide, a început ea, sunt convinsă că ai să-ți dai seama, până la urmă, că e mai bine așa...

— N-ai să mă lași să plec!

— Nu, i-a spus Percy hotărâtă, dar cu blândețe. Nu am să te las.

Buza de jos a lui Saffy a început să tremure și, când a reușit în cele din urmă să vorbească, nu a reușit să scoată decât o șoaptă:

— Nu poți să ne dirijezi viața în permanență, Percy!

Degetele i se împreunau de parcă ar fi înfășurat fire nevăzute și lipicioase într-un ghem. Era un gest din copilărie și Percy s-a simțit copleșită de dorința fierbinte de a-și cuprinde sora geamănă strâns în brațe și de a nu-i mai da drumul, de a-i spune că o iubea, că nu voise să fie nedreaptă, că o făcuse pentru binele ei. Dar s-a stăpânit. Nu ar fi schimbat nimic dacă ar fi făcut toate astea, pentru că nimeni nu vrea să i se spună astfel de lucruri, chiar dacă știu în adâncul sufletului că sunt adevărate.

Așa că și-a înmuiat vocea și i-a spus:

— Nu încerc să te dirijez, Saffy. Poate altă dată, în viitor, vei putea pleca. Dar nu acum, a urmat ea, arătând spre zidurile castelului. Avem nevoie de tine aici, acum când e război și cu tata în starea în care e! Și să nu mai pomenim și lipsa de personal: te-ai gândit ce s-ar întâmpla cu noi dacă ai pleca? Ai putea să ți-o închipui pe Juniper sau pe tata sau - Doamne ferește - chiar *pe mine* spălând toate rufe!

— Dar nu există ceva ce să nu poți face tu, Percy! a spus Saffy cu o voce aprigă. Nu s-a întâmplat vreodată să fie ceva ce să nu poți face tu!

În clipa aceea Percy a știut că a învins și mai ales că Saffy își dădea seama de asta. Dar nu a simțit nici o bucurie, ci doar povara atât de cunoscută a responsabilității. O durea sufletul pentru sora ei, pentru tânăra care fusese cândva când avusese întreaga lume la picioare.

— Domnișoară Blythe!

Percy a dat cu ochii de tatăl lui Meredith în cadrul ușii, cu micuța lui soție după el, ambii arătând foarte tulburați. Uitase de-a binelea de ei!

— Domnule Baker! a exclamat ea, răvășindu-și părul de pe ceafă. Îmi cer scuze, mi-a luat atâta timp să fierb ceaiul acesta...

— Nu-i nici o problemă, domnișoară Blythe. Noi ne-am terminat ceaiul. Dar uitați ce s-a întâmplat cu Meredith... a urmat el și umerii i s-au lăsat în jos. Eu și soția mea aveam de gând să o luăm acasă, dar ea și-a pus în minte să mai stea... și mi-e teamă că mica diavoliță a tulit-o de lângă noi!

— O!

Era ultimul lucru de care avea nevoie Percy. S-a uitat peste umăr spre Saffy, dar se făcuse nevăzută.

— Atunci n-avem decât să pornim să o căutăm!

— Păi, tocmai asta e, a urmat domnul Baker stânjenit, soția mea și cu mine trebuie să prindem trenul spre Londra de la trei și douăzeci și patru de minute. E ultima cursă pe ziua de astăzi.

— Înțeleg, a spus Percy. Atunci trebuie să plecați. Trenurile merg așa de prost în vremurile astea. Dacă îl pierdeți pe cel de azi, s-ar putea să trebuiască să așteptați până miercuri la ora asta.

— Dar fata mea...

Doamna Baker stătea să izbucnească în plâns, numai că asta nu-i venea prea bine pe chipul ei mic și ascuțit. Percy cunoștea prea bine acest sentiment.

— Nu trebuie să vă îngrijorați, a spus ea, încuviințând scurt din cap, o găsesc eu. Aveți un număr de telefon unde să vă sun la Londra? Nu cred să se fi dus prea departe!

Cățărata pe o ramură a celui mai bătrân copac din pădurea Cardarker, Meredith abia zărea castelul, turla ascuțită a turnului, cu fleșa ce străpungea ca un ac cerul. Țiglele acoperișului străluceau roșietice în lumina soarelui de amiază și vârful argintiu scânteia. Pe peluza din capătul aleii de la intrare, Percy Blythe își lua rămas-bun de la părinții ei și le făcea cu mâna pe măsură ce se îndepărtau.

Lui Meredith îi ardeau urechile de emoția faptei rele pe care o făcuse. Urma să suporte consecințele, o știa prea bine, dar nu avusese de ales. O rupsese la fugă și alergase cât o ținuseră picioarele și, după ce-și recăpătase răsuflarea, în cele din urmă, se cățărara în copac, animată

de o forță ciudată și pătrunzătoare care o determinase să acționeze dintr-un impuls pentru prima dată în viață.

Ajunsa în capătul celălalt al aleii, mama și-a lăsat umerii în jos și, pentru o clipă, Meredith a crezut că plângea, apoi a văzut cum își întinde brațele în lături cu palmele deschise asemenea unor stele de mare. Tata s-a dat înapoi și-atunci Meredith și-a dat seama că mama striga la el. Nu era nevoie să audă ce-i spunea ca să ghicească că nu avea să-i fie ușor.

În timpul ăsta, rămasă în curtea castelului, Percy fuma, cu o mână în șold, scrutând cu privirea pădurea din față. Meredith a simțit o undă de îndoială cuibărindu-i-se în stomac. Presupusese că era bine-venită să mai rămână la castel, dar dacă nu era așa? Dacă gemenele erau atât de uimite de neobrăzarea ei, încât nu vor mai vrea să aibă grijă de ea? Dacă, urmărindu-și numai propriile dorințe, dăduse de mare bucluc? Pe când Percy Blythe, care-și terminase țigara, se întorcea spre castel, Meredith s-a simțit dintr-odată foarte singură.

Urmărind-o, privirea i s-a ridicat spre acoperișul castelului și i-a sărit inima mai ceva ca o roată de artificii. O siluetă înveșmântată în alb se urca spre vârf. Juniper! Terminase, în fine! Ieșise afară la lumină! Meredith a urmărit-o cu ochii cum ajunge la locul neted și se așază, lăsându-și picioarele lungi să-i atârne peste margini. Acum își va aprinde o țigară, s-a gândit Meredith, lăsându-se pe spate ca să privească cerul.

Dar nu a fost așa, s-a oprit brusc și a privit spre pădure. Meredith s-a ținut strâns de ramura pe care stătea. De emoție a apucat-o un râs ciudat. De parcă Juniper o auzise, simțise într-un fel prezența ei. Și dacă ar fi existat cineva care ar fi putut face una ca asta, numai Juniper putea să fie.

Nu putea să se întoarcă la Londra, nu voia. Cel puțin nu acum, nu încă.

Meredith și-a privit părinții îndepărtându-se de castel, mama cu brațele strânse peste mijloc și tata cu mâinile lăsate moi pe lângă corp.

— Îmi pare rău, a șoptit ea, dar n-am avut de ales.

Apa era călâie și nu umplea cada, dar lui Saffy nu-i păsa. Băile lungi și fierbinți erau plăceri ce aparțineau trecutului, iar cea de acum era suficientă cât să-i dea un motiv să rămână singură și să se gândească la trădarea îngrozitoare a lui Percy. Și-a împins fundul înainte ca să se poată întinde mai bine pe spate, cu genunchii strânși spre tavan, cu capul dat pe spate și urechile sub apă. Părul îi plutea asemenea algelor împrejurul insulei chipului ei și asculta clipocitul apei, clinchetul făcut de lanțul dopului când se lovea de smalțul căzii și alte zgomote ciudate ale universului apei.

În toată viața lor de adulți, Saffy fusese conștientă că ea era geamăna cea mai slabă. Percy obișnuia să nu ia în seamă această categorisire, insistând că nu era adevărat, cel puțin nu în cazul lor: că era doar o chestiune de lumină și de umbră, între care alternau în așa fel încât totul era într-un echilibru perfect. Și asta era drăguț din partea ei, dar nu era și corect, chiar dacă era plin de bune intenții. Lucrurile erau simple: Saffy era conștientă că domeniile în care ea dădea dovadă de mai mult talent erau cele mai neînsemnate. Scria bine, era îndemnată la croitorie, putea chiar să și gătească binișor și, în ultima vreme, chiar să facă curățenie, dar la ce îi foloseau toate acestea dacă nu era decât o sclavă? Și, ce era și mai rău, o sclavă de bunăvoie? Căci, de cele mai multe ori – recunoștea ea cu rușine –, nici nu-i păsa. De fapt, să fii subordonat era mai ușor, nu purtai toată povara. Și totuși erau unele momente – ca acesta de astăzi – când ura faptul că toți se așteptau să se conformeze, fără să crâcnească, indiferent de ce ar fi vrut ea să facă.

Saffy și-a ridicat trupul și s-a sprijinit de capătul neted al căzii, ștergându-și fața încinsă de mânie cu prosopul ud. Simțea răcoarea smalțului căzii pe spate și, cu prosopul ca o pătură intrată la apă, și-a acoperit sânii și stomacul, urmărindu-l cum se întinde și se strânge odată cu răsufarea, ca o a doua piele, apoi a închis ochii. Cum îndrăzneă Percy să vorbească în locul ei? Să ia hotărâri în numele ei, să-i hotărască viitorul fără să o consulte?

Dar Percy procedase așa întotdeauna, nu era chip să i te împotrivești.

Saffy a dat aerul afară din piept încet, încercând să-și stăpânească mânia. Iar oftatul se prefăcu în suspin. Presupunea că ar fi trebuit să

se simtă mulțumită, chiar flatată, că Percy avea atâta nevoie de ea. Și chiar era. Dar era sătulă, pe de altă parte, să fie atât de lipsită de forță, și, chiar mai mult de atât, o durea sufletul. De când se știa, era înțepenită într-o viață paralelă cu cea pe care o visase, cu cea pe care alesese să creadă că o va duce.

De data asta însă putea să facă ceva – Saffy și-a șters obrazul, înviorat de un fior de hotărâre – un mod neînsemnat de a-și exercita slaba ei putere asupra lui Percy. Era de fapt mai degrabă o omisiune decât o acțiune, ceva ce Percy ar fi dorit să știe cu siguranță: despre un musafir neașteptat care sosise la castel în ziua aceea. În timp ce Percy era la nunta lui Lucy, Juniper în mansardă, iar Meredith hălăduia pe moșie, domnul Banks, avocatul tatei, sosise într-o mașină neagră, împreună cu două doamne îmbrăcate în costume modeste. Saffy, care aranja afară masa pentru ceai, s-a gândit mai întâi să se ascundă, să se creadă că nu era nimeni acasă – de altfel nici nu-i prea plăcea domnul Banks și, oricum, nu-i plăcea să deschidă ușa vizitatorilor neașteptați –, dar îl cunoștea pe bătrân de când se știa pe lume, era prietenul tatei și se simțea obligată față de el într-un fel pe care nu-l putea explica prea ușor.

A ieșit în fugă pe ușa bucătăriei, aranjându-se din mers în fața oglinzii ovale din dreptul cămării, apoi a luat-o iute pe scări, și-a ajuns tocmai la timp sus să-l întâmpine. El s-a arătat surprins, aproape nemulțumit să dea cu ochii de ea, întrebându-se cu voce tare ce vremuri au ajuns să trăiască pentru a vedea o casă de talia Milerhurstului fără o menajeră cum se cuvine, ca apoi să-i ceară să-l ducă la tatăl ei. Și oricât ar fi dorit Saffy să adopte obiceiurile în schimbare ale noii societăți, nutrea încă un mare respect pentru justiție și oamenii ei, așa că a făcut ce i s-a cerut. Nu era prea vorbăreț (adică nu era dispus să-și piardă timpul să sporovăiască cu fiicele clienților săi), așa că au urcat scările în tăcere, ceea ce a bucurat-o, căci oamenii de felul domnului Banks o făceau să-și piardă firea. Când au ajuns în cele din urmă la capătul scărilor incolăcite, el a înclinat scurt din cap, înainte de a intra în odaia tatei, împreună cu tovarășele sale.

Nu avusese intenția să tragă cu urechea, și pe cât nu-i plăcea să i se fure timpul, tot atât ura orice obligație de a se apropia de odaia din turnul îngrozitor, cu miasma lui pătrunzătoare de moarte și cu tabloul monstruos agățat pe perete. Și dacă nu i-ar fi atras privirea un fluture

prins într-o pânză de păianjen între barele balustradei, ar fi fost fără îndoială deja la jumătatea drumului pe scări în jos și n-ar fi putut auzi nimic. Dar a mai întârziat o clipă și, în timp ce încerca să elibereze fluturile, l-a auzit pe tata spunând:

— De aceea v-am chemat, domnule Banks. Mare belea și moartea asta! Ați făcut modificările?

— Da, le-am adus ca să le semnați cu martori și v-am adus și o copie pentru dumneavoastră, desigur.

Alte detalii nu a mai auzit și nici n-o interesau. Era cea de-a doua fiică a unui bătrân demodat, ea însăși o domnișoară bătrână trecută de prima tinerețe, iar lumea masculină a proprietății și a finanțelor nici nu o interesa și nici nu-i dădea bătăi de cap. Nu voia decât să poată elibera fluturile istovit și să fugă apoi din turn, să lase în urmă aerul închis și amintirile sufocante. Nu mai intrase în cămăruța din turn de mai bine de douăzeci de ani și nici nu avea de gând să mai calce pe-acolo vreodată. Și, pe când cobora scările în grabă, încerca să risipească norul de amintiri care o învăluia.

Cândva, demult de tot, ea și tata fuseseră foarte apropiați, dar dragostea se răcise. Juniper scria mai bine, iar Percy era fiica cea mai bună, și nu mai rămânea loc și pentru Saffy în inima tatei. O singură dată, nu durase mult, dar memorabil, Saffy le depășise pe surorile ei. După Războiul cel Mare, când tatăl lor se reîntorsese acasă rănit și învinețit, ea fusese cea care a reușit să-l pună pe picioare, să-i dea ceea ce avea nevoie cel mai mult. Fusese atât de fermecător, forța dragostei sale, serile petrecute împreună pe ascuns, în locuri unde nu-i găsea nimeni...

Dintr-odată s-a auzit o larmă mare și Saffy a deschis ochii. Se auzeau strigăte. Ea se afla în cadă, iar apa se răcise de tot, lumina dispăruse prin fereastra rămasă deschisă, lăsând să se strecoare-n loc umbrele amurgului. Și-a dat seama că ațipise. Avusese noroc că apucase să doarmă și-atât. Cine țipa oare? S-a ridicat, străduindu-se să distingă ceva. Dar nu se mai auzea nimic, și se întrebă dacă nu cumva își închipuise.

Apoi s-a auzit din nou. Și sunetul de clopot. Era bătrânul din turn, într-una din crizele sale. Lasă, să mai vadă și Percy cum e. Se potriveau unul cu celălalt.

Cutremurându-se, Saffy și-a adunat prosopul rece de pe piele și s-a ridicat, făcând apa să vălurească într-o parte și-ntr-alta. Șiroind de apă, a pus piciorul pe preș. Se auzeau voci de jos acum, le distingea bine. Meredith, Juniper – și Percy, bineînțeles. Erau toate trei acolo, în salo-nul galben. Așteptând cina, se gândea ea, iar ea le-o va aduce, așa cum făcea întotdeauna.

Saffy a tras capotul din cuiul de pe ușă și s-a căznit să-l îmbrace, strângându-l peste pielea rece și udă, apoi a pornit-o pe hol, cu picioarele ude lipăind pe dale. Ascunzându-și cu grijă micul ei secret.

– Dorești ceva, tată?

Percy a împins ușa grea a camerei din turn. I-a luat ceva timp să-l zărească, cuibărit în intrândul de lângă șemineu, sub gravura de Goya, și când l-a văzut, în cele din urmă, i s-a părut înspăimântat să dea ochii cu ea și și-a dat seama că avusese din nou una dintre crizele sale. Ceea ce însemna că atunci când avea să coboare din nou în hol va găsi doctoriile pe masă, acolo unde le lăsase de dimineață. Era vina ei că pretindea prea mult și s-a blestemat în gând că nu verificase totul de îndată ce venise acasă de la biserică.

Și-a îndulcit vocea și i-a vorbit cum își închipuia că ar fi trebuit să-i vorbească unui copil, dacă ar fi avut vreodată ocazia să cunoască vre-unul suficient de mult ca să-l iubească:

– Haide, haide... nu-i nimic, o să fie bine! Nu vrei să stai jos? Haide, o să te ajut eu să te așezi aici, lângă fereastră. E o seară minunată.

El a încuviințat abrupt din cap, și-a dat să apuce mâna ei întinsă și-n clipa aceea a realizat că îi trecuse criza. Își dădea seama că nu fusese prea puternică, pentru că reușise să-și revină suficient ca să-i spună:

– Credeam că ți-am mai spus să porți o meșă.

Îi spusese, într-adevăr, de mai multe ori, și Percy, ascultătoare, chiar își cumpăraseră una (ceea ce nu era prea ușor în vremea războiului), dar o lăsase aruncată pe noptieră ca o coadă de vulpe căsăpită. Pe speteaza scaunului era o pătură mică și colorată, croșetată de Lucy cu ani în urmă, și Percy i-a pus-o pe genunchi, după ce l-a așezat jos, spunându-i:

– Îmi pare rău, tată. Am uitat. Am auzit clopotul și n-am vrut să te las să aștepți.

– Arăți ca un bărbat. Asta vrei? Să te trateze lumea ca pe un bărbat?

— Nu, tată.

Cu vârful degetelor și-a atins ceafa, cârlionțul catifelat care atârna mai jos decât restul părului tăiat scurt la spate. Nu exista nici un înțeles ascuns în vorbele lui, iar ea nu era supărată, doar uimită de sugestia lui. A aruncat o privire furișă spre oglinda de pe ușa unui corp de bibliotecă, surprinzându-și chipul în lumina ei vălurită: o femeie destul de severă, cu fața în unghiuri ascuțite, cu spinarea foarte dreaptă, dar cu sâni destul de generoși, cu șoldurile destul de rotunjite, cu o față nemânjită cu ruj și pudră, dar care nu i se părea prea bărbătească. Și spera că nu era bărbătească nici pe departe.

Între timp, tata își răsucise capul ca să privească pe fereastră la câmpurile cuprinse de înserare, fără să-și dea seama de tulburarea pe care o stârnise.

— Toate astea, a zis el, cu privirea ațintită. Toate...

Ea s-a sprijinit de marginea scaunului, proptindu-se într-un cot de spătar. Nu era nevoie să spună mai mult. Ea înțelegea ca nimeni alta ce simțea el când privea peste pământurile strămoșilor săi.

— Ai citit nuvela lui Juniper, tată?

Era unul dintre puținele subiecte de care putea fi sigură că-l vor înviora și Percy l-a folosit cu prudență, sperând că ar putea să-l scoată din starea sumbră în care știa că se mai află încă.

I-a făcut semn către trusa de pipe și Percy i-a dat-o. Și-a răsucit și ea o țigară în timp ce el își îndesa tutun în pipă.

— Are talent, n-avem ce spune!

— L-a moștenit de la tine, a spus ea zâmbind.

— Trebuie să ne purtăm cu grijă, mintea creativă are nevoie de libertate. Trebuie să zburde în propriul ei ritm și să-și urmeze propriile modele. E greu de explicat, Persephone, cuiva a cărui minte funcționează după mecanisme rigide, dar este absolut *imperios* să nu fie împovărată cu chestiuni practice, să nu i se abată atenția cu ceva care ar putea să-i risipească talentul. Sper că nu are vreun băiat care să umble după ea, ce zici? a întrebat el, trăgând-o de poala fustei.

— Nu, tată.

— O fată ca Juniper are nevoie de ocrotire, a urmat el, ridicându-și bărbia. Trebuie ținută într-un loc ferit. Aici la Milderhurst, în castel.

— Sigur că o să stea aici.

– E datoria ta să ai grijă de asta. Să ai grijă de amândouă surorile tale. Și-apoi s-a lansat în perorațiile cunoscute despre datorie, responsabilitate și moștenire.

Percy a așteptat o vreme, și-a terminat țigara și, doar când el și-a încheiat discursul, i-a spus:

– Ce zici, să te duc la toaletă înainte să plec?

– Unde să pleci?

– Am o întâlnire în sat în seara asta.

– Mereu ești pe fugă, a spus el, lăsându-și buza în jos, în semn de nemulțumire.

Percy și-a imaginat cum trebuie să fi arătat în copilărie: un băiat răsfățat, obișnuit să i se facă mereu pe plac.

– Haide, să mergem, tată! l-a îndemnat ea, conducându-l la toaletă, scotocindu-se în buzunar după cutia cu tutun.

Și-a amintit că o lăsase în camera din turn. Tata avea să mai stea acolo, așa că a dat fuga să o ia. A găsit-o pe biroul lui, dar lângă ea mai era un plic... de la domnul Banks, și nu avea nici un timbru. Ceea ce însemna că îi fusese adus personal.

Inima a început să-i bată cu putere. Saffy nu-i pomenise de nici un musafir. Să fi venit domnul Banks tocmai de la Folkerstone și să se fi strecurat în castel fără să o anunțe pe Saffy? Orice era posibil, dar n-avea cum să fi fost așa, cu siguranță. Ce motiv ar fi avut să facă una ca asta?

A rămas nemișcată o vreme, pipăind plicul și neștiind ce să facă. Simțea cum o ia cu călduri pe ceafă și pe sub brațe, de i se lipea bluza de piele.

A aruncat o privire peste umăr, deși știa că este singură, a dezlipit plicul și s-a uitat la hârtiile împăturite dinăuntru. Un testament. Cu data din ziua respectivă. A scos hârtiile și le-a netezit, parcurgându-le iute cu ochii. Și-atunci a simțit toată gravitatea apăsătoare și ciudată a împlinirii celei mai crunte bănuieli.

Și-a apăsat fruntea cu degetele unei mâini. Cum de s-a putut să se întâmple? Dovada era acolo, în mâna ei, scrisă negru pe alb, și cu albas-tru, acolo unde semnase tata. A mai citit încă o dată, sperând să găsească o pauză, o pagină lipsă, orice care să-i arate că nu a înțeles bine, că a citit prea iute.

Dar nu era așa. Doamne, Dumnezeuule, citise foarte bine.

PARTEA A PATRA

Înapoi la castelul Milderhurst

1992

Herbert îmi împrumutase mașina să mă duc la Milderhurst și, de îndată ce am ieșit de pe autostradă, am coborât geamul să las să-mi bată vântul obrazii. De la ultima mea vizită, peisajul se schimbase. Venise vara și trecuse, iar acum toamna era și ea pe sfârșite. Pe marginea drumului se-ngrămădeau uriașe frunze uscate și, pe măsură ce mă afundam tot mai mult în câmpia Kentului, ramurile uriașe ale pomilor se-ntindeau să se împletească peste drum. La fiecare adiere de vânt se mai așternea încă un strat, ca o piele năpărlită, un anotimp ce-și dădea sfârșitul.

Când am ajuns la fermă mă aștepta un bilet.

Bine ai venit, Edie. Am avut niște drumuri de făcut și-a trebuit să plec. Bird zace de gripă. Îți las cheia și te rog să te duci singură la camera 3 (etajul întâi). Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit. Ne vedem la cină, la ora șapte, în sufragerie.

Marylin Bird

P.S. L-am pus pe Bird să-ți instaleze o masă mai bună de scris în cameră. E cam înghesuit acum, dar mi-am închipuit că o să-ți placă să-ți poți întinde mai bine hârtiile.

„Puțin cam înghesuit“ era o figură de stil, dar mie mi-au plăcut întotdeauna camerele mici și întunecoase, așa că m-am apucat imediat să-mi aranjez frumos manuscrisul lui Adam Gilbert, cartea *Milderhurstul lui Raymond Blythe* și *Omul Noroaielor*, împreună cu nenumăratele mele carnețele și creioane. Apoi m-am așezat, atingând cu

degetele marginile netede ale mesei și-am scos un mic oftat de mulțumire, sprijinindu-mi bărbia în palme. Mă simțeam ca-n prima zi de școală, dar de mii de ori mai bine. Aveam patru zile înainte și mă simțeam cuprinsă de entuziasm.

Apoi am dat cu ochii de telefon, unul dintr-acelea demodate, de bachelită. Și m-a cuprins o senzație neobișnuită. Mă aflam la Milderhurst, de bună seamă! În același loc unde fusese și mama.

Telefonul a sunat îndelung și, tocmai când eram gata să închid, a răspuns mama, cu răsufierea tăiată. A urmat o pauză după ce mi-a auzit vocea.

— A, Edie! Scuză-mă, tocmai îl căutam pe taică-tău! I-a intrat în cap să... Ai pățit ceva? a întrebat cu vocea ascuțită ca un creion.

— Totul e în regulă, mamă, am vrut doar să știi că am ajuns cu bine.

— Aaa?!?

A tăcut apoi, trăgându-și răsufierea. O luasem prin surprindere: nu mai obișnuiam de mult să-i telefonez ca să-i spun că am ajuns bine, de peste zece ani, de când o convinsesem că, dacă guvernul are încredere în mine să votez, atunci era cazul să aibă și ea încredere că pot lua metroul fără să anunț la sfârșit că am săvârșit călătoria cu bine.

— A, bine, mulțumesc. Foarte frumos din partea ta să mă suni. Tata va fi fericit să audă că ești bine. I-a fost dor de tine. Se tot smiorcăie de când ai plecat.

A urmat o nouă pauză, mai lungă de data aceasta, și-aproape că-i auzeam gândurile. Apoi a întrebat iute:

— Ai ajuns acolo, deci? La Milderhurst? Și... cum e? Cum arată?

— Minunat, mamă. Totul e poleit cu aur.

— Mi-aduc aminte... mi-aduc aminte cum arăta toamna. O vreme pădurea rămânea verde, dar vârful copacilor se făcea roșu ca focul.

— E și portocaliu! Și sunt frunze peste tot. Zău, peste tot, ca un covor gros care acoperă pământul.

— Da, îmi aduc aminte. Vântul bate dinspre mare și cad ca ploaia. Bate și vântul, Edie?

— Nu încă, dar prognoza anunță că o să înceapă în timpul săptămânii.

— Atunci să vezi. Frunzele o să cadă ca zăpada atunci. Și scârțâie sub picioare când calci pe ele. Mi-aduc bine aminte!

Ultimele cuvinte au fost atât de moi, aproape fragile, și nu știu ce mi-a venit că m-am simțit năpădită de tandrețe și m-am pomenit zicând:

– Știi ce, mamă, eu termin pe patru... Ar trebui să te gândești să vii și tu aici pentru o zi.

– Ah, nu, Edie, nu se poate. Tata n-ar...

– Nu, să vii doar tu!

– Singură?

– Am putea lua masa undeva, într-un loc frumos, doar noi două. Și ne-am putea plimba prin sat.

Invitația mea s-a propagat prin țiuitul liniei de telefon.

– Nu e nevoie să ne apropiem de castel, am urmat eu cu voce joasă, dacă nu vrei.

A urmat o tăcere și pentru o clipă am crezut că nu mai era pe fir, dar am auzit un zgomot slab și mi-am dat seama că nu închisese. Și cum acesta persista, mi-am dat seama că plângea, ușor, în receptor.

La castel trebuia să mă duc abia a doua zi, să mă întâlnesc cu surorile Blythe, și cum vremea trebuia să se schimbe, era o prostie să pierd o după-amiază atât de frumoasă la masa de lucru. Judith Waterman îmi sugerase ca articolul să cuprindă și propria mea impresie despre locul acela, așa că m-am hotărât să fac o plimbare. Și de data aceasta doamna Bird îmi pusese un coș cu fructe pe noptieră și mi-am ales un măr și o banană, apoi am aruncat un carnetel și un pix în geantă. Mi-am mai rotit încă odată privirea prin cameră înainte de a ieși, când am dat cu ochii de jurnalul mamei, cum stătea micuț și liniștit pe un colț al mesei.

– Hai, mamă, am zis eu, apucându-l. Hai să te duc înapoi la castel!

Când eram mică, în puținele ocazii când mama nu era acasă să mă aștepte după școală, luam autobuzul până la biroul tatei, în Hammer-smith. Acolo trebuia să-mi găsesc un colț de covor – sau de masă, dacă aveam noroc – într-unul din birourile funcționarilor mai tineri, ca să-mi fac lecțiile, sau să desenez în jurnal, sau să scriu la nesfârșit numele băiatului care-mi căzuse cu tronc, puteam face orice, doar să nu mă ating de telefon și să nu stau în calea celor care aveau treabă.

Într-o după-masă m-au trimis într-o încăpere unde nu mai fusesem, am intrat pe o ușă pe care nu o băgasem în seamă până atunci, chiar

la capătul unui culoar foarte lung. Era mică, ceva mai spațioasă decât un dulap, și, deși, era zugrăvită în tonuri de bej și maron, nu avea dale sclipitoare de faianță arămie și rafturi de sticlă, cum se găseau în celelalte încăperi ale companiei. Avea, în schimb, o măsuță de lemn și un scaun, precum și o bibliotecă îngustă și înaltă. Pe unul dintre rafturi, deasupra unor dosare doldora de acte contabile, am zărit ceva interesant. Un glob cu un peisaj de iarnă înăuntru, dintr-acelea cu o căsuță de piatră cocotată pe un deal cu pini, cu fulgi albi pe jos.

La biroul tatei regulile erau foarte stricte. Nu trebuia să ating nimic. Și totuși nu m-am putut abține. Globul mă atrăgea ca un magnet: era ca o scânteie de lumină într-o lume bej-maron, ca o ușiță în spatele dulapului, un simbol irezistibil al copilăriei. Nici nu știu cum am ajuns de m-am cățărat pe scaun și m-am pomenit cu globul în mână, răsu-cindu-l și îndreptându-l la loc, fascinată de căderea permanentă a fulgilor de zăpadă, lumea dinăuntru neluând-o în seamă pe cea din afară. Și-mi amintesc că m-a cuprins o dorință ciudată de a fi înăuntru globului, alături de bărbatul și de femeia ce se vedeau după ferestrele aurite de lumină sau de cei doi copii mititei care trăgeau o sanie maronie, la adăpost de agitația și zgomotul de afară.

Tot așa mă simțeam pe când mă apropiam de castelul Milderhurst. Pe măsură ce urcam dealul și mă apropiam mai tare, simțeam cum se schimbă aerul în jurul meu, de parcă aș fi trecut o barieră invizibilă către o altă lume. Oamenii normali nu cred că unele case pot avea forțe magice, că pot fermeca oamenii, atrăgându-i către ele. În săptămâna aceea eu am ajuns să cred asta și sunt convinsă și acum că există o forță inimaginabilă în castelul Milderhurst. O simțisem la prima mea vizită și am resimțit-o din nou în după-amiaza aceea. Ca o chemare, de parcă însuși castelul mi-ar fi făcut semn să mă apropii.

Nu am urmat același drum ca data trecută, am luat-o peste câmp să ies în alea de la intrare și am mers până la un mic pod de piatră, apoi până la unul ceva mai mare, până când, în cele din urmă, castelul s-a ivit, înalt și impunător, pe vârful dealului. Am mers înainte și nu m-am oprit până pe culme. Și-abia atunci m-am întors ca să văd de unde pornisem. Pădurea se-ntindea la picioarele mele și părea că toamna dăduse foc copacilor, poleindu-i cu tonuri de roșu, arămiu și auriu. Îmi părea rău că nu aveam aparatul de fotografiat la mine ca să fac o poză pentru mama.

Am părăsit aleea și-am ocolit un gard viu, uitându-mă către fereastră mansardei, cea mai mică, de lângă camera doicii, unde era dulapul secret. Castelul parcă mă pândea, cu toate cele o sută de ferestre ale sale sclipind pe sub streșinile plecate. Apoi mi-am luat privirile de la el, continuându-mi drumul pe lângă gard, până am ajuns în spatele lui.

Acolo era un coteț vechi de găini, gol acum, și dincolo de el ceva boltit. M-am apropiat și abia atunci mi-am dat seama ce era. Un adăpost antiaerian. Lângă el fusese înfiptă o pancartă – probabil de pe vremea când se vizita castelul – pe care scria Anderson și, deși literele erau destul de șterse, am reușit să-mi dau seama că vorbea despre rolul jucat de comitatul Kent în timpul Bătăliei pentru Britania. La numai un kilometru și jumătate depărtare, scria acolo, căzuse o bombă și ucisese un băiat pe bicicletă. Scria că acel adăpost fusese construit în 1940, ceea ce însemna că era cu siguranță cel în care se ghemuise mama cât stătuse la Milderhurst în timpul bombardamentului.

Cum nu era nimeni în preajmă căruia să-i cer voie, mi-am închipuit că aș putea arunca o privire înăuntru și am coborât pe scara abruptă, pe sub acoperișul arcuit de tablă ondulată. Era întuneric înăuntru, dar intra destulă lumină de afară ca să deslușesc că interiorul fusese aranjat ca o scenă din timpul războiului. Pachete de țigări cu bombardiere pe ele, o măsuță cu un radio de epocă, cu carcasa de lemn, un afiș cu Churchill care îmi arăta cu degetul că trebuia „să merit victoria“, de parcă am fi fost din nou în 1940 și ar fi sunat alarma, iar eu așteptam să aud bombardierele vâjâind.

Am ieșit apoi de acolo clipind, orbită de lumină. Norii se perindau cu iuțeală pe cer, iar soarele era acoperit de un văl alb. Apoi am zărit un intrând în gardul viu, cu un bolovan neted în dreptul lui și nu m-am putut săpâni să nu mă duc să mă așez pe el. Am scos jurnalul mamei din geantă, mi-am sprijinit spatele de gard și l-am deschis. Prima pagină purta data de 1 ianuarie 1940.

Scumpul și frumosul meu jurnal, te păstrez de atâta timp – a trecut deja un an, poate chiar mai mult – pentru că mi te-a dat în dar domnul Cavill după examen. Mi-a spus să te folosesc pentru ceva deosebit, căci cuvintele rămân pe vecie și că, într-o bună zi,

am să gădesc o poveste care să fie demnă de așa un caiet. Atunci nu l-am crezut: eu n-am avut nimic special de scris până acum – nu-i așa că pare foarte trist? Mie așa mi se pare, deși nu am vrut să recunosc, dar am scris-o pentru că e adevărat: n-am avut niciodată nimic special de scris și nici nu mi-am închipuit că am să am. Dar m-am înșelat. Îngrozitor și minunat de tare m-am înșelat. Căci ceva s-a întâmplat și nimic nu va mai fi la fel de acum înainte.

Cred că trebuie să încep prin a spune că scriu aceste rânduri într-un castel. Unul adevărat, din piatră, cuturn și cu o mulțime de scări în spirală, cu candelabre imense pe toți pereții, pline de ceară înnegrită, picurată peste brațele lor, adună de zeci și zeci de ani. Ți-ai putea închipui că întâmplarea „minunată“ este că locuiesc într-un castel, și că nu se poate imagina ceva mai grozav decât atât, dar te asigur că este mult mai mult.

Sunt așezată pe pervazul unei ferestre de la mansardă, locul cel mai minunat din tot castelul. În camera lui Juniper. Dar cine e Juniper? m-ai putea întreba. Juniper e cea mai incredibilă persoană din lume, e prietena mea cea mai bună și eu sunt prietena ei. Ea m-a încurajat să scriu aici. Mi-a spus că s-a săturat să mă vadă purtându-te peste tot ca pe un obiect prețios și că era timpul să-mi iau inima în dinți și să scriu în paginile tale frumoase.

Ea spune că se gădesc povești peste tot și că cei care așteaptă să se ivească una potrivită înainte de a pune condeiul pe hârtie, rămân până la urmă cu paginile goale. Căci scrisul înseamnă, după cum se pare, să descrii priveliști și sentimente pe hârtie. Trebuie să țeși ca un păianjen, dar să folosești cuvinte pentru a face modelele potrivite. Juniper mi-a dat și stiloul acesta. Cred că s-ar putea să-l fi luat din turn și mi-e puțin teamă ca nu cumva tatăl ei să înceapă să caute hoțul, dar eu îl folosesc totuși. Este într-adevăr un stilou grozav. Cred că te poți îndrăgosti de un stilou, nu-i așa?

Juniper mi-a sugerat să scriu despre viața mea. Mereu mă pune să-i povestesc despre mama și tata, despre Ed și Rita și despre doamna Paul, de alături. Și râde tare și cu poftă, ca și cum ai agita o sticlă și-ai deschide-o apoi, să țâșnească bulele de aer peste tot: te sperii, într-un fel, dar e și plăcut. Râsul ei n-ue deloc cum ți-ai închipui.

Ea e așa de frumoasă și grațioasă, dar râsul ei e aspru ca pământul. Dar mie nu-mi place doar râsul ei, ci și cum se strâmbă când îi povestesc ce spune Rita, se strâmbă și scuipă.

Și zice că sunt norocoasă – poți să-ți închipui? Cineva de rangul ei să creadă asta despre mine? – că tot ce-am învățat vine din lumea reală. Ea a învățat doar din cărți. Ceea ce mie mi se pare o minunăție, dar se dovedește a nu fi adevărat. Știi că ea nu a fost la Londra de când era mică de tot? S-a dus atunci cu toată familia la premiera unei piese făcute după o carte pe care a scris-o tatăl ei, Adevărata poveste a Omului Noroaielor, iar Juniper a pomenit despre cartea asta de parcă eu ar fi trebuit să o fi știut, iar eu a trebuit să mărturisesc cu rușine că n-auzisem de ea. Blestemati să fie părinții mei că m-au ținut departe de astfel de lucruri! Mi-am dat seama că s-a mirat, dar nu a vrut să mă facă să mă simt prost. A dat din cap, ca și cum ar fi încuviințat, și a spus că asta s-a întâmplat desigur doar pentru că eu eram prea absorbită de lumea mea reală, cu oameni adevărați. Și-apoi mi-a aruncat o privire tristă, cum face uneori, gânditoare și un pic uimită, de parcă încearcă să deslușească o problemă complicată. E privirea pe care cred că mama o disprețuiește cel mai mult când mi-o surprinde, cea care o determină să-mi facă cu degetul și să-mi spună să-mi alung norul de deasupra capului și să merg mai departe.

Ah, dar mie îmi place cerul înnorat, e mult mai complex decât cel senin. Dacă ar fi o ființă, sunt sigură că mi-ar plăcea să-mi pierd timpul aflând mai multe despre ea. E mult mai interesant să te întrebi ce o fi sub straturile de nori decât să vezi mereu același albastru, simplu, limpede și fără pată.

Astăzi cerul e foarte înnorat. Dacă mă uit pe fereastră mi se pare că cineva a tras o pătură mare, cenușie peste castel. Și e promoacă pe jos. Fereastra mansardei dă spre un loc special, care-i place lui Juniper foarte mult. E o parcelă pătrată de pământ înconjurată de gard viu, cu niște morminte micițe din care se ridică pietre printre tufișuri, asemenea unor dinți strâmbi și măcinați într-o gură bătrână.

Clementina Blythe

1 an

Răpită dureros

Dormi, micuța mea, dormi!

Cyrus Maximus Blythe

3 ani

Plecat prea devreme

Emerson Blythe

10 ani

Mult iubit

Prima dată când le-am văzut, am crezut că sunt mormintele unor copii, dar Juniper mi-a spus că erau animale, toate. Familia Blythe iubește mult animalele, mai ales Juniper, care a plâns când mi-a povestit despre primul ei câine, Emerson.

Brrr... e tare frig! De când am ajuns aici, am primit o mulțime de șosete croșetate de toate tipurile. Saffy știe să croșeteze minunat, dar habar nu are să numere, drept pentru care o treime din șosetele pe care le împletește pentru soldați sunt mult prea strâmte ca să acopere măcar degetul cel mare al unui zdrahon de bărbat, dar sunt tocmai bune pentru încheieturile mele subțiri. Mi-am pus în picioare trei perechi una peste alta și alte trei desperecheate pe mâna dreaptă, lăsându-mi stânga liberă să pot ține stiloul. Ceea ce explică înfățișarea scrisului meu. Și-mi cer scuze pentru asta, dragul meu jurnal. Paginile tale frumoase merită ceva mult mai frumos.

Așa că iată-mă aici, singură, în camera din mansardă, în vreme ce Juniper își face de lucru jos, citindu-le găinilor. Saffy este convinsă că ouă mai mult dacă sunt stimulate; iar Juniper, care iubește toate animalele, spune că nu e nici unul mai deștept și mai liniștitor ca găina; iar mie îmi plac ouăle tare mult. Așa că suntem toate mulțumite. Iar eu am să o iau de la capăt și am să scriu cât pot de repede. Căci asta îmi va încălzi cu siguranță degetele.

Un lătrat puternic, dintre cele care te face să-ți sară inima ca o praștie, m-a speriat îngrozitor.

Deasupra mea s-a ivit câinele lui Juniper, cu buzele întinse și colții dezveliți, scoțând un mârâit gros din străfundul mădularelor.

— Haide, băiatule... am spus cu o voce gătuită. Haide, haide...

Mă întrebam dacă să întind mâna să-l mângâi și dacă s-ar domoli astfel, când din noroi am văzut apărând vârful unui baston, urmat de o pereche de picioare încălțate cu cizme. Mi-am ridicat privirile și-am văzut-o pe Percy Blythe privindu-mă mânioasă.

Uitasem cât de slabă și aspră era. Gârbovită peste baston, străduindu-se să vadă ce era jos, îmbrăcată cam în același fel ca ultima dată când o văzusem: pantaloni deschiși la culoare și o cămașă bine croită care ar fi părut bărbătească dacă nu ar fi fost purtată de un trup incredibil de firav și asortată cu un ceas fistichiu care atârna în jurul încheieturii ei slăbănoage.

— A, dumneavoastră erați, a exclamat ea, la fel de surprinsă ca și mine. Ați ajuns mai devreme.

— Îmi pare atât de rău, n-am vrut să vă deranjez... doar...

Câinele a mârâit din nou și ea și-a exprimat nerăbdarea fluturându-și degetele:

— Ajunge, Bruno!

Câinele a scâncit și s-a retras în urma ei.

— Noi vă așteptam mâine.

— Știu, la ora zece dimineața.

— Sper că mai veniți, nu?

Am încuviințat din cap.

— Am sosit astăzi de la Londra. E o vreme atât de frumoasă și știu că s-au anunțat ploii în zilele următoare, așa că m-am gândit să fac o plimbare, să-mi mai notez câte ceva, eram convinsă că nu o să vă supărați, și-apoi am dat peste adăpostul acesta și... n-am vrut să va încurc în nici un fel.

Și-n timp ce-i explicam, la un moment dat, atenția i-a slăbit.

— Ei, bine, a spus ea fără nici o urmă de bucurie. Dacă tot sunteți aici, cred că ați putea să veniți și la ceai.

O gafă și o lovitură

Salonul galben prea mult mai ponosit decât îmi aminteam. La prima vizită mi se păruse o încăpere caldă, un petic de viață și lumină într-un colos întunecat de piatră. De data aceasta arăta altfel, poate de vină era anotimpul, dispariția luminii strălucitoare a verii, răcoarea ce se infiltra peste tot, anunțând iarna, dar nu era singura schimbare din încăpere care mi-a atras atenția.

Câinele găfâia din greu și s-a prăbușit îndărătul paravanului ponosit. Mi-am dat seama că până și el îmbătrânise, la fel ca și Percy Blythe, din luna mai de când nu-i mai văzusem, iar încăperea era și mai ponosită. Și-atunci mi s-a înfiripat gândul că Milderhurst era cumva rupt de lumea reală, era un loc dincolo de fruntariile obișnuite ale spațiului și timpului. Ca și cum ar fi fost sub o vrajă: un castel din basme în care timpul putea fi încetinit, grăbit, după bunul-plac al unei ființe nepământene.

Pe Saffy o vedeam din profil, cu capul plecat deasupra unui ceainic de porțelan fin.

– Ai venit, în fine, Percy? a spus ea, chinându-se să pună capacul ceainicului. Începusem să cred că va trebui să pornim în căutarea ta... Ah! a exclamat ea, ridicând capul și dând cu ochii de mine. Bună ziua!

– E Edith Burchill, a spus Percy fără prea multă etichetă. A sosit pe neașteptate. O să ia ceaiul cu noi.

– Ce bine! s-a bucurat Saffy și chipul i s-a luminat atât de tare, că mi-am dat seama că nu era doar politicoasă. Tocmai voiam să torn ceaiul, dac-aș putea să pun capacul ăsta cum trebuie. Am să mai aduc încă un tacâm. Ia te uită, ce bucurie!

Juniper se afla lângă fereastră, ca și data trecută când venisem în luna mai, dar de data aceasta dormea, sforăind ușor, cu capul sprijinit de spătarul fotoliului îmbrăcat în catifea vernil. Când am văzut-o, n-am putut să nu mă gândesc la tânăra încântătoare pe care mama o iubise atât de mult. Ce trist, ce cumplit că ajunsese așa!

– Ne pare atât de bine că ați putut veni, domnișoară Burchill, a spus Saffy.

– Vă rog să-mi spuneți Edie, de la Edith.

– Edith, ce nume frumos, a spus ea zâmbind încântată. Înseamnă „binecuvântat în război“, nu-i așa?

– N-aș ști să vă spun, am răspuns eu, scuzându-mă parcă.

Percy și-a dres vocea și Saffy a urmat iute:

– Domnul acela era un bun specialist, dar... a șovăit ea, aruncând o privire spre Juniper, știți... Îți este mai ușor să vorbești cu o femeie. Nu-i așa, Percy?

– Așa e.

Văzându-le împreună, mi-am dat seama că semnele trecerii timpului nu fuseseră doar în închipuirea mea. La prima vizită văzusem că gemenele aveau aceeași înălțime, deși purtarea mai autoritară a lui Percy o făcea să pară mai înaltă. De data aceasta însă, nu mai era nici o îndoială că Percy era mai scundă decât sora ei geamănă. Era și mai fragilă și m-a dus gândul la Jekyll și Hyde, la momentul în care bunul doctor își întâlnește perechea mai mică și mai întunecată.

– Așezați-vă, vă rog, s-a răstit Percy. Haideti să ne așezăm cu toții și să începem odată!

Ne-am conformat și Saffy a turnat ceaiul, începând o conversație – mai degrabă un monolog – cu Percy despre Bruno. Unde îl găsisse? În ce stare se afla? Putuse să meargă? Și așa am aflat că Bruno nu se simțea bine și că erau foarte îngrijorate de starea lui. Vorbeau încet, uitându-se mereu spre Juniper care tot mai dormea, și mi-am amintit că Percy îmi spusese că Bruno era câinele ei, că aveau întotdeauna grijă să aibă un animal în preajmă, căci cu toții aveam nevoie să iubim ceva. Pe deasupra ceștii de ceai, nu m-am putut stăpâni să nu o studiez îndelung pe Percy. Deși era destul de înțepată, înfățișarea ei avea ceva fascinant. Pe când răspundea monosilabic la întrebările lui Saffy, îi urmăream buzele strânse, pielea care-i atârna, ridurile adâncite de atâta încruntare și mă întrebam dacă nu cumva se referise și la ea când îmi spusese că oricine are nevoie să iubească ceva. Dacă nu cumva pierduse și ea pe cineva drag.

Eram atât de absorbită, încât, când Percy s-a întors ținându-mă cu privirea, am crezut pentru o clipă că îmi ghicise gândurile. Am clipit și m-am roșit toată și-abia atunci mi-am dat seama că Saffy vorbea cu mine și că Percy se uita să vadă de ce nu răspundeam.

– Vă rog să mă scuzați, mi-a zburat gândul în altă parte.

– Tocmai vă întrebam cum ați călătorit de la Londra, a spus Saffy, sper că a fost destul de confortabil.

– A, da, mulțumesc.

– Mi-aduc aminte că și noi mergeam la Londra când eram mici. Îți mai amintești, Percy?

Sora ei a încuviințat cu un sunet surd.

– Tata ne ducea în fiecare an, a urmat Saffy, însufletindu-se. La început mergeam cu trenul, aveam propriul nostru compartiment cu doica, apoi tata a cumpărat Daimlerul și am mers cu mașina. Percy prefera să stea aici, la castel, dar mie tare îmi mai plăcea să merg la Londra. Se întâmplau atât de multe acolo, erau atâtea doamne strălucitoare și domni arătoși, rochii, magazine, parcuri, a urmat ea zâmbind, cam trist, mi s-a părut mie. Și-ntotdeauna mi-am închipuit că...

Zâmbetul i s-a stins și și-a plecat privirea în ceașcă.

– Ei, toate fetele tinere visează anumite lucruri. Ești căsătorită, Edie?

Întrebarea a fost atât de neașteptată, încât mi s-a tăiat răsuflarea, iar ea și-a ridicat mâna fină în semn de protest.

– Iartă-mă că am întrebat, câtă impertinență din partea mea!

– Nu, câtuși de puțin, am răspuns eu, nu mă supără deloc. Nu, nu sunt căsătorită.

– Mi-am imaginat... sper că nu-ți închipui că sunt curioasă, dar am băgat de seamă că nu ai verighetă. Deși poate tinerii din ziua de azi nu mai poartă așa ceva. Mi-e teamă că nu mai sunt la curent, nu mai ies aproape deloc acum, a urmat ea, aruncând o privire pe furiș la Percy, nici una dintre noi nu mai iese.

Și-a fluturat degetele înainte de a apuca medalionul vechi ce-i atârna la gât de un lanț frumos.

– Eu era cât pe ce să mă mărit odată...

– Sunt convinsă că domnișoara Burchill nu vrea să audă poveștile noastre triste, a intervenit Percy, foindu-se pe scaun.

– Așa e, a încuviințat Saffy, roșindu-se toată. Ce caraghioasă sunt!

– Ba nu.

Era atât de rușinată, încât m-am grăbit să o liniștesc, aveam impresia că-și petrecuse cea mai mare parte a lungii ei vieți făcând doar ce-i spusese Percy.

– N-ați vrea să-mi povestiți despre asta, vă rog?

S-a auzit un sfârâit, era Percy care-și aprindea un chibrit pentru o țigară pe care o ținea între buze. Era limpede că Saffy oscila, pe chip

timiditatea împletindu-i-se cu dorința, în timp ce o privea pe sora ei geamănă, citind parcă un subtext de care eu nu-mi dădeam seama, măsurând un teren de bătălie presărat cu loviturile unor încrâncenări trecute. S-a întors din nou spre mine doar când Percy s-a ridicat și s-a dus să fumeze la fereastră, aprinzând și o lampă pe drum.

– Are dreptate Percy, a spus ea cu tact, și mi-am dat seama că pierduse și bătălia aceasta. Ce egoistă sunt!

– Nu sunteți deloc, eu...

– Articolul, domnișoară Burchill, cum stați cu articolul? ne-a întrerupt Percy.

– Da, s-a repezit și Saffy, revenindu-și, spune-ne cum merge, Edith. Ce planuri ai cât stai aici? Cred că ai să începi interviurile.

– Da fapt, domnul Gilbert a făcut o treabă foarte bună și nu o să mai am nevoie să vă răpesc prea mult timp.

– A, înțeleg...

– Am mai vorbit despre asta, Saffy, a spus Percy și mi s-a părut că simt în vocea ei o admonestare.

– Sigur că da, a spus Saffy zâmbindu-mi, cu o mare tristețe în ochi. Doar că uneori... îți mai aduci aminte de câte ceva mai târziu.

– Aș fi bucuroasă să vorbim, dacă mai este ceva ce v-ați adus aminte și nu i-ați spus domnului Gilbert.

– Nu o să fie nevoie, domnișoară Burchill, a spus Percy revenind la masă ca să-și scuture scrumul de țigară. Așa cum ați spus și dumneavoastră, domnul Gilbert a adunat un dosar întreg.

Eu am încuviințat din cap, dar fermitatea ei mă uimea. Părerea ei că nu mai erau necesare și alte interviuri fusese de neclintit. Prin urmare, era limpede că nu voia ca eu să rămân singură cu Saffy. Totuși, Percy fusese cea care renunțase la Adam Gilbert pentru acest proiect și insistase să fie înlocuit cu mine. Nu eram atât de încrezută sau de smintită încât să cred că asta avea de-a face cu talentul meu scriitoricesc sau cu impresia bună pe care i-aș fi lăsat-o la prima mea vizită. Atunci de ce oare m-o fi cerut pe mine? Și de ce era atât de categorică să nu vorbesc cu Saffy? Ca să nu piardă controlul? Oare era Percy Blythe atât de obișnuită să dirijeze viețile surorilor ei, încât nu putea îngădui să se poarte nici măcar o conversație fără să fie de față? Sau era mai mult de atât? Era îngrijorată de ce ar fi putut să-mi spună Saffy?

— V-ați petrece mai bine timpul aici vizitând turnul și intrând puțin în atmosfera castelului, a continuat Percy, ca să înțelegeți cum lucrează tata.

— Da, desigur, am răspuns eu. Asta este foarte important, bineînțeles.

Eram dezamăgită și-mi era necaz că nu puteam scăpa de senzația că și eu mă supuneam necondiționat indicațiilor lui Percy Blythe. Dar un drăcușor din adâncul meu și-a scos capul.

— Totuși, m-am pomenit adăugând, se pare că au mai rămas câteva lucruri nediscutate.

Câinele a schelălăit pe podea și ochii lui Percy s-au îngustat.

— Ce anume?

— Am băgat de seamă că domnul Gilbert nu a stat de vorbă cu Juniper și am crezut că aș putea...

— Nu!

— Înțeleg că nu doriți să fie tulburată și vă promit că...

— Domnișoară Burchill, vă asigur că nu veți afla nimic despre opera tatălui nostru vorbind cu Juniper. Nici nu se născuse când el a scris *Omul Noroaielor*.

— Așa e, dar articolul ar trebui să fie despre toate trei și eu aș vrea să...

— Domnișoară Burchill, a urmat Percy cu o voce tăioasă, trebuie să înțelegeți că sora noastră nu se simte prea bine. V-am mai spus că a suferit o mare nenorocire în tinerețe, o deziluzie din care nu și-a mai revenit niciodată.

— Da, mi-ați spus, și nici prin gând nu-mi trece să-i pomenesc de Thomas...

M-am oprit brusc văzând-o pe Percy cum se albește la față. Era prima dată când o vedeam de-a dreptul zguduită. Nu intenționasem să-i pronunț numele, dar acum vorba rămăsese între noi ca un fum.

— Cel mai bine vă veți putea petrece timpul cât stați aici, a repetat ea rar și cu asprime, deși îi tremura chibritul în mână, vizitând turnul. Să înțelegeți cum a lucrat tata.

Eu am încuviințat din cap și-am simțit o greutate ciudată mișcându-mi-se în adâncul stomacului.

— Și dacă totuși mai aveți și alte întrebări, să vorbiți cu mine, nu cu surorile mele.

Și-atunci a intervenit Saffy, în felul ei inimitabil. Cât vorbisem eu cu Percy, ea își ținuse capul în jos, dar apoi și l-a ridicat și-avea o expresie blândă pe chip. A rostit apoi cu o voce clară:

– Asta înseamnă desigur că trebuie să se uite și la manuscrisele tatei.

Mi s-a părut mie sau aerul din cameră a înghețat brusc când a rostit aceste cuvinte? Nimeni nu văzuse manuscrisele lui Raymond Blythe până atunci, nici cât trăise el și nici în cincizeci de ani de studii postume. Începuseră chiar să se țeasă legende despre însăși existența lor. Iar acum să aud vorbindu-se de ele atât de firesc, să întrevăd posibilitatea de a le atinge, chiar de a citi scrisul marelui cărturar și să mângâi cu vârful degetelor gândurile lui întruchipate pe hârtie!

– Da, abia am îngăimat eu, vă rog...

În acest timp, Percy se răsucise să o privească pe Saffy și, deși nu speram să înțeleg modul lor de comunicare stabilit de aproape nouăzeci de ani de existență în comun, așa cum nu-mi închipuiam că am să pot descâlci tufișurile din pădurea Cardarker, mi-am dat seama că îi atinsese un punct sensibil. Cumplită lovitură! Îmi dădeam seama că Percy nu voia să văd manuscrisele. Refuzul ei nu făcea decât să-mi mărească dorința, nevoia de a le atinge cu mâinile, așa că mi-am ținut răsuflarea cât gemenele și-au continuat duelul.

– Haide, Percy, a urmat Saffy, clipind cu ochii larg deschiși, cu zâmbetul pierit în colțul buzelor, de parcă ar fi fost uimită că Percy avea nevoie să fie rugată. Apoi mi-a aruncat o privire scurtă, dându-mi astfel de știre că era de partea mea.

– Arată-i camera documentelor.

Camera documentelor! Acolo erau deci! Era chiar ca într-o scenă din *Omul Noroaielor*: prețioasele manuscrise ale lui Raymond Blythe ascunse în camera secretelor.

Percy a înțepenit de-a binelea: brațele, cutia toracică, bărbia i s-au înclăștat. Oare de ce nu voia să mă lase să văd caietele manuscrise? Ce conțineau oare de se temea atât de tare?

– Percy? a continuat Saffy îndulcindu-și vocea de parcă ar fi vorbit cu un copil pe care trebuie să-l îmbunezi ca să vorbească. Mai sunt manuscrisele acolo?

– Cred că da. Eu una nu le-am luat de acolo.

– Ei... și-atunci?

Încordarea era atât de mare, că abia mai puteam respira, mutându-mi privirile de la una la cealaltă, plină de speranță. Timpul se scurgea greu. O pală de vânt de afară a mișcat storurile, făcându-le să se lovească de geam. Juniper s-a mișcat în somn.

– Percy? a mai încercat Saffy încă o dată.

– Nu astăzi, a răspuns în cele din urmă Percy strivindu-și țigara stinsă în scrumiera mică de cristal. Se-ntunecă iute acum. Aproape că s-a înserat.

Mi-am aruncat privirile spre geam și mi-am dat seama că avea dreptate. Soarele dispăruse de mult și începuse să se lase aerul rece al nopții.

– O să vă arăt camera când o să veniți mâine. Și... domnișoară Burchill, a continuat ea privindu-mă țintă.

– Da?

– Să nu mai aud că pomeniți de Juniper sau de *el*.

1

Londra

22 iunie 1941

Era un apartament mic, nu avea mai mult de două cămăruțe, în podul unei case victoriene. Acoperișul se înclina până atingea peretele pe care cândva, demult, îl ridicase cineva ca să împartă podul, prin care se strecura vântul, în două încăperi. Nu avea nici bucătărie, ci doar o chiuvetă mică în spatele unui aragaz vechi. De fapt nu era apartamentul lui Tom, el nici nu avea vreunul, căci nu fusese nevoie. Până când izbucnise războiul, locuise cu familia lui, lângă Elephant and Castle, apoi își urmase regimentul care se împutinase tot mai mult în drumul spre țărmul mării. După Dunkirk, stătuse o vreme într-un pat la Spitalul de Urgență din Chertsey.

De când se externase însă, se mutase dintr-o cameră în alta, așteptând să i se vindece piciorul și să-l recheme la unitate. Erau atâtea case goale în Londra, că nu era greu să-ți găsești un adăpost. Părea că războiul răscolise totul: oamenii, proprietățile, sentimentele... Și nimic nu se mai făcea într-un anume fel. Acest apartament, adică această cameră

simplă, pe care nu o va uita până la moarte, și care avea să devină curând lăcașul celor mai scumpe amintiri, aparținea unui prieten cu care învățase la colegiul pedagogic, demult, într-o altă viață.

Era încă devreme, dar Tom se plimbaseră deja până la Primrose Hill și înapoi. Nu mai putea dormi nici târziu și nici adânc, după acele luni de groază petrecute în retragere în Franța. Se scula odată cu păsărelele, cu vrăbiile mai ales, care-și făcuseră cuib pe pervazul lui. Făcuse greșea, poate, să le dea de mâncare, dar pâinea mucegăise, iar tipul de la administrație spusese că era păcat să o arunce. Mucegăise din cauza căldurii din cameră și a aburului de la boiler. Ținea geamul deschis, dar căldura soarelui de peste zi se aduna în apartamentele de jos și se ridica pe casa scării, strecurându-se printre dușumele, până ajungea la tavanul camerei lui și se înstăpânea peste toate ungherele, unindu-se cu aburul. N-a avut decât să accepte, mucegaiul îi aparținea, ca și păsările. Se trezea cu noaptea în cap, le hrănea și pornea la plimbare.

Doctorii i-au spus că cel mai bine la picior îi face mersul, dar Tom s-ar fi plimbat oricum. Avea o neliniște ce i se cuibărise în suflet, o căpătase în Franța și trebuia să se descotorosească zilnic de ea. Fiecare pas făcut pe asfalt îl ajuta și era bucuros să se mai elibereze, deși își dădea seama că n-avea să dureze. În dimineața aceea, pe când ajunsese pe dealul Primrose și urmărise zorile cum își suflecau mânecile, zărise în depărtare Grădina Zoologică, clădirea BBC-ului și domul de la catedrala St. Paul, înălțându-se singuratic dintre dărâmurile rămase după bombardament. Tom se aflase în spital în timpul celor mai crunte raiduri și, pe treisprezece decembrie, sora-șefă venise cu ziarul *The Times* în mână (la vremea aceea avea deja voie să citească ziare). Se proțăpise lângă patul lui, cu chipul încrâncenat, dar nu lipsit de bunătate, ascultându-l cum citește și nici nu terminase titlul, că a și spus hotărâtă că asta era minunea lui Dumnezeu. Deși Tom fusese de acord că era o minune că domul nu fusese atins, era convins că asta era mai degrabă un semn al norocului decât al lui Dumnezeu. El avea o problemă cu Cel de Sus, cu ideea că o făptură divină ar fi putut salva o clădire când întreaga Anglie își dădea suflarea. Dar surorii-șefe i-a făcut pe plac și nu a contrazis-o, blasfemia n-ar fi făcut decât s-o determine să le șoptească doctorilor că are tulburări mentale îngrijorătoare.

Proptise o oglindă pe pervazul ferestrei înguste și, îmbrăcat în maiou și pantaloni, Tom se apleca spre ea, trecându-și pământul cu săpun de ras peste obraji. A privit apoi indiferent la imaginea ștearsă din oglindă, la tânărul care își semețea capul în așa fel încât lumina lăptoasă a soarelui să-i vină direct pe obraji, trăgând apoi cu grijă aparatul de ras peste maxilare, o dată, de două ori, de mai multe ori, strâmbându-se când se căznea să radă locul din jurul urechii. Bărbatul din oglindă a clătit aparatul în apa de pe fundul ligheanului, l-a scuturat și a început și pe partea cealaltă, așa cum face orice bărbat care se ferchezuiește ca să-și viziteze mama de ziua ei de naștere.

Tom și-a dat seama că-i slăbește atenția și a oftat. A pus binișor aparatul pe pervaz și s-a apucat cu ambele mâini de marginile ligheanului. Și-a închis ochii strâns și-a numărat până la zece, așa cum se obișnuise. Această slăbiciune îl cuprinsese tot mai des în ultima vreme, de când se întorsese din Franța, dar mai ales după ce ieșise din spital. Se simțea de parcă ar fi fost în afara trupului său, privind fără să-i vină să creadă că tânărul din oglindă, cu chip prietenos și înfățișare blândă, așteptând ziua ce i se așternea dinainte, să fie chiar el. Că întâmplările din ultimele optsprezece luni, toate priveliștile și sunetele... și copilul acela, o, Doamne sfinte... copilul acela singur, zăcând mort pe un drum din Franța... puteau să sălășuiască în spatele chipului acesta atât de neted.

Tu ești Thomas Cavill, și-a spus el când a ajuns cu numărătoarea la zece; ai douăzeci și cinci de ani, ești soldat. Astăzi este ziua de naștere a mamei tale și ai să te duci la masă la ea. O să fie și surorile lui acolo, cea mare cu pruncul ei, Thomas – botezat după el –, și fratele lui, Joey, dar nu și Theo, care fusese trimis în nord cu regimentul, la instrucție, și trimitea acasă scrisori vesele despre cum mânca numai unt și smântână și despre o fată pe care o chema Kitty. Și o să fie veseli ca de obicei, o veselie ca pe vreme de război, oricum: fără întrebări, plângându-se arareori, și atunci numai în glumă, despre cât de greu se putea face rost de ouă și zahăr. Tom abia își mai aducea aminte că simțea și el la fel.

Juniper a scos bucata de hârtie și a mai verificat o dată adresa. A răsucit-o într-o parte, și-a înclinat capul și s-a blestemat că scrie atât de urât. Prea iute, prea neglijent, prea nerăbdătoare să treacă la idea

următoare. A privit în sus la casa cea îngustă și-a deslușit numărul pe ușa neagră de la intrare. Douăzeci și șase. Acolo era. Asta trebuia să fie.

Ajunsesse. Juniper și-a îndesat hotărâtă hârtia în buzunar. Lăsând deoparte numărul și numele străzii, a recunoscut casa din poveștile lui Merry, cu aceeași precizie cu care ar fi recunoscut Northanger Abbey sau Wuthering Heights. A grăbit pasul, a urcat treptele și a bătut la ușă.

Se afla la Londra de două zile și încă nu-i venea să creadă. Se simțea de parcă era un personaj de poveste care scăpase dintr-o carte în care o ascunsese cu grijă creatorul ei, se decupase cu foarfeca de acolo și sărise, eliberată, în paginile necunoscute ale unei povești care conținea prea multă murdărie, zgomot și alergătură. O poveste care-i plăcea la nebunie deja: atâta foială, învâlmășeală, dezordine, oameni și lucruri pe care nu le înțelegea. Era în al nouălea cer, așa cum știuse întotdeauna că va fi.

Ușa s-a deschis și-a apărut o față mândrie care-a luat-o pe neașteptate, cineva mai tânăr decât ea și, totuși, oarecum mult mai îmbătrânită.

— Ce vrei?

— Am venit să o văd pe Meredith Baker, a spus Juniper cu o voce pe care nu și-o recunoștea nici aici, în cealaltă poveste.

I-a venit în minte imaginea lui Percy, care știa întotdeauna cum să se poarte în lume, dar ea s-a suprapus peste o alta, recentă: Percy nervoasă și roșie toată după o întâlnire cu avocatul tatei – și le-a lăsat să se risipească pe amândouă.

Fata – cu buzele strânse a supărare – nu putea fi decât Rita. A măsurat-o din cap până în picioare, după care a arborat o expresie de bănuială disprețuitoare și de totală neplăcere, deși nu se întâlniseră niciodată până atunci.

— Meredith, a strigat ea în cele din urmă din colțul gurii. Mișcă-te-ncoace!

Juniper și Rita se cercetau una pe alta în timp ce așteptau, fără să scoată o vorbă, și-n mintea celei dintâi se adunau hoarde de cuvinte, împletindu-se să înceapă o descriere pe care să o povestească mai târziu surorilor ei. Apoi și-a făcut apariția Meredith, cu ochelarii pe nas și cu un prosop de bucătărie în mână, și cuvintele și-au pierdut brusc importanța.

Meredith fusese cea dintâi prietenă a lui Juniper și prima de care a avut prilejul să-i fie dor, așa că uriașa apăsare a absenței ei i se păruse

cu totul neașteptată. Când tatăl lui Merry a venit neanunțat la castel în martie, insistând ca fiica lui să vină de data aceea acasă, cele două fete s-au agățat una de alta și Juniper i-a șoptit la ureche:

– Am să vin la Londra, o să ne vedem cât de curând.

Meredith s-a pus pe plâns, dar Juniper n-a scos un sunet, cel puțin nu atunci, i-a făcut cu mâna și s-a întors în mansardă, încercând să-și aducă aminte cum era să fie singură. Își petrecuse toată viața în felul acesta – deși în tăcerile rămase în urma plecării lui Merry era ceva nou. Ceasul ticăia ușor, numărând secundele către o soartă pe care Juniper era hotărâtă să o domine.

– Ai venit!?! a exclamat Meredith, împingându-și ochelarii pe șaua nasului cu dosul palmei și clipind de parcă ar fi văzut o nălucă.

– Ți-am spus că am să vin.

– Și unde stai?

– La nașul meu.

Zâmbetul de pe chipul lui Meredith s-a prefăcut în râs.

– Haide să ieșim atunci, a spus ea, apucând-o pe Juniper zdravăn de mână.

– Am să te spun lu' mama că n-ai terminat bucătăria, așa cum ți-a spus... a strigat sora ei după ele.

– N-o băga în seamă, a spus Meredith, e țâfnoasă că n-o lasă la lucru să facă și altceva decât să se ocupe de dulapul de măhuri.

– Ce păcat că nu s-a gândit nimeni s-o încuie acolo!

În cele din urmă, Juniper Blythe a reușit să ajungă la Londra, cu trenul, așa cum îi sugerase Meredith atunci când stătuseră amândouă pe acoperișul castelului Milderhurst. Și nici nu i-a fost atât de greu să scape. A luat-o pur și simplu peste câmp și nu s-a mai oprit până nu a ajuns la gară.

A fost atât de mândră de isprava ei, încât nu s-a mai gândit nici o clipă că ar mai trebui să facă și altceva. Juniper știa să scrie, putea inventa povești minunate și le reda în cuvinte meșteșugite, dar era conștientă că nu era bună de nimic altceva. Toate cunoștințele ei despre cum funcționează lumea erau luate din cărți, din discuțiile surorilor ei – care nu erau nici ele prea deprinse cu lucrurile practice – și din poveștile pe care i le spusese Merry despre Londra. Nu a fost, prin urmare,

nici o mirare că s-a pomenit în dreptul gării gândindu-se ce ar trebui să facă. Doar când a băgat de seamă chioșcul pe care scria *Casa de bilete* și-a dat seama că va trebui, de bună seamă, să își cumpere un bilet.

Banii erau ceva ce nu cunoscuse și de care nici nu avusese nevoie, dar când tata murise îi lăsase o mică sumă. Ea nu-și bătuse capul cu detaliile testamentului și ale moșiei – îi era de ajuns să știe că Percy era supărată, Saffy îngrijorată, ea însăși fiind cauza –, dar când Saffy a pomenit de existența unui teanc de bani, din cei pe care îi poți împături, ține și schimba pentru tot felul de lucruri, și s-a oferit să-i pună bine, Juniper s-a împotrivit, spunând că ar fi vrut să-i păstreze, ca să se mai uite la ei o vreme. Saffy, draga de ea, a acceptat fără să clipească această rugămintă ciudată, părându-i-se perfect rezonabilă pentru că venea de la Juniper, pe care o iubea, așa că nu a pus nimic la îndoială.

Trenul era plin, dar un bărbat mai în vârstă s-a sculat în picioare și și-a ridicat puțin pălăria, iar Juniper a înțeles că îi făcea semn să se așeze pe locul pe care el tocmai îl eliberase. Un loc la geam. Ce drăguți erau oamenii acolo! Ea a zâmbit și i-a mulțumit cu un gest al capului, așezându-se cu valiza în poală, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

„Gândiți-vă dacă această călătorie este absolut necesară“, scria pe o pancartă pe peron. *Da*, s-a gândit Juniper. *Sigur că este*. Acum, mai mult ca niciodată, își dădea seama că a rămâne la castel ar fi însemnat să se supună unui viitor pe care refuza să-l trăiască. Cel pe care îl văzuse oglindit în ochii tatălui ei atunci când o cuprinsese pe după umeri cu ambele brațe și i-a spusese că ei doi erau la fel.

Aburul locomotivei s-a răsucit și-a pufnit în vălătuci pe peron, iar ea se simțea emoționată de parcă s-ar fi cocoțat pe spinarea unui balaur ce scotea flăcări pe nări, gata să se avânte spre ceruri, purtând-o și pe ea spre tărâmurile fascinante. S-a auzit un fluierat ascuțit, ce i-a făcut pielea ca de găină, și-au pornit, trenul opintindu-se înainte din toate încheieturile. Cu capul sprijint de geam, Juniper nu și-a putut stăpâni râsul, mândră de isprava ei. Reușise!

În timp, geamul s-a aburit de răsuflarea ei, abia lăsând să se vadă gările fără nume, câmpurile, satele și pădurile necunoscute, învălmășindu-se toate în tonuri pastelate de verde, albastru, cu dâre purpurii, de parcă ar fi fost întinse cu o pensulă. Culoarele astea mișcătoare se opreau uneori, limpezindu-se și formând un peisaj, încadrat de fereastra

vagonului ca un tablou de Constable sau de oricare alt pictor pastoral admirat de tatăl ei. Înfățișări ale unor peisaje campestre pe care le lăuda cu tristețea cunoscută ce-i adumbrea ochii.

Pe Juniper nu o interesa veșnicia, știa prea bine că nu exista. Doar acum, și aici, și bătaia iute, dar nu periculoasă, a inimii contau, căci se găsea într-un tren, în drum spre Londra, înconjurată de zgomot, de mișcare și căldură.

Londra! Juniper repeta iarăși și iarăși cuvântul, plăcându-i cât de neted i se așezau pe limbă cele două silabe echilibrate. Moale, dar cu o anume greutate, ca o taină, ca o vorbă dulce șoptită între îndrăgostiți. Juniper avea nevoie de dragoste, de pasiune, își dorea complicații. Voia să trăiască, să iubească, să tragă cu urechea, să afle taine, să descopere cum își vorbesc oamenii, cum simt, ce îi face să râdă, să plângă și să ofteze. Alți oameni, în afară de Percy sau Saffy, Raymond ori Juniper Blythe.

Odată, când era mică, de pe câmpurile de la Milderhurst se lansase un balon cu aer cald. Juniper nu-și mai amintea dacă cel care îl mânuia era vreun prieten de-al tatei sau vreun aventurier faimos, tot ce știa era că făcuseră un picnic pe peluză ca să sărbătorească și că se adunaseră cu toții, până și verii din nord, și câțiva oaspeți aleși din zonă, ca să vadă marele eveniment. Balonul fusese prionit cu funii de pământ și, pe măsură ce flăcările se înteteau, nacela începea să se înalțe, iar oamenii aflați în dreptul fiecărei funii își făceau de lucru ca să le dea drumul. Frânghiile erau încordate la maximum, flăcările se înălțau tot mai mult și, pentru o clipă, toți ochii erau ațintiți într-acolo, căci dezastrul părea iminent.

O singură frânghie s-a desfăcut, în vreme ce restul au rămas ferm ancorate, și toată năzdrăvănia aia s-a înclinat într-o parte, cu flăcările atingând pericolos materialul din care era făcut balonul. Juniper s-a uitat spre tata. Era destul de mică și nu aflase, la vremea aceea, toate ororile ce-i bântuiseră trecutul – va mai trece ceva timp până ce o va împovăra pe fiica sa cea mai mică cu tainele sale –, dar ea și-a dat seama încă de pe atunci că el se teme de foc mai mult decât de orice. Urmărind desfășurarea întâmplării, teama i se întipărise pe chipul albit ca marmura. Juniper se pomenise de mai multe ori adoptând această postură, curioasă să știe cum e să împietrești de teamă. Dar celelalte

frânghii s-au dezlegat la vreme și balonul s-a îndreptat, eliberându-se cu o zguduitură, ca apoi să se îndrepte în sus, înălțându-se tot mai mult spre cerul albastru.

Pentru Juniper, moartea tatei a fost ca dezlegarea acelei prime frânghii. A simțit o eliberare deplină, trupul și întreaga ei ființă clătănându-se, iar o mare parte din greutatea ce o țintuia risipindu-se. Ultimele frânghii și le-a tăiat singură: și-a îndesat câteva haine desperecheate într-un mic geamantan și și-a luat cu ea cele două adrese ale cunoscuților din Londra; apoi a așteptat până când surorile ei erau prea ocupate ca să o vadă plecând pe furiș.

Mai rămăsese însă o singură frânghie care o ținea legată de casă. Era cea mai greu de tăiat, căci era bine înnodată de Percy și Saffy. Și totuși trebuia desfăcută, căci dragostea și grija lor o țineau ostatică, așa cum dorise tata. Când a ajuns la Londra și s-a simțit învăluită de fumul și foiala din gara Charing Cross, și-a închipuit că ține în mână o pereche de foarfeci și s-a aplecat chiar să taie acea ultimă frânghie. Și-a privit-o cum cade, zbatându-se o clipă ca o coadă de animal, după care s-a retras, târându-se singură iute către castel.

Eliberată în fine pe deplin, a întrebat unde poate găsi o cutie poștală. A trimis apoi o scrisoare, în care explica, pe scurt, ce făcuse și de ce. Surorile ei aveau să o primească înainte de a se speria prea tare și a trimite echipe de salvare să o caute și să o aducă înapoi. Se vor îngrijora, de bună seamă, mai ales Saffy va fi paralizată de groază, dar ce altceva ar fi putut face?

De un singur lucru era sigură: surorile ei n-ar fi fost niciodată de acord să o lase să plece singură de acasă.

Juniper și Meredith stăteau una lângă alta în parc, pe iarba pârjolită, și razele de soare se jucau de-a v-ați ascunselea printre frunzele de deasupra. Căutaseră șezlonguri, dar cele mai multe erau stricate, stăteau sprijinite de copaci, în speranța că le va găsi și le va repara cineva. Lui Juniper nu-i păsa, era înăbușitor de cald, iar iarba rece și pământul de dedesubt erau o adevărată plăcere. S-a întins cu un braț îndoit sub cap, cu o țigară în cealaltă mână, fumând încet, închizând pe rând ochiul drept, apoi pe cel stâng, privind cum se întrevece cerul prin frunzișul mișcător, ascultând-o pe Meredith cum îi povestea despre manuscrisul ei.

— Ei bine, a spus ea, când prietena ei a terminat. Când ai de gând să mi-l arăți și mie?

— Nu știu, e aproape gata, dar...

— Dar ce...?

— Nu știu, mă simt... așa, nu știu cum...

Juniper și-a răsucit capul, punându-și palma în dreptul ochilor ca să nu-i intre soarele în ochi.

— Așa cum...?

— Am emoții.

— Emoții?

— Dacă n-o să-ți placă? a spus Meredith sărind în picioare.

— Ba o să-mi placă! a contrazis-o Juniper ridicându-se și ea și încrucișându-și picioarele.

— Dar, dacă n-o să-ți placă, n-am să mai scriu nimic, nimic... în viața mea!

— Bine atunci, puicuțo! a urmat Juniper prefăcându-se foarte severă, încruntându-se de parcă ar fi fost Percy. Dacă așa stau lucrurile, atunci ai putea să nu mai scrii nimic încă de pe acum.

— Păi da, asta pentru că știi că n-o să-ți placă, a răspuns Meredith disperată, luând-o prin surprindere pe Juniper.

Ea doar glumise, distrându-se pe seama ei, așa cum făceau întotdeauna. Se așteptase ca Merry să râdă și să se prefacă și ea la fel de aspră, să spună ceva la fel de lipsit de sens. Confruntată cu așa o reacție năucitoare, Juniper a șovăit o clipă și a lăsat să i se risipească expresia severă.

— Dar nu asta am vrut să spun, a protestat ea, punând mâna pe pieptul prietenei ei, în așa fel încât a simțit cum îi bătea inima. Scrie tot ce ai aici, în suflet, pentru că trebuie, pentru că-ți face plăcere ție, nu pentru că ai vrea să faci pe placul altora.

— Nici pe al tău?

— Mai ales nu al meu. Doamne, Dumnezeu, Merry, ce crezi că știu eu?

Meredith a zâmbit, disperarea i s-a risipit pe loc și a început să-i povestească însuflețită despre un arici care își făcuse apariția în adăpostul antiaerian al familiei ei. Juniper o asculta și râdea, acordând prea puțină atenție încordării ce se ivea pe chipul prietenei ei. Dacă ar fi

fost o altfel de ființă, incapabilă să-și înfățișeze cu atâta ușurință oameni, locuri închipuite și cuvinte care uneori refuzau să se înșiruie, poate că ar fi înțeles mai ușor spaima lui Meredith. Dar nu era nici pe departe, și n-a înțeles, așa că nu și-a mai bătut capul. Singurul lucru care conta acum era că se afla în Londra, că era liberă și că stătea pe iarbă, cu soarele care o ardea pe spate.

Juniper și-a terminat țigara și-a observat că lui Meredith i se deschisese un nasture la bluză.

— Stai așa, a spus ea, întinzând mâna, și s-a desfăcut bluza, puicuțo. Lasă-mă să te aranjez!

2

Tom s-a hotărât să meargă pe jos către Elephant and Castle. Nu-i plăcea metroul; vagoanele umblau prea adânc pe sub pământ, dându-i senzația că e îngropat. Cât timp trecuse de când îl dusesese pe Joey pe peron să audă mugetul trenului care se apropia? Și-a desfăcut pumnii ce-i atârnav pe lângă corp și și-a amintit atingerea mânuței aceleia grăsuțe, asudată de emoție și căldură, pe când se uitau amândoi în tunel, așteptând să se ivească lumina farurilor și valul de aer stătut și prăfuit care dădea năvală, anunțând apropierea trenului. Își amintea mai ales chipul lui Joey, la fel de fericit ca atunci când îl văzuse prima dată.

S-a oprit pentru o clipă și a închis ochii, lăsând amintirea aceasta să se risipească. Când i-a deschis din nou, era să dea peste trei fete, cu siguranță mai tinere decât el, dar arătând foarte îngrijite în uniforme lor simple, care umblau foarte hotărâte, făcându-l să se simtă prost și nepotrivit, prin comparație. Ele i-au zâmbit când s-a dat la o parte și fiecare i-a făcut semnul victoriei cu degetele când a trecut pe lângă el. Tom le-a întors zâmbetul, un pic cam stângaci și cam târziu, și-apoi și-a urmat drumul spre pod. În spatele lui se auzeau încă îndepărtându-se râsul fetelor, efervescent ca o băutură răcoritoare dinainte de război, și țcănitul tocurilor lor, iar Tom a avut senzația că a pierdut o ocazie, deși nu-și dădea bine seama care. Nu s-a oprit și nici nu le-a văzut cum s-au uitat după el, ținându-și capetele strânse laolaltă, pe când mai aruncau o ultimă privire spre soldatul tânăr și înalt, mirându-se cât de

frumos era și ce ochi căprui și serioși avea. Dar Tom își vedea de mersul lui, punând un picior înaintea celuilalt, așa cum făcuse și în Franța, și gândindu-se la simbolul acela. La semnul victoriei. Îl vedea peste tot și se mira de unde începuse, cine hotărâse ce însemna și cum se ajunsese ca toată lumea să știe cum să-l facă acum.

De cum a trecut podul Westminster și s-a apropiat de casa mamei, Tom a simțit din nou un lucru pe care încerca de mult să nu-l ia în seamă. Era un fel de nervozitate, ca o dorință ce-l rodea în stomac, îl apucase din nou când se gândise la Joey. A tras adânc aer în piept și a iuțit pasul, deși știa prea bine că așa o va lua înaintea umbrei sale. Era ciudat, de parcă îi lipsea ceva, și foarte neobișnuit ca un lucru ce nu există să te apese mai tare decât un obiect solid. Se simțea de parcă i-ar fi fost dor de acasă, ceea ce-l nedumerea peste măsură, în primul rând pentru că era un bărbat în toată firea și nu ar fi trebuit să se lase copleșit de astfel de emoții și, în al doilea, pentru că acum era acasă.

Când zăcea pe lemnul ud al bărcii care-l aducea de la Dunkirk, pe cearșafurile scrobite ale patului de spital sau în primul lui apartament închiriat, din Islington, se gândise că acea senzație, ca o durere surdă, neostoită, se va ușura atunci când va pune din nou piciorul în căminul părintesc, în clipa când mama îl va cuprinde în brațe și va plânge pe umărul lui și-i va spune că acum era acasă și că totul va fi bine. Dar nu îi trecuse, și Tom știa de ce. Senzația aceea nu era de fapt dor de casă. Îi spusese el, așa, într-o doară, poate din dorința de a-i da un nume, conștient că pierduse ceva esențial. Și nu un loc anume, ci mult mai mult decât atât. Pierduse o parte din sine însuși.

Și chiar știa unde o lăsase. Simțise asta pe câmpul acela de lângă canalul Escout, când s-a răsucit și-a dat față-n față cu soldatul neamț cu pușca îndreptată spre el. A simțit cum îl năpădește panica, asemenea unui șuvoi fierbinte, și-apoi s-a eliberat. Și o parte din el, aceea care simțise groaza, i s-a desprins asemenea foiței de țigară din cutia de tutun a tatei și a căzut ușor pe jos. Și cealaltă parte, miezul dur rămas, numit Tom, și-a pus capul în pământ și a rupt-o la fugă, fără să se gândească, fără să simtă, auzindu-și doar propria răsuflare în urechi.

Știa prea bine că despărțirea, dislocarea îl căliseră, făcându-l un soldat mai bun, dar îi slăbiseră, în același timp, bărbăția. De aceea nici nu mai locuia acasă. Privea lucrurile și oamenii de parcă i-ar fi văzut

prin sticlă fumurie. Îi distingea, dar nu bine conturați, și nu-i putea atinge. La spital, doctorul îi explicase că și alți soldați mai pățiseră asta, ceea ce era în regulă, dar nu îi ușurase senzația de groază pe care o simțise când mama i-a zâmbit așa cum făcea când era mic și-a insistat să-i scoată șosetele să i le cârpească, iar el nu a simțit nimic decât un gol imens, când bea din vechea ceașcă a tatei sau când frățiorul lui, Joey – acum ditamai omul, totuși frățiorul lui, Joey – scotea un chiot și se năspustea stângaci spre el, strângând la piept un volum hărtănit din *Black Beauty*, când surorile lui au început să se mire cât de mult slăbise și cum o să-și cedeze ele rația lor de mâncare ca să-l pună pe picioare... Tom nu simțea nimic.

– Domnule Cavill!

Cineva părea că îl striga pe tatăl lui și lui Tom i-a sărit inima din piept. Parcă lovit de trăsnet, s-a simțit atât de ușurat, căci asta însemna că tatăl lui mai trăia încă și că lucrurile se mai puteau îndrepta. În săptămânile din urmă, nu visase când îl zărise pe bătrân îndreptându-se spre el pe o stradă din Londra, sau făcându-i cu mâna pe câmpul de bătaie, sau aplecându-se să-i apuce brațul în barca ce traversa Canalul Mânecii. Adică, într-un fel își imaginase, dar nu ce crezuse, ci tocmai lumea asta, sfâșiată de bombe și gloanțe, pușca din mână, bărcile năpădite de umezeală ce traversau Canalul întunecat, lunile îndelungate cât zăcuse în spital, unde curățenia lucie ascundea duhoarea sângelui și a cadavrelor copiilor lăsați pe drumuri pârjolate de bombe, toate acestea erau închipuiri oribile. În lumea adevărată, și-a dat el seama, cuprins brusc de o bucurie copilărească, amețitoare, totul era bine, căci tatăl lui era în viață. Adică, sigur era, căci auzise pe cineva strigându-l.

– Domnule Cavill!

Tom s-a întors și a văzut o fată care-i făcea cu mâna, un chip cunoscut care se îndrepta spre el. O fată care mergea ca domnișoarele care voiau să pară mai mari, cu umerii trași, bărbia ridicată și brațele întinse, grăbindu-se totuși, asemenea unui copil emoționat, sărind de pe o bancă din parc și luând-o la fugă pe lângă bariera unde era cândva un garduleț de metal, ce fusese cu siguranță topit pentru gloanțe, obuze și aripi de avioane.

– Bună ziua, domnule Cavill, a spus ea fără suflare, oprindu-se în dreptul lui. V-ați întors de pe front?

Speranța de a-l vedea pe taică-său s-a risipit; speranța, bucuria, ușurarea i s-au scurs ca aerul prin mii de înțepături în piele. Tom a oftat și-a priceput că el era domnul Cavill și că fata din mijlocul trotuarului, care clipea cu ochelarii pe nas, parcă așteptând ceva de la el, trebuia să fie vreo elevă de-a lui, adică fusese cândva eleva lui. Mai demult, când făcuse altfel de lucruri, când vorbise atotștiutor despre concepte mărețe pe care nu începuse încă să le înțeleagă. Și parcă îl durea să-și amintească de vremea aceea.

Meredith. Și-a amintit brusc și limpede. Așa o chema, Meredith Baker, dar mai crescuse de când nu o văzuse. Nu mai era o fetiță, ci se înălțase, se împlinise, umplând cei câțiva centimetri câștigați. Abia a schițat un zâmbet, reușind să îngaime un salut, și s-a simțit năpădit de o senzație plăcută, pe care nu a putut-o discerne de la început, legată de față, de ultima dată când o văzuse. Și tocmai când începuse să se încrunte, întrebându-se despre ce era vorba, i-a țâșnit dintr-o dată amintirea legată de această senzație: o zi călduroasă, un bazin rotund, o altă față.

Și-atunci a dat cu ochii de ea. Fata din bazin, chiar acolo în carne și oase, pe strada aceea din Londra, și pentru o clipă a crezut că visează. Cum s-ar fi putut altfel? Fata din visele lui, pe care o văzuse cu ochii minții cât străbătuse frontul în Franța, radioasă, aplecându-se asupra lui, zâmbitoare, când se prăbușise sub greutatea camaradului său Andy, pe care-l cărase pe umeri și care murise cine știe de când, când i se infipsese glonțul și i se încovoiasse genunchiul și sângele i se vărsase pe câmpul de la Dunkirk.

Tom a deschis ochii larg, a scuturat ușor din cap și a început să numere în gând până la zece.

— Uitați-o și pe Juniper Blythe, a spus Meredith, pipăindu-și nasturele de sus al bluzei, făcându-i semn către față, râzând. Tom i-a urmărit privirea. Juniper Blythe. Sigur că da, așa o chema!

Fata i-a zâmbit uimitor de prietenește și chipul i s-a transformat pe dată. Și l-a făcut și pe el să se simtă altfel, de parcă, pentru o clipă, ar fi fost din nou tânărul aflat pe marginea bazinului strălucitor, într-o zi toridă, înainte să fi început războiul.

— Bună ziua! a spus ea.

Tom a înclinat din cap, nereușind să rostească vreun cuvânt.

— Domnul Cavill a fost profesorul meu, i-a spus Meredith. L-ai cunoscut cândva, la Milderhurst.

Tom i-a mai aruncat o privire, profitând de faptul că Juniper se uita la Meredith. Nu semăna nici pe departe cu Elena din Troia: nu chipul ei îl atrăgea. La oricare altă femeie, trăsăturile ei ar fi fost considerate plăcute, dar nici pe departe perfecte: ochii prea îndepărtați, părul prea lung și mai avea și strungăreață, pe deasupra. La ea însă, se îmbinau perfect, făcând-o răpitor de frumoasă. Ceea ce o scoțea în evidență era însuflețirea ei specială, a decis el. Era o frumusețe neobișnuită și, totuși, absolut naturală, mai strălucitoare și mai sculptoare decât orice altceva.

— Acolo, la bazinul de înot... îți mai amintești? Venise să vadă unde locuiesc.

— A, da, a spus fata, adică Juniper Blythe, întorcându-se către Tom, care a simțit că i se mișcă ceva în suflet, iar respirația i s-a întetit când i-a zâmbit. Dumneata înotai în bazinul meu!

Se vedea că glumește, și tare ar fi vrut să-i răspundă pe același ton, să o ia peste picior, așa cum ar fi făcut altă dată.

— Domnul Cavill e și poet! a turuit Meredith mai departe, dar vocea ei părea că vine de undeva, de departe.

Tom a încercat să se concentreze. Poet... și-a frecat fruntea. De mult nu se mai gândea la asta. Abia își mai aducea aminte că plecase pe front ca să capete experiență, crezând că așa o să dezlege misterele lumii, să vadă lucrurile mai pregnant. Și le văzuse... doar că cele văzute nu aveau ce căuta în poeme.

— Nu prea am mai scris în ultima vreme, a rostit el prima propoziție întregă, dar s-a simțit obligat să dea explicații. Am fost ocupat... cu alte lucruri.

O privea țintă pe Juniper.

— Stau în Notting Hill.

— Și eu în Bloomsbury.

El a încuviințat din cap. S-o vadă aici, așa, dintr-odată, după ce și-o închipuise de atâtea ori, în atâtea feluri, era de-a dreptul stânjenitor.

— Nu cunosc prea multă lume în Londra, a continuat ea, și el nu putea spune dacă era complet inocentă sau dacă își dădea seama de farmecul pe care-l răspândea.

Indiferent cum ar fi fost, ceva din felul în care spusese acele cuvinte i-a dat curaj.

— Dar mă cunoști pe mine!

L-a privit din nou curioasă, aplecându-și capul, de parcă ar fi ascultat niște vorbe pe care el nu le rostise, și-apoi a zâmbit. A scos un carnetul din geantă și a scris ceva. Când i-a întins hârtia, degetele i-au atins palma și el a tresărit, de parcă l-ar fi curentat.

— Da, te cunosc pe dumneata.

Atunci, și de fiecare dată când își amintea acele momente, i s-a părut că n-au existat alte cuvinte mai frumoase, care să exprime atâta adevăr ca acelea.

— Mergeți acasă, domnule Cavill?

Era Meredith. Uitase că era și ea acolo.

— Așa e, a răspuns el uitându-se la ceas, fără să înțeleagă rostul cifrelor, e ziua mamei. Ar trebui să mă grăbesc.

Meredith a zâmbit și i-a arătat două degete, făcând semnul victoriei. Juniper a zâmbit doar.

Tom a așteptat să ajungă pe strada unde locuia mama lui ca să deschidă biletul și, până a ajuns în pragul casei, memorase deja adresa din Bloomsbury.

Doar noaptea târziu a reușit Meredith să rămână singură și să se apuce de scris. Toată seara a fost un adevărat calvar: Rita și mama s-au certat tot timpul cinei, iar tata le-a pus apoi să asculte la radio discursul domnului Churchill despre ruși, ca după aceea mama să scoată un vraf de șosete care trebuiau neapărat cârpite, continuând s-o pedepsească pentru trădarea de la castel. Așa că s-a refugiat în bucătăria care dogorea întotdeauna vara, revăzând în minte întâmplările de peste zi, hotărâtă să nu uite nici un amănunt.

Și-acum scăpase, în cele din urmă, în camera liniștită pe care o împărțea cu Rita. S-a așezat pe pat, cu spatele sprijinit de perete, cu jurnalul ei neprețuit pe genunchi, și-a început să scrie cu nesăț. Făcuse bine să mai aștepte, oricât de chinuitor fusese. Rita era răutăcioasă peste măsură acum și, dacă ar fi aflat de jurnal, ar fi pățit-o rău de tot. Din fericire, era departe de orice pericol pentru vreo oră și ceva. Prin cine știe ce vrăjitorie, Rita reușise să atragă atenția ucenicului de la

măcelăria de peste drum. Și probabil că într-adevăr o iubea: tipul începuse să pună cârnați deoparte și să i-i dea Ritei pe furiș. Iar ea se socotea, desigur, în al nouălea cer și era convinsă că nu mai avea mult până la măritiș.

Dar, din nefericire, dragostea nu a îmbunătățit-o defel. O așteptase pe Meredith să se întoarcă acasă în după-amiaza aceea, ca s-o întrebe cine era femeia respectivă, unde plecaseră atât de grăbite și ce puneau la cale. Și bineînțeles că Meredith nu i-a spus, nici nu avea de gând așa ceva, Juniper era marea ei taină.

— Era doar o cunoștință, a spus ea într-o doară, străduindu-se să nu pară prea misterioasă.

— Mamei n-o să-i placă deloc când o să audă că ți-ai lăsat baltă treburile și-ai tulit-o cu Madam Fason...

— Și nici tatei n-o să-i placă dacă-i spun eu ce făceai tu cu domnul cârnățar în adăpost.

Rita s-a înroșit toată de furie și-a azvârlit cu ceva după Meredith. S-a dovedit a fi un pantof care i-a făcut o vânătăie deasupra genunchiului, dar n-a mai îndrăznit să-i spună nimic mamei despre Juniper.

Meredith și-a terminat propoziția, punând un punct apăsător, ca apoi să bage, gânditoare, capătul tocului în gură. Ajunsese la momentul în care ea și cu Juniper se întâlneau cu domnul Cavill, care pășea pe trotuar concentrat și încruntându-se, de parcă și-ar fi numărât pașii. De departe, trupul lui Meredith a ghicit că era el, înainte ca mintea să-l întruchipeze. I-a sărit inima din piept, de parcă ar fi fost pe arcuri, și și-a amintit dragostea copilărească pe care i-o purtase cândva, gândindu-se cum se uita la el, sorbindu-i fiecare cuvânt și închipuindu-și chiar că, într-o bună zi, s-ar putea căsători cu el. Se cutremura toată la un astfel de gând. Era doar un copil pe-atunci. Ce-o fi fost în capul ei?

Cât de ciudat, însă și de neînțeles, ce minunat ca și el, și Juniper să apară în aceeași zi. Singurele două ființe care o ajutaseră atât de mult să-și descopere calea pe care dorea să o urmeze în viață. Meredith era conștientă că avea imaginație, mama îi reproșa că visa cu ochii deschiși, dar nu-și putea înfrâna sentimentul că asta însemna ceva, că această dublă apariție era un semn al sorții.

Entuziasmată de această idee, a sărit din pat și a scos teancul de caiete ieftine din ascunzătoarea din fundul dulapului. Povestea pe care

o scrisese nu avea încă titlu și știa prea bine că trebuia să-i găsească unul, înainte de a i-o da lui Juniper. Și nici n-ar fi stricat să o transcrie la mașină, ca pe un manuscris adevărat, iar domnul Seebohm de la numărul paisprezece avea o mașină veche de scris; poate că, dacă Meredith s-ar fi oferit să-i aducă ceva de mâncare la prânz, l-ar fi putut convinge s-o lase să scrie.

Îngenunchind pe podea, dându-și iute părul după ureche, a început să frunzărească paginile caietelor, citind câte un rând-două, ici și colo, gândindu-se încordată că până și cele de care era foarte mândră ar fi putut păli când le-ar fi citit Juniper. Se dezumflase de tot. Întreaga poveste era dezlănătă, personajele vorbeau prea mult, erau rudimentare sufletește, și păreau a nu ști ce voiau de la viață. Și cel mai important era că lipsea ceva esențial, un aspect al vieții eroinei pe care înțelesese brusc că trebuia să-l întruchipeze. Ce ciudat că nu își dăduse seama mai demult!

Dragostea, de bună seamă! Asta era ceea ce lipsea poveștii ei! Căci dragostea – cea tresărire minunată a inimii – era cea care făcea lumea să se miște.

3

Londra, 17 octombrie 1941

Pervazul ferestrei din mansarda lui Tom era neobișnuit de lat, ceea ce-l făcea tocmai bun de stat pe el. Era locul în care Juniper prefera să stea cocoțată și nu voia să creadă că asta ar putea să însemne că îi era dor de acoperișul podului ei de la Milderhurst. Căci nu-i lipsea deloc! Nu avea cum. De fapt, în aceste luni de când plecase de acolo, Juniper se hotărâse să nu se mai întoarcă niciodată.

Aflase acum de testamentul tatălui ei, de ceea ce dorea pentru ea și despre cât de departe mersese ca să își îplinească dorința. Saffy îi scrisese despre toate acestea nu atât ca să o facă să se simtă prost, ci mai degrabă ca să se plângă de proasta dispoziție a lui Percy. Juniper citise scrisoarea de două ori ca să se asigure că înțelesese totul și-apoi a azvârlit-o în lacul Serpentine, privind hârtia fină cum se duce la fund

și se albăstrește de la cerneala diluată. Doar după aceea s-a mai calmat. Era exact ce făcuse tata întotdeauna, își dădea ea bine seama acum, asta era obiceiul lui de a-și controla fiicele și dincolo de mormânt. Dar Juniper nu avea de gând să-l lase. Nu era dispusă să lase nici măcar *gândul* la tata să-i întunece ziua. Astăzi trebuia să fie cea mai însorită zi, chiar dacă astrul diurn nu dădea semne că s-ar ivi.

Cu genunchii trași la piept, cu spatele arcuit sprijinit de tocul ferestrei, fumând liniștită, Juniper studia grădina de dedesubt. Era toamnă și pământul era acoperit de un covor gros de frunze, care-i dădeau bătăi de cap unui pisoier. De ore întregi își făcuse de lucru acolo, jos, urmărind dușmani închipuiți, țâșnind și dispărând sub mormanele de frunze, ascunzându-se în locurile unde luminile pâlpâiau prin umbre. Doamna din apartamentul de la parter, a cărei agoniseală de o viață se spulberase la Coventry, apăruse și ea acolo, cu o farfuriară de lapte. Nu prea mai găseai de nici unele în vremurile acelea, cu atâtea raționalizări, dar își rupea din puținul ei ca să mulțumească și pisoierul vagabond.

Din stradă s-a auzit un zgomot și Juniper și-a întins gâtul să vadă mai bine. Un bărbat în uniformă se îndrepta spre casă și inima a început să-i bată mai iute. Dar nu i-a trebuit nici o secundă să-și dea seama că nu era Tom și-a tras adânc în piept fumul țigării, stăpânindu-și un tremur plăcut de anticipație. Sigur că nu era el, nu avea cum să ajungă încă. Va mai trece mai bine de jumătate de oră, cel puțin. Stătea mereu foarte mult când își vizita familia, dar avea să se întoarcă în curând, cu o mulțime de povești și-atunci o să-i arate surpriza.

Juniper a privit înapoi în cameră spre măsuța cu aragazul pe care-l cumpăraseră pe câțiva bănuți și reușiseră să convingă un șofer de taxi să-i ajute să-l aducă până acasă, răsplătindu-l cu o ceașcă de ceai. Pe el se afla un ospăț regesc, în ciuda tuturor rațiilor. Juniper găsise două pere în piața Portobello, tare frumoase și la un preț convenabil. Le lustruise cu grijă și le așezase lângă sendvișuri, sardele și pachetul învelit în ziar. Și în mijloc, pe o căldărușă răsturnată, stătea mândru tortul. Primul pe care îl făcuse Juniper vreodată.

Cu câteva săptămâni în urmă îi venise ideea că ar fi trebuit un tort de ziua lui Tom și că s-ar fi convenit să-l facă ea. Dar dăduse înapoi când își dăduse seama că habar nu avea cum se face așa ceva. Și se îndoia

foarte tare că micul lor aragaz ar fi capabil de astfel de performanță. Și pentru a nu știu câta oară și-a dorit ca Saffy să fie acolo, la Londra. Nu numai ca să o ajute cu tortul... căci, deși nu plângea de dorul castelului, Juniper descoperise că-i era dor de surorile ei.

În cele din urmă, a bătut la ușa apartamentului de la subsol, sperând că îl va găsi acasă pe domnul care locuia acolo - nu mersese pe front datorită platfusului, spre norocul cantinei de cartier. Când Juniper i-a spus ce problemă avea, a fost încântat să-i dea o mână de ajutor, făcându-i o listă cu ceea ce avea nevoie, parcă bucurându-se de constrângerile impuse de raționalizarea alimentelor. În cele din urmă, donase până și un ou pentru o cauză atât de nobilă și, când dădea să plece, i-a întins ceva împachetat în ziar, legat cu sfoară.

— Un dar pentru amândoi!

Nu se găsea nici zahăr pudră pentru glazură, dar Juniper a scris numele lui Tom cu pastă de dinți deasupra și chiar că nu arăta rău deloc.

Tot încerca, politicoș - de bună seamă - să plece, de mai bine de jumătate de oră, dar nu era ușor. Ai lui erau atât de fericiți să-l vadă revenit la normal, comportându-se ca „Tom al nostru de altă dată“, că nu mai conteneau să vorbească despre asta. Bucătăria mamei lui era înțesată cu toți cei din neamul Cavill și fiecare întrebare, glumă sau afirmație îl lovea drept în suflet. Sora lui tocmai povestea despre o cunoștință de-a ei, ucisă în timpul camuflajului de un autobuz cu etaj.

— Ce nenorocire, Tommy! a exclamat ea, clătînând din cap. Leșise doar să ducă niște fulare pentru soldați.

Tom a încuviințat că era groaznic, într-adevăr, groaznic de tot, și a ascultat mai departe cum unchiul Jeff povestea o întâmplare asemănătoare cu un vecin lovit de o bicicletă, apoi s-a foit un pic și s-a sculat în picioare.

— Mamă, uite ce-i, mulțumesc mult...

— Doar n-o să pleci? a întrebat ea arătându-i ceainicul. Tocmai îl pu-neam pe foc.

A sărutat-o pe frunte, băgând de seamă cu uimire cât de mult trebuie să se aplece.

— Nimeni nu face un ceai mai bun ca dumneata, dar chiar trebuie să plec.

— Și când crezi că o s-o cunoaștem și noi? a întrebat mama ridicând o sprânceană.

Frățiorul Joey se juca de-a trenul și Tom i-a tras o scatoalcă în glumă, evitând să o privească.

— Ei, mamă! a spus, aruncându-și geanta pe umăr. Nu știi ce vrei să spui.

A luat-o iute la picior, grăbit să se întoarcă acasă, la ea; grăbit să scape de vremea rece de afară. Dar, oricât de iute ar fi mers, nu scăpa de cuvintele mamei, care îl tot urmăreau, căci ardea de nerăbdare să le povestească alor săi despre Juniper. De fiecare dată când se întâlnea cu ei, abia se stăpânea să nu-i îmbrățișeze și să se laude ca un copil că era îndrăgostit și că lumea era frumoasă, chiar dacă tinerii se împușcau unii pe alții și doamnele drăguțe de acasă – mame cu copiii mici – erau ucise de autobuze când ieșeau doar ca să ofere fulare soldaților.

Dar se stăpânea, pentru că Juniper îl pusese să-i promită că nu va spune nimănui. Încăpățănarea ei de a nu afla că se iubeau îl deruta. Toată taina asta i se părea nepotrivită pentru o femeie atât de directă, cu păreri atât de bine conturate, care nu se sfia de simțirile, vorbele sau faptele ei. La început, a încercat să se apere, imaginându-și că poate ea credea că ai lui nu sunt demni de ea, dar interesul pe care îl dovedea pentru ei nu lăsa loc de îndoială. Vorbea mereu de ei, se interesa ce fac, de parcă i-ar fi cunoscut de ani de zile. Și-a aflat atunci că nici surorile ei – pe care declara că le adoră – nu știau nimic despre familia lui.

Scrisorile de la castel veneau la nașul ei (care nu părea deloc deranjat de această păcăleală) și Tom băgase de seamă că și răspunsurile ei purtau adresa din Bloomsbury. La început a întrebat-o mai pe ocolite, apoi de-a dreptul, de ce făcea asta, dar ea a refuzat să-i dea vreo explicație, pomenindu-i într-o doară că surorile ei erau prea grijulii și demodate și că era mai bine să aștepte momentul potrivit.

Lui nu i-a plăcut, dar o iubea și a făcut cum i-a cerut. Totuși, nu se putuse abține să nu-i scrie lui Theo. Fratele lui era plecat în nord cu regimentul, ceea ce era o scuză bună. Și, oricum, prima scrisoare în care îi povestea despre fata ciudată și frumoasă pe care o cunoscuse și care reușise să-l vindece de tristețe fusese trimisă cu mult înainte ca ea să-i ceară să nu spună nimănui.

Încă de la prima întâlnire de pe strada din cartierul Elephant and Castle, Tom și-a dat seama că trebuia să o mai vadă pe Juniper Blythe. Chiar a doua zi s-a dus pe jos, dis-de-dimineată, până în Bloomsbury, doar ca să arunce o privire – după cum se hotărâse – la ușa, zidurile și ferestrele îndărătul cărora dormea ea.

A privit emoționat casa ore întregi, fumând nervos, până când ea a ieșit în cele din urmă. Și a mers o vreme în urma ei, până a găsit curajul să o strige.

– Juniper!

Îi rostise de nenumărate ori numele în gând, dar acum era altceva să-l strige cu voce tare. Ea s-a întors.

Au petrecut ziua aceea însoțită împreună, plimbându-se și vorbind, mâncând murele pe care le-au găsit pe rugii de pe zidurile cimitirului și, când s-a lăsat seara, lui Tom nu-i venea să se despartă de ea. Așa că a întreat-o dacă nu ar vrea să meargă la dans, gândindu-se că asta ar fi ceva pe placul fetelor. Numai că, se pare, lui Juniper îi displăceau lucrurile acestea. Expresia de dezgust care i s-a citit pe chip era atât de grăitoare, că Tom a rămas încremenit. Și-a venit însă în fire și a întreat-o dacă ar fi vrut să facă altceva și ea i-a răspuns că ar trebui să meargă mai departe. Să exploreze.

Tom mergea destul de repede, dar ea ținea pasul, trecând de pe o parte pe alta, foarte entuziasmată uneori sau, dimpotrivă, tăcută. În unele privințe, îi amintea de un copil, avea același aer de neprevăzut și pericol, dându-i sentimentul stânjenitor, dar ispititor, că se întovărășise cu cineva care ignora regulile de bună purtare.

Se oprea să se uite la ceva și-apoi fugea să-l prindă din urmă, fără nici o grijă, încât lui îi era teamă că se va împiedica de ceva, de vreun sac cu nisip, sau va cădea într-o groapă, în întunericul camuflajului.

– Știi, aici e altfel decât în provincie, îi spunea el, abia stăpânindu-și un ton profesoral.

– Păi asta și vreau, a spus ea, râzând. De-aia am și venit aici.

Și i-a explicat că avea ochi foarte buni, i se trăgea de la viața la castel și de la educația primită. Tom nu-și mai amintea toate detaliile, căci nu mai auzea de mult ce spunea. Norii se mișcaseră, dezvăluind luna aproape plină, care-i făcea părul să pară argintiu.

Era bucuros că nu-l surprinsese privind-o. Din fericire, se aplecase și începuse să scormonească în moloz. S-a apropiat și el, curios să descopere ce-i atrăsese atenția și a văzut că, în balastul rămas după distrugerea străzilor Londrei, găsisse o rămurică de caprifoi căzută pe jos după ce fusese smuls gardul pe care creștea. A ridicat-o și și-a înfipt-o în păr, fredonând o melodie ciudată, dar foarte frumoasă.

Când soarele și-a făcut din nou apariția și au urcat scările spre apartamentul lui, a găsit un borcan vechi de dulceață, l-a umplut cu apă, a pus rămurica în el și l-a așezat pe pervaz. Și multe nopți de-a rândul după aceea, pe când stătea singur pe întuneric și zăpușeală, neputând să doarmă cu gândul la ea, parfumul dulce al caprifoiului îi stăruia în nări. Și i se părea atunci, ca și acum, că Juniper era exact ca acea floare. De o perfecțiune incredibilă, într-o lume ce se destrăma. Și nu era vorba doar de înfățișarea ei și de ceea ce spunea. Era și altceva, intangibil, un fel de încredere, o forță, de parcă ar fi fost legată cumva de însuși mecanismul care face lumea să funcționeze. Asemenea adierii blânde de vânt într-o zi de vară, primilor stropi de ploaie pe pământul scorojit de arșiță, strălucirii luceafărului.

Ceva nedeslușit a făcut-o să-și coboare privirea spre trotuar. Tom era acolo, mai devreme decât îl așteptase, și inima i-a tresărit în piept. I-a făcut semn cu mâna, cât pe ce să cadă pe geam, de bucurie că l-a văzut. Dar el nu o văzuse încă. Stătea cu capul în jos, verificându-și corespondența, iar Juniper nu putea să-și ia ochii de la el. Simțea ceva ce se îngemăna cu o adevărată nebunie, pasiune, dorință. Dar mai presus de toate, era iubire. Juniper îi iubea trupul, vocea, felul în care degetele lui îi atingeau pielea și locul acela dintre gâtul și umărul lui unde obrazul ei se cuibărea perfect când dormeau. Îi plăcea că putea să vadă pe chipul lui toate locurile pe unde fusese și nu trebuia să-l întrebe ce simțea. Între ei nu era nevoie de cuvinte. Juniper descoperise că se săturase de cuvinte.

Acum ploua continuu, dar nu așa cum plouase în ziua când se îndrăgostise de Tom. Fusese o ploaie de vară, o furtună bruscă și puternică ce se strecoară pe nevăzute după o căldură puternică. Petrecuseră întreaga zi plimbându-se, hoinărind prin piața Portobello, urcând pe

dealul Primrose și luând-o înapoi spre Grădina Kensington, lipăind în apa joasă a Lacului Rotund.

Când s-a auzit tunetul a fost atât de neașteptat, că lumea și-a ridicat capul spre cer, temându-se că era sunetul vreunei noi arme. Și-a poi a început ploaia, cu picături mari și zgomotoase, care au poleit totul pe dată.

Tom a apucat-o de mână și au rupt-o la fugă, lipăind prin băltoace și răsând, tot drumul până la el acasă, urcând pe scări până în camera lui întunecoasă și uscată.

— Ești udă toată, i-a spus Tom, cu spatele sprijinit de ușa pe care abia o închisese, privindu-i rochia transparentă care i se lipise de picioare.

— Udă numai? Sunt fleșcă, tocmai bună de stors.

— Ia asta, a spus el, trăgând o cămașă de pe cuiul din ușă și aruncându-i-o. Pune-o pe tine până te usuci.

Și ea a făcut ce i se spusese, scoțându-și rochia și îmbrăcând cămașa. Tom s-a întors cu spatele, făcându-și de lucru pe lângă chiuveța mică de porțelan, dar când s-a uitat, curioasă să vadă ce făcea, i-a surprins privirile în oglindă. Și l-a țintuit mai mult decât s-ar fi convenit, suficient cât să bage de seamă că ceva se schimbase.

Ploua mai departe și continua să tune, iar din rochia ei se scurgea apa, în colțul unde o agățase la uscat. Amândoi se îndreptaseră către fereastră și Juniper, care nu suferea de obicei de sfială, a spus ceva fără însemnătate despre păsări, întrebându-se unde merg când plouă.

Tom nu a răspuns. A întins doar mâna, așezându-și palma pe obrazul ei. Abia o atinsese, dar a fost de ajuns. O amuțise și ea și-a aplecat capul, răsucindu-l doar cât să-i atingă degetele ușor cu buzele. Ochii îi erau ațintiți într-ai lui și n-ar fi putut să-i miște chiar dacă ar fi vrut. Apoi, degetele lui i-au atins nasturii cămășii, pântecul, sânii și, brusc, ea și-a dat seama că pulsul i s-a sfărâmat în mii de bule minuscule, zvârcolindu-i-se în tot trupul.

După aceea, s-au așezat pe pervazul ferestrei, mâncând cireșele pe care le cumpăraseră din piață, aruncând sâmburii pe geam. Nu vorbeau, dar din când în când își atrăgeau atenția unul altuia asupra vreunui lucru, zâmbind complice, de parcă doar ei doi împărtășeau un secret nemaipomenit. Juniper își pusese adesea întrebări legate de sex,

chiar scrisese despre aceasta, imaginându-și ce ar putea face, spune și simți. Totuși, nimic nu o vestise că ar putea fi urmat și de dragoste.

Să cazi pradă dragostei!

Abia acum înțelegea expresia. Senzația strălucitoare, amețitoare, imprudența divină, pierderea desăvârșită a voinței. Așa pățise și ea, dar era, de fapt, mult mai mult. După o viață întreagă în care se ferise de legături fizice, Juniper se deschisese, în fine. Când se așezaseră alături în amurgul încins, cu fața lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii, absorbită de ritmul ei regulat, a simțit-o pe a ei bătând mai liniștită, gata să rezoneze cu a lui. Și Juniper a înțeles că găsise, în fine, o persoană care să o echilibreze, îndrăgostindu-se; de fapt, fusese prinsă în mreje, salvată...

Ușa de la intrare s-a trântit și s-a auzit apoi zgomot pe scări, erau pașii lui Tom care urcau către ea, așa că Juniper a uitat de grădină, de pisioul pripășit, cu frunzele lui cu tot, de bătrâna tristă care bocea după catedrala din Coventry, de războiul care se desfășura dincolo de fereastră, de orașul cu scări care nu duceau nicăieri, de portretele de pe pereții fără tavane, de mesele din bucătăriile de care nu mai avea nevoie nici o familie și s-a năpustit jos, drept în pat, dezbrăcându-se, între timp, de cămașa lui Tom. Și-n clipa aceea, când cheia se răsucea în broască, se aflau doar el și ea în micul apartament încins, cu o masă imbelșugată să-i sărbătorească ziua de naștere.

Mâncaseră tortul în pat, câte două bucăți uriașe fiecare, împraștiind firimituri peste tot.

— Asta pentru că nu are destule ouă, i-a explicat Juniper, sprijinită cu spatele de perete, privind murdăria, cu un oftat filozofic. Să știi că nu-i ușor să faci lucrurile să stea laolaltă!

— Dar ce pricepută ești! i-a spus Tom, zâmbind cu toată gura, întins pe pat.

— Sunt, nu-i așa?

— Și talentată, desigur! Un tort ca ăsta se face doar la Fortnum & Masons¹.

— Știi că eu nu pot să mint: am fost un pic ajutată.

---

¹ Fortnum & Masons, magazin londonez aflat pe Piccadilly Street.

— Aha, a exclamat Tom, răsturnându-se într-o parte, să apuce cu degetele pachetul înfășurat în ziar. De chiriașul bucătar!

— Știi că nu e bucătar, ci dramaturg. L-am auzit zilele trecute vorbind cu cineva care o să-i monteze o piesă.

— Ascultă, Juniper, a urmat Tom, desfăcând cu grijă ziarul și dând la iveală un borcan cu gem de afine. Cum crezi că ar putea un dramaturg să facă ceva atât de frumos?

— Vai, ce grozav! Minunat! a strigat Juniper, întinzând mâna după borcan. Gândește-te numai la zahăr! Vrei să mâncăm un pic acum, cu pâine prăjită?

Tom și-a retras brațul, ținând borcanul cât mai departe de ea.

— Doar n-o să-mi spui că domnișoarei îi este încă foame?

— A, nu! Nu e asta. Nu se pune problema de foame.

— Dar ce?

— O nouă ofertă ce se ivește după lucrul în sine. O opțiune nouă, dulce și minunată.

Tom a răsucit borcanul între degete, studiind comorile dulci de un roșu întunecat dinăuntru.

— Ba nu, a spus el după o vreme, cred că e mai bine să-l păstrăm pentru o ocazie specială.

— Ce poate fi mai special decât ziua ta de naștere?

— Ziua mea a fost destul de specială. Așa că o să-l păstrăm pentru sărbătoarea următoare.

— Ei, bine, s-a resemnat Juniper, cuibărindu-se lângă umărul lui, în așa fel încât să o poată cuprinde cu brațul. Dar asta doar pentru că e ziua ta și pentru că sunt prea sătulă ca să mă pot scula de aici.

Tom a zâmbit către țigara pe care tocmai o aprindea.

— Ce fac ai tăi? I-a trecut răceala lui Joey?

— Da.

— Și Maggie? Te-a pus să ascuți când citea horoscopul?

— Da, foarte frumos din partea ei, zău așa! Altminteri de unde aș mai afla eu cum să mă port săptămâna asta?

— Chiar așa, de unde-ai ști?

Juniper i-a luat țigara și a tras încet un fum.

— Și era ceva interesant, mă rog?

– Hmm, nu neapărat! a spus Tom, vârându-și degetele pe sub cearșaf. Se pare că am să cer de nevastă o fată frumoasă.

– Nu mai spune! a exclamat ea, zvârcolindu-se când s-a simțit gădilată. Asta chiar că e ceva interesant!

– Așa cred și eu.

– Deși, de fapt, adevărata problemă e ce se prevede că va răspunde domnișoara. Nu cred că Maggie știa și așa.

Tom își retrăsese mâna, răsucindu-se într-o parte s-o privească drept în față.

– Din păcate, Maggie n-a avut cum să mă lumineze în privința asta. Mi-a spus că trebuie să o întreb singur pe fată și să văd ce se întâmplă.

– Eee, dacă așa ți-a zis Maggie...

– Și?

– Și ce?

Sprijinit într-un cot, Tom i-a spus ceremonios:

– Juniper Blythe, îmi vei face cinstea de a deveni soția mea?

– Ei, bine, scumpe domn, a răspuns Juniper, imitând-o pe regină, aceasta va depinde dacă domnișoarei i se vor permite și trei copii grăsani!

– Da' de ce nu patru? a întrebat Tom, luându-și înapoi țigara și trăgând degajat un fum.

Glumea, dar abandonase tonul ceremonios, făcând-o pe Juniper să se simtă stânjenită, gândindu-se că nu știe ce să-i răspundă.

– Haide, Juniper! a insistat el. Hai să ne căsătorim!

Și nu mai era nici o îndoială că vorbea serios.

– Eu nu trebuie să mă mărit.

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat el, încruntându-se.

S-a lăsat o tăcere prelungă, risipită doar de șuieratul ceainicului din apartamentul de jos.

– E prea complicat.

– Nu mai spune! Mă iubești?

– Știi că te iubesc.

– Atunci nu e complicat deloc. Mărită-te cu mine! Haide, Juniper, spune da. Orice-ar fi, rezolvăm noi problema care îți dă bătaie de cap.

Juniper își dădea seama că orice ar fi spus – în afară de încuviințare – nu l-ar fi putut mulțumi, și nu se simțea în stare să o facă.

– Lasă-mă să mă mai gândesc, i-a spus ea în cele din urmă. Mai dă-mi un răgaz.

El s-a ridicat brusc în capul oaselor, cu spatele la ea și cu picioarele proptite pe podea. Ținea fruntea în jos și se aplecase înainte. Ea ar fi vrut să-l atingă, să-l mângâie pe spate, să se întoarcă la momentul dinainte ca el să o fi cerut de soție. Și pe când ea se frământa cum ar fi putut să se întâmple asta, el a scos un plic din buzunar. Era îndoit, dar a putut să-și dea seama că înăuntru era scrisoarea.

– Uite-aici ce răgaz îți dau! i-a spus, întinzându-i plicul. M-au rechemat la unitate. Trebuie să plec peste o săptămână.

Juniper a scos un sunet, ca un suspin, și s-a ridicat iute, așezându-se lângă el.

– Și pentru cât timp? Când ai să te-ntorci?

– Nu știu. Când se va termina războiul, cred.

Când se va termina războiul... Tom avea să plece din Londra și, fără el, locul acesta, orașul acesta, va înceta să mai aibă vreo însemnătate. Atunci era mai bine să se întoarcă la castel. A simțit că i se întetesc bătaile inimii la gândul acesta, nu fără emoția omului obișnuit, dar cu intensitatea nesăbuită de care fusese învățată să se ferească toată viața. A închis ochii, sperând că astfel o să gândească mai limpede.

Tata îi spusese că ea aparținea castelului și că nu trebuia să plece de acolo, dar nu avusese dreptate. Abia acum înțelegea. Dimpotrivă, adevărul era că, departe de castel, de universul lui Raymond Blythe, de grozăviile pe care i le spusese, de vinovăția și tristețea lui cumplită, era liberă. La Londra, nu mai văzuse năluci, nu mai avusese nici momente în care să nu știe de ea. Și deși marea ei temere – că era în stare să facă rău altora – continua să o urmărească, aici era altfel.

Juniper a simțit o apăsare pe genunchi și a deschis ochii. Tom îngenunchease și o privea îngrijorat.

– Haide, iubito! Nu-i nimic, o să fie bine totul, ai să vezi!

Era bucuroasă că nu trebuia să-i povestească lui Tom nimic din toate acestea. Căci nu voise ca dragostea lui să se transforme, să devină prea ocrotitor și îngrijorat, ca surorile ei. Nu voia să fie supravegheată, să i se cântărească toate stările sufletești și toate tăcerile. Nu voise să fie iubită cu grijă, ci doar iubită cum trebuie.

– Juniper, îmi pare rău, te rog să nu faci mutra asta, nu pot să te văd așa.

Ce era în mintea ei, să-l refuze așa, să renunțe la el? Dar de ce ar fi făcut una ca asta? Ca să respecte dorința tatei?

Tom s-a ridicat, dând să se îndepărteze, dar Juniper l-a apucat de mână.

— Tom...

— Îți aduc un pahar de apă.

— Nu, mulțumesc, a scuturat ea din cap, nu-mi trebuie apă, am nevoie doar de tine.

El a zâmbit și pe obrazul stâng i-a apărut o gropiță, acoperită de barbă.

— Ei, bine, dar mă ai deja.

— Nu... adică, da...

— Ce vreau eu să spun e că doresc să ne căsătorim.

El și-a ridicat capul.

— Chiar așa?

— Și-o să mergem împreună să le spunem surorilor mele.

— Sigur că o să mergem. Facem cum vrei tu.

Și ea a izbucnit în râs, deși o durea în gât, și s-a simțit oarecum ușurată.

— Thomas Cavill și cu mine ne vom căsători.

Juniper nu putea să adoarmă, stătea cu obrazul pe pieptul lui Tom, ascultându-i bătăile regulate ale inimii, răsuflarea lui egală, și se străduia să respire și ea în același ritm. Dar somnul nu-i venea deloc. Încerca să găsească cuvintele potrivite pentru o scrisoare. Căci va trebui să le scrie surorilor ei, să le anunțe că ea venea cu Tom și să le explice totul în așa fel încât să le facă pe plac. Ca să nu bănuiască nimic.

Și mai era ceva la care se gândea. Deși nu dăduse niciodată doi bani pe haine, își imagina că o fată care urmează să se mărite ar fi trebuit să aibă o rochie. Ei nu-i păsa de asta, dar Tom s-ar putea să acorde atenție lucrului ăsta și mama lui la fel. Și ea ar fi făcut orice de dragul lui.

Și-a adus aminte de o rochie care fusese cândva a mamei ei, din mătase de culoare deschisă, cu fusta largă. Juniper își amintea că o văzuse îmbrăcată cu ea demult. Și dacă mai era pe undeva prin castel, Saffy o va găsi și va ști ce să facă cu ea ca să o aducă la viață.

Londra, 19 octombrie 1941

Meredith nu-l mai văzuse pe domnul Cavill – pe Tom, cum insistase el să-i spună – de săptămâni întregi, așa că a fost extrem de surprinsă să deschidă ușa și să-l vadă în prag.

– Domnul Cavill, a exclamat ea, străduindu-se să nu-și trădeze emoția. Ce mai faceți?

– Nici că se poate mai bine, Meredith, și, parcă ne-nțelesesem, spune-mi Tom, te rog, a continuat el zâmbind. Doar nu mai sunt profesorul tău acum.

Meredith era convinsă că se roșise toată.

– Pot să intru o clipă?

Ea și-a aruncat privirea spre bucătărie, unde Rita se ocupa încruntată de ceva ce se afla pe masă. Sora ei se despărțise de curând de calfa de măcelar și nu-i mai intra nimeni în voie de atunci. După câte își dădea seama, Rita avea de gând să-și aline propria dezamăgire făcându-i surorii ei mai mici viața cât se putea de amară.

Probabil că Tom a sesizat ezitarea ei căci a adăugat:

– Dar am putea să ieșim să facem câțiva pași, dacă vrei.

Meredith a încuviințat recunoscătoare, a închis încet ușa în urma ei și au pornit-o împreună în josul străzii. Ea mergea mai în urmă, cu brațele încrucișate, cu capul plecat, străduindu-se să arate că ascultă vorbele lui blânde despre școală și scris, trecut și viitor, când de fapt își frământa mintea încercând să ghicească de ce venise. Încercând din răspuțeri să nu se mai gândească la dragostea adolescentină ce i-o purtase cândva.

S-au oprit în același parc unde ea și June încercaseră în van să găsească șezlonguri, atunci, în iunie, când era foarte cald. Iar contrastul dintre amintirea plăcută și cerul mohorât o făcea să se cutremure.

– Ți-e frig. Ar fi trebuit să mă fi gândit să-ți spun să-ți iei ceva pe tine, a spus el, scoțându-și haina și întinzându-i-o lui Meredith.

– A, nu, mie nu...

– Nici să n-aud, mie îmi era oricum foarte cald.

I-a arătat un loc pe iarbă și Meredith l-a urmat, așezându-se lângă el, cu picioarele încrucișate. I-a mai vorbit o vreme, întrebându-o despre

ce-a mai scris și ascultându-i atent răspunsul. I-a spus că nu uitase că-i dăduse jurnalul acela și că i-ar fi plăcut să creadă că îl mai folosea încă. Și-n tot acest timp, smulgea fire de iarbă pe care le răsucea în spirale mici. Meredith îl asculta și încuviința din cap. Avea mâini frumoase, puternice, dar fine. Mâini bărbătești, dar nicidecum păroase sau butucănoase. Și se întreba cum era atingerea lor.

O venă a început să i se zbată la tâmplă și a luat-o ameteala la gândul că asta s-ar fi putut întâmpla cu atâta ușurință. N-ar fi avut de făcut decât să-și întindă puțin propria mână. Oare mâinile lui erau calde, netede sau aspre? Oare i-ar tresări degetele și-apoi s-ar încleșta peste ale ei?

— Ți-am adus ceva, a urmat el, ceva de-al meu, dar, cum am fost rechemat la unitate, trebuie să-i găsec un stăpân bun.

Un dar înainte de a pleca pe front? Lui Meredith i s-a oprit respirația și i s-au risipit gândurile de mai înainte. Oare nu asta făceau îndrăgostiții? Își făceau daruri înainte ca eroul să plece la război?

A tresărit când mâna lui Tom i-a atins spatele. Și-a retras-o pe dată, ca apoi să-i arate palma întinsă și să zâmbească stânjenit.

— Îmi pare rău, dar cadoul meu se află în buzunarul hainei.

Meredith a zâmbit și ea ușurată, dar dezamăgită, în același timp. I-a înapoiat haina și el a scos o carte din buzunar.

— *Ultimele zile la Paris, jurnalul unui ziarist*, a citit ea, întorcând cartea. Mulțumesc... Tom.

O luase cu fiori când îi rostise numele. Avea cincisprezece ani de-acum, și poate era doar acceptabil de arătoasă, dar nu mai era nicidecum o copilă fără forme. Oare era cu puțință ca un bărbat să se îndrăgostească de ea?

I-a simțit respirația în apropierea gâtului, când s-a aplecat să atingă coperta cărții.

— Este un jurnal ținut de Alexander Werth în timpul căderii Parisului. Ti-l dau ție pentru că e o dovadă despre cât de important este ca oamenii să scrie ceea ce văd. Mai ales în vremuri ca acestea. Altfel lumea nu o să știe ce s-a întâmplat de fapt, înțelege Meredith?

— Da.

A privit într-o parte și l-a surprins privind-o atât de intens, că s-a simțit copleșită. Totul s-a petrecut într-o clipă, dar pentru ea, prinsă în

vâltoarea momentului, totul părea că se mișcă precum într-un film dat cu încetinitorul. Simțindu-se de parcă ar fi fost altcineva, s-a aplecat spre el și, trăgându-și răsuflarea, a închis ochii și și-a atins buzele de ale lui într-o clipă înălțătoare, sublimă...

Tom a fost foarte delicat, i-a vorbit blând, pe când îi îndepărta mâinile de pe umerii lui, strângându-i-le cu vădită prietenie și spunându-i să nu se simtă stingherită.

Dar Meredith era rușinată de-a binelea, ar fi vrut să o înghită pământul. Să se dizolve în aer. Să se întâmple orice, numai să nu se mai găsească lângă el, confruntată cu această cumplită greșală. Era atât de speriată, încât, atunci când Tom a început să o întrebe despre surorile lui Juniper – cum arătau, ce le plăcea, dacă aveau vreo floare preferată –, i-a răspuns aproape mecanic. Și nici nu i-a trecut prin cap să-l întrebe de ce îl interesau toate acestea.

În ziua când a plecat de la Londra, Juniper s-a întâlnit cu Meredith la gara Charing Cross. Era bucuroasă să fie cu ea, nu numai că avea să-i ducă dorul, dar și o făcea să-și mai ia gândul de la Tom. Plecase la regiment cu o zi în urmă, mai întâi pentru antrenamente înainte de a fi trimis pe front – și apartamentul, strada, întreaga Londră erau greu de suportat fără el. De aceea se hotărâse să plece spre est. Dar nu se întorcea la castel, cel puțin nu acum: masa urma să aibă loc miercuri, și mai avea ceva bani în geamantan și se gândise că ar putea să-și petreacă următoarele trei zile admirând unele din acele peisaje pe care le văzuse din goana trenului când venise la Londra.

Silueta bine cunoscută a apărut în capul peronului, zâmbind larg când a dat cu ochii de Juniper care-i făcea semn cu mâna. Meredith și-a făcut loc prin mulțime spre locul unde se afla Juniper, chiar sub ceas, așa cum se înțeleseseră.

– Ei, ia spune, a îmbiat-o Juniper, după ce s-au îmbrățișat. Unde este?

Meredith și-a ridicat degetul cel mare și arătătorul lipite unul de altul și a spus, strângând din ochi.

– Mai am câteva corecturi de făcut.

– Vrei să spui că nu o să-l pot citi acum, în tren?

– Mai lasă-mă câteva zile, te rog.

Juniper s-a dat la o parte făcându-i loc unui hamal cu un maldăr uriaș de bagaje.

– Bine, doar câteva zile. Nu mai mult, bagă de seamă! a spus ea, făcându-i cu degetul, cu o asprime prefăcută. Să mi-l trimiți prin poștă până la sfârșitul săptămânii. Ne-am înțeles?

– Da.

Și-au zâmbit una alteia, pe când trenul a scos un fluierat puternic. Juniper și-a ridicat ochii și a văzut că mai toți călătorii se urcaseră.

– Ei, cred că ar trebui și eu să...

Restul s-a pierdut în îmbrățișarea lui Meredith.

– O să-mi fie dor de tine, Juniper. Promite-mi că ai să vii înapoi.

– Sigur că am să vin.

– Să nu treacă mai mult de o lună!

– Nici gând, căci altfel ai să intri la idei și-ai să organizezi o misiune de salvare, a spus ea, îndepărtându-i o geană căzută pe obraz.

– Și-ai să-mi dai de știre imediat după ce citești manuscrisul meu, a urmat Meredith zâmbind larg.

– Cu aceeași poștă, în aceeași zi, a răspuns Juniper, salutând militărește. Ai grijă de tine, puicuțo!

– Și tu să ai grijă de tine!

– Ca de obicei.

Lui Juniper i-a pierit zâmbetul și-a șovăit o clipă, îndreptându-și o șuviță căzută peste ochi. Se gândea dacă să-i spună vestea, care stătea să-i țâșnească din gură, forțându-și anunțul, dar o voce interioară a făcut-o să se abțină.

Șeful de gară a suflat însă din fluier, acoperind vocea, și Juniper s-a hotărât pe loc. Meredith era prietena ei cea mai bună și putea avea încredere în ea.

– Am un mare secret, Merry, i-a spus ea. Nu l-am dezvăluit nimănui, am promis că nu o să le spunem celorlalte decât mai târziu, dar tu nu ești oricine.

Meredith a încuviințat emoționată din cap și Juniper s-a aplecat spre urechea prietenei ei, întrebându-se dacă cuvintele vor suna la fel de ciudat și de minunat ca prima dată:

– Eu și Thomas Cavill ne căsătorim.

Bănuielile doamnei Bird

1992

Până când am ajuns la fermă s-a lăsat întunericul și, odată cu el, s-a instalat cât vedeai cu ochii o ploaie fină, ca o perdea. Mă bucuram că mai aveam câteva ore până la cină. După o amiază petrecută în mod neașteptat cu surorile Blythe, simțeam nevoia unei băi fierbinți și a unui răgaz ca să mă eliberez de atmosfera apăsătoare care mă urmărea încă. Nu-mi dădeam seama exact despre ce era vorba, doar că între pereții aceluiași castel păreau a fi prea multe aspirații neîmplinite, dorințe înăbușite care se îmbibaseră în pietrele zidurilor, ca, în timp, să se reverse înapoi, în așa fel încât aerul era îmbâcsit, aproape stătut.

Și, cu toate acestea, castelul și cele trei locuitoare fragile ca pâna de păianjen mă fascinau într-un fel inexplicabil. Dincolo de momentele stânjenitoare pe care le trăisem acolo, mă simțeam obligată să revin, abia așteptând să treacă timpul și să mă reîntorc. Nu pare a avea nici un sens, dar poate că așa începe nebunia. Căci eram nebună după surorile Blythe, după cum îmi dau seama acum.

Pe când ploaia a început să se facă simțită și pe streșinile fermei, eu m-am cuibărit în pat, cu pătura peste picioare, citind, moțâind și gândindu-mă, iar până la vremea cinei m-am simțit mult mai întremată. Era firesc ca Percy să vrea să o cruțe pe Juniper de orice durere, să se repeadă să mă oprească dacă amenințam să deschid răni vechi; dădusem dovadă de lipsă de sensibilitate pomenind de Thomas Cavill, mai ales în preajma lui Juniper, care dormea în aceeași încăpere. Și totuși reacția puternică a lui Percy mi-a stârnit interesul... Poate că, dacă aveam suficient noroc să rămân singură cu Saffy, aș fi putut afla mai multe. Îmi păruse mai maleabilă, chiar mai dornică să mă ajute în munca mea de cercetare.

Aceasta includea acum și permisiunea specială de a avea acces la manuscrisele lui Raymond Blythe. Până și pronunțarea în șoaptă a acestor cuvinte îmi dădea fiori pe șira spinării. M-am răsucit pe spate, năpădită de emoție până în vârful degetelor, și, privind tavanul cu grinzi, mi-am imaginat momentul când voi putea să pătrund în mintea scriitorului, să văd ce a gândit și cum și-a formulat aceste gânduri.

Am luat cina singură la o masă în mica și plăcuta sufragerie a fermei doamnei Bird. Mirosea peste tot a tocană de legume și se auzeau lemnurile trosnind în șemineu. Afară, vântul se întetea, lovind ușor geamurile cu unele răbufniri mai puternice din când în când și m-am gândit – a nu știu câta oară – ce plăcere simplă și adevărată era să te afli la adăpost și să fii sătul când lumea e năpădită de frig și întuneric lipsit de lumina stelelor.

Îmi adusesem hârtiile ca să încep să lucrez la articolul despre Raymond Blythe, dar gândurile mi-o tot luau razna, ducându-se îndărăt la fiicele sale. Poate că era chestiunea frăției, mă gândeam. Eram fascinată de legăturile încâlcite de dragoste, datorie și de resentimente care le uneau. Privirile acelea pe care le schimbau, echilibrul complicat de putere instaurat de-a lungul a zeci de ani, jocuri pe care eu nu o să le împlinesc niciodată, cu reguli pe care n-am să le înțeleg niciodată pe deplin. Și poate că tocmai aceasta era cheia: ele formau o entitate atât de firească, încât mă făceau să mă simt cu totul în afară, prin comparație. A le vedea împreună însemna să conștientizez cu putere și cu durere ceea ce pierdusem.

– Ei, ai avut o zi bună?

Mi-am ridicat privirea și-am văzut-o pe doamna Bird aplecându-se spre mine.

– Și mâine urmează alta la fel, nu?

– O să văd manuscritele lui Raymond Blythe mâine-dimineață! m-am repezit eu să-i spun, neputând să-mi stăvilesc emoția care mă trăda.

Doamna Bird s-a arătat foarte uimită, dar s-a exprimat cu blândețe:

– Ei, asta-i bine, draga mea, Te superi dacă... a întrebat ea, făcând semn către scaunul din fața mea.

– Vă rog.

S-a așezat, cu răsufierea grea a unei femei trupeșe, apăsându-și pântecul cu palma, pe când se proptea de marginea mesei.

– Ei, da... acum e mult mai bine. Am mers de mi-am rupt picioarele toată ziua. Dar văd că lucrezi până târziu, a urmat ea, făcându-mi semn cu capul către notițele mele.

– Mă străduiesc, dar nu-mi prea stă mintea la treabă.

– A, vreun domn chipeș? a întrebat, arcuindu-și o sprânceană.

– Cam așa ceva. Doamnă Bird, m-a căutat cineva azi la telefon?

– La telefon? Nu-mi aduc aminte. Aștepți ceva? De la tânărul la care vizezi? a întrebat ea cu ochii sclipitori. Să fie editorul tău?

Părea atât de încântată de ideea ei, că mi s-a părut nedrept să o dezamăgesc. Totuși, de dragul preciziei, i-am spus:

– Nu, de fapt, de la mama. Speram că va reuși să vină și ea până aici.

O pală de vânt foarte puternică a făcut să zăngăne închizătorile geamurilor și pe mine m-au trecut fiori de plăcere mai degrabă decât de frig. Era ceva înviorător în atmosferă în seara aceea. În sufragerie rămăsesem doar eu cu doamna Bird, iar bușteanul din șemineu se prefăcuse într-un fagure roșu strălucitor, care pocnea din când în când, răspândind în jur scânteii aurii. Nu-mi dau seama dacă era din pricina căldurii și a fumului din încăperea, a contrastului cu umezeala și vântul de afară, sau dacă nu era doar o reacție la atmosfera plină de ascunzișuri și secrete de la castel, ori o dorință bruscă de a avea o conversație normală cu o altă ființă omenească... indiferent de cauză, mă simțeam foarte expansivă. Mi-am închis carnetul și l-am dat deoparte.

– Mama mea a fost evacuată aici, i-am spus eu.

– În timpul războiului?

– Da, la castel.

– Nu mai spune! Și-a stat cu surorile?

Am încuviințat din cap, bucuropasă peste măsură de reacția ei. Dar și temătoare, căci ceva din adâncul meu îmi șoptea că plăcerea mea izvora din sentimentul apartenenței pe care legătura mamei cu castelul se transfera asupra mea. O apartenență foarte prost înțeleasă și pe care, până acum, nu reușisem să le-o mărturisesc și surorilor Blythe.

– Doamne, Dumnezeule, a exclamat doamna Bird, plesnindu-și palmele, trebuie să știe o mulțime de povești! Ți se face pielea de găină!

– De fapt am la mine jurnalul ei...

– Jurnal din timpul războiului?

– Da, însemnările ei despre ce a simțit, despre oamenii pe care i-a întâlnit, despre locul acela.

– Ei, atunci trebuie să pomenească și de mama mea acolo, a spus doamna Bird, îndreptându-și mândră spatele.

Era rândul meu să fiu surprinsă.

— Mama dumneavoastră?

— Da, a lucrat la castel, mai întâi cameristă, de la șaisprezece ani, ca să ajungă până la urmă menajeră-șefă. Lucy Rogers, dar pe atunci o chema Middleton.

— Lucy Middleton, am repetat eu rar, încercând să-mi amintesc dacă era pomenită în jurnalul mamei, nu sunt sigură, va trebui să verific.

Doamnei Bird i s-au lăsat umerii de dezamăgire și m-am simțit vinovată, așa că m-am străduit să dreg cât puteam situația:

— Știți, ea nu mi-a povestit prea multe despre asta, am aflat despre evacuare doar de curând.

Imediat am regretat ce spusese. Auzindu-mă pronunțând acele cuvinte, am simțit mai tare ca oricând cât de ciudat era ca cineva să fi ținut acest lucru secret atâta timp, mă simțeam oarecum vinovată, de parcă tăcerea mamei ar fi fost o slăbiciune de-a mea. Și mă simțeam și prost, căci dacă aș fi fost ceva mai grijulie, mai puțin dornică să atrag atenția doamnei Bird nu m-aș fi găsit în această încurcătură. Așa că mă pregăteam pentru ce putea fi mai rău, dar doamna Bird, m-a surprins de-a binelea. Clătinând din cap atotștiutoare, s-a aplecat spre mine și mi-a spus:

— Părinții au și ei secretele lor, nu?

— Așa e.

Un tăciune a pocnit în șemineu și doamna Bird a ridicat un deget, în semn că revine într-o clipă; s-a extras cu greu din scaun și-a dispărut pe o ușă ascunsă în peretele acoperit cu tapet.

Ploaia bătea ușor în ușa de lemn, umplând bazinul de afară, iar eu mi-am împreunat palmele, ridicându-le la buze, ca pentru rugă, după care mi le-am înclinat ca să-mi sprijin obrazul pe mâna încălzită de foc. Când doamna Bird s-a reîntors cu o sticlă de whisky și două pahare, ideea se potrivea într-atât cu vremea aceea urâtă și melancolică, încât am zâmbit și am acceptat cu plăcere.

Am ciocnit paharele peste masă.

— Mama era să nu se mărite deloc, a spus doamna Bird, strângându-și buzele și savurând tăria băuturii. Ce părere ai, era cât pe ce să nu mă nasc deloc! a exclamat ea, ducându-și îngrozită mâna la frunte.

Am zâmbit.

— Ea a avut un frate mai mare pe care l-a iubit foarte mult. După cum povestea ea, era centrul universului, făcea soarele să răsară și să

apună. Tatăl lor murise de tânăr și Michael – că așa îl chema – îi luase locul. El era bărbatul casei, chiar ca elev, lucra după școală și la sfârșitul săptămânii, spălând geamuri pentru câțiva bănuți pe care îi dădea mamei lui ca să poată ține casa. Și era și frumos, pe deasupra... Stai așa! Am o fotografie pe-aici!

S-a repezit la șemineu, mișcându-și degetele pe deasupra numeroaselor rame înghesuite pe poliță, până când a ales una mică, pătrată, de alamă. A șters-o de praf pe fusta ei de tweed înainte de a mi-o întinde. Erau trei persoane: un tânăr al cărui destin îl făcea să pară arătos, cu o femeie mai vârstnică de o parte și cu o fată drăguță de vreo treisprezece ani de cealaltă.

– Michael s-a dus, ca toți tinerii, la Războiul cel Mare, a continuat doamna Bird, uitându-se la fotografie peste umărul meu. Și ultima lui dorință, când mama l-a condus la gară, a fost ca, dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ea să rămână acasă, să aibă grijă de mama lor.

Doamna Bird a luat fotografia și s-a așezat din nou, îndreptându-și ochelarii pe nas, s-o privească mai bine.

– Și ea ce-ar fi putut spune? I-a promis că așa o să facă. Era atât de tânără, nu cred că s-a gândit la ce se putea întâmpla. Nimeni nu și-ar fi închipuit. Cel puțin nu la începutul războiului. La vremea aia nu-i bătea gândul...

A potrivit piciorul de carton al ramei și a așezat-o pe masă lângă paharul ei.

Eu am sorbit din whisky și am așteptat, iar ea a oftat prelung. Privirile ei le-au întâlnit pe ale mele, și-a deschis palma brusc, de parcă ar fi aruncat confetti, și-a exclamat:

– Ei, oricum! Asta a fost istoria! El a fost ucis și biata mama s-a resemnat să facă așa cum îi ceruse. N-aș putea spune că eu aș fi făcut asta, dar lumea era altfel atunci. Își ținea cuvântul dat. Bunica era o babornită țâfnoasă, să fim drepti, dar mama a avut grijă de ea, împăcându-se cu soarta și renunțând la ideea de a se căsători și de a avea copii.

Un șuvoi de picături grele de ploaie s-a izbit de geam; m-am înfiorat de frig, în ciuda puloverului pe care-l purtam.

– Și totuși, dumneavoastră existați!

– Da, uite că am apărut și eu.

– Cum s-a întâmplat?

– Bunica s-a prăpădit subit în iunie 1939, a urmat doamna Bird dând din cap, fără prea multă emoție. Fusese bolnavă o vreme, avea ceva la ficat, așa că n-a fost de mirare. Mai degrabă o ușurare, după cum am înțeles eu, deși mama era prea bună ca să recunoască așa ceva. Și războiul nu izbucnise nici de nouă luni, că mama s-a pomenit măritată și cu mine pe drum.

– O poveste romantică de dragoste?

– Poveste? a căzut pe gânduri doamna Bird, răsfrângându-și buza de jos, poate să fi fost, după obiceiurile de-acum, dar nu pe vremea aia, totuși, nu în timpul războiului. Nu sunt prea sigură despre partea „romantică“, să-ți spun drept. Eu am bănuțit mereu că a fost o hotărâre pragmatică de-a mamei. Nu mi-a spus-o niciodată clar, dar copiii își dau seama de lucruri de astea, nu-i așa? Chiar dacă preferăm cu toții să credem că suntem produsul unor grozave povești de amor!

Mi-a zâmbit, dar într-un fel provocator, de parcă m-ar fi pus la încercare, întrebându-se dacă putea să aibă mai departe încredere în mine.

– Dar s-a întâmplat ceva, am îmboldit-o eu, ceva care să vă facă să credeți asta?

Doamna Bird a sorbit restul de whisky și a răsucit paharul în cercuri pe masă, apoi s-a uitat încruntată spre sticlă, părând cufundată într-o dezbatere lăuntrică adâncă și tăcută. Nu mi-am dat seama dacă a câștigat sau a pierdut, dar a scos dopul și ne-a mai turnat încă o porție.

– Am descoperit ceva. Acum câțiva ani, după ce s-a prăpădit mama și i-am sortat lucrurile.

Whisky-ul îmi încălzise gâtul.

– Ce-ați găsit?

– Niște scrisori de dragoste.

– Aaa!

– Da, dar nu de la tata.

– O!

– Erau ascunse într-o cutie de tablă, în fundul unui sertar de la masa ei de toaletă. Era cât pe ce să nu dau de ele. Doar când a venit un negustor de mobile vechi să cumpere o parte din mobila ei... îi arătam câteva piese și am crezut că sertarul acela era înțepenit, așa că am tras tare, mai mult decât ar fi trebuit, și cutia s-a mișcat și-a ieșit la iveală.

– Și le-ați citit?

— Am deschis cutia mai târziu, a răspuns ea, plecându-și ochii. Știu, e groaznic! a urmat ea, roșindu-se toată și netezindu-și părul la tâmple, ascunzându-se în spatele palmelor îndoite. Nu m-am putut abține. Și după ce mi-am dat seama ce citeam, a trebuit să merg până la capăt! Erau atât de frumoase! Scrise din toată inima! Dar foarte la obiect și, cu atât mai pline de înțeles, cu cât erau foarte scurte. Și mai era ceva, o senzație de tristețe. Fuseseră scrise înainte ca mama să se mărite cu tata - că mama nu era dintr-acelea să calce strâmb după ce s-a măritat cu tata. Nu, asta era o poveste de dragoste de pe vremea când propria ei mamă trăia și nu se întrevedea nici o șansă să se poată mărita sau pleca de acolo.

— Și cine era, ați aflat? Cine scrisese scrisorile?

Doamna Bird și-a lăsat părul în pace și și-a pus palmele întinse pe masă. Se lăsase o tăcere apăsătoare și, când s-a aplecat spre mine, am simțit și eu nevoia să mă înclin spre ea.

— De fapt, nici nu s-ar cuveni să spun, mi-a șoptit ea, nu-mi place să umble vorba.

— Nici nu se pune problema!

A făcut o pauză și buzele i-au fremătat de emoție, apoi a aruncat câte o privire furișă peste fiecare umăr.

— Nu sunt sută la sută sigură, căci nu erau semnate cu numele întreg, ci doar cu o inițială, a urmat ea, privindu-mă în ochi, clipind și zâmbind apoi șmecherește, un R.

— Un R.? am repetat eu pronunțarea accentuată a sunetului, gândindu-mă o clipă, în timp ce-mi mușcam ușor obrazul, ca apoi să exclam: Doar... nu credeți că...?

Și de ce nu? R. venea de la Raymond Blythe. Stăpânul castelului și menajera lui de-o viață: era de-acum un bine cunoscut clișeu, iar clișeele s-au născut pentru că lucrurile așa s-au întâmplat dintotdeauna.

— Asta ar explica taina din scrisori, căci nu putea dezvălui o astfel de relație.

— Și-ar mai explica și altceva.

M-am uitat la ea, încă amețită de presupuziția aceasta.

— Sora cea mare, Persephone, e foarte rece, cu *mine* mai ales. Nu pentru că i-am făcut eu ceva, bineînțeles, dar așa am simțit-o eu întotdeauna. Odată, când eram mică, m-a prins jucându-mă lângă bazin, acela rotund cu leagăn. Să-i fi văzut privirea, de parcă ar fi dat cu ochii

de o fantomă. Aproape că am crezut că o să mă sugrume, acolo, pe loc. De când am descoperit povestea mamei, adică, bănuiala că la mijloc ar fi fost domnul Blythe, m-am tot întrebat dacă nu cumva știa și Percy, dacă nu cumva ar fi aflat și ar fi tăinuit apoi. Pe vremea aceea, lucrurile erau diferite, știți... între clasele sociale. Iar Percy Blythe e o persoană foarte rigidă, ține la reguli și la tradiție.

Am încuviințat din cap, încet. Nu părea deloc imposibil. Percy Blythe nu îmi lăsase impresia că ar fi fost capabilă de căldură și entuziasm, dar băgasem de seamă, încă de la prima mea vizită la castel, că fusese foarte rece cu doamna Bird. Și cu siguranță era un secret acolo, la castel. Să fi fost cu puțință ca chiar despre această poveste să fi vrut Saffy să-mi spună, un amănunt despre care nu ar fi putut vorbi în voie cu Adam Gilbert. Și poate tot de asta se împotriva atât de categoric să stau mai mult de vorbă cu Saffy. Căci încerca să o oprească pe sora ei gemănă să dezvăluie secretul tatălui lor, să-mi povestească despre îndelungata poveste de dragoste între Raymond Blythe și menajera lui.

Dar de ce i-a fi păsat lui Percy atât de mult? Nu din loialitate față de propria ei mamă, căci Raymond Blythe se mai căsătorise după aceea, așa că Percy se împăcase în cele din urmă cu nestatornicia inimii omenesti. Și, chiar dacă era adevărat ceea ce susținea doamna Bird, că Percy era demodată și nu era de acord ca membrii unor clase sociale diferite să aibă aventuri amoroase, mă îndoiam că i-ar mai păsa după atâtea zeci de ani, mai ales că, între timp, se întâmplaseră atâtea alte lucruri care le schimbaseră cursul vieții. Oare încă mai considera așa o nenorocire că tatăl ei avusese cu siguranță o aventură cu menajera lui de-o viață, încât să se lupte și acum să ascundă asta de ochii lumii? Nu înțelegeam, pur și simplu. Dacă Percy Blythe era sau nu demodată nu era un argument, căci ea era o femeie pragmatică, o cunoscusem îndeajuns ca să-mi dau seama că în inima ei se înrădăcinase un realism pragmatic. Așa că, dacă păstra secrete, nu o făcea din falsă rușine sau din exces de moralitate.

— Și, mai mult decât atât, a urmat doamna Bird, simțind poate că ezit, m-am întrebat adesea dacă... Adică nu, mama nici măcar nu a lăsat vreodată să se-nțeleagă așa ceva.

A scuturat din cap și și-a fluturat degetele.

— Nu, nu, e o prostie.

Își împreunase mâinile la piept, aproape sfioasă, și mi-a trebuit o vreme să-mi dau seama ce voia să spună. Iar eu am continuat cu grijă discuția despre subiectul atât de sensibil și am întrebat-o:

— Chiar credeți că el ar fi putut fi tatăl dumneavoastră?

Privirile ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că ghicisem.

— Mama iubea castelul, familia Blythe. Uneori vorbea despre bătrânul domn Blythe, despre cât de deștept era și cât de mândră era că lucrase la un scriitor atât de faimos. Dar avea și ciudățeniile ei, totuși. Nu-i plăcea să treacă pe lângă castel, nici măcar cu mașina. Tăcea brusc în mijlocul unei povestiri și nu mai voia să meargă mai departe, căpăta o privire atât de tristă!

Asta explica o mulțime de lucruri. Lui Percy Blythe ar fi putut să nu-i pese dacă tatăl ei continua o relație cu menajera lui, dar dacă avea și un copil? O fiică mai mică, o altă soră vitregă a fetelor sale? Dacă era adevărat, atunci ar fi fost alte implicații, care nu ar fi avut nimic de-a face cu rușinea sau moralitatea, implicații pe care Percy Blythe, păzitoarea castelului, protectoarea moștenirii familiei, s-ar fi străduit din răspuțeri să le evite.

Și totuși, chiar dacă aș fi crezut asta, acceptând această posibilitate și retrăsând legăturile destul de evidente, era totuși un lucru în inșinua doamnei Bird pe care nu-l puteam lua ca atare. Îndoiala mea nu era rațională și mi-ar fi fost greu să explic dacă m-ar fi întrebat cineva, totuși era destul de puternică. Oricât ar fi fost de prost înțeleasă, loialitatea față de Percy Blythe, față de cele trei bătrâne de pe deal care trăiau într-un cerc atât de restrâns exista, încât îmi venea greu să-mi imaginez că ar mai fi putut fi altcineva pe lângă ele.

Ceasul de pe polița șemineului a anunțat chiar în clipa aceea că se împlinise ora, și parcă s-a risipit o vrajă. Ușurându-se de povara unei astfel de taine, doamna Bird a început să adune solnițele și râșnițele de piper de pe mese.

— Nu cred că încăperea asta se va orându-i de la sine, tot am sperat, dar nu s-a ivit nici o șansă până acum.

M-am ridicat și eu, adunând paharele noastre goale. Doamna Bird mi-a zâmbit când am ajuns în dreptul ei.

— Mult ne mai pot surprinde părinții noștri! Când te gândești câte-au făcut până să ne naștem noi!

— Așa e, am spus și eu. Parcă ar fi fost oameni de-adevăratalea!

Noaptea în care el nu a mai venit

În prima zi oficială de lucru, am pornit devreme spre castel. Era frig și mohorât și, deși burnița din noaptea precedentă încetase, luase cu ea o parte din vigoarea vremii, făcând peisajul să pară vlăguit de-a binelea. Și mai era ceva proaspăt în aer, o răcoare pronunțată care m-a făcut să-mi înfund mâinile bine în buzunare, regretând că uitasem să-mi iau mănușile.

Surorile Blythe îmi spusese să nu bat la ușă, să intru și să merg direct în salonul galben.

— Din pricina lui Juniper, îmi explicase discret Saffy la plecare, cu o zi în urmă, dacă aude vreo bătaie la ușă, crede că e *el*, că a venit, în fine.

Și nu a fost nevoie să-mi explice mai departe cine era *el*.

Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit era s-o supăr pe Juniper, așa că eram foarte atentă, mai ales după gafa mea din ziua precedentă. Am făcut cum mi se spusese, am împins ușa de la intrare, am pătruns în holul de piatră și-am luat-o pe coridorul întunecat, ținându-mi răsuflarea, fără să-mi dau bine seama de ce.

Când am ajuns în salon, nu era nimeni acolo. Până și fotoliul verde al lui Juniper era gol. Am rămas în picioare o clipă, întrebându-mă ce să fac, dacă nu cumva înțelesesem greșit ora când trebuia să vin. Apoi am auzit pași și, când m-am întors, am văzut-o pe Saffy în ușă, îmbrăcată elegant, ca de obicei, dar foarte nervoasă, de parcă aș fi luat-o prin surprindere.

— O! Edith! Ai sosit! a exclamat, oprindu-se brusc la marginea covorului și privind ceasul de pe polița șemineului. Sigur că da, e aproape zece.

Și-a trecut mâna fină peste frunte și s-a străduit să zâmbească, fără să izbutească, așa că s-a lăsat păgubașă.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Doar că am avut o noapte foarte grea și nu știu cum a trecut timpul.

Senzația de teamă care umpluse încăperea la venirea ei m-a cuprins și pe mine.

— Ați pățit ceva?

— Da.

Văzând fotoliul gol, paloarea și expresia de profundă durere de pe chipul ei m-au făcut să cred că se întâmplase ceva cu Juniper. Așa că am fost ușurată când mi-a spus:

– Bruno! A dispărut! Nu mai era în camera lui Juniper când m-am dus azi-dimineață s-o ajut să se îmbrace și nu i-am mai dat de urmă de-atunci.

– Poate că se joacă pe undeva, mi-am dat eu cu părerea. În pădure sau în grădină.

Dar, chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, mi-am adus aminte cum arăta cu o zi în urmă, abia răsufând, cu umerii căzuți, cu dunga întunecată de-a lungul spinării, și mi-am dat seama că nu era cu puțință.

– Nu, nu, nici pomeneală. Rareori pleacă de lângă Juniper, și atunci numai ca să stea pe scările din față să vadă dacă vin vizitatori. Dar nu prea mai avem de-acum. Cu excepția dumatile, desigur, a completat ea, zâmbind în semn de scuză, ca nu cumva să mă supăr. Acum e altceva, totuși. Suntem foarte îngrijorate. Nu s-a simțit bine și s-a purtat foarte ciudat. Percy a trebuit să se ducă să-l caute și ieri, știi și dumneata.

Își frământa degetele în dreptul cordonului și tare mi-aș fi dorit să o pot ajuta cu ceva. Sunt unii oameni foarte vulnerabili, a căror durere și neajutorare sunt atât de greu de suportat și pentru care ai fi în stare să înduri orice neplăcere, dacă asta le-ar ușura suferința. Iar Saffy Blythe era o astfel de persoană.

– Ce-ar fi să mă duc și eu să-l caut în locul unde l-am văzut ieri? am întrebat, luând-o spre ușă. Poate s-o fi dus acolo, cine știe de ce.

– Nu! a spus ea atât de hotărât, că m-am întors imediat.

Întinsese o mână spre mine, cu cealaltă apucându-și nervos gulerul puloverului de pe pielea ei fragilă.

– Adică vreau să spun că... a urmat ea, lăsând să-i cadă brațul întins spre mine, ești atât de drăguță să te oferi, dar nu este nevoie. Percy tocmai îl sună acum pe nepotul doamnei Bird ca să vină să ne ajute să-l căutăm... Îmi pare rău, nu sunt foarte coerentă, dar sunt dată peste cap, doar că... sperasem să vă prind singură...

A privit îngrijorată spre ușă.

– Da?

Și-a strâns buzele și mi-am dat seama că nu doar din pricina lui Bruno era atât de speriată.

– Vine și Percy într-o clipă, a spus ea incetșor. O să vă ducă să vedeți manuscrisele, așa cum v-a promis, dar înainte să apară, să vă ia cu ea, trebuie să vă explic ceva.

Luase o mină atât de serioasă și de speriată, că m-am dus la ea și i-am pus o mână pe umărul firav ca de vrăbiuță.

— Haideți, i-am spus, ducând-o spre canapea, haideți să stați jos. Să vă aduc ceva, o ceașcă de ceai?

A zâmbit, luminată de recunoștință, neobișnuită să i se arate bunăvoință.

— Fiți binecuvântată, nu, mulțumesc, nu avem timp. Stați jos aici, lângă mine.

În prag s-a mișcat o umbră și ea a încremenit, ascultând încordată. Nu se auzea decât tăcerea și zgomotele întâmplătoare ale casei cu care începusem să mă obișnuiesc: un susur sub cornișa împodobită a tavanului, atingerea blândă a stourilor de la ferestre, scrâșnetul mădularilor casei.

— Trebuie să vă explic, a spus ea încet. Despre Percy, despre ce s-a întâmplat ieri. Când ați întrebat de Juniper și l-ați pomenit pe *el*, iar Percy s-a purtat atât de odios.

— Dar nu-i nevoie.

— Ba da, trebuie, doar că nu e ușor să găsești o clipă în care să putem fi singure, a spus ea cu un zâmbet trist. Așa o casă mare și să nu poți fi niciodată cu adevărat singură!

Nervozitatea ei devenise molipsitoare și, deși nu făceam nimic rău, m-am simțit năpădită de o senzație ciudată. Începuse să-mi bată inima și vorbeam și eu în șoptă, ca și ea.

— Am putea să ne întâlnim în altă parte? În sat, poate?

— Nicidecum, a spus ea iute, scuturând din cap. Nu, n-aș putea face una ca asta. Nu e cu puțință. E mai bine dacă vorbim aici, a încheiat ea, aruncând o altă privire spre ușă.

Eu am încuviințat din cap și am așteptat. Și-a adunat gândurile cu grijă, de parcă ar fi cules niște bolduri risipite pe jos. Când a fost gata, și-a început povestea iute, cu o voce joasă, dar foarte hotărâtă.

— A fost groaznic, înfiorător. S-a întâmplat acum mai bine de cincizeci de ani, dar îmi aduc aminte seara aceea de parcă a fost ieri. Să fi văzut chipul lui Juniper când a intrat pe ușă! Întârziase, își pierduse cheia, așa că a bătut, noi i-am deschis și-a intrat, plutind peste prag, ea nu pășea niciodată ca un om normal, iar chipul ei... N-o să-mi iasă din minte niciodată, îl văd și acum când închid ochii noaptea. Momentul

acela. Am fost atât de ușurate s-o vedem. Știți, izbucnise o furtună groaznică în după-masa aceea, ploua și bătea vântul tare, autobuzele întârziiau... eram tare îngrijorate. Când am auzit bătând la ușă, am crezut că era el. Eu eram emoționată, Juniper mă îngrijora, eram și eu nerăbdătoare să-l cunosc. Ghicisem că se iubeau și că voiau să se căsătorească. Ea nu-i spusese lui Percy – căci, ca și tata, Percy avea idei destul de rigide despre astfel de lucruri –, dar Juniper și cu mine eram foarte apropiate. Tare îmi doream să-mi placă băiatul acela, să fie demn de dragostea ei. Și eram și curioasă, pe deasupra, căci nu era ușor de câștigat dragostea lui Juniper. O vreme, am rămas împreună în salonul cel mare. Am vorbit la început despre mărunțișuri, despre ce făcuse Juniper la Londra, crezând că îi întârziase autobuzul, că erau de vină transportul, războiul, dar de la o vreme ne-am oprit.

Mi-a aruncat o privire și i-am văzut ochii umbriți de amintiri.

– Vântul sufla tare, ploaia bătea în obloane, mâncarea se sleia pe aragaz... Mirosul acela de carne de iepure se răspândise peste tot, a urmat ea, strâmbându-se. De-atunci n-am mai putut să-l suport. Are gust de frică, de frică cumplită... Mi-era groază să o văd pe Juniper în halul acela. Tot ce-am putut face a fost să n-o las să iasă, în toiul furtunii, ca să-l caute. Și chiar după miezul nopții, când era limpede că nu mai vine, nu se lăsa păgubașă. A început să se agite atât de tare, încât a trebuit să-i dăm niște somnifere vechi de-ale tatei ca s-o calmăm.

Saffy a început să plângă. Vorbise foarte iute, străduindu-se să termine povestea înainte să apară Percy și vocea i se stinsese de-a binelea. Ținea în mână o batistă fină de dantelă, pe care și-o scosese din mânecă. Pe măsua de lângă fotoliul lui Juniper era o carafă cu apă și i-am turnat un pahar.

– Trebuie să fi fost cumplit, am spus, întinzându-i paharul cu apă.

A sorbit recunoscătoare și-apoi a păstrat paharul, ținându-l cu ambele mâini în poală. Era atât de încordată, încât pielea din jurul gurii i se întinsese, lăsând să se vadă vinișoarele albastre de dedesubt.

– Și el nu a mai apărut niciodată?

– Niciodată.

– Și n-ați aflat niciodată de ce? N-a scris, n-a telefonat?

– Nu.

– Și Juniper?

— A așteptat și-a așteptat. Și mai așteaptă și acum. Au trecut zile, apoi săptămâni de-a rândul. N-a încetat nici o clipă să sper. A fost îngrozitor. Îngrozitor.

Ultima vorbă a rămas plutind între noi. Saffy rămăsese cu gândul pierdut la vremurile acelea și n-am mai îndrăznit să o îndemn să povestească mai departe.

— Nebunia nu vine așa, dintr-odată, a urmat ea, într-un târziu. Părea atât de simplu, „a înnebunit“, dar nu-i chiar așa. S-a întâmplat treptat. Mai întâi s-a retras în sine. Apoi a dat semne că își revenea, începuse să spună că se întoarce la Londra, dar numai sporadic, și nu a mai plecat niciodată. Nici nu a mai scris după aceea, și-atunci mi-am dat seama că s-a frânt ceva fragil și foarte prețios. Apoi, într-o bună zi a azvârlit totul pe fereastra mansardei. Tot, tot: cărți, hârtii, biroul, chiar și salteaua...

A amuțit brusc, dar buzele au continuat să i se miște tăcute, căutând cuvintele pe care urma să le spună mai departe. Apoi a oftat și a urmat:

— Hârtiile s-au împrăștiat peste tot, zburând pe deal în jos, până la lac, asemenea frunzelor căzute toamna. Oare unde s-or fi dus toate, m-am întrebat mereu.

Am clătinat din cap, căci îmi dădeam seama că nu se referea doar la hârtii și nu mi-a venit nimic în minte să-i spun. Îmi puteam închipui cât de greu îi fusese să vadă cum starea surorii ei iubite se degrada în felul acesta, să vadă cum se risipește rând pe rând atâta bogăție de personalitate, potențial, talent și șansă. Cât de cumplit trebuie să-i fi fost să fie martoră la toate acestea tocmai ei, care, după spusele lui Marilyn Bird, fusese mai mult decât o soră pentru Juniper, se purtase ca o mamă.

— Toată mobila a rămas grămadă pe peluză. Nu ne-a mai venit să o ducem sus și, oricum, Juniper nu a mai vrut-o. A început să stea în fața dulapului din mansardă, acela cu ușa ascunsă, și era convinsă că aude voci răzbătând de acolo. Voci care o chemau, dar desigur toate astea se întâmplau în capul ei. Draga de ea! Când a aflat una ca asta, doctorul a vrut să o trimită la un... *azil*.

Vocea i-a pierit rostind cuvântul acela îngrozitor, iar ochii parcă mă implorau să deslușesc și eu același înțeles cumplit. Frământa încontinuu batista albă între degete.

— Îmi pare tare rău!

Tremura toată de mânie și deznădejde.

— Dar noi nici n-am vrut să auzim una ca asta, *eu* n-aș fi putut să accept așa ceva. Nici nu se punea problema să-l las să mi-o ia. Percy a vorbit cu doctorul și i-a explicat că la Milderhurst nu se proceda așa, că familia Blythe știa să-și poarte de grijă. În cele din urmă a căzut de acord, căci Percy poate fi foarte convingătoare, dar a insistat să-i dea medicamente mai puternice.

Și-a apăsat ca o pisică, pe pulpe, unghiile vopsite cu oją, ca să-și ușureze încordarea, și i-am văzut pe chip ceva ce nu băgasem de seamă mai înainte. O fi fost ea sora geamăna mai blajină, mai supusă, dar avea și forță. Când venea vorba de Juniper, când se punea problema să se lupte pentru sora ei mai mică, pe care o iubea nespun, Saffy Blythe era de neclintit. Iar vorbele pe care le-a rostit au țâșnit precum aburul dintr-un ceainic ce dă în clocot, atât de fierbinte că te poate opări:

— De nu s-ar fi dus niciodată la Londra, de nu l-ar fi cunoscut pe omul acela! Rămâne regretul vieții mele că a plecat. Totul s-a distrus după aceea. Nimic n-a mai fost la fel. Pentru nici una dintre noi.

Și-atunci am început să-mi dau seama de ce îmi povestea toate acestea, de ce crezuse că ar fi de folos să-mi explice asprimea lui Percy, căci noaptea în care Thomas Cavill nu și-a mai făcut apariția le schimbase tuturor viața.

— Percy... am început eu, iar ea a încuviințat ușor din cap, Percy s-a schimbat mult după aceea?

De pe coridor s-a auzit zgomot, mersul apăsător și tăcănitul inconfundabil al bastonului lui Percy, de parcă își auzise numele și intuise cumva că era subiectul unei convorbiri clandestine.

Saffy s-a ridicat sprijinindu-se de brațul canapelei.

— Edith tocmai a sosit, a spus ea iute când Percy și-a făcut apariția în cadrul ușii.

A făcut semn către mine cu mâna în care ținea batista.

— Îi povesteam despre bietul Bruno.

Percy și-a plimbat privirea de la mine, așezată pe canapea, la Saffy, care stătea în picioare lângă mine.

— Ai dat de tânărul acela? a întrebat-o Saffy cu o voce șovăitoare.

— Vine acum, a răspuns Percy înclinând scurt din cap. O să-l aștept la intrare, să-i spun pe unde să caute.

— Da, a încuviințat Saffy, bine, foarte bine.

— Apoi o s-o duc pe domnișoara Burchill jos, în camera cu documente, cum am promis.

Eu am zâmbit, dar în loc să pornească în căutarea lui Bruno, așa cum m-aș fi așteptat, Percy a intrat în salon și s-a dus la fereastră, unde a început să studieze pe îndelete giurgiuveaua de lemn și să curețe o urmă de pe geam, dar era clar că inspecția inopinată era un șiretlic ca să mai rămână în încăpere cu noi. Atunci mi-am dat seama că Saffy avusese dreptate. Dintr-o pricină neînțeleasă, Percy Blythe nu voia să rămân singură cu sora ei geamănă, și asta mi-a întărit bănuiala mai veche că îi era teamă că Saffy ar putea să-mi spună ceva ce nu se cuvenea. Era uimitor ce putere avea asupra surorilor ei, asta mă intriga și ceva mă îndemna să fiu mai prudentă, dar și mai curioasă să aud sfârșitul poveștii lui Saffy.

Minutele care au urmat, în care am vorbit chestiuni neînsemnate, despre vreme, iar Percy a continuat să studieze geamul și lemnul prăfuit al ferestrei, au fost cele mai chinuitoare pe care le-am trăit vreodată. Și-apoi, zumzetul unei mașini care se apropia ne-a eliberat. Am încetat să ne mai prefacem și-am rămas nemișcate, fără să mai rostim vreo vorbă.

Mașina s-a apropiat tot mai mult și-apoi s-a oprit. O portieră s-a trântit cu zgomot.

— Trebuie să fi sosit Nathan, a răsuflet ușurată Percy.

— Sigur că el e, a spus Percy.

— Mă întorc în câteva minute.

Și-apoi a ieșit, în cele din urmă. Saffy a așteptat să nu i se mai audă pașii și, oftând scurt, s-a așezat din nou lângă mine. A zâmbit stânjenită, parcă cerându-și iertare. Și când și-a reluat povestirea, i-am deslușit o undă nouă de hotărâre în glas.

— Poate că-ți dai seama, a început ea, Percy e cea mai puternică dintre noi. A considerat întotdeauna că trebuie să ne protejeze, de când eram mici. De cele mai multe ori am fost bucuroasă. E foarte bine să ai un apărător.

N-am putut să nu bag de seamă cum își frământa degetele și continua să se uite speriată spre ușă.

— Dar nu tot timpul, am adăugat eu.

– Nu, nu tot timpul. Nu pentru mine și nici pentru ea. Așa a fost o mare povară toată viața pentru ea, mai ales după ce Juniper a... după tot ce s-a întâmplat. Ne-a fost greu amândurora, Juniper era sora noastră mai mică, continuă să fie surioara noastră... și s-o vedem așa... a continuat Saffy cu privirea pierdută undeva deasupra capului meu, de parcă ar fi căutat acolo cuvintele cu care să-mi explice mai convingător. Percy a fost într-o stare groaznică după aia. Sora mea geamănă a fost una dintre acele femei care și-au găsit un rost în timpul războiului, când au încetat să mai cadă bombe și Hitler s-a îndreptat spre Rusia, ea s-a simțit dezamăgită de-a dreptul. Și a luat foarte personal trădarea tânărului acela.

Asta era o întorsătură foarte ciudată.

– Dar de ce oare?

– A fost ciudat, de parcă ar fi fost vina ei într-un fel. Bineînțeles că nu era așa și nu putuse face altceva, care să fi schimbat lucrurile. Dar așa e Percy: se învinuia singură pentru că așa e obiceiul ei. Una dintre noi era lovită și ea nu putea face nimic să îndrepte situația.

A oftat și a început să împăturească batista iar și iar, până a făcut-o un mic triunghi.

– Și tocmai de aceea vă povestesc toate acestea, deși mi-e teamă că greșesc. Vreau să înțelegeți că Percy este un om bun, că, în ciuda purtării ei, are o inimă bună.

Îmi dădeam seama că Saffy ținea mult ca eu să nu îmi fac o părere proastă despre sora ei geamănă, așa că i-am zâmbit. Dar avea dreptate, era ceva în povestea ei care nu avea nici un sens.

– Și totuși, de ce să se simtă răspunzătoare? Ea îl cunoștea? Îl mai întâlnise vreodată?

– Nu, niciodată, a răspuns privind-mă întrebătoare. El locuia la Londra. Acolo l-a cunoscut Juniper. Iar Percy nu mai fusese la Londra dinainte de a începe războiul.

Am încuviințat din cap, dar mă gândeam, totuși, la jurnalul mamei, în care povestea că profesorul ei, Thomas Cavill, venise să o vadă la Milderhurst în septembrie 1939. Era prima dată când Juniper Blythe îl văzuse pe cel de care avea să se îndrăgostească într-o bună zi. Se prea poate ca Percy să nu fi fost la Londra, dar era foarte probabil să-l fi cunoscut pe Thomas Cavill în timp ce se afla aici, în Kent. Deși era clar că Saffy nu îl întâlnise.

O adiere rece a pătruns în cameră și Saffy și-a strâns jacheta mai bine pe lângă corp. Am băgat de seamă că pielea de pe gât i se înroșise, era foarte emoționată, îi părea rău că spusese atât de multe și-acum se străduia să camufleze comentariile indiscrete.

– Adică ceea ce vreau să spun e că lui Percy i-a fost foarte greu, întâmplarea a schimbat-o cu totul. I-a părut bine când nemții au dat drumul la bombe pentru că a avut și alte motive să își facă griji, a spus ea, râzând oarecum fals. Cred că ar fi fost fericită dacă războiul ar fi continuat la nesfârșit.

Era stânjenită și mi-a părut rău pentru ea, mai ales că și întrebările mele îi provocaseră această nouă îngrijorare. De fapt dorise să-mi aline sentimentele rănite cu o zi în urmă, și mi se părea o cruzime să o încarc cu o nouă spaimă socială. Am zâmbit, încercând să schimb subiectul.

– Dar dumneavoastră? Ați lucrat în timpul războiului?

– A, ne-am făcut datoria cu toții, a răspuns ea înviorată. N-am făcut nimic grozav, ca Percy, desigur. Ea e genul care face fapte eroice. Eu am cusut, am gătit și m-am descurcat; am împletit o mie de șosete. Deși, în unele cazuri, nu prea le-am nimerit.

Făcea haz de sine și am zâmbit și eu, venindu-mi în minte imaginea fetei care tremura în mansarda castelului, cu șosetele prea mici, puse una peste alta în picioare și pe mâna cu care ținea condeiul.

– Era cât pe ce să fiu angajată ca guvernantă.

– Zău?

– Da, la o familie cu copii care se muta în America pe timpul războiului. Am primit și contractul de angajare, dar am fost nevoită să refuz.

– Din pricina războiului?

– Nu. Scrisoarea a sosit chiar când s-a întâmplat nenorocirea cu Juniper. Ei, nu trebuie să faceți mutra asta! Nu cred în regrete, în general nu are rost să ne pară rău. Cum puteam să primesc oferta, să plec atât de departe, cu Juniper în starea aceea?

Eu nu aveam frați și nu știam cum funcționează relațiile acestea.

– Dar Percy n-ar fi putut să...?

– Percy are multe calități, dar îngrijirea copiilor și a bolnavilor nu se numără printre ele. Pentru asta îți trebuie... a ezitat Saffy, frământându-și degetele și trecându-le peste ecranul foarte vechi din fața șemineului, de parcă cuvântul pe care-l căuta ar fi fost scris acolo...

blândețe, cred. Nu, nu aș fi putut să o las pe Juniper doar în grija lui Percy. Așa că le-am scris și am refuzat oferta.

– Trebuie să vă fi fost foarte greu.

– Când e vorba de familie, nu ai alege, Juniper era surioara mea mai mică. Nu era s-o las în starea aceea. Și, chiar dacă omul acela și-ar fi făcut apariția, după cum era de așteptat, chiar dacă s-ar fi căsătorit și ar fi plecat de la castel, probabil că tot n-aș fi fost în stare să plec nicăieri.

– De ce?

Și-a răsucit gâtul elegant și și-a ferit privirile.

De pe coridor s-a auzit din nou o tuse înfundată și zgomotul apăsător al bastonului care se apropia.

– Percy...

Și în clipa aceea, înainte ca ea să zâmbească, am întrevăzut răspunsul la întrebarea mea. În expresia îndurerată a chipului ei am deslușit o viață înlănțuită. Erau surori gemene, două jumătăți ale unui întreg, din care una tânjea să scape, să-și ducă existența separat, în vreme ce cealaltă refuza să rămână singură. Iar Saffy, a cărei blândețe o făcea slabă, a cărei putere de compasiune îi scotea la iveală bunătatea, nu fusese niciodată în stare să se elibereze.

O descoperire în camera blindată

Am urmat-o pe Percy Blythe pe coridoare și am coborât scările către măruntaiele tot mai întunecate ale castelului. Prea vorbăreață nu fusese niciodată, dar în dimineața aceea era total împietrită, învăluită în duhoarea de tutun stătut, atât de pătrunzătoare că a trebuit să merg cu un pas în urmă. Tăcerea îmi pria, oricum, mai ales după ce stătusem de vorbă cu Saffy, nu aveam chef de sporovăială stângace. Ceva din povestea ei, sau poate mai degrabă faptul că mi-o spusese, mă neliniștea. Îmi zisese că încerca să-mi explice comportamentul lui Percy și puteam înțelege că gemenele fuseseră zdrobite de întâmplarea lui Juniper și de decăderea ei ulterioară, dar oare de ce voise Saffy cu tot dinadinsul să sublinieze că pentru Percy fusese cel mai greu? Mai ales când Saffy fusese cea care își asumase rolul matern față de surioara lor greu lovită. Știu că se simțise jenată de impolitețea lui Percy

din ziua precedentă și că se străduise să-mi arate chipul uman al surorii ei gemene, totuși mi se părea că protesta prea mult, că era *prea* hotărâtă să mă convingă să o văd pe Percy Blythe cu o aură de sfântă.

Percy s-a oprit la o răspântie de coridoare și-a scos din buzunar un pachet de țigări. Încheieturile cartilaginoase ale degetelor se rotunjeau pe măsură ce se căznea cu un chibrit, reușind, în cele din urmă să-l aprindă; la lumina lui, i-am zărit chipul și mi-am dat seama că fusese zdruncinată de întâmplările din dimineața respectivă. Și-n timp ce mirosul dulce al fumului de tutun ne învăluia și tăcerea se adâncea, i-am spus:

— Îmi pare tare rău de Bruno, sunt sigură că nepotul doamnei Bird o să-l găsească.

— Credeți? m-a întrebat ea, dând fumul afară și scrutându-mi ochii fără urmă de blândețe. Animalele știu când le vine sfârșitul, domnișoară Burchill, a urmat ea cu buzele tremurânde, și nu vor să fie o povară. Ele nu sunt ca oamenii, care caută întotdeauna alinare.

Mi-a făcut semn cu capul, arătându-mi să vin după ea mai departe și m-am simțit prost și mi-am jurat să nu mă mai grăbesc să adresez cuvinte de consolare.

Ne-am oprit din nou în fața primei uși care ne-a ieșit în cale. Una dintre multele uși prin care trecusem în timpul primei mele vizite, cu multe luni în urmă. Cu țigara atârnată între buze, a scos din buzunar o cheie mare și-a potrivit-o cu zgomot în broască. După o oarecare opinteală, vechiul mecanism a cedat și ușa s-a deschis. Înăuntru era întuneric și nu se afla nici o fereastră. Din cât am putut desluși, pereții erau plini de fișete grele de lemn, dintr-acelea ce se pot găsi în toate vechile firme de avocați din City. Din tavan atârna un singur bec agățat de un fir subțire și firav care se legăna în aerul mișcat de deschiderea ușii.

Am așteptat ca Percy să intre prima și, văzând că nu se mișcă, am privit-o nedumerită.

— Eu nu intru acolo, a spus ea, trăgând adânc din țigară.

Probabil că surprinderea mea a fost atât de evidentă, că a adăugat, cu un tremur al vocii abia perceptibil:

— Nu-mi plac spațiile înguste. După colț găsiți o lampă de petrol. Scoateți-o de acolo și o să v-o aprind.

– Dar becul acela nu funcționează? am întrebat, aruncând din nou o privire în adâncul întunecat al încăperii.

M-a privit o clipă, apoi a tras de o sfoară și becul a pâlpâit, revărsând mai întâi o lumină mai puternică, apoi tot mai palidă, făcând umbrele să-și schimbe dimensiunile. Lumina străbătea doar pe o rază de câteva palme.

– Vă sugerez să folosiți și lampa.

Am zâmbit forțat și am dat de ea destul de ușor, așezată după colț, așa cum mi se spusese. Când am ridicat-o, s-a auzit un clipocit, la care Percy a replicat:

– Asta e bine, căci nu ne-ar fi de nici un folos dacă n-ar avea petrol.

În timp ce eu țineam lampa, ea i-a scos sticla, a mânuit un mic disc de dimensiunea unei monede ca să mărească fitilul, înainte de a-l aprinde.

– N-am putut niciodată să sufăr mirosul ăsta, a spus ea, punând sticla la loc. Îmi amintește de adăposturile antiaeriene, ce locuri cumplite! Care-ți dau sentimente de groază și neputință.

– Dar și de siguranță, aș fi crezut. Și de ocrotire?

– S-ar putea, însă doar unora, domnișoară Burchill.

Apoi nu a mai spus nimic și eu mi-am făcut de lucru încercând să văd dacă mânerul subțire de metal poate susține greutatea lămpii.

– Nimeni n-a mai intrat aici de ani de zile. E și un birou mai în spate. Caietele cu manuscrise sunt dedesubt. Nu cred că sunt puse în ordine: tata a murit în timpul războiului, când erau atâtea alte lucruri de făcut. Nimeni n-a avut timp să le catalogheze, s-a scuzat ea, de parcă eu aș fi avut de gând să o trag la răspundere pentru lipsa de spirit gospodăresc.

– Sigur că da.

O undă de îndoială i-a trecut pe chip, dar s-a topit într-o tuse puternică.

– Ei bine, a reluat ea, după ce și-a revenit. Mă întorc peste o oră.

Am încuviințat din cap, dorindu-mi dintr-odată să mai întârzie încă puțin.

– Vă mulțumesc, vă sunt foarte îndatorată pentru această ocazie...

– Aveți grijă la ușă! Să nu o lăsați să se închidă.

– Bine.

– Se încuie singură. Așa ni s-a prăpădit un cățel, a urmat ea, iar buzele i s-au strâmbat într-o grimasă ce nu a reușit să se prefacă în zâmbet.

Știți, eu sunt destul de bătrână, să nu vă bizuiți pe mine că-mi aduc aminte unde v-am lăsat.

Încăperea era lungă și îngustă, cu arcade joase de cărămidă care sprijineau tavanul pe lățime. Ținând lampa strâns, ridicată dinaintea mea, în așa fel încât lumina palid pereții, am pășit cu prudență înăuntru. Percy avusese dreptate când spusese că nu mai intrase nimeni acolo de mult timp. Totul era nemișcat, pătruns de tăcere ca în interiorul unei biserici și aveam impresia stânjenitoare că mă pândește ceva mai mare decât mine.

Ți se pare, m-am admonestat severă. Nu mai e nimeni aici, sunt doar eu. Și pereții. Numai că aceasta era doar o parte a problemei. Aceștia nu erau niște pereți oarecare, ci zidurile castelului Milderhurst, sub coaja cărora șopteau și pânneau orele îndepărtate. Și cu cât înaintam în încăperea, cu atât eram mai copleșită de un sentiment straniu și apăsător. Mă învăluia o senzație de singurătate, aproape de părăsire. Poate și din pricina întunericii, a întâlnirii mele de mai devreme cu Saffy, a poveștii triste a lui Juniper.

Numai că aceasta era unica mea ocazie de a vedea manuscrisele lui Raymond Blythe. Nu aveam la dispoziție decât o singură oră, după care Percy Blythe urma să vină să mă ia înapoi. Și era foarte puțin probabil să mi se mai îngăduie să intru a doua oară în camera blindată, așa că nu aveam de ales decât să bag bine de seamă totul acum. Și, în timp ce înaintam, mă străduiam să rețin tot ce vedeam: fișete de lemn de-a lungul ambilor pereți, iar deasupra lor - am ridicat lampa ca să pot vedea mai bine - hărți și planuri arhitecturale din diverse vremuri. Ceva mai încolo, o colecție întreagă de mici dagherotipuri înrămate.

Era o serie de portrete ale aceleiași femei: într-una era înfățișată sumar îmbrăcată, întinsă pe un șezlong, în altele se uita direct în obiectivul aparatului de fotografiat, în stilul lui Edgar Allan Poe, înveșmântată cu o rochie victoriană cu guler înalt. M-am apropiat, am ridicat lampa ca să văd mai bine chipul înrămat în bronz, și-am suflat praful de pe ea. M-a trecut un fior rece, ciudat, pe spate, pe măsură ce chipul devenea vizibil. Era frumoasă, dar ușor înspăimântătoare: buze netede, piele imaculată, bine întinsă pe pomeții înalți, dinții mari și strălucitori.

Am ridicat lampa să pot citi numele gravat cu litere cursive în josul ramei: Muriel Blythe. Era prima soție a lui Raymond, mama gemenelor.

Ce ciudat că toate portretele ei erau dosite în camera blindată! Să fi fost consecința durerii lui Raymond Blythe sau gelozia celei de-a doua soții? Indiferent care ar fi fost pricina, am mutat lumina lămpii, azvârlind-o din nou în întuneric, simțind o plăcere ciudată. Nu aveam timp să cercetez fiecare colțișor al camerei. Eram hotărâtă să găsesc manuscrisele lui Raymond Blythe, să scot cât de mult puteam din ele în ora ce-mi fusese îngăduită și-apoi să plec cât mai iute din locul acesta ciudat și plin de mucegai. Așa că am pășit înainte, ținând lampa în fața mea.

Și-atunci tablourile de pe pereți au lăsat locul rafturilor, care se înălțau de la pământ până în tavan, așa că am încetinit din nou pașii, fără să vreau. Era ca o comoară pitită într-o peșteră, tot felul de obiecte puse de-a valma: o mulțime de cărți, vase, porțelanuri chinezești și carafe de cristal. Obiecte prețioase, din câte îmi dădeam seama, nu mărunțișuri lipsite de valoare. Nu înțelegeam ce căutau acolo, părăsite pe rafturile din camera blindată.

Sub ele a apărut ceva suficient de interesant ca să mă determine să mă opresc: o întreagă colecție de vreo patruzeci, cincizeci de cutii de aceeași dimensiune, îmbrăcate în hârtie frumoasă, cu motive florale în cea mai mare parte. Unele purtau mici etichete, și m-am apropiat să le pot citi: *Inimă recâștigată*, roman de Seraphina Blythe. Am ridicat capacul și m-am uitat înăuntru: un teanc de hârtii bătute la mașină, un manuscris. Mi-am adus aminte că mama îmi spusese că toți din familia Blythe scriau, cu excepția lui Percy. Am ridicat din nou lampa, să pot vedea întreaga colecție de cutii, zâmbind uimită. Acestea erau operele lui Saffy! Fusese atât de prolifică! Cât de trist să le vezi îngrămadite aici, în subsol, povești și vise, oameni și locuri cândva pline de atâta energie și activitate, ca apoi să fie lăsate să putrezească în beznă. O altă etichetă pe care scria: *Căsătoria cu Matthew de Courcy*. Editorul din mine nu s-a putut abține: am ridicat capacul și am scos hârtiile dinăuntru. Nu era un manuscris, ci o colecție de hârtii diverse, părea un documentar. Schițe vechi de rochii de mireasă, aranjamente florale, tăieturi din ziare cu descrierile unor nunți din înalta societate, bilete cu notițe despre programul ceremoniei nunții, și-apoi un anunț din

1924 despre logodna dintre Seraphina Grace Blythe și Matthew John de Courcy.

Am pus hârțiile deoparte, era vorba despre o documentare, dar nu pentru un roman. Cutia conținea pregătirile pentru nunta lui Saffy, care nu a avut loc niciodată. Am pus capacul la loc și m-am îndepărtat, simțindu-mă brusc vinovată pentru indiscreția mea. Și-atunci mi-am dat seama că fiecare obiect din încăperea aceea era o rămășiță dintr-o poveste mai mare, lămpile, vasele, cărțile, sacul de molton, cutiile înflo-rate ale lui Saffy. Camera blindată era de fapt un mormânt, la fel ca cele antice. Mormântul întunecat și rece al unui faraon unde erau îngropate tot felul de comori, doar pentru a fi apoi date uitării.

Când am ajuns la masa din fundul încăperii, mă simțeam de parcă aș fi făcut un maraton prin Țara Minunilor a lui Alice. Așa că am fost tare mirată, când mi-am întors privirea, să văd că, de fapt becul legănat de firul subțire, ușa, bine proptită cu o cutie de lemn, se aflau doar la vreo câțiva metri de mine. Am găsit manuscrisele chiar acolo unde îmi spusese Percy, în cutii, de parcă cineva ar fi golit polițele și biroul lui Raymond Blythe și le-ar fi azvârlit de-a valma uitând apoi de ele. Am înțeles că aveau atâtea alte griji atunci, în timpul războiului, totuși mi se părea ciudat că nici una din gemene nu găsise răgazul să se reîntoarcă acolo de-a lungul atâtor zeci de ani. Manuscrisele lui Raymond Blythe, jurnalele și scrisorile sale meritau să fie expuse într-o bibliotecă, bine puse în valoare și protejate, la îndemâna cercetătorilor, să le poată studia de-acum încolo. Mi-aș fi închipuit că mai ales Percy, cu interesul ei accentuat pentru posteritate, ar fi trebuit să se gândească să protejeze moștenirea tatălui ei.

Am pus lampa pe masă, cât mai departe ca să nu o răstorn cumva, și-am tras cutiile de sub masă, ridicându-le una câte una, până am găsit jurnalele dintre anii 1916 și 1920. Din fericire, Raymond Blythe le etichetase și nu mi-a luat mult să dau de anul 1917. Mi-am scos carnetul din geantă și am început să notez orice îmi imaginam că ar putea să-mi fie de folos pentru articol. Din când în când mă opream, realizând că ținam în mână chiar jurnalul lui, și că scrisul acela înflorit, ideile și sentimentele de acolo fuseseră notate chiar de marele scriitor.

Cum oare aș putea să redau doar în cuvintele ce-mi stau la îndemână momentul incredibil când am dat o pagină și am băgat de

seamă o schimbare a scrisului peste care îmi treceam degetele? Era mai apăsător, mai plin de energie, mai repezit: rânduri după rânduri, umplând pagini întregi, și, când m-am aplecat să descifrez literele ascuțite, m-am cutremurat să văd că era, de fapt, prima formă a *Omului Noroaielor*, iar șaptezeci și cinci de ani mai târziu eram martora nașterii unei opere literare clasice.

Am întors pagină după pagină, scrutând textul cu nesaț, încântată să descopăr micile schimbări față de textul publicat pe care mi-l aminteam eu. În cele din urmă am ajuns la sfârșit și, deși știam că nu se cuvenea, mi-am apăsător palma deschisă pe ultima pagină, închizând ochii, cu gândul la urmele de cerneală de pe pielea mâinii mele.

Și-atunci am simțit ceva, ce făcea o dungă mică spre margine, ceva care fusese vârât între coperta de piele a jurnalului și ultima sa pagină. Am întors pagina și-am dat de o bucată de hârtie tare cu marginile zimțate, dintr-aceia din seturile scumpe de corespondență. Era împăturită în două.

Și credeți că am răbdat să nu o deschid? Nu mi s-a întâmplat vreodată să las vreo scrisoare nedeschisă și, în clipa în care am văzut-o, a început să mă furnice pielea. Am simțit o mulțime de ochi care, din întuneric, mă îmbiau să o deschid.

Era scrisă de mână, ordonat, dar foarte șters, și a trebuit să o țin aproape de lampă ca să deslușesc cuvintele. Mi-au căzut ochii pe următorul fragment:

...nu-i nevoie să afli de la mine că e o poveste minunată. Scrisul tău n-a reușit niciodată până acum să poarte cititorul într-o experiență atât de vie. Stilul este bogat și povestea în sine redă, cu o precizie tulburătoare, strădania eternă a omului de a se dezvălui de trecut și de a lăsa în urmă fapte vechi și regretabile. Jane este un personaj foarte emoționant, iar starea ei în pragul maturității este desăvârșit descrisă.

Totuși, citind manuscrisul, nu am putut să nu observ asemănări izbitoare cu o altă poveste, pe care o cunoaștem amândoi. Din această pricină și, pentru că știu că ești un om bun și drept, mă simt nevoită să te implor ca, de dragul tău și al celeilalte persoane, să nu

publici Adevărata poveste a Omului Noroaielor. *Știi și tu la fel de bine ca și mine că povestea nu îți aparține. Nu e prea târziu să-ți retragi manuscrisul. Mi-e teamă că, dacă nu o faci, consecințele vor fi dezastruoase.*

Am întors-o pe partea cealaltă, dar nu mai urma nimic. Am căutat în restul caietului, frunzărind pagină cu pagină, apucându-l chiar de cotor și scuturându-l cu grijă. Nimic.

Dar oare ce voia să spună? Ce asemănări? Care altă poveste? Și ce consecință? Și cine se simțise dator să transmită acest avertisment?

De pe coridor s-a auzit un foșnet. Am rămas împietrită, ascultând. Venea cineva. Inima mi se zbătea în piept. Scrisoarea îmi tremura între degete.

O scurtă șovăire și-apoi am vârat-o iute în carnetul meu, apăsând bine copertile. Mi-am aruncat privirea peste umăr chiar în clipa când Percy Blythe și bastonul ei apăreau în cadrul ușii.

O distanță considerabilă până jos

Nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns la fermă, probabil că am reușit să îmi iau rămas-bun de la Saffy și Percy, apoi am pornit-o în grabă în jos pe deal fără să-mi rup vreun mădular. Umblam ca prin ceață, fără să bag nimic în seamă pe drumul de la castel la fermă. Nu-mi puteam lua gândul de la scrisoarea pe care o furasem. Trebuia să vorbesc imediat cu cineva. Dacă înțelegeam eu corect – și formularea nu era deloc complicată –, cineva îl acuzase pe Raymond Blythe de plagiat. Cine era această persoană misterioasă și la ce poveste anterioară se referea? Indiferent cine era, specificase că a citit manuscrisul, ceea ce însemna că citise povestea și trimisese scrisoarea înainte de publicarea cărții în 1918, asta restrângea căutarea, dar nu-mi era de prea mare folos. Nu aveam nici cea mai vagă idee cui îi fusese trimis manuscrisul. De fapt, aș putea să mă gândesc: sunt editor, doar, și știu că ar fi putut fi citit de editori, corectori, câțiva prieteni de încredere. Dar acestea erau doar bănuieli, aveam nevoie de nume concrete, date, detalii, înainte de a judeca cât de serioase erau acuzațiile din scrisoare. Căci,

dacă erau adevărate, dacă Raymond Blythe își însușise povestea Omului Noroaielor de la altcineva, implicațiile erau imense.

Aceasta era genul de descoperire la care visa orice istoric sau cercetător – ca să nu mai pomenesc de tații convalescenți din cartierul Barnes – o lovitură ce-ți putea propulsa cariera, și totuși mie îmi producea doar greață. Nu voiam cu nici un preț să fie adevărată, mi-ar fi plăcut să fie vreo glumă, chiar o neînțelegere. Propria mea viață, dragostea mea pentru cărți erau indisolubil legate de *Omul Noroaielor*. A accepta că nu-i aparținea, că o furase de la altcineva, că nu-și avea rădăcinile în pământul rodnic al moșiei Milderhurst nu însemna doar distrugerea unei legende literare, ci și o cumplită dezamăgire personală.

Indiferent ce ar fi fost, eu *găsisem* scrisoarea și eram *plătită* să scriu despre elaborarea *Omului Noroaielor*, mai ales despre originile lucrării. Așa că nu puteam să nu iau în seamă o acuzație de plagiat numai pentru că îmi displăcea mie. Mai ales că părea să-și explice de ce Raymond Blythe nu voia să discute despre sursele de inspirație.

Aveam nevoie de ajutor și știam persoana potrivită. Ajunsă la fermă, m-am ferit să dau de doamna Bird și m-am dus direct în cameră. Am ridicat telefonul și, fără să apuc să mă așez, m-am grăbit să formez numărul de telefon al lui Herbert, încurcându-mi degetele pe tastele telefonului.

Telefonul suna în gol.

– Nu se poate, m-am răstit eu în receptorul impasibil.

Nerăbdătoare, m-am grăbit să încerc din nou, ascultând sunetul singuratic și îndepărtat. Am început să-mi recitesc notițele, rozându-mi unghiile, și-am mai încercat încă o dată, cu același rezultat. M-am gândit chiar să-l sun pe tata, dar m-am răzgândit de frica emoțiilor ce i-ar fi putut afecta inima. Și-atunci mi-au căzut ochii pe numele lui Adam Gilbert, scris pe manuscrisul interviului original.

Am format numărul, am așteptat, n-a răspuns nimeni. Am încercat din nou. S-a auzit un declic și a răspuns cineva.

– Alo, doamna Button la telefon.

Îmi venea să plâng de bucurie.

– Sunt Edith Burchill, aș dori să vorbesc cu Adam Gilbert.

– Îmi pare rău, domnișoară Burchill, domnul Gilbert e plecat la Londra, are o programare la spital.

— O, m-am dezumflat eu.

— Se întoarce peste câteva zile. Îi pot lăsa un mesaj și o să vă sune la sfârșitul săptămânii, dacă doriți.

— Nu, i-am spus.

Era prea târziu, eu aveam nevoie de ajutor acum, dar oricum era mai bine decât deloc.

— Bine, atunci. Vă mulțumesc și vă rog să-i spuneți că e foarte important. Că am impresia că am descoperit ceva legat de misterul despre care am vorbit recent.

Mi-am petrecut restul serii uitându-mă la scrisoare, mângăind modele încălcite în carnetul meu și formând numărul de telefon al lui Herbert, ascultând vocile fantomatice încastrate în linia telefonică pustie. Pe la ora unsprezece am recunoscut, în fine, că nu mai avea rost să încerc și că, pentru moment, rămăsesem singură să rezolv această problemă.

În drum spre castel, a doua zi de dimineață, obosită și cu ochii cârpiți, mă simțeam de parcă mi-aș fi petrecut noaptea răsucită în uscătorul de rufe. Ascunsesem scrisoarea în buzunarul dinăuntru jachetei și, din când în când, îmi vâram mâna înăuntru să verific dacă mai era acolo. Nu pot explica de ce, dar pe când ieșeam din cameră simțisem nevoia să mă întorc să o iau cu mine, s-o pun la adăpost. Nici nu mă gândeam să o las pe masă. Nu a fost o decizie rațională, izvorâtă din teama că cineva ar putea să dea peste ea în timpul zilei. Era doar convingerea ciudată și arzătoare că acea scrisoare îmi aparținea, că mi se arătase doar mie și că acum eram legate una de alta, iar mie îmi revenea sarcina să-i dezvălui tainele.

Când am ajuns, Percy Blythe mă aștepta, prefăcându-se că smulge buruieni din jurul unei plante de lângă scările de la intrare. Am văzut-o înainte ca ea să-și dea seama că mă apropiam, de aceea mi-am dat seama că se prefăcea. Până în clipa în care un al șaselea simț sinistru i-a semnalat prezența mea, stătuse sprijinită de scară, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii pierduți în depărtare. Era nemișcată și palidă ca o statuie, deși nu dintr-acelea pe care ai fi ales să le pui în fața casei.

— Ați dat de Bruno? i-am strigat eu, mirându-mă singură de cât de firesc îmi suna vocea.

A jucat puțin teatru, arătându-se surprinsă de apariția mea și și-a frecat degetele curățându-se de urmele de pământ.

– Nu am mari speranțe, mai ales cu frigul care s-a instalat.

M-a așteptat să ajung mai aproape și, întinzând brațul, mi-a făcut semn să o urmez:

– Haideți!

În castel nu era mai cald ca afară. Zidurile de piatră păreau să păstreze, într-un anumit fel, aerul rece, făcând totul să pară mai cenușiu, mai întunecat și mai sinistru ca înainte.

Mă așteptam să o luăm pe același coridor spre salonul galben, dar Percy m-a condus către o ușiță nevăzută, pitită într-o firidă a holului de la intrare.

– Haideți în turn!

– Da?

– Pentru articolul dumneavoastră...

Am încuviințat din cap și, cum pornise să urce scările înguste și răsucite, am luat-o după ea. La fiecare pas, mă simțeam tot mai stânjenită. Era adevărat ceea ce spusese – că era important pentru articol să văd turnul – și totuși era foarte ciudat ca Percy Blythe să-mi propună de bunăvoie să mi-l arate. Până atunci refuzase doar cu atâta încăpățănare să mă lase să vorbesc cu surorile ei sau să văd manuscrisele tatălui ei. Așa că era ceva foarte ciudat și neașteptat să o găsesc așteptându-mă în frig, de dimineață, pentru a-mi propune să-mi arate camera din turn fără ca eu să i-o fi cerut, și nu mă simțeam deloc bine să fiu confruntată cu astfel de surprize.

Dar mi-am spus că eram prea bănuitoare, de fapt Percy Blythe mă alesese să scriu despre tatăl ei și toate acestea erau firești, ținând cont cât era de mândră de castelul ei. Poate că asta era, pur și simplu, sau poate că se gândise că, dacă vedeam mai repede ce era de văzut, aș fi plecat mai iute de acolo și le-aș fi lăsat să-și vadă mai departe de treburile lor. Dar oricâte explicații aș fi găsit, gândul nu-mi dădea pace. Aflase oare, în vreun fel, ce descoperisem?

Ajunseserăm la un mic palier de piatră neșlefuită; în zidul mohorât de piatră era tăiată o fereastră îngustă prin care am zărit frunzișul des al pădurii Cardarker, atât de bogat și strălucitor când era privit de afară și totuși atât de amenințător văzut doar parțial.

Percy Blythe a împins ușa cu partea de sus rotunjită.

— Camera din turn.

S-a dat în lături lăsându-mă să intru eu prima. Am pășit clătînându-mă, înaintând până în mijlocul unei încăperi mici, rotunde, pe covorul ponosit, în culori cenușii. Primul lucru pe care l-am observat au fost lemnele de curând așezate pentru focul special pregătit în scopul acestei vizite, după cum am bănuit.

— Ei, acum suntem singure! a exclamat ea, închizând ușa.

Inima a început să-mi bată cu putere, deși nu-mi dădeam seama din ce pricină. Nu avea nici un rost să-mi fie teamă. Era doar o femeie bătrână și neputincioasă, care își irosise bruma de forță pe care o mai avea ca să urce treptele, așa că, dacă ar fi fost să ne înfruntăm fizic în vreun fel, sunt convinsă că m-aș fi descurcat. Și totuși... era ceva în scânteierea ochilor ei, un spirit mai puternic decât trupul. Și nu m-am putut opri să mă gândesc că de acolo până jos era o distanță considerabilă și că destui își găsiseră sfârșitul căzând chiar de la fereastra din fața noastră...

Din fericire, Percy Blythe nu mi-a citit gândurile și nu și-a imaginat ororile ce se întâmplă doar în melodrame.

— Asta e, a spus ea, răsucindu-și ușor încheietura mâinii, aici a lucrat el.

Și abia în clipa aceea am reușit să-mi alung gândurile întunecate și am realizat că mă aflam în mijlocul camerei de lucru din turn a lui Raymond Blythe. Polițele făcute pe forma curbată a zidului pe care își ținea cărțile preferate, șemineul în fața căruia stătea el, zi și noapte, scriindu-și cărțile. Mi-am trecut degetele pe biroul la care scrisese *Omul Noroaielor*.

Scrisoarea mă ardea în buzunar. *Dacă el e cel care a scris-o de fapt.*

— În spatele ușii de la intrare, a început ea, scoțând un chibrit și aprinzând focul, se află o cameră, patru etaje mai jos, chiar sub turn. Uneori stăteam cu Saffy acolo, când eram mici și tata lucra.

Era un mod neobișnuit de a deschide discuția și nu m-am putut stăpâni să o privesc atent în timp ce vorbea. Era mărunțică, slabă, firavă, și totuși avea o tărie - a caracterului, probabil -, care te atrăgea precum strălucirea lămpii gâzele. Simțindu-se parcă studiată, și-a ascuns

sclipirea, acea undă de zâmbet ce-i străbătuse chipul și și-a îndreptat spatele. Mi-a făcut semn cu capul, în timp ce azvârlea chibritul în foc.

– Pofțiți, a fost tot ce mi-a spus. Uitați-vă în jur.

– Vă mulțumesc.

– Dar să nu vă apropiați prea tare de fereastră, e o distanță considerabilă până jos!

Străduindu-mă să schitez un zâmbet, am aruncat o privire prin cameră. Polițele erau aproape goale acum și bănuiam că majoritatea lucrurilor de pe ele se aflau în camera blindată, dar pe pereți se mai aflau totuși niște tablouri. Unul mi-a atras atenția în mod deosebit – o imagine care îmi era cunoscută, *Somnul rațiunii* al lui Goya. M-am oprit în dreptul lui, uitându-mă atent la silueta omenească din prim-plan, gârbovită la masa de lucru, în timp ce o hoardă de monștri ca niște lilieci zburătăceau deasupra, ieșind din mintea ei și hrănindu-se cu ea.

– Este tabloul tatei, a spus Percy și vocea ei m-a speriat, dar nu m-am întors.

Când am privit din nou, privirea mi s-a focalizat altfel și mi-am văzut propria imagine reflectată în sticla tabloului, cu silueta lui Percy în spate.

– Ce frică ne mai era de el!

– Cred și eu!

– Tata spunea că e o prostie să ne fie frică. Mai bine să învățăm o lecție din asta.

– Ce să învățați? am întrebat eu, întorcându-mă spre ea.

Percy mi-a făcut semn spre scaunul de la fereastră.

– A, nu, m-am bâlbâit eu, abia schițând un zâmbet, prefer să stau în picioare.

Percy și-a lăsat încet pleoapele în jos și, pentru o clipă, m-am temut că o să insiste. Dar nu a făcut-o, ci mi-a spus:

– Lecția, domnișoară Burchill, este că, atunci când rațiunea doarme, țâșnesc monștrii represiunii.

Îmi simțeam palmele umede și simțeam o fierbințeală care îmi urca pe brațe. Cu siguranță însă nu avea cum să-mi citească gândurile. Nu avea cum să fi aflat monștruozițiile pe care mi le închipuisem de când găsisem scrisoarea aceea și nici fantasmagoriile mele morbide că aş putea fi împinsă pe fereastră.

— Din punctul acesta de vedere, Goya l-a anticipat pe Freud.

Am zâmbit oarecum în silă și fierbințeala mi-a ajuns în obraji. Mi-am dat seama că nu mai puteam suporta încordarea și ascunderea adevărului. Nu eram făcută pentru astfel de jocuri. Dacă Percy Blythe aflase ceva despre ce găsisem în camera blindată, dacă știa că luasem scrisoarea cu mine și că urma să cercetez mai departe, dacă toate acestea erau un plan elaborat special ca eu să îmi recunosc înșelăciunea și ea să încerce, prin orice mijloace, să mă împiedice să dau la iveală minciuna tatălui ei, atunci eram pregătită de orice. Și mai ales eram pregătită să dau eu prima lovitură.

— Domnișoară Blythe, am început eu, am găsit ceva ieri... în camera blindată.

Chipul i-a luat o înfățișare cumplită, năpădit de o roșeață bruscă, dar pe cât de iute a apărut, tot așa s-a și retras.

— Ei bine, a spus ea clipind, mi-e teamă că n-am să ghicesc, domnișoară Burchill, așa că va trebui să-mi spui ce ai găsit.

Am băgat mâna în buzunarul interior al jachetei și am scos scrisoarea, încercând să-mi stăpânesc tremurul degetelor când i-am întins-o. Am privit-o cum se scotocește în buzunar după ochelari, și-i pune la ochi și scrutează hârtia. Timpul părea că stă pe loc.

— Da... înțeleg, a spus ea, plimbându-și ușor degetele pe hârtie.

Părea aproape ușurată, de parcă descoperirea mea nu era lucrul de care s-ar fi temut cel mai rău.

Am așteptat să vorbească mai departe și, când mi-a fost clar că nu o va face, i-am spus:

— Sunt puțin contrariată... (era, fără îndoială, cea mai grea discuție pe care o deschisese vreodată), dacă există cumva vreo îndoială că *Omul Noroaielor* a fost...

Nu puteam să rostesc cuvântul „furat“.

— Dacă e posibil ca tatăl dumneavoastră să fi citit povestea în altă parte, am urmat eu, îngițind cu greu și simțind că se clatină podeaua cu mine, așa cum se sugerează în scrisoarea asta, atunci editorii trebuie să afle.

Ea a împăturit atent scrisoarea la loc și apoi a spus:

— Vreau să vă liniștesc, domnișoară Burchill. Tatăl meu a scris cu mâna lui fiecare cuvânt din cartea aceea.

– Dar scrisoarea... sunteți sigură că...?

Făcusem o mare greșală că îi spusese. Ce mă așteptam de la ea? Să îmi mărturisească totul cinstit? Să-mi dea binecuvântarea să fac investigații care ar fi putut să-i ruineze credibilitatea literară a tatălui ei? Așa că era firesc ca fiica lui să-l acopere, mai ales una ca Percy.

– Sunt mai mult decât sigură, domnișoară Burchill, a spus, înfruntându-mi privirile. Căci eu sunt cea care a scris-o.

– Dumneavoastră?!?

A încuviințat scurt din cap.

– Dar de ce? De ce ați scris așa ceva? Mai ales dacă susțineți că e adevărat că a scris cartea cuvânt cu cuvânt cu mâna lui.

Obrajii i s-au colorat din nou, privirea i-a devenit mai strălucitoare și s-a înviorat brusc, de parcă și-ar fi tras energia din uimirea mea. De parcă s-ar fi bucurat. M-a privit cu viclenia cu care mă obișnuisem de-acum, dându-mi de înțeles că avea să-mi spună mai multe decât mă gândisem eu să întreb.

– Cred că vine o vreme în viața tuturor copiilor când se ridică obloanele și își dau seama că părinții nu sunt lipsiți de cele mai rele slăbiciuni omenești. Că nu sunt de neînvinși. Că uneori fac anumite lucruri ca să le fie lor bine, să-și înăbușe propriii lor monștri. Suntem o specie egoistă din firea noastră, domnișoară Burchill.

Gândurile mele pluteau într-o nebuloasă, nu-mi dădeam seama cum se leagă un lucru de altul, dar îmi închipuiam că trebuiau să aibă de-a face cu consecințele dezastruoase prevestite în scrisoare.

– Dar scrisoarea...

– Scrisoarea nu înseamnă nimic, mi-a tăiat-o ea, fluturând din mână. Nu mai are nici o însemnătate acum.

I-am aruncat o privire și chipul i-a părut că iradiază asemenea unui ecran de proiecție, de parcă se derula un film înapoi, preț de șaptezeci și cinci de ani. Și cu o singură mișcare bruscă a azvârlit-o în foc, unde a sfârșit, s-a aprins și s-a răsucit.

– Și după cum s-a dovedit, nu am avut dreptate. Era povestea *lui*, a urmat ea strâmbându-se, mâniaoasă, chiar dacă nu-și dădea seama de asta atunci.

Eram cu totul nedumerită. Cum era cu puțință să nu știe că era povestea lui și cum ar fi putut ea crede altceva? Nu avea nici o noimă.

— Pe vremea războiului, am cunoscut o fată, a continuat ea, după ce s-a așezat pe scaunul de la biroul tatălui ei, cu spatele sprijinit de spătar. Lucra la guvern și îl întâlnise pe Churchill de mai multe ori pe coridoare. Aveau acolo un afiș agățat de el pe care scria: „Vă rog să înțelegeți că nu există nici o criză în clădirea aceasta și că nu ne interesează posibilitatea de a fi înfrânți. Așa ceva nu există“.

S-a oprit o clipă, cu bărbia ridicată și ochii ușor micșorați, lăsând vorbele să plutească în jurul ei. Prin vălul de fum, cu coafura îngrijită, trăsăturile ei frumoase și bluza elegantă de mătase, arăta ca atunci, de mult, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Ei, ce ziceți de asta?

Eu nu mă pricep la genul ăsta de jocuri, nu mi au plăcut niciodată, mai ales ghicitorile care nu au nici cea mai mică legătură cu restul conversației. Așa că am ridicat neajutorată din umeri.

— Ce ziceți, domnișoară Burchill?

Mi-am adus aminte de o statistică pe care o citisem sau o auzisem cândva, despre modul în care scade numărul sinuciderilor în timp de război; lumea e prea ocupată să supraviețuiască, așa încât nu se mai gândește cât de nenorocită este.

— Mă gândesc că în timpul războiului lucrurile sunt diferite, am bâiguit eu, neputând să-mi stăpânesc vocea să nu-mi trădeze stânjenala. Cred că regulile sunt diferite când e război. Poate că asta a vrut Churchill să spună.

Ea a încuviințat din cap, cu un zâmbet slab pe buze. Îmi îngreuna situația dinadins și nu-mi dădeam seama din ce pricină. Venisem acolo, în Kent, la solicitarea ei, dar nu voia să mă lase să stau de vorbă cu surorile ei, nu îmi răspundea direct la nici o întrebare, preferând să se joace de-a șoarecele și pisica, iar eu jucam mereu rolul victimei. Putea la fel de bine să-l lase pe Adam Gilbert să termine proiectul. El făcuse oricum toate interviurile, nici nu mai era nevoie să le mai deranjeze. Așa că, profund stânjenită și furioasă, am întrebat-o:

— Dar de ce m-ați chemat tocmai pe mine, domnișoară Blythe?

A ridicat brusc o sprânceană subțire ca o cicatrice.

— Cum adică?

— Judith Waterman de la editura Pippin mi-a spus că i-ați telefonat și că m-ați cerut pe mine anume.

M-a privit drept în ochi, în timp ce un nerv i se zbatea la colțul gurii. De cele mai multe ori nu-ți dai seama cât de rar se întâmplă așa ceva, până nu trăiești aceste momente, în care cineva primește până în adâncul sufletului tău.

— Stai jos, mi-a spus pe tonul cu care te adresezi unui copil neastâmpărat sau unui câțel, și cuvintele au sunat atât de aspru, că de data asta nu m-am mai împotrivit, am ochit cel mai apropiat scaun și am făcut ce mi s-a poruncit.

Și-a bătuț țigara ușor pe birou și apoi a aprins-o.

— Cu dumneata e altceva, a spus, așezându-și cealaltă mână în poală și lăsându-se din nou pe spătarul scaunului ca să se uite mai bine la mine.

— Nu-mi dau seama ce vreți să spuneți.

Și-a ascuțit privirea ca să mă poată scruta cu ochii ei apoși atât de pătrunzător, încât mi-a dat fiori.

— Da, ești mult mai puțin guralivă decât înainte. Când ai fost aici, data trecută...

Nu aveam cum să o contrazic.

— Da, am încuviințat și, de teamă să nu încep să gesticulez, mi-am încrucișat brațele. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, a spus ea, ridicând țigara. Îmi placi mai mult așa.

Sigur că-i plăcea! Și, din fericire, înainte de a mă vedea iar în postura în care să nu știu ce răspuns să-i dau, a revenit la întrebarea mea inițială:

— Te-am cerut pe dumneata în primul rând pentru că sora mea nu suferă nici un străin în casă.

— Dar domnul Gilbert terminase deja interviurile. Nici nu mai era nevoie să vină înapoi la Milderhurst, dacă asta o deranja pe Juniper.

— Sunteți isteată, a urmat ea, zâmbind viclean din nou. E bine. Speram să fii. Dar, după prima noastră întâlnire, nu eram prea sigură și n-aveam chef să am de-a face cu vreo idioată.

Sufletul îmi era împărțit dacă să-i răspund: „Mulțumesc“ sau „Du-te naibii!“, așa că am ales o soluție de compromis și i-am zâmbit cu răceală.

— Noi nu cunoaștem multă lume, a urmat ea dintr-o suflare, sau nu mai cunoaștem acum. Iar când ați venit prima oară și femeia aia, Bird, mi-a spus că lucrați la o editură... ei, bine, am început să-mi pun întrebări. Apoi mi-ați spus că nu aveți frați.

Am dat din cap, încercând să pătrund logica acestei explicații.

— Și asta m-a făcut să mă hotărâsc, a spus trăgând adânc fumul în piept și căutând o scrumieră cu o grijă prefăcută, mi-am dat seama că nu o să fii părtinitoare.

Începeam să fiu din ce în ce mai puțin isteată.

— Părtinitoare față de ce anume?

— Față de noi.

— Domnișoară Blythe, mi-e teamă că nu înțeleg ce au de-a face toate acestea cu articolul pe care trebuie să-l scriu, cu cartea tatălui dumneavoastră și cu amintirile dumneavoastră despre apariția lui.

— Nimic, n-au nimic de-a face, a spus ea, fluturându-și nerăbdătoare mâna și împrăștiind scrumul pe jos. Nu au nimic de-a face cu nici una din ele, dar au cu ceea ce am de gând să-ți spun acum.

Să fi fost un fior prevestitor ce simțeam sau doar o pală de vânt rece ce se strecurase pe sub ușă, zguduind clanța așa încât cheia a căzut pe jos? Percy nu a luat-o în seamă și m-am străduit și eu să fac la fel.

— Dar ce aveți să-mi spuneți?

— Ceva ce trebuie clarificat până nu e prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Eu sunt pe moarte, a spus ea, clipind cu obișnuita ei sinceritate rece.

— Îmi pare rău...

— Sunt bătrână. E firesc. Vă rog să nu mă împovărați cu amabilități inutile.

Chipul i s-a schimbat brusc, asemenea cerului iarna, năpădit de nori grei care acoperă lumina firavă a soarelui. Arăta îmbătrânită, obosită. Și mi-am dat seama că avea dreptate: nu mai avea mult de trăit.

— Nu am fost cinstită când i-am telefonat femeii aceleia, editoarea, ca să te cer pe dumneata. Îmi pare rău pentru toată neplăcerea pe care i-am produs-o domnului acela. Nu mă îndoiesc cătuși de puțin că ar fi făcut o treabă excelentă. Era foarte profesionist. Cu toate acestea, atât m-a dus mintea. Am vrut să vii dumneata și nu am știut cum să procedez altfel.

— Dar de ce?

Era ceva nou în felul ei de a vorbi, o grabă care îmi tăia respirația. Mă înțepa ceva pe ceafă, ca un fel de răceală, dar parcă simțeam și altceva.

– E o poveste. Numai eu o știu. Și am să ți-o spun și dumitale.

– Dar de ce? m-am auzit rostind aproape în șoaptă, drept pentru care am tușit și-am întrebat din nou: De ce?

– Pentru că trebuie spusă. Pentru că țin ca faptele să fie cunoscute corect. Pentru că nu mai pot să o țin în mine.

Mă uitam la monștrii lui Goya sau doar mi se părea?

– Dar de ce să-mi spunei tocmai mie?

– Pentru că știu cine ești, a spus ea clipind. Pentru ce a fost mama ta. A zâmbit ușor și mi-am dat seama că îi făcea plăcere această discuție, că se bucura de puterea pe care o exercita asupra mea.

– Juniper a fost cea care și-a dat seama. Te-a strigat Meredith. Atunci mi-am dat și eu seama. Și-atunci am decis că dumitale am să-ți spun.

Mi s-a tras tot sângele din obraji de rușine, ca unui copil prins cu minciuna.

– Îmi pare rău că nu v-am spus de la început, am crezut că...

– Nu mă interesează de ce ai făcut-o. Toți avem secretele noastre.

Mi-am înghițit restul scuzelor înainte de a le rosti.

– Ești fiica lui Meredith, a continuat ea, cu respirația tot mai scadată, ceea ce înseamnă că aproape faci parte din familie. Și asta e o poveste de familie.

Ăsta era ultimul lucru pe care mă așteptam s-o aud rostindu-l și eram complet răvășită, dar sufletul mi-a fost invadat de căldură gândindu-mă la mama, care iubise atât de mult locul acesta și se socotise atât de nedreptățită.

– Și ce ați vrea să fac? Adică, ce să fac cu povestea dumneavoastră?

– Să faceți ceva cu ea?

– Vreți să o scriu?

– Nu cred. Nu vreau să o scrieți, ci doar să clarificăm lucrurile. Trebuie să fiu incredințată, că vei face asta... a zis ea, îndreptând spre mine un deget ascuțit, dar gestul ei sever s-a înmuiat când pe chipul meu nu s-a văzut nici un semn de încuviințare. Pot să am încredere în dumneata, domnișoară Burchill?

Am încuviințat, deși felul ei de a vorbi mă înspăimânta, neștiind ce aștepta de la mine.

A părut ușurată, dar s-a înmuiat doar pentru o clipă, după care tră-săturile i s-au înăsprit.

— Ei bine, atunci, a pornit ea brusc, întorcându-și privirea spre fe-reastra pe care tatăl ei căzuse, găsindu-și sfârșitul. Sper că ești în stare să rezisti fără să mănânci de prânz, căci n-am timp de pierdut.

Povestea lui Percy Blythe

— Eu nu sunt o bună povestitoare, s-a scuzat Percy Blythe, aprinzându-și un chibrit, cum sunt ceilalți. Eu nu am de spus decât o singură poveste. Și ascultă cu atenție, că n-am să o spun de două ori.

Și-a aprins țigara și s-a sprijinit din nou cu spatele de scaun.

— Te-am prevenit că asta nu are nimic de-a face cu *Omul Noroa-ielor*, dar m-am înșelat. Într-un fel sau altul, povestea începe și se sfârșește cu cartea asta.

Vântul își întinsese un braț lung pe horn, răscolind flăcările din șemineu și eu mi-am deschis carnetul. Ea îmi spusese că nu era nevoie să scriu, dar eu aveam un sentiment ciudat de neliniște și mă simțeam mai ocrotită dacă mă ascundeam îndărătul paginilor crem cu dungi negre.

— Tata ne-a spus odată că arta este singura formă de nemurire. Obișnuia să ne spună astfel de lucruri, cred că era ceva ce auzise de la mama lui. Fusese o poetă foarte talentată și frumoasă din cale-afară, dar total lipsită de căldură. Putea fi foarte haină. Nu intenționat, doar că așa o făcea talentul ei. Îi băga tatei în cap tot felul de idei ciudate, a spus ea strâmbându-și buzele și aranjându-și părul pe ceafă. Oricum, nu avea dreptate, mai există și un alt fel de nemurire, mult mai puțin râvnită sau lăudată.

Eu m-am inclinat ușor spre ea, așteptând să vorbească mai departe, dar n-a făcut-o. Mă deprinsesem de-acum cu felul în care schimba brusc vorba, în după-amiaza aceea vântoasă, aducând în prim-plan o scenă, ca apoi să-și îndrepte brusc atenția către altceva.

— Cred că părinții mei au fost fericiți cândva, a urmat ea, înainte de nașterea noastră, dar pe lumea asta sunt două feluri de oameni. Cei cărora le plac copiii și cei cărora nu le plac. Tata făcea parte din prima categorie. Cred că și el a fost surprins de puterea dragostei sale când ne-am născut noi, Saffy și cu mine.

Și-a aruncat privirile spre tabloul lui Goya și a început să i se zbată un mușchi pe gât.

— Era alt om când era tânăr, înainte de Războiul cel Mare, înainte de a fi scris cartea aia. Era un tip aparte pentru timpul său și pentru clasa lui socială. Iar pe noi ne adora, nu doar că ne îndrăgea. Era încântat de noi, și noi de el. Eram răsfățate. Nu cu obiecte, căci nu se găseau prea multe pe vremea aceea, ci cu atenția și încrederea lui. Era convins că noi nu puteam face nimic rău și ne copleșea cu afecțiune pe măsură. Nu cred că este bine să idolatrizezi copiii în felul acesta. Vrei un pahar cu apă, domnișoară Burchill?

— Nu, mulțumesc, nu... m-am bălbăit eu, clipind.

— Eu aș vrea, dacă nu te superi. Gâtul meu...

A pus țigara în scrumieră și a luat o carafă de pe o poliță joasă, umplând un pahar de cristal. A sorbit și am băgat de seamă că, în ciuda vocii ei limpezi, lipsite de intonație, a ochilor pătrunzători, degetele îi tremurau.

— Părinții dumitale te-au răsfățat când erai mică, domnișoară Burchill?

— Nu, am răspuns, nu cred...

— Nici eu nu cred. Nu dai semne că ai fi fost un copil considerat centrul universului.

Privirea i-a alunecat din nou spre fereastră, unde vremea devenea tot mai mohorâtă.

— Tata obișnuia să ne pună pe amândouă într-un cărucior care fusese al lui când era mic și ne lua la plimbare cu el în sat. Când am mai crescut, o pune pe bucătăreasă să ne facă mâncare bună de picnic și o porneam toți trei să hălăduim prin pădure, să străbatem câmpurile și ne spunea povești, vorbindu-ne despre lucruri serioase și minunate. Că acesta era căminul nostru, că vocile strămoșilor vor străbate până la noi și că nu vom fi niciodată singure, atâta timp cât ne vom afla în preajma castelului, a urmat ea cu un zâmbet ușor. Ca student la Oxford, fusese foarte bun la limbi, mai ales la cele vechi, și căpătase o dragoste specială pentru anglo-saxonă. Făcea traduceri de plăcere și ne îmbia să-l ajutăm încă de când eram mici. De obicei aici, sus, în turn, dar uneori și în grădină. Într-o după-masă stăteam întinși toți trei pe pătură, privind castelul de pe coama dealului și el ne citea din *Rătăcitorul*.

Era o zi desăvârșită. Sunt atât de rare astfel de zile și e bine să ne aducem aminte de ele.

S-a oprit, chipul relaxându-i-se treptat, pe măsură ce se lăsa cuprinsă de amintire. Dar când a reluat povestirea, vocea îi era stridentă.

— Anglo-saxonii aveau o aplecare pentru tristețe, pentru dor și fapte eroice; cred că și copiilor le plac toate acestea. *Seledreorig*.

Cuvântul a răsunat ca o incantație în încăperea rotundă de piatră.

— Tristețe din pricina alesului unui lăcaș mareț, nu există un astfel de cuvânt în limba engleză și totuși s-ar cădea să fie, nu crezi? Ia te uită, am început să-mi pierd șirul.

Și-a îndreptat spatele și și-a luat din nou țigara, care se prefăcuse în scrum între timp.

— Așa e cu trecutul, a spus ea, căznindu-se să-și scoată altă țigară din pachet. Mereu te momește să te tragă îndărăt. A aprins un chibrit, trăgând nerăbdătoare din țigară și privindu-mă apoi prin fumul ei. Am să fiu mai atentă de-acum încolo.

Flacăra s-a stins iute, de parcă ar fi vrut să sublinieze gândul acesta.

— Mama se căznise să aibă copii și când i-a avut, în cele din urmă, a fost doborâtă de o depresie atât de puternică, încât aproape că nu s-a mai putut ridica din pat. Și când și-a revenit, într-un târziu, a descoperit că familia nu mai avusese răbdare s-o aștepte. Copiii ei se ascundeau printre picioarele soțului ei atunci când încerca să-i ia în brațe, plângând și ascunzându-se dacă încerca să se apropie de ei. Începusem chiar să folosim cuvinte din alte limbi, dintr-acelea învățate de la tata, ca să nu ne poată înțelege, iar el râdea și ne încuraja, încântat de cât de inteligente eram. Ce cumplit trebuie să fi fost! Aproape că nu o cunoșteam. Nu voiam să stăm în preajma ei, ci doar alături de tata și lui îi plăcea să fie cu noi, așa că ea s-a înstrăinat.

Înstrăinată... nu cred că vreun cuvânt ar putea să sune atât de amenințător ca acesta. Mi-am amintit de dagherotipurile ce o înfățișau pe Muriel Blythe, pe care le văzusem în camera blindată. Mi se păruse ciudat că stăteam agățate acolo, într-un loc atât de întunecos și părăsit, iar acum mi se părea de-a dreptul amenințător.

— Și ce s-a întâmplat? am întebat eu.

De-afară a răzbătut bubuitul unui tunet și Percy a aruncat o privire spre geam.

– Furtună... asta era tot ce ne mai trebuia!

– Doriți să închid fereastra?

– Nu, nu încă. Îmi place aerul acesta.

Privea încruntată în jos, trăgând adânc fumul țigării, adunându-și gândurile. Apoi m-a privit drept în ochi.

– Până la urmă și-a găsit un iubit. Cine ar fi putut s-o învinuiască? Chiar tata a fost acela care le-a făcut cunoștință, fără nici o intenție, bineînțeles. Nu era el genul acela de om... Chiar se străduia să dreagă lucrurile. Își dădea el seama că o neglija și a aranjat să se facă niște renovări masive ale castelului și grădinii. A pus obloane la ferestrele de la parter, ca să-i reamintească de cele pe care le admirase în călătoriile ei pe continent și a început lucrul la șanțul de apărare. Săpăturile au durat foarte mult, iar eu și Saffy obișnuiam să ne uităm de la ferestrele de sus, de la mansardă, cum se lucra. Pe arhitect îl chema Sykes.

– Oliver Sykes!

– Ia te uită! a exclamat ea surprinsă. Știam eu că ești isteată, dar nu te bănuiam de atâta erudiție în materie de arhitectură.

Am scuturat din cap și i-am explicat despre broșura *Milderhurstul lui Raymond Blythe*, dar nu i-am mai pomenit că știam și de moștenirea pe care Raymond Blythe o lăsase Institutului Agricol Pembroke, ceea ce însemna că el nu știuse, desigur, despre această aventură.

– Tata nu avea nici cea mai mică idee, a urmat ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile, dar noi știam, copiii simt lucrurile astea. Dar nici prin cap nu ne trecea să-i spunem, totuși. În ceea ce-l privea, noi eram totul pentru el și lui – ca și nouă – puțin îi păsa de ce făcea mama.

S-a mișcat ușor și bluza i-a tremurat.

– Eu nu păstrez părerile de rău, domnișoară Burchill, dar cred, totuși, că suntem cu toții răspunzători de acțiunile noastre și, de multe ori, m-am întrebat dacă acela a fost momentul când zarurile au fost aruncate pentru soarta familiei Blythe, chiar pentru cei nenăscuți încă. Dacă nu cumva totul ar fi luat o altă întorsătură în cazul în care eu și cu Saffy i-am fi spus că o văzusem pe mama cu bărbatul acela.

– De ce?

Fusese o prostie din partea mea să-i tulbur gândurile, dar nu mă putusem abține.

– De ce-ar fi fost mai bine dacă i-ați fi spus?

Ar fi trebuit să știu de-acum că lui Percy Blythe nu-i plăcea să fie întreruptă.

S-a ridicat în picioare, apăsându-și palmele pe ceafă și împingându-și pânțelece înainte. A mai tras încă un fum din țigară, a strivit-o apoi în scrumieră și s-a îndreptat țeapănă spre fereastră. De unde mă aflam, am văzut cerul atârând greu și întunecat. A privit cu ochii micșorați fulgerul ce se mai zărea încă în depărtare.

– Scrisoarea aceea pe care ai găsit-o dumneata, a urmat ea, în timp ce bubuitul tunetului se auzea tot mai aproape, nici nu știam că tata o mai păstrase, dar mă bucur că n-a aruncat-o. Mi-a fost atât de greu să o scriu, era atât de mândru de scris, de povestea aceea. Tata era o umbră când se întorsese din război. Era slab ca un burlan și-avea o privire sticloasă în ochi. De cele mai multe ori nu ne lăsau să-l vedem – eram prea gălăgioase, obișnuiau să spună surorile care-l îngrijeau –, dar noi ne strecuram oricum, prin mădularele castelului. Obișnuia să stea la fereastră, uitându-se fără să vadă de fapt și spunea că simte un gol în suflet. Minte lui ardea să fie folosită, să creeze ceva, dar nu-i ieșea nimic din condei.

– Sunt sterp de tot, spunea el mereu, și avea dreptate. Așa că îți închipui cu ce emoție a început să lucreze la ceea ce avea să devină *Omul Noroaielor*.

Eu am încuviințat din cap, gândindu-mă la caietele de jos, la scrisul complet schimbat, plin de încredere și voință, de la primul la ultimul rând.

A trăsnit și Percy Blythe s-a cutremurat toată. A așteptat să se audă și tunetul.

– Cuvintele din cartea aceea sunt ale lui, domnișoară Blythe, dar ideea a furat-o.

De la cine? Am vrut să strig eu, dar mi-am mușcat limba de data aceasta.

– Mi s-a rupt inima să scriu scrisoarea aceea, să-i domolesc entuziasmul, când proiectul acesta îl înviorase atât de mult, dar n-am avut încotro.

Începuse ploaia, care poleise brusc totul.

– La puțin timp după ce tata se întorsese din Franța, am făcut scarlatină și m-au trimis de-acasă, să fiu îngrijită în altă parte. Dar gemenii, domnișoară Burchill, nu se simt bine separați.

– Trebuie să fi fost groaznic...

– Saffy, a urmat ea, de parcă ar fi uitat că eram acolo, avea imaginația mai aprinsă. Ne completam bine una pe alta, iluzia și realitatea ținute în frâu. Dar separate tindeam amândouă să ne accentuăm înclinațiile.

S-a cutremurat și s-a îndepărtat de la fereastră, geamul era izbit de picături mari de ploaie.

– Sora mea avea un coșmar cumplit. Așa se întâmplă cu cei mai imaginațivi dintre noi. Sper că ai observat, domnișoară Burchill, că nu am spus *coșmaruri*. Căci nu avea decât unul singur.

Furtuna groaznică de afară înghițise toată lumina zilei și-n încăperea din turn se lăsase tăcerea. Doar licăritul portocaliu al flăcării mai lăsa se se vadă câte ceva. Percy s-a întors la birou și a aprins o lampă. Lumina a strălucit prin sticla verde a abajurului, aruncându-i umbre lungi pe chip.

– Îl avea mereu, de la vârsta de patru ani. Se scula noaptea țipând, scăldată în sudoare, convinsă că un bărbat năclăit tot de noroi ieșea din șanțul de apărare să o prindă.

Cu o ușoară ridicare a capului, pomeții obrazilor ei au săltat în semn de ușurare.

– Iar eu mereu o linișteam, îi spuneam că e doar un vis și că nu i se putea întâmpla nimic rău dacă eram eu acolo, cu ea. Ceea ce a funcționat până în iulie 1917, a spus ea înțepată.

– Atunci când dumneavoastră v-ați îmbolnăvit și v-au dus de acasă.

Ea a încuviințat din cap aproape imperceptibil, încât puteam să cred că nu fusese decât închipuirea mea.

– Așa că i-a spus tatălui dumneavoastră.

– El tocmai încerca să se ascundă de surorile care îl îngrijeau. Iar ea era într-un hal fără de hal, îți închipui, Saffy nu s-a putut controla niciodată... El a întrebat-o ce i s-a întâmplat...

– Și-apoi a scris toată povestea!

– Iar demonul din capul ei a devenit salvatorul lui. Cel puțin pentru început. Povestea l-a atras, a început să stea mai mult de vorbă cu ea, s-o tragă de limbă. Iar ea se simțea măgulită, de bună seamă, de atenția lui, și când m-am întors eu de la spital, lucrurile se schimbaseră

deja. Tata înaviase, se făcuse bine, era vesel peste măsură și se părea că el și Saffy împărtășesc o taină. Nici unul din ei nu mi-a pomenit de Omul Noroaielor. Și doar când am văzut șpalturile *Adevăratei povești a Omului Noroaielor* chiar aici pe biroul ăsta, am ghicit ce se întâmplase.

Ploaia devenise torențială și m-am ridicat să închid fereastra ca să o aud mai bine.

– Și i-ați scris scrisoarea

– Îmi dădeam seama, bineînțeles, că publicarea acestei cărți i-ar fi dat o lovitură groaznică lui Saffy. Dar nu s-a lăsat convins și a trebuit să sufere consecințele tot restul vieții, a urmat ea aruncând din nou o privire spre tabloul de Goya. Vinovăția faptei sale, păcatul...

– Că a furat coșmarul lui Saffy...

Poate că era prea mult să vorbim de păcat, dar am înțeles cum așa ceva ar fi putut influența o fată tânără, mai ales dacă avea înclinații pentru povești fanteziste.

– Dar el l-a pornit în lume, i-a dat viață. L-a făcut să fie real.

Percy a râs, dar era un sunet sec, metalic, și m-au trecut toți fiorii.

– Ba nu, domnișoară Burchill, a făcut mai mult decât atât. A provocat acest vis. Numai că atunci nu știa.

Bubuitul unui tunet a zgâlțâit turnul și lumina lămpii a devenit mai slabă, dar Percy Blythe și-a păstrat vigoarea. Era animată de scopul povestirii, iar eu m-am aplecat mai mult spre ea, avidă să aflu ce voia să spună, ce anume ar fi putut face Raymond Blythe ca să inspire coșmarul lui Saffy. Percy și-a mai aprins o țigară, ochii îi sclipeau și, simțind probabil interesul meu, a schimbat subiectul:

– Mama și-a ținut aventura secretă aproape tot anul acela.

Am luat schimbarea subiectului ca pe o lovitură personală și m-am dezumflat, destul de vizibil, cred, căci nu a scăpat atenției gazdei mele.

– Vă dezamăgesc, domnișoară Burchill, mi-a trântit-o ea, dar aceasta este povestea nașterii *Omului Noroaielor*. Toți am jucat un rol în crearea lui, chiar și mama, deși murise înainte de apariția visului sau a cărții.

Și-a scuturat o urmă de scrum de pe bluză și și-a urmat povestirea.

– Mama își continua aventura, iar tata habar nu avea. Până-ntr-o noapte, când s-a întors de la Londra. Primise vești bune – o revistă americană îi publicase un articol cu ecouri foarte bune – și avea chef să sărbătorească evenimentul. Era târziu, Saffy și cu mine, care aveam

doar patru ani, fuseserăm trimise la culcare cu mult timp în urmă, iar îndrăgostiții se aflau în bibliotecă. Camerista mamei a încercat să-l împiedice pe tata să intre acolo, dar el băuse whisky toată ziua și era greu de stăpânit. Era vesel și dorea ca și soția lui să-i împărtășească buna dispoziție. Așa că s-a năpustit în bibliotecă și-a dat peste ei, a spus ea și gura i s-a schimonosit, căci știa ce avea să urmeze. Tata s-a înfuriat și a urmat o luptă cumplită. Mai întâi între el și Sykes și, când celălalt bărbat s-a prăvălit la pământ rănit, între el și mama. Tata a insultat-o, făcând-o în toate felurile și-apoi a scuturat-o, nu foarte tare ca să-i facă rău, dar suficient cât s-o împingă peste masă. Lampa s-a răsturnat și s-a spart, iar flacăra i-a aprins poala rochiei. Focul s-a întetit, cuprinzându-i pe loc toată rochia și-ntr-o clipă a învăluit-o pe de-a-ntregul. Tata a fost îngrozit, de bună seamă, și-a tras-o spre fereastră, încercând să domolească flăcările cu draperiile. Asta a fost și mai rău. Perdelele au luat foc și-apoi flăcările au cuprins toată încăperea. Tata a alergat să aducă ajutoare și-a tras-o pe mama după el, scoțând-o din bibliotecă. I-a salvat viața, deși pentru prea puțin timp, dar nu s-a mai dus înapoi să-l scoată și pe Sykes. L-a lăsat acolo să moară. Dragostea îi împinge pe oameni să facă lucruri cumplite, domnișoară Burchill. Biblioteca a ars complet, dar când au venit autoritățile nu s-a găsit nici un alt cadavru. De parcă Oliver Sykes nici nu ar fi existat. Tata și-a închipuit că, la temperatura aceea atât de mare, cadavrul s-a dezintegrat complet, iar camerista mamei nu a suflat niciodată vreo vorbă, de teamă să nu păteze bunul renume al stăpânei ei, și nimeni nu s-a interesat vreodată de soarta lui Sykes. Din fericire pentru tata, omul era un visător care vorbea adesea că voia să plece pe continent ca să scape de lumea asta.

Era cumplit ce-mi povestise, că focul care o ucisese pe mama ei fusese provocat în felul acesta, că Oliver Sykes fusese lăsat să moară în bibliotecă și, totuși, simțeam că lipsește ceva, dar nu-mi dădeam seama ce avea asta de-a face cu *Omul Noroaielor*.

— Eu nu am văzut nimic din toate astea, a spus ea mai departe. Dar a văzut altcineva. Sus, în mansardă, o fetiță se trezise, și-a lăsat sora geamă în pat și s-a suit pe corpul de bibliotecă de sub geam ca să se uite la cerul ciudat de auriu. A văzut cum țâșneau flăcările din bibliotecă și, jos, pe pământ, un om înnegrit de tot, ars, răcnind de durere, care se căznea să iasă din șanțul de apărare.

Percy și-a umplut din nou paharul cu apă și a băut cu mâna tremurândă.

– Îți mai aduci aminte, domnișoară Burchill, când ai venit prima dată și ai spus că trecutul răsună în ziduri?

– Da.

Vizita aceea părea că se întâmplase într-o altă viață.

– Ți-am spus atunci că e o prostie asta cu... orele îndepărtate. Că pietrele or fi vechi, dar că ele nu-și dezvăluie tainele.

– Da. Mi-aduc aminte.

– Am mințit, a spus ea, ridicându-și bărbia și privind-mă drept în ochi, provocator. Eu le aud. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât le aud mai tare. Nu mi-a fost ușor să-ți spun povestea asta, dar a trebuit. Așa cum ți-am mai spus, mai există și un alt fel de nemurire, unul mult mai singuratic.

Am continuat să aștept.

– Viața, domnișoară Burchill, este cuprinsă între două mari evenimente: nașterea și moartea. Datele acelor întâmplări aparțin unui om, la fel ca și numele, ca și tot ce i se întâmplă între ele. Nu-ți spun povestea asta ca să mă ușurez, ci ți-o spun căci moartea cuiva trebuie consemnată. Mă înțelegi?

Am încuviințat din cap, gândindu-mă la Theo Cavill și la căutările lui intense a unor urme despre fratele lui, la coșmarul îngrozitor de a nu ști.

– Ei bine, a urmat ea, nu trebuie să fie nici o confuzie pe tema asta.

Când a pomenit de ușurare m-am gândit la vinovăția lui Raymond, căci probabil din acea pricină se convertise la catolicism și lăsase o mare parte din avere Bisericii. Alt beneficiar fusese Institutul Agricol Sykes. Nu pentru că Raymond Blythe ar fi admirat activitatea acelei instituții, ci pentru că se simțea vinovat. Atunci mi-a venit ceva în minte.

– Ați spus mai înainte că tatăl dumneavoastră nu a știut la început că el inspirase visul, dar și-a dat seama mai târziu?

– A primit o scrisoare din partea unui doctorand din Norvegia, a continuat ea, zâmbind, care cerceta vătămrile fizice în literatură. Îl interesa corpul înnegrit al Omului Noroaielor pentru că, uneori, credea el, descrierea din text îl prezenta ca și cum ar fi avut semne de arsuri. Tata nu i-a răspuns niciodată, dar atunci și-a dat seama.

– Și când s-a întâmplat asta?

– Pe la mijlocul anilor '30. Atunci a și început să i se năzară că-l vede pe Omul Noroaielor în castel.

Și tot la vremea aceea adăugase și a doua dedicație a cărții: MB și OS. Care nu erau inițialele soțiilor sale, ci o încercare să ispășească într-un fel morțile pe care le provocase. Și-atunci ceva mi-a atras atenția.

– Dar dumneavoastră nu ați fost acolo, de unde știți de scena din bibliotecă? De unde știți că Oliver Sykes a fost atunci în bibliotecă?

– De la Juniper.

– Cum adică?

– Tata i-a povestit asta. Când avea vreo treisprezece ani, a avut și ea un episod traumatic. Iar el insista mereu să arate cât de asemănători erau ei doi: și îmi închipui că a crezut că o s-o consoleze să afle că toți suntem capabili să ne comportăm într-un fel pe care am putea să-l regretăm mai târziu. Era uneori atât de megaloman și de naiv!

A tăcut apoi, întinzând mâna după paharul cu apă, și întreaga încăpere părea că răsuflă ușurată. Ușurare, poate, că adevărul fusese, în cele din urmă, scos la iveală. Dar se simțea oare Percy Blythe ușurată? Nu eram sigură. Cu siguranță era bucuroasă că își îndeplinise datoria, dar nimic din înfățișarea ei nu arăta că ar fi fost mai ușurată. Și aveam impresia că știam de ce: oricâtă mângâiere ar fi simțit, era întrecută de durere. *Megaloman și naiv*. Erau singurele cuvinte critice pe care am auzit-o rostindu-le despre tatăl ei, ea care păzea cu atâta ardoare moștenirea lui, așa că atârnavă extraordinar de greu.

Și de ce n-ar fi fost? Nu se putea nega că ceea ce făcuse Raymond Blythe era rău, și nu era de mirare că înnebunise sub povara acestui păcat. Îmi aminteam fotografia bătrânului Raymond din cartea pe care o cumpărasem de la prăvălia din sat: ochii temători, trăsăturile încordate, senzația că trupul îi era împovărat de gânduri negre. O înfățișare foarte asemănătoare cu cea pe care mi-o descria acum fiica lui cea mai mare.

Ea se împutinase de tot acolo, pe scaun, iar hainele îi păreau nefiresc de mari, atârându-i pe oase. Povestirea o secătuisese de tot, pleoapele îi căzuseră peste ochi și pielea fragilă i s-a umplut de vinișoare albastrii. Mi s-a părut nedrept ca o fiică să fie nevoită să ispășească în felul acesta păcatele tatălui.

Afară ploua tare, răpăind pe pământul îmbibat deja, iar încăperea se întunecase pe măsură ce trecea amiaza. Până și focul, care pâlpâise tot timpul cât povestise Percy, se stingea acum, luând ce mai rămăsese din căldura biroului.

— Ce-ar fi să terminăm pe ziua de astăzi, ce ziceți? am întrebat închizându-mi carnetul și străduindu-mă să fiu cât mai blândă. Putem să reluăm mâine, dacă doriți!

— Stați așa, domnișoară Burchill, mai am puțin și termin.

A scuturat pachetul de țigări și a răsturnat o ultimă țigară pe birou. Și-a făcut de lucru cu ea până i s-a aprins chibritul și vârful țigării a început să strălucească.

— Acum știi despre Sykes, dar nu și despre celălalt.

Celălalt? Mi s-a oprit respirația.

— Citesc pe chipul dumitale că știi despre cine vorbesc.

Am încuviințat dând cu putere din cap. S-a auzit zgomotul puternic al tunetului și m-au trecut iar fiorii. Carnetul mi-a căzut din mâini.

A tras adânc din țigară și s-a înecat dând fumul afară.

— Prietenul lui Juniper.

— Thomas Cavill, am șoptit eu.

— El a venit în noaptea aceea, pe 20 octombrie 1941. Notează asta. A venit așa cum îi promisesese. Doar că ea nu a aflat asta niciodată.

— De ce? Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, dorindu-mi parcă să nu aflu.

— Era furtună ca și acum. Era întuneric. A fost un accident, a spus ea atât de încet, că a trebuit să mă aplec mult spre ea ca să deslușesc ce spune. Am crezut că era un hoț.

N-am știut ce să-i spun mai departe.

Chipul îi devenise cenușiu și în ridurile adânci erau săpați zeci de ani de vinovăție.

— N-am spus niciodată nimănui. Poliției în nici un caz. Mi-era teamă că nu o să mă creadă. Ar fi putut considera că voiam să acopăr pe altcineva.

Juniper. Juniper și episodul acela violent din trecut. Scandalul cu băiatul grădinarului.

— Am rezolvat eu tot. M-am străduit cât am putut. Dar nu știe ni-meni, și lucrul ăsta trebuie îndreptat.

Am fost înspăimântată să o văd plângând, cu lacrimi mari care i se rostogoleau în voie pe chipul foarte bătrân. Înspăimântată, pentru că vinovatul era Percy Blythe, dar nu surprinsă, oricum, nu după câte aflasem din mărturia ei.

Moartea ascunsă a doi oameni: era prea mult de digerat deodată, atât de mult, încât nu mai vedeam și nici nu mai simțeam nimic. Toate simțurile mi se învălmășiseră precum acuarelele, așa că nu simțeam nici mânie, nici teamă și nici superioritate morală și, cu siguranță, nu am simțit nici o bucurie că aflasem răspunsurile la toate întrebările mele. Eram doar tristă. Mâhnită și îngrijorată pentru bătrâna din fața mea, care plângea pentru tainele încâlcite ale vieții ei. Nu știam cum să-i mângâi durerea, dar nici nu puteam sta așa, fără să fac nimic.

— Vă rog să mă lăsați să vă conduc jos.

Și de data aceasta a acceptat fără să rostească vreun cuvânt.

Am sprijinit-o ușor cât am coborât, încet, cu grijă, pe scara spiralată. A insistat să-și țină singură bastonul și l-a târât în urma ei, răpăind pe fiecare treaptă pe măsură ce coboram. N-am mai vorbit nici una din noi, eram prea obosite.

Când am ajuns, în cele din urmă, dinaintea ușii închise a salonului galben, Percy Blythe s-a oprit. Printr-un efort de voință, s-a adunat, îndreptându-și spatele, părând cu câteva degete mai înaltă.

— Să nu suflă nici un cuvânt surorilor mele, a spus cu o voce nu lipsită de blândețe, dar a cărei intonație m-a făcut să tresar. Nici o vorbă, m-auzi?

— Haide, rămâi cu noi la cină, Edith, m-a invitat Saffy veselă de cum am intrat pe ușă. Când am văzut că se face târziu și mai ești încă aici, am pregătit mai multă mâncare. I-a aruncat o privire lui Percy și, deși avea o expresie plăcută, se vedea cât de uimită era, mirându-se ce o fi avut sora ei de spus de rămăseserăm acolo toată ziua.

Eu am șovăit, dar ea așezase deja un tacâm, iar afară turna cu găleata.

— Sigur că o să rămână, a spus Percy, dându-mi drumul la braț și îndreptându-se încet, dar sigur, către celălalt capăt al mesei. Când a ajuns acolo s-a întors spre mine și, în lumina electrică din încăpere, am văzut cât de complet și de surprinzător reușise să-și recapete puterea,

de dragul surorilor ei. Doar te-am ținut să lucrezi fără să iei prânzul, așa că putem măcar, să-ți oferim cina.

Am mâncat pește afumat – de un galben intens, vâscos și călduț toate patru –, cu câinele, care fusese găsit, în cele din urmă, ascuns în camera valetului. Și-a petrecut mai tot timpul la picioarele lui Juniper, care îi dădea bucăți de pește din farfuria ei. Furtuna nu se potolea, ci se întetea mai degrabă. Ca desert, am mâncat pâine cu dulceață, am băut un ceai și-apoi încă unul, până când, în cele din urmă am epuizat toate subiectele de conversație politicoasă. Din când în când, becurile pâlpâiau, semnalând posibilitatea opririi curentului, și de fiecare dată ele zâmbeau și se încurajau una pe alta din priviri. Și, în tot acest timp ploaia se revărsa peste streșini și cădea pe geamuri în valuri bogate.

– Ei bine, a spus Saffy în cele din urmă. Nu cred că avem de ales. Am să-ți fac patul și-ai să rămâi aici peste noapte. Și-am să dau telefon la fermă să-i anunț.

– Vai, nu! m-am împotrivit mai tare decât ar fi fost politicos. Nu vreau să vă deranjez.

Și chiar nu voiam, nici prin cap nu-mi trecea să-mi petrec noaptea la castel.

– Astea-s prostii! a spus Percy, întorcându-și privirile dinspre geam. E întuneric beznă. Ai să cazi în pârâu și-ai să fii târâtă la vale ca o bucată de lemn. Nu, a urmat ea îndreptându-și din nou spatele. N-avem nevoie de accidente. Mai ales că avem destule camere libere aici.

O noapte la castel

Saffy a fost cea care m-a condus la culcare. Am mers ceva din aripa unde locuiau acum surorile Blythe și, deși drumul a fost lung și întunecat, eram mulțumită că nu m-au culcat la parter. Era suficient că trebuia să rămân peste noapte în castel, dar nici nu puteam concepe să dorm undeva în preajma camerei blindate. Fiecare cu câte o lampă în mână am urcat la etajul al doilea și am luat-o pe un coridor lat și plin de umbre. Și chiar dacă becurile nu pâlpâiau, lumina lor era neobișnuit de slabă. În cele din urmă Saffy s-a oprit.

– Uite, am ajuns! a spus ea deschizând ușa. Asta e camera de oaspeți.

Ea, sau poate Percy, făcuse patul și pusese și un mic teanc de cărți lângă pernă.

– Mi-e teamă că e cam mohorâtă, s-a scuzat ea zâmbind, uitându-se în jur. Nu avem oaspeți prea des. N-a mai rămas nimeni peste noapte de foarte mult timp.

– Îmi pare nespus de rău să vă dau de lucru.

– Nu vorbi așa, nu e nici un deranj. Mie mi-a plăcut întotdeauna să avem musafiri. Am socotit că a fi gazdă e una dintre cele mai mari satisfacții ale vieții.

S-a îndreptat spre pat și a pus lampa pe noptieră.

– Uite, ți-am pus și o cămașă și ți-am găsit și niște cărți. Eu nu-mi pot închipui sfârșitul zilei fără să mă cufund într-o poveste, înainte de a adormi. *Jane Eyre* a fost cartea mea favorită, a spus ea, atingând prima carte din teanc.

– Și a mea, întotdeauna am la mine un exemplar, deși ediția mea nu e la fel de frumoasă ca a dumneavoastră.

– Știi, Edith, când te văd îmi aduci aminte de cum eram eu, a zâmbit ea mulțumită, de cea care aș fi putut deveni dacă lucrurile ar fi fost altfel. Dacă vremurile ar fi fost altfel. Să fi trăit la Londra, să fi lucrat cu cărți. Când eram tânără, visam să devin guvernantă. Să călătoresc și să cunosc oameni, să lucrez într-un muzeu. Poate să-l întâlnesc pe propriul meu domn Rochester.

A devenit brusc sfioasă și melancolică și mi-am amintit de cutiile înflorate din camera blindată, mai ales de cea etichetată *Căsătoria cu Matthew de Courcy*. Cunoșteam prea bine povestea tragică de iubire a lui Juniper, dar nu știam nimic despre viața personală a lui Saffy sau a lui Percy. Cu siguranță că și ele fuseseră tinere și pline de aspirații și totuși amândouă își sacrificaseră viața ca să aibă grijă de Juniper.

– Dar parcă mi-ați spus că ați fost logodită cândva?

– Da, cu un bărbat pe care-l chema Matthew. Ne am îndrăgostit când eram foarte tineri, aveam șaisprezece ani, a spus ea, zâmbind blând la această amintire. Ne gândeam să ne căsătorim când am fi împlinit douăzeci și unu de ani.

– Vă supărați dacă vă întreb ce s-a întâmplat?

– Nu, deloc.

A început să desfacă așternutul, netezind pătura și cearșaful.

– N-a fost să fie, până la urmă s-a însurat cu altcineva.

– Îmi pare rău.

– Nu ai de ce, a trecut atâta timp. Au murit amândoi de mult.

Simțindu-se, poate, stânjenită că discuția începuse să sune a auto-compătimire, a făcut o glumă:

– Și cred că am avut noroc că sora mea a fost drăguță și m-a lăsat să locuiesc în castel la un preț atât de convenabil.

– Dar nu-mi închipui că Percy nu v-ar fi lăsat, am spus eu tot în glumă.

– Poate că nu, dar nu la ea m-am referit, ci la Juniper.

– Mi-e teamă că nu...

– Sigur că da, a urmat Saffy, clipind uimită, castelul este al ei. Nu știi? Noi am presupus întotdeauna că Percy îl va moșteni – ea fiind sora cea mai mare și singura care îl iubea atât de mult –, dar tata și-a schimbat testamentul în cele din urmă.

– Dar de ce? m-am mirat eu.

Gândisem, mai degrabă, cu voce tare și nu mă așteptasem să-mi răspundă, dar ea părea decisă să-și spună și partea ei de poveste.

– Tata era obsedat de ideea că femeile creatoare nu pot să-și continue creația artistică după ce se împovărează cu căsniciile și copiii. Când și-a dat seama de talentul lui Juniper, i-a intrat în cap că s-ar putea mărita și-ar putea să-și irrosească talentul. Așa că a ținut-o aici, n-a lăsat-o să meargă nici la școală, nici să cunoască alți oameni, și-apoi și-a modificat testamentul lăsându-i ei castelul. S-a gândit că, în felul acesta, nu va fi nevoită să se preocupe vreodată să-și câștige existența sau să se mărite cu cineva care s-o întrețină. A fost totuși foarte nedrept din partea lui. Castelul trebuia să-i revină lui Percy. Ea îl iubește mai mult ca pe orice, a continuat ea, aranjând ușor perna, înainte de a-și lua lampa de pe noptieră. Și bănuiesc că, din acest punct de vedere, am avut noroc că Juniper nu s-a măritat și n-a plecat de-acasă.

Nu vedeam legătura.

– Dar, dacă s-a fi întâmplat așa, n-ar fi fost Juniper bucuroasă să știe că sora ei, care iubea atât de mult castelul, ar fi locuit acolo și-ar fi avut grijă de el?

– Ei, nu e chiar așa de simplu, a spus ea zâmbind. Tata putea fi foarte crud când voia să-și atingă scopurile. A pus o clauză în testament: dacă

Juniper se mărita vreodată, castelul nu-i mai revenea ei, ci Bisericii Catolice.

– Bisericii?

– Bietul tata, era ros de remușcări.

După întâlnirea cu Percy din ziua aceea, înțelegeam exact la ce se referea.

– Deci dacă Juniper s-ar fi măritat cu Thomas, castelul ar fi fost pierdut.

– Da, așa e. Biata Percy n-ar fi suportat așa ceva, a răspuns ea, cutremurându-se. Îmi pare rău, e așa de frig aici, nu mi-am dat seama. Noi nu folosim niciodată această cameră. Și mi-e teamă că nu avem încălzire în aripa aceasta, dar mai sunt și alte pături în dulap.

Și-n clipa aceea a căzut un fulger foarte puternic, urmat de un trăsnet pe măsură. Lumina electrică a becului, și așa slabă, a pâlpâit și apoi s-a stins de tot. Saffy și cu mine am ridicat lămpile în același timp, ca și cum am fi fost niște marionete trase de aceeași sfoară. Ne-am uitat îndelung la bec.

– Vai de mine, s-a oprit curentul! Ce bine că ne-am gândit să luăm lămpile, a exclamat ea, șovăind o clipă. O să te descurci singură aici?

– Sunt convinsă că o să fie bine.

– Ei, atunci, a încheiat ea zâmbind, mă duc și eu.

Noaptea e altfel. Lucrurile sunt diferite când lumea e cufundată în beznă. Toate nesiguranțele și durerile, spaimele și temerile își scot colții noaptea. Mai ales când dormi într-un castel străvechi și ciudat, pe timp de furtună. De aceea, după ce a plecat Saffy, închizând ușa după ea, nici nu mi-a trecut prin cap să suflu în lampă.

Mi-am pus cămașa de noapte și m-am așezat ca o nălucă albă pe marginea patului, ascultând ploaia și vântul care zgâlțâia obloanele, de parcă afară ar fi fost cineva care se căznea să pătrundă înăuntru. Nu am reușit să îndepărtez gândul acesta, străduindu-mă să zâmbesc. Mă gândeam la Omul Noroaielor, desigur, ceea ce era de înțeles, mai ales că îmi petreceam noaptea chiar în locul unde era plasată acțiunea romanului, într-o noapte asemănătoare cu cea descrisă în paginile sale.

M-am băgat în pat și am început să mă gândesc la Percy. Îmi luasem carnetul cu mine și l-am deschis, notându-mi ideile pe măsură ce-mi

veneau. Percy Blythe îmi împărtășise povestea originii romanului, ceea ce era o mare lovitură. Îmi lămurise și misterul dispariției lui Thomas Cavill. Ar fi trebuit să mă simt foarte ușurată, dar eram totuși tulburată. Și senzația aceasta nu mă părăsise după ce-mi spusese Saffy. Pe când vorbea despre testamentul tatălui ei, în mintea mea se făceau niște legături neplăcute, ca niște luminițe ce se aprindeau stânenindu-mă tot mai tare: dragostea lui Percy pentru castel, testamentul care stabilea pierderea lui dacă Juniper se căsătorea, moartea nefericită a lui Thomas Cavill...

Dar nu... Percy spusese că fusese un accident și o crezusem. Ce motive ar fi avut să mintă? Ar fi putut să nu-mi spună nimic din toate acestea.

Și totuși...

Tot felul de fragmente mi se învălmășeau în minte: vocea lui Percy, apoi a lui Saffy și propriile mele îndoieli. Dar niciodată vocea lui Juniper, totuși. Mereu aud vorbindu-se doar *despre* sora cea mică, dar niciodată n-am auzit-o chiar pe ea. Am închis carnetul, mândioasă.

Îmi era de ajuns pentru o singură zi. Am oftat și m-am uitat la cărțile pe care mi le lăsase Saffy, căutând ceva care să-mi domolească gândurile: *Jane Eyre*, *Misterele lui Udolpho*, *La răscruce de vânturi*. M-am strâmbat, îmi plăceau toate, dar nu erau ce-mi trebuia să-mi țină tovărășie într-o noapte rece și agitată ca aceasta.

Eram obosită, istovită de-a dreptul, dar amânam momentul culcării, ferindu-mă să suflu în lampă și să mă cufund în beznă. În cele din urmă, am simțit că mi se închid pleoapele și, după ce am tresărit de câteva ori surprinzându-mă că ațipisem, mi-am închipuit că eram suficient de obosită ca să mă ia somnul foarte repede. Am stins lampa, am închis ochii, în vreme ce mirosul fumului se risipea în aerul rece din preajma mea. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este ploaia izbind cu putere în geam.

Am sărit din somn, trezită brusc și nefiresc, nu-mi dau seama la ce oră. Am rămas neclintită ascultând mirată, așteptând să văd ce mă trezise. Mi se făcuse pielea ca de găină pe brațe și aveam impresia puternică și stranie că nu eram singură, că mai era cineva în cameră.

Am privit cu atenție umbrele, cu inima bătându-mi puternic, îngrozindu-mă de ce aș fi putut descoperi.

Nu am văzut nimic, dar eram sigură că mai era cineva acolo.

Mi-am ținut răsuflarea și am ascultat. Dar afară încă mai ploua și, cu vântul care zgâlțâia obloanele și șuiera pe coridoare, nu aveam cum să aud prea bine. Nu aveam chibrituri și nici alte mijloace să aprind lampa, așa că m-am autosugestionat să mă calmez. Mi-am spus că asta era din pricina gândurilor mele dinainte de culcare și a obsesiei mele legate de *Omului Noroaielor*. Visasem zgomotul, îmi inchipuiam tot felul de lucruri.

Și chiar când eram cât pe ce să mă las convinsă, a căzut un fulger uriaș și am văzut că ușa dormitorului meu era deschisă. Saffy o închisese când ieșise. Așa că nu mi se păruse. Cineva intrase în camera mea, poate chiar mai era acolo, pândindu-mă din umbră...

— Meredith!

Brusc mi s-au întins toate vertebrele, inima s-a pornit să-mi bată nebunește și pulsul îmi gonia prin vene asemenea curentului electric. Nu erau doar vântul și zidurile, cineva pronunțase în șoaptă numele mamei. Împietrisem, dar mă simțeam totuși pătrunsă de o energie ciudată. Eram conștientă că trebuia să fac ceva. Nu puteam rămâne acolo toată noaptea, înfășurată în pătură, cu ochii larg deschiși, scrutând întunericul.

Ultimul lucru pe care doream să-l fac era să mă dau jos din pat, dar nu am avut încotro. Am ieșit din așternut ușor și m-am îndreptat tiptil spre ușă. Am simțit clanța rece și netedă și am tras-o încetișor, fără zgomot, către mine, ieșind să mă uit pe coridor.

— Meredith...

Era cât pe ce să țip, glasul se auzise chiar din spatele meu.

M-am întors ușurel și-am dat cu ochii de Juniper. Purta aceeași rochie cu care fusese îmbrăcată la prima mea vizită la Milderhurst, rochia despre care știam acum că i-o aranjase Saffy pentru seara când trebuia să vina Thomas Cavill la cină.

— Juniper, ce cauți aici? am întrebat-o în șoaptă.

— De când te aștept, Merry. Știam eu c-ai să vii. Poftim, l-am păstrat bine.

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună, dar mi-a întins un obiect destul de voluminos, nu prea greu, cu marginile tari și colțurile drepte.

– Mulțumesc, i-am răspuns.

În lumina slabă, zâmbetul i-a pierit de pe chip.

– Vai, Meredith! Am făcut ceva îngrozitor, îngrozitor.

Asta era exact ce-i spusese lui Saffy atunci, pe coridor, la sfârșitul primei mele vizite. Pulsul mi s-a întezit. Nu se cuvenea să o descos, dar nu m-am putut stăpâni să nu o întreb:

– Ce anume, ce ai făcut?

– Tom trebuie să apară curând. Vine la cină.

Mi s-a rupt sufletul de mila ei, îl aștepta de cincizeci de ani, convinsă că o părăsise.

– Sigur că vine, i-am spus. Tom te iubește și vrea să se căsătorească cu tine.

– Tom mă iubește.

– Sigur că da.

– Și eu îl iubesc.

– Știu că-l iubești.

Și tocmai când mă mângâiam cu iluzia caldă și plăcută că îi întorsesem gândul la ceva mai vesel, și-a dus iute mâinile la gură îngrozită și-a spus:

– Dar era sânge, Meredith...

– Cum adică?

– ...atât de mult sânge, eram plină de sânge pe brațe, pe haine.

Și-a coborât privirile să-și vadă rochia, îndreptându-le apoi spre mine, iar chipul ei era măcinat de disperare.

– Sânge, sânge, sânge, și Tom nu a mai venit. Dar nu-mi mai aduc aminte. Nu-mi pot aduce aminte.

Și-atunci am înțeles. Totul a căpătat un înțeles și mi-am dat seama ce ascundeau, de fapt. Ceea ce se întâmplase în realitate cu Thomas Cavill. Cine era vinovat de moartea lui.

Faptul că Juniper nu-și mai amintea nimic după întâmplări traumatizante, episoadele după care uita ce făcuse, incidentul mușamalizat când fiul grădinarului fusese snopit în bătaie. Și m-am îngrozit când mi-am amintit și scrisoarea pe care i-o trimisese mamei, în care pomenea de singura ei temere: să nu ajungă ca tatăl ei. Și chiar așa se întâmplase.

— Nu-mi aduc aminte, continua ea să repete, nu-mi aduc aminte.

Chipul îi era răvășit și, deși ceea ce-mi spusese era îngrozitor, în clipa aceea aș fi îmbrățișat-o, ca să-i ușurez, într-un fel, povara aceea groaznică pe care o purta de mai bine de cincizeci de ani.

— Am făcut ceva îngrozitor, a șoptit ea din nou și, până să apuc eu să-i spun ceva care să o liniștească, a țâșnit pe lângă mine, ieșind pe ușă.

— Juniper, stai, am strigat, așteaptă-mă!

— Dar Tom mă iubește, a spus ea, de parcă abia atunci i-ar fi venit în minte gândul acesta. Mă duc să-l caut. Trebuie să apară cât de curând.

Și s-a făcut nevăzută pe coridorul întunecat.

Am azvârlit pe pat obiectul ce arăta ca o cutie și-am luat-o după ea. Am cotit după un colț, apucând-o pe un alt coridor îngust, până la un mic palier din care cobora o scară. De jos venea un suflu de vânt umed și mi-am dat seama că deschisese o ușă și că avea de gând să dispară în noaptea rece și umedă.

După o fracțiune de secundă de nehotărâre, am pornit-o în jos pe scări după ea. Nu puteam să o las pradă furiei naturii. Din câte îmi dădeam seama, avea de gând să o ia pe alee, să-l caute pe Thomas Cavill până afară, la drum. Am ajuns la capătul scării și-am văzut o ușă care dădea într-o anticameră ce lega castelul de lumea de afară.

Ploua încă foarte tare, dar mi-am dat seama că era un fel de grădină. Nu păreau să crească prea multe plante acolo, erau doar câteva statui ciudate, ici și colo, locul fiind împrejmuț cu un gard viu foarte înalt. Am tras aer în piept. Era grădina pe care o văzusem de sus, din mansardă, la prima mea vizită, acel pătrat împrejmuț despre care Percy insistase să-mi precizeze că nu era o grădină. Și avea dreptate. Citisem apoi despre ea în jurnalul mamei. Era cimitirul câinilor, care-i era atât de drag lui Juniper.

Ea se oprise în mijlocul grădinii, o bătrână palidă și fragilă, înveșmântată într-o rochie spălăcită, ca o nălucă, udă până la piele, cu o înfățișare sălbatică. Și brusc mi-am amintit ce îmi spusese Percy mai devreme, despre faptul că furtuna nu îi prieste lui Juniper, îi sporește agitația. Iar în noaptea aceea din 1941 era furtună, ca și acum...

Era ciudat, dar furtuna părea să se fi domolit în preajma ei. Am rămăs încremenită o clipă, după care mi-am dat seama că trebuia, desigur, să ies ca să o aduc înăuntru. În clipa aceea am auzit o voce și-am

văzut-o pe Juniper întorcând capul spre dreapta. Percy Blythe își făcuse apariția pe o poartă tăiată în gardul viu, purtând un fulgarin și cizme de cauciuc, și se apropia de sora ei mai mică, chemând-o înăuntru. A întins brațele și Juniper s-a topit în îmbrățișarea ei.

Brusc, m-am simțit neavenită, o străină care era martora unui moment foarte personal. Am dat să plec.

În spatele meu era Saffy, înfășurată în halat.

– Vai, Edith, s-a scuzat ea, îmi pare îngrozitor de rău că te-ai deranjat.

– Dar Juniper... am încercat eu să explic, arătând peste umăr.

– Nu-i nimic, mi-a spus ea, zâmbind blajin. Uneori o mai ia razna. Nu trebuie să-ți faci griji. O aduce Percy înăuntru. Poți să te duci înapoi la culcare acum.

Am luat-o iute în sus pe scări stăbătând coridorul și-am intrat în cameră, închizând ușa cu grijă în urma mea. M-am sprijinit de ea, trăgându-mi răsuflarea. Am apăsat pe comutator, sperând că a revenit curentul electric, dar, din păcate, n-am auzit decât zgomotul sec al plasticului, fără nici o urmă de lumină.

M-am îndreptat spre pat în vârful picioarelor, împingând cutia misterioasă sub pat, și m-am înfășurat în pătură. Stăteam cu capul pe pernă, ascultând cum îmi bătea pulsul în ureche. Nu puteam să nu îmi amintesc amănuntele mărturisirii lui Juniper, tulburarea ei când încerca să adune laolaltă cioburile sfărâmate ale minții sale, îmbrățișarea lui Percy din cimitirul câinilor. Și mi-am dat seama atunci de ce mă mințise Percy Blythe. Nu mai aveam nici o îndoială că Thomas Cavill murise în noaptea aceea furtunoasă din octombrie 1941, dar nu Percy îl ucisese. Ea nu făcea altceva decât să o ocrotească pe sora ei mai mică până la capăt.

A doua zi

Trebuie să fi adormit, în cele din urmă, căci singurul lucru de care-mi aduc minte e că m-am pomenit cu o lumină lăptoasă strecurându-se printre obloane. Furtuna trecuse, lăsând o dimineață mohorâtă în urmă. Am rămas în pat o vreme, clipind nedumerită spre tavan, încercând să-mi ordonez în minte întâmplările serii precedente.

În lumina bine-venită a zilei eram tot mai convinsă că Juniper era vinovată de moartea lui Thomas. Era singura explicație plauzibilă. Și îmi dădeam seama, de asemenea, că Percy și Saffy nu voiau să afle nimeni adevărul.

Am sărit din pat și era să mă împiedic de o cutie aflată pe podea. Darul lui Juniper. Cu toate căte se întâmplaseră noaptea trecută, uitasem de-a binelea de ea. Avea aceeași formă și mărime ca acele cutii ale lui Saffy din camera blindată și, când am deschis-o, am dat de un manuscris, dar nu era al lui Saffy. Pe copertă scria: *Destin, o poveste de dragoste de Meredith Baker, octombrie 1941.*

Ne treziserăm toate târziu și era aproape ora prânzului. În salonul galben era pusă masa pentru micul dejun și surorile se aflau deja acolo, sporovăind ca și cum, în timpul nopții, nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun. Și poate că nici nu se întâmplase. Fusesem martoră doar la una din numeroasele lor tulburări. Saffy a zâmbit și mi-a oferit ceai. I-am mulțumit și mi-am aruncat privirea spre Juniper, care stătea pierdută în fotoliu, fără să trădeze nici una dintre întâmplările tulburătoare din timpul nopții. Doar Percy mi s-a părut că mă urmărea mai atent ca de obicei, în timp ce-mi beam ceaiul, dar asta ar fi putut fi o urmare a confesiunii ei din ziua precedentă, falsă sau adevărată cum o fi fost. După ce mi-am luat rămas-bun, m-a condus până în holul de la intrare și în drum ne-am întreținut destul de agreabil cu tot felul de chestiuni mărunte, până am ajuns la ușă.

— Cât despre ceea ce ți-am spus ieri, domnișoară Burchill, mi-a spus, înfigându-și bastonul în podea, vreau doar să subliniez că a fost un accident.

Mi-am dat seama că mă pune la încercare, era felul în care se asigura că îi credeam povestea. Dacă nu cumva Juniper îmi spusese altceva în timpul nopții. Acum aș fi avut ocazia să dau la iveală tot ce aflasem, să o întreb de-a dreptul cine îl omorâse pe Thomas Cavill.

— Sigur că da, am înțeles foarte bine.

La ce ar fi folosit să-i fi spus? Doar ca să-mi satisfac propria curiozitate, cu prețul liniștii celor trei surori? Nu puteam face una ca asta.

Ea s-a arătat ușurată.

— Am suferit fără încetare, nu am vrut să se întâmple așa ceva.

– Știu, știu că nu ați vrut.

Eram impresionată de simțul datoriei sale față de surori, de dragostea ei atât de puternică ce o făcea să recunoască o crimă pe care nu o săvârșise.

– Nu trebuie să vă mai gândiți la asta, i-am spus cu toată blândețea de care eram capabilă. Nu a fost vina dumneavoastră.

M-a privit atunci cu o expresie cum nu mai văzusem până atunci la ea și pe care îmi vine greu să o descriu. Îngrijorare amestecată cu ușurare, dar și cu alte semne prevestind altceva. Dar fiind Percy Blythe, nu se putea lăsa copleșită de sentimente. Așa că și-a revenit iute și a înclinat brusc din cap.

– Dar să nu îți uiți promisiunea, domnișoară Burchill, mă bizui pe dumneata. Eu nu sunt dintre cei cărora le place să se lase în voia sorții.

Pământul era umed, cerul alb, întregul peisaj căpătase înfățișarea spălăcită a unui chip răvășit de o furie isterică. Cam așa îmi închipuiam că arătam și eu. Pășeam cu precauție, atentă să nu mă ia apa ca pe un buștean și, pe când am ajuns la fermă, doamna Bird începuse deja să gătească mâncarea de prânz. Mirosul puternic și pătrunzător al supei plutea în aer, producând o plăcere simplă, dar neprețuită cuiva care își petrecuse noaptea în tovărășia fantomelor din castel.

Doamna Bird așeza tacâmurile pe mesele din sufrageria cea mare, și silueta ei plinuță, înfășurată în șorțul de bucătărie mi s-a părut o priveliște atât de reconfortantă, încât îmi venea să o îmbrățișez. Și așa fi făcut-o chiar, dacă nu mi-aș fi dat seama că nu eram singure.

Mai era și altcineva, un alt oaspete, aplecat să privească mai îndeaproape fotografiile alb-negru de pe pereți. Cineva cunoscut...

– Mamă!

– Bună, Edie, a spus ea, ridicându-și privirea și zâmbindu-mi timid.

– Ce cauți aici?

– N-ai spus tu că pot veni? Am vrut să-ți fac o surpriză.

Nu cred că am fost vreodată mai bucuroasă sau mai ușurată să văd pe cineva, așa că am îmbrățișat-o *pe ea* în locul doamnei Bird.

– Mă bucur atât de mult că ai venit!

Poate că entuziasmul m-a trădat, poate că sărisem un pic calul, căci m-a întrebat:

– Ai pățit ceva, Edie?

Am șovăit o clipă, timp în care adevărurile sumbre pe care le văzusem s-au amestecat dinaintea ochilor mei asemenea cărților de joc, dar le-am dat deoparte și am zâmbit.

– Nu, mamă, sunt bine, doar puțin obosită. A fost o furtună cumplită azi-noapte.

– Doamna Bird tocmai îmi povestea că te-a prins ploaia la castel, a spus ea cu o schimbare imperceptibilă în voce. Ce bine îmi pare că nu am pornit la drum ieri după-masă, așa cum plănuisem.

– Ai ajuns de mult?

– Doar de vreo douăzeci de minute, tocmai mă uitam la astea... a urmat ea, arătându-mi una dintre fotografiile din revista *Country Life*, un număr din anul 1910. Înfățișa bazinul rotund aflat încă în construcție. Eu am învățat să înot în bazinul ăsta, a spus ea mai departe, pe când am locuit la castel.

M-am aplecat să văd mai bine ce scria sub fotografie: *Oliver Sykes supraveghind construcția, arătându-le domnului și doamnei Raymond Blythe lucrările la noul lor bazin de înot*. Iată-l, în fine, pe tânărul și frumosul arhitect, Omul Noroaielor care își va sfârși zilele îngropat în șanțul de apărare la care lucra. Un fior m-a făcut să mă cutremur și-am simțit povara tainei legate de soarta aceluia tânăr. Și mi-au răsunat în minte cuvintele lui Percy: *Să nu-ți uiți promisiunea. Mă bizui pe dumneata*.

– Doamnelor, vreți să vă servesc masa? a întrebat doamna Bird.

Mi-am desprins ochii de la chipul zâmbitor al lui Sykes.

– Ce spui, mamă, trebuie că ți-o fi foame după atâta drum?

– Aș mânca niște supă. Putem sta afară?

Ne-am așezat la o masă în grădină, de unde puteam zări castelul. Ne-o indicase doamna Bird și înainte de a apuca să refuz, mama declarase că era perfectă. Și-n timp ce găștele își făceau de lucru prin băltoacele din apropiere, sperând că se vor alege cu vreo firimitură, mama a început să-mi povestească despre trecutul ei, despre cât stătuse la Milderhurst, ce simțise față de Juniper, cum se-ndrăgostise de profesorul ei, domnul Cavill, și cum visase să se facă ziaristă.

– Și ce s-a întâmplat, mamă, de ce te-ai răzgândit?

— Nu m-am răzgândit, doar că... a șovăit ea o clipă, foindu-se pe scaunul alb pe care doamna Bird îl ștersese cu prosopul, cred că doar... Până la urmă n-am putut, pur și simplu...

S-a încruntat, supărată pe incapacitatea ei de a găsi cuvintele potrivite, ca să continue apoi mult mai hotărâtă.

— Întâlnirea cu Juniper mi-a deschis o ușă și îmi doream din toată inima să trec de partea cealaltă, dar fără ea, totuși, se pare că n-am mai fost capabilă să o țin deschisă. Dar am încercat, Edie, crede-mă că m-am străduit. Visam să merg la universitate, dar în timpul războiului s-au închis atâtea școli și-n cele din urmă m-am angajat ca dactilografă. Și mi-am spus mereu că era doar temporar și că, într-o bună zi, am să merg mai departe și am să fac ceea ce doream. Dar când s-a terminat războiul, aveam optsprezece ani și eram prea mare ca să mai merg la liceu. Și nu aveam cum intra la facultate fără să fi absolvit liceul.

— Și n-ai mai scris?

— Ba da, a răspuns ea, jucându-se cu vârful lingurii în farfuria cu supă. Nu m-am oprit, eram destul de încăpățânată pe vremea aceea. Îmi pusesem ceva în minte și eram hotărâtă să nu mă împiedic de un mărunțiș ca ăsta, a urmat ea, zâmbind fără să-și ridice privirile. Aveam să scriu pentru mine, și să devin o jurnalistă de mare faimă.

Am zâmbit și eu, nespun de încântată de tânăra și întreprinzătoarea Meredith Baker.

— Așa că mi-am făcut un program, citeam tot ce puteam găsi la bibliotecă, scriam articole, recenzii, uneori și povestiri și le trimiteam.

— Și ți-au publicat ceva?

— Câteva fragmente, ici și colo, a spus ea mișcându-se stânjenită pe scaun. Am primit niște scrisori destul de încurajatoare de la editorii unor ziare mai mari, în care îmi spuneau, blând, dar foarte serios, că ar trebui să învăț mai mult despre stilul publicației lor. Apoi, în 1952 s-a ivit o slujbă...

Mama și-a întors privirile spre găștele care își băteau aripile și ceva din înfățișarea ei s-a schimbat brusc, de parcă pierduse o parte din aer. Și-a lăsat lingura jos.

— Slujba era la postul de radio BBC, la nivel de începător, exact ceea ce-mi doream.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am pus bani deoparte și mi-am cumpărat un costum arătos și o geantă de piele ca să arăt ca lumea. M-am străduit să arăt încrezătoare, să vorbesc clar, să nu-mi las umerii să cadă, dar apoi... s-a oprit, studiindu-și dosul palmelor, frecându-și cu degetul cel mare încheieturile celorlalte degete, s-a întâmplat o încurcătură cu autobuzele și-n loc să mă ducă la BBC, șoferul a oprit numai la Marble Arch. Am alergat tot drumul înapoi spre radio, dar când am ajuns în capătul străzii Regent și le-am văzut pe toate fetele acelea ieșind din clădirea radioului, râzând și glumind, atât de elegante și de degajate, mult mai tinere decât mine, arătând de parcă știau răspunsurile potrivite la toate întrebările vieții.

A dat deoparte o firimitură de pe masă, înainte de a-mi înfrunta privirile.

— M-am privit în vitrina unui magazin și mi s-a părut că sunt o impostoare, Edie.

— Vai, mamă!

— O impostoare atât de ordinară, încât mi-era rușine de mine și mă simțeam stânjenită că îmi trecuse prin cap că puteam să visez la locul acela. Nu cred că m-am simțit vreodată atât de singură. Așa că m-am întors până la piața Portland Place și-am pornit-o în direcția opusă, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraz. Trebuie să fi arătat într-un hal fără de hal. Mă simțeam atât de tristă și nenorocită, și lumea de pe stradă îmi spunea să-mi țin capul sus, așa că atunci când am trecut pe lângă un cinematograf, am intrat, ca să fiu lăsată în pace.

Mi-am amintit de povestea tatei cu fata care plânsese tot timpul filmului.

— Și-ai văzut *Vâsc și iederă*.

Mama a încuviințat din cap și a scos un șervețel cu care și-a șters ochii.

— Așa l-am cunoscut pe tatăl tău și el m-a invitat la ceai și mi-a luat o prăjitură cu pere.

— Care-ți place ție cel mai mult!

Ea a zâmbit printre lacrimi, emoționată de această amintire.

— Mă tot întreba ce s-a întâmplat și i-am spus că plânsesem din pricina filmului, dar el nu m-a crezut.

— Nu se poate așa ceva, a protestat el, și a mai cerut o prăjitură. Asta e o invenție!

Am izbucnit amândouă în râs, reușise să-l imite atât de bine pe tata.

— Era atât de hotărât, Edie, vedea atât de clar lumea și locul lui în ea. Uimitor! Nu mai întâlnisem pe nimeni ca el până atunci. Nu vedea ceva decât dacă era cu adevărat acolo și nu se îngrijora decât atunci când chiar se-ntâmpla ceva. Asta m-a făcut să mă îndrăgostesc de el, siguranța lui. Avea picioarele înfipțe zdravăn în pământ și, când îmi vorbea, mă simțeam protejată de această siguranță. Din fericire, și el a găsit ceva la mine. S-ar putea să nu pară ceva așa de extraordinar, dar am fost fericiți împreună. Tatăl tău e un om bun, Edie!

— Știu că așa e!

— E cinstit, blând, de mare nădejde! Și trebuie să fii tare mulțumită de asta.

Am încuviințat din nou și am continuat să ne sorbim supa. Mi-a venit în minte imaginea lui Percy Blythe. Semăna un pic cu tata, în privința aceasta: genul acela de om pe care nu-l observi între alții mai scilipitori, dar a cărui soliditate, fermitate chiar, alcătuieste fundalul care le dă strălucire altora. Gândul la castel și la surorile Blythe mi-a adus aminte de ceva.

— Nu pot să cred că am uitat, am exclamat, băgând mâna în geantă și scoțând cutia pe care mi-o dăduse Juniper în timpul nopții.

Mama a lăsat lingura jos și și-a șters degetele cu șervetul din poală.

— Un cadou? Dar nici nu știai că am să vin.

— Nu e de la mine.

— Dar de la cine?

Era cât pe ce să-i spun: „Deschide și-ai să vezi“, dar mi-am adus aminte că, ultima dată când îi oferisem o cutie cu amintiri și spusese aceste cuvinte, nu ieșise prea bine.

— E de la Juniper, mamă.

A deschis ușor gura, inhalând aerul cu un zgomot imperceptibil, și-a încercat să deschidă cutia.

— Ce nepricepută sunt, a exclamat ea, cu o voce de nerecunoscut, parcă am două mâini stângi!

În cele din urmă a reușit să scoată capacul și și-a dus mâna la gură surprinsă.

— Vai de mine!

A scos filele subțiri de hârtie din vremea austerității de după război și le-a privit de parcă ar fi fost cele mai prețioase obiecte din lume.

– Juniper m-a confundat cu tine, i-am spus. Le păstrase pentru tine. Mama și-a aruncat privirile spre castel, scuturând din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– A trecut atâta timp...

Frunzărea paginile dactilografiate, citind fragmente ici și colo, zâmbind din când în când. Iar eu o urmăream, bucurându-mă de plăcerea evidentă pe care i-o producea manuscrisul. Treptat, am băgat de seamă o schimbare subtilă, dar certă, pe măsură ce își dădea seama că prietena ei nu o uitase: trăsăturile chipului ei, mușchii gâtului, chiar și umerii păreau că i s-au înmuiat. Zidul de apărare cu care se-nconjurase de o viață s-a risipit și am zărit-o pe fetița dinăuntru ei, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn adânc și îndelungat.

– Și de scrisul tău ce s-a ales, mamă? am întrebat eu blând.

– Ce vrei să spui?

– N-ai mai continuat să scrii?

– A, nu! Am renunțat, a răspuns, încrețindu-și puțin nasul, cu o expresie de scuză. Cred că ți se pare o mare lașitate, nu?

– Nicidecum, am continuat eu cu mare grijă, doar că, dacă era ceva care îți făcea plăcere, nu înțeleg de ce te-ai oprit.

Soarele spărsese norii, trecând pe deasupra băltoacelor, făcând să se reflecte pe chipul mamei umbre smălțate de lumini. Și-a îndreptat ochelarii, s-a foit puțin pe scaun și și-a pus mâinile ușor peste manuscris.

– A însemnat foarte mult pentru mine, o bună parte a trecutului meu, a personalității mele. Dar le-am pus capăt... tristețea la gândul că mă credeam abandonată de Juniper și Tom, dezamăgirea că nu mă prezentasem la interviu... cred că, în cele din urmă, scrisul nu mi-a mai făcut plăcere. Mi-am început viața alături de tatăl tău și m-am concentrat asupra viitorului, în schimb.

A aruncat din nou o privire către manuscris, a ridicat o hârtie și a zâmbit citind-o.

– Dar câtă plăcere era... să iei ceva abstract, un gând, un sentiment sau un miros și să-l redai în cuvinte pe hârtie. Uitasem cât de mult mi-a plăcut.

– Dar nu e niciodată prea târziu să te apuci din nou.

— Edie, draga mea, a spus ea zâmbind tristă, am șaiszeci și cinci de ani, de zeci de ani nu am mai scris altceva decât liste de cumpărături. Cred că pot spune cu gândul împăcat că e prea târziu de-acum.

Eu am clătinat din cap, în fiecare zi a vieții mele profesionale întâlнисem oameni de toate vârstele care scriau pentru că nu puteau să-și stăvilească această pornire.

— Nu e niciodată prea târziu, mamă, i-am repetat, dar ea era de mult cu gândul în altă parte.

— Știi, e ciudat că... a reluat ea, trăgându-și cu mâna ei fină jacheta peste piept. Nu eram sigură ce am să simt, dar acum că sunt aici, nu știu dacă pot să mă duc înapoi acolo. Nu cred că vreau să mă mai duc.

— Nu vrei?

— Mi-a rămas în minte o imagine veselă și frumoasă, n-aș vrea să o stric.

Poate că în sinea ei se gândea că aș putea încerca să o conving să se răzgândească, dar nu am făcut-o. Castelul era un loc atât de trist acum, ponosit și dărăpănat, asemenea celor trei locuitoare ale sale.

— Înțeleg, totul arată cam obosit acolo!

— Dar și tu arăți un pic obosită, Edie, a spus ea încruntându-se, de parcă abia atunci ar fi băgat de seamă.

Nici nu a rostit bine aceste vorbe, că am și căscat.

— Ei, a fost o noapte foarte agitată, n-am dormit prea mult.

— Da, doamna Bird mi-a povestit că a fost o furtună grozavă. Mie mi-ar plăcea să mă plimb prin grădină, am eu cu ce să-mi umplu timpul, a spus ea mângâind marginile manuscrisului. Ce-ar fi să te duci să te întinzi puțin?

Urcasem o parte din treptele care duceau la primul etaj, când am zărit-o pe doamna Bird pe palierul de la nivelul următor, fluturând ceva peste balustradă și întrebându-mă dacă pot să vin o clipă. Era foarte agitată, dar eu, chiar dacă am acceptat, nu m-am putut molipsi total de avântul ei.

— Trebuie să vă arăt ceva, a început ea, aruncând o privire peste umăr, e secret!

După întâmplările din ultimele douăzeci și patru de ore, nu mă mai impresiona nimic.

– Uitați una dintre scrisori, mi-a șoptit, întinzându-mi un plic cenușiu.

– Care scrisori?

În ultimele câteva luni, văzusem o mulțime de scrisori.

M-a privit de parcă aș fi uitat în ce zi a săptămânii eram, ceea ce – dacă stau să mă gândesc bine – chiar era adevărat.

– Scrisorile despre care v-am povestit, scrisorile acelea de dragoste trimise de Raymond Blythe mamei.

– A... acelea!

Ea a încuviințat nerăbdătoare. Ceasul cu cuc de pe perete și-a ales însă tocmai acel moment să-și scoată la iveală șoriceii dansatori. Am așteptat să se termine melodia și apoi i-am spus:

– Și vreți să mă uit la ea?

– Nu trebuie s-o citiți, nicidecum, mai ales dacă vă stânjenește. Doar că mi-a venit o idee după ceea ce mi-ați spus seara trecută.

– Ce v-am spus?

– Ziceați că o să vedeți manuscrisele lui Raymond Blythe, și m-am gândit că de-acum o să știți cum arată scrisul lui. Așa că mă întrebam dacă... adică, speram că... a spus ea dintr-o suflare.

– Că am să mă uit la ea și-am să vă spun...

– Chiar așa!

– Sigur...

– Minunat, a exclamat ea, plesnindu-și palmele ușor, în timp ce eu scoteam foaia de hârtie din plic.

Mi-am dat seama pe dată că aveam să o dezamăgesc, că scrisoarea nu era scrisă de Raymond Blythe. Studiind atât de atent manuscrisul său, reținusem scrisul foarte aplecat, cu cozi buclate la G sau J, cu caligrafia specială a literei R cu care obișnuia să-și semneze numele. Nu, era clar că această scrisoare fusese scrisă de altcineva.

Lucy, dragostea mea, primă și unică,

Ți-am spus vreodată cum m-am îndrăgostit de tine, încă din prima clipă când te-am văzut? Ceva din înfățișarea ta, din rotunjimea umerilor, bucla de păr care-ți căzuse pe ceafă... eram complet subjugată.

M-am tot gândit la ce mi-ai spus când ne-am întâlnit ultima dată. Nu mi-a stat mintea la nimic altceva. Mă întreb dacă nu cumva ai

dreptate: că nu este totul o simplă închipuire. Faptul că am putea da totul uitării și-am putea pleca împreună undeva departe.

Nu am mai citit restul, am sărit peste următoarele paragrafe și am ajuns la inițiala din semnătură, așa cum îmi spusese doamna Bird. Dar, pe măsură ce o studiam, diverse detalii se combinau și o seamă de indicii s-au ivit. Mai văzusem scrisul acesta cândva.

Îmi dădeam seama cine scrisese scrisoarea și știam pe cine iubise Lucy Rogers cel mai mult. Doamna Bird avusese dreptate – era vorba de o poveste de dragoste care încălca toate convențiile societății din vremea lor –, dar nu între Raymond și Lucy. Inițiala de la sfârșitul scrisorii nu era R., ci P., scrisă cu o veche caligrafie, la care se adăugase o mică înfloritură din curbura literei. Ușor de confundat cu un R., mai ales dacă asta era ceea ce am fi vrut să fie.

– Ce frumos! m-am bâlbâit eu, simțindu-mă dintr-odată atât de tristă, cu gândul la cele două tinere femei care își trăiseră lungile lor vieți despărțite.

– Dar așa de trist, nu crezi? a oftat doamna Bird, vârand scrisoarea la loc în buzunar, uitându-se apoi la mine plină de speranță. Cât de frumos e *scrisă!*

Când am reușit să scap de doamna Bird, încercând să fiu cât mai evazivă cu putință, m-am dus direct în camera mea și m-am prăbușit de-a latul patului. Am închis ochii și am încercat să mă liniștesc, dar nu a fost cu putință. Gândurile îmi fugeau înapoi la castel. Nu puteam să mi-o scot din minte pe Percy Blythe, care iubise atât de intens, cu atât de mult timp în urmă, pe care lumea o credea înțepată și rece, care își irosise cea mai mare parte a vieții păstrând un secret înfiorător pentru a-și ocroti sora mai mică.

Percy îmi povestise despre Oliver Sykes și Thomas Cavill cu condiția că aveam să fac „ceea ce trebuia“. Îmi vorbise pe îndelete despre moartea celor doi, dar nu-mi dădeam seama de ce trebuise să-mi povestească tocmai mie despre toate acestea, ce ar fi vrut să fac eu din ceea ce nu putuse ea face cu toate aceste informații. Dar eram prea obosită. Trebuia să dorm și, apoi, de-abia așteptam să îmi petrec seara cu mama. Așa că m-am hotărât să mă duc la castel a doua zi, să o întâlnesc încă o dată pe Percy Blythe.

Și, în cele din urmă...

Doar că nu am mai apucat. După ce am luat cina cu mama, am adormit buștean imediat. Totuși, cam după miezul nopții, m-am trezit. Am rămas așa în patul din camera de la fermă, întrebându-mă de ce m-am trezit, să fi fost ceva ce auzisem, vreun zgomot obișnuit al nopții care se stinsese imediat sau să mă fi speriat de un vis? De un singur lucru eram însă sigură: trezirea mea bruscă nu mi se părea la fel de înspăimântătoare ca aceea din noaptea trecută. De data aceasta nu mai aveam senzația că se află cineva cu mine în cameră și nici nu auzeam nimic care să mă facă să cred asta. Și totuși, atracția de care v-am vorbit, legătura pe care o simțeam cu castelul nu-mi dădea pace. Așa că m-am dat jos din pat, m-am dus la fereastră și am tras draperiile. Și-atunci am văzut grozăvia. Mi s-au tăiat picioarele și m-au cuprins valuri de fierbințeală și frisoane. Locul unde trebuia să se înalțe castelul strălucia orbitor: flăcări portocalii cuprinseseră cerul înnoțat.

Focul de la castelul Milderhurst a ars aproape toată noaptea. Când am sunat la pompieri, plecaseră deja, dar nu au mai putut face mare lucru. O fi fost castelul construit din piatră, dar avea înăuntru atâta lemn, toate lambriurile, grinzile, ușile masive, milioanele de foi de hârtie. Așa cum mă avertizase și Percy Blythe, o singură scânteie ar fi fost de ajuns și totul ardea ca iasca.

Bătrânele din castel n-au avut nici o scăpare. Așa ne-a spus unul dintre pompieri a doua zi dimineață, la micul dejun pe care ni l-a servit doamna Bird. Stătuseră toate trei, povestea el, într-o încăpere de la primul etaj.

– Se pare că au fost luate pe neașteptate, în timp ce moțâiau pe lângă șemineu.

– De-acolo să fi pornit? O scânteie din foc – așa cum s-a întâmplat și cu mama gemenelor? a întrebat doamna Bird, clătinând din cap, uimită peste măsură de asemănarea tragică.

– E greu de spus, a răspuns pompierul. Ar fi putut fi orice, un tăciune aprins, o țigară căzută, un scurtcircuit... Instalația electrică din locuri ca acela e de cele mai multe ori mai bătrână ca mine!

Poliția sau pompierii – nu știu exact cine – pusese bariere în jurul castelului fumegând, dar, cum ajunsese de-acum să cunosc destul de

bine grădina, am putut să mă apropiu prin spate. Poate că era urât ce făceam, dar trebuia neapărat să îl văd mai de aproape. Le cunoscusem destul de puțin pe surorile Blythe, dar ajunseseam să mă simt atât de implicată în povestea și în lumea lor, încât a mă trezi și a-l vedea scrum îmi provoca o durere profundă. Nu era vorba numai despre dispariția surorilor și a castelului, ci de ceva mai mult. Eram cuprinsă de sentimentul că fusesem dată la o parte. Că ușa ce abia mi se deschisese se închisese la loc, definitiv, cu putere, și că nu aveam să mai trec acel prag niciodată.

Am rămas acolo o vreme, privind ruina înnegrită și pustie, amintindu-mi prima mea vizită, cu atâtea luni în urmă, curiozitatea și nerăbdarea pe care le simțisem pe când treceam pe lângă bazinul rotund, îndreptându-mă spre castel. Tot ce aflasem de atunci.

Seledreorig... Cuvântul mi-a revenit în minte ca o șoaptă. Tristețe din pricina absenței unui lăcaș măreț.

Am văzut pe jos o pietricică rămasă din zidul castelului și m-am întristat și mai tare. Cei din familia Blythe dispăruseră cu toții și orele lor îndepărtate amuțiseră.

— Nu pot să cred că a dispărut așa...

M-am întors și-am văzut lângă mine un tânăr brunet.

— Nici mie, vechi de sute de ani și să se mistuie în câteva ore!

— Am auzit azi-dimineață la radio și n-am putut să nu vin să văd cu ochii mei. Și speram să vă văd și pe dumneavoastră.

Probabil că arătam atât de surprinsă, că a întins mâna și mi-a spus:

— Sunt Adam Gilbert.

Numele acela îmi spunea ceva, îl asociază cu un tip în vârstă, în costum demodat de tweed, așezat la birou, pe un scaun străvechi.

— Edie, abia am reușit să rostesc, Edie Burchill.

— Mi-am închipuit eu! Aceași Edie care mi-a suflat articolul!

Se vedea că glumește și trebuia să găsesc și eu ceva pe măsură, dar n-am reușit decât să mă bâlbâi, încurcată:

— Păi... genunchiul dumitale... infirmiera... Credeam că...

— A, sunt mai bine acum, sau aproape bine, a răspuns el, arătându-mi bastonul. O să mă credeți dacă am să vă spun că am căzut de pe o stâncă? a urmat el zâmbind șmecherește. Bine, bine! M-am împiedicat de un maldăr de cărți în bibliotecă și mi-am zdrobit genunchiul. Ce să-i

faci, astea sunt pericolele cărturarilor! Vă întoarceți? a întrebat el apoi, arătând cu capul spre fermă.

Am aruncat o ultimă privire spre castel și am încuviințat din cap.

– Pot să vă însoțesc?

– Sigur că da.

Am mers încet, din pricina piciorului lui Adam, și ne-am depănat, o vreme, amintirile despre castel și despre surorile Blythe, despre pasiunea pe care o avuseserăm amândoi pentru *Omul Noroaielor* când eram mici. Când am ajuns la câmpul care ducea spre fermă, s-a oprit. M-am oprit și eu.

– Doamne, mi-e cumplit de greu să vă întreb acum, a început el, arătând spre castelul care fumea în depărtare. Și totuși...

S-a oprit, părând că ascultă ceva ce numai el auzea, apoi a dat din cap.

– Da, se pare că va trebui să vă întreb, oricum. Doamna Button mi-a transmis mesajul dumneavoastră aseară, când am ajuns acasă. E ade-vărat? Ați aflat ceva despre sursa cărții?

Avea niște ochi blânzi, căprui și-mi venea foarte greu să-i privesc și să-l mint Așa că m-am uitat în schimb la fruntea lui când i-am răspuns:

– Nu, din păcate nu am aflat. A fost o alarmă falsă.

A oftat, întinzând o mână.

– Asta e! Adevărul a dispărut odată cu ele, presupun. E ceva poetic în asta. Avem cu toții nevoie să ne păstrăm misterele, nu credeți?

Așa credeam și eu, dar nu am apucat să-i spun, căci mi-a atras atenția ceea ce se petrecea în dreptul fermei.

– Vă rog să mă scuzați o clipă, am ceva de făcut chiar acum.

Nu știu ce o fi crezut inspectorul-șef Rawlins când a dat cu ochii de o femeie palidă, cu părul răvășit, care alerga pe câmp spre el – și mai ales când am început să-i povestesc ce aveam de spus. Spre lauda lui, a reușit să nu se trădeze cu nimic când i-am sugerat că ar trebui să-și lărgească sfera cercetării, căci aveam motive bine întemeiate să-i spun că rămășițele a două cadavre erau îngropate în preajma castelului. Doar a încetinit ritmul în care învârtea lingurița în ceașcă și a întrebat:

– Doi oameni, ziceți? Și nu le cunoașteți numele?

– Ba da, pe unul îl chema Oliver Sykes, pe celălalt Thomas Cavill. Sykes a murit în incendiul din 1910, când a ars Muriel Blythe, iar Thomas a murit într-un accident în timpul unei furtuni în octombrie 1941.

— Așa!?! a mormăit el, alungând o muscă din dreptul urechii, fără să mă slăbească din priviri.

— Sykes este înmormântat în partea de vest, acolo unde era vechiul șanț de apărare.

— Și celălalt?

Atunci mi-a venit în minte noaptea cu furtuna, fuga lui Juniper pe coridoare până în grădină și cum Percy a știut exact unde să o caute.

— Thomas Cavill se află în cimitirul animalelor, am spus. Chiar în mijloc, lângă piatra pe care scrie Emerson.

M-a măsurat îndelung în timp ce-și sorbea ceaiul, la care a mai adăugat încă o jumătate de linguriță de zahăr. M-a privit cu ochii micșorați și-a continuat să amestece zahărul în ceai.

— Dacă verificați, o să vedeți că Thomas Cavill a fost declarat absent și că nici una din aceste morți nu a fost vreodată înregistrată.

Și toată lumea are dreptul să aibă datele complete, cea a nașterii și cea a morții, așa îmi spusese Percy Blythe. Nu era de ajuns să fie înregistrată doar prima, dacă nu o aveai înregistrată și pe a doua, paranteza rămânea deschisă, și nu-ți puteai găsi odihna veșnică.

Am hotărât să nu mai scriu prefața la noua ediție a *Omului Noroaielor* publicată de editura Pippin, explicându-i lui Judith Waterman că aveam prea mult de lucru și că oricum nu apucasem să le întâlnesc pe surorile Blythe decât în treacă înaintea de foc. A fost înțelegătoare și mi-a spus că era sigură că Adam Gilbert va fi bucuros să își continue lucrul. Și am fost de acord că așa era mai bine, căci el fusese cel care făcuse toată munca de documentare.

Oricum, eu tot n-aș fi putut să o scriu, căci știam răspunsul la o dilemă care îi frământase pe criticii literari timp de șaptezeci și cinci de ani, dar nu îl puteam dezvălui. Ar fi fost o cumplită trădare față de Percy Blythe. „Aceasta este o poveste de familie“, îmi spusese ea, înainte de a mă întreba dacă poate să aibă încredere în mine. Ar fi însemnat să îmi iau răspunderea de a da la iveală o poveste tristă și sordidă care ar fi pus definitiv romanul în umbră. Tocmai acea carte care mi-a stârnit dragostea pentru lectură.

Iar a fi scris altceva, a fi vehiculat aceleași banalități despre originile misterioase ale cărții ar fi fost de-a dreptul necinstit. Și, oricum,

Percy Blythe mă chemase printr-o înșelăciune. Nu voise nicidecum să scriu prefața, ci dorise ca eu să corectez datele din registrul stării civile. Datorie pe care mi-am îndeplinit-o. Rawlis și oamenii lui și-au lărgit investigațiile și au descoperit rămășițele a două cadavre în preajma castelului, chiar acolo unde le spusese eu că le vor găsi. Theo Cavill a aflat în cele din urmă ce s-a întâmplat cu fratele său, Tom: că a murit într-o noapte bântuită de furtună, la castelul Milderhurst, în toiul războiului.

Inspectorul-șef Rawlins a insistat să-i mai dau și alte detalii, dar nu i-am spus nimic mai mult. Și chiar așa era: nu știam nimic mai mult. Percy îmi spusese ceva, Juniper altceva. Eram convinsă că Percy nu voia ca vina să cadă pe sora ei, dar nu aveam cum să dovedesc ce aflasem. Și oricum nu aveam de gând să dezvălui, chiar dacă aș fi știut. Adevărul s-a dus odată cu cele trei surori și, dacă pietrele din temelie a castelului mai șușoteau încă despre întâmplările din acea noapte din octombrie 1941, eu nu le mai auzeam. Nu mai voiam să le aud. Era timpul să îmi văd de viața mea.

1

Castelul Milderhurst
29 octombrie 1941

În după-amiaza aceea din octombrie 1941, furtuna venise încet, încet, dinspre Marea Nordului, se rostogolise, mugind, se întetise și întunecase cerul tot mai mult, până s-a înstăpânit, în cele din urmă, deasupra castelului Milderhurst. Primii stropi nehotărâți de ploaie au străbătut printre nori cam pe la amurg și, până la căderea nopții, au urmat și mai mulți. Era o furtună iscată parcă pe furiș, când ploaia preferă să nu răpăie, ci să cadă constant. Ore de-a rândul s-au revărsat stropii grei peste olanele acoperișului, adunându-se și roind în streșini. Pârăul Roving a început să se umple, bazinul întunecat de la marginea pădurii Cardarker s-a înnegrit și mai tare, iar fâșia moale de pământ din jurul castelului, ceva mai joasă decât terenul din jur, s-a îmbibat atât de tare de apă, încât părea o umbră a vechiului șanț de apărare. Dar surorile gemene din castel nu aveau habar de toate acestea, știau doar că, după ore îndelungi de așteptare și neliniște, s-a auzit, în fine, o bătaie în ușă.

Saffy a ajuns prima, și-a sprijinit o mână de canatul ușii și a vârat cheia în broască. Intra greu, ca întotdeauna, și s-a căznit puțin; a băgat de seamă că îi tremurau mâinile și că i se luase oja de pe unghii, că îi îmbătrânise pielea de pe dosul palmei. Apoi, cheia a intrat pe fâgaș și ușa s-a deschis, iar gândurile acestea i s-au risipit în noaptea întunecată și umedă. Era Juniper.

— Iubita mea fetiță! a exclamat ea, gata să plângă de bucurie că o vedea, în fine, acasă, vie și nevătămată. Mulțumesc lui Dumnezeu, ne-ai lipsit atât de mult!

– Mi-am pierdut cheia, a spus Juniper. Îmi pare rău.

În ciuda vulgarinului și a tunsorii de adult ce se vedea pe sub pălărie, Juniper chiar părea un copil în lumina palidă de la intrare, iar Saffy nu s-a putut stăpâni să îi ia fața în mâini și să o sărute pe frunte, așa cum făcea când June era mică.

– Nu-i nimic! a spus ea, arătând spre Percy, a cărei supărare dispăruse. Ne bucurăm atât de mult că ești acasă, că te vedem întregă... Lasă-mă să mă uit la tine...

S-a dat puțin înapoi, privind-o pe Juniper, simțind cum îi crește inima de o bucurie și o ușurare pe care știa că ar fi fost greu să le descrie în cuvinte, așa că o îmbrățișă.

– Ai întârziat atât de mult, că începusem să ne îngrijorăm...

– Știi, autobuzul... ne-am oprit și a fost un fel de... incident.

– Ce incident? a întrebat Saffy, făcând un pas înapoi.

– Ceva cu autobuzul, ceva blocase drumul, nu știu să-ți spun... a zâmbit ea, ridicând din umeri, fără să-și termine vorba, păstrând însă o urmă de perplexitate pe chip.

A durat doar o clipă, dar a fost îndeajuns, cuvintele nerostite reverberau în încăperea la fel de clare, de parcă le-ar fi rostit: *Nu-mi mai aduc aminte*. Cuvinte simple, nevinovate, dacă ar fi fost rostite de oricine altcineva în afară de Juniper. O neliniște a lovit-o pe Saffy drept în stomac, și-a întors privirile spre Percy și a văzut aceeași îngrijorare atât de cunoscută năpădindu-i chipul.

– Ei, bine, haide înăuntru acum, a spus Percy recăpătându-și zâmbetul. N-avem de ce să stăm afară-n ploaie.

– Așa e, i s-a alăturat și Saffy, încercând să imite veselia surorii sale. Vai de tine, scumpo, ai să răcești dacă nu avem grijă. Percy, du-te, te rog, jos să aduci o sticlă cu apă fiartă.

Pe când Percy s-a făcut nevăzută pe coridorul întunecat ce ducea spre bucătărie, Juniper s-a întors spre Saffy, apucând-o de încheietura mâinii:

– Dar Tom a venit?

– Nu încă.

– E târziu, a spus ea dezamăgită. Am ajuns *eu* foarte târziu.

– Știu, scumpo.

– Ce-ar putea să-l facă să întârzie atât?

— Războiul, scumpo, războiul e de vină. Haide, vino să te așezi lângă foc. Am să-ți fac ceva de băut și-ai să vezi că apare și el imediat.

Au ajuns în salonul cel mare. Lui Saffy i s-a umplut inima de bucurie văzând cât de frumos era aranjat totul. A condus-o pe Juniper spre covorul din fața șemineului și a împins cu vâtraiul un lemn mare din vatră, în timp ce sora ei a scos un pachet de țigări din buzunarul hainei.

Focul a scăpărat scoțând scânteii și Saffy s-a dat înapoi. S-a îndreptat de șale, a pus vâtraiul la loc pe suport și și-a scuturat mâinile, deși nu se murdăriseră de loc. Juniper a aprins un chibrit și a tras adânc din țigară.

— Ce-ai făcut cu părul? a întrebat Saffy blând.

— L-am tuns.

Oricine altcineva și-ar fi dus brusc mâna la ceafă, dar nu și Juniper.

— Ei bine, îmi place.

Au zâmbit amândouă, Juniper parcă un pic nervoasă, după cum i s-a părut lui Saffy. Deși asta nu avea nici o noimă, căci Juniper nu se emoționa niciodată. S-a prefăcut că nu ia în seamă când sora ei a cuprins-o cu brațul pe după mijloc, continuând să fumeze.

„Londra, ar fi vrut Saffy să o întrebe, ai fost la Londra! Povestește-mi, descrie-mi în cuvinte ca să văd și să știu tot ce ai făcut. Ai dansat? Ai stat pe malul lacului Serpentine? Te-ai îndrăgostit?“ Întrebările se buluceau una după alta, cerând să fie rostite și, totuși, ea nu a scos vreo vorbă. Rămăsese, în schimb, ca o neghioabă, iar focul îi încingea chipul pe măsură ce trecea timpul. Își dădea seama cât era de ridicol, Percy se va întoarce în orice clipă și nu va mai putea să vorbească cu Juniper singură. Ar fi trebuit să o întrebe de-a dreptul: „Haide, spune-mi despre el, scumpo, povestește-mi despre Tom, despre ce aveți de gând să faceți“. Căci, la urma urmei, era Juniper, propria ei soră, atât de mult iubită, nu exista ceva despre care să nu poată vorbi amândouă. Și totuși... Saffy și-a amintit de ceea ce citise în jurnal și a simțit cum i se aprind obraji.

— Ia te uită, a spus ea în schimb. Unde mi-o fi capul? Nici nu ți-am scos haina de pe tine!

S-a așezat în spatele sorei ei, asemenea unei cameriste, și i-a scos mai întâi o mânecă, și apoi, când Juniper și-a trecut țigara în mâna cealaltă, pe cea de a doua, luându-i haina cafenie de pe umerii slabi și punând-o pe scaunul de sub tabloul de Constable. Nu era cea mai bună

soluție să o lase să se scurgă pe jos, dar nu avea timp să facă altfel. Și-a făcut o clipă de lucru, netezind stofa, uitându-se la cusătura tivului, minunându-se de propria ei șovăire, blestemându-se în gând că nu dăduse glas întrebărilor ce-i stăteau pe limbă, de parcă femeia din fața focului ar fi fost străină. Era Juniper, pentru numele lui Dumnezeu! Ajunsesse acasă, în fine, și mai avea și un secret mare pe suflet.

– Scrisoarea ta, a început Saffy, netezind gulerul hainei, întrebându-se vag, după cum îi săreau gândurile la întâmplare, de unde găsisese sora ei așa o haină. Ultima ta scrisoare...

– Ce-i cu ea?

Juniper se ghemuise pe jos în fața focului, așa cum îi plăcea când era mică, și nici măcar nu a întors capul. Saffy și-a dat seama brusc că sora ei nu o să-i ușureze sarcina. A șovăit o clipă, apoi și-a luat inima în dinți. O ușă trântită în depărtare i-a reamintit că nu avea prea mult timp.

– Te rog, Juniper, a început ea, așezându-se grăbită lângă Juniper. Povestește-mi despre Tom, haide, spune-mi totul, scumpo!

– Despre Tom?

– M-am tot întrebat dacă a fost ceva între voi, ceva mai serios decât ai lăsat tu să se înțeleagă în scrisoare.

A urmat o pauză, tăcere... iar zidurile se încordau să audă. Apoi, din gâtul lui Juniper s-a auzit un mic zgomot, o răsufflare.

– Am vrut să aștept, a spus ea încetitor. Am hotărât să așteptăm până când vom fi împreună.

– Să așteptați? s-a mirat Saffy, cu inima zbătându-i-se ca a unei păsăruici prinsă în laț. Nu-mi dau seama exact ce vrei să spui, scumpo.

– Tom și cu mine.

Juniper a tras adânc din țigară, sprijinindu-și apoi obrazul în pumni.

– Tom și cu mine avem de gând să ne căsătorim, a spus, dând fumul afară din piept. El m-a cerut de soție și eu am acceptat. Vai, Saffy, a urmat ea, întorcându-se să o privească în ochi pentru prima dată. Îl iubesc. Nu pot să trăiesc fără el. Și n-am să trăiesc.

Deși se așteptase să audă această veste, Saffy s-a simțit lovită de mărturisire, de repeziciunea cu care fusese comunicată, de forța și de urmările ei.

– Ei, bine, a exclamat ea, îndreptându-se spre măsuța cu băuturi, amintindu-și totuși să zâmbească, ce minunat, scumpo! Atunci avem ce sărbători în seara asta!

– Dar să nu-i spui lui Percy, te rog. Nu înainte de...

– Nu, sigur că nu, a promis Saffy scoțând dopul carafei de whisky.

– Nu știi cum o să... Ai să mă ajuți? Să o fac să înțeleagă.

– Știi prea bine că am s-o fac.

Saffy se concentra să toarne băutura. Avea dreptate. Va face tot ce-i stătea-n puteri, căci nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru Juniper. Dar Percy nu va înțelege niciodată. Testamentul tatei era foarte clar: dacă Juniper se mărita, pierdeau castelul. Dragostea lui Percy, întreaga ei viață, unicul motiv...

– O să se-nduplece, nu-i așa? a întrebat Juniper, încruntându-se spre foc.

– Da, a mințit Saffy, golindu-și paharul și umplându-l iute la loc.

– Știi ce implicații are asta, știi prea bine și îmi pare nespus de rău. Aș vrea ca tata să nu fi făcut asta. Eu n-am vrut asta niciodată, a spus ea, arătând spre pereții de piatră. Dar inima mea, Saffy, inima...

– Uite, scumpo, ia asta, a îmbiat-o Saffy întinzându-i un pahar și lovindu-se peste gură cu cealaltă mână, văzând-o cum se întoarce și se îndreaptă spre ea să ia paharul.

– Ce e?

Îi pierise vocea.

– Saffy?

– Bluza... abia a băiguit ea.

– Da, e nouă.

Saffy a încuviințat din cap. Probabil că nu era decât un joc al luminii. A luat-o de mână și a tras-o iute spre lampă.

Apoi a priceput. Nu încăpea nici o îndoială, era sânge. Saffy s-a străduit să nu intre în panică; și-a spus că nu avea de ce să se teamă, cel puțin nu acum, că trebuiau să-și păstreze calmul. A început să-și caute cuvintele potrivite să rostească ce avea de spus, dar până să le găsească, Juniper și-a coborât privirea, a tras de mătasea bluzei, s-a încruntat și-apoi a țipat. A început să o frece nebunește. S-a dat îndărăt de parcă așa ar fi putut scăpa de groază.

– Șșșșt, haide, scumpo, nu-ți fie teamă, a spus Saffy, simțind cum o năpădește spaima, lasă-mă să mă uit, haide, las-o pe Saffy!

Juniper a rămas nemișcată și Saffy i-a desfăcut nasturii cu degete tremurătoare. A desfăcut bluza, și-a trecut degetele peste pielea netedă

a surorii ei – așa cum făcea când era mică – scrutându-i pieptul, coastele, stomacul, să nu aibă vreo rană.

– N-ai nimic!

– Dar al cui e? a întrebat Juniper, tremurând. Al cui? De unde a apărut, Saffy?

– Nu-ți aduci aminte?

– Absolut nimic, a spus Juniper, scuturând din cap.

Îi clănțăneau dinții și tot scutura din cap.

– Scumpo, crezi că s-ar fi putut întâmpla să nu mai știi ce-ai făcut? a întrebat Saffy calm și răspicat, ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

Lui Juniper îi scânteiau ochii de teamă.

– Te doare capul? Ți-au amorțit mâinile?

Juniper a încuviințat încet din cap.

-- Bine, a spus Saffy, străduindu-se să zâmbescă, ajutând-o să-și scoată bluza și cuprinzându-i umerii. Aproape că-i venea să plângă de teamă, de drag și de grijă când i-a simțit oasele mici în palme. Ar fi trebuit să se fi dus la Londra, Percy ar fi trebuit să meargă să o aducă înapoi.

– Haide, că nu-i nimic, a spus ea cu convingere, acum ești acasă. totul o să fie bine, ai să vezi!

Juniper nu a rostit nici o vorbă, chipul i se golise de orice expresie.

Saffy și-a aruncat iute privirile spre ușă. Percy o să știe ce trebuia făcut. Ea știa întotdeauna ce să facă.

– Șșșșt, șșșșt, a șoptit ea, mai mult pentru sine decât pentru Juniper, care nu mai auzea nimic.

S-au așezat una lângă alta pe marginea canapelei și au așteptat. Focul scăpăra în șemineu, vântul șuiera pe pietre, ploaia lovea în geamuri. Părea că trecuseră mai bine de o sută de ani. Apoi Percy s-a ivit în cadrul ușii, cu sticla cu apă fiartă în mână.

– Mi s-a părut că am auzit un țipăt... a început ea, dar s-a oprit văzând-o pe Juniper dezbrăcată. Dar ce e? Ce s-a întâmplat?

Saffy i-a arătat bluza pătată de sânge și i-a spus cu prefăcută veselie:

– Haide, vino să mă ajuți, Perce! Juniper a fost pe drumuri toată ziua și cred că cel mai bine ar fi să-i facem o baie grozavă, fierbinte.

Percy a încuviințat, încruntată, și, apucând-o fiecare de câte un braț, au condus-o pe sora lor mai mică spre ușă.

Încăperea s-a liniștit după ieșirea lor, iar pietrele au început să șoptească. Oblonul stricat s-a desprins din balama, fără să-l ia nimeni în seamă.

– A adormit?

– Da.

Percy a răsuflat ușurată și a pășit mai departe în camera din mansardă ca să vadă mai bine cum doarme surioara lor. S-a oprit lângă scaunul lui Saffy.

– Ți-a spus ceva?

– Nu prea mult. Își amintește doar că a venit cu trenul și-a luat apoi autobuzul, care s-a oprit și că s-a pomenit ghemuită pe marginea drumului și după aia nu-și mai amintește decât că a venit pe alee, până la ușă, și că simțea furnicături în toate mădulelele. Așa cum simte ea... știi, după...

Percy știa prea bine. A întins mâna și i-a mângâiat fruntea cu două degete. Adormită, sora lor părea atât de mică, neajutorată și neputincioasă.

– Să n-o trezești!

– Nu-ți face griji, a spus Percy arătând spre cutia cu somniferele tatălui lor aflată pe noptieră.

– Dar de ce te-ai schimbat? a întrebat Saffy trăgând-o ușor de cracul pantalonului. Te duci afară?

Percy a dat scurt din cap. Dacă Juniper coborâse din autobuz și nimerise drumul spre casă, asta însemna, probabil, că lucrul care o făcuse să uite ce se întâmplase și era motivul apariției sângelui de pe bluza ei se afla aproape de casă. Ceea ce însemna că Percy trebuia să cerceteze imediat, să ia lanterna, să pornească pe alee și să vadă ce găsea acolo. Nu voia să se gândească la ce ar fi putut să găsească, dar știa că era de datoria ei să înlăture orice dovadă. De fapt, era chiar recunosătoare pentru asta. Un scop clar, un obiectiv precis ar ajuta-o să-și înfrâneze teama, să-și împiedice imaginația să o ia razna. Situația era destul de complicată și fără asta.

– Promite-mi că ai să faci ceva cât sunt eu afară, altceva decât să stai aici, frământându-te.

– Dar, Perce...

– Vorbesc serios, Saffy. O să doarmă buștean câteva ore bune. Du-te jos, scrie, ocupă-ți mintea cu ceva. Nu trebuie să mai intrăm în panică.

– Și tu să ai grijă să nu te prindă domnul Potts, a spus Saffy apucându-i mâna lui Percy. Ferește lanterna, știi cum e el cu lumina, cu camuflajul!

– O să am grijă.

– Și nemții, Perce! Bagă de seamă!

Percy și-a retras mâna și-a băgat-o în buzunar, încercând să îmblânzească gestul și i-a răspuns strâmbându-se:

– Într-o noapte ca asta? Dacă au vreun strop de minte, stau toți bine cuibăriți acasă-n pat.

Saffy a schițat un zâmbet, fără să izbutească să-l ducă până la capăt. Și cine ar fi putut s-o socotească vinovată? Încăperea îi stârnea tot felul de amintiri ciudate. Percy s-a scuturat ușor și s-a îndreptat spre ușă.

– Bine, atunci eu...

– Ți-aduci aminte când dormeam amândouă aici, Perce?

Percy s-a oprit, căutându-și țigara pe care și-o răsucise ceva mai devreme.

– Vag.

– Ce frumos era! Doar noi două!

– Din câte îmi aduc eu aminte, tu de-abia așteptai să ajungi jos.

Saffy a reușit să zâmbească în cele din urmă, dar cu multă tristețe. Și-a ferit ochii de Percy, ținându-i ațintiți asupra lui Juniper.

– Eu am fost mereu grăbită. Să cresc, să plec...

Percy a simțit o durere în piept, dar nu s-a lăsat ingenuncheată de sentimente. Nu voia să-și amintească de copila care fusese sora ei gemănă, înainte de a fi dată pe brazdă de tata, de vremurile când avea talent și vise și atâtea șanse să și le îplinească. Dar nu acum. Nici odată, dacă ar fi fost după ea. Era prea dureros.

În buzunarul pantalonului se aflau bucățile de hârtie peste care dăduse din întâmplare când fiersese apa s-o pună în sticlă. Căuta chibriturile și ridicase un capac și dăduse peste ele acolo: scrisoarea lui Emily ruptă în bucăți. Bine că le găsisese ea. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era să îi răscolească lui Saffy amintiri dureroase. O să le ducă jos să le pună pe foc înainte de a ieși afară.

– Haide, că eu cobor acum, Saff...

– Cred că Juniper o să ne părăsească.

– Ce zici?

– Cred că are de gând să-și ia zborul.

Ce-o determina pe sora ai geamănă să spună așa ceva? Și de ce tocmai acum? De ce în seara asta? Percy simți cum îi fierbe sângele în vine.

– Ai întrebato-o despre el?

Saffy a șovăit suficient ca Percy să-și dea seama că o întrebese.

– Și... are de gând să se mărite?

– Spune că este îndrăgostită, a răspuns Saffy, oftând.

– Dar nu este.

– Ba crede că e îndrăgostită, Perce.

– Te înșeli, a spus Percy ridicându-și bărbia. Nu o să se mărite. N-are cum. Știe prea bine ce a făcut tata, ce ar însemna asta.

– Dragostea îi împinge pe oameni să facă lucruri nesăbuite, a spus Saffy zâmbind trist.

Lui Percy i-a căzut cutia de chibrituri din mână și s-a aplecat să o ia de pe jos. Când s-a ridicat, a văzut-o pe Saffy privind-o cu o expresie ciudată, de parcă ar fi încercat să-i spună ceva complicat sau s-ar fi străduit să găsească soluția la o chestiune foarte încălțită.

– Dar ce crezi, Percy, o să vină?

Percy și-a aprins țigara și-a luat-o în jos pe scări.

– Haide, Saffy, de unde vrei să știu eu?

Gândul acesta îi încolțise treptat în minte. Percy fusese ursuză toată seara, dar asta nu era ceva nou și nu a luat-o în seamă, doar că își propusese să aibă grijă ca proasta ei dispoziție să nu le strice cina. Dar apoi a mai intervenit și dispariția ei îndelungată la bucătărie, pe motivul că i-ar fi trebuit o aspirină, iar când s-a reîntors avea pete vizibile pe haine și pomenise ceva despre niște zgomote de afară. Și chipul ei lipsit de orice expresie când Saffy o întrebese dacă a găsit aspirina, de parcă uitase că pretinsese că ar fi avut nevoie de ea... Și acum, convingerea și chiar insistența că Juniper nu trebuia să se căsătorească.

Dar nu! Pune capăt acestui gând!

Percy putea fi severă, uneori chiar de-a dreptul dură, dar nu putea fi capabilă de așa ceva. Saffy nu ar fi putut concepe așa ceva. Sora ei geamănă iubea castelul cu pasiune, dar nu cu prețul propriei omenii.

Percy era curajoasă, decentă, cu simțul onoarei, își risca viața, intrând în craterele lăsate de bombe ca să salveze viețile altora. Și, pe deasupra, nu Percy era cea care apăruse plină de sângele altcuiva...

Saffy s-a ridicat în picioare, tremurând toată. Percy avea dreptate: nu avea rost să stea de pază cât dormea Juniper. Le trebuiseră trei pastile de-ale tatei ca să o poată calma, ca să adoarmă, biata de ea, și nu avea nici o șansă se se scoale timp de câteva ore bune.

Era împotriva instinctelor ei maternelor să o lăse acolo singură, așa micuță și fragilă cum era, și totuși... A fi rămas lângă ea ar fi însemnat să se lase pradă unei panici dezgustătoare. Deja mintea îi era împăienjenită de tot felul de bănuieli urâte: Juniper nu-și putuse pierde cum-pătul decât dacă suferise vreo traumă, văzuse sau făcuse ceva care să-i ațâțe simțurile, ceva care să-i fi făcut inima să-i bată mai iute decât trebuia. Și dacă socotea și sângele de pe bluză și sentimentul general de stânjeneală cu care intrase în casă...

Nu.

Alungă acest gând!

Saffy și-a apăsât cât a putut de tare podul palmelor pe piept, încercând să risipească nodul de spaimă pe care îl simțea formându-se acolo. Nu era momentul potrivit să se lase pradă unui atac de panică. Trebuia să-și păstreze calmul. Erau încă atâtea necunoscute, dar un singur lucru era sigur: nu îi va putea fi de nici un folos lui Juniper, dacă nu-și putea ține în frâu propriile temeri.

Așa că mai bine ar fi să se ducă jos, să mai scrie ceva la roman, așa cum îi propusese Percy. O oră și ceva în tovărășia încântătoare a Adelei era exact ce-i trebuia. Juniper era la adăpost acum, Percy o să descopere dacă era ceva de deslușit, iar Saffy nu avea de ce să se sperie.

Nu trebuia să se sperie.

A netezit, hotărâtă, pătura, strângând-o ușor în jurul trupului lui Juniper. Sora ei nici nu s-a clintit, dormea nemișcată, ca un copil, istovit de o zi petrecută la soare, la malul mării, sub un cer albastru, senin.

Și chiar fusese un copil deosebit. Și-n minte i-a venit o amintire: Juniper când era mică, cu picioarele subțiri ca bețele de chibrit și cu părul aproape alb, strălucind în soare, ghemuită pe vine, cu genunchii plini de zgârieturi, cu picioarele goale și murdare pe pământul scorjit

de căldura verii, aplecată deasupra unei guri vechi de canal, scormonind cu bățul, să găsească piatra cea mai nimerită pe care s-o arunce prin grătarul canalului.

O pală de ploaie a lovit geamul și fetița, soarele, mirosul de pământ ars s-au risipit ca un fum și-a rămas doar mansarda întunecată, cu mirosul ei de mușgai. Mansarda în care Saffy și Percy își petrecuseră copilăria, ale cărei ziduri le văzuseră transformându-se din prunci plângăreți în domnișoare melancolice. Puține dovezi mai rămăseseră din vremea lor: patul, pata de cerneală de pe podea, biblioteca de sub geam pe care se...

Nu!

Pune capăt acestui gând!

Saffy și-a încheștat pumnii. Ochii i-au căzut asupra pastilelor tatei. S-a gândit o clipă, apoi a răsucit capacul, a scuturat sticla ca să-i cadă o tabletă în palmă. Ar putea să o destindă un pic, să o ajute să se liniștească.

A lăsat ușa întredeschisă și s-a strecurat cu grijă pe treptele înguste. În urma ei, perdelele s-au unduit, oftând parcă. Juniper s-a mișcat, cuibărindu-se mai bine. Rochia lungă, atârnată de ușa dulapului a fre-mătat, asemenea unei fantome palide, de mult uitată.

Era o noapte umedă, fără lună, și deși purta cizme și fulgarin de ploaie, Percy era udă până la piele. Și ca să fie tacâmul complet, bateria lumina cu toane. S-a oprit înfigându-și bine picioarele în noroiul aleii de la intrare și a izbit-o cu putere de podul palmei, bateriile au zornăit, lumina s-a înfiripat din nou, apoi a murit de tot.

Percy a mormăit o sudalmă și și-a îndepărtat cu încheietura mâinii părul ud ce-i atârna pe frunte. Nu-și dădea seama ce se aștepta să găsească, dar sperase să fi descoperit până acum. Cu cât dura mai mult, cu cât se îndepărta de castel, cu atât își dădea seama că va fi greu să ferească de ochii și urechile lumii orice s-ar fi întâmplat. Dar trebuia să ferească.

S-a străduit să zărească ceva prin ploaie. Pârâul se umflase, îl auzea cum se azvârle, mugind parcă în drumul lui spre pădure. Dacă mai continua așa, avea să treacă peste pod până dimineață.

A întors capul și mai mult, spre stânga, simțind freamătul batalioanelor sumbre ale pădurii Cardarker.

Percy a mai încercat încă o dată să facă lumină. Dar blestemata de lanternă nu o asculta. Așa că și-a urmat drumul mai departe, încet, cu multă grijă, scrutând cum putea drumul înaintea ei.

Un fulger a albit totul în jur, câmpurile înmuiate de ploaie parcă se îndepărtau, pădurea își retrăgea poalele, castelul parcă-și încrucișa brațele, dezamăgit. O clipă înghețată, în care Percy s-a simțit atât de singură, rebegită, udă și vlăguită cu totul.

Și, abia când ultima rază de lumină se stingea, atunci a dat cu ochii de ceva, mai departe pe alee. Ceva nemișcat, pe jos.

Doamne, Dumnezeu, avea dimensiunea și contururile unui bărbat!

2

Tom adusese și flori de la Londra: un mic buchet de orhidee. Le găsisse cu mare greutate și fuseseră îngrozitor de scumpe, iar pe măsură ce ziua se prefăcea în noapte începea să regrete această decizie. Se cam ofiliseră și se întreba dacă surorilor lui Juniper le plăceau florile cumpărate din florării mai mult decât ei. Adusese cu el și borcanul de dulceață de la ziua lui. Doamne, cât de emoționat era!

S-a uitat la ceas, apoi și-a pus în minte să nu mai repete gestul. Întârziase peste măsură. Nu avusese încotro: trenul fusese oprit, apoi se văzuse nevoit să ia un autobuz, dar singurul care mergea spre est pleca din localitatea următoare, așa că a trebuit să mărșăluiască mile întregi până acolo, doar ca să afle că nu funcționa în ziua aceea. După alte trei ceasuri, venise un alt autobuz să-l înlocuiască, tocmai când era gata să pornească pe jos, sperând să prindă vreun alt vehicul de ocazie.

Se îmbrăcase în uniformă, peste câteva zile se întorcea pe front și, pe deasupra, se obișnuise cu ea, dar de emoție se simțea înțepenit, iar haina i se ridicase ciudat în dreptul umerilor. Își pusese și decorația, cea primită pentru fapte de arme în Canalul Escout. Nu era prea convins de sentimentele pe care i le stârnea – prezența ei pe piept îi aducea aminte de camarazii pe care îi pierduseră când fugeau înnebuniți din iadul acela, dar medalia părea să aibă mai multă importanță pentru

alții, cum ar fi fost maică-sa... Și, cum era prima dată când se întâlnea cu familia lui Juniper, s-a gândit că ar fi fost bine să o poarte.

Voia cu tot dinadinsul ca ele să-l placă, ca totul să meargă bine. Mai mult pentru ea, decât pentru el. Nehotărârea ei îl nedumerea. Îi vorbea adesea cu mare afecțiune de copilărie, de surorile ei. Ascultând-o și amintindu-și de castel, atât cât apucase el să îl zărească de departe, Tom începuse să-și facă o imagine idilică, de basm aproape. Și totuși, mult timp, ea nu-l lăsase să meargă acolo, îngrijorându-se ori de câte ori făcea vreo aluzie la asta.

Apoi, cu nici două săptămâni în urmă, Juniper se răzgândise brusc, așa cum îi era firea. Pe când el nu se dezmeticise încă din emoția produsă de acceptarea cererii lui în căsătorie, ea l-a anunțat că vor trebui să facă o vizită surorilor ei ca să le spună vestea împreună. Desigur că trebuiau să meargă. Așa că de aceea se afla pe drum. Își dădea seama că se apropia pentru că se opriseră deja de mai multe ori și că era unul din puținii călători rămași în autobuz. Când plecase din Londra cerul era înnorat, acoperit cu un văl de nori albi, întunecându-se tot mai mult pe măsură ce se apropia de Kent, dar acum se pornise să plouă zdravăn și zgomotul ștergătoarelor de parbriz ar fi putut să-l adoarmă de-a dreptul, dacă n-ar fi fost atât de emoționat.

— Vă întoarceți acasă, nu-i așa?

Tom a scrutat întunericul ca să-și dea seama cine vorbea și-a văzut o femeie care stătea pe scaunul de dincolo de culoar. Să tot fi avut vreo patruzeci-cincizeci de ani, nu-și dădea bine seama, cu un chip blând, așa cum ar fi putut să arate și mama lui, dacă viața ar fi fost mai blândă cu ea.

— Merg într-o vizită, a răspuns el, la o prietenă pe strada Tenterden.

— A, da? s-a mirat ea cu un zâmbet insinuant. Vreo drăguță de iubită, nu-i așa?

A zâmbit, căci parțial era adevărat, dar nu a răspuns, căci nu era adevărat. El avea de gând să se însoare cu Juniper Blythe, dar ea nu era iubita lui. „Drăguța“ era o fată pe care un militar o cunoștea când se întorcea acasă, între două înrolări, o fată frumușică, cu buze pline, picioare arătoase și cu promisiuni deșarte că o să-i scrie de pe front, o fată căreia să-i placă ginul, dansul și giugiulitul noaptea târziu.

Dar Juniper Blythe nu era genul acesta. Ea o să fie soția lui și el soțul ei, dar Tom era conștient că, oricât s-ar fi agățat el de adevărurile

absolute, ea nu o să-i aparțină pe de-a-ntregul. Keats¹ cunoscuse femeia ca Juniper. Când vorbea despre fecioara din luminiș, copil frumos de zână, cu părul lung, picior ușor și ochii mari și-adânci, parcă o descriesese chiar pe Juniper Blythe.

Femeia de alături tot mai aștepta ca el să încuviințeze și Tom a zâmbit.

– E logodnica mea, a răspuns el, bucurându-se de greutatea cuvântului, deși își dădea seama cât de nepotrivit era.

– Ia te uită! Ce frumos! E așa de bine să mai auzi și povești frumoase în vremurile astea. V-ați întâlnit pe meleagurile astea, nu?

– Nu, ba da, adică, dar nu cum credeți. La Londra... acolo ne-am cunoscut.

– Ei... Londra, a spus ea, zâmbind compătimitor. Merg și eu acolo, uneori, pe la niște prieteni, dar ultima dată când m-am dat jos din tren la Charring Cross... vai, ce prăpăd! A urmat ea, clătînând din cap. Biata Londră, îngrozitor, ce s-a întâmplat acolo! Ai dumitale au pățit ceva?

– Noi am avut noroc până acum.

– V-a luat mult să ajungeți aici?

– Am plecat cu trenul de nouă și douăsprezece minute. Și de atunci tot într-o comedie a erorilor o țin.

– Da, cu atâtea opriri și porniri, a spus ea clătînând compătimitor din cap. Câtă aglomerație, și cu controlul documentelor... Ei, dar acum sunteți aici! Mai aveți puțin și-ajungeți! Păcat că e vremea așa. Sper că aveți o umbrelă la dumneavoastră.

Nu avea, dar a dat din cap și a zâmbit, continuând să-și depene propriile gânduri.

Saffy și-a luat jurnalul și s-a dus în salonul cel mare. Doar acolo făcuseră focul în seara aceea și, în ciuda a tot ce se întâmplase, aranjamentul frumos al încăperii îi producea o mică bucurie. Cum nu-i plăcea să se simtă înghesuită, a ocolit fotoliile îndreptându-se spre masă. A pus deoparte un tacâm, cu mare grijă să nu le deranjeze pe celelalte trei – își dădea seama că era nefiresc, dar o părticică a sufletului ei tot mai spera că vor lua masa împreună, toți patru.

---

¹ John Keats (1795-1821) poet romantic englez. Aici se face probabil referire la balada *La belle dame sans mercy*.

Și-a mai turnat un pahar de whisky, s-a așezat și și-a deschis caietul, a început să citească ultimele pagini, intrând din nou în atmosfera poveștii tragice de dragoste a Adelei. Și a oftat când universul tainic al cărții ei și-a întins brațele să o cuprindă.

O lovitură cumplită de trăsnet a făcut-o să se dezmeticească și să-și amintească intenția de a rescrie scena în care William a rupt logodna cu Adele. Biata, scumpa Adele! Sigur că universul ei va fi zdruncinat în timpul unei furtuni în care până și cerurile par că se sfâșie, așa se și cuvenea. Toate momentele tragice ale vieții ar trebui subliniate de astfel de evenimente cosmice.

Tot așa ar fi trebuit să se răzvrătească cerurile într-un uragan când Matthew a rupt logodna cu Saffy, dar nu s-a întâmplat așa. Stăteau unul lângă altul, scăldați în razele soarelui, pe canapeluța din fața ușilor bibliotecii ce dădeau spre grădină. Trecuseră douăsprezece luni de la cumplita călătorie la Londra, la premiera piesei, cu teatrul acela întunecat, cu monstrul oribil ce ieșea din șanțul de apărare, cățărându-se pe zid, răcnind, măcinat de o durere groaznică... Saffy tocmai turnase ceaiul, când Matthew a rupt tăcerea.

– Cred că cel mai bun lucru pe care am putea să-l facem acum ar fi să ne eliberăm unul pe altul.

– Să ne eliberăm...? Dar eu nu... a bâlbâit ea, clipind nedumerită. Nu mă mai iubești?

– Am să te iubesc veșnic, Saffy.

– Atunci... de ce?

Când aflase că vine, se îmbrăcase cu rochia albastră, de culoarea safirului, știa că-i vine cel mai bine. Era chiar rochia pe care o purtase la Londra. Voia să o admire, să îl înnebunească, să o dorească, așa cum o dorise în ziua aceea, lângă lac. Acum se simțea caraghioasă.

– De ce? a întrebat ea din nou, abia auzit.

– Nu ne putem căsători, o știi și tu la fel de bine ca și mine. Cum am putea trăi ca soț și soție dacă tu refuzi să pleci de la castel?

– Cum să refuz, nu refuz deloc... de-abia aștept să plec...

– Atunci vino cu mine acum!

– Nu pot, a spus ea ridicându-se în picioare. Ți-am mai spus.

Chipul i s-a schimbat, de parcă trăsăturile i-ar fi fost scormonite cu un cuțit.

— Sigur că ai putea! Dacă m-ai iubi, ai veni. Ne-am sui în automobil și am pleca din locul ăsta îngrozitor și mucegăit. Haide, Saffy, vino! a implorat-o el ridicându-se în picioare, și toată urma de mânie de pe chip i s-a risipit. Haide să plecăm, a urmat, arătând cu pălăria din mână spre aleea de la intrare unde era parcată mașina. Haide să plecăm în clipa asta, doar noi doi!

Ar fi vrut să-i spună din nou că nu poate, să-l roage să înțeleagă, să aibă răbdare, să o aștepte, dar nu a făcut-o. Într-o clipă de rațiune, ca și când ar fi aprins un chibrit, și-a dat seama că nimic din ce-ar fi putut spune sau face nu l-ar fi putut convinge să înțeleagă. O spaimă paralizantă o cuprinsese la gândul de a părăsi castelul, o teamă cumplită și nefondată își înfigea ghearele în minte aici, o învăluia cu aripile și făcea să-i plesnească plămânii, o ceață i se așeză pe ochi, ținând-o prizonieră în locul acesta rece și întunecat, ca pe un copil slăbit și neajutorat.

— Haide, a îmbiat-o el din nou, întinzându-i mâna. Haide cu mine, a spus atât de tandru, încât și acum, șaisprezece ani mai târziu, în salonul cel mare al castelului, Saffy îi auzea ecoul vocii prelingându-i-se de-a lungul spinării și cuibărindu-se în căldura de sub veșminte.

Nu s-a putut abține să nu zâmbească, chiar dacă știa că se află pe vârful unei stânci, înconjurată de ape tulburi și bărbatul pe care îl iubea o implora să îl lase să o salveze, fără să-și dea seama că nu putea fi salvată, că adversarul său era mult mai puternic decât el.

— Ai avut dreptate, a spus ea, azvârlindu-se de pe stâncă, cât mai departe de el. Cel mai bun lucru pe care l-am putea face e să ne eliberăm unul pe altul.

De-atunci nu i-a mai văzut nici pe Matthew și nici pe verișoara ei, Emily, aflată mereu la pândă prin preajmă, râvnind la tot ce-și dorea Saffy...

Un buștean. Nimic mai mult decât o bucată de lemn adusă de apele pârâului umflat. Percy l-a târât din drum, blestemându-i greutatea și ramurile care o împungeau în umăr, întrebându-se dacă era ușurată sau dezamăgită că trebuie să-și continue căutarea. Tocmai se pregătea să o pornească din nou pe alee, când ceva a oprit-o. O senzație ciudată, nu chiar un presentiment, mai degrabă ceva ciudat de asemănător, un

val de teamă de ceva rău. Se întreba dacă Saffy o ascultase și își găsisese altceva de făcut.

Percy a rămas nehotărâtă, în ploaie, privind în jos, spre drum, și-apoi din nou către castel. Castelul care nu era complet camuflat. Se mai vedea o lumină mică, dar vioaie, la una dintre ferestre. În salonul cel mare. Blestematul ăla de oblon. Dacă ar fi putut să-l repare ca lumea de la început!

Oblonul a făcut-o să ia o hotărâre. Asta le mai lipsea acum, să intre în vizorul domnului Potts și al plantonului de gardă.

Aruncând o ultimă privire spre strada Tenterden, Percy s-a întors și-a luat-o înapoi spre castel.

Autobuzul a oprit la marginea drumului și Tom a sărit jos. Ploua de rupea pământul și florile își pierduseră aspectul, așa că a stat o clipă să se gândească dacă a oferi niște flori ofilite era mai bine decât să nu ofere nimic, apoi le aruncă în șanțul plin de apă. Un soldat bun se vede după cum știe să se retragă și, de fapt, avea oricum borcanul de dulceață de oferit. Prin întunericul dens a zărit niște porți de metal, și-a pus mâna pe una și a împins-o. Pe măsură ce poarta s-a clintit scârțâind sub apăsarea lui, și-a ridicat ochii spre cerul negru ca smoala. A închis ochii și a lăsat apa să i se prelingă peste obraji. Fără umbrelă sau fulgarin, nu avea de ales decât să se lase înmuiat. Era târziu, era ud până la piele, dar ajunsese.

A închis poarta în urma lui, și-a potrivit mai bine sacul de pânză pe umăr și a pornit-o înainte pe alee. Doamne, ce întuneric era! Una era camuflajul la Londra, dar aici, în provincie, cu vremea asta mizerabilă care făcuse să dispară orice urmă de stea pe cer, era întuneric beznă. În dreapta se vedea o porțiune mai întunecată decât restul și își închipuia că trebuie să fie pădurea Cardarker. Vântul se întetise, iar copacii își scrâșneau dinții. S-a cutremurat și și-a întors privirile, gândindu-se la Juniper care îl aștepta în castelul cald și uscat.

Și a pornit hotărât înainte cu picioarele șiroind de apă. A trecut de o curbă, a traversat un pod, sub care apa năvălea cu putere, și aleea tot mai șerpua înainte. Un fulger a străbătut pieziș cerul și Tom s-a oprit minunându-se. Era o priveliște măreață. Totul în jur era inundat de o lumină argintie - coroanele mișcătoare ale copacilor, castelul

palid de pe deal, aleea ce șerpuia tot înainte printre câmpurile zgribulite – ca apoi să se cufunde din nou în beznă. Dar imaginea strălucitoare i-a rămas totuși pe retină, ca un clișeu fotografic, și-așa și-a dat seama că nu era singur în potopul acela întunecat. Altcineva, o siluetă firavă, cu aspect bărbătesc își croia drum înaintea lui pe alee.

Tom se întreba într-o doară de ce s-ar mai fi încumetat și altcineva să iasă pe o noapte atât de cumplită sau dacă era cumva un alt oaspete invitat la castel, care întârziase la fel de mult ca și el din pricina ploii. Un astfel de gând i-a mai ridicat moralul și s-a gândit că ar fi bine să strige – n-ar fi fost mai bine să ajungă împreună cu un alt invitat, la fel de întârziat? –, dar zgomotul asurzitor al tunetului l-a descurajat. Așa că a mărșăluit înainte, cu ochii ațintiți pe locul întunecat unde știa că se înalță castelul

Tom a zărit-o doar când s-a apropiat; promisiunea vagă a unui refugiu. S-a încruntat, apoi a clipit, dându-și seama că nu are vedenii. Înaintea lui se vedea o pată de lumină aurie, ca o crăpătură în zidul fortăreței. Și-a închipuit că era Juniper, așteptându-l pe el, ca o sirenă dintr-un basm străvechi, cu o lampă aprinsă ca să-și ghideze iubitul prin furtună. Așa că a pornit-o hotărât spre ea, năpădit de un avânt și mai puternic.

Și-n timp ce Percy și Tom se apropiau prin șiroaiele de ploaie, în castel totul era neclintit. Sus, în camera din mansardă, Juniper e cufundată în vise întunecate, jos, în salonul cel mare, sora ei, Saffy, moțâie întinsă pe o canapea, având în spate o încăpere cu focul ce trosnește în șemineu, și dinaintea ochilor o ușă ce dă spre o petrecere pe malul lacului. O zi superbă, în primăvara târzie a anului 1922, mai caldă ca de obicei, cu cerul albastru ca sticla fină venețiană. Oaspeții se bălăciseră, înotaseră, și acum se așezaseră pe pături, bând cocktailuri și mâncând sendvișuri savuroase.

Câțiva tineri se desprind de grup și Saffy – în visul ei – o ia după ei, urmărindu-i mai ales pe cei doi din urmă, un băiat numit Matthew și o fată frumoasă de șaisprezece ani, pe care o cheamă Seraphina. Se cunoșteau de când erau copii. El era un prieten de familie al verilor ciudați din nord și din această pricină fusese acceptat de tata. Ani de-a rândul se fugăriseră pe câmpuri, prinseseră păstrăvi nenumărați din

pârâu, stătuseră unul lângă altul cu ochii măriți de emoție dinaintea focurilor în vremea culesului, dar ceva s-a întâmplat totuși între ei acum. De data asta s-a pomenit că nu mai poate rosti nici un cuvânt în prezența lui, l-a surprins uitându-se atent la ea, cu ochii plini de ceva ce părea a fi dor și și-a simțit propriii obraji înfierbântați. Nu schimbaseră nici două cuvinte de când venise.

Grupul după care fugeau și ei s-a oprit, se aruncă pături la întâmplare sub copaci, apare și o chitară, țigări și încep tachineările. El și ea rămân retrași deoparte. Nu-și vorbesc și nici nu se privesc. Fiecare se prefacă că se uită la cer, la păsări, la soarele care se joacă printre frunze, în vreme ce nu se gândesc la altceva decât cât de aproape este genunchiul ei de coapsa lui. Acel spațiu este străbătut ca de un curent electric. Freamăt de vânt, frunze răsucite în spirale, ciripit de graur...

Ea tresare cu răsuflarea tăiată și-și acoperă gura ca să nu fie observată.

Cu vârful degetelor i-a atins ușor conturul mâinii, atât de ușor, încât ar fi putut chiar să nu bage de seamă. Dacă nu ar fi fost atât de concentrată asupra distanței dintre ei, asupra acestei apropieri înnebunitoare... Și în clipa aceea visul se amestecă cu realitatea. Nu-i mai urmărește pe tineri din afară, ci stă ea însăși așezată cu picioarele încrucișate pe pătură, cu brațul întins în spate, cu inima zbătându-i-se în piept, cu toată bucuria neprefăcută și emoția tinereții.

Saffy nu îndrăznește să-l privească pe Matthew. Privește iute la cei din grup, uimită că nimeni nu pare să fi băgat de seamă ce se întâmplă, că lumea în jurul lor s-a clătinat și totul s-a schimbat, deși nimic nu pare să se fi clintit.

Atunci își lasă privirea în jos, mișcând-o ușor de-a lungul brațului, dincolo de încheietura mâinii. Acolo se aflau degetele lui, pielea lui o atingea pe a ei.

Își adună curajul să își ridice ochii, să treacă puntea pe care a aruncat-o el între ei și continuă drumul privirii, în sus spre mâna lui, unde știe că ochii lui așteaptă să-i întâlnească pe ai ei, când altceva îi atrage atenția. O pată întunecată sus, pe dealul dintre ei.

Grijuliu, ca întotdeauna, tatăl ei venea în urma lor și îi privea de pe deal. I-a simțit ochii ațintiți, știe că pe ea o urmărește și mai știe că i-a văzut degetele lui Matthew atingându-le pe ale ei. Își lasă privirea în jos, obraji i se înfierbântă și ceva i se răsucesce adânc în stomac.

Ceva – deși nu-și dă seama exact ce anume – în înfățișarea tatei, apariția lui pe deal, îi reamintește toate simțirile ei din ultima vreme. Își dă seama că dragostea ei pentru Matthew – căci asta este desigur ceea ce simte – este ciudat de asemănătoare cu pasiunea ei pentru tata, dorința de a fi prețuită, de a atrage, nevoia imperioasă de a fi considerată amuzantă și inteligentă...

Saffy era adormită de-a binelea pe canapeaua de lângă foc, cu un pahar gol în poală și cu un zâmbet pe buze. Percy a oftat ușurată. Se întâmplaseră destule; oblonul atârna desprins din închizătoare, nu reușise să descopere nimic ce ar fi putut să o facă pe Juniper să-și piardă firea, dar cel puțin totul era calm pe frontul domestic.

A coborât de pe pervazul ferestrei și-a sărit peste pietrele de dedesubt, făcându-și curaj să treacă prin șanțul de apărare plin de apă care-i trecea peste glezne. Era exact cum își imaginase: avea nevoie de unele potrivite ca să repare oblonul ca lumea.

Percy a luat-o pe o latură a castelului către ușa de la bucătărie. Câtă diferență! Bucătăria uscată și caldă, inundată de aburul mâncării, cu zumzetul becului electric, era un tablou perfect de pace domestică, încât mai că îi venea să-și lepede hainele ude de ploaie, cizmele de cauciuc și șosetele îmbibate și să se cuibărească pe covorul dinaintea sobei, lăsând de izbeliște tot ce mai era de făcut. Să doarmă cu credința copilărească că va veni altcineva să le facă.

A zâmbit, înmănunchindu-și gândurile și azvârlindu-le ca pe niște șerpi. Nu era momentul să bată câmpii cu somnul și, oricum, nu să se ghemuiască pe pardoseala bucătăriei. A clipit în timp ce apa îi șiroia încă pe față și s-a îndreptat să ia cutia de scule. O să proptească oblonul cu ciocanul în seara asta și o să îl repare ca lumea mâine, pe lumină.

Visul lui Saffy s-a răsucit ca o panglică, locul, timpul s-au schimbat, dar imaginea principală a rămas, asemenea unei forme întunecate incrustate pe retină când închizi ochii în soare.

Tata. Saffy e mult mai mică acum, o fetiță de doisprezece ani. Urcă scările mărginite de ziduri și se uită înapoi peste umăr, căci tata îi spusese că infirmierele nu o să mai vină dacă o descoperă. Asta se întâmpla în anul 1917, în timpul războiului. Tata fusese plecat, dar se întorsese

acum de pe front, dar și – după cum le spusese numeroase surori de caritate – de pe tărâmul morții. Saffy urcă scările, pentru că ea și tata joacă un joc nou. Un joc tainic în care el îi spune lucruri ce o înspăimântă atunci când rămâne singură, dar care îi fac ochii să strălucească cu putere. Îl joacă de mai bine de cinci zile.

Și dintr-odată se face că e cu câteva zile înainte de începutul jocului. Saffy nu urcă pe scările reci de piatră, ci stă întinsă în pat. Se trezește brusc, singură și speriată. Întinde mâna spre sora ei geamănă, așa cum face ori de câte ori are coșmaruri, dar cearșaful de lângă ea e gol și rece. Își petrece dimineața hălăduind pe coridoare, încercând să-și umple timpul care și-a pierdut forma și înțelesul, încercând să scape de amintirea coșmarului.

Și-acum stă cu spatele proptit de zidul din cămăruța de sub scara spiralată. Este singurul loc unde se simte în siguranță. Din turn se aud sunete, pietrele oftează, răsună și ea închide ochii strâns auzind o voce care o cheamă în șoaptă.

Pentru o clipă plină de bucurie crede că s-a întors sora ei geamănă. Apoi îl zărește, ca prin ceață. Așezat pe o bancă, lângă fereastra cea mai depărtată, cu bastonul în poală. Era tata, mult schimbat față de bărbatul tânăr și puternic plecat la război cu trei ani în urmă.

Îi face semn cu mâna să se apropie și ea nu-l poate refuza.

Se apropie, temându-se de el și de noile lui îngrijitoare.

– Mi-a fost dor de tine, îi spune el când ajunge aproape.

Ceva în vocea lui este atât de cunoscut, că i se revarsă tot dorul pe care și l-a înăbușit cât a fost el plecat.

– Haide, așază-te lângă mine și spune-mi ce te sperie atât de tare.

Și ea îi povestește totul, despre vis, despre omul care se repede la ea, omul acela fioros care trăiește în noroi.

Tom a ajuns la castel în cele din urmă și și-a dat seama că nu era nici o lampă. Lumina după care venise, scânteierea ce aducea marinarii teferi acasă, era de fapt un bec electric, a cărui lumină străbătea prin fereastra unei camere. Și-a dat seama că un oblon se desprinsese și atârna, încălcând regula camuflajului.

O să se ofere să îl repare el, de îndată ce va intra. Juniper îi spusese că surorile ei se ocupau singure de castel, puținele ajutoare pe care le

mai avuseseră dispăruseră din pricina războiului. El nu era prea priceput la tehnică, dar știa să se descurce cu un ciocan și niște cuie.

Simțindu-se ceva mai vesel, a străbătut o baltă mare în porțiunea de teren mai joasă din jurul castelului și a urcat scările. S-a oprit o clipă la intrare ca să-și tragă răsuflarea. Părul, hainele și picioarele îi erau atât de ude, parcă ar fi străbătut Canalul Mânecii înot ca să ajungă aici, dar ajunsese până la urmă. Și-a dat jos sacul de pe umăr și a scotocit înăuntru, căutând borcanul cu dulceață. Uite-l. L-a scos și l-a ridicat, pipăindu-l cu degetele să se asigure că nu se spărsese.

Părea în regulă. Poate că avea noroc de data asta. Și-a trecut mâna prin păr, încercând să și-l aranjeze, zâmbind, a bătut la ușă și a așteptat, cu borcanul de dulceață în mână.

Percy a trântit capacul cutiei de scule cu o înjurătură. Pentru numele lui Dumnezeu, unde o fi fost blestematul ăla de ciocan? S-a străduit să-și aducă aminte când îl folosise ultima dată. Reparase cotețul găinilor lui Saffy, stinghiile ce se desprinseseră pe pervazul ferestrei din salonul galben, balustrada scării din turn... Nu-și amintea precis când l-a pus la loc în cutie, dar era sigură că îl pusese. Avea întotdeauna grijă de astfel de lucruri.

Blestemat să fie!

Percy și-a pipăit buzunarele, strecurându-și mâna printre nasturii fulgarinului ca să ajungă la buzunarul interior și scoase ușurată tabachera. A netezit o foiță de țigară, ținând-o departe de picăturile care îi mai șiroiau încă de pe mâneci, din păr și de pe nas. A presărat tutunul, a răsucit-o, lipind-o cu limba, apoi a rotunjit-o între degete. A aprins un chibrit și a tras adânc în piept. Inhalând minunatul fum, exhalând toată frustrarea.

Un ciocan lipsă era tot ce-i mai lipsea în seara aceea. Pe lângă întoarcerea lui Juniper, urmele inexplicabile de sânge de pe bluza ei, vestea că avea de gând să se mărite, ca să nu mai pomenim de întâlnirea cu Lucy...

Percy a tras din nou adânc din țigară, ștergându-și ochii în timp ce dădea fumul afară. Saffy nu a vrut să facă rău, căci nu avea habar de ce se întâmplase cu Lucy, de toată dragostea și chinul prin care trecuse Percy. Avusese mare grijă. Dar presupunea că ar fi fost oricând cu

putință ca sora ei geamănă să fi auzit sau să fi văzut ceva ce nu s-ar fi cuvenit. Oricum, Saffy nu era genul care să-i scoată ochii. Căci ea știa mai bine ca oricine cum e să ți se răpească unica dragoste.

Un zgomot a făcut-o să-și țină respirația, ascultând încordată. Dar nu a mai auzit nimic. S-a gândit la Saffy, la cum dormea pe canapea, cu paharul gol în poală. Poate că s-a mișcat și i-a căzut paharul. Percy și-a ațintit privirile în tavan, a așteptat ce-a așteptat și-apoi a decis că asta fusese totul.

Oricum, acum nu era vreme de stat și de plâns după ce a fost și s-a dus. Cu țigara agățată în colțul buzelor, s-a aplecat din nou să scotocească printre scule.

Tom a mai bătut încă o dată și a lăsat borcanul jos, lângă ușă, ca să-și frece mâinile să și le mai încălzească. Era ditamai casa, s-a gândit el, cine știe cât i-ar trebui cuiva să o străbată de sus până jos. După un minut și ceva s-a întors cu spatele la ușă, uitându-se cum cădea ploaia peste streșini, mirându-se cum de putea să-i fie mult mai frig acum, că era la adăpost, decât când stătuse în bătaia ploii.

Ochii i s-au îndreptat în jos și a băgat de seamă cum se adunase apa mai mult pe lângă zidul castelului. Într-o zi, la Londra, pe când se afla în pat, iar el o întreba despre castel, Juniper îi spusese că Milderhurst avusese cândva un șanț de apărare, dar tatăl ei poruncise să fie astupat după moartea primei sale soții.

– Trebuie să fi fost tare îndurerat, îi spusese Tom, compătimitor, uitându-se la Juniper, închipuindu-și înspăimântătoarea pierdere și ce-ar fi putut să facă un om din pricina asta.

– Nu de durere, i-a răspuns ea, trecându-și degetele prin păr, de vinovăție, mai degrabă!

Se întrebase ce o fi vrut să spună, dar ea a zâmbit și s-a întors să se așeze pe marginea patului, cu spatele gol și neted atât de îmbietor, că a uitat de orice. Și nu s-a mai gândit la asta până acum. Vinovăție – pentru ce? Și-a pus în minte să o întrebe mai târziu, după ce le va întâlni pe surori, după ce ei doi le vor da vestea, când o să rămână singuri, doar ei doi.

În timpul acesta i-a atras atenția un petic de lumină reflectat în apa de pe jos. Venea de la fereastra cu oblonul stricat. Tom se întreba dacă

era doar ieșit din tâțâni, ar putea să încerce să îl pună la loc chiar atunci.

Fereastra nu era prea sus, ar putea să se urce și să îl fixeze în câteva clipe și l-ar scuti să mai iasă încă o dată afară, după ce s-ar fi curățat și uscat și, pe deasupra, ar putea să le cucerească mai ușor inimile surorilor.

Așa că, zâmbind, Tom și-a lăsat sacul, jos lângă ușă, și s-a avântat înapoi în ploaie.

Din clipa când s-a îndepărtat de focul ce trosnea în șemineul din salonul cel mare, Saffy s-a lăsat purtată de gânduri și de vis pe valurile memoriei, până a ajuns în miezul ei, în acel loc încremenit de unde pornesc și se reîntorc toate visele. Locul acela atât de familiar.

Visul acela care i-a apărut de nenumărate ori, încă din copilărie. Mereu același, ca un fragment vechi de peliculă cinematografică, gata să se deruleze oricând. Și, indiferent de câte ori l-a visat, e veșnic la fel de înspăimântător, stârnindu-i aceeași groază.

În vis se face că tocmai se trezește, gândindu-se că asta se întâmplă aievea, ca apoi să-și dea seama de liniștea ciudată care o înconjoară. E frig și ea e singură, alunecă peste cearșaful alb și își lasă picioarele pe podeaua de lemn. Doica doarme în cămăruța de alături și i se aude răsufllarea ușoară și ritmică – altminteri un semn de siguranță – dar care, în locul acela, e semnul doar unei distanțe greu de străbătut.

Saffy se duce încet la fereastră, parcă o trage ceva într-acolo. Se urcă pe corpul de bibliotecă de sub pervaz, își strânge cămașa de noapte pe lângă picioare, ferindu-se de o pală bruscă de frig înghețat ca moartea. Ridică o mână să atingă geamul aburit și încearcă să privească în întunericul de afară...

Percy a găsit ciocanul. A trebuit să scoțocească și să blesteme destul, dar în cele din urmă a dat de mânerul netezit de ani întregi de folosință. Pufnind, triumfătoare, dar și mândioasă, l-a scos dintre șurubelnițe și chei și l-a pus pe podea lângă ea. A deschis un borcan plin cu cuie și a scuturat vreo zece, douăsprezece în palmă. A ridicat unul în lumină, măsurându-l din ochi și gândindu-se că lungimea lui de aproape zece centimetri ar fi de ajuns să fixeze oblonul cel puțin până a doua

zi de dimineată. Și-a vârât cuiele în buzunarul fulgarinului, a luat ciocanul și a străbătut bucătăria înapoi spre ușă.

Era clar că nu o pornise cu dreptul în ziua aceea. Calculându-și greșit pasul, a alunecat în noroiul șanțului de apărare, ceea ce nu făcea parte din planul lui, dar, după ce a tras o sudalmă militărească - căci era soldat, la urma urmei - Tom s-a ridicat, ștergându-și ochii cu dosul palmei ca să poată vedea mai bine și s-a urcat din nou pe zid cu și mai mult avânt.

Niciodată să nu te dai bătut! Așa le striga comandantul lor pe câmpul de luptă, în Franța. *Niciodată să nu te dai bătut!*

În cele din urmă a ajuns din nou la pervazul ferestrei. Din fericire, a găsit un colț unde se măcinase tencuiala între două pietre și a putut să-și sprijine cizma. Lumina dinăuntru era o mare binecuvântare și nu i-a luat mult să-și dea seama că era mai mult de lucru ca să fixeze oblonul decât ar fi putut face el pe loc.

Dar se concentrase atât de mult asupra oblonului, încât nu dăduse nici o atenție camerei. Privind însă acum pe fereastră, i-a atras atenția atmosfera caldă și tihnită: o femeie frumoasă, adormită lângă foc. La început a crezut că era Juniper.

Femeia s-a mișcat și trăsăturile i s-au contorsionat; și-a dat seama că nu era Juniper, ci una din surori. După poveștile pe care i le spusese Juniper, a bănuțit că putea fi Saffy, cea mai mămoasă, sora geamănă care, după moartea mamei i-a luat locul și a crescut-o, cea care suferea de atacuri de panică și nu putea părăsi castelul.

Pe când el privea în încăperea, ea a deschis ochii, a urmat apoi o mișcare bruscă care l-a luat prin surprindere, încât era cât pe ce să-și dea drumul la mâini. Ea și-a întors capul spre fereastră și privirile li s-au întâlnit.

Percy a zărit omul cățarat pe fereastră imediat ce a dat colțul spre fațada castelului. În lumina ce străbătea dinăuntru apărea o siluetă întunecată, ca o gorilă, cățarat pe zid, agățat de pietre, uitându-se pe fereastră în salonul cel mare, chiar în încăperea unde dormea Saffy. Percy a simțit că i se zbate ceva în suflet, toată viața fusese conștientă că era de datoria ei să-și apere surorile. Și-a încordat palma pe mânerul

de lemn al ciocanului. Cu nervii încordați, a luat-o la fugă prin ploaie către el.

Ultimul lucru pe care și-l imaginase despre întâlnirea lui cu surorile lui Juniper era că își va face apariția cocoțat pe o fereastră, plin tot de noroi.

Dar acum fusese văzut, așa că nu putea să sară jos și să se ascundă, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. A încercat să zâmbească și a ridicat o mână ca să-și arate bunele intenții, dar a lăsat-o iute în jos, dându-și seama că era plină de noroi.

Vai, Doamne! Ea se ridicase în picioare și nu zâmbea deloc. Se îndrepta spre el.

Cu o mică parte a minții, Tom putea trece peste acest moment jenant și, dându-și seama de absurdul situației, se gândea că acest incident va putea deveni o anecdotă hazlie: „Vă mai aduceți aminte de noaptea aceea când l-am cunoscut pe Tom? A apărut la fereastră plin tot de noroi și ne-a făcut cu mâna?”

Dar acum nu avea altă alegere decât să o privească cum se îndrepta spre el încet, ca într-un vis, tremurând ușor, de parcă ar fi fost mai înfrigurată decât el, care stătuse în ploaia de afară.

Ea a întins mâna să deschidă zăvorul ferestrei, timp în care el își căuta cuvintele cu care să-i explice. Apoi ea a apucat ceva de pe pervaz.

Percy a încremenit. Bărbatul dispăruse, chiar acolo, sub ochii ei, se rostogolise și căzuse. Și-a ridicat din nou privirile spre fereastră și a văzut-o pe Saffy tremurând toată, strângând în mână o cheie franceză.

S-a auzit o pârâitură puternică și se întreba ce ar putea fi. Apoi o mișcare, bruscă și surprinzătoare. A lui.

Cădea.

Ceva rece și ud pe față.

Zgomote, probabil păsări, croncănind, țipând cu putere. S-a foit un pic și a simțit gust de noroi. Unde se afla? Unde era Juniper?

Pe cap îi cădeau picături de ploaie, le simțea pe fiecare în parte, ca pe o muzică, asemenea corzilor atinse una câte una, îmbinându-se într-o melodie complexă. Ce frumos sunau! Se minuna de ce oare nu le mai auzise până atunci. Picături perfecte, fiecare dintre ele căzând

și îmbibându-se în pământ, ca să formeze fluvii care să umple oceanele și să adape oamenii, animalele, plantele – cât de simplu era!

Și-a amintit de o furtună pe când era mic și mai trăia încă taică-său. I se făcuse frică. Era întuneric și ploaia se auzea tare, iar el se ascunsese sub masa din bucătărie. Începuse să plângă și-și închisese ochii strângând pumnii. Plângea atât de tare, cu propria-i amărăciune răsunându-i în urechi, încât nu băgase de seamă când intrase tatăl lui în cameră. Abia s-a dezmeticit când uriașul l-a ridicat, cuprinzându-l cu brațele lui mari într-o îmbrățișare strânsă. I-a spus apoi că totul avea să fie bine și mirosul acela dulce-acrișor de tutun ce-i răzbătea din răsuflare l-a liniștit. Pe buzele tatălui său, cuvintele sunau ca o incantație, ca o promisiune. Și nu i-a mai fost frică...

Oare unde pusese dulceața?

Era importantă. Domnul de la subsol îi spusese că era cea mai reușită de până atunci, că adunase afinele cu mâna lui și strânsese rațiile de zahăr pe câteva luni. Dar Tom nu-și mai amintea unde pusese borcanul. Îl adusese cu el, asta știa bine. Îl cărase în sac tocmai de la Londra, dar apoi îl scosese și-l pusese jos. Să-l fi lăsat oare sub masă? Când s-a adăpostit de ploaie, luase oare și borcanul de dulceață cu el? Ar fi trebuit să se ridice și să-l caute și chiar asta avea de gând să facă imediat. Trebuia, căci era un cadou. O să se scoale și-o să-l caute într-o clipă, și-apoi o să se amuze cum de a putut să-l rătăcească. Dar o să se mai odihnească încă un pic.

Era obosit. Atât de istovit... Făcuse o călătorie atât de lungă. Noapte, furtună... drumul nesfârșit pe alea de la intrare, o zi întreagă petrecută prin trenuri și autobuze, cu atâtea peripeții, dar mai presus de orice, o călătorie care îl adusese până la ea. Umblase pe jos atât de mult, citise și predase și visase și dorise și sperase atât de mult. Era firesc să aibă nevoie să se odihnească, așa că ar fi putut să închidă ochii acum și să-și tragă sufletul o clipă, doar cât să se odihnească un moment, doar un pic, în așa fel încât atunci când o să o revadă să fie gata...

Tom a închis ochii și-a văzut milioane de stelute, strălucind, învălmășindu-se, și erau atât de frumoase că a vrut să mai stea nițel, să se mai uite la ele. Și a stat așa, privindu-le cum se mișcau și se amestecau și se întreba dacă ar putea să le atingă, să întindă un deget și să le

prindă, iar în cele din urmă și-a dat seama că printre ele se ascundea ceva. Un chip: Juniper. I-a venit inima la loc. Venise, până la urmă. Era pe aproape, aplecată să-i atingă umărul, să-i șoptească ceva la ureche. Cuvinte atât de desăvârșite, încât, când încerca să le prindă, să le rostască și el, se prefăceau în picături de apă în palmele sale, iar stelele îi străluceau pe buze, în ochi și în păr și n-o mai putea auzi, deși buzele i se mișcau și stelele licăreau tot mai slab, căci ea se depărta, topindu-se în întuneric și dispărea și el.

— June, a șoptit el, iar ultimele luminițe au început să tremure, să se stingă una câte una și noroiul slinos îi năpădea gâtul, nasul, gura, și, pe măsură ce ploaia îi răpăia pe cap, iar plămânii i se goleau de aer, zâmbea în timp ce răsufleta ei îi mângâia gâtul...

3

Juniper a tresărit din somn, avea o durere cumplită de cap și simțea în gură gustul nămolos al somnului provocat de somnifere. Își simțea ochii sticloși. Unde se afla? Era întuneric, era noapte, dar venea totuși o lumină de undeva. A clipit și și-a dat seama că deasupra ei este un tavan, ale cărui grinzi îi păreau cunoscute, deși nu era în regulă, nu se potriveau. Ce se întâmplase?

Își dădea seama că era ceva, simțea asta prea bine, dar ce anume?
Nu-mi pot aduce aminte.

Și-a răsucit capul încetișor, lăsând învâlmășeala de obiecte neștiute dinăuntru să se răstoarne și mai tare. A scrutat totul împrejur căutând semne cunoscute; nu a văzut nimic decât un cearșaf gol, pe ea însăși răvășită și o dungă firavă de lumină de la o ușă lăsată întredeschisă.

Juniper cunoștea locul acesta. Era mansarda de la Milderhurst. Se afla în propriul ei pat. Dar nu stătea acolo de mult. Mai fusese într-o altă mansardă, mult mai înșorită, nu ca aceasta.

Nu-mi pot aduce aminte.

Era singură. Gândul ăsta a izbit-o din plin, de parcă l-ar fi văzut scris clar, cu litere negre pe hârtie albă și absența aceea era atât de dureroasă, ca o rană deschisă. Ar fi trebuit să mai fie cineva cu ea. Un bărbat. Trebuia să mai fie un bărbat.

O presimțire ciudată a năpădit-o, era firesc să nu-și amintească nimic de când nu fusese în firea ei, dar mai era și altceva. Rătăcită în hăul întunecat al propriei minți, deși nu putea vedea ce o înconjoară, se simțea cuprinsă de convingerea cumplită că în sufletul ei era adânc ferecat ceva cumplit.

Nu-mi pot aduce aminte.

A închis ochii și s-a străduit să asculte, căznindu-se să deslușească orice ar fi putut să o lămurească. Nu se auzea zarva Londrei, zgomotul autobuzelor, oamenii de pe străzile de jos, şușotelile din celelalte apartamente, ci numai trosnetul încheieturilor casei, oftatul pietrelor și încă un alt zgomot neîntrerupt. Ploaia răpăind pe acoperiș.

A deschis ochii. Își amintea ploaia.

Își amintea că se oprise autobuzul. Își amintea sângele. Juniper a sărit în capul oaselor, concentrându-se prea tare asupra acestui lucru, acestei mici sclipiri de lumină, de amintire, ca să mai bage de seamă durerea cumplită de cap. Își amintea sângele.

Dar al cui să fi fost?

Spaima i s-a cuibărit și mai tare în suflet, întinzându-și tentaculele.

Avea nevoie de aer. Brusc, mansarda s-a încins, aerul s-a înfierbântat, devenind umed și dens.

Și-a lăsat tălpile pe podeaua de lemn. Peste tot erau împrăștiate lucrurile ei, și totuși nu se simțea deloc legată de ele. Cineva încercase să facă ordine, să croiască o potecă prin învălmășeala aceea.

S-a ridicat în picioare. Își amintea sângele.

Ce a făcut-o însă să se uite la mâini? Oricare ar fi fost pricina, s-a cutremurat toată. Avea ceva pe ele. Și le-a șters iute pe pieptul cămășii de noapte, iar gestul acesta i-a provocat pe piele o senzație cunoscută. Și-a ridicat palmele mai aproape de ochi și urmele au dispărut. Erau umbre, doar umbre.

Derutată, dar ușurată, s-a îndreptat șovăind spre fereastră. A tras draperia de camuflaj și a ridicat fereastra. O pală ușoară de aer rece i-a atins obraji.

Era o noapte fără lună și fără stele, dar Juniper nu avea nevoie de lumină ca să vadă ce se întâmpla acolo, jos. Animalele nevăzute tremurând în tufișuri, pârâul Roving hohotind prin pădure, păsări îndepărtate văitându-se. Oare unde se duceau păsările când ploua?

Dar mai era ceva, chiar acolo, dedesubt. O lumină slabă, după câte își dădea seama, o lanternă atârnată de un stâlp. Era cineva acolo, în ploaie, făcând ceva în cimitirul animalelor.

Percy.

Percy săpa ceva cu o cazma.

Lângă ea se afla ceva. O grămadă, mare, nemișcată.

Percy s-a dat într-o parte și ochii lui Juniper erau cât pe ce să-i sară din orbite. Au trimis un mesaj creierului ei răvășit, care a scăpărat o lumină în hăul întunecat al minții și, pentru o clipă, a văzut clar lucrul îngrozitor de cumplit ascuns acolo: răul pe care îl presimțea, dar pe care nu-l văzuse și care o îngrozise peste măsură. L-a văzut, l-a conștientizat și groaza i-a ars fiecare fibră a corpului. *Și tu ești la fel ca mine*, îi spusese tata, înainte de a-i mărturisi povestea lui înspăimântătoare.

Dar firele au explodat și lumina s-a stins.

Mâini blestemate!

Percy a găsit țigara căzută pe podeaua bucătăriei, a vărât-o între buze și a aprins chibritul. Sperase că gestul acesta atât de familiar o va mai întrema puțin, dar degeaba. Mâna îi tremura ca o frunză în vânt. Flacăra s-a stins și a mai încercat încă o dată. S-a concentrat să lovească cu putere, străduindu-se să țină nemișcat blestematul acela de chibrit care sfârâia până a luat, în fine, foc. Să îl facă să ajungă până la vârful țigării. Aproape, tot mai aproape și mai aproape... dar ceva i-a atras atenția, o pată întunecată de pe încheietura mâinii, făcând-o să tresară și să scape cutia de chibrituri.

Se împrăștiară peste tot pe pardoseală și s-a lăsat în genunchi ca să le culeagă, așezându-le pe îndelete, la loc, în cutie, unul lângă altul. Nu se grăbea, absorbită de această acțiune mărunță, ca acoperită de o mantie căreia îi încheiase toți nasturii până sus.

Avea o pată de noroi pe încheietura mâinii. Doar de noroi. O pată mică pe care nu o băgase de seamă nici când intrase în casă, nici când se spălase la chiuvetă, frecându-și orice urmă de noroi de pe mâini, de pe față și brațe, până când a simțit că o să-i sângereze pielea.

Percy a apucat din nou un chibrit între degete, privind dincolo de el, fără să vadă nimic. L-a scăpat și pe acesta pe jos.

Fusese foarte greu.

Mai ridicase ea cadavre și altă dată. Împreună cu Dot. Salvaseră oameni din case lovite de bombe, îi încărcaseră în ambulanță și-i duseseră în partea cealaltă. Știa că morții atârnau mai greu decât prietenii rămași în urmă. Dar de data aceasta fusese altfel. El chiar fusese foarte greu.

Își dăduse seama că era mort imediat ce l-a scos din șanțul de apărare. Nu-și dădea seama dacă din cauza loviturii sau a apei pline de noroi în care căzuse. Dar era deja mort. De asta era sigură. Încercase să-l resusciteze, dintr-un instinct provocat mai degrabă de spaimă decât de speranță; încercase tot ce învățase la corpul de ambulanță. Și era bucurătoare să ploua și putea să nege că picăturile de pe fața ei erau lacrimi.

Chipul lui.

A închis ochii și i-a strâns cât a putut de tare, și tot îl mai vedea. Și-și dădea seama că o să-l vadă toată viața de-atunci încolo.

Și-a atins fruntea de genunchi și s-a simțit mai ușurată. Duritatea genunchiului, siguranța lui răcoroasă, atunci când își sprijinea de el capul înfierbântat și plin de gânduri, îi ofereau parcă o mai mare siguranță, asemenea atingerii cu o altă persoană, mult mai calmă decât ea, mai bătrână, mai înțeleaptă și mai potrivită pentru sarcinile ce urmau îndeplinite.

Căci mai erau și alte lucruri de făcut, mult mai multe decât făcuse până atunci. Presupunea că ar trebui scrisă o scrisoare familiei lui, în care să li se spună ceva ce nu știa încă, oricum, nu adevărul. Totul luase o întorsătură mult mai serioasă de atât. Fusese un moment, ca o scăpărare, când ar fi putut să acționeze altfel, să-i telefoneze inspectorului de poliție Watkins și să-i spună toată tărașenia, dar nu a făcut-o. Ce-ar fi putut să spună ca să-l facă să înțeleagă? Să-l convingă că nu era vina lui Saffy? Așa că trebuia mai bine scrisă o scrisoare familiei omului acela. Percy nu avea nici un talent la povești, dar nevoia te învăța orice și avea ea să inventeze ceva.

A auzit un zgomot și a tresărit. Cineva venea pe scări.

Percy și-a venit în fire, trecându-și palmele peste obraji uzi, mâinoasă pe sine însăși, pe el, pe toată lumea, pe oricine, în afară de sora ei geamănă.

— Am băgat-o la loc în pat, i-a spus Saffy, intrând pe ușă. Ai avut dreptate, s-a trezit din nou și... ce groaznic... Perce, unde ești?

— Aici.

O durea gâtul de atâta încordare.

Capul lui Saffy s-a ivit deasupra mesei.

— Dar ce faci acolo, pe jos? Vai de mine, stai să te ajut!

Și-n vreme ce sora ei geamănă se aplecase lângă ea ca să adune chibriturile, aruncându-le de-a valma în cutie, Percy se ascundea îndărătul mâinii cu țigara neaprinsă, întrebând-o:

— S-a culcat la loc?

— Da, s-a trezit, pastilele alea nu au fost așa de puternice cum am crezut noi, i-am mai dat încă una.

Percy a încuviințat din cap, frecându-și pata de noroi de pe încheietura mâinii.

— Era într-un hal fără de hal, scumpa de ea. Am liniștit-o cât am putut că totul se va rezolva, că tânărul a fost reținut doar și că va apărea cu siguranță mâine. Asta-i tot, nu-i așa, Percy? O să vină, nu? Percy? Ce s-a întâmplat? De ce te uiți așa?

Percy a scuturat din cap.

— Mă sperii!

— Sigur că o să vină, a spus Percy în cele din urmă, punându-și o mână pe brațul surorii sale. Ai dreptate, trebuie doar să avem răbdare.

O mare ușurare se citea pe chipul lui Saffy. I-a întins cutia umplută cu chibrituri și i-a făcut semn către țigara pe care o ținea Percy în mână.

— Uite-le, o să ai nevoie de ele dacă ai de gând s-o aprinzi.

Apoi s-a ridicat, netezindu-și rochia verde care era prea strâmtă. Percy cu greu s-a abținut să nu se repeadă să-i sfâșie rochia în bucăți, să plângă, să bocească și să rupă tot ce-i cădea în cale.

— Ai dreptate, de bună seamă. Trebuie doar să avem răbdare. Juniper se va simți mai bine dimineată. Așa se întâmplă întotdeauna, nu-i așa? Între timp, cred că ar trebui să pun tacâmurile la loc.

— Ai face foarte bine!

— Desigur. Nimic nu e mai trist decât o masă întinsă pentru o petrecere care nu a mai avut loc. Vai de mine! a exclamat ea, ajungând la ușă, mirată de mizeria de acolo. Dar ce s-a întâmplat aici?

— Nimic, am fost eu neatentă!

— Dar... a șovăit Saffy apropiindu-se, asta pare a fi dulceață, un borcan întreg! Ce păcat!

Percy îl găsisse la ușa din față când se întorcea să pună cazmaua la loc. Furtuna se mai ușurase până atunci și norii începuseră să se risipească și apăruseră câteva stele printre vălurile nopții. Văzuse mai întâi sacul lui de pânză și apoi borcanul cu dulceață de lângă el.

– Dacă ți-e foame, Percy, aș putea să-ți aduc niște friptură proaspătă de iepure, a continuat Saffy aplecându-se să șteargă murdăria de pe jos.

– Nu mi-e foame.

Percy intrase în casă și se așezase la masa din bucătărie, punând dulceața și sacul la vedere. A trecut ceva timp până să-i dea prin cap să deschidă sacul, să vadă al cui era. Își dăduse seama, desigur, că cel pe care tocmai îl îngropase trebuia să fie el, dar era mai bine să se asigure. Cu degetele tremurânde, cu inima zbatându-i-se precum coada unui câine ud, a întins mâna spre sac, răsturnând pe jos borcanul de dulceață. Ce păcat!

Nu a găsit prea multe în sac. Un schimb de lenjerie, un portofel cu foarte puțini bani și nici o adresă, un carnetel cu copertile de piele. În el a găsit scrisorile. Una era de la Juniper, pe care nu a avut curajul să o deschidă, iar cealaltă de la un anume Theo, fratele lui, după cum și-a dat seama citind conținutul.

Căci pe aceea a citit-o. S-a lăsat cuprinsă de gândul groaznic de a citi scrisorile unui mort, nevoită să afle mai mult decât ar fi vrut vreodată despre familia lui – mama văduvă, surorile și pruncii lor, fratele cam prostănac, dar foarte iubit de toți. S-a străduit să citească fiecare cuvânt de două ori; imaginându-și că pedepsindu-se astfel, ar putea să îndrepte ceva. Ce idee prostescă. Nu exista nici o răscumpărare pentru ceea ce se întâmplase. În afară, poate, de adevăr.

Dar ar fi fost cu putință să le scrie și să le spună adevărul? Ar fi oare posibil ca ei să fie convinși să înțeleagă ce se întâmplase, că fusese un accident, un accident îngrozitor și că nu fusese deloc vina lui Saffy? Că biata Saffy era ultima persoană din lume capabilă să dorească să facă rău cuiva? Că și ea fusese destul de măcinată, căci, în ciuda viselor ei de a pleca la Londra (își închipuia că Percy nu avea habar de ele), nu fusese în stare să treacă de hotarele moșiei Milderhurst, de când cu acea primă criză de isterie de la teatru și, dacă cineva ar fi trebuit învinuit de moartea tânărului, acela trebuia să fie tatăl lor, Raymond Blythe...

Nu, nimeni nu ar fi putut să înțeleagă lucrurile așa. N-aveau cum să-și dea seama ce a însemnat să crești în umbra acelei cărți. O mare amărăciune a năpădit-o când s-a gândit la moștenirea îngrozitoare a *Omului Noroaielor*. Ceea ce se întâmplase în seara aceea, nenorocirea pe care Saffy o provocase fără voie constituia, de fapt, urmarea a ceea ce înfăptuise el. Când erau mici, le citea din Milton¹: „Răul asupra lui însuși se va răsfrânge“, iar Milton avusese dreptate, căci ele ispășeau încă fapta cumplită a tatei.

Așa că nu se pune problema de a spune adevărul. Va găsi ea ceva de scris familiei, la adresa pe care o descoperise în sacul lui, în strada Henshaw din Londra. Iar sacul îl va distruge sau, dacă nu, îl va ascunde. Poate camera blindată ar fi cea mai nimerită ascunzătoare – dar ce nesăbuită și sentimentală putea fi: să fie în stare să îngroape un om, dar să nu poată să-i arunce lucrurile – adevărul și hotărârea ei de a-l nesocoti vor rămâne povara ce-o va purta de-atunci încolo. Indiferent ce făcuse tata, avusese dreptate într-o singură privință: era de datoria ei să aibă grijă de celelalte și să se asigure că rămâneau toate împreună.

– Nu vii și tu sus, Perce?

Saffy curățase dulceața de pe jos și stătea în ușă cu o carafă cu apă în mână.

– Mai am câte ceva de făcut aici jos. Trebuie să schimb și bateriile la lanterna asta...

– Atunci eu mă duc să-i duc apa asta lui Juniper. E așa de însetată, sărăcuța. Ne vedem mai târziu?

– O să bag capul pe ușă când o să urc.

– Dar nu sta nici tu prea mult, Perce.

– Nu, vin și eu repede.

La piciorul scării, Saffy a șovăit o clipă, s-a întors cu spatele către Percy și a zâmbit ușor, destul de emoționată.

– Să mai fim toate trei la un loc, e ceva, nu-i așa, Percy? Toate trei din nou împreună?

Saffy a stat toată noaptea pe un scaun în camera lui Juniper. Îi înțepenisise gâtul și îi era frig, deși își pusese o pătură pe genunchi.

---

¹ Versuri din poemul *Comus* de John Milton (1608-1674).

Totuși nu se îndurase să plece, nu fusese ademenită de patul cald din dormitorul de jos, atâta timp cât era nevoie de ea aici. Se gândea chiar, uneori, că cele mai fericite momente din viața ei le petrecuse când avusese grijă de Juniper. Tare i-ar fi plăcut să aibă și ea copii.

Juniper s-a mișcat și Saffy a sărit în picioare imediat, i-a mângâiat fruntea asudată, întrebându-se ce gânduri tulburi și ce demoni or sălășlui acolo.

Sângele de pe bluză.

Aceasta era o problemă, într-adevăr, dar Saffy refuza să se gândească prea mult la ea. Cel puțin nu acum. Percy o să o rezolve. Noroc că exista Percy! Ea care aranja totul, care știa întotdeauna ce să facă.

Juniper se liniștise din nou, respirând adânc, așa că Saffy s-a așezat din nou. O dureau picioarele de toată încordarea acelei zile și se simțea neobișnuit de obosită. Și, totuși, nu voia să doarmă: fusese o noapte cu multe închipuiri ciudate. N-ar fi trebuit să ia pastila aceea a tatei, avusese cel mai îngrozitor vis când ațipise jos, în salon. Avusese același vis de atâtea ori, de când era mică, dar de data aceasta păruse atât de real. De vină erau doctoria, desigur, și whisky-ul, toată tevatura din seara aceea, furtuna de afară. Se făcea că era mică, din nou, și era singură în mansardă. Ceva o trezise, în visul ăsta, un zgomot la fereastră, și se dusese să vadă ce era. Omul agățat de pietrele zidului era negru ca smoala, de parcă ar fi fost ars în foc. I-a văzut și chipul la lumina fulgerului. O față fină, arătoasă, sub masca hâdă a Omului Noroaielor. Părea surprins și dădea să zâmbească. Era așa cum îl mai visase când era mică, așa cum îl descrisese tata. Darul lui era propriul său chip. Atunci apucase ceva – nu-și mai aducea aminte ce anume – și îl lovisc cu putere în moalele capului. Ochii i s-au bulbucat de uimire și a alunecat pe pietre, pierind în șanțul de apărare, unde îi era locul.

4

În altă parte, în aceeași noapte, într-un sat învecinat, o femeie își ținea în brațe pruncul abia născut, mângâindu-i obrazul rumen. Bărbatul ei avea să vină acasă mult mai târziu, istovit de rondul de pază de noapte, și femeia, încă amețită de spaima nașterii atât de neașteptate

și dureroase, avea să-i povestească la ceai ce se întâmplase, cum o apucaseră durerile facerii în autobuz: o durere ascuțită, adâncă, o sângereare puternică și spaima cumplită că îi va muri copilul, că se va prăpădi și ea, că nu o să ajungă să-și strângă la piept pruncul abia născut. Și-apoi va zâmbi istovită, însuflețită de devotament, oprindu-se din când în când să-și ștergă lacrimile care-i înfierbântau obrajii, și-i va povesti despre îngerul care se ivise lângă ea, pe marginea drumului, îngenunchease alături și salvase viața pruncului.

Și asta a devenit o poveste de familie mult îndrăgită, depănată și trecută din generație în generație, repovestită la gura sobei, în nopți ploioase, sau la toate petrecerile de familie. Și timpul se va scurge, luni și ani de-a rândul, până când acel prunc va împlini cincizeci de ani și mama lui, văduvă de-acum, va asculta din scaunul ei capitonat de la masa festivă cum copiii lui vor ține un toast, repovestind a nu știu câta oară istoria cu îngerul care salvase viața tatălui lor, fără de care nici unul dintre ei nu s-ar mai fi născut.

Thomas Cavill nu s-a dus cu regimentul său spre carniagiul care i-a așteptat în Africa de Nord. Era deja mort. Mort și îngropat, înțepenit sub țărâna de la castelul Milderhurst. A murit pentru că fusese o noapte ploioasă. Pentru că existase un oblon stricat. Pentru că voise să facă o impresie bună. Murise pentru că, de mult de tot, un soț gelos își găsise nevasta cu un alt bărbat.

Cu toate acestea, mult timp nu a știut nimeni. Furtuna s-a domolit, apele s-au retras și aripile ocrotitoare ale pădurii Cardarker au învăluit castelul Milderhurst. Lumea a uitat de Thomas Cavill și orice întrebare despre soarta lui s-a pierdut în învălmășeala și distrugerile provocate de război.

Percy a expediat scrisoarea, cumplitul neadevăr final care o va bântui întreaga viață; Saffy a refuzat postul de guvernantă – Juniper avea nevoie de ea, cum ar fi putut face altfel? Avioanele zburau deasupra lor, războiul s-a sfârșit, cerul s-a desfăcut în straturi diferite, lăsând să treacă an după an. Surorile Blythe au îmbătrânit, stârnind curiozitate în sat, devenind ele însele un mit. Până când, într-o bună zi, le-a vizitat o tânără, care era legată de o alta care fusese și ea mai demult acolo și pietrele castelului au început să șoptească recunos-

când-o. Atunci Percy Blythe și-a dat seama că a venit vremea. Că, după cei cincizeci de ani cât și-a purtat povara, ar putea să și-o coboare de pe umeri și să-l lase pe Thomas Cavill să își regăsească sfârșitul. Povestea putea să se încheie.

Și chiar așa a făcut, însărcinând-o pe fată să îndeplinească cele cuvenite.

Dar mai rămânea un singur lucru de făcut.

Și-a adunat surorile ei dragi laolaltă, s-a asigurat că dormeau duse și că-și vedeau de visele lor, apoi a aprins un chibrit, în biblioteca unde începuse totul.

Epilog

Zeci de ani mansarda fusese folosită doar pentru depozitarea cutiilor, a scaunelor vechi și a materialelor tipografice uzate. Clădirea adăpostește o editură și mirosul vag de hârtie și cerneală s-a imprimat în pereți și podele. E chiar plăcut, dacă îți plac astfel de lucruri.

Ne aflăm în 1993, renovarea a durat trei luni, dar acum s-a terminat. După curățirea mizeriei, a fost dărâmat și zidul făcut cândva ca să despartă acea încăpere răvășită de curent și, pentru prima dată după cincizeci de ani, mansarda casei victoriene a lui Herbert Billing din Notting Hill are un nou chiriaș.

Se aude o bătaie în ușă și o tânără se dă jos de pe pervazul ferestrei și aleargă pe podea. E un pervaz neobișnuit de lat, tocmai bun să te cocoți pe el, ceea ce tânăra și făcea, căci este mereu atrasă de fereastră. Apartamentul dă spre sud și se bucură tot timpul de soare, mai ales în iulie. Îi place să se uite jos, în grădină, sau de-a lungul străzii și să hrănească vrăbiile care au început să vină tot mai des pentru firimituri. Și ea se uită mirată la petele întunecate – parcă ar fi de cireșe – care răzbat chiar de sub stratul proaspăt de vopsea albă.

Edie Burchill deschide ușa și este plăcut surprinsă să o vadă pe mama ei. Meredith îi întinde o rămurică de caprifoi.

— Am văzut niște caprifoi întinzându-se peste un gard și nu m-am putut stăpâni să nu-ți aduc și ție. Nimic nu dă mai multă strălucire unei camere decât caprifoiul. Ai o vază de flori?

Edie nu are încă așa ceva, dar vede lângă chiuvetă un borcan de sticlă, dintr-acela de dulceață, apărut în timpul renovării. Îl umple cu apă, pune crenguța în el și îl așază pe pervaz, la soare.

– Dar tata n-a venit cu tine azi?

– Tocmai a descoperit Dickens, *Casa Umbrelor*.

– Ei bine, atunci mi-e teamă că ai scăpat de el o vreme.

Meredith scoate din geantă un teanc de hârtii și le scutură deasupra capului.

– L-ai terminat! s-a mirat Edie bătând din palme.

– Da.

– Și ăsta e exemplarul meu?

– Ți l-am și legat.

– Felicitări, ce grozav! a lăudat-o Edie, zâmbind larg și luând manuscrisul.

– De fapt, trebuia să aștept până mâine, când ne întâlneam oricum, a spus Meredith, îmbujorată, dar nu am mai avut răbdare, am vrut să fii prima care-l citește.

– Te cred și eu! La ce oră ai cursul?

– La trei.

– Haide, că ies și eu cu tine. Mă duc să-l văd pe Theo.

Edie deschide ușa să iasă mama ei și dă să iasă și ea, când își aduce aminte ceva. Urma să se întâlnească cu Adam Gilbert mai târziu ca să sărbătorească publicarea *Omului Noroaielor* la editura Pippin și i-a promis că o să-i arate ediția princeps a romanului *Jane Eyre*, pe care îl primise în dar de la Herbert când acceptase să preia editura Billing & Brown.

Se întoarce iute și preț de câteva secunde vede două siluete pe pervaz. Un bărbat și o femeie, așezați atât de aproape, că li se ating frunțile. Clipește și imaginea se risipește, lăsând în urmă doar strălucirea soarelui pe pervaz.

Și nu e prima dată când îi vede, s-a mai întâmplat să-i vadă uneori cu coada ochiului. Își dă seama că e doar o umbră lăsată de razele soarelui pe pereții proaspăt văruiți, dar ei îi place să-și închipuie că e mai mult de atât: că, demult, a trăit un cuplu fericit în apartamentul acesta care e acum al ei. Că ei au lăsat petele acelea de cireșe pe pervaz. Că fericirea lor s-a îmbibat în ziduri.

Și oricine intră acolo spune același lucru, că apartamentul îți dă un sentiment bun, și e adevărat. Edie nu știe cum să explice, dar mansarda îi dă o astfel de senzație, e un loc unde te simți fericit.

— Ce faci, Edie, nu vii?

E Meredith, care și-a băgat capul pe ușă, nerăbdătoare să nu întârzie la cursul ei de scriere creativă care îi place atât de mult.

— Vin acum!

Edie ia cartea, uitându-se iute în oglinda micuță, agățată deasupra chiuvetei de porțelan, și fuge după maică-sa.

Ușa se închide în urma ei, lăsându-i pe cei doi îndrăgostiți fantomatici singuri în liniștea și căldura amiezii.

Mulțumiri

Adresez mulțumiri sincere tuturor celor care au citit și comentat primele variante ale cărții, în special lui Davin Patterson, Kim Wilkins și Julia Kretschmer, prietenei și agentei mele Selwa Anthony, care a avut atâta grijă de mine, Diane Morton pentru citirea rapidă a ultimelor pagini și întregii mele familii – Mortoni, Pattersoni și mai ales lui Oliver și Louis – și prietenilor mei, care mi au îngăduit să o șterg de atâtea ori la castelul Milderhurst și care m-au răbdat când am apărut din nou pe coama dealului, amețită, cu gândurile aiurea și uneori chiar un pic deplasată.

Am norocul să lucrez cu o echipă editorială minunată care se întinde de-a lungul mai multor continente și, pentru munca lor neobosită și sprijin permanent ca să predăm la timp *Orele îndepărtate* aș dori să îi mulțumesc din suflet Anettei Barlow și Clarei Finlay de la Allen & Unwin, Australia, Mariei Rejt, Eli Dryden și Sophiei Orme de la Mantle, Marea Britanie, lui Liz Cowen a cărei știință despre orice pe lumea asta mă uimește mereu. Multe mulțumiri se cuvin și Lisei Keim, lui Judith Curr și întregului personal de la Atria Books, Statele Unite ale Americii, precum și editorilor mei, pentru devotamentul lor permanent față de mine și de cărțile mele.

Îi mulțumesc și lui Robert Gorman de la Allen & Unwin pentru toată implicarea sa, lui Sammy și Simon de la Bookhouse, care au avut nespuse de multă răbdare cu mine și au așezat textul în pagină cu multă meticulozitate, lui Hive Harris care mi-a arătat că poți găsi urmele Blitz-ului în Londra, dacă știi unde să le cauți, artiștilor și desenatorilor care au făcut niște coperte atât de frumoase, librarilor și bibliotecarilor de pretutindeni pentru că înțeleg că poveștile sunt ceva special. O amintire pioasă pentru Herbert și Rita Davies.

Și-n cele din urmă o mulțumire specială către dumneavoastră, cititorii mei, fără de care plăcerea muncii mele ar fi fost redusă la jumătate.

Orele îndepărtate au pornit ca o idee răzleață, cu niște surori într-un castel pe un deal. Apoi m-am inspirat din numeroase alte surse, din ilustrații, fotografii, hărți, poezii, jurnale, publicațiile *Mass Observation*, expoziția *Războiul copiilor* de la Muzeul Imperial de Război, relatări despre cel de-al Doilea Război Mondial de pe internet, propriile mele vizite la castele și case nobiliare, romanele și filmele anilor '30 și '40, poveștile cu fantome și romane gotice din secolul al optsprezecelea și al nouăsprezecelea. Deși îmi este imposibil să înșirui aici toate materialele documentare consultate, următoarele se numără printre cele care mi-au folosit cel mai mult: Nicola Beauman, *A Very Great Profession* (1995), Katherine Bradley-Hole, *Lost Gardens of England* (2008), Ann De Courcy, *Debs at War* (2005), Mark Girouard, *Life in the English Country House* (1979), Susan Goodman, *Children of War* (2005), Juliet Gardiner, *Wartime Britain 1939–1945* (2004), Juliet Gardner, *The Children's War* (2005), Vere Hodgson, *Few Eggs and No Oranges: The Diaries of Vere Hodgson 1940–45* (1998), Gina Hughes, *A Harvest of Memories: A Wartime Evacuee in Kent* (2005), Richard Broad și Suzie Fleming (editori) *Nella Last's War: The Second World War Diaries of 'Housewife, 49'* (1981), Norman Longmate, *How We Lived Then. A History of Everyday Life in the Second World War* (1971), Raynes Minns, *Bombers & Mash: The Domestic Front 1939–45* (1988), Mathilde Wolff-Monckeberg *On the Other Side. Letters to My Children from Germany 1940–1946* (1979), Jeffrey Musson, *The English Manor House* (1999), Adam Nicolson, *Sissinghurst* (2008), Virginia Nicolson, *Singled Out* (2007), Miranda Seymour, *In My Father's House* (2007), Christopher Simon Sykes, *Country House Camera* (1980), Ben Wicks, *No Time to Wave Good-bye* (1989), Sandra Koa, *Wing Our Longest Days* (2007), Philip Ziegler, *London at War 1939–1945* (1995).

Cuprins

Partea întâi	11
Partea a doua	155
Partea a treia	243
Partea a patra	349
Partea a cincea	471
<i>Mulțumiri</i>	513

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

Yukio Mishima, *Tumultul valurilor*
Daína Chaviano, *Insula iubirilor nesfârșite*
Amos Oz, *Să nu pronunți: noapte*
Peter Carey, *Viața mea clandestină*
Karel G. van Loon, *Fructul pasiunii*
John Updike, *Rabbit e bogat*
Joshua Ferris, *Și atunci ne-au terminat*
Hanif Kureishi, *Am ceva să-ți spun*
Hubert Selby Jr., *Ultima ieșire spre Brooklyn*
Alonso Cueto, *Ora albastră*
Arto Paasilinna, *Anul iepurelui*
J.M. Coetzee, *Epoca de fier*
Yukio Mishima, *Confesiunile unei măști*
Yukio Mishima, *Cai în galop*
J.M. Coetzee, *Dezonoare*
Douglas Coupland, *Tânăra în comă*
Jasper Fforde, *Cazul Jane Eyre*
Julia Franck, *Femeia din amiază*
Antonio Lobo Antunes, *Arhipelagul insomniei*
Nikos Kazantzakis, *Ultima ispită a lui Hristos*
Ismail Kadare, *Accidentul*
Stefan Merrill Block, *Povestea uitării*
Anuradha Roy, *Un atlas al dorințelor zadarnice*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Cea mai frumoasă carte din lume*
Kate Morton, *Grădina uitată*
James Meek, *Incepem coborârea*
Matilde Asensi, *Totul sub Cer*
Nicole Krauss, *Un bărbat intră în cameră*
John Updike, *Rabbit se odihnește*
Giuseppe Tomasi di Lampedusa, *Ghepardul*
Tariq Ali, *Cartea lui Saladin*

Naghib Mahfuz, *Rhadopis din Nubia*
Ludmila Ulițkaia, *Daniel Stein, traducător*
Martin Suter, *Small World*
Yasunari Kawabata, *Lacul*
Ismail Kadare, *Cronică în piatră. Vremea nebuniei*
Jon Krakauer, *În sălbăticie*
Tash Aw, *Harta lumii nevăzute*
Nicole Krauss, *Marea casă*
Virginia Woolf, *Doamna Dalloway*
Horace McCoy, *Și caii se împușcă, nu-i așa?*
Virginia Woolf, *Valurile*
J.M. Coetzee, *Tinerete*
Hong Ying, *Concubina din Shanghai*
Dave Eggers, *Opera sfâșietoare a unui geniu năucitor*
Giovanni Arpino, *Parfum de femeie*
Nagai Kafu, *Komayo. Povestea unei gheișe*
Ismail Kadare, *Spiritus*
Jeanne Kalogridis, *Eu, Mona Lisa*
Taichi Yamada, *N-am mai visat de mult că zbor*
Nikos Kazantzakis, *Raport către El Greco*
Stefan Zweig, *Douăzeci și patru de ore din viața unei femei*
Paula McLain, *Soția din Paris*
Kaui Hart Hemmings, *Descendenții*
Yukio Mishima, *Îngerul decăzut*
Mo Yan, *Obosit de viață, obosit de moarte*
Patrick Süskind, *Parfumul*
Naghib Mahfuz, *Miramar*
J.M. Coetzee, *Miezul verii*
Martin Suter, *Un prieten perfect*
Yasunari Kawabata, *Valsul florilor*
Aleksandr Soljenițin, *O zi din viața lui Ivan Denisovici*
Vanessa Diffenbaugh, *Limbajul florilor*
Jon Krakauer, *În aerul rarefiat*
Michela Murgia, *Accabadora*
Virginia Woolf, *Orlando*
Yasushi Inoue, *Pușca de vânătoare*
Kate Morton, *Orele îndepărtate*

În seria de autor **Herta Müller** au apărut

Leagănul respirației
Încă de pe atunci vulpea era vânătorul
Călătorie într-un picior
Omul este un mare fazan pe lume
Mereu aceeași nea și mereu același neică
Ținuturile joase

În seria de autor **Isabel Allende** au apărut

Casa spiritelor
Zorro
Fiica norocului
Eva Luna
Povestirile Evei Luna
Paula
Despre dragoste și umbră
Portret în sepia
Țara mea inventată
Ines a sufletului meu
Planul infinit
Suma zilelor
Insula de sub mare

În seria de autor **Fernando Pessoa** au apărut

Cartea neliniștirii
Opera poetică
ULTIMATUM și alte manifeste

În seria de autor **Eric-Emmanuel Schmitt** au apărut

Milarepa

Domnul Ibrahim și florile din Coran

Oscar și Tanti Roz

Viața mea cu Mozart

Copilul lui Noe

Secta Egoiștilor

Evangelhia după Pilat

Cea mai frumoasă carte din lume

Pe când eram o operă de artă

Concert în memoria unui înger

În seria de autor **Amos Oz** au apărut

Scene de viață campestră

Rime despre viață și moarte

Poveste despre dragoste și întuneric

Cum să lecuiești un fanatic

Odihnă desăvârșită

Cutia neagră

Soțul meu, Michael

În seria de autor **James Joyce** au apărut

Oameni din Dublin

Portret al artistului la tinerețe

Kate Morton s-a născut în 1976 la Berri, în sudul Australiei, fiind cea mai mare dintre cele trei fete ale familiei. A studiat arta dramatică la Trinity College din Londra, audiind apoi un curs despre Shakespeare la Royal Academy of Dramatic Art din capitala britanică. Dar nu actoria avea să îi aducă celebritatea, ci scrisul. A urmat cursurile de literatură engleză de la University of Queensland, pe care le-a absolvit ca șefă de promoție. Și-a continuat studiile cu o lucrare de masterat care a avut drept temă tragedia în literatura epocii victoriene. Primul ei roman, *Casa de la Riverton* (*The House at Riverton*; Humanitas Fiction, 2009), a fost publicat în Australia în 2006 cu titlul *The Shifting Fog*, iar un an mai târziu, cu noul titlu, în Marea Britanie și Statele Unite. A fost desemnat de *Sunday Times* drept cea mai bine vândută carte de ficțiune a anului 2007 în Marea Britanie, iar de *New York Times* drept una dintre cele mai bine vândute cărți ale anului 2008 în SUA. Cel de-al doilea roman, *Grădina uitată* (*The Forgotten Garden*, 2008; Humanitas Fiction, 2011), a ajuns pe primul loc în topul bestsellerurilor din Australia și Marea Britanie și a fost desemnat de *Sunday Times* drept cea mai bine vândută carte a anului. În 2010 vede lumina tiparului cel de-al treilea roman al lui Kate Morton, *Orele îndepărtate* (*The Distant Hours*), care se bucură de același succes, ajungând pe primul loc în topul bestsellerurilor din Spania și pe locul al doilea în Marea Britanie și Norvegia. Drepturile de ecranizare au fost cumpărate de casa de filme a lui Clint Eastwood. Fiecare dintre aceste trei bestselleruri internaționale ale lui Kate Morton a câștigat Australian Book Industry Award for General Fiction Book of the Year. Cel mai recent roman al ei, *The Secret Keeper*, publicat spre finele lui 2012, a fost recompensat cu American Library Association Award 2013, Women's Fiction Category.